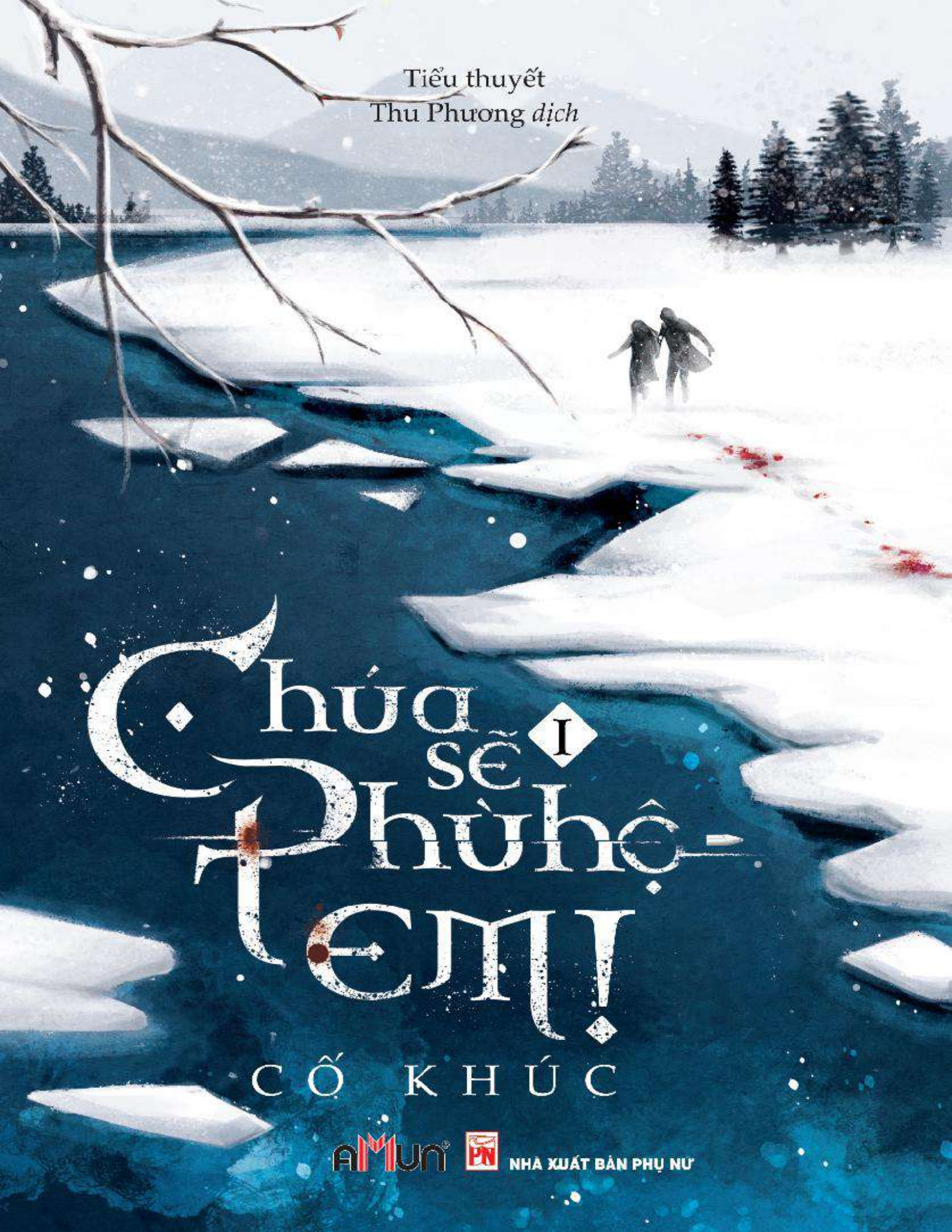
Tiểu thuyết
Thu Phương dịch
Chúa sẽ Phù hộ cho em!
I
CỐ KHÚC
AMUN
PN
NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 1: “Em Lâm” Từ Trên Trời Rơi Xuống

Thực ra mọi câu chuyện đều bắt nguồn từ một thành phố xa lạ, một người đàn ông đến cùng những điều kì diệu lạ thường.

– Gregory –

Nếu một người chỉ trong vài ngày ngắn ngủi rơi vào cảnh bị phản bội, người yêu chia tay và mất việc, tôi nghĩ họ cũng sẽ như tôi, lập tức gật đầu đồng ý với tâm trạng gần như muốn tự sát và dõng dạc nói: “Được, tôi đi!”

Ngô Chung lập tức nhướng mày nhìn tôi. Nhiều năm kinh nghiệm trong ngành kinh doanh khiến tôi lập tức hiểu ra mình đã nhận lời nhanh hơn ông ta tưởng rất nhiều. Nhưng thế thì đã sao chứ, đầu tôi đang đau như búa bổ đây, chỉ mong ông chủ Ngô có thể sớm rời khỏi căn phòng này càng sớm càng tốt. Cần làm gì thì cứ làm đi, để tôi còn lên giường ngủ tiếp chứ!

Tuy nhiên, Ngô Chung lại không hề có ý định buông tha cho tôi. Ông ta nhìn tôi chằm chằm, hỏi lại: “Cô thực sự đồng ý chứ?”

Tôi gật đầu, tại sao lại không đồng ý chứ, chỉ cần cho tôi rời khỏi cái nơi đau thương, bảo tôi lên mặt trăng cũng được, huống hồ chỉ là một Pakistan bé tí bé teo, diện tích cả nước còn chưa bằng một phần mười Trung Quốc.

Chỉ có điều, không ngờ Ngô Chung lại bảo tôi, một nhân viên văn phòng không quyền không thế, đi tìm cô ta. Ngô Chung được tạp chí Forbes xếp vào danh sách những người giàu có nhất Trung Quốc, ông ta không chỉ là chủ tập đoàn Hoàn Á mà còn sở hữu công ty ở nước ngoài, chen chân vào

https://thuviensach.vn

nhiều lĩnh vực như bất động sản, năng lượng… Giang hồ đồn đại ông ta khởi nghiệp từ buôn lậu vũ khí, Hoàn Á chẳng qua chỉ là một tập đoàn trá hình, hoạt động chủ yếu là rửa tiền. Biết điều này, Ngô Chung chỉ cười khẩy coi thường, thái độ mỉa mai này không đồng nghĩa với việc ông ta muốn giải thích tiền của mình trong sạch đến thế nào mà chỉ cho thấy ông ta không thèm để ý tới việc người khác nghĩ gì.

Nhân vật có tiếng tăm nhất nhì bến Thượng Hải như vậy lại xuất hiện trong căn phòng ọp ẹp trên đường Giang Tô của tôi, bảo tôi tới Pakistan khuyên Alice, cô nhân tình nhỏ đã giận dỗi bỏ nhà ra đi của ông ta, quay trở về.

Cái đầu u tối của tôi chợt nảy ra một câu hỏi: “Tại sao cô gái tay cầm chìa khóa vàng này lại bỏ trốn tới Pakistan?” Thật kì lạ, đường đường là bạn gái của ông chủ Ngô, sao lại chạy tới cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi như thế? Tại sao cô ta không chọn châu Âu hay một hòn đảo nhiệt đới nào đó mà bỏ trốn đến? Pakistan, nơi đó chẳng phải đang có chiến tranh sao?

Môn Địa lí thời trung học nói cho tôi biết quốc gia có tên Pakistan này nằm ngay cạnh Trung Quốc, có đường quốc lộ KKH hùng vĩ nhất cao nhất thế giới, có ngọn K2 nổi tiếng ngang tầm với đỉnh Everest, dân địa phương hơi tí lại gọi dân Trung Quốc là “bạn bè tốt”… Nhưng những điều này thì liên quan gì tới tôi chứ? Mà thôi, bây giờ thì nó có liên quan tới tôi rồi, vì đó sẽ là nơi chữa lành vết thương lòng của tôi, một nơi tuyệt vời để chạy trốn khỏi thế giới thực tại.

“Đợi tới khi cô đưa Alice về nước, tôi sẽ sắp xếp cho cô một công việc trong tập đoàn Hoàn Á. Ngải Mễ Lạp, hãy nhớ kĩ, thời gian của cô không nhiều đâu, giữa tháng Mười một sẽ bắt đầu có tuyết lớn phong tỏa núi, ngoài kền kền ra thì không có bất kì một sinh vật nào có thể rời khỏi đó.” Ngô Chung nói.

https://thuviensach.vn

“Ngoài kền kền ra không có bất kì một sinh vật nào có thể rời khỏi đó…”, tôi khẽ nhắc lại, nhưng ngay lập tức, mấy chữ này đã trôi tuột ra khỏi đầu tôi. Tôi chỉ nhắc lại chúng như một cái máy, vì chủ đề lớn vởn trong đầu tôi vẫn là mấy chữ: chia tay, phản bội và mất việc.

Một tuần trước, ngay trên phố, tôi đã tận mắt chứng kiến người bạn gái thân nhất của mình lao vào lòng bạn trai mình; cùng lúc đó, điện thoại di động của tôi đổ chuông, phòng nhân sự thông báo tôi phải nhanh chóng quay lại công ty ngay lập tức; lại một tiếng sau đó, trong túi tôi có thêm một khoản tiền thất nghiệp. Tất cả mọi thứ xảy ra nhanh như điện giật, tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn, cuộc đời đã rơi xuống vực sâu.

Có người nói mọi cuộc chia tay đều có căn nguyên từ lâu, chẳng bao giờ có chuyện đột ngột xảy ra cả. Nhưng tôi thực sự không hề chuẩn bị tâm lí đề phòng việc cuộc đời của mình sẽ xuất hiện cảnh tượng kinh hoàng như vậy, ngay cả khi sự việc đã qua một tuần, tôi vẫn cố gắng lục lọi trí nhớ, kiểm điểm bản thân xem rốt cuộc cái “căn nguyên đổ vỡ” đó manh nha từ khi nào. Chỉ tiếc là nghĩ nát cả óc vẫn thấy hoàn toàn trống rỗng, không có chút manh mối nào cả.

“… Ngải… Ngải Mễ Lạp?” Ngô Chung thấy tôi hồi lâu không nói gì, ánh mắt thì cứ mơ mơ màng màng, bèn lên tiếng gọi tôi.

“Biết rồi! Ngày mai xuất phát.” Tôi đáp một cách máy móc. Vì đã mấy đêm mất ngủ nên giọng tôi nghe thật yếu ớt. Tôi mò tìm điện thoại dưới gầm bàn, lúc chạm vào màn hình điện thoại, trong lòng tôi chợt dâng trào một nỗi căm hận và bi thương, tôi muốn có một lời giải thích của đôi mèo mả gà đồng đó, tôi muốn anh ta gọi điện thoại tới van xin, nói với tôi rằng đó chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm, là một ảo ảnh. Nhưng đã một tuần rồi, điện thoại của tôi chưa từng đổ chuông lấy một lần, tin nhắn thì chỉ có duy nhất ba chữ: “Anh xin lỗi.”

https://thuviensach.vn

Tôi cứ tưởng tất cả những trò bạn gái thân chen ngang cướp người yêu chỉ xuất hiện trong các bộ phim vớ vẩn phát vào lúc tám giờ tối thôi.

Tôi cứ tưởng…

Màn đêm từ từ buông xuống, bên ngoài căn phòng trọ đơn sơ, xe cộ vẫn đi lại tấp nập, tiếng còi, tiếng phanh xe và tiếng người nói, tất cả như dòng nước càng lúc càng mãnh liệt. Ngô Chung cuối cùng cũng đứng dậy ra về.

Tôi nghi ngờ, không, tôi tin chắc ông ta đã biết mọi chuyện, nếu không ông ta sẽ không ra tay chuẩn xác đến vậy. Đúng vào lúc tôi sắp chết đuối, đang hoang mang tìm kiếm cành cây cứu mạng thì ông ta lại gõ cửa nhà tôi, mang tới cho tôi một công việc nghe có vẻ vô cùng kì dị. Nhưng tôi không bận tâm đến chuyện đó.

Ngô Chung vừa về, tôi liền nấu bữa tối. Trong tủ lạnh vẫn còn sủi cảo mà anh ta mua cho tôi. Tôi bật bếp, đun nước, luộc sủi cảo, bỏ muối rồi thêm dầu mè, sau đó bắt đầu ăn từng miếng một, ăn mãi mà vẫn không biết nó có mùi vị gì, rất lâu sau tôi phát hiện mặt mình đầm đìa nước mắt. Phải rồi, ban nãy trước khi đi, Ngô Chung đã nói gì nhỉ? À, ông ta bảo phải mang theo áo bông, chỗ đó có độ cao trung bình so với mực nước biển là bốn nghìn mét.

Bốn nghìn mét, điều đó nghĩa gì nhỉ? Tôi hoang mang nghĩ ngợi, tôi sẽ không chết ở đó chứ?

Ba ngày sau, tôi đi qua Kashgar[1], Islamabad[2], rồi sau vài lần chuyển hướng, tôi đã có mặt ở Karakoram – dãy núi cao thứ hai thế giới, có chiều cao trung bình so với mực nước biển là sáu nghìn mét, trong đó có mười chín đỉnh núi tuyết cao trên bảy nghìn mét và bốn đỉnh núi cao tám nghìn mét.

Karakoram… “Karakoram” trong tiếng Thổ Nhĩ Kì có nghĩa là “đá vụn đen”, còn trong tiếng Duy Ngô Nhĩ có nghĩa là “dãy núi Koram màu tím

https://thuviensach.vn

sẫm”, nhưng dù là màu đen hay màu tím thì tóm lại, đây vẫn là nơi quanh năm gió núi thét gào, núi đá chen chúc, dưỡng khí chỉ bằng một phần ba so với Thượng Hải, sa chân một bước là cát bụi trở về với cát bụi.

Lúc này, Thượng Hải đang vào thu, lá ngô đồng rụng nhuộm vàng các con phố. Tôi tưởng Pakistan cũng có thời tiết giống như Thượng Hải, kết quả phát hiện mình đã quá ảo tưởng, bất ngờ bị lạc vào một khoảng thời gian và không gian hoàn toàn khác, không chỉ nhiệt độ chênh lệch mà địa hình cũng chỉ toàn núi là núi, thật chẳng khác gì lạc lên sao Hỏa.

Bầu trời xanh mênh mang, gió núi thổi ào ào, tuyệt nhiên không có bất kì dấu hiệu nào của sự sống lọt vào tầm mắt, ngoài dãy núi Karakoram trập trùng. Tôi tưởng mình có thể nhân cơ hội giúp Ngô Chung tìm lại bạn gái để chữa lành vết thương lòng, nhưng bây giờ mới biết mình đã nhầm, nhầm to.

Kể từ lúc máy bay cất cánh từ sân bay Phố Đông, tôi đã không thể nào chạm tới bến bờ của thế giới văn minh nữa, vừa đặt chân xuống Islamabad, tôi đã gặp người dẫn đường đang chờ sẵn. Cả chặng đường lắc lư chao đảo, vội vội vàng vàng không một phút ngơi nghỉ, tất cả chỉ là để tìm thấy Alice trước mùa đông băng tuyết bao phủ.

Tối qua, chỗ ngả lưng của tôi là một phiến đá. Sau một đêm gió rét thét gào, tôi mừng rỡ vì mình vẫn chưa bị thổi bay và có thể bình an mở mắt đón chào tia nắng mặt trời đầu tiên của buổi sớm. Chỉ có điều, hai mí mắt của tôi đã bị dính chặt bởi một lớp băng mỏng, phải cố mãi tôi mới mở được mắt, tưởng chừng lông mi cũng bị lớp băng tuyết kia dứt ra luôn rồi. Đầu óc tê cứng, khi mới mở mắt ra, tôi còn không hiểu tại sao mình lại ở một nơi như thế này, mãi lâu sau mới định thần lại được. Chính tiếng đá núi nứt vỡ vang vọng như tiếng súng săn đã đưa tôi trở về với hiện thực, một tảng đá to tướng không biết từ đâu đột nhiên lao xuống, khiến những đống tuyết bắn lên tung tóe như trúng đạn pháo. Tôi nghiêng người tránh, những

https://thuviensach.vn

mảnh đá vụn rơi xuống, trong nháy mắt, mặt đất cứng ngắc xuất hiện vô số vết lõm to nhỏ nham nhở.

[1] Một thành phố ốc đảo ở Tân Cư?ng,?Trung Qu?c.ơng, Trung Quốc.

[2] Thủ đô của Pakistan.

Nhìn những cái lỗ được hình thành trong nháy mắt, tôi tự nhủ, nếu có thể sống sót trở về, nhất định phải bảo Ngô Chung trả thêm phí bảo hiểm rủi ro cao. Ngọn núi này động một cái là cát bay đá lở, thật quá đáng sợ! Nghĩ tới cảnh cát bay đá lở, tôi bỗng rùng mình, lần này thì tỉnh hẳn, nhớ tới việc đêm qua không ngủ được cũng không hẳn vì phiến đá vừa lạnh vừa gồ ghề này, mà vì tôi đã lạc đường, sau đó lại cứu được một người.

Thực ra người này cũng không hẳn là do tôi cứu, chỉ là anh ta tình cờ va phải tôi, cứ như từ trên trời rơi xuống vậy.

Người đàn ông đó nằm cách tôi khoảng một mét, vẫn chưa tỉnh. Ánh mặt trời buổi sớm chiếu vào gương mặt thanh tú, khôi ngô, chỉ tầm hai mươi tuổi của anh ta. Tôi giơ cánh tay cứng đờ ra, thận trọng chọc nhẹ vào người anh ta. Đến giờ xuất phát rồi, còn định giả chết hả? Sức lực hành hạ tôi ngày hôm qua đi đâu cả rồi?

Đối phương vẫn không hề động đậy. Tôi cầm cây gậy leo núi, từ từ tiến đến, sở dĩ phải phòng bị như thế này là vì nơi tôi đang ở là vùng núi Tây Bắc Pakistan, không an toàn một chút nào. Chẳng phải đài BBC đã gọi một cách hoa mĩ nơi này là “khu vực vũ trang phi chính phủ” đó sao?

“Chúng tôi không đánh nhau, kẻ đánh nhau là Afghanistan”, trước khi xuất phát, Muri đã nói như vậy. Anh ta còn thêm: “Có điều cô biết đấy, giữa nước tôi và Afghanistan là vùng núi, bọn họ muốn tới, chúng tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào cả, đúng không?” Thấy mặt tôi trở nên trắng bệch, Muri vội vàng an ủi: “ Đó chỉ là thổ phỉ, khu vực hoạt động của

https://thuviensach.vn

chúng thường cố định, chỉ cần chịu khó đi đường vòng, không đến gần khu vực đó là được.”

Tôi gật đầu lia lịa, nói: “Phải, an toàn là trên hết, đi vòng một chút cũng không sao.”

Nhưng thế này mà dám bảo là chỉ đi vòng một chút thôi sao? Từ lúc xuất phát vào sáng sớm hôm qua, tôi đã phải đi bộ liền mười tiếng đồng hồ, tới chiều, hai chân tôi đã mỏi nhừ, tưởng như không cất lên nổi nữa. Trước khi xuất phát, Muri nói chỉ cần đi bộ hơn bốn mươi dặm là có thể tìm được xe tới Chitral.

Bốn mươi dặm. Trước khi lên đường, tôi nghĩ lái ô tô thì chỉ mất hơn nửa giờ đồng hồ là có thể tới nơi, đi bộ chắc một ngày kiểu gì cũng tới được. Thế là tôi đeo chiếc ba lô nhỏ lên vai, hăm hở xuất phát, đến bây giờ mới biết bốn mươi dặm ở vùng núi so với ở thành phố là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Núi Karakoram có độ cao trung bình so với mực nước biển là bốn nghìn mét, điều này có nghĩa là giữa điểm xuất phát và đích đến còn có vô số ngọn núi cao vút tận trời xanh.

Tôi không biết hôm qua mình đã đi được bao nhiêu dặm, chỉ thấy Muri càng lúc càng có vẻ mất kiên nhẫn, và hậu quả của việc mất kiên nhẫn chính là anh ta và Abbas, người phu khuân vác người Balti, đi càng lúc càng nhanh. Lúc đầu, họ còn không ngừng ngoái đầu lại xem tôi có theo kịp không, về sau khi mặt trời từ từ xuống núi, hai người họ quyết định tăng tốc để tìm chỗ dựng lều và nấu bữa tối. Trước khi đi, Muri dặn tôi: “Cứ men theo con đường này đi thẳng về phía trước”, sau đó không quên vẫy tay gọi và nói thêm một câu: “Cứ theo hướng đông nam mà đi!”

Những người Giang Nam chúng tôi từ cổ chí kim đều chỉ biết trên dưới trái phải, không biết đông nam tây bắc là gì cả, cho nên tôi đã bị lạc đường.

https://thuviensach.vn

Khi mặt trời khuất ở phía tây, chìm sau những đỉnh núi tuyết nhấp nhô, khi bóng núi tràn qua thung lũng, hướng về phía rừng tháp băng khổng lồ, cuối cùng tôi đã biết mình không thể nào tìm thấy Muri được nữa, ít nhất là cho tới sáng ngày hôm sau.

Một tiếng đầu tiên sau khi lạc đường, tôi dành để mắng chửi Muri. Bây giờ là thời đại nào rồi, có biết trên thế giới này có thứ được gọi là điện thoại không hả? Muri nhìn tôi, lạnh lùng đáp: "Không có tín hiệu." Ngữ khí đều đều của anh ta khiến tôi vô cùng kinh ngạc, nhưng vì anh ta thông thuộc địa hình Pakistan, đồng thời là viện binh duy nhất mà Ngô Chung cử đi giúp tôi, nên tôi đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Không nên đắc tội với viện binh giữa nơi đất khách quê người, hơn nữa lại ở một quốc gia trọng nam khinh nữ. Người này là chỗ dựa duy nhất của tôi… thế mà, tôi lại lạc mất anh ta rồi.

Tôi là một kẻ mù đường chính hiệu. Làm việc ở Thượng Hải lâu như vậy mà cũng chỉ biết mỗi cầu vượt Diên An. Chưa kể, Karakoram đâu phải là một ngọn núi mà là một khu vực rộng lớn gồm nhiều dãy núi nhấp nhô trải dài hơn một trăm kilomet.

Những ngọn núi tuyết có thể dùng làm cột mốc trông như những lưỡi dao bất khuất vươn tận trời xanh, sáng lấp loáng, đúng là đứng ở chỗ nào cũng có thể nhìn thấy, nhưng chỉ là khi trời quang mây tạnh thôi. Đỉnh núi tuyết ở nơi quá cao so với mực nước biển luôn biến đổi trong nháy mắt, thời gian nhìn thấy chúng thực sự chỉ tính bằng giây nên căn bản không thể lấy làm cột mốc được.

Tôi dừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn người đàn ông trên mặt đất, anh ta vẫn không hề động đậy. Người này rốt cuộc là ai? Bốn bề đều là màu xanh thẫm của những dãy núi, lạnh lẽo, thờ ơ, tôi không thể hiểu nổi rốt cuộc anh ta từ đâu rơi xuống, lắng tai nghe, chỉ có tiếng gió đang gào thét một cách hoang dại, không hề có ai tới cứu anh ta.

https://thuviensach.vn

Sau một hồi do dự, tôi quay người, chầm chậm đến gần chỗ anh ta, dù sao đây cũng là người duy nhất tôi có thể gặp giữa nơi hoang vu này, thổ phỉ chắc sẽ không đơn thương độc mã xuất hiện giữa nơi hoang vắng này đâu nhỉ, tôi tự an ủi mình. Nếu anh ta không phải thổ phỉ thì chắc sẽ biết đường. Hơn nữa, bất luận là bị ngã gãy chân hay trẹo chân, trong tình trạng này, dù anh ta là ai, cũng không thể chạy nhanh bằng tôi được. Nghĩ vậy, tôi chậm rãi ngồi xuống, giơ tay thận trọng gạt chỗ băng tuyết phủ trên mặt người đó ra.

Hơn nửa khuôn mặt của người đàn ông bị vùi trong tuyết, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt anh ta. Đường nét rõ ràng, nước da trắng trẻo. Người Pakistan đa phần thuộc chủng Ấn Âu trắng, ngũ quan sắc nét, lông mày rậm, nhưng do ảnh hưởng lâu dài của môi trường tự nhiên, đa phần nước da của họ sẽ có màu ngăm ngăm. Người này rõ ràng không phải dân bản địa, đương nhiên càng không phải người từ trên trời rơi xuống, cũng không có vẻ gì là người châu Âu, châu Mỹ thích leo núi, sở dĩ tôi nghĩ vậy là vì tất cả những người thích leo núi đều mang theo các vật dụng leo núi cần thiết, trong khi người này thì không có.

Tôi lập tức lùi lại, đồng thời nhặt một vật lấp lánh ánh bạc trên nền tuyết lên, xem ra đây là đồ của anh ta. Sau khi nhìn kĩ, tôi lập tức ném nó đi như chạm phải bỏng, “bịch” một tiếng, vật đó lún sâu vào nền tuyết. Dưới nền tuyết trắng, có thể nhận ra đó là một khẩu súng ngắn. Sau này tôi mới biết đây là một khẩu Beretta, cũng chính là khẩu M9 nổi tiếng thế giới.

Tôi ngồi phịch xuống đất.

Người đàn ông đó vẫn không hề động đậy. Những bông tuyết bay trong màn đêm một lần nữa lại phủ lên gương mặt của anh ta, trên mặt tôi cũng bắt đầu đóng một lớp băng mỏng. Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, đồng hồ đeo tay đã chết từ lâu, tôi chỉ có thể dựa vào cảm giác gió càng lúc càng lạnh thấu xương để đoán đêm đã khuya lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Trong vô thức, tôi một lần nữa lại tiến đến chỗ người đàn ông, đồng thời nhấc đầu anh ta ra khỏi đống tuyết. Không ngờ khi tôi nhấc đầu anh ta lên, anh ta bỗng mở mắt ra, trừng trừng nhìn tôi… Lấp lánh như những ánh sao. Trong giây lát, như thể tất cả những vì sao của mùa đông ở Bắc bán cầu đều rơi cả vào đôi mắt của anh ta.

Tôi vốn tưởng "mắt sáng như sao" chỉ là lời nói dối bọn trẻ con, chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình lại được nhìn thấy ánh mắt như vậy, đột nhiên chỉ thấy tim đập thình thịch, cảm giác rất kì lạ. Phản ứng đầu tiên của tôi là khiếp đảm rụt tay lại, thế là đầu của anh ta rơi bịch xuống tuyết, và anh ta lại một lần nữa ngất đi.

Tôi sửng sốt, một tay vẫn giữ tư thế đỡ người anh ta, nhất thời cũng không biết làm thế nào. Lay anh ta dậy ư? Ánh sáng lấp loáng phát ra từ khẩu súng kia không ngừng cảnh báo tôi rằng có nguy hiểm, nhưng nếu anh ta chết thì tôi phải làm sao đây?

Tuyết đã ngừng rơi, những vì sao xuất hiện, rất yếu ớt và thưa thớt, nhưng ít nhất bầu trời đêm cũng không còn giống một tấm vải đen sì nữa. Sau đó, người đàn ông kia đã tỉnh lại. Vào lúc anh ta lần nữa mở mắt ra, tim tôi lại đập thình thịch một cách khó hiểu.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Lâm. Anh ta nhìn tôi chằm chằm khiến tôi cứ há hốc miệng ra vì sững sờ, đột nhiên cảm thấy Karakoram này trở thành "Ngân hà dần tắt sáng trời sao thưa. Trời xanh biển biếc đêm chưa thư nhàn"[1] mất rồi. Nhưng sắc mặt của đối phương lại vô cùng khó coi. Anh ta nhíu mày, phóng ánh mắt như tia lửa điện về phía tôi, khiến "Trời xanh biển biếc đêm chưa thư nhàn" bỗng chốc tan biến hết.

"Cô là ai? Đây là chỗ nào?" Anh ta vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn quanh, lông mày nhíu tịt lại.

https://thuviensach.vn

Tôi cứ tưởng trong những tình huống như thế này, lẽ ra phải tạ ơn ơn cứu mạng trước chứ; tên tuổi, địa điểm đương nhiên cũng phải hỏi, nhưng chắc chắn không phải với giọng điệu như thế này. Tuy nhiên tôi cũng cảm thấy hơi yên tâm một chút vì anh ta nói tiếng Anh, nếu không nhầm thì đây là giọng London chuẩn, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Tôi thận trọng đáp: "Trước khi tôi bị ngã xuống đây, có lẽ là ở sông băng Bartolo, nhưng hiện giờ đang ở chỗ nào thì tôi không biết. Còn anh là ai? Sao lại ngã xuống chỗ này?"

Khóe miệng của anh ta hơi nhếch lên đầy vẻ khinh bỉ. Vài giây sau, anh ta trả lời với giọng giễu cợt: "Tôi là Lâm, cô là ai?"

Thoáng rung động của lần đầu tiên gặp mặt đã biến mất không chút tăm tích, trong lòng tôi hiện giờ chỉ có sự cảnh giác. Tôi trả lời ngắn gọn: "Tôi là Ngải." Thực ra tôi có một cái tên rất kêu, nhưng bầu không khí đang không tốt, không nên nói ra thì hơn.

[1] Câu thơ thứ hai và thứ tư trong bài Thường Nga của nhà thơ Lý Thương Ẩn thời Đường.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Lúc tôi nói tên mình, ánh mắt Lâm thoáng vẻ lạnh lùng nhìn tôi chăm chăm, ngoài ra còn có cả sự căm ghét nữa, khiến tôi bất giác ớn lạnh.

“Họ Ái[1] sao? Cái họ này thật kì quái!” Anh ta khẽ nhướng lông mày, hỏi lại, giọng điệu có vẻ nghi ngại.

“Có gì mà kì quái chứ! Từ khi sinh ra tôi đã mang họ Ngải rồi.”

Anh ta “ồ” lên một tiếng rồi im lặng, không nói thêm gì nữa. Bầu không khí vốn căng thẳng cộng thêm gió núi gào thét lại càng trở nên kì dị. Một lúc sau, không thể chịu đựng nổi bầu không khí này nữa, tôi hắng giọng hỏi: “Sao anh lại ở đây? Đi chơi hay vì công việc? Tới cùng bạn bè à? Họ đi đâu cả rồi, có biết anh đang ở chỗ này không? Tôi muốn đi Chitral, anh có biết đường không? Ồ, phải rồi, chân của anh có sao không?”

Trước một loạt câu hỏi của tôi, Lâm không có bất kì phản ứng gì. Mãi tới khi tôi hỏi đến chân của anh ta, anh ta mới sững người như thể không hiểu rồi cúi xuống nhìn, mặt bỗng biến sắc. Tôi tự rủa thầm trong bụng: anh ta chưa biết mình đã bị ngã gãy chân sao?

Sau khi ngã xuống, Lâm bị hôn mê. Nhiệt độ thấp trên núi khiến cho máu anh ta đông lại, làm cho cảm giác đau đớn không còn rõ rệt nữa, cho tới lúc này. Tuy nhiên, anh ta đã nhanh chóng trấn tĩnh lại và bắt đầu thử cử động bên chân bị thương một cách chậm rãi.

https://thuviensach.vn

“Chân anh có sao không?” Tôi lo lắng hỏi, thực sự hi vọng chân anh ta không bị gãy. Mặc dù có cảm giác tư thế xoay gập kia hoàn toàn không còn giống chân người nữa nhưng cũng có thể là tôi nhìn nhầm. Nhưng khi Lâm cử động, khớp xương của anh ta phát ra những tiếng lục khục khiến người ta nghe mà sởn gai ốc, chỗ xương bánh chè của anh ta sưng vù lên.

Anh ta khẽ chửi thề, sau đó ngã xuống. Theo bản năng, tôi định đỡ lấy anh ta. Hành động đột ngột này rất giống với hổ đói vồ mồi, tôi tin tư thế của mình cho dù không đẹp mắt nhưng thiện ý thì chắc chắn không thể nào khiến người khác hiểu lầm. Nhưng rõ ràng đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của tôi, vì lúc tôi sắp chạm vào người anh ta thì bất chấp cái chân đau, Lâm giơ tay ngăn tôi lại, ánh mắt nhìn tôi đầy vẻ căm hận. Nền tuyết vốn đã trơn trượt, lại không kịp đề phòng nên tôi ngã oạch một cái. Thẹn quá hóa giận, tôi gào lên: “Này, anh bị sao thế hả? Tôi có ý tốt mà!”

Lâm nằm nghiêng trên nền tuyết, sắc mặt trắng bệch, giống hệt kiểu thiếu gia gặp nạn nhưng lại kiên quyết cự tuyệt người khác giúp đỡ. Anh ta liếc xéo tôi, cười khẩy rồi nói: “Vậy thì xin lỗi nhé…”, sau đó ngoảnh mặt đi chỗ khác, bất luận tư thế hay giọng điệu đều không có vẻ gì là hối lỗi cả.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta mà không hiểu gì cả. Tại sao anh ta lại có thái độ thù địch với tôi như vậy? Có phải khi tôi rơi xuống không cẩn thận đã đâm phải sao chổi mà người ta vẫn nói hay không? Nghĩ tới đây, tôi chỉ biết ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm, tôi đã bị vẻ ngoài của anh ta làm cho ngỡ ngàng. Tại cái nơi hoang vu vắng vẻ này, ánh mắt của anh ta khiến tôi phải há hốc miệng kinh ngạc, gương mặt đó mặc dù cắt không còn giọt máu, mặc dù trời đang chạng vạng tối nhưng vẫn đủ khiến người ta quên hết mọi u sầu trên thế gian. Nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi. Tôi thân thiện với anh ta chẳng qua là vì trong hoàn cảnh này, chúng tôi bất đắc dĩ trở thành bạn đồng hành và đều là những kẻ lưu lạc nơi xứ lạ.

https://thuviensach.vn

Đúng là kì quặc! Chẳng lẽ anh ta đã bị thương nặng tới mức thần kinh rối loạn rồi? Thôi, cứ coi như bị chó cắn đi! Thế là tôi liền tránh xa ra, tìm một góc khuất gió để nằm. Qua đêm nay rồi tính tiếp. Vậy mà Lâm không có ý định chấp nhận thái độ dàn hòa của tôi. Lúc đầu còn ổn, mặc dù thái độ lạnh lùng của anh ta mạnh mẽ cứ như sóng điện từ, ép tôi phải tránh xa, nhưng cũng may còn có việc quan trọng hơn cần anh ta lo lắng, ví dụ như cái chân gãy đó. Lâm coi tôi như không khí, không thèm đếm xỉa đến mà bắt đầu chậm rãi mò mẫm trên nền tuyết. Một lát sau, trên trán anh ta đã lấm tấm mồ hôi, bàn tay lần mò trên nền tuyết run rẩy thấy rõ. Nhưng tôi vẫn ngoan cố coi như không nhìn thấy gì. Một lúc sau, đột nhiên tôi nghe thấy anh ta hỏi: “Túi của tôi đâu rồi?”

Tôi không thèm đáp, chỉ đá chiếc túi ở cách đó vài mét về phía anh ta. Chiếc túi lăn trên nền tuyết phát ra tiếng loạt xoạt. Một lúc sau, tôi lại nghe thấy anh ta hỏi: “Đồ của tôi đâu?”

Tôi nghĩ bụng, mình đâu phải bảo mẫu của anh ta chứ, liền đáp gọn lỏn: “Không biết.”

“Tôi hỏi khẩu súng đâu?” Anh ta gằn giọng.

“Súng nào?”

Ánh mắt của anh ta như một cây chùy bằng băng đập xuống người tôi. “Tiểu thư, Beretta của tôi. Tôi cần nó để ứng phó với các tình huống bất ngờ xảy ra.”

Cũng có thể cho tôi một phát đạn bất kì lúc nào, tôi thầm nghĩ.

“Tôi đảm bảo sẽ không bắn cô.” Hình như anh ta biết tôi đang nghĩ gì, lại nói.

“Beretta là cái gì? Không nhìn thấy.” Tôi đáp. Nhưng thực ra, khẩu súng đó, tôi đã giấu đi từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Bốn mắt nhìn nhau như thể có ngọn lửa đang cháy bập bùng giữa sơn cốc tĩnh mịch. Một lúc sau, sự lạnh lùng trong mắt anh ta dần dần không còn nữa, anh ta khẽ thở dài, hỏi tiếp: “Vậy cô có thuốc giảm đau không?”

Tôi do dự giây lát.

“Một mình cô rất khó ra khỏi chỗ này.”

Câu nói của Lâm như bắt được thóp tôi. Tôi nghe tiếng gió thổi ù ù qua dãy núi, trước mắt chỉ thấy vô số ngọn núi tuyết khổng lồ sừng sững, đây là một thế giới nguyên sơ cách biệt hoàn toàn với bên ngoài, hoang liêu, mênh mang, thuần khiết, hẻo lánh và tĩnh mịch tới vô tận. Tôi bắt đầu thấy bực, vặc lại: “Ai bảo tôi không ra khỏi đây được? Chỉ cần đi thẳng xuống dưới là có thể ra khỏi dãy núi này, sẽ có làng mạc. Có làng mạc ắt sẽ có đồ ăn và xe cộ, tôi sẽ không sao cả.” Mà biết đâu ngày mai vừa mở mắt ra, tôi đã thấy Muri quay lại thì sao?

Anh ta tiếp lời: “Cứ đi xuống dưới? Ở phía dưới cách chỗ chúng ta vài trăm mét có một khe núi tuyết khổng lồ, cô không biết sao?”

“Khe núi tuyết? Đó là cái gì vậy?”

Anh ta chế giễu: “Ngay đến khe núi tuyết là cái gì cũng không biết, làm thế nào mà cô tới được Karakoram vậy?”

Tôi thầm nhủ: “Anh biết mà vẫn bị ngã gãy chân đó thôi.”

Đối phương tiếp tục: “Từ chỗ này hoàn toàn không có đường đi xuống dưới đâu. Cô phải đi vòng qua đỉnh Gasherbrum[2], rồi đi về hướng tây bắc, tới đỉnh núi hoa cương hình tháp thì rẽ sang hướng đông nam, sau đó mới có thể tìm thấy tuyến đường xuống núi an toàn.”

Tuyến đường xuống núi? Không phải là con đường xuống núi sao? Tôi bắt đầu chóng mặt. Đúng lúc này, anh ta lại bồi thêm một câu: “Nghe nói

https://thuviensach.vn

khu vực này có rất nhiều thổ phỉ.”

[1] Chữ “Ngải” và “Ái” trong tiếng Trung có cách phát âm giống nhau.

[2] Đỉnh núi cao thứ mười một trên thế giới, nằm trên biên giới Trung Quốc và Pakistan.

Thực ra khi anh ta nhắc tới đỉnh Gasherbrum gì đó, tôi đã bị khuất phục. Tình yêu đáng quý, lòng tự trọng càng đáng quý hơn, nhưng vì cái mạng nhỏ này, cả hai thứ đó tôi đều có thể vứt bỏ. Tôi vội vã lục trong túi thuốc mang theo bên người, lôi vài viên Fenbid ra đưa cho anh ta.

Lâm nhận lấy, mặc dù ngồi không vững nhưng tư thế của anh ta vẫn vô cùng nho nhã. Anh ta dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy viên thuốc y như người trong hoàng tộc, khiến tôi có cảm giác mình chẳng khác gì người hầu. Anh ta uống thuốc xong, tôi bèn hỏi: “Có cần nước không?” Thốt ra câu này xong tôi lập tức hối hận, “Mễ Lạp à Mễ Lạp, mày nói xem mày có hèn không hả?” Quả nhiên đối phương đã từ chối thẳng thừng bằng câu: “Không cần.”

Tôi ngửa mặt lên trời, trừng mắt tức giận, cái thằng cha từ trên trời rơi xuống này lẽ nào còn là hoàng thân quốc thích gì đó sao? Thượng Hải cũng có không ít đàn ông xuất thân giàu có, đi đâu cũng có xe đưa xe rước, bốn mùa đều có tiệc trà chiều, các thương hiệu xa xỉ có hàng mới về đều gửi tin nhắn cho họ… những loại người đó không phải tôi không có cơ hội tiếp cận, nhưng rất nhiều lần tôi nhìn gương mặt của mình ở trong gương và tự cảm thấy không nên suy nghĩ vẩn vơ nữa. Từ cổ tích đến hiện thực, từ phim Hàn tới phim Mỹ, tất cả những cô gái một bước biến thành phượng hoàng, bất kể gia cảnh giàu có hay không, tính tình lười biếng hay chăm chỉ đều có gương mặt vừa nhìn là biết có thể cưới làm vợ, ý của tôi là những cô gái được các hoàng tử lấy về nhà đều được lấy từ hình mẫu những phát thanh viên trong các chương trình thời sự, đoan trang diễm lệ, không được thế thì cũng phải duyên dáng đáng yêu. Đó gần như là tiêu chuẩn của tất cả những

https://thuviensach.vn

nữ nhân vật chính: Bất luận xuất thân, tính tình như thế nào, đều phải đẹp tới mức ngây thơ, đoan chính, thiện lương.

Rõ vớ vẩn! Thiện lương là điều có thể nhận ra từ gương mặt sao? Nhưng đây là điều mà đàn ông toàn thế giới công nhận. Tô Đát Kỷ có đẹp đến mấy cũng vĩnh viễn chỉ là hồ ly tinh hại nước hại dân, vĩnh viễn chỉ có thể làm một phi tử, một cô vợ bé, không với tới được nơi thanh nhã. Ngải Mễ Lạp tôi cũng như vậy, cứ coi như hoàng tử tình cờ đi ngang qua nhìn thấy, yêu đương thì có thể, nhưng lấy về nhà ư? Còn lâu! Tất cả những điều này, từ khi học trung học, tôi đã biết rồi, hơn nữa tôi còn có Bá Kiêm…

Nghĩ tới Bá Kiêm lòng tôi lại thấy quặn đau, bèn lặng lẽ quay về cái hốc của mình, ngoan ngoãn cụp mắt xuống, không nhìn Lâm nữa. Chỉ cần ngày mai người đàn ông này có thể đưa tôi xuống núi thì chuyện gì tôi cũng có thể nhẫn nhịn được, bao gồm cả việc cống hiến toàn bộ chỗ Fenbid trong túi, bón nước đút cơm, và cả nhẫn nhịn thái độ thù địch và khinh miệt lạ lùng này nữa, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên. Có điều, thông thường những người ghét tôi tới mức vừa trông thấy đã nghiến răng kèn kẹt đều là phụ nữ, việc bị đàn ông ghét cay ghét đắng thế này là lần đầu tiên… Phía Lâm dần trở nên yên tĩnh, xem ra thuốc đã bắt đầu có tác dụng. Tôi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ mơ màng. Khi xuất phát tưởng chỉ là một đoạn đường ngắn, tuy phải leo núi nhiều, rốt cuộc sao lại thành ra lạc đường chứ?

Hôm qua, khi bị tụt lại phía sau, mặc dù không biết nên đi đường nào nhưng tôi vẫn nhớ rất chính xác hướng tay Muri chỉ và vẫn đi theo hướng đó, vượt qua thung lũng đá cuội khô khốc, vòng qua rừng tháp băng cao vút và cả lớp băng trên đỉnh núi nhọn hoắt… Có lẽ tôi đã lạc đường ở chỗ đó. Chẳng lẽ thay vì đi vòng thì đáng ra tôi phải đi xuyên qua sao?

Đang nghĩ tới đây tôi thấy cổ lạnh toát, một cục tuyết to đùng cứng ngắc bị Lâm ném tới, khiến tôi giật mình đứng bật dậy. Hốt hoảng lo sợ suốt một

https://thuviensach.vn

ngày, vừa mới chợp mắt một lát đã bị phá đám. Tôi tức giận lườm anh ta, hỏi: “Làm cái gì vậy hả?”

Lâm không hề sợ hãi khi thấy tôi giương nanh múa vuốt giữa đêm canh ba. Trên thực tế, anh ta trông còn cổ quái hơn cả tôi, cứ nhìn chằm chằm về phía tôi khiến tôi thấy sống lưng mình lạnh toát. Đằng sau tôi có yêu quái ư? Tôi nắm chặt lấy chiếc gậy leo núi, thận trọng quay đầu nhìn ra sau.

Lâm nói như thể rặn ra từng từ một, vì thế mà tôi nghe rất rõ ràng: “Tôi muốn đi vệ sinh.”

Cái cổ đang nhớn nhác ngó nghiêng bốn phía của tôi bỗng chốc trở nên cứng đờ.

Phải hít một hơi thật sâu tôi mới có thể miễn cưỡng quay đầu lại được, chưa bao giờ lời tôi nói ra lại nho nhã, lịch sự đến vậy: “Rất lấy làm tiếc, việc này tôi không giúp được anh rồi.” Không thèm nhìn vào đôi mắt đang muốn tóe lửa của Lâm, tôi thành thật nói tiếp: “Em Lâm thân mến, mặc dù tôi nhiều tuổi hơn anh nhưng vẫn chưa đến tuổi làm mẹ anh để có thể giúp anh đi vệ sinh đâu.”

Anh ta bỗng gầm lên: “Cô vừa gọi tôi là gì hả?”

thấy sau gáy lạnh toát. Nếu ánh mắt có thể giết người, chắc hẳn lúc này tôi đã tan xương nát thịt. Thực ra, căn cứ vào thái độ thù địch của Lâm đối với tôi, nếu không phải vì thực sự không còn cách nào khác thì chắc chắn anh ta sẽ không cầu cứu tôi, thiết nghĩ con người có ba việc khẩn cấp, ngay cả anh hùng từ cổ chí kim đều phải cúi đầu. Một lúc sau, Lâm cất giọng có phần run run: “Trên núi cao, nếu bị viêm đường tiết niệu sẽ chết đấy.”

Tôi lặng lẽ gật đầu, chống cằm, nói: “Đúng vậy, cho nên muốn đi tiểu thì cứ đi đi, thực ra trăng mờ gió rít, nếu có tiểu ra quần, lát nữa cũng sẽ khô ngay thôi.”

https://thuviensach.vn

Lâm nghiến răng, rít lên: “Cô nói cái gì?”

Tôi đưa tay lên xoa mũi, chớp mắt vẻ vô tội. Tha hồ mà nghiến răng đi, hằn học đi, sau đó tiểu luôn ra quần đi nhé.

Năm phút sau, anh ta đề nghị: “Vậy tôi trả cô tiền. Trả tiền là được chứ gì?” Giọng nói của anh ta vẫn đầy vẻ phẫn nộ nhưng khí thế đã yếu đi nhiều, xem ra đúng là đã bị ép đến đường cùng rồi.

“Đến lúc anh bị viêm đường tiết niệu mà chết, tất cả tiền sẽ là của tôi.”

“…”

Những lúc thế này cần phải cương quyết chêm vào một câu mới được. Khi Lâm nói với ngữ điệu bình thường, thực sự rất dễ nghe, đặc biệt là khi anh ta hạ mình. Năm phút sau, tôi được nghe tên mình thốt ra từ miệng anh ta: “Ngải, xin cô hãy giúp tôi.” Biết anh ta mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng anh ta cũng chịu gọi tên tôi rồi, mặc dù giọng điệu không đúng mực cho lắm, khiến tôi cảm thấy như thể bị kẻ thù đe dọa vậy. Tuy nhiên tôi vẫn vui vẻ chạy tới giúp anh ta trở mình. Chẳng phải các cụ đã nói không nên ép người quá đáng, “chó cùng rứt dậu” đó sao, hơn nữa tôi còn phải nhờ cậy anh ta cơ mà.

Tôi cố hết sức đỡ anh ta dậy. Lâm là đàn ông, mà đàn ông thì không cần phải ngồi, chỉ cần úp người xuống, ý tôi là hướng xuống tuyết là được chứ gì! Nhưng Lâm nhất quyết từ chối. Nghe nói tất cả các hoàng tử đều sợ bẩn. Thế là tâm trạng vừa mới khá khẩm hơn một chút của tôi như bị giội một gáo nước lạnh. Tôi không biết phải nói gì nữa, trong hoàn cảnh cực kì khó khăn thế này, thiếu gia, anh có thể biết điều một chút được không? Không đợi tôi nghĩ ra cách gì tốt hơn, Lâm đã lẩy bẩy tự chống tay gượng dậy, gương mặt trắng bệch như hoa quỳnh hướng thẳng về phía tôi, ra lệnh: “Đỡ tôi tới chỗ kia!”

Tôi đưa mắt nhìn về phía đó, lập tức phản đối: “Đó là vách núi mà!”

https://thuviensach.vn

Lâm nghiến răng nói: “Tôi muốn đến chỗ vách núi!”

“Tại sao?” Tôi vô cùng ngỡ ngàng, lúc này mà vẫn muốn chơi trò “rơi tự do từ độ cao ba nghìn tấc” sao?

Lâm không thèm để ý tới tôi, chỉ cố hết sức lết về phía đó. Đôi vai nhỏ bé của tôi như thể bị một ngọn núi đè lên. Tôi bắt đầu hối hận, mới đi được một mét, tôi đã thở hổn hển, ngập ngừng hỏi: “Lâm, ban nãy anh nói đưa tôi bao nhiêu tiền ấy nhỉ?” Nếu chỉ là một trăm tệ thì lỗ thật rồi.

“Cô bảo bao nhiêu thì là bấy nhiêu!” Anh ta khẽ gào lên, chớp mắt liên tục, không biết có phải do xấu hổ không. “… Ngải, giúp tôi kéo cái chân đau ra rồi giữ cho chắc.”

Câu nói này từ từ được định hình trong đầu tôi, sau đó vẽ nên một cảnh tượng: Một người đàn ông bị đau chân, đứng dạng ra, đối diện cây cột điện…

Và tôi chính là cây cột điện đó! Tôi vô thức nhắm nghiền mắt lại. Tất cả đều không phải là thật, không phải là thật!

“Tôi trả cô một trăm đô la…”

Tôi cắn răng, nói: “Giao dịch thành công! Đưa tiền trước đã, ở đâu vậy?”

“Trong túi quần. Cái túi cạnh khóa đó.” Giọng anh ta có chút tuyệt vọng.

Với tâm trạng hoang mang, tôi im lặng cúi xuống, nhắm tịt mắt, cố gắng tìm kiếm.

Giọng nói của Lâm vang vọng trong đầu tôi: “Bên cạnh… không phải, không phải bên phải mà là bên trái.”

…

https://thuviensach.vn

“Lên trên một chút, quá rồi, xuống dưới… dưới nữa… Ngải, cái cô đang sờ vào là xương chậu của tôi đấy.”

Xin đừng nói với tôi là xương chậu ở vị trí nào trên cơ thể con người. Lúc này đây, tôi chỉ thấy đất trời bỗng nhiên đảo lộn, có người bảo con người không phải mỗi ngày một già mà là chớp mắt đã già, điều này thật chí lí. Khi tiếng tí ta tí tách vang lên, tôi chắc chắn mình đã già đi ít nhất ba tuổi.

Nửa tháng trước, nếu có ai bảo tôi sẽ đi Karakoram, hơn nữa vào một đêm gió rít mịt mùng nào đó, tôi sẽ giúp một người đàn ông lạ mặt đi tiểu, chắc chắn tôi sẽ bảo người đó cần tới bệnh viện tâm thần gấp, nhưng thực tế đã chiến thắng mọi lời hùng biện. Sau khi mọi việc xong xuôi, tôi chỉ biết gục mặt vào khuỷu tay, khẽ gầm gừ tức giận chửi rủa. Đúng là khốn nạn! Thế giới này đảo lộn hết rồi!

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 1.3

Còn Lâm thì đã khôi phục bộ dạng lạnh lùng trước đó, nhìn tờ một trăm đô la mỏng dính trong tay tôi, nói một cách khinh miệt: “Quả nhiên là thích tiền.”

Các ngón tay của tôi cứng đờ nhưng vẫn nắm chặt tờ tiền, tôi hỏi: “Lâm, anh từ đâu tới vậy?”

Anh ta cảnh giác nhìn tôi, đáp: “Nước Anh. Có chuyện gì không?”

“Đi chơi à?”

Lần này, anh ta chẳng thèm ừ hữ gì cả.

Những người đến vùng Karakoram của Pakistan chơi chỉ có một mục đích: leo núi tuyết. Ngay cả ở Anh, người có thể leo lên ngọn núi cao thứ hai thế giới này chắc chắn không thể là người nghèo, ít nhất cũng phải thuộc tầng lớp trung lưu. Cho nên mới có câu “Những người không thích tiền đều là những người có tiền.” Không phải tôi muốn biện minh cho mình, càng không phải nói đỡ cho kẻ lạ mặt này, nhưng nếu không phải vì tiền, vì cuộc sống thì tôi chạy tới cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này lẽ nào là để nghiên cứu hoạt động địa chất của sông băng sao? Còn về một trăm đô la này, làm việc đó cho một người đàn ông, nếu ngay cả tiền cũng không lấy thì chi bằng tự sát đi còn hơn! Tuy nhiên, nói chuyện to tát với một kẻ suy nghĩ nông cạn thì cũng như không, thế là tôi không thèm bận tâm đến anh ta nữa, hiện giờ tôi chỉ có một ước nguyện duy nhất, đó là ngày mai có thể thoát khỏi dãy núi này.

https://thuviensach.vn

Ban mai đến như đã hẹn, bốn bề vẫn là sự yên tĩnh khiến người ta nghẹt thở. Đêm qua, mặc dù tuyết rơi nhỏ hơn nhưng mây đã che khuất hơn nửa ngọn núi, càng lúc càng đen thẫm. Tình hình có vẻ rất tồi tệ.

Và tệ hơn nữa là mặc dù Lâm đã tỉnh lại nhưng không đứng lên được.

Có lẽ là do lòng đầy tâm sự nên chúng tôi đều tỉnh dậy rất sớm. Vốn định tới đỡ lâm dậy, nhưng thấy xung quanh anh ta đầy rẫy biển cảnh báo "tới gần là chém", tôi đành biết thân biết phận mà chui vào một góc, cứ cách nửa tiếng lại vịn vào vách đá tuyết, liếc nhìn về phía anh ta.

Có ngu ngốc đến mấy cũng biết Lâm căm ghét tôi tới mức nào, mặc dù thái độ thù địch này rất khó hiểu, nhưng cũng không phải lần đầu tiên tôi gặp phải. Từ khi trưởng thành, mỗi lần bước vào một môi trường mới, ví dụ một bữa tiệc hoặc một công ty mới, trong vòng năm giây kể từ lúc tôi xuất hiện, luôn có những cô gái khoác chặt lấy tay của bạn trai mình và nhìn tôi với vẻ đầy cảnh giác. Ai bảo tôi không có một gương mặt đoan trang, thân thiện và vô hại giống như Chương Á chứ. Cũng may tôi không sinh ra trong xã hội cũ, nếu không đã trở thành kĩ nữ nổi tiếng nhất hay là vợ bé thứ bảy, thứ tám hoặc thứ chín lẳng lơ quyến rũ nhất rồi.

Đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên Lâm lên tiếng: "Hình như sắp có bão tuyết." Tôi sửng sốt quay lại nhìn anh ta, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, anh ta đứng trên một chân, chân bị thương co lên, dựa vào vách đá, mặt đầm đìa mồ hôi.

Cả buổi sáng, anh ta cố gắng để đứng dậy, sau một hồi nỗ lực vật lộn, cuối cùng cũng có thể đứng lên được, nhưng chỉ là đứng lên, không thể di chuyển dù chỉ một bước. Đau đớn là một chuyện, ngoài ra còn rất nhiều vấn đề khác, ví dụ với một chân thì làm sao đi lại trên con đường núi trơn trượt này được, và cả những vách núi và thung lũng đáng sợ kia nữa. Tôi đoán anh ta sẽ khó mà vượt qua được.

https://thuviensach.vn

Thời gian dần chuyển đến giữa trưa, sau đó là tới chiều tối, tâm trạng tuyệt vọng và bất lực bắt đầu bao trùm khắp nơi, đột nhiên tôi nghĩ tới cái chết. Nếu không có tôi, chắc chắn Lâm đã chết, nhưng nếu không có Lâm, chắc chắn tôi cũng sẽ chết. Nhìn địa hình xung quanh, xa xôi không nói, ngay dưới chân tôi bây giờ chính là một sườn núi gập ghềnh khiến người ta nhìn mà phát sợ. Lâm không vượt qua được, tôi cũng không vượt qua được, hơn nữa tôi hoàn toàn không biết mình đang ở đâu. Cú ngã tối hôm qua đã xóa sạch chút kí ức liên quan tới đoạn đường cuối cùng trong đầu tôi rồi.

Cố gắng hồi lâu mà không có kết quả, Lâm đột nhiên lên tiếng khiến tôi cảm thấy đại sự không ổn. Quả nhiên sau khi nói tới bão tuyết, anh ta chuyển chủ đề, hỏi: “Ngải, đây là lần đầu tiên cô lên núi phải không?”

Tôi ngần người gật đầu, cô nương đây đường đường là nhân viên văn phòng ở Thượng Hải, làm sao có kinh nghiệm leo núi cao được chứ?

Giọng nói của Lâm vẫn vô cùng bình thản: “Cho nên cô không có khái niệm gì về bão tuyết cả?”

Tôi muốn lắc đầu, nghĩ thế nào lại lo lắng gật đầu. Lâm ra hiệu cho tôi nhìn về phía những đám mây dày đặc ở xa, nói: “Cô hãy nhìn đằng kia đi, bây giờ chắc là khoảng mười một giờ trưa, bão tuyết nhiều nhất khoảng hơn nửa giờ nữa sẽ ập tới. Trong trận bão tuyết dữ dội, lại ở một nơi không khí loãng như thế này, không ai có thể thở nổi. Có điều, nếu tốc độ của cô đủ nhanh thì có thể lăn xuống dòng sông băng dưới kia, tìm một hốc tuyết để trú ngụ.”

Tôi thắc mắc anh ta không cần nhìn đồng hồ sao biết được bây giờ là mấy giờ, lại còn biết chính xác đến từng phút nữa chứ? Thế là tôi lẩm bẩm hỏi lại: “Chúng ta lăn xuống sông băng dưới kia sao?”

Lâm vui vẻ đáp lời tôi: “Không phải chúng ta, chỉ có cô thôi. Tôi ngã gãy chân rồi, không đi được nữa.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngớ người, giờ phải làm sao đây? Thực ra tôi sớm đã biết ở nơi cao như thế này, chỉ có hai người, tôi thì trói gà không chặt, Lâm thì lại ngã gãy chân, chết là cái chắc. Trên đỉnh ngọn núi tuyết cao sừng sững, khi một người bị ngã gãy chân, người còn lại nếu khôn ngoan thì hãy lo cho mình trước. Điều này không liên quan tới vấn đề đạo đức mà chỉ là chuyện chết một người hay hai người mà thôi… nhưng tôi là một kẻ mù đường, nếu không có Lâm, ngay cả khi có thể rơi xuống đống tuyết dưới kia thì sao chứ, tôi biết đi về hướng nào đây?

Lâm đã thôi không nói nữa, ánh mắt vô hồn nhìn về phía xa. Một lát sau, thấy anh ta vẫn không có phản ứng gì, tôi đành miễn cưỡng gặng hỏi: “Vậy phải làm thế nào mới có thể lăn xuống sông băng dưới kia? Đi đường nào vậy?”

Anh ta quay đầu nhìn tôi với vẻ khó hiểu, lát sau thẳng thừng đáp: “Không biết.”

Tôi trợn mắt, á khẩu. Không biết? Sao có thể thế được, bất luận anh ta xuất hiện ở đây vì lí do gì thì lẽ ra phải nắm rõ đường đi như lòng bàn tay chứ, nếu không sao tới chỗ này được? Anh ta cũng không giống tôi, cứ thế nhắm mắt cắm đầu đi theo Muri. Chợt nhớ tới nụ cười nham hiểm của anh ta, tim tôi bỗng thắt lại, lẽ nào kiếp trước tôi đã cướp chồng của anh ta? Mà thôi, sống sót vẫn là ưu tiên hàng đầu. Kìm nén sự hoảng loạn và khó hiểu, tôi hạ giọng hỏi: “Vậy anh chắc phải có bản đồ chứ, có thể nào cho tôi mượn xem một chút không?”

Lâm vẫn quay đầu đi chỗ khác, không gật cũng không lắc.

Lòng tôi chùng xuống. Rõ ràng đêm qua anh ta còn nhắc tới cái khe núi tuyết khổng lồ gì đó cơ mà, sao bây giờ lại có thái độ này chứ? Nhưng ban nãy rõ ràng anh ta đã nhắc nhở tôi là bão tuyết sắp đến rồi, bảo tôi hãy đi một mình đi, giờ lại thay đổi ý kiến, thế này là thế nào? Anh ta bị điên hay

https://thuviensach.vn

hỉ nộ vô thường vậy? Hay là đang giằng xé giữa lí trí và tình cảm? Tôi thực sự không hiểu nổi.

Đầu óc tôi thoáng chốc trở nên rối loạn, vô thức nhìn theo ánh mắt của Lâm, tôi thấy lúc này tuyết đã ngừng rơi, xa xa mây đen che kín hơn nửa bầu trời và đang hùng hổ lao tới, nhưng nửa bầu trời chỗ chúng tôi đứng vẫn chưa bị mây đen bao phủ lại yên tĩnh tới mức kì lạ, không có một chút gió, bốn bề im hơi lặng tiếng, cả dãy núi như thể đều đang nín thở, lặng lẽ chờ đợi trận bão tuyết sắp sửa ập tới.

Lâm quay lại, thấy tôi vẫn ngẩn người ra đó, khóe miệng anh ta hiện lên một nụ cười ranh mãnh. “Sao cô vẫn còn đứng đấy? Muốn cùng chết sao?”

Không thèm bận tâm tới anh ta, lúc này trong đầu tôi chỉ có một giọng nói đang gào thét: “Đi đi! Một mình xuống núi đi! Khả năng thoát hiểm mặc dù vô cùng nhỏ bé nhưng một chút cơ hội cũng là cơ hội.” Thế là tôi quay người chống gậy leo núi chầm chậm đi ra ngoài, sự châm chọc và khiêu khích của Lâm sẽ không còn nữa… Không biết bây giờ anh ta nghĩ thế nào, nhưng bão tuyết sắp đến rồi, tôi không còn thời gian để bận tâm tới anh ta nữa.

Tôi lảo đảo bước đi, may mà vẫn tìm thấy thứ mà mình muốn, vì thế mặc dù đi chậm nhưng tôi nghĩ cùng lắm cũng chỉ nửa tiếng là cùng, vậy mà không ngờ khi tôi quay lại chỗ vách đá, nơi đó đã hoàn toàn thay đổi.

Vách đá này hơi lõm vào trong núi, cao hơn hai mét, có hình bán nguyệt, là một nơi trú ngụ tốt, có điều dù tốt thế nào chăng nữa cũng chỉ là một nơi lánh nạn tạm thời giữa chốn hoang vu. Ý tôi là nó và cả dãy núi là một thể thống nhất, rất khó phân biệt. Nhưng hiện giờ Lâm đã biến nó thành một ngôi mộ, hoặc không phải là mộ mà là một nơi cất trữ đồ đạc chăng?

https://thuviensach.vn

Trên nền đất cạnh vách đá đột nhiên xuất hiện một thứ trông như tấm bia mộ, trên đó viết: Thượng Lâm. Tôi băn khoăn, Thượng Lâm là tên đầy đủ của tên nhãi ranh đó sao? Hai chữ này còn được viết bằng tiếng Trung Quốc nữa.

Tiếng Trung Quốc?

Phải, chính là tiếng Trung Quốc!

Bên cạnh tấm bia mộ còn có gói đồ được chôn dở dang, kích cỡ khoảng một viên gạch. Tôi liền lôi cái gói lên, những tờ giấy lấp ló lộ ra ngoài trông như một xấp đô la. Còn Lâm thì đang quay mặt về phía thung lũng, một tay đặt lên ngực, tay kia hướng lên trời, quỳ trên một chân như hiệp sĩ, miệng lẩm bẩm như thể đang cầu nguyện. Anh ta theo đạo Hồi sao? Ý nhĩ này vừa xuất hiện đã bị tôi phủ nhận, người theo đạo Hồi khi cầu nguyện hai chân đều quỳ xuống đất, mặt hướng về phía thánh địa Mecca, chắc chắn không phải là tư thế này.

Có lẽ là nghe thấy tiếng động ở phía sau, Lâm đột nhiên quay đầu lại. Thấy tôi, hình như anh ta rất sửng sốt nhưng sau khi nhìn thấy thứ tôi cầm trong tay, mặt anh ta liền lộ vẻ tức giận. “Để đồ của tôi xuống!”

Tôi bị anh ta quát tới mức đờ cả người, ngại ngùng đặt xấp tiền trong tay xuống, giơ chiếc gậy leo núi đã gãy làm đôi trong tay lên, nói: “Tôi tới giúp anh cùng xuống núi.” Chiếc gậy leo núi này cũng là một trong những thứ Lâm mang theo bên người, thấy anh ta dường như vẫn chưa hiểu rõ ý của mình, tôi tiếp tục nói: “Ừm, chặt cái này ra cũng mất chút thời gian.”

Ánh mắt của Lâm dịch chuyển từ mặt tôi đến chiếc gậy leo núi, nét mặt vô cùng kỳ quái, một lúc lâu sau anh ta mới hỏi: “Ban nãy, cô đi làm việc này đấy hả?”

Tôi “ừ” một tiếng, hỏi lại: “Không lẽ anh tưởng tôi sẽ bỏ đi một mình thật sao?” Thực ra tôi cũng muốn đi một mình chứ, nếu anh ta trợn mắt, thổ

https://thuviensach.vn

huyết mà chết, chắc chắn tôi sẽ bỏ đi. Nhưng anh ta chỉ bị gãy chân, cũng không phải bị thương tới lục phủ ngũ tạng, trúng độc chết người, tình hình vẫn chưa tệ tới mức phải bỏ anh ta lại. Mạng người quý giá như vậy, sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ chứ!

Tôi tiến tới chỗ anh ta, ngồi xuống, nói: “Anh đứng yên, để tôi buộc chân cho anh.”

Anh ta cúi xuống nhìn tôi. Tôi có thể cảm nhận được đỉnh đầu mình lạnh toát, như thể một giây sau tôi sẽ bị xách lên và ném đi như một miếng giẻ rách, cũng may mặc dù anh ta có vẻ đau nhưng hành động vứt giẻ rách thì vẫn chưa xảy ra. Anh ta thắc mắc: “Buộc chân làm gì?”

Xem ra thằng cha này không hề thông minh như tôi tưởng, không thèm để ý tới câu hỏi của anh ta, tôi cầm hai đoạn gậy đặt vào chỗ chân gãy của anh ta, lúc này thì Lâm đã đoán ra câu trả lời: “Cô muốn làm thanh nẹp?”

Tôi gật đầu, xác nhận: “Phải, làm thanh nẹp, cố định cái chân gãy của anh lại, sau đó chúng ta sẽ trượt xuống, hoặc ngồi xuống?” Vừa nói tôi vừa giúp anh ta cố định cái chân gãy một cách vụng về.

Lâm nhìn tôi lóng nga lóng ngóng một hồi, chỉ im lặng, lát sau lại thốt ra một câu như thể đại lão gia: “Thật khó tin!”

Bàn tay tôi chợt khựng lại. Tôi chỉ muốn đứng dậy cốc cho anh ta một cái, nhưng thôi, mạng người là quan trọng, trận bão tuyết đầu tiên đã đến rồi.

Sau khi nẹp cái chân gãy của anh ta xong, tôi vội vã thu dọn đồ đạc vương vãi xung quanh. Đột nhiên Lâm chỉ vào xấp đô la, nói: “Cái này cô cứ cầm lấy.”

“Tại sao?” Tôi ngơ ngác không hiểu, đồ đạc có giá trị tự bảo quản sẽ tốt hơn chứ.

https://thuviensach.vn

Anh ta lạnh lùng tiếp: “Tổng cộng hơn mười ngàn đô la, cho cô đấy.”

Tôi đang nhét xấp tiền vào túi của anh ta thì đột nhiên khựng lại. Hay quá, hơn mười ngàn đô la, hôm nay ra đường gặp quý nhân rồi. Tuy nhiên, tôi vẫn giả vờ hỏi: “Tại sao lại đưa cả cho tôi?”

“Trả công.” Anh ta đáp gọn lỏn.

Tôi sững sờ, quay sang nhìn anh ta chằm chằm. “Anh tưởng tôi quay lại vì tiền sao?”

“Có thể không phải.” Anh ta nhún vai, đáp.

Tôi vung tay ném cả xấp tiền xuống đất, đúng là ép người quá đáng mà! Thực ra trong hoàn cảnh này, cách thể hiện sự phẫn nộ tốt nhất là ném thẳng chỗ tiền này vào mặt anh ta, có điều anh ta đang bị thương, làm thế e hơi nhẫn tâm.

“Nếu cô chê ít, đợi sau khi xuống núi, tôi sẽ tìm ngân hàng.”

Tôi siết chặt hai bàn tay lại, gào lên: “Sao anh không ôm lấy đống tiền của mình mà đi…”

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tính Mạng Mong Manh

Một luồng gió mạnh mang theo những bông tuyết đột nhiên ào tới không hề báo trước, sức gió và những bông tuyết vội vã xoay tròn khiến cả người tôi trong giây lát cũng bị cuốn theo, đừng nói tới chuyện chửi người khác, ngay đến việc hít thở cũng rất khó khăn. Tóc tôi bay tán loạn, mắt không mở ra nổi, cho nên câu chửi mắng đầy giận dữ mới chỉ thốt được một nửa đã bị gió tuyết thổi bay mất.

Lâm cũng bị gió thổi tới mức nghiêng ngả. Anh ta khó nhọc dùng tay ra hiệu hỏi: “Ban nãy cô nói gì vậy?”

Tôi tức giận định gào lên: “Chết đi…” Đáng tiếc, ngay cả một chữ cũng chưa kịp thốt ra thì một cục tuyết to như quả lựu đạn đã nhân cơ hội chui tọt vào miệng tôi. Như thể ăn một que kem giữa tháng Chạp lạnh giá, tôi bỗng chốc nhăn mặt đau đớn, lục phủ ngũ tạng như bị đóng băng, không còn chút hơi ấm, hai chữ “chết đi” đã không thể thốt ra nổi nữa. Lại một trận cuồng phong ào tới, tôi bị gió tạt tới mức phải quỳ xuống nền đất, đành phải ngậm miệng lại, giơ tay gạt chỗ tuyết dính trên mặt, cố gắng đưa mắt nhìn về phía xa, trận bão tuyết hình như đã tới rồi.

Gió tuyết thổi càng lúc càng mạnh, Lâm vẫy tay về phía tôi, hét lên: “Mau đi thôi! Xuống núi! Không đi lúc này thì lát nữa không đi nổi đâu, ái… ối…” Không biết anh ta đâm vào đâu rồi.

Tình hình tước mắt thực sự không ổn. Thôi, cứ xuống núi trước vậy. Tôi cắn răng đứng dậy, loạng choạng đi ngược chiều gió về phía anh ta, đợi sau khi thoát nạn sẽ tính sổ với anh ta. Lâm chỉ xuống nền đất bên cạnh chân

https://thuviensach.vn

tôi, hét lên: “Tiền!” Tôi đành phải nhặt tiền lên, vội vã nhét vào túi rồi đẩy Lâm trượt xuống dưới núi.

Một lát sau, chúng tôi đã bị trận bão tuyết nuốt chửng.

“Xuống tới chân núi chưa?”

“Chắc là sắp rồi.”

“Chắc là sắp rồi?” Tôi thét lên trong gió tuyết. “Nhưng tại sao không nhìn thấy gì cả?”

“Ngải, đừng nói nữa, cứ bình tĩnh!”

Tôi làm sao mà bình tĩnh được! Tuyết và mây đen hòa lẫn với nhau, tạo nên một không gian mênh mang đen sì, dường như màn đêm buông xuống sớm hơn thường lệ, cách quá một mét đều không nhìn thấy gì cả. Tuyết, trời, đất, núi… đều không nhìn thấy gì cả.

Lúc nào tôi cũng cảm thấy mình và Lâm sắp lao vào một vách núi nào đó, rồi hẫng hụt, cuối cùng bỏ mạng tại chốn Karakoram chết tiệt này.

Đột nhiên, một tia sáng lóe ra từ đám mây trên đỉnh đầu. Đó là ánh nắng, nó xuyên qua bóng tối tỏa ánh sáng màu vàng nhạt, trong phút chốc chiếu sáng cả một triền núi cách chúng tôi mấy trăm mét. Có một bóng người đang đứng đó, trên một mỏm đá.

Sau giây lát sững sờ, tôi hét lên. Tuy ánh sáng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất nhưng không nghi ngờ gì nữa, bóng người đó chính là Abbas.

Tôi và Lâm đồng thời tách nhau ra, sau khi liếc thấy anh ta không việc gì, tôi cố gắng đứng lên, lấy hết sức hét to, hấp tấp lao về chỗ triền núi nơi Abbas đang đứng. Nhưng gió tuyết đã nuốt chửng mọi âm thnah cũng như ngăn cản mọi nỗ lực của tôi.

https://thuviensach.vn

Tiếng “rắc rắc” vang lên khe khẽ, hình như tay tôi đã đập vào đâu đó, cảm giác đau nhói lập tức lan tới từ cánh tay như dòng suối dâng tràn ào ạt. Mấy giây đầu tiên, cơ thể tôi vẫn theo quán tính lao về phía trước, sau đó cảm giác đau đớn nhanh chóng tấn công khiến tôi loạng choạng ngã gục.

“Sao thế?” Lâm kêu lên. Một người gãy chân một người gãy tay, không còn đường sống sót nữa rồi. Tôi cố gắng ngẩng đầu lên, Abbas, phải tìm được Abbas. Hiện giờ, anh ta là hi vọng duy nhất. Tôi ôm chặt bàn tay, đứng dậy, định tiếp tục lao về phía trước, nếu Abbas vẫn còn ở đó.

Lâm lao tới túm lấy cánh tay tôi, định kéo tôi vào trong một cái hang để trú tạm. Tôi khó nhọc giãy giụa trong gió tuyết, gào lên: “Lâm, buông tôi ra, anh tránh ra. Lâm, nếu tôi đủ nhanh…”

“Ai vậy?”

“Anh phu khuân vác người Balti, Abbas, anh ta không nhìn thấy tôi! Anh ta đang ở chỗ kia kìa. Lâm, cùng lắm chỉ vài trăm mét thôi, tôi sẽ đi ngay bây giờ, vẫn có thể gọi anh ta quay lại!”

Lâm không trả lời mà giữ chặt lấy tôi, kéo tôi vào trong cái hang. Tôi không hiểu hành động đột ngột này của anh ta, bèn ra sức phản kháng, nhưng đàn ông vẫn là đàn ông, ngay cả khi gãy một chân, đàn ông vẫn rất mạnh mẽ.

Anh ta kéo tôi vào trong hang, tôi cũng không còn sức mà giãy giụa nữa, chỉ biết cúi xuống thở hổn hển. Nhưng tôi thực sự không cam tâm, hi vọng sống sót đang ở đằng kia, chỉ cách có vài trăm mét, vậy mà mình lại bị thương vào đúng lúc này mới tức chứ. Mặc dù tôi biết Lâm làm đúng, ngay cả khi không bị thương, tôi cũng không thể nào đuổi kịp Abbas, vài trăm mét này không phải là đất bằng, nó là một cái rãnh trời.

Sau khi ổn định hơi thở, tôi vội vã kiểm tra tay của mình. Ngón tay tím ngắt, mạch máu sưng phồng như những con rắn uốn lượn, liệu tôi có bị tàn

https://thuviensach.vn

phế không?

Lâm nhíu mày nhìn tôi, ra lệnh: “Đặt tay vào trong tuyết.”

“Tại sao?” Tôi giơ bàn tay bị thương lên, ngạc nhiên hỏi.

Lâm trừng mắt, nói: “Có thể hết sưng.” Khi nói, anh ta không hề nhìn về phía tôi.

Liếc nhìn vách hang đầy tuyết rồi lại nhìn bàn tay của mình, tôi không khỏi do dự. Mặc dù biết những gì Lâm nói là đúng nhưng anh ta có biết là sẽ rất đau không hả?

Đột nhiên Lâm túm lấy bàn tay tôi, sau đó ấn chặt ngón tay bị thương của tôi vào trong vách hang một cách không thương tiếc. Tôi thét lên một tiếng thảm thiết, cảm giác đau đớn bất ngờ khiến bàn tay còn nguyên vẹn kia phản kháng theo bản năng, nhưng dường như anh ta đã đoán trước được điều này. Hai mắt tôi hoa lên, bàn tay còn lại cũng bị anh ta túm chặt, hơn nữa anh ta còn tận dụng ưu thế chiều cao để ép cả người tôi dựa vào vách hang.

“Cô còn thủ cả dao sao?” Lâm gằn giọng hỏi.

Ngước nhìn anh ta ở khoảng cách gần thế này, gương mặt khôi ngô đó trông gớm ghiếc như ác quỷ, tôi lắp bắp trả lời: “Chỉ biết… chỉ biết một chiêu này thôi.” Sau đó chợt nhớ ra bây giờ không phải là lúc mềm yếu, tôi bèn xoay người, giơ chân đá. “Buông tôi ra, anh là đồ thần kinh, đồ biến thái.”

Lâm dùng hành động thay cho lời nói, anh ta không những không buông tôi ra mà còn lấy cả thân mình đè xuống, không cho tôi giãy giụa. Mặc dù bị ngăn cách bởi bộ quần áo nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận rõ cơ thể rắn chắc, trẻ trung của anh ta, cả nhịp tim rộn rã và mùi hương thanh xuân trên người đàn ông trẻ nữa. Tôi vô thức bất động, mặt đỏ bừng, nhưng ngón tay

https://thuviensach.vn

liền tim, đau không muốn sống nữa. Giọng tôi bất giác như muốn khóc: "Đau, đau! Lâm, anh là kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, tôi vì cứu anh mà ngã mấy lần, anh nỡ lòng nào lấy oán báo ân hả?"

Lâm cúi xuống nhìn tôi không nói lời nào, tay nới lỏng hơn một chút nhưng vẫn giữ nguyên tư thế đóng đinh tôi lên tường, cũng không chịu buông cái tay bị thương của tôi ra. Một lát sau, anh ta khẽ nói: "Tay phải để trong tuyết lâu thêm một lúc mới có thể hết sưng."

Tôi gào lên: "Vậy sao anh không đặt vào đi?"

"Tôi bị thương ở xương, cách này chỉ có tác dụng với những vết thương nhẹ."

Bỗng chốc tôi cảm thấy mình thật ấu trĩ. "Vậy cứ nói tử tế, tại sao phải mạnh tay thế?" Toi ngượng ngùng nói.

Lâm cười, mỉa mai: "Nói tử tế, cô có đồng ý cho tay vào trong tuyết không?"

Lúc này, anh ta chỉ cách tôi chưa tới mười centimet, mỗi lần hít thở, hơi thở của anh ta đều phả vào má tôi, khi anh ta nói, hơi lạnh cũng theo đó phả tới, không thể tránh đi đâu được, còn tay của anh ta thì vẫn bóp chặt lấy bàn tay bị thương của tôi mà không chịu buông tha.

Tôi giãy giụa, nói: "Buông tôi ra! Tôi hứa sẽ không bỏ tay xuống."

Lâm trả lời vô cùng dứt khoát: "Tôi không tin cô."

Tôi ngẩng đầu lên định cãi, không ngờ chiếc cằm góc cạnh và cặp môi quyến rũ của Lâm đập ngay vào mắt tôi. Tôi lập tức quay đầu đi.

Tôi bị anh ta đóng đinh vào vách tuyết không biết bao lâu, chỉ biết lâu đến mức tuyết sau lưng tôi bắt đầu tan, hơi lạnh thấm vào trong người khiến

https://thuviensach.vn

tai tôi ù đi, mắt thì hoa lên. Tôi loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Lâm như từ nơi xa xăm vọng tới: “Sao thế, Ngải? Này, này, cô đừng có dọa tôi!”

“Dọa cái đầu anh ý!” Tôi chửi thầm trong bụng. Đây là triệu chứng tụt đường huyết, vốn dĩ sức khỏe tôi rất ổn nhưng bị dán lên tường băng lâu như vậy thì làm sao chịu được, anh ta tưởng tôi là con thạch sùng chắc ? Từ khi bị lạc đường đã không được ăn thì chớ, còn phải vượt qua bao khó khăn vất vả, lại phải làm hai thanh nẹp chân cho anh ta… Nghĩ đến đây thì đầu tôi ngoẹo sang một bên, trước khi tôi bị anh ta làm cho tức chết thì đã ngất xỉu vì tụt đường huyết rồi.

Không biết tôi mê man bao lâu, đột nhiên có một dòng nước mát ngọt từ từ được đổ vào miệng tôi. Miệng tôi lúc này đang khô khốc, đây thật chẳng khác gì cam lộ. Mở mắt ra đã thấy gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng của Lâm, “Con người này xem ra cũng không xấu lắm”, tôi nghĩ bụng rồi gật đầu tỏ ý cảm ơn. Lâm ngoan cố quay đi chỗ khác, nói: “Không cần cảm ơn, lần này coi như chúng ta hòa nhé.” Tôi tức điên lên, Ngải Mễ Lạp tôi cũng được coi là một thanh niên nghiêm túc biết nỗ lực cầu tiến, không trộm cắp cướp bóc lừa đảo, có cần phải vội vã cắt đứt quan hệ với tôi như vậy không hả ?

Đột nhiên, thái độ của anh ta trở nên kì quái, anh ta hỏi tôi: “Bá Kiêm là ai?”

Tôi sửng sốt, sau đó bắt đầu ấp úng đáp: “Bá Kiêm là ai ấy à… bất kể là ai thì cũng chẳng có liên quan gì tới cái chốn Karakoram này cả.”

Lâm đốp lại: “Không có chút quan hệ gì sao? Vậy tại sao lúc hôn mê cô cứ gọi cái tên này?”

Thì ra tôi còn tật xấu là hay nói mê nữa. Thì ra trong lúc nói mê, tôi còn gọi tên của anh ta nữa…

“Chuyện này… tôi còn gọi ai nữa không?” Tôi ngập ngừng hỏi dò.

https://thuviensach.vn

Anh ta cười, mỉa mai: “Gọi mẹ.”

Tôi há hốc miệng kinh ngạc, gọi mẹ? Đúng là mất mặt quá.

Anh ta lại gặng hỏi: “Cái tên Bá Kiêm đó là bạn trai của cô à?”

Tôi giả vờ không nghe thấy câu hỏi. Anh ta trầm ngâm nhìn tôi chằm chằm, lát sau đột nhiên hỏi: “Ngải, rốt cuộc cô có mấy người bạn trai vậy?”

Bạn có biết thế nào gọi là “bát tự không hợp” không? Chính là thế này đó. Lần tỉnh lại này, tôi định sẽ chung sống hòa bình với anh ta. Vì anh ta đã giúp tôi chữa trị vết thương ở tay, còn lấy nước cho tôi uống nên tôi nghĩ hình như anh ta cũng không quá đỗi xấu xa, nhưng mỗi câu nói mà anh bạn này thốt ra, đều khiến người ta tức đến lộn ruột. Tôi siết chặt nắm tay, đáp: “Bạn trai đương nhiên chỉ có một chứ còn có mấy nữa! Anh tưởng tôi là loại người nào, là gái đứng đường ở bến Thượng Hải sao? Còn nữa, tại sao anh lại có hứng thú với Bá Kiêm vậy? Anh rốt cuộc là ai?”

Anh ta lảng tránh ánh mắt của tôi, đáp gọn lỏn: “Tôi là Lâm.”

Tôi “hừ” một tiếng. “Những người tên Lâm nhiều không kể xiết, em Lâm cũng họ Lâm, Tiểu Lâm Tử cũng họ Lâm.”

Lâm liếc mắt nhìn tôi, đính chính: “Tôi không mang họ Lâm.”

Điều này thì đúng, trên bia mộ của anh ta có viết “Thượng Lâm” mà. Thế rồi, anh ta lại nói một cách đầy ẩn ý: “Huống hồ cô cũng đâu có nói cho tôi biết tên đầy đủ của mình.”

Tôi mỉa mai: “Nói cho anh biết tên đầy đủ làm gì? Để khi xuống núi chúng ta vẫn tiếp tục giữ liên lạc hay là để anh kiểm tra tổ tông tám đời nhà tôi?”

https://thuviensach.vn

Vừa nói đến đây, tôi như thoáng trông thấy ánh mắt anh ta trở nên sắc lẹm như dao, liền sợ hãi ngậm miệng lại, cũng may ánh mắt đó chỉ lóe lên rồi biến mất. Anh ta bình thản chuyển chủ đề: “Ban nãy có lẽ chúng ta đã đi được vài trăm mét rồi. Ngày mai lại đi thêm vài trăm mét nữa là có thể xuống tới chân núi.”

Mặc dù tim vẫn không ngừng đập loạn cả lên nhưng tôi vẫn hùa theo chủ đề của Lâm. Ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, không nên gây hấn với bất kì người lạ nào. Thế là tôi gượng cười, nói: “Ngày mai lại đi thêm vài trăm mét nữa sao, có được không vậy?” Vài trăm mét đầu tiên, anh ta bị gãy chân; vài trăm mét thứ hai, tôi bị gãy tay; không biết sau vài trăm mét của ngày mai sẽ thế nào đây.

Chúng tôi đều im lặng, bên ngoài gió tuyết vẫn gào thét, ánh sáng đang yếu dần. Xem ra lại phải ngủ một đêm ở ngoài trời rồi, còn ngày mai thì sao, tôi không dám nghĩ tiếp. Lâm nằm im thin thít bên cạnh tôi, hình như ngủ rồi, ngày hôm nay đối với anh ta dài và gian khó hơn với tôi rất nhiều.

Ban nãy hôn mê, tôi đã gọi tên Bá Kiêm thật sao? Một cảm giác kinh ngạc dâng lên trong lòng tôi, thì ra có những việc ngay cả khi chạy tới nơi chân trời góc biển cũng không thể nào quên được. Nhưng mọi người đều nói thời gian là liều thuốc chữa lành vết thương hữu hiệu nhất còn gì, sớm muộn tôi cũng sẽ quên thôi. Nghĩ ngợi vẩn vơ một hồi, tôi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, nào là yêu nào là hận… tất cả đều là chuyện nhân gian, đợi sau khi toàn mạng thoát khỏi đây hãng tính tiếp vậy.

Lâm nằm quay lưng về phía tôi, hơi thở có vẻ nặng nề, đột nhiên anh ta quay người lại. Trong hang rất gồ ghề và chật chội, anh ta vừa quay người, đầu liền huých vào khuỷu tay tôi, theo phản xạ tôi lùi lại, co người định tránh, tôi không muốn lại bị dính lên tường như một con thạch sùng lần nữa. Nhưng dáng vẻ co ro rụt cổ của Lâm trông rất đáng thương, anh ta làu bàu một cách vô thức: “Lạnh quá!” Thế là tôi không dám cựa quậy gì nữa.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều nói, khi chạm đến giới hạn chịu đựng, con người sẽ trở nên kì lạ. Tối hôm nay, Lâm cũng bất giác trở nên vô cùng lắm lời, chốc chốc lại lẩm bẩm hỏi tôi mấy câu không đâu như thể nói mơ. Ví dụ như:

"Liệu cái hang này có sập không?"

Vấn đề này thì có gì đáng để hỏi chứ?

"Tôi muốn đánh răng."

Có cần làm cho anh một cái bồn tắm sục rồi thả thêm vài cánh hoa hồng lên mặt nước luôn không?

"Ngải, tại sao cô muốn đi Chitral?"

Không phải việc của anh.

"Ngải, rốt cuộc cô là ai?"

Tôi còn muốn hỏi anh ta rốt cuộc là ai ấy chứ, mười nghìn đô la mang theo người, còn cả khẩu Beretta đó nữa. Nếu anh ta là thổ phỉ hoặc quân du kích, sao một tên đồng bọn cũng không có? Nếu anh ta là người đi leo núi, sao không thấy các dụng cụ leo núi? Tôi hạ giọng, hỏi dò: "Lâm này, anh có đúng là người Anh không?"

Anh ta vẫn giữ nguyên tư thế cọ đầu vào người tôi, mơ màng "ừ" một tiếng.

"Vậy tại sao anh lại mặc Shalwar kameez?"

"Không kịp đóng gói hành lí." Giọng anh ta có vẻ buồn ngủ.

"Vậy bạn đồng hành của anh đâu?"

"…"

https://thuviensach.vn

Hình như anh ta đã ngủ rồi.

Cuối cùng tôi cũng không chịu nổi sự đau đớn ở đầu ngón tay và cảm giác mệt mỏi cực độ nữa, cũng từ từ nhắm mắt lại. Khi sắp chìm vào giấc ngủ, tôi mơ hồ cảm thấy hình như Lâm chống người dậy, cúi đầu nhìn tôi bằng ánh mắt đầy tò mò và nghi hoặc.

Ngủ rồi tôi mới biết vấn đề lớn nhất của cái hang này không phải là không gian chật hẹp mà là độ nghiêng. Thực ra vấn đề này cũng không lớn lắm, nhưng người tôi cứ bị lăn về phía Lâm. Tôi biết như vậy rất không ổn, cũng muốn dồn toàn lực để chống lại cái trọng lực chết tiệt này, ví dụ bằng cách đặt chiếc ba lô vào giữa hai người, nhưng kết quả cả ba lô cũng bị lăn vào lòng Lâm.

Lâm gần như phát điên, quát: “Này, cái cô này! Làm gì vậy hả?”

Nhưng tôi đang trong giấc mộng ngọt ngào, hơn nữa so với bốn bề lạnh giá, Lâm thật ấm áp, tôi không biết lúc này mình đang ở trong tư thế gì, mà cũng chẳng muốn biết. Lâm, anh cũng giả vờ không biết đi được không? Đằng nào ở giữa cũng có cái ba lô. Nhưng dường như anh ta không hề nghĩ vậy, vẫn tiếp tục đẩy mạnh tôi sang phía bên kia, cương quyết xoay tôi tới chỗ chật chội hơn.

Tôi mặc cho anh ta đẩy, không phản kháng cũng không tỉnh dậy, tư thế nào không quan trọng, quan trọng là có thể ngủ tiếp. Thực ra tôi cũng đâu muốn lăn vào lòng anh ta, có điều quả thực rất ấm áp.

Một lát sau, giọng Lâm lại một lần nữa oang oang vang lên: “Này, cô cướp chăn của tôi!”

Tôi tiếp tục co người nhắm mắt, liên tục niệm chú: “Tôi không biết, không biết, không biết gì cả.” Mà quả thực tôi cũng không biết, mặc dù từ nhỏ tới lớn, từ trường mầm non tới đại học, rồi tới khi có bạn trai, ai ai cũng nói tư thế ngủ của tôi rất xấu; nhưng có người còn mộng du thì sao, cướp

https://thuviensach.vn

chăn đã là gì chứ! Có điều, thời tiết buốt giá thế này, tôi có thể thông cảm với sự giận dữ của Lâm. Ngay sau đó, người tôi đột nhiên lạnh cóng, chắc là Lâm đã cướp lại chăn.

Tôi ôm đầu, tiếp tục giả chết. Được rồi, chăn anh cũng đã cướp lại rồi, chúng ta cũng đã hành hạ nhau suốt đêm rồi, cần ngủ thì ngủ đi nhé, ngày mai còn chưa biết chuyện gì xảy ra đâu. Tôi lại mơ mơ màng màng thiếp đi.

Tiếp sau đó, "ầm" một tiếng, hang sập rồi.

Mảng tuyết rơi xuống khiến tôi giật mình bật dậy như lò xo, kêu thất thanh: "Ôi mẹ ơi!"

Lâm chui từ trong cái hang ra, người dính đầy tuyết. Tôi vừa phủi tuyết dính trên người mình vừa hỏi: "Anh thế nào? Có làm sao không?"

Không kịp lau lớp tuyết dính trên mặt mình, anh ta đã tức giận gào lên: "Ngải, cô đúng là đồ điên!"

Tôi ngẩn người, hỏi: "Sao vậy? Có chuyện gì thế? Thôi kệ, hang bị sập rồi, giờ phải làm thế nào đây?"

Anh ta vẫn mắng tôi sa sả: "Sao cô lại dám chui vào chăn của tôi! Cô là cái đồ…" Đang nói, anh ta đột nhiên ngừng lại, sau đó lại chuyển sang ngữ điệu nhẹ nhàng hơn: "Ngải tiểu thư, trông cô cũng được đấy! Nếu như là ở đồng bằng, tôi đương nhiên sẽ vui lòng chấp nhận, nhưng hiện giờ thực sự tôi không đủ sức."

Bị anh ta đuổi ra khỏi hang, tôi cứ tưởng sẽ phải nghe những lời chỉ trích khắc nghiệt, không ngờ lại là những chuyện ba lăng nhăng thế này. Anh ta làm vậy là đang… giễu cợt tôi sao? Tôi tức nghẹn họng, nhất thời không biết ứng phó thế nào. Lâm vẫn hơi cúi đầu, liếc mắt nhìn tôi, vừa mỉm cười vừa nói: "Xin lỗi!", trông thật gian xảo.

https://thuviensach.vn

Ở giữa Trung Á, nếu bạn không biết đường Durand, không biết hiện giờ nhà cầm quyền cao nhất ở Pakistan là ai, thậm chí không biết ai là thủ lĩnh quân Muja, người ta sẽ chỉ nói bạn có kiến thức nông cạn; nhưng nếu bạn nói không biết cậu Hai nhà họ Ngô thì người ta rất có khả năng sẽ hỏi liệu bạn có còn nhớ tên mình là gì hay không.

Cậu Hai nhà họ Ngô tên là Thượng Lâm. Bởi vì anh ta mà bộ tộc Rajput biệt tăm biệt tích đã lâu lại có thể quay về. Rajput là một trong số những dân tộc thiểu số ở Pakistan, nổi tiếng bởi sự giàu có và những mĩ nhân; nhưng hai mươi năm trước nó đã bị hủy diệt.

Năm đó, Lâm là lính mới nên phải nhận một biệt danh là "Em Lâm". Chữ "Em" này là để chỉ hồi đó anh ta vẫn chưa thành niên nhưng tướng mạo đã tuấn tú khuynh nước khuynh thành, hiện giờ không còn ai dám gọi anh ta như vậy nữa rồi, ngoại trừ tôi.

"Kẻ không biết thì không sợ", câu nói này thật chí lí. Cho nên đợi sau khi tâm trạng bình tĩnh trở lại, tôi lập tức gào lên với anh ta: "Tôi nhiều tuổi hơn anh đấy! Cậu có bị làm sao không hả em Lâm!"

Thái độ cợt nhả bỗng chốc biến mất, hai mắt của Lâm bốc lửa ngùn ngụt. "Cô vừa gọi tôi là gì?"

Tôi bĩu môi, hỏi: "Sao, anh định đánh tôi à? Đừng quên tôi là người đã cứu mạng anh đấy."

Anh ta đằng đằng sát khí gằn từng tiếng: "Tôi chưa từng đánh phụ nữ, nhưng cô thử gọi lần nữa xem!"

Tôi cười tít mắt, trêu tiếp: "Em… Lâm… Ha ha ha…"

Lâm hằm hè nhìn tôi, tôi cũng trừng mắt lại, hai người như hai con trâu chọi gầm gè nhau.

https://thuviensach.vn

Bỗng có một tia sáng vụt qua nền tuyết giữa tôi và Lâm. Thực ra lúc này đã tờ mờ sáng nhưng trời đất vẫn tối đen như hòa vào nhau. Tôi chớp chớp mắt, cứ tưởng đó chỉ là ảo giác, giống như chùm sáng rạch ngang trận bão tuyết ngày hôm qua, chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng lần này không phải do ảo giác, bởi vì ánh sáng đó vẫn đang nhấp nháy. Ánh đèn màu vàng phá tan màn đêm hoang dã, tỏa sáng cả một vùng tối tăm.

Tôi tròn mắt, quay lại, há hốc miệng nhìn về nơi phát ra ánh sáng. Có thứ gì đó đang chuyển động trên nền tuyết, hình như có tiếng gọi của ai đó thấp thoáng trong gió: “Ngải, Tiểu Ngải! Tiểu Ngải…”

Lâm cũng đứng thẳng dậy, nghiêng đầu lắng nghe. Lúc này tôi mới để ý bão tuyết đã tan, trời đất bình yên tĩnh lặng, còn ở cách chỗ chúng tôi đứng mười mấy mét, có một chùm sáng màu vàng và một bóng người cao cao. Người đó vừa nhìn thấy tôi đã cười rất tươi, là Abbas, anh ta vẫn đeo chiếc ba lô to đùng đựng toàn bộ hành lí của tôi, khiến cho dáng người càng trở nên nhỏ bé hơn. Loáng cái tôi lại không thấy bóng dáng Abbas đâu nữa, may mà anh ta lại nhanh chóng xuất hiện ở phía khác, nhẹ nhàng vượt qua một cái rãnh băng, chạy tới.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

“Ngải, Tiểu Ngải!” Abbas vứt chiếc ba lô xuống, gọi ầm lên và ôm chầm lấy tôi. “Cô vẫn còn sống, cảm ơn Thánh Allah, cô vẫn còn sống!” Anh ta vui sướng vỗ lấy vỗ để lên người tôi, mới đầu tôi còn miễn cưỡng chịu đựng nhưng sau vài lần vỗ đã phải khom lưng ho sặc sụa. Cuối cùng vẫn là Lâm nhận ra vấn đề bất ổn, miễn cưỡng giơ tay kéo tôi ra khỏi bàn tay mạnh mẽ của Abbas, trước khi anh ta vỗ chết tôi.

Tôi vừa ho vừa giới thiệu hai người với nhau. Abbas nhìn dáng vẻ yếu đuối tàn tạ của tôi và Lâm từ trên xuống dưới, sau đó nghiêm giọng nói: “Cô và Lâm tiên sinh cần phải ăn chút gì đó.”

Tôi gật đầu lia lịa. “Được! Ăn chút gì đó! Phải ăn chút gì đó chứ!”

Từ lúc quen nhau, Abbas chỉ gọi tôi là “Tiểu Ngải”, nhưng đối với những người khác, kể cả Muri, anh ta luôn cung kính gọi là tiên sinh. Tôi cũng chả hiểu tại sao người ta đều là tiên sinh này, tiểu thư nọ, tới lượt tôi lại chỉ là “Tiểu Ngải”.

Abbas bắt đầu nhóm bếp nấu cơm, tôi kiệt sức ngồi bên cạnh nhưng lòng lại cảm thấy vô cùng thoải mái. Cảm giác tai qua nạn khỏi thực sự rất tuyệt vời, cảm ơn ông trời! Không lâu sau, Abbas đưa cho tôi và Lâm mỗi người một cốc trà Bạch Ngọc. Tôi nhăn mặt, nhận lấy, Lâm nhìn nét mặt kì quái của tôi và càm thấy rất khó hiểu. Tôi vội ngồi thẳng lên, cầm cốc trà, nét mặt lộ rõ vẻ háo hức, thế là anh ta không nghi ngờ gì nữa, bắt đầu uống trà; sau đó, trước ánh mắt trách móc của Abbas, anh ta phun hết chỗ trà trong miệng ra ngoài. Vác bộ mặt tái mét, anh ta run run chỉ vào cốc trà,

https://thuviensach.vn

hỏi: “Đây là cái gì, sao… sao mà thối thế?” Nếu như không phải vì cái chân bị thương, tôi dám chắc anh ta sẽ chạy tới chỗ vách núi, nôn cả mật xanh mật vàng ra ngoài.

Abbas có vẻ rất không vui, đáp: “Trà! Thưa ngài, đây là loại trà tốt nhất của Pakistan, có thể giúp anh hồi phục thể lực đấy.”

Tôi liếc nhìn hai người họ, một người là thanh niên đẹp trai tuấn tú, một người là dân bản địa với gương mặt nhem nhuốc nứt nẻ, vậy mà hiện giờ người đẹp trai lại đang nôn thốc nôn tháo, còn người nhem nhuốc vẫn vững như Thái Sơn, đúng là cục diện đảo lộn hoàn toàn. Thế là tôi không nhịn được vừa vỗ đùi lia lịa vừa cười nghiêng ngả.

Trà Bạch Ngọc là thánh phẩm của những người phu khuân vác và dân leo núi ở Pakistan, về cơ bản có thể xếp vào loại trà sữa nhạt, chỉ có điều cũng giống như nấm mốc trong đậu phụ thối, Boulogne trong pho mát thối, mặc dù rất nổi tiếng nhưng cũng chả có mấy người nuốt trôi, trong trà Bạch Ngọc có một loại bơ chua để lâu năm có tên “Martha”. Thử nghĩ kĩ mà xem, vị của bơ đã đủ nặng rồi, đừng nói tới bơ chua, lại còn là bơ chua để lâu năm nữa chứ!

Cuối cùng Lâm cũng nôn xong, anh ta ngẩng đầu nhìn tôi bằng ánh mắt căm hận, đột nhiên không hiểu sao, anh ta lại hỏi với vẻ nghi hoặc và thăm dò: “Sao cô lại có thể như thế được nhỉ?”

Tôi bèn quay sang phía anh ta, giả vờ ngu ngơ hỏi: “Anh biết tôi à?”

Anh ta vội vã phủ nhận: “Không biết.”

Nhưng lời nói đó của anh ta rõ ràng là có ẩn ý, tôi lắc đầu ngán ngẩm, có lẽ mình quá đa nghi rồi. Sau đó, tôi cúi xuống nhìn mình, ban nãy vừa cười vừa vỗ đùi đúng là không được tế nhị cho lắm, nhưng bây giờ đang lúc gặp nạn, chẳng lẽ còn phải nhã nhặn cười duyên sao?

https://thuviensach.vn

Lúc này, Lâm đã quay sang hỏi đường Abbas, tôi quay đầu đi, quyết định không nghĩ ngợi vẩn vơ nữa mà cầm cốc trà lên, bắt đầu nín thở nhấp từng ngụm nhỏ.

Trà Bạch Ngọc mặc dù kinh tới mức "long trời lở đất" nhưng là thức uống giàu năng lượng, hơn nữa đối với người Balti mà nói, đó là thức uống vô cùng quý giá, nếu như không phải là tình huống nguy cấp sẽ không nỡ dùng. Abbas giúp chúng tôi vác toàn bộ hành lí, một ngày cũng chỉ kiếm được vài đô la. Nói đến tiền, liền nhớ tới Muri, tôi vội hỏi Abbas: "Muri đang ở đâu? Vẫn khỏe chứ?"

Trên mặt Abbas thoáng hiện vẻ không vui rồi lập tức trở về bình thường, anh ta đáp: "Muri đi Chitral rồi, tôi chịu trách nhiệm đưa cô đến đó. Tiểu Ngải, đừng lo lắng, anh ấy đợi cô."

"Muri bảo anh tới tìm tôi và đưa tôi đi Chitral sao?"

"Không phải." Abbas trả lời ngắn gọn.

Ban nãy tôi vốn chỉ tiện miệng hỏi nhưng nghe câu trả lời của Abbas xong, tôi bất giác sững sờ, quên cả uống trà. "Không phải?" Sao có thể không phải là Muri được, về tình về lí lẽ ra đều phải là anh ta chứ. Người đàn ông Pakistan đó là người duy nhất Ngô Chung cử đi trợ giúp tôi, sự an toàn của tôi phải do anh ta phụ trách mới đúng.

"Tiểu Ngải, tôi không biết có chuyện gì nhưng anh Muri nói không cần phải tìm cô."

Muri nói không cần tìm tôi? Tôi không hiểu, vậy là Abbas tự quyết định đi tìm tôi? Nhưng tại sao Muri lại nói không cần tìm tôi? Ai cũng biết một mình tôi bị lạc giữa chốn hoang vu này, đây đâu phải là chuyện có thể đem ra đùa được chứ.

https://thuviensach.vn

Thấy mặt tôi biến sắc, Abbas đặt một tay lên vai tôi, nói: “Yên tâm, Tiểu Ngải, chỉ cần tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi cô, mãi mãi!”

Tôi ngước nhìn Abbas, giống như tất cả những người có lời hứa đáng giá nghìn vàng khác, khi Abbas hứa điều gì đều không hề tỏ vẻ quá nghiêm trọng. Anh ta nhắm mắt lại, giọng điệu nhẹ nhàng, thoải mái. Sau khi hiểu rằng đối phương không hề nói đùa, tôi nghiêm túc nói: “Tôi biết rồi.”

Rất nhiều, rất nhiều năm sau, vào lúc tôi cô độc nhất, khó cất bước tiếp nhất, mỗi đêm nằm mơ, tôi đều nghe thấy câu nói này, câu nói do Abbas, người phu khuân vác người Balti, nói với tôi: “Tiểu Ngải, chỉ cần tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi cô.”

Sau này, luôn có người hỏi tôi tại sao lại dành nhiều thiện cảm cho người Pakistan thế, đó là vì vào lúc tôi bơ vơ không nơi nương tựa nhất, chính họ đã chìa tay ra giúp tôi.

Đáng tiếc, lúc đó tôi không hề nhận ra điều này, vì phần lớn tâm tư của tôi đang nghĩ về Muri, tôi không hiểu tại sao anh ta lại bỏ rơi tôi lại không thèm quan tâm, chỉ nói sẽ đợi tôi ở Chitral. Tôi thầm nhủ đợi tới Chitral, nhất định phải hỏi anh ta cho ra lẽ rồi một hơi uống cạn cốc trà Bạch Ngọc.

“Uống trà xong, chúng ta sẽ xuất phát, vẫn còn hai ngày đường nữa.” Abbas đợi tôi uống hết cốc trà mới nói.

Tôi ngẩng đầu hỏi: “Sao vẫn còn hai ngày?”

Abbas bối rối liếc nhìn cái chân của Lâm, đáp “Con đường đó rất khó đi, chúng ta đành phải đi đường khác, vòng qua sông Broughton. Có tôi ở đây, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Tôi sung sướng gật đầu, đáp: “Được!” Chỉ cần có Abbas, không có gì phải lo lắng nữa.

https://thuviensach.vn

Thấy tôi đồng ý, Abbas ngoác miệng cười sung sướng. “Tiểu Ngải, qua sông là tới thôn Gama của chúng tôi. Trước khi đi Chitral, tôi có thể… có thể về nhà thăm bọn trẻ không? Chỉ cần một giờ đồng hồ thôi, đồng thời chúng ta có thể ăn chút gì đó.” Abbas có hai đứa con, đứa út vẫn còn rất nhỏ.

Tôi gật đầu đồng ý, cuộc sống vùng núi nghèo khổ, Abbas quanh năm suốt tháng đi làm phu khuân vác cho người ta, lần đầu tiên tôi gặp anh ta là lúc anh ta vừa hoàn thành một lượt khuân vác, muốn kiếm thêm chút tiền cho chặng đường về, đây cũng là lượt cuối cùng trong năm nay của anh ta, cho nên mặc dù Muri chỉ trả cho anh ta có vài đô là, anh ta vẫn vui vẻ đồng ý. Trước khi tới cứu tôi, anh ta và tôi gần như không nói chuyện gì với nhau.

Abbas thấy tôi đã đồng ý, liền pha ấm trà Bạch Ngọc cuối cùng, sau đó không thèm để ý tới thái độ khó chịu của Lâm, rót đầy một cốc rồi đưa cho anh ta, nói: “Tiên sinh, anh nhất định phải uống hết, không được để thừa một giọt, giống như Tiểu Ngải đó! Sau đó, chúng ta mới có thể nhanh chóng tới được Gama.”

Abbas nâng cốc trà lên, ánh mắt vô cùng kiên định, khiến Lâm không thể từ chối. Anh ta đón lấy cốc trà với vẻ quả quyết. Nhớ lúc ở trong hang, anh ta vẫn còn muốn đánh răng, tôi liền bật cười, hoặc chịu mùi thối hoặc chết, “to be or not to be”, đó là cả một vấn đề.

Lâm xị mặt, cầm lấy cốc trà, đồng thời đưa mắt lườm tôi một cái, tôi vội vã thu lại nụ cười và tỏ vẻ nghiêm nghị. Tên này thù dai lắm, không nên trêu anh ta quá. Lâm cầm cốc trà lên rồi bịt mũi uống một hơi hết sạch.

Về sau, có lần Lâm nói khi tôi cười, có thể nhìn thấy chiếc răng khểnh rất đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày tiếp theo, ba người chúng tôi tiến về phía sông Broughton. Abbas không bao giờ để tôi và Lâm rời khỏi tầm mắt của mình, ngay cả khi cầu nguyện, anh ta cũng không quên ngoái đầu liếc trộm để chắc chắn chúng tôi vẫn ngoan ngoãn đứng ở vị trí cũ.

Mỗi lần nhìn thấy nét mặt căng thẳng khi ngoái đầu lại của anh ta, tôi đều cố nén cười, sau đó là cảm động. Từ nhỏ đến lớn, chưa có ai đối xử với tôi như thế này, ý tôi là ngoại trừ người nhà, người yêu thì không có ai, lại là một người xa lạ, che chở tôi như thế này, khiến tôi thấy rất ấm áp. Thực ra Abbas hoàn toàn có thể không đi tìm tôi, mấy đô la mà Muri đưa cho anh ta chỉ là tiền khuân vác hành lí, không hề bao gồm tiền công cứu viện, mà Muri cũng chưa từng một lần yêu cầu anh ta làm như thế. Tôi cũng biết để cứu tôi và Lâm, vào cái đêm bão tuyết hoành hành đó, Abbas đã một thân một mình ở ngoài trời suốt cả đêm. Đợi tới được Chitral, nhất định tôi phải đưa thêm ít tiền cho Abbas, dùng tiền của chính tôi chứ không phải mười ngàn đô la của Lâm. Hừ, tôi phải để em Lâm thấy thế nào là sự rộng rãi và hào phóng của người nghèo!

Hai ngày sau, cuối cùng chúng tôi cũng chạm chân được xuống nền đất sét ở phần cuống lưỡi của dòng sông băng. Sông ngầm nằm dưới lớp băng kéo dài và đổ ra từ chỗ này, thác ghềnh dữ dội, nước sông cuồn cuộn kèm theo những tảng băng lớn vỗ ầm ầm vào thân núi.

Abbas vẫn che chở cho chúng tôi như đối với trẻ con; có lúc, anh ta đỡ Lâm, có lúc lại dùng một sợi dây thừng cũ nát không biết từ đời nào buộc ngang người rồi, kéo đi như thể dắt một con khỉ. Mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng Lâm đều khẽ nhếch lên, thế là tôi cố gắng giãy giụa thoát khỏi cảnh tượng bối rối này. Abbas nói rất chân thành: “Tiểu Ngải, như thế này chúng ta mới có thể đi nhanh hơn được.”

Tôi vô cùng phẫn nộ, lẽ nào tôi lại đi chậm hơn cái tên Lâm què kia? Nhưng không bao lâu sau, tôi đành ngoan ngoãn im lặng, cái cảnh trâu già

https://thuviensach.vn

kéo xe cũ này khó coi thì khó coi thật nhưng thực sự là đỡ mệt hơn rất nhiều.

Sau khi xuống tới chân núi, đường vẫn không dễ đi hơn so với khi ở trên núi là mấy, khắp nơi đều là bùn đất và sỏi đá, những chỗ không có ánh mặt trời chiếu tới vẫn còn tuyết phủ, rồi qua một chỗ rẽ, lại là ánh mặt trời chói lóa. Tôi càng đi càng chậm, thời gian nghỉ cũng càng lúc càng dài, Abbas không ngừng động viên tôi: “Nhìn kìa, Tiểu Ngải, chỉ cần vượt qua ngọn đồi đó, sau đó lại vượt qua ngọn đồi nữa là sẽ tới thôi.”

Trong con mắt của những phu khuân vác người Balti, chỉ có K2 hay Himalaya mới có thể được coi là “dãy núi”, còn những nơi khác, bao gồm cả sườn dốc mà tôi và Lâm rơi xuống đều chỉ là “đồi” thôi. Nói tóm lại là những ngọn núi mà không cần phải mang theo cuốc, cào và bình dưỡng khí đều được gọi là “đồi” hết; nhưng đối với tôi, tất cả đều là những “dãy núi” mà chỉ cần nhìn thoáng qua đã khiến tôi rùng mình. Đặc biệt là sau vài ngày gian khổ vừa qua, cả người tôi dường như rã rời hết cả, bàn tay bị thương càng trở nên thâm tím, cứng đờ tới mức không thể co duỗi được; Lâm cũng không khá hơn tôi là mấy, khi xuống dốc, tôi nhìn thấy đầu gối anh ta không ngừng run rẩy.

Cho nên tới chiều tối ngày thứ ba chúng tôi mới đến được đoạn hẹp nhất ở thượng nguồn sông Broughton. Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy giữa lòng sông chất đầy những tảng đá to đùng, đen sì và lộn xộn, dòng sông bị chia cắt ở đây, các tảng băng bị mắc ở đây, những tảng đá to đùng đó giống như những cây cầu gỗ nối giữa hai eo biển, dù trông rất chênh vênh nhưng chắc hẳn đó là con đường độc đạo. Abbas vui vẻ chỉ một chỗ mờ mờ ảo ảo ở bờ kia sông, nói: “Nhìn thấy không, đó chính là thôn Gama, chỉ cần đi qua con sông này, vượt qua ngọn đồi đó, nhiều nhất chỉ một giờ đồng hồ, chúng ta sẽ được ăn Chapati (1) và uống trà ngọt rồi. Cô thích uống trà ngọt phải không, Tiểu Ngải? Ồ, đừng chối chứ, tôi biết cô thích uống trà ngọt, không thích uống trà Bạch Ngọc.”

https://thuviensach.vn

(1) Chapati: Một loại bánh rán của Pakistan.

Mặc dù cũng vui lây với tâm trạng sung sướng của Abbas nhưng tôi vẫn không sao cười nổi, ngày mai mới có thể qua sông ư? Phải ở ngoài trời thêm một đêm nữa ư? Fenbid đã uống hết mất rồi, đêm dài trước mắt sẽ phải làm sao đây? Còn nữa, chúng tôi phải đi thêm một giờ đồng hồ nữa, rời khỏi bờ sông ẩm ướt này mới có thể tìm được nơi thích hợp để ngủ, điều đó có nghĩa là sáng sớm ngày mai lại phải quay lại đây một lần nữa.

Đúng lúc này, Lâm lên tiếng: “Nếu như quay lại cũng mất một giờ đồng hồ, vậy bây giờ qua sông, sau đó tranh thủ tối nay đến thôn Gama luôn thì thế nào?”

Abbas lắc đầu lia lịa, chỉ vào dòng sông Broughton, đáp: “Không được, thủy triều đang lên, nguy hiểm lắm.”

Lâm ngoái đầu quan sát dòng Broughton, khoảng cách giữa hai bờ bắc nam dùng mắt thường ước tính nhiều nhất cũng chỉ vài trăm mét, nếu thuận lợi chỉ mất vài chục phút, nhiều nhất là nửa tiếng đồng hồ nhất định có thể qua được. “Chúng ta sẽ qua trước khi thủy triều lên! Hơn nữa, vì việc này tôi sẽ trả thêm tiền công cho anh. Thế nào, có được không?” Giọng anh ta đầy vẻ dụ hoặc.

Câu cuối cùng mới là trọng điểm, đặc biết là đối với người nghèo, Abbas bắt đầu lưỡng lự. Tôi nhìn Lâm đầy ngưỡng mộ, em Lâm hôm nay mới ngầu làm sao!

Về sau, tôi luôn ân hận về sự ngu ngốc lúc này của mình, nếu biết nể sợ thiên nhiên, nếu biết thế nào là trời cao dất dày, nếu tôi nghe theo lời can ngăn của Abbas, nếu tôi có thể nhận ra mình và Lâm đang cậy thế ức hiếp người khác... tôi nguyện bất chấp tất cả để thay đổi quyết định của mình.

“Bây giờ qua sông luôn.” Lâm cương quyết nói.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Abbas đưa qua đưa lại giữa bàn tay tím bầm co quắp của tôi và cái chân bị thương của Lâm, cuối cùng anh ta miễn cưỡng gật đầu.

Chúng tôi xếp theo hàng dọc, Lâm đi đầu, Abbas ở giữa, tôi đi sau cùng, thận trọng bước lên tảng đá đen đầu tiên ở bãi sông. Có đứng trên những tảng đá này mới biết dòng sông Broughton cuồn cuộn như một cái máy xay thịt khổng lồ, có lẽ vì lòng sông đột ngột bị thắt lại ở chỗ này nên đâu đâu cũng là nước xoáy nước ngầm, hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt. Những cột sóng lẫn với băng tuyết dâng cao, chốc chốc lại ào tới làm chúng tôi ướt sũng từ đầu tới chân; nếu bị rơi xuống, không quá một giây, chúng tôi sẽ bị nghiền nát, ngay đến bã cũng chẳng còn.

Abbas đỡ Lâm đi một cách khó nhọc, mỗi bước đều quay lại dặn dò tôi: “Tiểu Ngải, mỗi bước đều phải dẫm lên vết chân cũ của tôi, nhớ đấy, mỗi bước!” Tôi gạt những giọt nước trên mặt, lo lắng gật đầu, biết rằng những tảng đá này trông thì vững như Thái Sơn nhưng có những tảng chỉ là đá cuội, chạm nhẹ vào là lung lay, lúc đó tính mạng sẽ khó bảo toàn.

Hơn nửa giờ sau, chúng tôi đã vượt qua dòng sông và trèo được lên một quả đồi cao ở bờ nam. Đây là một vách núi gần như thẳng đứng, nhưng dù sao cũng cách xa dòng sông Broughton nguy hiểm rồi. Tôi thở phào, trên mặt Abbas cũng hiện lên một nụ cười nhẹ nhõm. Đêm nay, chúng tôi có thể uống trà ngọt và ăn bánh Chapati nóng rồi, và quan trọng nhất là được ngủ trên một chiếc giường đúng nghĩa.

Đột nhiên, Abbas thét to một tiếng, đồng thời đẩy mạnh Lâm về phía vách đá, bắt anh đứng sát vào đó rồi lao về phía tôi, nhưng tất cả đã quá muộn.

Từ lúc lên bờ, tốc độ của tôi đã chậm lại. Đây là một con đường vòng ngược chiều kim đồng hồ, chỉ nhỏ bằng nửa thân người, bên trái là núi, bên phải là vực. Vì tôi bị thương bên tay trái nên đi đứng rất khó khăn. Lúc Abbas hét lên cũng là lúc cả ngọn núi rung chuyển. Một đàn dê mấy chục,

https://thuviensach.vn

mấy trăm, sau đó là mấy nghìn con kêu be be lao từ góc đường tới, tôi còn chưa kịp phản ứng thì chúng đã tràn tới chỗ tôi như dòng nước lũ, sau đó nhấn chìm tôi.

Trước kia, tôi chưa bao giờ so sánh một đàn dê với dòng nước lũ, nhưng đàn dê trước mặt hoàn toàn không nhìn thấy chúng tôi, chúng chen lấn, giẫm đạp, giành giật từng centimet đất trên con đường chật hẹp này.

Abbas gào lên: “Không được cử động, Tiểu Ngải, tuyệt đối không được cử động!”

Tôi không hề cử động nhưng sừng của sơn dương lại móc vào quần áo tôi, “xoạt” một tiếng, túi áo khoác rách toạc, mười nghìn đô la lập tức bị gió cuốn đi. Gần như là bản năng, tôi giơ tay túm lấy những đồng tiền đang bay như hoa rụng đầy trời. Mười nghìn đô la đối với tôi là một khoản tiền lớn, mất rồi sẽ không thể kiếm lại nổi, vì thế tôi không để ý thấy cơ thể mình đã tách ra khỏi vách núi, bỗng một nguồn lực ào tới, đẩy mạnh tôi vào vách núi.

Thời gian Abbas rơi xuống vực rất dài. Anh ta cong lưng về phía sau, mặt hướng về phía tôi, lúc rơi xuống còn làm mấy con sơn dương giật mình sợ hãi. Tôi nhìn thấy trên gương mặt nứt nẻ vì gió lạnh đó có nhiều nét kinh ngạc hơn là sợ hãi. Abbas dang rộng hai tay như thể muốn túm vào thứ gì đó, nhưng cuối cùng, anh ta không túm được cái gì cả, sau đó thì biến mất.

Tất cả giống như một cảnh quay chậm, cảnh tượng cuối cùng đọng lại trong đầu tôi là đôi chân giang rộng của Abbas, đôi ủng cao su sản xuất tại Trung Quốc, ngay đến tất cũng không có, sau đó, cả người anh ta rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng, không uốn lượn, không hề có tiếng gào thét, cũng không còn sau đó nữa…

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thôn Gama

Gió núi táp thẳng vào mặt, thấp thoáng nghe thấy tiếng va đập, sau đó tất cả lại trở về trạng thái cũ.

Tôi nghe thấy tiếng thét gọi của người chăn dê, cũng biết đàn dê đang rất hỗn loạn, nhưng cứ cảm thấy thật khó hiểu. Abbas chỉ bị ngã xuống núi thôi, giống như tôi cũng bị ngã vậy, chẳng phải bây giờ tôi vẫn rất ổn sao, Abbas cũng sẽ ổn thôi. Biết đâu lúc nào đó, ở một nơi nào đó, anh ta sẽ lại xuất hiện, trên mặt vẫn sẽ là nụ cười rạng rỡ. Thế là tôi nín thở chờ đợi, dỏng tai lên nghe ngóng… nhưng Abbas không xuất hiện nữa.

“Abbas?” Tôi bám vào vách đá, thận trọng trèo xuống, vừa trèo vừa gọi to: “Abbas…” Anh ta nhất định đang ở dưới đó, có thể đã bị thương, chuyến đi này có ai trên người không có vài vết thương chứ, chỉ cần vẫn ở đó thì sẽ có cách. Trèo xuống khó hơn trèo lên rất nhiều, tôi vô cùng lo sợ, mỗi bước đi đều cần phải thật chắc chắn, Abbas vẫn đang ở dưới kia… Đột nhiên, một bàn tay ôm chặt lấy tôi. Lâm đã chạy đến ngăn tôi lại, nói “Ngải, đừng đi xuống nữa, nguy hiểm lắm!”

Tôi vẫn giữ nguyên tư thế, nhíu mày, nói: “Abbas ngã xuống dưới rồi, có lẽ vẫn đang ở đó, chúng ta phải đi cứu anh ấy!”

“Anh ấy không có ở đó đâu. Ngải, tôi nhìn thấy anh ấy rơi xuống sông rồi…”

“Vậy thì đi ra chỗ sông, chúng ta vớt anh ấy lên.”

https://thuviensach.vn

Lâm ngập ngừng nói: “Chỗ sông… cũng không có. Ngải, nước sông chảy xiết như vậy, anh ấy… đã bị cuốn đi rồi.”

Tôi ngắt lời anh ta: “Có khi bị mắc vào chỗ nào đó thì sao? Hoặc có thể bị nước xô vào bờ?” Nói rồi, tôi vùng ra định đi tiếp, nhưng Lâm không chịu buông tay ra. Tôi khẽ rít lên: “Lâm, nếu là anh bị ngã xuống đó, cho dù đã bị nước sông cuốn trôi, tôi cũng sẽ đi xuống, cho dù không còn một tia hy vọng, cho dù không còn bất cứ thứ gì, tôi cũng sẽ đi xuống đó!”

Lâm hơi khựng lại, nhìn tôi chăm chăm, sau đó buông tay ra, thở dài, khẽ nói: “Được, vậy chúng ta cùng xuống, có điều cô phải đi chậm thôi.”

Tôi gật đầu.

Khi tôi và Lâm vẫn đang giằng co với nhau bên vách đá, người chăn dê đã trèo xuống dưới. Anh ta vừa trèo vừa gào to lên với chúng tôi, nhưng tôi không hiểu anh ta nói gì, chỉ cảm thấy anh ta đang rất lo lắng. Người chăn dê đó đã quen với đường núi, tốc độ trèo xuống không biết nhanh hơn gấp bao nhiêu lần so với tôi và Lâm, có vẻ như anh ta muốn xuống trước để tìm kiếm. Vậy là sắp có tin của Abbas, sắp tìm thấy Abbas rồi. Chưa biết chừng anh ta đã bị ngất xỉu nên mới không nghe thấy chúng tôi gọi, và lát nữa, người chăn dê kia sẽ cõng anh ta lên.

Vách núi phía dưới hiện lên ánh đèn vàng lấp loáng, đó là ánh đèn pin của người chăn dê, anh ta đã trèo xuống chỗ thấp nhất rồi. Sau đó, ánh đèn vàng bắt đầu hướng ra bờ sông, tiếp sau đó lại ánh lên vài lần rồi không thấy đâu nữa. Xem ra anh ta đã chạy ra phía sau những tảng đá khổng lồ trên sông Broughton rồi.

Tới khi tôi và Lâm trèo được xuống chỗ thấp nhất, người chăn dê cả người ướt sũng chạy tới, trên tay xách một chiếc ủng cao su Trung Quốc. Anh ta hét lên, ra hiệu chúng tôi đứng đợi ở đó, sau đó chạy như bay về phía thôn Gama. Thời gian dường như chỉ trong nháy mắt nhưng cũng lại

https://thuviensach.vn

rất lâu, vô số ánh đèn pin từ bên kia núi rọi tới. Tới nửa đêm, cả hai bên bờ sông Broughton và trên vách núi, chỗ nào cũng là dân làng Gama. Gần sáng, dân làng men theo bờ sông đi xuống hai mươi dặm và tìm thấy thi thể lạnh giá của Abbas.

Tôi và Lâm muốn đi theo dân làng xuống hạ lưu sông tìm kiếm nhưng bị mấy người lớn tiếng quát tháo, để không làm tình hình thêm rối loạn, chúng tôi đành đứng yên, cũng không dám nói gì, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nhau, thấy sắc mặt đối phương đã trắng bệch như người chết trôi, tóc cũng ướt sũng, dính bết vào cổ, cũng không biết là do sương hay mồ hôi, người thì run bần bật trong buổi sáng lạnh thấu xương. Khi ánh mặt trời rọi xuống, hai người dân làng mệt mỏi bước tới ra hiệu cho chúng tôi đi theo họ về thôn.

Thôn Gama được bao bọc bởi núi đá, những căn nhà bằng đá xám xịt kề sát nhau, như thể mỗi căn nhà đều được xây dựng trên nóc của một căn nhà khác, bất kể là nhà hay đá đều bị tuyết phủ kín, lặng lẽ đứng im trong đất trời lạnh lẽo và núi đồi cao ngất bao quanh.

Trưởng thôn Gama tên là Wughi, một cụ già với vẻ mặt đau thương, đang đứng rất nghiêm trang trước dãy nhà bằng đá. Nhìn thấy chúng tôi, ông ta lặng lẽ quay người, ra hiệu chúng tôi đi theo. Tôi và Lâm bước thấp bước cao đi theo, dọc đường chỉ im lặng. Tôi như kẻ mất hồn, thi thoảng liếc mắt nhìn Lâm, nét mặt anh ta vô cùng buồn bã, hoàn toàn không thể đoán được anh ta đang nghĩ gì. Đôi lúc, sự day dứt và cảm giác tội lỗi có thể khiến một người gục ngã. Câu này do ai nói nhỉ? Đầu óc tôi rất hỗn loạn, rất đau… sợ hãi, hoảng loạn, đau lòng… tất cả cảm xúc đều đè nén trong tim. Tôi liên tục hít thở thật sâu, cố ép bản thân đừng nghĩ đến Abbas nữa, dù sao việc cũng đã rồi, nhưng tôi lại không thể không nghĩ…

Abbas chết rồi, mà việc này lẽ ra có thể không xảy ra, nếu anh ta không tới cứu tôi và Lâm, nếu tôi không cẩu thả nhét tiền vào trong túi áo khoác ngoài… nhưng đời người không có chữ “nếu”.

https://thuviensach.vn

Ông cụ nãy giờ đi phía trước đột nhiên quay đầu lại, phóng ánh mắt như thấu cả tâm can về phía tôi rồi lập tức quay đi, bình tĩnh bước tiếp như thể cảnh tượng ban nãy hoàn toàn chưa xảy ra. Nhưng tôi lại như kẻ làm việc xấu bị bắt quả tang, mà sự thật đúng là như vậy, vô cùng hoảng loạn. Lâm liếc nhìn tôi, đột nhiên giơ tay nắm chặt lấy tay tôi, những ngón tay thon dài, lòng bàn tay ấm áp vẫn còn ươn ướt. Tôi hơi khựng lại.

Một đám trẻ con không biết từ đâu xuất hiện, bám theo chúng tôi như cái đuôi sao chổi, vừa tròn mắt hiếu kì vừa không ngừng gọi: “Chijili? Chijili?” Đây là câu tiếng Balti mà người nước ngoài nào cũng hiểu, ý là: “Có chuyện gì vậy?”

Tại vùng núi Karakoram rộng lớn, ngoài những người phu khuân vác kiêm luôn nhiệm vụ dẫn đường cho người nước ngoài như Abbas ra, hầu như không có mấy người biết tiếng Anh, vậy mà hình như trong cái thôn Gama bé tí tẹo này, những người biết tiếng Anh cũng không hề ít. Chí ít ông trưởng thôn Wughi trước mặt chúng tôi lúc này là một người như vậy.

Nhưng Wughi không hề nhìn chúng tôi lấy một lần, chỉ lặng lẽ dẫn chúng tôi vào một ngôi nhà. Nhìn từ bên ngoài, tất cả các ngôi nhà đều giống hệt nhau, chẳng khác gì các vách đá, ngoại trừ có một cánh cửa. Một người phụ nữ khoác chiếc khăn choàng thêu hoa bước ra, bà ta là vợ của Wughi, tên là Sila. Bà ta đưa tôi vào phòng sau, còn Lâm thì được gọi ra một căn phòng lớn nhất ở giữa nhà, đó chính là phòng khách.

Ở Pakistan, phụ nữ thường không có quyền nghị sự, không có việc gì thì cũng không chạy ra phòng khách. Nhìn bóng Lâm khuất dần, tôi biết anh ta được gọi đi bàn bạc việc hậu sự của Abbas, trong lòng càng bứt rứt đứng ngồi không yên, muốn làm gì đó nhưng lại không làm được gì cả. Trong cuộc sống luôn có những lúc ngoài việc đối mặt với hiện thực thì không còn cách gì khác, giống như lúc này vậy.

https://thuviensach.vn

Tôi phải đợi dân làng bàn bạc xong mới biết kết quả, không biết sẽ phải bồi thường hay làm trâu ngựa đền tội đây? Có khi nào bị lôi đi chém đầu thị chúng không? Bất luận kết cục là gì, tôi đều sẵn sáng chấp nhận, mà cũng chỉ có thể chấp nhận.

Thấy tôi không ngừng đi qua đi lại, Sila mỉm cười, ấn vai tôi ngồi xuống, chỉ vào cốc sữa chua và bánh Chapati trên bàn, ra hiệu bảo tôi ăn. Tôi miễn cưỡng cầm một miếng bánh lên ăn, cảm thấy thật nhạt nhẽo, vô vị.

Khi mùi trà Bạch Ngọc từ từ bay ra từ phòng khách, hơn chục người đàn ông lần lượt đi vào, nét mặt vô cùng nghiêm nghị. Tại đa số khu vực hẻo lánh của Pakistan, những việc đại sự trong thôn thường do những bậc bô lão đức cao vọng trọng hoặc những người có kiến thức uyên bác thảo luận và quyết định, những cuộc họp trưởng lão như thế được gọi là “Chi nhĩ cách”, tôi đoán những người đàn ông này chắc hẳn chính là các bậc trưởng lão của thông Gama.

Theo sau những trưởng lão là người chăn dê với nét mặt đau khổ, tiếp sau đó là một nhóm gồm ba người: Một thanh niên cao to vạm vỡ, một đứa trẻ vẫn đang thò lò mũi xanh và một người phụ nữ đang khóc thút thít. Đó là vợ và hai đứa con trai của Abbas: Kangkun và Ali. Kangkun khoảng mười tám, mười chín tuổi, còn Ali vẫn còn bé tí, sợ sệt nép sau lưng anh.

Nhìn thấy ba người này, tâm trạng vừa mới yên ổn một chút của tôi lại bắt đầu thấp thỏm, lo lắng tới mức cảm thấy khó thở. Sila vỗ vào người tôi, an ủi: “Bây giờ không sao rồi, đừng lo lắng, không có việc gì rồi.” Bà ta cho rằng tôi lo lắng về cái chết của Abbas, xét ở một số phương diện thì đúng là như vậy. Trong lòng tôi như có một lỗ hổng, giống như dòng sông Broughton mang theo những tảng băng trôi đang cuồn cuộn chảy, đang gào thét, giằng xé, nhưng tôi nhanh chóng nhận ra có hỏi Sila cũng vô ích, bà ta chỉ biết vài từ tiếng Anh ít ỏi, cũng giống như tôi chỉ biết vài từ tiếng Balti.

https://thuviensach.vn

Quãng đường dài lại thêm tâm lí lo lắng sợ hãi, giờ nói chuyện với Sila lại cứ ông nói gà bà nói vịt thế này đã lấy đi chút sức lực cuối cùng của tôi. Tôi đổ gục xuống chiếc ghế đệm mềm mại, sức cùng lực kiệt, gân cốt rã rời, cũng không biết là mấy giờ mà đã nhắm mắt lại. Được rồi, dù sao thì cũng phải chết, mọi việc cứ đợi ngủ dậy rồi tính tiếp.

Không biết bao lâu sau, đột nhiên tôi nghe thấy có người gọi: "Ngải, tỉnh dậy đi! Ngải!" Khi nhận ra đó là giọng của Lâm, tôi lập tức ngồi bật dậy như cái lò xo, vội vã hỏi: "Anh về rồi à? Thế nào, mọi người đã nói những gì?"

Có lẽ tôi đã ngủ một lúc khá lâu, vì thấy bên ngoài bầu trời u ám, đồng hồ đeo tay chỉ sáu giờ, nhưng không biết là sáu giờ tối hay sáu giờ sáng, ngoại trừ tiếng "lách tách" thi thoảng phát ra từ đống lửa trong bếp lò, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, những người khác không biết đã đi đâu.

Trong ánh lửa chập chờn, sắc mặt của Lâm rất phức tạp, khiến tôi một lần nữa lại chột dạ, hỏi: "Họ đã đưa ra quyết định chưa?"

Anh ta liếc nhìn tôi rồi cất giọng trầm trầm: "Ngải, năm ngoái cũng có một đứa trẻ bị đàn dê húc ngã xuống vách núi."

Tôi thần người, hỏi: "Có đứa trẻ cũng bị đàn dê húc xuống vách núi sao? Chuyện này có liên quan gì tới việc của Abbas?"

Lâm không thèm bận tâm tới tôi, nhẹ nhàng nói tiếp: "Những việc như thế này không phải lần đầu tiên xảy ra, trên thực tế hàng năm đều có… Chuyện đàn dê làm chết hay bị thương người khác không phải là việc gì mới mẻ." Giọng của anh ta rất nhẹ, nhưng không hiểu sao nghe anh ta chậm rãi thốt ra hai câu này, trán tôi lại đầm đìa mồ hôi.

Ánh mắt của Lâm lướt qua tôi rồi hướng về một nơi xa xăm. "Người chăn dê đã nhận toàn bộ lỗi lầm, là anh ta đã không nhìn thấy chúng ta trên

https://thuviensach.vn

vách đá, là đàn dê của anh ta đã húc Abbas xuống vách đá, khúc ngoặt đó hẹp như vậy, trời lại tối, cho nên anh ta không nhìn thấy chúng ta…”

Tôi mơ hồ hỏi tiếp: “Cho nên?”

“Cho nên người dân trong thôn, bao gồm cả vợ của Abbas đều chấp nhận lời giải thích này.”

“Lời giải thích nào? Không lẽ…”

Lâm chậm rãi gật đầu, tiếp: “Đúng, tất cả đều là lỗi của người chăn dê, chúng ta không có lỗi gì cả, thậm chí còn là người bị hại.”

Tôi trợn tròn mắt á khẩu, một lúc lâu sau mới lắp bắp: “Không thể nào… anh đùa kiểu gì vậy?”

Nhưng thái độ của Lâm lại không giống như đang đùa một chút nào cả. Giọng tôi đột nhiên cao vống lên rồi lại vội vã hạ xuống: “Abbas là người chuyên dẫn đường trên núi cao, đi ủng cao su trên nền tuyết có khác gì đi dưới đồng bằng, anh ta bị một đàn dê húc xuống vách núi ư? Sao có thể như vậy được?”

Lâm không trả lời, quay lại nhìn tôi với vẻ thẫn thờ. Tôi từ từ bình tâm lại, phải, người chết là hết, hiện giờ quan trọng không phải là thực tế chuyện xảy ra như thế nào mà là ai chịu trách nhiệm với cái chết của Abbas. Người chăn dê nhận toàn bộ trách nhiệm là kết quả tốt nhất, họ là người cùng thôn, mọi người đều nghèo, đền vài con dê là xong việc. Nói vậy nghĩa là ngày mai chúng tôi có thể phủi mông ra đi được rồi? Không cần chịu trách nhiệm, không cần xin lỗi, không cần đền bù… kết quả này thực sự tốt tới mức không thể tốt hơn được nữa, nhưng tại sao lòng dạ tôi lại rối bời như thế này?

“Người chăn dê đồng ý đền tám con dê.” Lâm hạ giọng nói, sau đó thì im lặng. Trong không gian im ắng chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gáp của anh

https://thuviensach.vn

ta, mấy chữ này như thể sống dậy, không ngừng quấn lấy tôi. Tám con dê, chỉ có tám con dê, tính mạng của Abbas chỉ bằng tám con dê thôi.

Đột nhiên, Lâm quay đầu lại, hỏi: “Ngải, tôi còn bao nhiêu tiền?”

Mặc dù không hiểu tại sao bỗng dưng anh ta lại nhắc tới tiền, nhưng tôi vẫn lôi toàn bộ số tiền đó ra cho anh ta. “Phần lớn bị bay xuống vách núi rồi, một số thì bị đàn dê giẫm lên, cho nên phần còn lại cũng chỉ có hơn một nghìn đô la thôi.”

Lâm khẽ thở dài, một lát sau lẩm bẩm: “Chắc là vẫn có thể mua chút gì đó.”

Thì ra anh ta nghĩ tới điều này, nhưng mấy chữ ít ỏi chỉ khiến tôi càng thêm bối rối, cứ tưởng chuyến đi tới Pakistan này chẳng qua chỉ là một chuyến công tác nên chẳng mang theo nhiều tiền, lục khắp người cũng chỉ có khoảng hai trăm đô la.

Khi lộn túi áo khoác ra, vô tình chạm phải cái túi áo đã bị rách, tôi khẽ khựng lại, nghĩ nếu mình không tùy tiện nhét mười ngàn đô la và trong túi, nếu như chiếc áo này không phải là loại áo rẻ tiền mua ngoài chợ, nếu như sừng dê mắc vào một chỗ khác thì có lẽ Abbas giờ vẫn còn sống.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy tiếng Lâm: “Phải rồi, Wughi đề nghị chúng ta ở lại đây dưỡng thương, đợi khi nào vết thương khỏi, ông ta sẽ cử người đưa chúng ta ra ngoài. Tôi đã đồng ý rồi.”

Tôi ngạc nhiên, hỏi lại: “Họ đề nghị chúng ta?”

Lâm ngẩng đầu, chăm chú nhìn tôi, trong mắt anh ta từ nãy tới giờ luôn thấp thoáng những cơn sóng ngầm, nhìn kĩ lại dường như không phải. Sau khi nói xong câu này, anh ta liền quay mặt đi, một lát sau thì trở về chỗ chiếc đệm của mình, nằm xuống, lại còn kéo chăn che kín đầu, để lại tôi một mình thẫn thờ trong đêm tối, sau đó, dần dần bị bóng tối nuốt chửng.

https://thuviensach.vn

Theo truyền thống của người Balti, khi một người dẫn đường hoặc một phu khuân vác bị thương nặng, bị ốm hoặc chết và không thể hoàn thành công việc khác hàng giao thì người nhà của họ hoặc đồng hương sẽ tiếp nhận và hoàn tất. Đây gọi là có trước có sau, bụng làm dạ chịu.

Tôi quyết định phải ngủ một giấc trước đã. Tư Gia Lệ trong phim Loạn thế giai nhân chẳng đã nói: "Ngày mai lại là một ngày mới" còn gì. Nhưng Tư Giai Lệ là một nữ hảo hán, còn tôi thì không. Đêm đó, bất luận cố gắng thế nào đi nữa, tôi cũng không sao ngủ được, có lẽ cũng thiếp đi được một lúc và dù luôn nhắm mắt, nhưng những việc xảy ra xung quanh, tôi đều biết. Thời gian chầm chậm trôi đi, Wughi đã ra ngoài, Sila bắt đầu nhóm bếp nấu trà, sau đó là Lâm tỉnh dậy.

Đầu tôi nhức như búa bổ, tôi mơ thấy mình đang hoang mang tìm đường trên núi tuyết, không biết nên đi theo hướng nào, cũng không biết tại sao mình lại ở đây. Sau đó, mây đen ập tới, bão tuyết hoành hành, nhưng tôi vẫn tiếp tục tìm kiếm. Alice, Muri và cả Abbas, bọn họ giống như một bức tranh đã bị giẫm nát vụn, mơ hồ không rõ, không nhìn thấy được.

Tiếp đó, Bá Khiêm xuất hiện. Anh ta quay lưng về phía tôi, bước đi một cách dứt khoát. Tôi gọi, anh ta lập tức quay đầu lại, nhưng không phải quay về phía tôi mà nhìn sang một hướng khác, tôi thấy Chương Á hai tay dang rộng, mái tóc tung bay, lao vào lòng anh ta. Bá Kiêm đón lấy cô ta, mỉm cười, thầm thì câu gì đó, còn tôi thì ngây người đứng nhìn.

Thoắt cái, cảnh tượng lại thay đổi, tôi thấy Abbas đang nấu trà, hàm răng móm mém, gương mặt nhăn nheo nứt nẻ, và cả nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của anh ta, sau đó bàn chân đi ủng cao su phóng to, hiện ra trước mắt tôi. Tôi lao ra, giữa đất trời là những đồng đô la màu xanh đang bị gió cuốn bay, kêu phần phật… Tôi nhắm nghiền hai mắt, có thứ gì đó lăn xuống gò má, ướt đẫm vỏ gối.

https://thuviensach.vn

Có một giọng nói thoáng qua như cũng ở trong giấc mộng: “Lòng có tâm sự thì dễ sinh bệnh. Sao không giống như người ta nói nhỉ?”

Không giống ai cơ? Tôi gắng gượng mở mắt ra, định hỏi Lâm nói tôi không giống ai, nhưng cả người cứ mềm nhũn vô lực.

Có phải khi người ta yếu đuối rất dễ gặp phải yêu ma quỷ quái? Cũng không biết bao lâu sau, đến khi tôi khó khăn lắm mới gom đủ sức lực mở mắt ra, thứ tôi nhìn thấy đầu tiên chính là biểu cảm như gặp phải ma của Lâm. Trong ánh mắt anh ta đầy vẻ khinh bỉ. “Lại mơ thấy cái tên Bá Kiêm đó rồi, chà chà, đau lòng đến vậy sao?”

Tôi dụi mắt nhìn quanh, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Anh ta nhìn thẳng vào tôi, hỏi tiếp: “Cô không muốn nói vấn đề này ư?”

Tôi bực bội, gắt: “Hỏi vớ vẩn!”

Anh ta mỉm cười. “Nếu cô nói ra thì sẽ phát hiện tôi là một thính giả rất biết lắng nghe đấy, hoặc có thể cho cô rất nhiều ý kiến của đàn ông.”

Nhưng ý kiến của đàn ông đa phần chẳng có gì hay ho cả, nhưng tôi bị mê hoặc bởi nụ cười của anh ta, mãi lâu sau tôi mới xua tay với kẻ định cho mình những “ý kiến của đàn ông” đó, nói: “Không nghe, đi đi.”

Anh ta khẽ thở dài. “Cô ở đây đau lòng như vậy, người đàn ông đó hoàn toàn không hay biết, mà dù có biết cũng không quay lại.”

Tôi nhíu mày.

“Cách tốt nhất để đối phó với đàn ông chính là quên anh a đi.” Anh ta nói tiếp.

Cuối cùng, tôi nổi giận đùng đùng, quát: “Em Lâm, có biết thế nào là quyền riêng tư không?”

https://thuviensach.vn

Anh ta vẫn cười hì hì, nhìn tôi, hỏi: “Cái người tên là Bá Kiêm đó tại sao lại bỏ rơi cô? Anh ta có người phụ nữ khác à?”

Tôi kinh ngạc trợn tròn mắt. “Sao anh biết?” Đây là bí mật lớn nhất trong lòng tôi, sao anh ta lại biết nhỉ?

“Đồ ngốc!” Anh ta đột nhiên đưa tay ra xoa đầu tôi, làm tóc tôi rối tung. “Tìm người khác đi, để thằng cha không có mắt đó phải tức chết.”

Tôi sửng sốt, nhưng không phải vì câu nói này của anh ta mà vì hành động như đang xoa đầu một con chó đó sao lại quen thuộc, thân thiết đến vậy.

Thực ra tới Karakoram lâu như vậy rồi, hình ảnh của Bá Kiêm đã dần phai nhạt, cảm giác đau đớn trong tim tuy rằng vẫn còn nhưng đã bớt mãnh liệt hơn trước. Hôm nay khi nghĩ tới anh ta, tôi thấy đa phần là sự thất vọng hoặc bất lực. Bát nước đã hất đi khó lòng lấy lại được, nhưng giống như tất cả những người phụ nữ bị bạn thân cướp người yêu, tôi thực sự không hiểu một người đàn ông sao có thể cùng lúc thắm thiết mặn nồng với hai người phụ nữ là chị em tốt của nhau. Thật ghê tởm!

Một lúc lâu sau, như để phá vỡ bầu không khí nhạy cảm trong phòng, Lâm vứt thứ gì đó cho tôi, nếu không phải do món đồ rất nhỏ, tôi đã tưởng là anh ta vứt vào thùng rác. Tôi vội vàng đón lấy, hỏi: “Đây là cái gì?”

Anh ta không vội đáp, nhưng tôi đã nhận ra nó. “Hộ chiếu? Đây chẳng phải là hộ chiếu của tôi sao? Sao lại ở trong tay anh?”

Lâm cười toe toét, nói: “Ồ, thì ra tên đầy đủ của cô là Ngải Mễ Lạp. Cô thích ăn cơm nên mới có tên Mễ Lạp à?”

Tôi cúi đầu nhìn quyển hộ chiếu ở trong tay rồi lại ngẩng đầu nhìn bộ mặt hớn hở của Lâm, sau khi nhìn đi nhìn lại hai lần, tôi nhảy dựng lên, quát: “Sao anh lục túi của tôi hả?”

https://thuviensach.vn

“Sila giao đồ đạc của cô cho tôi, nên tôi đã nhìn thấy.” Anh ta thản nhiên đáp như thể đó là lẽ dĩ nhiên.

Mặt tôi đỏ bừng lên vì cạnh cuốn hộ chiếu còn có một gói băng vệ sinh.

Lâm càng lúc càng tỏ ra đắc ý. “À phải rồi, gói băng vệ sinh đó đã bị đè bẹp rồi, cô còn cần nữa không?” Sau khi nói xong câu này, anh ta còn lẩm bẩm tự hỏi: “Sao lại có người để băng vệ sinh và hộ chiếu cùng một chỗ chứ?”

“…”

Bởi vì cả hai thứ này đều không được để bị ướt.

Tôi tức đến run người, anh ta quả nhiên đã nhìn thấy hết rồi. Sau đó, tôi giơ hai cánh tay cứng đờ lên, nhào đến định bóp cổ anh ta.

Anh ta gạt tay tôi ra, nói: “Mễ Lạp, người bình thường đừng bắt chước xác ướp chứ.”

Tôi gào lên: “Đừng có gọi tôi như vậy!”

“Nhưng cái tên này rất đáng yêu.” Anh ta vừa cười vừa nói.

Tôi điên lên, bị một gã đàn ông kém tuổi gọi thẳng tên cúng cơm là một việc rất khó chấp nhận. Khẽ “hừ” một tiếng, tôi cất giọng hỏi: “Phải rồi, tại sao Sila lại đưa hết đồ của tôi cho anh?” Thực ra tôi sớm đã nhận thấy có gì đó không ổn, có điều lúc đó không còn sức để tìm hiểu.

Nhìn xung quanh, tôi thấy mình đang ở trong một căn phòng đơn sơ, có lò sưởi, trên tường có treo một tấm thảm màu sắc trầm tối, hiện giờ trong phòng đang đặt hai tấm đệm, đệm của Lâm ở đầu bên kia, chăn ga đầy đủ, đầu giường có đặt đồ dùng của anh ta, rõ ràng là đã được sắp xếp ổn thỏa cả rồi.

https://thuviensach.vn

Lâm thản nhiên nói: “Cô bị ốm nên Sila đã đưa toàn bộ đồ dùng của cô cho tôi giữ.”

“Tại sao lại giao cho anh giữ?”

Anh ta chớp chớp mắt ra vẻ không hiểu.

“Hơn nữa, tại sao anh cũng ngủ trong phòng này?” Tôi truy hỏi.

Anh ta ngây thơ hỏi lại: “Thế thì sao?”

Tôi dùng chút sức lực khó khăn lắm mới có được gào lên: “Đây là Pakistan, anh nói xem thế thì sao?”

Người dân ở vùng núi Pakistan cực kỳ bảo thủ, con gái từ mười mấy tuổi đều phải chùm khăn che mặt, tất cả những cô gái trưởng thành đến đây du lịch một mình, dù là người nước ngoài cũng đều bị đánh giá là thiếu chừng mực, Wughi và Sila sao có thể để tôi và Lâm ở cùng nhau được chứ? Mặc dù chúng tôi mỗi người một giường nhưng như thế này cũng đủ lạ lùng rồi.

Lâm thản nhiên giải thích: “Ồ, tôi nói với Wughi chúng ta là chị em.” Nói xong, anh ta quay sang nhìn, thấy tôi nhướng mày như thể không tin, bèn chêm vào một câu: “Điều này tốt cho cô.”

Sau khi nói xong câu này, anh ta nhìn tôi chằm chằm, tôi cũng chằm chằm nhìn lại, nói một cách chính xác là chúng tôi chừng mắt nhìn nhau, bất động vài giây, sau đó tôi hỏi lại: “Chị em?”

Lâm gật đầu xác nhận. “Đúng vậy, đợi đã, ái chà,” anh ta tóm được chiếc gối mà tôi coi như phi tiêu ném tới, tiếp: “Đừng tức giận, nghe tôi nói hết đã.”

https://thuviensach.vn

“Chị em thì có thể ngủ cùng một phòng ư?” Tôi nghiến răng nghiến lợi nói. Ngủ ngoài trời không tính, hơn nữa, hiện giờ tình hình đã khác, tôi không muốn suốt ngày có một kẻ với bộ dạng nhìn thấu gian tình ở ngay bên cạnh.

“Nếu cô không muốn ở cùng một phòng với tôi thì chỉ có nhà của Abbas còn giường trống thôi.”

Anh ta vừa thốt ra câu này, tôi lập tức im miệng.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 3.2

Type: Chu Thu Trang

“Cứ đổ hết lỗi cho người chăn dê và nhớ kĩ, không được ra ngoài!” Cuối cùng Lâm cũng lay chuyển được ý chí của tôi. Anh ta vỗ vai tôi, giục: “Mau về phòng đi!” Sau đó, anh ta quay người định ra ngoài, đột nhiên một giọng nói khàn khàn vang lên: “Kangkun, cháu đang làm gì ở đây thế?” Cùng với giọng nói, bóng dáng gầy gò của trưởng thôn Gama, Wughi, từ từ xuất hiện trên bậc thang đá.

Wughi được coi là linh hồn của thôn Gama, được mọi người trong thôn tôn kính. Kangkun bị ông ta gọi thẳng tên, đang định xông vào trong lập tức dừng lại, không dám động đậy nữa. Wughi đã về, ngay cả khi ông ta đã xông vào nhà thì cũng vô ích mà thôi.

Tôi và Lâm thấy Wughi đã quay về, đồng loạt quay lại nấp phía sau cửa nghe ngóng. Chỉ thấy ánh mắt của Wughi lướt qua một lượt những người trước cửa rồi dừng lại ở chỗ Kangkun, sau đó, ông ta hỏi thẳng: “Hôm nay, cháu tới đây vẫn là muốn hỏi khách về chuyện của bố cháu phải không?”

Kangkun vốn tính nóng nảy, mấy hôm rồi, cậu ta có tới vài lần nhưng đều bị Sila lấy cớ tôi vẫn chưa tỉnh để ngăn lại. Lần này cậu ta tới, đã hạ quyết tâm phải gặp tôi bằng được, nhưng do nể sợ trưởng thôn nên lưỡng lự không dám xông vào trong phòng. Lúc này, thấy Wughi hỏi, cậu ta bèn lớn tiếng trả lời: “Vâng!”

https://thuviensach.vn

Ceda ở bên cạnh tức giận xen vào: “Chẳng phải đã nói là do đàn dê đâm vào sao? Kangkun, lúc đó anh cũng đồng ý rồi mà!”

Kangkun phản bác: “Lúc đó đồng ý là vì vẫn chưa kiểm tra kĩ thi thể của bố tôi.”

Ceda còn định nói thêm gì đó nhưng bị Wughi trừng mắt, đành phải thôi, nhưng cô bé vẫn tỏ ra bất bình. Wughi nhìn Kangkun, từ tốn nói: “Trong tay của Abbas có mảnh vụn quần áo của cô gái đó cũng không nói lên điều gì cả.”

Kangkun tức giận: “Sao lại không nói lên điều gì? Chưa biết chừng…” Cậu ta vốn rất sợ Wughi, nhưng hiện giờ đã bất chấp tất cả.

Wughi ôn tồn tiếp lời cậu ta: “Chưa biết chừng cô gái đó đã khiến Abbas bị rơi xuống vực, phải không?”

“Vâng.” Giọng cậu ta đột nhiên nghẹn lại.

Dáng vẻ đau khổ này không lọt khỏi tầm mắt tôi. Tôi thấy trong lòng dâng lên một dòng máu nóng, định đứng lên đi ra ngoài, nhưng chợt thấy Wughi nãy giờ đều chắp tay quay lưng về phía tôi đang lén xua tay, tôi bèn khựng lại. Ý ông ta là tôi đừng ra ngoài sao? Vừa nghĩ tới đây đã thấy ánh mắt của Wughi liếc về phía tôi nhanh như điện xẹt, ông ta thoáng lắc đầu, đúng là bảo tôi đừng ra ngoài rồi. Lâm ở bên cạnh nhân cơ hội ấn người tôi xuống, lần này không còn là kéo tay nhẹ nhàng nữa mà là ấn mạnh xuống. Tôi giãy dụa một lát nhưng không sao thoát ra được, biết anh ta bực mình vì tôi không chịu nghe lời, nhưng vì đang nóng lòng muốn nghe cuộc đối thoại bên ngoài nên tôi cũng mặc kệ anh ta.

Wughi cất giọng trầm trầm, nói: “Anh Lâm và người chăn dê đều nói là do đàn dê gây ra. Kangkun, nếu cháu có ý kiến khác về chuyện này, có thể đề nghị các trưởng lão trong thôn họp lại, nhưng trước khi họp, hãy để cho

https://thuviensach.vn

khách được yên tâm nghỉ ngơi. Đây là truyền thống đối đãi với khách của người Balti chúng ta.” Nói tới đoạn sau, giọng ông trở nên rất nghiêm khắc.

Kangkun nghe những lời Wughi nói mà sắc mặt càng lúc càng trắng bệch. Tôi nhìn thấy những ngón tay thõng xuống bên người cậu ta khẽ run rẩy. Cậu ta ngẩng đầu lên, nói: “Được! Cháu nhất định sẽ yêu cầu các trưởng lão họp lại”, rồi quay người bỏ đi. Sau khi cậu ta đã đi rất lâu, trong nhà, ngoài nhà đều im phăng phắc, tôi vẫn thần người ngồi sau cánh cửa, trong lòng hiểu rõ lúc này cho dù có nhảy ra thừa nhận tất cả cũng đã muộn rồi.

Sau khi Kangkun đi rồi, ba người Wughi, Sila và Ceda lặng lẽ quay vào nhà, đi ngang qua tôi và Lâm, cũng không hỏi chúng tôi sao lại đứng đó, chỉ có Sila ra hiệu cho chúng tôi chuẩn bị nấu bữa tối. Tôi gật đầu như một cái máy, đi theo mọi người vào phòng.

Bữa ăn này thật nhạt nhẽo. Chẳng ai nói với ai câu nào, cho tới khi Ceda đưa cho tôi cái bánh Chapati rồi bực bội nói một câu: “Ngải, đừng để tâm tới Kangkun, anh ta là đồ ngốc…” Mới nói được nửa chừng, Sila đã lấy hạt dẻ nhét vào miệng cô bé.

Ăn cơm xong, mặc dù Lâm nhiều lần ra hiệu đừng nói gì nhưng tôi vẫn cố chấp ở lại giúp Sila rửa bát. Rửa bát xong, đợi mọi người đều tản đi, chỉ còn một mình Wughi ở trong phòng, tôi bèn rón rén lại gần, ấp úng nói: “Ngài Wughi, chuyện đó…”

Wughi ngước mắt lên. “Tiểu Ngải, cứ gọi ta là Wughi được rồi.” Ông cụ đang đọc sách, một cuốn kinh Koran đã cũ và dày như môt viên gạch.

Tôi vốn định hỏi tại sao ông ta lại xua tay với tôi, nhưng không hiểu sao lại thấy khó mở miệng đến thế, lưỡng lự một lúc lâu. Wughi thấy tôi mãi không nói gì, bèn khẽ hỏi: “Cháu muốn hỏi về chuyện của Kangkun phải không?”

https://thuviensach.vn

Tôi vội gật đầu.

Wughi nhìn tôi, thái độ rất bình tĩnh. “Không cần lo lắng, cháu gái, cháu chỉ cần yên tâm dưỡng bệnh thôi.”

Tôi nhìn trân trân vào cuốn kinh Koran, không dám nhìn ông ta, ngập ngừng hỏi: “Nếu… nếu việc Kangkun nghi ngờ là sự thật thì sao? Nếu…”

Wughi điềm nhiên đáp: “Vậy thì đó chính là ý của Thánh Allah, cháu gái ạ.”

“Ý của Thánh Allah?” Tôi ngước nhìn ông cụ, ý của Thánh Allah là sao?

“Hãy quay về nghỉ ngơi đi, cháu gái.” Wughi xua tay ngăn tôi nói tiếp rồi điềm đạm ra hiệu ông ta phải đi ngủ rồi.

Tôi trợn tròn mắt: “Nhưng…”

“Người chết đã chết rồi,” ông cụ một lần nữa ngắt lời tôi, “cháu gái, ta tin ngay cả khi cháu có lỗi thì lỗi đó cũng không phải là cố tình. Đi ngủ đi.”

Tôi mơ màng gật đầu, quay người đi. Khi sắp ra khỏi cửa, Wughi gọi tôi lại, nói: “Phải rồi, Tiểu Ngài, vài hôm nữa, chỗ triền núi sẽ có cuộc thi polo*, ta hi vọng cháu sẽ tới xem, chắc cháu sẽ thích đấy.”

(*) Môn cưỡi ngựa đánh bóng.

Vài phút sau, tôi ở trong phòng của mình, nhìn chằm chằm vào Lâm, hỏi: “Thế nào gọi là ý của Thánh Allah?”

Lâm thở dài, đáp: “Ý là hãy để cho mọi chuyện qua đi. Mễ Lạp, hiện giờ cần hiểu rằng không phải cô không muốn nói ra sự thực, mà là trưởng thôn dường như cho rằng đây là phương án giải quyết tốt nhất.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao?”

Anh ta chỉ khẽ lắc đầu.

Vài ngày sau, Kangkun không xuất hiện lần nào nữa. Do có tật giật mình nên tôi lúc nào cũng thấp thỏm, không dám ra khỏi cửa, chỉ ở trong nhà giúp Sila làm việc nhà, thế nên đã quên béng mất chuyện trong thôn sắp có cuộc thi mà Wughi đã nói. Mãi tới ngày hôm đó, Ceda tới chỗ tổ chức cuộc thi, không thấy tôi, vội vã quay về tìm, tôi mới sực nhớ ra.

Định gọi Lâm cùng đi thì Ceda giậm chân, bực bội nói: “Anh Lâm á? Anh ấy đi từ lâu rồi.” Nói rồi, cô bé kéo tôi chạy đi.

Nhà của Wughi ở một nơi khá cao trong thôn, bên ngoài có trồng vài cây bạch dương, có bậc thang đá luồn qua những gốc cây. Xuống hết bậc thang, xuyên qua rừng hạnh nhân rồi vòng qua một khúc rẽ mới tới khoảng đất diễn ra trận thi đấu. Rừng hạnh nhân rất lớn, bây giờ đã gần tới tháng Mười hai, mùa thu hoạch đã qua, chỉ còn lại những cành cây trơ trụi. Xa xa phía chân trời, có những cánh chim diều hâu đang vần vũ, những đôi cánh màu đen như bóng tối sống động in lên đỉnh núi tuyết.

Tôi theo Ceda chạy về phía sân khấu , từ xa đã nghe thấy những tiếng hoan hô như sấm dậy ở triền núi. Ceda càng chạy càng nhanh, khi sắp đến lưng chừng núi, cô bé thấy tôi chạy quá chậm bèn vẫy tay gọi: “Ngải, vượt qua chỗ này là tới”, rồi loáng cái đã không thấy bóng dáng đâu cả. Tôi cố hết sức đuổi theo, có điều một người vốn lười vận động như tôi càng cố gắng thì càng khó đuổi kịp, vừa qua triền núi tôi đã đâm sầm vào một người. Người đó kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Đó là một người đàn ông thấp bé, trên người toàn mùi băng tuyết và sương giá, dáng vẻ kì quái. Sau khi va phải nhau, tôi không sao còn ông ta thì ngã phịch xuống nền đất. Tôi vội vã quay lại kéo ông ta dậy, nói: “Xin lỗi, xin lỗi. Tôi đang vội đi xem trận đấu.”

https://thuviensach.vn

Cánh tay ông ta gầy như que củi bên dưới bộ quần áo nhàu nhĩ, trông mà phát sợ. “Ông không sao chứ?” Tôi hỏi.

Người đàn ông ngồi dậy, hỏi: “Đây là đâu?” Ông ta nói bằng một giọng tiếng Anh rất cổ quái.

“Gama thượng.” Tôi vừa đáp vừa lặng lẽ nhìn đối phương. Người này không biết có phải đến từ Gama hạ không nhỉ. Ceda từng nói thôn Gama chia thành Gama thượng và Gama hạ, trận đấu cưỡi ngựa đánh bóng hôm nay là trận đối kháng giữa hai thôn. Đáng tiếc Ceda đã chạy xa rồi, nếu có ở đây, cô bé sẽ nói cho tôi biết người đàn ông này không phải người của thôn Gama thượng, cũng không phải người của thôn Gama hạ. Ông ta chỉ là một người lạ mặt vừa từ trên núi tuyết xuống, một người lạ mặt giống như tôi và Lâm.

“Cô vừa nói đi xem trận đấu gì cơ?” Ông ta tiếp tục hỏi, vừa nói vừa đứng thẳng người dậy nhìn tôi, sau đó đột nhiên kêu “á” một tiếng đầy sửng sốt rồi tóm chặt lấy tay tôi. “Là cô!”

Cái tóm tay này mạnh đến kinh người, tôi sợ hãi hét lên một tiếng, rụt tay lại đồng thời lùi về phía sau một bước theo phản xạ, hỏi: “Ông biết tôi à? Ông là ai?”

Người đàn ông bị tôi đẩy loạng choạng nhưng vẫn tiếp tục: “Cô và cậu Hai có quan hệ gì?”

“Ai… ai là cậu Hai?” Tôi lắp bắp hỏi.

“Tại sao cậu ấy lại muốn cứu cô?”

Người đàn ông tiến sát lại chỗ tôi, lúc này tôi mới để ý thấy những vệt màu nâu két trên vai trái của ông ta chính là vết máu, và cái thứ ở sau lưng ông ta không phải một cây gậy mà là một khẩu súng trường. Tôi thét lên một tiếng, quay người bỏ chạy, phía sau là tiếng bước chân đuổi theo loạng

https://thuviensach.vn

choạng, sau đó “phịch” một tiếng, hình như ông ta lại bị ngã lần nữa. Tôi không kịp quay lại nhìn, chỉ biết ba chân bốn cẳng chạy đến triền núi.

Vừa lên đến triền núi, một không gian rộng lớn đã mở ra trước mắt tôi. Trên triền núi có tới hàng trăm, mà có khi là hàng nghìn người đang đứng chen chúc. Tôi chen vào trong đám đông, không lâu sau đã tìm thấy Ceda, lúc này mới bình tâm trở lại, quay đầu nhìn về phía sau, không thấy bóng dáng của người đàn ông kì quái đó nữa.

“Ceda, vừa nãy có một…” Giọng nói của tôi bị những tiếng reo hò vang như sấm dậy át mất. “Có một người đàn ông kì lạ…” Tôi cố hét lên nhưng bất luận hét to thế nào Ceda đều không nghe thấy, tôi liền túm lấy tay cô bé lắc lấy lắc để, ghé sát tai, nói: “Ceda, chỗ kia có một…”

Ceda bỗng nắm chặt hai tay, nhảy lên hò hét: “Ye!” Một thành viên của Gama thượng vừa có một cú đánh đẹp mắt khiến cho đối thủ không kịp trở tay.

Có lo lắng đến mấy cũng phải tạm gác sang một bên, tôi phóng tầm mắt về trung tâm sân khấu.

Mùa đông ở cùng núi Karakoram rất lạnh và khô, bước vào giai đoạn này, những ngày nắng ráo càng lúc càng ít ỏi, những ngọn núi xung quanh đều bị bao phủ bởi băng tuyết, mỗi sáng thức dậy đã thấy những nhũ băng bám đầy trên cửa, vừa lạnh vừa cứng. Trông điều kiện thời tiết như thế này, hoạt động duy nhất có thể khiến cho già trẻ, gái trai bước ra khỏi nhà chính là polo.

Môn thể thao này ở thế giới phương Tây chỉ dành cho những người giàu có, nhưng ở vùng núi của Pakistan, nó lại là trò chơi phổ biến nhất, mỗi tháng đều có những cuộc thi lớn nhỏ, từ nam tới bắc, từ thung lũng tới núi tuyết, nam nữ già trẻ đều hứng khởi tham gia không biết mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Một triền núi chia cắt thôn Gama thành hai thôn thượng và hạ, xung quanh không còn một thôn làng nào khác, để duy trì mối liên hệ tình cảm, cũng chỉ là để chuẩn bị cho cuộc thi polo diễn ra hàng năm của cả khu lòng chảo Broughton, mỗi tháng, hai thôn Gama thượng và hạ đều cử ra bốn kì thủ để thi đấu. Cuộc thi đấu hôm nay chính là cuộc thi lớn nhất của tháng này. Lúc này, trong sân đang có tám người cưỡi ngựa, trong tay mỗi người đều cầm một cây gậy nhỏ và dài, tám con ngựa chạy quay chạy lại trên nền sân đông cứng vì giá lạnh.

Ceda đã dẫn tôi chen tới bên cạnh cầu môn, vị trí có thể sánh ngang với hàng ghế đầu trong các buổi biểu diễn ca nhạc, vì ở đây có thể bao quát cả sân đấu.

“Không có thủ môn sao? Tất cả cứ thế tiến lên à?” Tôi tò mò hỏi nhỏ. Ceda đương nhiên vẫn không nghe thấy, cô bé đang phấn khích gào thét cổ vũ cho đội của thôn Gama thượng.

Kế bên cầu môn của đối phương lúc này có ít nhất bốn con ngựa đang túm tụm với nhau, tất cả các kị thủ đều khom người tìm quả bóng chỉ to bằng nắm tay giữa rừng chân ngựa, từ chỗ tôi nhìn chỉ cảm thấy mỗi lần ngựa nhấc chân đều như thể sắp giẫm lên chân của con ngựa khác, trông vô cùng nguy hiểm.

“Ở chỗ kia, ở chỗ kia!” Ceda đột nhiên chỉ tay về bên phải, hét to, khiến tôi giật nẩy mình, lúc này mới để ý thấy một quả bóng màu xám đang lăn ra từ trong đống chân ngựa và các cây gậy đánh bóng chếch về phía bên phải. Có ba con ngựa lập tức lao về phía đó, hai kị thủ giơ gậy đánh bóng lên.

Trên sân vang dậy tiếng reo hò, tôi nghĩ chắc phải có vài trăm người đang đồng thanh hét lên: “Lâm, cố lên!” Tôi dụi mắt, sau đó há hốc miệng vì ngạc nhiên. Trong số ba kị thủ thúc ngựa lao tới quả nhiên có Lâm, hai người còn lại, một người trông rất lạ, chắc hẳn là thành viên đội thôn Gama hạ, còn người kia chính là Kangkun.

https://thuviensach.vn

Thấy thái độ thù địch của Kangkun dành cho Lâm không quá rõ rệt, tôi cũng yên tâm phần nào. Nhìn kĩ mới thấy Lâm vốn có thân hình cao gầy, rắn chắc, chỉ có điều từ lúc quen biết, anh ta luôn chống gậy nên tôi không nhận ra anh ta vô cùng nhanh nhẹn. Lâm hơi nghiêng người xuống, dùng một tay ghìm cương, nhanh chóng lách qua đám ngựa, mỗi lần ngoái đầu, mỗi lần vung gậy đều rất mạnh mẽ, tư thế nhanh nhẹn, uyển chuyển.

"Sao anh ta lại cưỡi ngựa thế? Vết thương ở chân khỏi rồi à? Có thể cưỡi ngựa được rồi à?" Tôi liếc nhìn cái chân bị thương của anh ta, nhưng vì xa quá nên không nhìn rõ, chỉ thấy cái chân bị thương đó đang được buộc chặt vào bụng con ngựa, hình như cũng không có gì khó khăn lắm. Cái chân bị thương của Lâm đã được bác sĩ kiểm tra, nói là chỉ bị rạn xương và trật khớp, tuy vậy cũng không thể nào chơi mấy trò cưỡi ngựa đánh bóng này chứ!

"Vẫn chưa khỏi hẳn." Ceda ghé vào tai tôi, hét to. "Ông nội buộc chân anh ấy lên yên ngựa. Anh Lâm chỉ có thể chơi nửa trận, đó là vì, hừ, không thể để cho người thôn hạ vênh váo quá được!"

Nghe nói tháng trước, thôn thượng đã bị thua, tháng trước nữa cũng là thôn thượng thua. "Vậy tháng trước trước nữa thì sao?" Tôi hỏi Ceda. Thái độ của Ceda nói cho tôi biết câu hỏi này thật không hay chút nào cả. "Những việc đã qua hãy để cho nó qua đi, chúng ta phải nhìn vào hiện tại và tương lai!" Cô bé nghiêm túc nói. Tôi hiểu rồi, tháng trước trước nữa, thôn thượng chắc hẳn cũng thua.

Trong sân, các kị thủ của đội Gama hạ đang dẫn ngựa phá vòng vây, hai thành viên của Gama thượng một trái, một phải bọc sườn chắn ngang, Lâm và Kangkun lại thúc ngựa lao vào giành bóng. Tôi bất giác hỏi: "Sao Lâm cưỡi ngựa giỏi vậy?" Vừa thốt ra câu này thì sực nhận ra không nên hỏi như vậy, cũng may Ceda không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Cục diện trận đấu bỗng nhiên thay đổi, những tiếng gào thét phẫn nộ đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Ceda, cô bé quay đầu lại, tức giận tới mức mặt đỏ phừng phừng, nói: “Kangkun, tên khốn, như vậy là phạm quy rồi còn gì!” Sau đó là một tràng dài những câu chửi thề bằng tiếng Balti. Thì ra vừa rồi Kangkun và Lâm tranh bóng cướp bóng, cậu ta đã dùng tiểu xảo, xô vào ngựa của Lâm, khiến nó sợ hãi lảo đảo, còn Lâm suýt ngã khỏi lưng ngựa. Tôi thót tim, thầm nhủ: “Lâm, anh tuyệt đối không được gãy nốt cái chân kia đấy nhé!” Thấy Lâm đu người trở lại lưng ngựa, tôi liền thở phào. Lúc này, một kị thủ của Gama hạ đã phá được vòng vây, kị thủ đội Gama thượng ở gần Lâm nhất là Kangkun nhưng cũng cách tới nửa thân ngựa, trong khi kị thủ của Gama hạ thì càng lúc càng tiến sát cầu môn.

Khán giả hai bên đều gào thét ầm ĩ, tuy nhiên là gào thét những điều hoàn toàn khác nhau: một bên gọi trọng tài còn bên kia thì reo hò vang dậy. Tóm lại trận đấu trở nên vô cùng hỗn loạn. Trong lúc hỗn loạn, tiếng còi chói tai của trọng tài vang lên ở một góc nào đó, nhưng một giây trước khi tiếng còi vang lên, một thành viên của đội Gama hạ đã nỗ lực đánh phát gậy cuối cùng của mình. Quả bóng xoay vòng, bay thẳng về phía cầu môn, cũng chính là nơi tôi và Ceda đang đứng. Mặt Ceda xám ngoét, cô bé rên rỉ: “Tiêu rồi…”

Mí mắt tôi đột nhiên giật giật, trong đám đông, tôi lại nhìn thấy người đàn ông kì lạ gặp trên triền núi, ông ta đang nhìn tôi chằm chằm và nhếch miệng cười. Tôi nắm chặt lấy tay Ceda, hét lên: “Mau nhìn đằng kia kìa!”

Ceda vội vã quay đầu nhìn theo hướng tay tôi chỉchỉ thấy lố nhố đầu người, người đàn ông kì lạ đã biến mất từ lúc nào. Cùng lúc này, tôi liếc mắt nhìn vào sân đấu, vào lúc quả bóng nảy lên, Kangkun cũng vung cây gậy dài trong tay mình lên. Cây gậy đuổi theo đường bay của quả bóng như một mũi lao, với tốc độ rất nhanh, cả khán đài vỡ oà, nếu đủ nhanh thì cú đánh này hoàn toàn có thể làm chệch hướng quả bóng trước khi nó rơi vào cầu môn.

https://thuviensach.vn

Tiếng gào thét vang tận trời xanh, mọi người tranh cãi về cú đánh bất ngờ này của Kangkun, tuy nó phạm quy nhưng rõ ràng là đội Gama hạ phạm quy trước nên cũng khó trách cậu ta. Tuy nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt của Kangkun, tôi lập tức biết cú đánh này không bình thường, vì nó căn bản không nhằm vào quả bóng mà là nhằm vào tôi. Bất luận tức giận hay khinh bỉ cậu ta lấy việc công báo thù riêng thì tôi cũng không kịp tránh nữa rồi. Hơn nữa, nếu tôi tránh thì cây gậy với khí thế khó bề chống đỡ này sẽ trúng vào những người dân làng ở ngay sau lưng tôi.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Núi Đồi Không Hiểu Chuyện Trong Tâm

Type: Đoàn Huyền

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, đợi khi mọi người bình tĩnh định thần trở lại, cây gậy đã phi tới. Tôi chỉ kịp bước sang bên cạnh, ôm lấy Ceda, đồng thời hơi nghiêng người tránh phần đầu gậy sắc nhọn và tiện tay tóm lấy phần cán gậy. Mọi động tác đều diễn ra một cách vô thức, không ngờ tôi có thể tóm trúng, cũng không ngờ cây gậy đã bay một khoảng cách dài như vậy vẫn còn xung lực mạnh đến thế, khiến tôi bị đẩy về phía sau vài bước, cũng không biết va phải ai, ngã phịch xuống đất. Bỗng chốc, đầu óc tôi quay cuồng, cảm giác đau nhói từ lòng bàn tay lan tới ngực, xung quanh im ắng vài giây, sau đó vô số người lao về phía tôi, vô số những giọng nói vang lên bên tai tôi, tiếng Balti, tiếng Anh, còn có cả những lời hỏi han nho nhỏ và những tiếng gào thét oang oang, nội dung thì vô cùng phong phú: “Trời ạ, tôi có nhìn nhầm hay không, cô gái này tay không túm được cây gậy sao?”, “Không nhìn nhầm đâu, cô ấy chắc chắn đã tay không bắt được cây gậy đấy.”, “Tại sao?”, “Để bảo vệ mọi người phía sau!”, “Cô ấy thật là lợi hại”, “Phải phải, cô ấy có sao không?”

Sau cú va chạm đó, tôi có phần choáng váng, chỉ ngây người ngồi trên nền đất thở hổn hển. Có người khẽ vỗ vai tôi, là một bà cụ, thấy tôi quay sang nhìn, bà ta mỉm cười để lộ hàm răng vàng đã rụng mất mấy cái. “Không sao, tôi không sao.” Tôi khẽ nói bằng thứ tiếng Balti mới học. Lại có người mỉm cười giơ tay vỗ vào lưng tôi khe khẽ, đầy vẻ cảm kích.

https://thuviensach.vn

Sau đó tôi mới biết cú giơ tay bắt gậy này của mình có ý nghĩa gì, chỉ nhờ một hành động nhỏ như vậy, tôi đã nhận được thiện ý của tất cả mọi người trong thôn Gama thượng. Nếu nói trước kia họ đối xử tốt với tôi và Lâm chỉ là do truyền thống thì từ giờ phút này, tôi đã có được trái tim của họ, hơn nữa, thứ toi có được không chỉ là trái tim của những người dân trong thôn Gama thượng, mặc dù sau đó, cái tay bị thương của tôi lại đau đến mức rất nhiều ngày sau vẫn thấy khó chịu.

“Sao cô có thể một tay túm được cây gậy nhỉ?” Lâm lách người qua đám đông, vội vã chạy tới, thô bạo túm tay tôi xem xét một hồi. Phía sau anh ta là các thành viên khác của đội, nhưng không hề có Kangkun. Tôi vô thức gào lên:”Nhẹ tay thôi, nhẹ thôi, đau!”

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, hỏi: “Bây giờ hết đau rồi hả? Trên người có bị thương không?”

“Không.”

Dưới sự giúp đỡ của Lâm, tôi đứng lên, vẫy vẫy cánh tay còn lành lặn, nói: “Anh quay lại tiếp tục thi đấu đi, tôi không sao.”

“Còn thi với đấu gì nữa!” Anh ta trừng mắt nhìn tôi, “Đi! Về nhà trước đã.” Do khi ngã xuống tôi đã đè bẹp cầu môn nên phát bóng của Gama hạ không được tính điểm. Các kị thủ đội Gama hạ vẫn vây lấy trọng tài, bất bình gào thét, nhưng hoàn toàn không có tác dụng. Người dân thôn Gama thượng thì mặt mũi hớn hở, cuối cùng trọng tài kiên quyết không tính bàn thắng này, tỉ số hoà 0 – 0.

Tôi được Lâm và Ceda đưa về nhà của Wughi. Ceda vô cùng vui sướng vì kết quả của trận đấu ngày hôm nay, chỉ là hoà thôi mà, tôi cảm thấy con bé vui mừng hơi quá, nhưng phải chăng vì hoà là kết quả rất lâu rồi mới xuất hiện? Suy đoán này chắc là đúng, bởi ngay cả Wughi và Sila cũng mặc kệ cho con bé vui mừng. Sau khi ăn xong, Ceda ở lại trong phòng tôi và vẫn

https://thuviensach.vn

không thôi phấn khích, có điều nội dung nói chuyện đã hoàn toàn không liên quan gì tới trận đấu nữa.

“Anh Lâm trông thật đẹp trai!” Vừa nói cô bé vừa giơ một tay ra bắt chước động tác đánh bóng. “Anh ấy cướp bóng từ tay Kangkun, oa…thật là ngầu quá đi mất!”

Tôi chỉ một lòng muốn hỏi cô bé về người đàn ông kì lạ đó, nhưng dần dần trong lòng lại xuất hiện một suy nghĩ mới, có khi Ceda cũng không biết ông ta là ai. Người đàn ông đó nói cậu Hai cứu tôi, cậu Hai có phải ám chỉ Lâm không? Nhưng Lâm từng cứu tôi lúc nào chứ? Nghĩ tới đây tôi lại tóm lấy Ceda đang nhảy như con choi choi, hỏi: “Lâm đâu rồi?”

“Ban nãy, em nhìn thấy anh ấy bị mấy chị lôi đi rồi.” Dứt lời, Ceda cười hì hì nhìn chằm chằm vào mặt tôi hỏi: “Ngải, chị không vui à?” Chữ “không” cố tình được kéo dài ra cùng nụ cười ranh mãnh, tôi chưa kịp phản ứng thì đã thấy có một cô gái chạy tới gõ cửa. Sau một hồi đùn đẩy nhau, một cô trong số đó bước lên phía trước, kéo Ceda sang một bên hỏi nhỏ, trong khi đó cặp mắt đen long lanh vẫn không ngừng liếc về phía tôi,

Ceda dịch: “Các chị ấy muốn nói chuyện với anh Lâm.”

“Tự đi mà tìm!” Tôi bực bội đáp.

Ceda cười hì hì nhưng vẫn dịch lại không sai một chữ. Mấy cô gái nghe thấy câu trả lời này, liền bối rối cắn môi, một lát sau đưa cho Ceda một vật gì đó rồi thẹn thùng chạy mất.

Ceda quay lại, đưa cho tôi thứ gì đó giống như điếu xì gà, nói” Cho anh Lâm đấy.”

“Đây là cái gì?” Tôi hỏi.

“Thuốc lá.”

https://thuviensach.vn

Tôi định hỏi Lâm có hút thuốc sao, ở cùng anh ta lâu như vậy mà tôi chưa từng nhìn thấy anh ra hút thuốc, nhưng nghĩa lại thấy không ổn, bèn đổi lại là: “Lâm không hút loại này.”

Ceda toét miệng cười, được thể hí hửng gật đầu: “Vậy thì đem cho ông.”

Tôi thần người một lúc, sau đó sực tỉnh, hỏi: “Điếu thuốc là này không phải là vật đính ước mà cô gái kia trao cho Lâm đấy chứ?”

Ceda nghiêm túc gật đầu.

Phản ứng đầu tiền của tôi là buồn cười, phải cố gắng hết sức mới kiềm chế không bật cười thành tiếng nhưng không thể giấu được biểu cảm trên mặt. “Chỉ một điếu thuốc này sao?” Người dân thôn Gama đói khổ tới mức chỉ là một điếu thuốc lá cũng đem ra làm vật đích ước ư? Một lát sau, lại có những cô gái khác tới tặng Lâm một cuốn sổ tay, sau đó lại có một thằng bé thay chị tới tặng một gói thịt dê, tôi dở khóc dở cười, cũng cảm thấy không khỏi khâm phục, mới có vài ngày ngắn ngủi mà Lâm đã hút hồn được bao nhiêu cô gái như vậy. Nhưng sau đó tôi lại thấy tủi thân, trông người lại nghĩ đến ta, sao chẳng có ai tặng tôi vật đính ước nào vậy?

Lâm vẫn chưa về, tôi đi tới đi lui trong nhà, chốc chốc lại nhìn ra cửa, sốt ruột hỏi: “Sao vẫn chưa về nhỉ?” Ceda phì cười, nói: “Được rồi, ban nãy em trêu chị thôi. Anh Lâm bị một người đàn ông gọi đi rồi, không có cô nào đâu.”

“Một người đàn ông?” Tôi đột nhiên giật thói, đang định hỏi kĩ tướng mạo của người đàn ông đó thì nghe thấy bên ngoài có người gọi: “Ngải, Tiểu Ngải, ra đây!” Là giọng một người đàn ông.

Tối nay có quá nhiều người đến thăm, đa phần là những cô gái tới tìm Lâm, cũng có những dân làng đêm đồ ăn tới cho tôi. Sila đã đi ngủ từ sớm, chỉ có tôi và Ceda canh cửa. Nghe thấy tiếng gọi, tôi bèn chạy ra, chỉ nhìn thấy ngoài cửa có một thiếu niên thấp mập, mặt mũi đỏ gay đang đứng,

https://thuviensach.vn

hình như đã gặp ở đâu đó rồi nhưng nhất thời tôi không nhớ ra. Cậu thiếu niên nhìn thấy tôi bèn nói: “Tiểu Ngải, anh Lâm đang đợi cô ở trường học, có việc muốn nói với cô.”

“Có việc nói với tôi, tại sao không về nhà rồi nói?” Tôi dựa vào cửa, nghi hoặc hỏi.

“Điều này thì tôi không biết.” Cậu ta khẽ mỉm cười, đáp: “Anh ấy chỉ nói bảo tôi gọi cô ra đấy.” Dứt lời, cậu ta quay người, giơ tay ra hiệu bảo tôi đi theo.

Lâm muốn nói riêng với tôi điều gì đó thật sao? Tôi do dự giây lát rồi nói với Ceda rằng có việc phải ra ngoài, sẽ quay về ngay, sau đó đi theo cậu thiếu niên kia.

Đêm nay, bầu trời đầy sao, dưới dải ngân hà, mọi vậy đều trở thành những bóng đen, những căn nhà giống hệt nhau, những bậc thang dốc đứng uốn lượn và cả đỉnh K2 lấp lánh tuyết trắng, đâu đâu cũng bị bao phủ bởi băng tuyết lạnh giá. Bậc thềm vô cùng trơn trượt, còn băng tuyết thì giống như những lưỡi dao sắc nhọn, treo lủng lẳng trên sườn núi.

Nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, càng về đêm càng rét buốt, gió núi thổi qua rừng cây hạnh, phát ra những tiếng rào rào.

Tôi càng đi càng cảm thấy khó hiểu, vết thương ở chân Lâm vẫn chưa khỏi hẳn, sao lại hẹn tôi đến trường học và tại sao lại bảo một người lạ tới dẫn đường nhỉ? Nghĩ tới đây, tôi bèn hỏi cậu thiếu niên: “Tên cậu là gì?”

Cậu ta cười hì hì, đáp: “Tôi chỉ chịu trách nhiệm dẫn cô tới đó, tên là gì không quan trọng?”

Vừa nói cậu ta vừa rẽ sang một hướng khác mà không báo trước, nhưng đó không phải là đường đi tới trường học mà là một đường núi vắng vẻ,

https://thuviensach.vn

hướng ra ngoài thôn Gama. Tôi không biết con đường này sẽ dẫn tới đâu, chỉ thấy hai bên đều là vách nát tường xiêu.

Tôi đi chậm lại, cảnh giác nói: “Cậu đi nhầm đường rồi. Đây không phải đường tới trường học.”

Cậu thiếu niên hơi quay mặt lại, nói: “Không nhầm đâu, ở ngay phía trước thôi, sắp đến rồi.”

Ánh sao chiếu xuống gương mặt của cậu ta, tôi sực nhớ ra cậu ta chính là người đã đi cùng Kangkun tới nhà Sila hôm trước. Do hôm đó cậu ta không lên tiếng, lại cứ đứng sau Kangkun nên tôi không có ấn tượng lắm. mãi bây giờ mới nhận ra. Hình như Wughi gọi cậu ta là Ka.

Khi nhớ ra người này là Ka, bạn của Kangkun, tôi giật mình, lập tức dừng bước.

Thấy tôi dừng bước, Ka không nói gì mà đột nhiên quay lại, túm chặt lấy cánh tay tôi, cười, nói: “Đi tiếp thôi, Ngải cô nương, có người đã đợi rất lâu rồi.”

Tuy không cao lớn nhưng Ka rất khoẻ, khi cậu ta giữ chặt lất cánh tay tôi, tôi cảm thấy đau đớn như bị một tảng đá lớn đè lên, không chịu nổi, tôi thét lên. Ka vẫn vừa cười vừa nói: “Ngải cô nương, cô có kêu to nữa cũng không có ai nghe thấy đâu, chi bằng hãy ngoan ngoãn đi theo tôi, sẽ không sao cả.”

Không sao mới lạ ấy, chứ cho là lúc đầu vốn không có chuyện gì, nhưng căn cứ vào tình hình này, chắc chắn trăm phần trăn sẽ có chuyện. Nhưng Ka giữ chặt lấy tôi không chịu buông, tôi đành miễn cưỡng đi tiếp. Tôi bực bội quát lên: “Chẳng phải đi gặp Kangkun sao, buông ta, tôi tự đi được!”

Ka cười, nói: “Thông minh đấy, đúng là đi gặp Kangkun.”

https://thuviensach.vn

Tim tôi bắt đầu đập mạnh, không muốn bước thêm một bước nào nữa, trong đầu hiện lên vô số suy đoán. Nếu Kangkun chỉ muốn chất vấn tôi về chuyện của Abbas thì việc gì phải tìm đến một nơi văng vẻ thế này, lại còn vào đêm hôm khuya khoắt, điều này thật kì lạ. Vừa nghĩa tới đây, bỗng thấy vai đau buốt, cả người tôi liền ngã xuống nền tuyết. Cánh tay rắn chắc như gọng kìm của Ka vẫn túm lấy người tôi và kéo đi xềnh xệch, thậm chí tôi còn nghe thấy xương cốt mình kêu lên răng rắc. Cậu ta nói: “Ngải cô nương, cô đi không được nhanh lắm.”

Tôi chửi luôn: “Không nhanh thì không nhanh chứ sao! Cậu là đồ biến thái, chẳng phải là hỏi…” Chưa nói hết câu, tôi đã bị kéo đi vài mét, người đập vào đá dăm và nền đất đóng băng, đau khủng khiếp. Cậu thiếu niên này chưa tới hai mươi tuổi, lúc nào cũng thấy tươi cười, sao lại có thể ra tay một cách tàn nhẫn và độc ác đến vậy.

Lần này thì khổ thật rồi! Đầu tôi bị đập vào nền đất đóng băng, da bị trầy xước, nhưng điều khiến tôi sợ hãi hơn cả chính là tình thế lúc này. Trực giác mách bảo tôi, nếu một người ra tay không chút nương tình với bạn thì tức là những gì đang chờ đợi bạn phía trước lại càng bất lợi. Vừa nghĩ tới đây tôi đã thấy có hai bóng người trên bậc thềm phía trước. Kangkun nhìn thấy cảnh tưởng lộn xộn này liền nhíu mày, hạ thấp giọng nói: “Sao lại thành thế này? Sao không đánh cô ta ngất đi rồi đưa tới?” Khi nghe cậu ta nói nửa câu đầu, tôi còn thấy hơi yên tâm, nhưng khi nghe hết cả câu, trái tim vừa mới dịu lại của tôi lại giật thon thót, thì ra họ định bắt cóc tôi. Tôi nhẹ nhàng nói: “Kangkun, có việc gì cứ từ từ nói, chuyện của bố cậu, tôi…

Kangkun không cho tôi nói hết câu, quay sang hỏi thiếu niên bên cạnh: “Bao tải đâu?”

Cậu thiếu niên đó lôi ra một cái bao tải to đùng, đáp: “Đây.”

Ka giơ một cánh tay lên. Chẳng ai thèm bận tâm tới tôi, như thể tôi đã chết rồi…

https://thuviensach.vn

Nhân lúc ba người đó không chú ý, tôi huých mạnh cùi chỏ vào người Ka, khiến cậu ta phải buông cánh tay đang giữ tôi ra rồi quay người bỏ chạy. Nhưng vừa bước được hai bước tôi đã thấy sau gáy đau nhói. Hoá ra đuôi tóc của tôi đã bị Ka tóm được và giật lại, cả người cũng bị kéo lại theo. Cậu ta cười, nói: "Ái chà, còn định chạy…" Đang nói thì đột nhiên cậu ta hét lên một tiếng, đưa hai tay ôm mặt, chửi: "Đồ đàn bà thối tha, mày chọc vào mắt tao, đau…đau quá!" Cùng với tiếng gào thét, thân hình béo mập của cậu ta lăn lộn trên bậc thềm.

Thực ra tôi cũng không biết mình đã đâm vào chỗ nào trên người Ka, trong lúc hoảng loạn tôi liền bẻ lấy một mảnh nhũ băng, vung loạn xạ. Đoạn nhũ băng dài khoảng một mét, sắc nhọn như kiếm, bất luận đâm vào đâu đều chẳng dễ chịu gì.

Ka lăn lộn trên bậc thềm nhỏ hẹp, đau đớn kêu gào, tình hình trong phút chốc thay đổi đến khó tin. Hai người kia bối rối không hiểu gì, tôi cũng không kịo xem xét vết thương của Ka ra sao, nhún người nhảy xuống đất, co chân chạy thục mạng. Chỉ cần chạy về thôn là sẽ được cứu.

Có điều, dù bậc thềm nhỏ hẹp, nhưng vẫn không thể cầm chân bọn Kangkun quá lâu, chỉ chạy được khoảng mười mấy mét, họ đã đuổi kịp tôi. Nghe thấy tiếng bước chân rượt đuổi càng lúc càng gần, tôi cuống lên, ba chân bốn cẳng nhảy lên một phiến đá cao khoảng nửa thân người, định nhảu qua đó rồi chạy về phía trước. Nhưng Kangkun đã đuổi kịp tôi, cậu ta túm chặt lấy chân phải của tôi, kéo mạnh một cái, khiến tôi lảo đảo, ngã xuống đất.

Kangkun "hừ" một tiếng, túm chặt lấy lưng tôi, ấn xuống đất. Ka và cậu thiếu niên còn lại cũng nhanh chóng đuổi kịp, mở bao tải ra, ra hiệu nhét tôi vào trong. Tôi lấy hết sức bình sinh hét lên nhưng ngay lập tức đã bị Kangkun bịt miệng lại.

"Mau lên!" Cậu ta khẽ nói với hai người kia.

https://thuviensach.vn

Ka nói: “Mày lui ra một chút.”

Kangkun do dự một lát rồi lùi sang bên cạnh.

Nếu bị nhét vào bao tải thì tính mạng thật khó bảo toàn. Sợ hãi mang lại dũng khí, dũng khí mang lại sức mạnh, tôi vùng, vẫy, giẫy giụa, nhưng đáng tiếc chả còn mất hơi sức. Đúng lúc này, tôi nghe thấy một tiếng động kì lạ và vô cùng chói tai vang lên ở phía triền núi đằng xa. Có thứ gì đó đang lao về phía chúng tôi với tốc độ cực nhanh rồi cắm phập xuống nền đất.

Rất lâu sau đó tôi mới biết đó là viên đạn được bắn ra từ một khẩu súng trường TAC 50. Mục tiêu là tôi, nếu như vai trái của kẻ bắn lén không bị thương và không có người ngăn cản hắn thì tôi đã mất mạng từ lâu rồi.

Tất cả mọi người đều giật mình sợ hãi, cứ tưởng tôi có đồng bọn đến giải cứu. Nhân lúc hỗn loạn, tôi vùng thoát khỏi sự khống chế của Kangkun, lăn người sang bên cạnh, không ngờ lại trúng một đống đá sỏi, bên tai văng vẳng tiếng hô hoá của bọn Kangkun: “Chết rồi, cô ta thoát rồi!”, “Ở đằng kia!”, “Đừng tìm nữa, cô ta có đồng bọn đấy!”, “Đi thôi!”

Tiếng nói càng lúc càng xa, tôi nín thở, nằm rạp trên đống đá sỏi lạnh ngắt, không dám động đậy, cho tới khi giọng nói của Lâm đột nhiên vang lên trong đêm tối lạnh thấy xương: “Mễ Lạp! Mễ Lạp, cô ở đâu?”

Tôi nhảy phắt dậy, lao đến kéo Lâm ngồi xuống. Anh ta kinh ngạc hỏi: “Mễ Lạp?” Tôi cuống quýt bịt miệng anh ta lại, lo lắng nhìn xung quanh.

Cú lao người của tôi rất mạnh. Lâm bị tôi đẩy một cái, loạng choạng ngã ngửa vào đống đá sỏi. Anh ra không đếm xỉa đến cú ngã của mình, chỉ dang tay ôm chặt lấy tôi. Trong lúc nguy cấp, tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều, bám chặt vào người anh ta như một con bạch tuộc, hốt hoảng nói: “Lâm, có người muốn giết tôi! Ở đằng kia!”

https://thuviensach.vn

Môi của anh ta khẽ động đậy dưới lòng bàn tay tôi. “Đừng lên tiếng, có thể hắn ta vẫn còn ở đó!”

Tôi ngẩn đầu nhìn, trên người Lâm cũng toàn băng tuyết và bùn đất, không biết anh ta vừa chạy từ đâu tới.

“Thật đấy, Lâm!” Cứ tưởng anh ta không tin, tôi lại càng hoảng loạn, trán đẫm mồ hôi, tôi ghét sát vào mặt anh ta, nói: “Tôi không nói dối anh đâu, viên đạn được bắn ra từ triền núi. Buổi chiều, tôi va phải một người đàn ông rất kì lạ, ông ta nói với tôi những lời rất kì quái, tôi…”

“Suỵt!” Lâm kéo tôi vào lòng, vỗ nhẹ rồi trấn an: “Đừng sợ, có tôi ở đây, đừng sợ!”

“Lâm, là lính bắn tỉa đấy! Chắc chắn là người đàn ông đó. Ông ta nói đến cậu Hai nào đó, ai là cậu Hai vậy?” Tôi run rẩy hỏi.

Vừa nghe tôi nhắc tới hai chữ “cậu Hai”, người Lâm chợt cứng đờ nhưng ngay sau đó, anh ta đã quay về trạng thái bình thường, vỗ nhẹ vào lưng tôi, nói: “Nếu là lính bắn tỉa, phát đầu tiên không trúng, hắn sẽ lập tức bỏ đi nên cô đừng sợ.”

Mặc dù không biết lời anh ta nói có thật hay không nhưng nó vẫn khiến tôi được an ủi rất nhiều. Tôi ngơ ngác hỏi lại: “Thật hả?”

“Ừ.” Lâm đáp rồi lại vỗ nhẹ vào lưng tôi, như thể đang vỗ về một con mèo bị giật mình tỉnh giấc.

Tôi ngẩng đầu, sửng sốt nhìn anh ta. Vài giây sau, khi nhận ra nãy giờ mình nằm trong lòng anh ta, mặt tôi đột nhiên đỏ bừng. Tôi vội vùng khỏi cánh tay của Lâm, bối rối sửa lại quần áo đầu tóc rồi len lén liếc nhìn anh ta. Lâm vẫn thản nhiên như không, phủi đất dính vào vạt áp rồi hỏi: “Muộn thế này rồi, sao cô còn tới đây một mình?”

https://thuviensach.vn

“Kangkun nói anh đang chờ tôi ở đây.”

“Ý cô là Kangkun đã lừa cô tới chỗ này, sau đó đánh cô?” Anh ta ngẩn đầu lên hỏi, trong mắt hiện rõ sự tức giận.

“Không phải.” Tôi phủ nhận.

“Không phải? Thế sao cô lại thành ra thế này?”

“Tôi bị ngã.”

Lâm nổi giận đùng đùng. “Lúc bị ngã từ trên núi xuống cô vẫn còn sức cãi nhau với tôi cơ mà.”

Dứt lời, anh ta quay phắt người, định đi tính sổ với Kangkun, Tôi muốn cười nhưng không hiểu sao nước mắt lại cứ chảy ra. Tôi lắc đầu, lau nước mắt, hoảng hốt giữ anh ta lại. “Đừng đi, Lâm, đừng đi!”

“Nhưng hắn dám đánh cô.”

Tôi dùng cả hai tay ôm lấy cánh tay anh ta, khẽ nói: “Lâm, bọn họ không làm gì tôi cả, thật đấy.” Cậu này là sự thật, Kangkun không hề đánh tôi, cũng không hề chất vấn tôi, cậu ta chỉ muốn bắt cóc tôi. Mới đầu, tôi nghĩ không biết Kangkun có liên quan tới những kẻ bắn lén kia không nhưng nghĩ lại thì không thể có khả năng đó. Nhưng tại sao lại có kẻ muốn giết tôi? Nghĩ nát cả óc mà tôi vẫn không tìm được câu trả lời.

Lâm im lặng. Một lúc sau, anh ta mới đưa tay ra ôm lấy tôi, nói: “Được rồi, quay về kiểm tra vết thương trước đã, ngày mai sẽ đi tìm Kangkun!”

Tôi gật đầu. Được rồi, dù sao ngày mai tôi cũng cần đi tìm Kangkun để nói rõ mọi việc, trốn được một ngày nhưng khó trốn được cả đời, cái gì cần đối diện vẫn phải đối diện.

https://thuviensach.vn

“Bắt đầu từ hôm nay cô không được rời khỏi tầm mắt của tôi, nếu còn xảy ra việc như vậy nữa, phải chạy ngay về chỗ tôi.” Một lát sau, Lâm nói.

“Ý của anh là anh sẽ giúp tôi?”

“Tôi không giúp cô thì ai sẽ giúp cô chứ!” Anh ta thẳng thắn đáp.

Tối nay, tôi phát hiện ở Gama có một vấn đề vô cùng nghiêm trọng đối với phụ nữ, đó là không có gương, hơn nữa cũng không có điện. Thứ duy nhất có liên quan tới điện trong thôn chính là đèn pin, nhưng thứ đó chỉ được dùng khi nửa đêm lên núi bắt chó sói, chưa kể những chiếc đèn pin đó đều là loại đường kính lớn, tập trung ánh sáng mạnh, nếu chiếu lên đỉnh núi đối diện thì rất rõ ràng nhưng dùng để xem vết thương trên mặt thì lại không được. Trước kia, tôi và Lâm đều là bệnh nhân, trời vừa tôi là đi ngủ, hơn nữa tôi cũng không có thói quen suốt ngày soi gương nên không cảm thấy có bất kì vấn đề gì, tuy nhiên bây giờ, khắp người tôi là vết thương, ngọn lửa yếu ớt trong phòng lại chỉ đủ để Lâm trông thấy hình dáng đại khái của tôi chứ không thể giúp anh ta biết phải dán miếng urgo vào chỗ nào.

Tôi và Lâm không muốn kinh động tới gia đình Wughi, nhưng mò mẫm trong nhà một lúc lâu mà không có kết quả, chúng tôi bèn thống nhất trèo lên mái nhà. Đêm khuya ở cao nguyên, ánh sao giăng khắp đất trời, có thể tận dụng để bôi thuốc.

Nhà ở Gama là kiểu nhà hộp diêm điển hình của vùng Trung Á. Mỗi căn nhà đều có mái bằng, là nơi lí tưởng để dân làng ngồi trò chuyện, hẹn hò yêu đương hoặc phơi quả hạnh. Đêm đã khuya, không khí lạnh buốt như cắt da cắt thịt. Vừa kéo rèm ra, gió núi đã thổi ào tới, hơi sương bám lên da thịt khiến tôi không khỏi hắt xì hơi một tràng kinh thiên động địa. Lâm cầm chiếc chăn, lặng lẽ quấn vài vòng lên người tôi, khiến tôi trông như một con chim cánh cụt rồi mới yên tâm kéo tôi trèo lên mái nhà.

https://thuviensach.vn

Vừa bước lên mái nhà, tôi đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho vô cùng kinh ngạc, vẫn biết bầu trời ở cao nguyên rất đẹp nhưng tôi chưa từng nghĩ lại đẹp tới mức này. Trong sáng như gương, sống động huyền ảo, cả mái nhà bị bao trùm bởi bầu trời xanh thẫm điểm xuyết những ánh sao, cảm giác ngân hà chầm chậm xoay chuyển ngay trên đỉnh đầu, giơ tay là có thể với tới.

Lâm kéo tôi ngồi xuống, mượn ánh sao tỉ mỉ lau hết những vết máu trên người và trên mặt tôi. Dưới bầu trời sao, gương mặt anh ta trông khôi ngô tuấn tú vô cùng, nhưng không biết vì sao lông mày lại hơi nhíu lại, có vẻ tâm sự chồng chất.

Trong lòng tôi cũng chồng chất tâm sự. Tôi khẽ lên tiếng: “Lâm, tên bắn tên lén đó…”

“Hắn ta sẽ không thể gây rắc rối cho cô nữa đâu, yên tâm đi.” Giọng anh ta vô cùng chắc nịch. Tôi sửng sốt, cảm thấy có chuyện không ổn, nhưng nhất thời không biết là gì?

“Tôi muốn nói cho Wughi biết, biết đâu…”

“Tôi đã bảo không cần rồi mà. Tôi sẽ bảo vệ cô.”

Cảm giác kì dị lại càng mãnh liệt. Tại sao anh ta lại tin chắc sẽ bảo vệ được tôi? Lát sau, tôi chuyển chủ đề,hạ giọng nói: “Ngày mai đi tìm Kangkun nói rõ tất cả, liệu có tác dụng không?”

Lâm đẩy tôi ra xe một chút rồi nhìn chằm chằm, nói: “Mễ Lạp, tối nay rốt cuộc bọn họ đã làm gì cô?”

Tôi lặng lẽ nhìn anh ta, trong đầu hiện lên hình ảnh Kangkun nắm chặt tay lại, các đốt ngón tay trắng toát. Bất luận thế nào cậu ta cũng là con của Abbas, mà Abbas lại từng cứu mạng tôi, dù thế nào cũng là tôi nợ bọn họ.

https://thuviensach.vn

“Tôi không thích thái độ này của cô.” Vừa nói anh ta vừa đặt tay lên vai tôi. “Đang nghĩ gì vậy? Hãy nói cho tôi biết.”

Tôi vội ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao như sư cụ nhập thiền, trán bị gió thổi lạnh ngắt, lúc sau mới nói: “Lâm, anh nhìn kìa! Trên trời có nhiều sao như vậy, lộng lẫy như vậy, nhưng thực ra tất cả các vì sao đều cô đơn. Anh biết không, mỗi vì sao đều ở cách nhau cả ngàn năm ánh sáng, vĩnh viễn không thể gặp nhau, cũng vĩnh viễn không thể có bạn đồng hành, cô độc đến chết.”

Lâm sửng sốt nhìn tôi không chớp mắt. Tôi thở dài, cúi đầu nói: “Hôm nay, tâm trạng tôi không được tốt, xin lỗi.”

“Không sao, muốn nói gì thì cứ nói.” Anh ta hơi khựng lại, sau đó nói tiếp: “Tôi thích nghe cô nói.”

“Anh thích?” Tôi cười gượng, hỏi lại.

Lâm gật đầu.

Tại sao tối nay anh ta lại dịu dàng đến vậy? Anh ta vỗ vỗ vai tôi, nói: “Ngày mai đi tìm Kangkun nói chuyện rồi tính tiếp. Đừng lo lắng nhé!” Giọng nói êm ái vang lên giữa đêm khuya lạnh giá thấu xương nghe mà hồn xiêu phách lạc, nhưng cái kiểu vỗ vai của anh ta lại chẳng khác gì đối với huynh đệ tốt. Tôi bất giác mỉm cười.

Anh ta cũng mỉm cười, hỏi: “Tâm trạng khá hơn rồi hả?”

Tôi giơ tay chỉ về phía chân trời. “Nhìn kìa, chòm sao Thợ Săn!”

Lâm nhìn theo ngón tay tôi chỉ, ngắm nhìn chòm sao sáng nhất trên bầu trời mùa đông.

https://thuviensach.vn

“Kia là chòm sao Thiên Lang, còn gọi là Sirius. Trong thần thoại Hi Lạp có nói Nữ thần Mặt Trăng Artemis bị trúng kế của thần Mặt Trời Apollo nên đã giết nhầm người yêu của mình là Orion, về sau Orion trở thành một trong những chòm sao đẹp nhất trên bầu trời mùa đông.” Tôi tiếp tục giới thiệu.

Lâm chỉ im lặng, không nói gì.

Tôi thở dài, tiếp: “Sao Thiên Lang là chòm sao cô độc nhất vào mùa đông ở bắc bán cầu, bởi vì chỉ có nó là có màu trắng xanh. Hồi nhỏ, tôi thường nghĩ…” đang nói tôi đột nhiên im bặt.

Lâm nghiêng đầu, hỏi: “Thường nghĩ gì?”

Tôi thường nghĩ mình là một người thừa, một kẻ cô độc giống như những ngôi sao lúc sáng lúc tối kia. Vì chẳng có mấy bạn bè nên tôi cũng chẳng bao giờ tâm sự với ai.

Thấy tôi không trả lời, Lâm khẽ hỏi tiếp: “Có phải cô nghĩ mình là người thừa, là một kẻ vô dụng không?

Tôi lập tức quay đầu lại, kinh ngạc nhìn anh ta, chỉ thấy anh ta khẽ thở dài.

“Tôi sợ.” Mấy giây sau, tôi quay sáng nhìn khuôn mặt trông nhiêng nghiêng của Lâm, nói một câu ngu ngốc. Có người nói cô đơn sẽ khơi dậy nỗi sợ hãi sâu thẳm trái tim mỗi người, ngược lại, nỗi sợ hãi cũng có thể khơi dậy sự cô đơn.

“Có tôi ở đây mà. Tôi sẽ luôn ở đây, Mễ Lạp.”

“Tôi sẽ luôn ở đây, Mễ Lạp”, chưa có ai nói với tôi một câu như vậy. Hai mươi sáu năm sống trên đời, tuổi thơ có cha ở bên, những năm tháng thanh xuân có bạn trai ở bên, nhưng chưa một người nào nói với tôi câu

https://thuviensach.vn

này… Vì thế, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy như có dòng suốt mát lành tuôn chảy.

Rất nhiều năm sau đó, tôi mới biết chòm sao không thích hợp để ngắm chung với người khác nhất chính là Thiên Lang. Có thể cùng người yêu, bạn bè ngắm trăng, ngắm mưa sao băng, ngắm sao Kim, thậm chỉ cả sao Hoả... nhưng không được ngắm sao Thiên Lang, vì sao Thiên Lang tượng trưng chơ sự phân lo.

Tôi co người, rúc vào lòng Lâm, tư thế này thật ấm áp. “Chòm sao ở đằng kia tên là gì vậy?”

Lâm hỏi: “Chòm sao nào?”

“Chính là chòm sao sáng như sao Thiên Lang đó.”

“Đó là…chòm sao Bắc Cực.” Không biết tại sao khi nói tới sao Bắc Cực, Lâm lại có vẻ ngập ngừng.

Nhìn bầu trời đêm điểm xuyết đầy những vì sao trên đầu, sao Bắc Cực và sao Thiên Lang ở cách nhau rất xa, nhưng bởi vì đây là hai chòm sao sáng nhất nên chúng có thể thắp sáng cả bầu trời đêm; còn sao Thiên Lang, dưới ánh sáng lộng lẫy và ấm áp của sao Bắc Cực cũng không còn cảm thấy quá cô đơn nữa.

“Sau nay, mỗi khi ngắm sao, tôi sẽ ngắm sao Bắc Cực và Thiên Lang cùng một lúc.” Tôi hùng hồn tuyên bố.

Lâm có vẻ sửng sốt, sau đó khẽ cười: “Ngắm hai chòm sao cùng một lúc?”

“Đúng vậy.” Tôi nghiêm túc đáo: “Ngắm hai chòm sao cùng một lúc thì sẽ không còn cô đơn nữa. Ở Anh có thể nhìn thấy sao Bắc Cực không?” Tôi chợt nhớ ra Lâm nói anh ta từ Anh Quốc tới.

https://thuviensach.vn

“Chắc là có, tôi về nước sẽ tìm xem.” Câu này anh ta nói sai ngữ pháp, vừa dứt lời đã phì cười trước. Tôi ngây người nhìn anh ta, bỗng chốc thấy như có lớp sương mờ bao phủ, cánh hoa đào nở rộ dưới nắng xuân, đẹp đẽ đến loá mắt. Đến khi định thần lại, tôi vội quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn tiếp.

Tâm trạng Lâm có vẻ rất tốt, anh ta ngồi sát lại, cứ như muốn tâm sự với tôi vậy. “Mễ Lạp, sao cô lại tới Pakistan?” Anh ta hỏi.

“Sếp bảo tôi đi thì tôi phải đi thôi, nếu không ai sẽ trả lương cho tôi.” Tôi thở dài, đáp.

“Cô thực sự chỉ tới đây công tác thôi sao?” Anh ta bán tín bán nghi, nhìn tôi từ đầu tới chân.

Dù vẫn ngẩng đầu ngắm sao nhưng tôi có thể cảm nhận được hàng lông mi của anh ta khẽ lướt qua mặt mình, đột nhiên không dám dựa vào người anh ta nữa. Những vì sao trên trời càng nhìn càng thấy hoa mắt chóng mặt.

Tôi đánh trống lảng: “Còn anh thì sao, sao lại tới Pakistan?”

“Tôi tới tìm một người.”

Cũng tới tìm người giống tôi ư? Tôi vội hỏi: “Tìm được chưa?”

“Chưa.” Anh ta liếc nhìn tôi, đáp. “Vốn tưởng tìm được rồi, về sau mới phát hiện nhầm người. Có điều, bây giờ tôi lại thấy không tìm được cũng tốt.”

“Người đó là bạn gái của anh à?”

Anh ta giơ tay lên sờ trán tôi, nói: “Hiện giờ vẫn chưa phải. Xuống thôi, cô sắp biến thành tảng băng rồi. “Nói rồi, anh ta kéo tôi đứng dạy. Không hiểu sao tôi bỗng thấy chán nản, anh ta mới có tí tuổi đầu đã là cao thủ tình

https://thuviensach.vn

trường, không những khiến các cô gái trong thôn Gama phải xao xuyến mà còn có một cô bạn gái "hiện giờ vẫn chưa phải là bạn gái" nữa, trong khi tôi từng này tuổi rồi vẫn chưa gả được cho ai.

Tôi kéo chăn che kín người, trèo xuống thang. Mà sao thang của thôn Gama lại kì quặc thế này chứ, hoàn toàn không phù hợp với nhân thế học, hai bậc thang cách nhau gần một mét, đúng là đánh đố người ta, đặc biệt là khi đang quấn quanh người một chiếc chăn to thế này. Tôi xuống trước, Lâm đi ngay phía sau. Đột nhiên anh ta nói: "Xin lỗi cô, Mễ Lạp. Lúc mới biết cô, tôi đã nhận nhầm người."

Tôi mới xuống một bậc thì lại giẫm vào mép chăn, vừa muốn kéo chăn ra vừa muốn giữ thăng bằng, còn muốn nhanh chóng đi xuống, nghe thấy lời xin lỗi đột ngột này của anh ta, người tôi bất giác chao đảo. Lâm vội giơ tay định giúp tôi, nhưng cả người tôi đều cuốn trong chăn, khiến anh ta không biết phải đặt tay vào chỗ nào. Phải mất một lúc lâu sau tôi mới đứng vững lại được, ngẩng đầu nhìn anh ta, kinh ngạc hỏi: "Anh nói xin lỗi tôi? Trời đất, anh mà cũng biết nói xin lỗi sao?"

Mặt Lâm lập tức sa sầm, anh ta hung hăng trừng mắt lườm tôi. Tôi vội cười trở lại, nói: "Có lẽ vì tôi có một gương mặt dễ bị người ta nhìn nhầm."

"Không phải." Anh ta lấy lại sự vui vẻ, tiếp: "Ngải Mễ Lạp, trông cô giống như một con tiểu hồ ly, gặp một lần là nhớ suốt đời."

Anh ta đang trong tư thế nửa đứng nửa ngồi ở đầu kia chiếc thang, tôi tự hỏi tại sao lại thấy những vì sao rơi vào trong mắt anh ta. Sau đó, tôi buột miệng thốt ra một câu: "Lâm, anh phải cười nhiều vào. Anh cười trông rất đẹp."

Chắc hẳn tôi đã bị sốt đến mức choáng váng rồi mới nói ra câu này, nhưng khi tỉnh ngộ thì đã không kịp, Lâm đã nghe thấy, không sót một chữ. Anh ta chớp mắt, rồi lại chớp. Mặt tôi nóng như thiêu như đốt, đang lúc

https://thuviensach.vn

luống cuống không biết phải làm thế nào thì tôi nghe thấy anh ta khẽ nói: “Lạp Nhi, cô cũng rất đẹp.”

“Uỵch” một tiếng. Một luồng lửa nóng từ cột sống bốc lên não, tôi hụt chân ngã từ trên thang xuống đất. Cũng may chỗ tôi đang đứng không cao lắm, lại có chiếc chăn bông khá dày dặn che chắn, mới không làm kinh động tới người khác và tôi cũng không bị thương. Có điều, Lâm nhịn cười tới mức mặt mũi tím tái, khiến tôi không biết giấu mặt vào đâu. Tôi vừa càu nhàu vừa đứng bật dậy, không bận tâm tới cái thắt lưng già cả, vỗi vã chạy vào trong nhà. Anh ta gọi với theo: “Cô đi chậm thôi chứ, chậm thôi…

Lỗ nẻ, bây giờ tôi cần một cái lỗ nẻ để chui xuống, không ai có thể ngăn cản được tôi.

Sau đó Lâm chúc tôi ngủ ngon, tôi cũng chẳng buồn đáp, vùi đầu vào trong chăn đúng hai mươi phút mới bình tĩnh trở lại. Nghĩ lại những việc xảy ra trên mái nhà, những lời đối thoại tối nay thật là hỗn loạn và phức tạp, từ việc bôi thuốc vào vết thương cho tới việc lan man nói về các vì sao ở tận đẩu tận đâu, sau đó không hiểu sao chủ đề lại từ các vì sao thành “anh đẹp, tôi cũng đẹp”, chẳng hề liên quan gì đến nhau cả. Mặc dù không khí cuộc chuyện trò lần này rát hoà bình, khiến cho tâm trạng hoảng loạn của tôi bình tĩnh hơn rất nhiều, nói gì thì nói, đây cũng là lần đầu tiên chúng tôi hoà thuận với nhau như vậy, cảm giác thực sự rất tốt, nhưng tốt nhất vẫn nên quên đi thì hơn. Đối với một nhân viên văn phòng lăn lộn ở Thượng Hải sáu năm trời như tôi, phàm là những thứ khiến dân đen ngưỡng vọng đều như mây khói thoáng qua.

Sáng hôm sau thức dậy, tôi vẫn còn thấy ngại ngùng, cũng may lời nói và cử chỉ của Lâm vẫn như bình thường nên tôi cũng dần dần bình tâm lại. Nhưng sau khi ăn sáng xong, cùng anh ta tới nhà Kangkun thì tôi lại bắt đầu cảm thấy căng thẳng vô cùng, dù đã tự nhủ phải bình tĩnh nhưng tìm tôi vẫn đập thình thịnh như trống đánh. Tôi đành cúi gằm mặt xuống mà đi, ngay cả liếc nhìn anh ta cũng không dám.

https://thuviensach.vn

Khi sắp tới nhà Kangkun, bỗng nhiên Lâm dừng lại, quay sang gọi: “Mễ Lạp!”

Hôm nay cũng là một ngày nắng đẹp, tuy nhiên nhiệt độ vẫn rất thấp, khi anh ta nói, có những luồng hơi trắng thoát ra từ miệng. “Sao vậy? Sáng nay hình như cô không vui?” Anh ta vừa hỏi vừa cúi xuống nhìn tôi.

Tôi nhìn sang chỗ khác, đáp: “Tôi bị ngã là vì cái thang đó thực sự quá cũ nát, không phải vì điều gì khác.”

Lâm khẽ cười rồi quay đầu đi.

“Cho nên anh đừng nghĩ lung tung.” Tôi bổ sung.

Anh ta “ờ” một tiếng với vẻ hờ hững.

Tôi nhíu mày, nói: “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.”

Lâm vẫn không chịu thôi. “Ờ, biết rồi. Lần sau, khi muốn khen cô xinh đẹp, tôi sẽ đợi cô đứng vững rồi mới nói.”

Mặt tôi chắc hẳn đã đỏ như lên rồi, nhất thời không biết đáp trả thế nào, tôi chán nản lắc đầu một cách vô thức, Lâm lại khẽ cười, vừa cười vừa xoa đầu tôi, nói: “Được rồi, không sao đâu, đừng lắc nữa.” Lòng bàn tay ấm áp của anh ta chạm vào đâu, chỗ đó liền trở nên tê dại, một cảm giác kì lạ khó có thể gọi tên nhen nhóm trong lòng tôi, tôi bị làm sao vậy nhỉ?

“Thôi, không trêu cô nữa. Đã sẵn sàng đối diện với Kangkun chưa?” Lâm nghiêm túc hỏi.

Nhắc tôi Kangkun, lòng tôi lại chùng xuống, nỗi lo lắng ập tới. Thấy mặt tôi biến sắc, Lâm lập tức an ủi: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

“Cảm ơn anh!” Tôi khẽ nói. Thực ra anh ta hoàn toàn có thể đứng ngoài việc này, nhưng anh ta đã không làm như vậy.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, Lâm đang ôm chặt lấy tôi, cảm giác ấm áp lập tức lan từ cánh tay của chàng trai trẻ sang toàn thân tôi, “Suỵt, đừng sợ! Có tôi ở đây rồi.” Anh ta cúi xuống, dịu dàng an ủi. Tôi dần bình tĩnh lại, Lâm dắt tay tôi cùng bước vào nhà Kangkun.

Kangkun không có nhà, chỉ có mẹ cậu ta và đứa em trai nhỏ tên Ali. Căn nhà này trông còn đơn sơ hơn nhà của Wughi nhiều, chăn ga rách nát, bốn bức tường xám xịt, một bộ dụng cụ leo núi được lau cọ sáng bóng dựa vào tường, có vẻ đó là di vật của Abbas.

Thấy chúng tôi đột nhiên ghét thăm, vợ của Abbas tỏ ra vô cùg kinh ngạc và bất an. Lâm vội vã lui ra ngoài, để tôi một mình với hai mẹ con họ. Tại Pakistan, nếu không có lời mời của người con trưởng, đàn ông mạo muội đi vào nhà một goá phụ là một hành vi rất bất lịch sự.

Vợ Abbas vội vã bảo Ali sang nhà hàng xóm gọi một thiếu niên tênn Dela tới để làm phiên dịch. Dela là người cùng thi đấu Polo với Lâm, nhìn thấy Lâm, câu ta tỏ ra rất vui mừng, vồn vã hỏi anh ta khi nào có thể tiếp tục huấn luyện cho bọn họ. Tôi hỏi cậu ta có biết Kangkun ở đâu không, cậu ta đáp không biết, ngay cả vợ Abbas cũng nói tối hôm qua, cậu ta không về nhà. Thấy tôi và Lâm sa sầm mặt, vợ Abbas vội vã đứng dậy, hứa đi hứa lại rằng tới hôm chúng tôi rời khòi thôn Gama, Kangkun nhất định sẽ quay về tiếp tục công việc mà Abbas đang làm dở, chắc chị ta tưởng tôi và Lâm tới là vì lo lắng Kangkun không chịu hoàn thành nốt công việc của bố. Sự hiểu lầm này lại càng khiến tôi thêm buồn bã, đành vội vã ra về.

Khi ra khỏi cửa, tôi không đàng lòng khi thấy giữa thời tiết lạnh giá thế này mà Ali cứ chân trần đi trên nền đất đóng băng, bèn đưa đôi tất len dự phòng cho cậu bé. Ali vui vẻ nhận lấy, nhưng chỉ vài giờ sau, đôi tất đã được một thiếu niên lạ mặt đêm trả lại, cùng với nó còn có cả đường và đồ ăn mà tôi và Lâm mang đến tặng cho nhà Kangkun.

https://thuviensach.vn

“Xem ra Kangkun vẫn chưa rời khỏi thôn Gama. Hơn nữa cậu ta không muốn chấp nhận lời xin lỗi.” Lâm trầm ngâm nói.

“Vậy phải làm thế nào?” Tôi hoảng hốt hỏi.

“Không sao, kể từ bây giờ, cô không được rời xa tôi một bước.” Anh ta dặn.

Hôm qua, Lâm cũng nói một câu tương tự thế này, nhưng tôi tưởng đó chỉ là nói chơi: “Một bước không rời? Sao có thể thế được?”

Anh ta hỏi lại: “Tại sao không thế được? Cô đừng quên còn tên bắn lén nữa đấy.

Bắt đầu từ hôm đó, tôi bám đuôi Lâm như hình với bóng, ngay cả khi anh ta huấn luyện cho đám thiếu niên trong thôn chơi polo, tôi cũng đi theo. Tuy nhiên, từ sau hô đó, tôi không nghe ngóng được bất kì tin tức gì của tay lính bắn tỉa đó, cứ như thể chưa từng có người như thế xuất hiện trên đời.

Nhưng có một chuyện mà tôi không biết, đó là vào cái đêm tôi bị bắt lén, dân làng Gama hạ đã cứu được một người đàn ông từ nơi khác tới, đang thoi thóp trong thung lũng. Trên người ông ta có hai vết thương do bị trúng đạn, một vết trên vau và một vết trên tay phải. Người kiểm tra vết thương cho ông ta nói rằng hung thủ đã bắn trọng thượng người đàn ông này nhưng lại tránh động mạch chủ, hình như người đó không muốn giết chết ông ta, đường đạn chuẩn xác đến từng milimet. Còn nữa, hai viên đạn ở hai vết thương đều được bắn ra từ một khẩi Berratta.

Người của thôn Gama hạ thông báo chuyện này với Lâm nhưng anh không hề cho tôi biết. Lúc này, tôi vãn đang thoải mái ngồi dưới ánh nắng, bên cạnh sân tập, khoanh tay ngủ gật, yên chí rằng mọi sự truy sát kì lạ và thái độ thù địch đều đã rời xa rồi.

https://thuviensach.vn

Đang mơ mơ màng màng một cách vô cùng sung sướng thì một quả bóng không to hơn quả bóng bàn là mấy mang theo luồng gió lạnh toát từ giữa sân đấu lao vù vù về phía tôi. Quả bóng bay sát rạt qua đầu tôi rồi "phập" một tiếng, đập vào bức tường tuyết sau lưng, sau đó lại bật ngược trở ra như đạn pháo. Khó khăn lắm tôi mới tránh được quả bóng, nhưng luồng khí lạnh vẫn còn gào thét bên tai, đau buốt.

"Dela, mục tiêu của cậu ở đâu vậy, sao cứ đánh về phía tôi thế?" Tôi tức giận giơ nắm đấm, hét lên với cậu thiếu niên đang chạy tới nhặt bóng. Đây là lần thứ mấy trong ngày rồi? Sân đấu rộng như vậy, sao cậu ta cứ nhằm vào chỗ tôi ngồi mà đánh chứ?

"Anh Lâm cứ nhìn về chỗ chị, khiến tôi cũng bị phân tâm." Dela bực bội đáp rồi thúc ngựa chạy đi.

Tôi "hừ" một tiếng, mắng: "Nói linh tinh!"

"Tôi đây có nói linh tinh, không tin chị tự nhìn đi!

Tôi phóng tầm mắt ra sân đấu, Lâm đang cưỡi ngựa ở tít đằng xa, không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh ta, nhưng tôi biết Dela nói đúng, anh ta đang nhìn tôi. Không phải nhìn Dela, cũng không phải nhìn quả bóng mà đúng là đang nhìn tôi. Thấy tôi ngẩng mặt lên nhìn, anh ta lập tức nhoẻn miệng cười, dáng vẻ vô cùng dịu dàng, khiến tim tôi lại bắt đầu đập loạn cả lên.

Dela "hừ" một tiếng, sau khi nhặt bóng còn đưa mắt nhìn tôi từ đầu tới chân một lượt. Tôi cũng bắt chước cậu ta, cúi xuống nhìn mình, vì cái áo khoác duy nhất đã bị rách khi ở trên núi nên thời gian này, trang phục chủ đạo của tôi chính là bên trong áo bông, bên ngoài áo choàng, trên đầu còn quấn cái khăn siêu bự của Sila để tránh rét, nhìn từ xa trông rất giống bà sói già trong truyện ngụ ngôn nước ngoài, nhìn gần thì…lại càng giống. Dela khinh khỉnh thúc ngựa bỏ đi, để lại một mình tôi ngỡ ngàng. Em trai, ở cái

https://thuviensach.vn

nơi âm hai mươi mấy độ này, mặc thế này đã là tốt lắm rồi đấy, có biết không hả?

Hôm đó còn xảy ra một việc nữa, người của thôn Gama hạ đột nhiên chạy tới tranh thầy giáo với thôn Gama thượng. Lúc đó khoảng gần trưa, từ phía trường học đột nhiên vang lên tiếng cãi lộn lẫn tiếng la hét của trẻ con. Đám thiếu niên đang luyện tập đưa mắt nhìn nhau rồi nhất loạt thúc ngựa lao về phía trường học. Tôi và Lâm cũng chạy theo họ.

Lần đầu tiên nhìn thấy trường tiểu học của thôn Gama, tôi không khỏi ngỡ ngàng. Trường được xây ở nơi cao nhất của thôn Gama thượng, cuối một con đường núi ngoằn ngoèo, thấp thoáng có thể trông thấy đỉnh núi cao vút tận trời xanh ở thượng nguồn sông Brought, cảnh sắc đẹp vô cùng. Nhưng điều khiến tôi không thốt nên lời không phải là cảnh đẹp mà là gần một trăm đứa trẻ, từ bốn, năm tuổi cho tới mười mấy tuổi đang quỳ trên nền đất đông cứng lạnh giá, ngây thơ đọc bài, tấm bảng mà chúng dùng chính là nền đất đóng băng đầy cát sỏi đó.

Dân làng Gama thượng đã dành khu đất tốt nhất để xây lớp học, nhưng đây cơ bản không thể gọi là lớp học, cùng lắm chỉ là một cái hang núi rộng rãi, có vách ngăn được gió tuyết, gói hang chất đầy những câu gỗ đã mục nát quá nửa. Nghe nói đó là gỗ của mấy người thích leo núi, gom tiền mua về, không hiểu sao mua rồi lại vứt xó, trên đời đúng là chẳng thiếu nhữung người làm việc nửa chừng.

Do chính phủ không thể cử giáo viên, trong khi thuê giáo viên bên ngoài tốn mỗi ngày năm đô la nên họ chỉ còn cách cùng với thôn Gama hạ thuê chung một giáo viên, mỗi tuần mỗi thôn học ba ngày, thời gian còn lại, bọn trẻ sẽ tự làm các bài tập mà giáo viên giao cho. Hôm nay đáng lẽ là ngày học của thôn Gama thượng, bọn trẻ con đã tới lớp học từ sáng sớm, không ngờ người của thôn Gama hạ lại tới tranh thầy giáo.

https://thuviensach.vn

Gama nằm ở nơi lạnh giá, mặc dù đã bỏ ra năm đô la một ngày nhưng vẫn có ít giáo viên chịu vượt núi băng rừng tới dạy học, huống hồ sắp bước vào mùa đông rét mướt của vùng núi, ông thầy Ivan râu rậm đang đứng trước mặt tôi là giáo viên cuối cùng của năm nay, trước khi Gama biến thành một vùng băng tuyết. Cô gái đứng đầu đoàn người gây rối là Jiahan, con gái cả của trưởng thôn Gama hạ. Nghe nói Jiahan còn có cả một cậu em trai chỉ lớn hơn Ali một chút.

Tôi nhìn thấy trong đám dông có cả Ceda và Ali. Ali chen chúc trong đám trẻ con đang hoang mang sợ hãi, vẫn đi chân trần. Ngoài bọn trẻ còn có một đống người lạ mặt, chắc hẳn là người của thôn Gama hạ. Jiahan mặc một chiếc váy dài màu đỏ lựu, đứng ở chính giữa lớp học, dung mạo vô cùng xinh đẹp, ánh mắt lấp lánh có hồn.

Cô ta dõng dạc ra lệnh: “Bây giờ hãy đưa thầy Ivan về thôn.”

Lập tức một thanh niên tiến lên kẹp chặt lấy thầy giáo, lôi lôi kéo kéo ra ngoài. Thầy giáo rõ ràng là không muốn nhưng ông ta vốn gầy gò, lại bị một thanh niên cao to kẹp chặt nên chỉ còn cách ngoan ngoãn đi theo.

Dela nhanh như cắt lao tới chặn trước mặt cậu thanh niên kia, nhíu mày, quát: “Không được đi!” Nói rồi, cậu ta giơ tay kéo thầy giáo lại, mạnh tới mức khiến ông ta loạng choạng. Nhưng không đầy một giây sau, thầy Ivan lại bị người thôn Gama hạ kéo đi. Chẳng cần tốn mấy công sức, cậu thanh niên kia đã đẩy ông thầy Ivan tội nghiệp về phía một người bạn đi cùng mình rồi bước lên trước một bước, giơ tay đẩy Dela ra, cười khẩy, nói: “Mày muốn gì?” Giọng cậu ta đanh thép, còn người thì vững như một ngọn tháp.

Dela nghiêng người tránh cú đấy của cậu ta, không chịu lùi dù chỉ một bước, sau đó ngẩng đầu, hiên ngang nói: “Đã thoả thuận là mỗi thôn học ba buổi một tuần, tuần trước các người đã giữ thầy giáo lại nhiều hơn một ngày rồi, tuần này thầy giáo vừa tới sao lại đòi đưa đi? Sao các người lại vô

https://thuviensach.vn

lí như vậy chứ?" Khi Dela nói những lời này, những thanh niên khác của thôn Gama thượng lần lượt xông lên, xếp thành một hàng rào phía sau cậu ta.

Cậu thanh niên Gama hạ chưa kịp trả lời thì Jiahan đã cười khanh khách, nói: "Vô lí? Muốn có lí cũng được thôi, các người hãy trả tiền công tháng trước cho thầy giáo đã."

Dela bị câu nói này làm cho cứng họng, khí thế bỗng chốc yếu hẳn, cậu ta lắp bắp: "Tiền công của thầy giá…chúng tôi tất nhiên sẽ trả."

Jiahan đốp lại ngay: "Khi nào?"

Đám thanh niên Gama thượng đỏ bừng mặt.

Jiahan lại cười phá lên, nói: "Tôi nhớ tháng trước và tháng trước nữa, các người cũng nói như vậy. Bây giờ đã là tháng Mười hai rồi, nếu tôi là thầy Ivan thì chẳng thể nào tin các người được nữa." Nói tới đây, cô ta hướng cặp mắt long lanh về phía thầy Ivan, cười, hỏi: "Có phải vậy không, thầy giáo?"

Thầy Ivan tức giận nắm chặt tay lại, nói: "Tôi mới…" Không đợi ông ta nói hết, Jiahan đã quay đầu lại nói với đám thanh niên trong đội polo: "Nếu đã như vậy, chúng tôi mời thầy về thôn dạy học là lẽ đương nhiên."

Dela và đám thanh niên nhìn nhau, không trả tiền công đúng là đuối lí. Đám trẻ túm tụm lại với nhau, thấy thầy giáo sắp bị cướp đi, khoé mắt của vài đứa bao gồm cả Ali và Ceda đã ngân ngấn nước. Jiahan thấy không còn ai ngăn cản nữa, liền đắc ý vẫy tay, nói: "Đi."

Đúng là ép người quá đáng! Tôi đang định ra mặt nói phải trái thì nghe tiếng Lâm ở bên cạnh nói với vẻ điềm tĩnh: "Chẳng qua là tiền thôi mà, tôi trả." Đồng thời, mấy tờ tiền giấy quấn quanh một đồng tiền xu được ném ra, "bịch" một tiếng, rơi trúng mu bàn chân của cậu thanh niên thôi Gama hạ,

https://thuviensach.vn

cậu ta đau quá, ôm chân nhảy loi choi, gào toáng lên: “Ai đó? Ra đây ngay!”

Lâm bước ra khỏi đám đông, chỉ vào cọc tiền trên đất, nói” Chỗ này là một trăm đô la, xem có đủ không, không đủ tôi sẽ đưa tiếp.”

Cậu thanh niên nhận ra Lâm, liền tức giận nói: “Lại là mày!” sau đó toan lao tới, không ngờ mới được một bước đã ngã oạch một cái xuống đất. Thì ra Dela đã lén ngáng chân cậu ta. Cú ngã này vô cùng khó coi, đám thanh niên cười ầm cả lên, Dela vừa cười vừa nói: “Thế nào, định đánh nhau hả?”

Jiahan thấy giữa chừng lại có người đứng ra trả tiền, hơn nữa người của mình lại bị đem ra làm trò cười, định làm ầm lên nhưng quay đầu lại nhìn thấy Lâm, cco ta đột nhiên khựng lại, hai má bỗng chốc đỏ bừng, dáng vẻ tức giận còn chưa nguôi đã trở nên e thẹn. Người cầm đầu đám thanh niên thôn Gama hạ tới gây chuyện bỗng chốc lại biến thành một thiếu nữ ngượng ngùng, cắn môi, lắp bắp nói: “Thế này không được.”

Lâm ngước mắt lên nhìn cô ta, hỏi: “Sao không được, cô nói đi.”

“Tóm lại… tóm lại thôn hạ chúng tôi trả tiền công trước. Làm gì cũng phải có trước có sau chứ, đúng không hả?” Giọng nói của cô ta đã không còn vẻ ngang bướng, kiêu ngạo nữa mà rất mực dịu dàng, như thể đang thương lượng với Lâm.

Ceda thì thầm vào tai tôi: “Chị ấy thích anh Lâm rồi.” Tiếng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để những người xung quanh nghe thấy, lấp tức có người phì cười.

Không hiểu cô gái đó có nghe thấy hay không, nhưng Lâm thì chắc chắn đã nghe thấy, liếc mắt nhìn về phía tôi. Tôi cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Phía bên kia, người của thôn Gama hạ mặc dù không nghe rõ nhưng thái độ ngượng ngừng của Jiahan khi nhìn thấy trai trẻ bên đối phương thì học

https://thuviensach.vn

đã thấy rõ. Cậu thanh niên tên Gul nãy giờ răm rắp nghe lệnh Jiahan càng thêm tức giận, bước lên, nói: “Cứ cho là đã trả tiền thì sao chứ! Người của thôn thượng các người tự mở to mắt ra mà nhìn cái nơi tồi tàn này đi, nơi này chính là trường học của các người sao? Không biết xấu hổ mà còn dám bảo thầy giáo tới chỗ này dạy học! Cứ cho là người nước ngoài trả tiền học hộ các người, nhưng trời lạnh như thế này, đừng nói là thầy giáo, ngay đến bọn trẻ con cũng bị lạnh cóng mất thôi, các người tự nhìn xem có thể học được không hả?”

Câu nói này từng từ, từng chữ đều chí lí, nhất thời mọi người đều im thin thít, trên gương mặt của đám thanh niên Gama thượng hiện rõ vẻ áy náy.

Gama rét cắt da cắt thịt, trường học lại ở một nơi cao như thế này, tôi chủ đứng có một lúc đã thấy khí lạnh ngấm vào tận xương, huống hồ bọn trẻ con. Ali và đám trẻ con cảm nhận được thái độ nghiêm túc của người lớn, đều nép vào một bên không dám ho he, nét mắt hoảng hốt, bơ vơ.

“Việc của trường học tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Tôi ngẩng đầu lên nói. Sau lời nói của Gul, cả hang núi trở nên yên tĩnh nên câu này của tôi có sức vang dội vô cùng. Vừa dứt lời, tất cả đều quay lại nhìn tôi, biểu cảm trên mặt vô cùng phong phú, ngạc nhiên có, nghi hoặc có, có người còn giật nảy mình, ví dụ như Lâm. Tôi lảng tránh ánh mắt của anh ta, nhìn sang thầy Ivan, nói: “Thầy giáo, ông có thể chịu vất vả thêm một mùa đông không? Trước mùa hè sang năm, tôi sẽ dựng cho thôn một ngôi trường. Tôi hứa đấy."

Thầy Ivan nhìn tôi và gật đầu lia lịa.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mùa Đông Lạnh Giá Sắp Đến

Type: P.anh

Tối hôm đó, Lâm kéo tôi ra một góc, hỏi: “Nào, thử nói xem làm thế nào cô giúp Gama xây một ngôi trường?”

Tôi nhìn anh ta, không nói gì.

“À, tôi biết rồi, cô định xây một ngôi trường bằng những mảnh hình xếp hả?”

Tôi nghe thấy thái độ miệt thị rõ ràng trong câu nói đó, chỉ nhếch miệng cười khẩy.

“Im lặng, lại im lặng. Ngoài việc giả câm ra cô còn biết làm việc gì nữa không?” Anh ta nhét hai tay vào trong túi áo, dựa vào tường, nhìn tôi với vẻ tức tối.

“Dù sao thì tôi nói được sẽ làm được!” Tôi nói với vẻ cương quyết.

Lâm “xì” một tiếng.

“Ở Gama, xây một ngôi trường chỉ cần mười nghìn đô la Mỹ. Tôi thấy ở góc hang có rất nhiều vật liệu, đa số vẫn sử dụng được, hơn nữa ở đây xây nhà không cần phải đào móng, chỉ cần có sắt thép, xi măng và gạch đá là có thể xây được rồi, cho nên tôi chỉ cần gom đủ mười nghìn đô la là có thể xây một ngôi trường cho bọn trẻ.” Vừa nói, tôi vừa gật gù tự đắc.

https://thuviensach.vn

“Cô có mười nghìn đô la sao?” Lâm hỏi không chút khách khí.

“Hiện giờ không có… Này, anh có thái độ gì vậy? Hiện giờ không có nhưng tôi có thể kiếm ra, biết không hả? Chỉ cần tôi tìm được việc làm khi quay về.” Nói tới đây tôi bỗng chột dạ, Alice mất tăm mất tích, không tìm được cô ta thì không thể nhận được công việc mà Ngô Chung đã hứa.

“Sau đó cô lại nghìn dặm xa xôi trở lại Gama để xây trường học cho họ sao?”

“Đúng vậy!” Tôi hất hàm, nói.

Lâm tiếp tục tỏ vẻ khinh thường. “Chỉ dựa vào cô, chưa lên tới núi đã bị Kangkun xử đẹp rồi.”

Nói tới Kangkun, tôi lập tức ủ rũ, sao có thể quên béng mất chuyện này chứ, nhưng tôi vẫn không chịu thua. “Tôi có thể thuê vệ sĩ.” Dứt lời, tôi mơ màng tưởng tượng ra cảnh theo đuôi mình là một dãy vệ sĩ cao to lực lưỡng, thật chẳng khác gì một nữ hoàng.

Lâm nói: “Vệ sĩ làm không công cho cô chắc? Việc đó không cần trả tiền sao? Mười nghìn đô la của cô có khi chỉ mấy ngày là tiêu hết rồi.”

Mở miệng là nhắc tới mười nghìn đô la, thực tế là anh ta không hề tin tôi. Không nhịn nổi nữa, tôi cao giọng cảnh cáo anh ta. Lâm bỗng nhiên dịu giọng, giơ tay xoa đầu tôi giống như cưng nựng một con mèo đang xù lông, nói: “Được rồi, đừng gây chuyện nữa, đợi ra khỏi Gama, tôi sẽ đi tìm một ngân hàng.”

Tôi thét lên: “Im miệng!”

Anh ta liếc nhìn tôi rồi nghe lời, im miệng.

https://thuviensach.vn

Nhưng hình như không phải chỉ có một mình anh ta không tin tôi, từ Dela, Ceda, Wughi tới Sila, không một ai nhắc đến chuyện này, họ chỉ nhìn tôi cười ôn hòa. Chỉ có Ceda một lần ăn cơm xong đã nói một câu: “Ít nhất thầy Ivan cũng ở lại", giọng điệu bùi ngùi lại có vẻ an ủi, khiến tôi lúng túng không biết nói gì, xây một ngôi trường khó đến vậy sao? Nhớ hồi trước, cái công ty nhỏ nơi tôi làm việc, vốn không đủ một triệu mà vẫn xây được cả một tòa cao ốc hoành tráng còn gì. Tại sao mọi người đều có thái độ này vậy? Hay là dân làng Gama đã bị đám du khách phương Tây một đi không trở lại dạy cho bài học không được nhẹ dạ tin lời người khác? Được rồi, tôi mím môi hạ quyết tâm, có rất nhiều việc chỉ vỗ ngực nói suông thì vô ích, tôi sẽ chứng minh bằng hành động thực tế.

Vài ngày sau đó, vừa ăn tối xong tôi đã thấy cô nàng Jiahan ở thôn Gama hạ tất tưởi chạy tới tìm Lâm, nói là tình trạng của người đàn ông bị bắn trọng thương rất không ổn.

“Người đàn ông nào?” Tôi nghe mà vô cùng kinh ngạc, vừa hỏi xong bỗng hiểu ra đó chính là tay súng bắn tỉa kì lạ hôm nào. Được tin, Lâm có biểu cảm rất khó hiểu, trong giây lát, đôi mắt anh ta trở nên u ám, thâm trầm, không đợi Jiahan nói hết, anh ta đã đứng lên nói: “Tôi sẽ đi với cô."

Sao Lâm lại biết chuyện tên bắn lén đó nhỉ? Đã biết rồi sao anh takhông nói với tôi? Và tại sao tên đó lại bị trúng hai viên đạn? Lúc gặp ở triền núi, tôi thấy rõ ràng trên người ông ta chỉ có một vết thương thôi mà. Nghĩ đến đây, tôi thấy tóc gáy mình dựng đứng. Thấy Lâm đứng dậy, tôi cũng đứng lên theo, định bám đuôi anh ta cùng tới thôn hạ. Jiahan thấy vậy, ngước lên nhìn Lâm, nói: “Ngài không cần đi đâu, buổi tối đường khó đi lắm."

Tôi khựng lại, “đường khó đi lắm", vậy cô ta tới đây bằng cách nào vậy? Đã thế còn mặc chiếc váy dài diêm dúa như thế này nữa. Từ sau hôm náo loạn trường học, hầu như ngày nào Jiahan cũng chạy tới thôn Gama thượng, vì cô ta là con gái của trưởng thôn Gama hạ nên mọi người đều không tiện dò hỏi. Tôi nhíu mày nhìn Lâm, chờ đợi quyết định của anh ta.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài trời đã tối đen như mực, gió bấc thổi mạnh, Lâm do dự giây lát rồi gật đầu, nói: “Cũng được. Mễ Lạp, cô ở nhà đi.” Tôi nhíu mày, định phản đối nhưng giọng nói của Lâm rất cương quyết nên lại thôi. Ra tới cửa, anh ta quay đầu lại, nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng, dặn: “Khi tôi không có ở đây, cô không được đi đâu hết, rõ chưa?”

Tôi hơi sửng sốt. Trời lạnh thế này, đương nhiên tôi chẳng muốn đi đâu cả.

Ngập ngừng một lúc, anh ta lại nói: “Tôi sẽ nhanh về thôi.”

Jiahan “hừ” một tiếng khá rõ khiến tôi không khỏi cảm thấy bối rối. Tại sao anh ta lại ra vẻ như đang báo cáo với bạn gái về hành tung của mình thế nhỉ? Ceda đứng bên cạnh bụm miệng cười, còn lén lấy khuỷu tay huých tôi một cái.

Đợi sau khi bọn họ đã đi xa, Ceda mới chớp chớp cặp mắt to đen láy, nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi: “Ngải, chị có đúng là chị gái của anh Lâm không?”

Tôi lập tức liếc mắt nhìn Wughi, ông cụ đang mải mê uống trà, mắt cụp xuống, dáng vẻ nghiêm nghị, Sila thì không biết đã đi đâu rồi. Tôi liền cười trừ, nói: “Dù sao thì chị cũng nhiều tuổi hơn anh ta.”

Ceda nhăn mặt cười hì hì. “À, tức là không phải chị ruột."

Tôi vô cùng bối rối, không biết phải giải thích sự phức tạp, rối rắm của chuyện tình cảm với một đứa trẻ con như thế nào cả. Wughi đã tránh đi chỗ khác, trong phòng chỉ còn lại hai người là tôi và Ceda.

Ceda tinh quái xoa cằm ngẫm nghĩ, đột nhiên cô bé vỗ tay, nói: “Ngải, em dẫn chị đi đường tắt ngắn nhất tới thôn Gama hạ nhé?”

Tôi sửng sốt, hỏi: “Đi làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là đi xem xem người anh em bị trọng thương đó có cần giúp đỡ không.” Ceda thủng thẳng nói. “Chẳng lẽ lại là đi theo dõi anh Lâm, rình xem anh ấy có bị Jiahan dụ đi mất không sao?” Nói tới đây, trên mặt cô bé hiện lên nét tinh nghịch.

Không để tâm tới điệu cười ranh mãnh của cô bé, tôi nghiêm mặt nói: “Chúng ta có đi cũng không giúp được gì đâu.”

Ceda nói: “Dù vậy cũng phải đi. Nếu anh Lâm ngoan ngoãn, chúng ta sẽ lén quay về, quỷ không biết thần không hay.” Dứt lời, cô bé vừa cười vừa vén rèm cửa lên, chuồn ra khỏi nhà trước. Tôi sững người trong giây lát rồi cũng đi theo.

Thôn Gama thượng và hạ cách nhau không xa lắm, có điều đường xuống thôn Gama hạ đều rất ngoằn nghoèo và nhỏ hẹp, đêm tuyết đường trơn, rất khó đi. Ceda quen đi đường núi, còn tôi thì chỉ bám kịp thôi cũng mệt muốn đứt hơi. Vào mùa này, nhiệt độ ở Gama lúc nào cũng ở mức âm hơn hai mươi độ, chỗ nào cũng phủ đầy tuyết, gió thổi vù vù qua miền hoang dã, tới mức đỉnh núi cũng đầy sương trắng. Đang là đêm khuya thanh tĩnh, bốn bề đều vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng bước chân dẫm lên tuyết nghe “kin kít” lạc lõng. Không biết mất bao nhiêu thời gian, cuối cùng chúng tôi cũng mò được tới Gama hạ.

Thôn Gama hạ tuy nhỏ hơn Gama thượng một chút nhưng được cái nền đất tương đối bằng phẳng, nhà cửa trong thôn phần lớn đều trải dài men theo sườn núi. So với khí thế lẫm liệt hào hùng của Gama thượng, Gama hạ có vẻ hiền hòa hơn nhiều.

Ceda thông thuộc đường đi, dẫn tôi tới thẳng nhà Jiahan. Liếc thấy xung quanh không có ai, cô bé bèn tặc lưỡi vài cái rồi trèo tót lên mái nhà như một con khỉ. Nhà của Gama thượng và hạ đều chỉ có một cửa sổ nhỏ ở trên nóc. Chớp mắt đã không thấy bóng dáng Ceda đâu, tôi ngẩng đầu nhìn lên một cách khổ não, tại sao động tí lại phải trèo lên nóc nhà chứ hả? Tôi

https://thuviensach.vn

đường đường là một nhân viên văn phòng nhỏ nhắn mảnh mai ở thành phố lớn đấy nhé! Nhưng nếu không trèo lên thì nửa đêm canh ba, giữa tiết trời lạnh giá chết tiệt này, tôi chạy tới Gama hạ làm gì chứ? Tôi mím môi mím lợi trèo lên nóc nhà, bám chăt vào thang, thò đầu ra thấy Ceda đã bám thu lu vào cửa sổ. Thấy tôi, cô bé ra sức vẫy tay, tôi rón rén bò tới, chụm đầu nín thở nhòm qua cửa sổ xuống nhà.

Căn phòng bên dưới nhỏ hơn phòng tôi và Lâm ở một chút, nhưng phong cách trang trí cũng tương tự. Dưới ánh lửa chập chờn, tôi thấy hai con người cùng hai bóng đen đang nhảy nhót, giẫm lên những vật dụng mơ hồ trong phòng. Bầu không khí toát lên một sự thâm trầm khó hiểu, không nhìn thấy Jiahan đâu.

Người đàn ông bị bắn trọng thương được đặt chính giữa phòng, hai mắt ông ta khép hờ, trên tay và chân đều có những vết bầm tím đáng sợ, bên cạnh là khẩu súng mà ông ta không chịu rời nửa bước, không biết tại sao nòng súng lại bị uốn cong, ngay một người ngoại đạo như tôi cũng biết khẩu súng này không thể sử dụng được nữa.

Lâm quỳ bên cạnh ông ta, khẽ đặt một tay lên báng súng, nói: “Đây là một khẩu súng tốt.” Từ chỗ tôi không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh ta nhưng có thể thấy anh ta nhẹ nhàng nâng niu khẩu súng như thể nâng niu người yêu.

“TAC 50 của McMilan tất nhiên phải là một khẩu súng tốt.” Giọng người đàn ông đầy vẻ bi phẫn, khi nói, bàn tay ông ta khép chặt lại để giữ một thứ gì đó. “Có điều, cậu Hai, cậu định sẽ nói với phu nhân thế nào về việc trừ khử tôi?”

“Tôi không trừ khử anh, là bản thân anh không cẩn thận rơi xuống vách núi mà thôi.” Lâm khẽ nói. “Karakoram vốn hiểm trở, chết người là chuyện quá bình thường.”

https://thuviensach.vn

Đột nhiên tôi cảm thấy một luống hơi lanh lan khắp cơ thể, ông ta gọi Lâm là ”cậu Hai".

“Sumy phu nhân sẽ không tin cậu đâu.” Ông ta thét lên rồi bắt đầu thở hổn hển.

Lâm khẽ cười. “Phu nhân có tin hay không không quan trọng, dù sao tôi vẫn gọi bà ấy là mẹ, hơn nữa hiện giờ cũng chỉ có tôi gọi bà ấy là mẹ thôi.”

Anh ta đang nói gì vậy? Tôi nghe mà sởn hết gai ốc!

Bỗng nhiên, tôi thấy một vật màu trắng lóe lên, một con dao găm sáng quắc thò ra khỏi bàn tay của người đàn ông và phi thẳng về phía Lâm, vậy mà anh ta không hề động đậy. Mũi dao chạm vào ngực Lâm rồi dừng lại. Tôi ngồi trên mái nhà, giật mình suýt chút nữa thì ngã xuống đất, may mà có Ceda ôm chặt lấy, cả người cô bé cũng đang run rẩy.

Nhưng có lẽ là do đã kiệt sức nên người đàn ông không thể đâm con dao vào người Lâm. Ông ta trừng mắt nhìn Lâm, hỏi: “Vậy cậu Hai có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không? Tại sao lại cứu cô gái đó? Tại sao lại phá hỏng kế hoạch của phu nhân?”

Lâm cúi mặt xuống.

“Tại sao?” Người đàn ông đó lại gặng hỏi, có vẻ như rất khó tin. “Mất bao nhiêu năm, khó khăn lắm cậu mới nhận được sự tín nhiệm của phu nhân.”

Lâm vẫn không trả lời.

Vài giây sau, tôi nghe thấy một tiếng “keng”, con dao rơi xuống đất, cánh tay của người đàn ông cũng thõng xuống. Ceda vội kéo tôi ra, nói: “Ông ta nhìn thấy chúng ta rồi.”

https://thuviensach.vn

“Đừng lo, bị ông ta nhìn thấy cũng không sao đâu. Ông ta sắp chết rồi.” Tôi khẽ nói.

Ai cũng nhận ra là ông ta sắp chết, vì ánh mắt của ông ta đã trở nên vô hồn, những tiếng lẩm bẩm cũng không phải là tiếng Anh nữa mà là một thứ ngôn ngữ cổ quái tôi chưa từng nghe thấy bao giờ.

Tôi khẽ đẩy cửa sổ ra, áp tai xuống nghe, đó là tiếng Balti sao? Không phải, cũng không phải tiếng Trung, tiếng Nga hay một ngôn ngữ nào khác mà tôi quen thuộc. Đúng lúc này, Ceda ghé sát vào tôi, khẽ nói: “Bọn họ nói chuyện bằng tiếng Urdu sao?” Ngay cả cô bé cũng thấy kinh ngạc.

Tiếng Urdu là quốc ngữ của Pakistan. Lâm đang nói chuyện với kẻ bắn lén bằng vốn tiếng Urdu lưu loát, ngữ điệu trầm ổn, không hé lộ bất cứ cảm xúc gì.

Ceda kinh ngạc thốt lên: “Anh Lâm biết tiếng Urdu sao?”

Tiếng Urdu chỉ được sử dụng ở Pakistan, Afghanistan và một số khu vực thuộc lưu vực sông Ấn. Quả thực tôi biết quá ít về Lâm. Người đàn ông kia gọi anh là cậu Hai, rồi còn cả Sumy phu nhân gì đó nữa.

Ceda ngỡ ngàng lắng nghe một lúc, đột nhiên lại lắc đầu, khẽ nói: ”Không phải."

“Cái gì không phải?”

“Đây không phải là tiếng Urdu."

Cô bé giải thích rằng Lâm đang dùng tiếng Urdu cổ, sở dĩ cô bé có thể nhận ra là vì Wughi cũng là cao thủ trong lĩnh vực này. Thứ ngôn ngữ cổ này so với tiếng Urdu hiện đại còn linh thiêng và quý báu hơn rất nhiều và đương nhiên cũng đẹp hơn. Ngôn ngữ này thuộc về một dân tộc thiểu số đã

https://thuviensach.vn

bị diệt vong ở Pakistan, có tên là “Rajput". Tuy nhiên đây đều là những điều mà sau này tôi hỏi Wughi mới biết được.

Tôi căng thẳng tới mức gần như nín thở, dán mắt vào cảnh tượng diễn ra bên dưới. Đột nhiên, người đàn ông đó cố hết sức túm chặt lấy tay của Lâm, nhưng chỉ nắm được một giây. Lâm mặc ông ta túm lấy áo mình rồi thõng tay xuống, trút hơi thở cuối cùng, từ đầu chí cuối, thái độ của anh ta đều thản nhiên như không. Người đàn ông kia đến lúc chết vẫn còn kinh ngạc.

Tôi cảm thấy đầu óc mình tê dại. Sau đó, tôi nhìn thấy Lâm đặt tay phải lên tim, tay trái giơ cao, chụm ngón trỏ và ngón cái lại, còn ba ngón kia khép chặt, giơ thẳng lên, anh ta khẽ nói: “Vạn vật đều không phải là chủ, chỉ có Đức Allah, mong ông an giấc ngàn thu.”

Vừa nghe xong câu này, tôi và Ceda liền ngã khỏi mái nhà. Hai tiếng “bịch” vang lên trong đêm khuya tĩnh mịch vang dội như tiếng sấm. Lâm giật mình quay sang quát hỏi: “Ai?” Tôi và Ceda không nói lời nào cùng lúc bật dậy, cắm đầu chạy về hướng Gama thượng.

Không biết chúng tôi đã chạy bao lâu, chỉ biết cả hai đều chạy thục mạng, gió bấc sắc như lưỡi dao thổi tới khiến tai và hai má tôi đau rát. Mãi tới lúc thấp thoáng trông thấy bóng dáng thôn Gama thượng, Ceda mới chạy chậm lại, ngoái đầu hỏi với giọng vẫn chưa hết kinh ngạc: “Sao anh Lâm lại biết những điều đó được nhỉ?”

Phương thức cầu nguyện kì lạ, tiếng Urdu cổ xưa, còn cả thái độ bình tĩnh khi bị con dao găm gí sát người, tất cả những điều này thật vô cùng kì lạ. Tôi bất lực đáp lời Ceda: “Chị không biết.”

Ceda sửng sốt nhìn tôi chằm chằm, hỏi tiếp: “Ngải, anh Lâm rốt cuộc là ai?”

Tôi lắc đầu, ngẫm nghĩ giây lát rồi dặn dò cô bé: “Chuyện tối nay không được nói với ai, dù chỉ một từ, em biết chưa?”

https://thuviensach.vn

Ceda ngỡ ngàng gật đầu, nhưng cặp lông mày nhỏ vẫn nhíu lại. Cô bé hỏi tôi Lâm là ai, nhưng tôi cũng đâu biết nhiều hơn cô bé là bao. Lâm là ai, tại sao người đàn ông đó gọi anh ta là cậu Hai? Còn ai là Sumy phu nhân, mẹ anh ta sao? Nhưng khi nhắc tới bà ta, ngữ điệu của anh ta lại đầy vẻ cảnh giác cơ mà. Đầu óc tôi trở nên hỗn loạn, tôi chỉ biết Lâm đột ngột xuất hiện như từ trên trời rơi xuống, chúng tôi cứu giúp lẫn nhau để xuống được chân núi, còn chuyện anh ta là ai, tại sao lại xuất hiện ở nơi này, vào lúc này, lai lịch của anh ta ra sao, tôi hoàn toàn không biết.

Bỗng nhiên, Ceda hỏi: “Cũng không được nói với Lâm sao?”

Tôi lo lắng đáp: “Nếu là anh ấy, càng không được nói.”

“Nhưng…” Ánh mắt của Ceda chuyển sang phía sau lưng tôi, đầy vẻ cảnh giác. Tôi quay đầu lại thì thấy dáng người dong dỏng cao của Lâm xuất hiện trên con đường đầy tuyết, anh ta đã nhìn thấy tôi và Ceda.

Bỗng chốc lòng bàn tay tôi ướt đẫm mồ hôi, tôi buột miệng thốt lên một câu: “Sao anh lại ở đây?”

Lâm nhíu mày, chậm rãi bước tới, hỏi vặn lại: “Tôi không ở đây thì ở đâu?” Rồi anh ta nhìn tôi và Ceda một cách nghi hoặc, hỏi: “Thế còn hai người, nửa đêm nửa hôm đến đây làm gì?”

Ceda đáp: “Tiểu Ngải lo anh tối nay không về, chị Jiahan đó, cho nên…” Ceda còn chưa nói hết, tôi đã quay sang lườm cô bé một cái tóe lửa như có ý hỏi: “Con bé này, em nói linh tinh gì thế hả?”

Ceda lảng tránh ánh mắt tôi, thẳng thừng nói: “Em phải về đi ngủ đây.” Dứt lời, cô bé bèn quay người chạy thẳng. Tôi đứng như trời trồng, nhìn bóng dáng nhỏ bé của Ceda xa dần rôi nhanh chóng biến mất trên con đường núi. Giờ chỉ còn tôi đối diện với anh ta.

https://thuviensach.vn

Gió núi ào ào thổi qua mái nhà, qua rừng cây hạnh, hơi lạnh ngấm vào tận xương tủy, tôi và Lâm đứng đối diện nhau, im lặng không nói gì. Một lúc lâu sau, anh ta mới lên tiếng: “Sao không ở yên trong phòng, chẳng phải tôi đã bảo cô đừng chạy lung tung rồi sao?”

Sờ lên đôi tai đã lạnh cóng của mình, tôi ậm ừ cho xong chuyện.

Lâm chậm rãi tới gần, tiếp: “Trên đường đi, tôi đã nói rõ với Jiahan rằng tôi đã có người yêu rồi.”

Tôi khẽ nói: “Ừ, anh đuổi theo người bạn gái vẫn chưa phải là bạn gái tới Pakistan, điều này tôi biết rồi.”

Anh ta lại nói: “Không, cô không biết.”

Tôi chợt nhớ tới người đàn ông đã chết kia và chuyện Lâm biết tiếng Urdu cổ, bất giác thở dài, phải, tôi chẳng biết gì cả.

Lại im lặng một lúc lâu, cứ thế này tai tôi sẽ đóng băng mất.

Sau đó, Lâm lại hỏi: “Lúc nãy, cô và Ceda tới Gama hạ phải không?”

Đang đi bình thường thì tôi bị hụt chân, suýt nữa ngã lăn ra, may mà Lâm tinh mắt nhanh tay kéo tôi lại, có điều vì thế mà cả người tôi đều nằm gọn trong lòng anh ta. Lâm quay người tôi lại đối diện với mình, tôi hoảng hốt ngước mắt nhìn, thì ra anh ta đã biết tôi tới Gama hạ.

Lâm cúi xuống nhìn tôi, bình thản nói: “Mễ Lạp, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào mắt anh ta, tự nhủ điều gì phải đến thì không thể tránh.

“Bất kể ban nãy ở Gama hạ cô nghe thấy hoặc nhìn thấy gì, tất cả đều không liên quan tới cô, biết chưa?” Lâm chậm rãi nhả từng từ một.

https://thuviensach.vn

Tôi sửng sốt.

“Người đàn ông đó, những lời ông ta nói, tất cả đều không liên quan tới cô. Đợi xuống núi rồi, cô hãy quay về với cuộc sống trước kia của mình, làm những việc cần làm, còn trong thời gian ở trên núi, tôi sẽ bảo vệ cô chu đáo.” Khi nói những lời này, thái độ của anh ta vô cùng nghiêm túc, nhưng ngữ điệu lại rất dịu dàng.

Tôi á khẩu, đầu óc cũng bắt đầu loạn cả lên. “Nhưng… nhưng lần trước, người đàn ông đó muốn giết tôi.”

“Phải, ông ta muốn giết cô, nhưng người chết cuối cùng lại là ông ta, cho nên cô hãy cho qua mọi chuyện đi, đừng tìm hiểu nguyên nhân, cũng đừng đi hỏi kết quả. Hãy quên tất cả mọi chuyện đi, trước kia cô không biết ông ta là ai, sau này cũng không cần biết ông ta là ai.”

“Nhưng… tại sao lại có người muốn giết tôi?... Còn nữa, ai là Sumy phu nhân?” Tôi ấp úng hỏi.

Lâm không trả lời.

Tôi hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói tiếp: “Tôi nghe thấy ông ta gọi anh là cậu Hai. Lâm, hai người quen nhau phải không? Anh biết tại sao ông ta muốn giết tôi?”

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm như bầu trời đêm. Tôi sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy. “Anh cứu tôi phải không, vào lúc nào đó mà tôi không biết?” Rồi một tia sáng chợt lóe lên trong đầu, tôi nghi hoặc hỏi tiếp: “Lúc ở trên núi có phải không? Việc anh mắc kẹt trên núi với tôi phải chăng cũng không phải ngẫu nhiên?”

“Đó chỉ là một vụ lở tuyết nhỏ, không ai đoán trước được cả.” Lâm nói với giọng bình thản.

https://thuviensach.vn

“Thật sao?”

Anh ta gật đầu.

Một trong những nguyên nhân dẫn đến lở tuyết là tiếng động quá lớn, ví dụ như tiếng súng nổ chẳng hạn, tất nhiên những chuyện này phải rất lâu sau tôi mới biết.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, tôi hỏi thẳng Lâm: “Lâm, anh là cậu chủ của một gia tộc lớn nào đó đúng không?”

“Tên đầy đủ của tôi là Ngô Thượng Lâm, là con thứ hai trong nhà, bạn bè trong giới thường gọi tôi là cậu Hai.” Anh ta thẳng thắn đáp.

Tôi run rẩy. “Giới gì?... Giới xã hội đen?”

“Nếu là xã hội đen thì cô có sợ không?” Nghe ngữ điệu của anh ta không biết là đang nói thật hay đùa, hoặc cả hai đều không phải.

Lâm nhìn tôi chằm chằm bằng cặp mắt đen láy hơi cụp xuống, mái tóc khẽ phất phơ trên vầng trán trắng trẻo, sau lưng anh ta là đêm đông tím thẫm, tôi thấy như bước vào chốn hoa mộng, lại như lạc giữa ngân hà lấp lánh, mơ hồ bất định.

Tôi cứ thế tròn mắt nhìn anh ta, mặc kệ bản thân chìm đắm trong cõi mơ mộng đó.

Đột nhiên, Lâm khẽ cười, nói: “Trêu cô đấy, đồ ngốc! Nhưng… nhưng nếu là thật thì sao? Cô sẽ làm thế nào?”

Tôi vừa yên tâm được một chút lại giật mình thon thót.

“Có phải cô sẽ không bao giờ thèm để tâm thèm tới tôi nữa?” Anh ta mỉm cười ranh mãnh, trong ánh sáng yếu ớt của trời đêm lại càng có vẻ ngang ngược.

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ khuyên anh đi đầu thú, sau đó sẽ tới nhà tù thăm anh, mang đồ ăn cho anh.” Tôi ngập ngừng nói.

Lâm sửng sốt, hoàn toàn không ngờ tôi sẽ đáp như vậy. Sau đó, anh ta nói: “Tôi thèm vào!” Vừa nói anh ta vừa cười, bỗng chốc bầu không khí nặng nề bị xua tan. Anh ta liếc nhìn tôi, nói: “Tôi mà sa sút tới mức phải để cô mang đồ ăn cho sao?”

“Ờ.” Chính tôi cũng bất ngờ với lời nói của mình, đến giờ vẫn chưa định thần lại, không biết nên nói gì, đành ậm ừ cho xong.

“Nhưng vẫn phải cảm ơn vì cô đã nói như vậy.” Lâm bổ sung rồi đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc lơ thơ của tôi ra phía sau, tiếp: “Coi như đó là cảm ơn vì tôi đã bảo vệ cô. Dù ở đây hay dưới chân núi, Mễ Lạp, hãy tin tôi.” Giọng anh ta rất nhỏ, nhưng lại mang theo sự nghiêm túc hiếm thấy.

Đôi mắt đen sáng như ngọc, cặp môi thấp thoáng dưới ánh trăng, giọng nói dịu dàng… tôi gật đầu như thể bị mê hoặc, đáp: “Ừm, tôi tin anh.”

Đây là niềm tin suốt đời của tôi, ngay cả trong những năm tháng gian khó sau này, bất chấp những lời giang hồ đồn thổi, đều không hề suy suyển.

Sau đó, Lâm dắt tay tôi vừa đi vừa hỏi: “Mễ Lạp, tại sao cô lại tới Pakistan?"

Tôi bỗng im bặt. Chuyện đi tìm Alice vốn dĩ cũng không nghiêm trọng đến mức không thể nói ra được, nhưng người cử tôi đi tìm Alice là Ngô Chung, một nhân vật có tiếng tăm nơi bến Thượng Hải, hơn nữa ông ta đã lập gia đình, mối quan hệ phức tạp này, bảo tôi phải giải thích thế nào đây?

Lâm nhìn tôi, nói: “Cô thấy đấy, mỗi người đều có những chuyện không muốn nói ra, ngay cả cô cũng vậy.”

Tôi thầm nhủ: “Phải, anh nói đúng, tôi cũng vậy.”

https://thuviensach.vn

Lúc này, chúng tôi đã gần tới rừng cây hạnh của thôn. Khu rừng này giống như vườn hoa sau nhà của thôn Gama, những lúc rảnh rỗi, dân làng đều thích tới đây hút thuốc, trò chuyện, ngắm trời ngắm đất và dự đoán xem mùa hạnh nhân sang năm có bội thu hay không. Bây giờ đang là đêm khuya thanh tĩnh, khu rừng rộng lớn bị bao trùm bởi bóng đêm tăm tối, khiến tôi chợt nhớ tới những tình tiết giết người hủy xác trong phim ảnh mà bất giác rùng mình ớn lạnh.

Lâm thấy tôi run rẩy, liền lấy một vật đen sì từ trong túi áo ra, vứt cho tôi.

Tôi luống cuống chụp lấy, hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

“Thuốc lá.”

Thuốc lá, trà Bạch Ngọc và thịt dê khô là ba đại thánh phẩm của vùng lòng chảo sông Broughton, Karakoram. Điếu thuốc Lâm đưa cho tôi mang theo hơi ấm trên cơ thể anh ta, mặc dù chỉ là một điếu thuốc nhỏ nhưng cầm trong tay cũng khiến người ta bỗng cảm thấy gió lạnh không còn thấu xương nữa.

“Nhưng tôi không biết hút thuốc.” Tôi mân mê điếu thuốc trong tay, ngần ngại nói.

“Cô rét tới mức môi tím tái cả rồi kìa. Hút đi, sẽ thấy ấm hơn một chút.”

Nói rồi, Lâm dựa vào một thân cây hạnh, cúi đầu châm thuốc, trong bóng đêm lập tức xuất hiện một đốm sáng đỏ kèm theo tiếng “xì xì" nhỏ, một mùi hương kì lạ tỏa ra. Tôi ngây người không hiểu ra sao cả, một lúc sau mới nghe thấy anh ta hạ giọng nói: “Cô về trước đi, tôi ở lại thêm một lúc.”

Tôi rét tới mức nước mũi đã trực chảy ra, nghe thấy Lâm nói vậy bèn gật đầu đồng ý, quay người đi thẳng. Được vài bước, tôi dừng lại và quay lại

https://thuviensach.vn

nhìn, Lâm đang dựa vào thân cây, nghiêng đầu nghĩ ngợi gì đó, gió đêm thổi tung cả vạt áo của anh ta. Bỗng nhiên lòng tôi chùng xuống, tối nay anh ta cũng không vui thì phải. Tôi vân vê điếu thuốc trong tay rồi bước tới ngồi xuống gốc cây, bắt chước anh ta châm thuốc, rít một hơi.

Đột nhiên một mùi hôi kì lạ xông lên và quấn lấy tôi. Vì không có sự chuẩn bị về tâm lí, lại nghĩ hút thuốc có thể ấm lên nên hơi đầu tiên tôi rít rất mạnh, thế là bỗng chốc tất cả lục phủ ngũ tạng cứ như lộn tùng phèo. Tôi cứ tưởng trên đời này thứ có mùi khó ngửi nhất là trà Bạch Ngọc, bây giờ mới biết thế nào là ếch ngồi đáy giếng. Kết quả, tôi bị say thuốc, ngã phịch xuống đất.

Lâm giật nẩy mình, vội vã cúi xuống vừa xem xét tình hình vừa gọi tên tôi. Vài giây sau, tôi từ từ tỉnh lại, mặt vẫn tái xanh, thở hổn hển, mùi hôi vẫn chưa tan hết. Lâm nhìn bộ dạng sống dở chết dở của tôi, nhịn không được khẽ bật cười. Nụ cười như hoa nở trong sương sớm, trong phút chốc, tôi như thấy “muôn nghìn cây đã nở đầy hoa lê".

“Cô bị say mùi hôi của thuốc lá đến nỗi ngất đi ư? Chẳng phải cô không sợ mùi thối sao, hơn nữa rõ ràng là trà Bạch Ngọc còn thối hơn mà!” Lâm kinh ngạc hỏi.

Tôi ngước nhìn anh ta, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mỗi người có mức độ nhạy cảm với mùi hôi khác nhau, anh có biết không hả?”

Anh ta càng cười lớn hơn, đáp: “Ừ, có lí. Hay là cô rít thêm một hơi nữa đi, rít thêm vài hơi thì sẽ không thấy hôi nữa đâu.”

Nói rồi anh ta toan nhét điếu thuốc của mình vào miệng tôi, một mùi hôi nồng nặc như thịt dê ôi thiu theo tay anh ta xộc thẳng vào mặt tôi. Khó khăn lắm tôi mới định thần lại được, hai tay vừa chống xuống đất định đứng dậy thì bị mùi thối này tấn công. Theo bản năng, tôi nghiêng người tránh. Không ngờ chính hành động đơn thuần mang tính phản xạ này của tôi đã vô

https://thuviensach.vn

tình khiến cả hai rơi vào một tình huống dở khóc dở cười. Số là khi Lâm nhào về phía trước để chọc ghẹo tôi, trọng tâm vốn đã không chắc, còn tôi thì lại ngửa người ra sau, xoay người định tránh điếu thuốc kia, thế là cả hai bị ngã lăn lông lốc. Sau khi lăn vài vòng, cuối cùng chúng tôi cũng dừng lại, nhưng Lâm lại đang đè lên người tôi. Đột nhiên anh ta bất động, trong khi một tay vẫn ôm lấy eo tôi, mắt nhìn thẳng vào mặt tôi, khiến tim tôi đột nhiên đập dữ dội. Tôi đẩy anh ta ra, khẽ nói: “Này, buông tôi ra!”

Anh ta kiên quyết từ chối: “Không!”

Tôi bực mình trừng mắt nhìn anh ta. Gương mặt của Lâm thấp thoáng trong làn khói mờ ảo của thuốc lá, đột nhiên anh ta nói: “Mễ Lạp, cô biết không, đôi lúc tôi thực sự ngưỡng mộ cô đấy.”

Tôi muốn đẩy anh ta ra nhưng không đủ sức, đành phải tiếp chuyện anh ta trong tư thế kì cục này. “Tôi thì có gì đáng để anh ngưỡng mộ chứ?”

“Cô muốn làm gì thì làm, muốn ở cùng ai cũng được, không cần phải gánh vác trách nhiệm, thật tự do.”

Tôi lấy làm lạ, hỏi: “Anh phải gánh trách nhiệm gì vậy?”

Anh ta nhíu mày, không nói nữa. Một lát sau, anh ta xoay người nằm xuống cạnh tôi.

“Vậy anh muốn ở cạnh ai?” Lát sau, tôi lại hỏi.

Anh ta nhìn lên bầu trời đen sì, lặng thinh giả chết.

Tôi lại hỏi: “Gia đình anh phản đối à?”

Vẫn không có câu trả lời.

“Anh không phải là người Hoa đúng không?” Tôi thận trọng hỏi tiếp. Lâm từng nói mình tới từ Anh Quốc, chúng tôi vẫn nói chuyện với nhau

https://thuviensach.vn

bằng cả tiếng Anh và tiếng Trung, nhưng ban nãy, anh ta còn nói cả tiếng Urdu, lại còn là thứ ngôn ngữ cổ xưa đã gần như thất truyền nữa, nghĩ lại thì hình như anh ta còn có thể nói được cả tiếng Pashtun và tiếng Balti nữa, chỉ có điều không lưu loát bằng tiếng Urdu.

“Bố tôi là người Hoa, mẹ là người Pakistan. Có điều, rất lâu trước đây, chúng tôi đã di cư sang Anh Quốc, tôi lớn lên ở London.” Một lát sau, Lâm đột nhiên lên tiếng.

“Anh có anh trai hay chị gái?”

Lâm lại im lặng, một lúc sau mới đáp: “Có anh trai.”

“Anh ấy hiện đang ở đâu?”

Hơi thở của Lâm đột nhiên trở nên nặng nề, lại một lúc sau tôi mới nhận được lời đáp: “Cambridge."

Nhắc đến Cambridge , tôi chỉ biết mỗi trường Đại học Cambridge thôi.

“Anh cũng học ở Đại học Cambridge chứ?”

“Ừ.”

“Đã tốt nghiệp chưa?”

“Vẫn còn một năm.”

Tôi đột nhiên cảm thấy buồn bã vô cùng, vẫn còn một năm mới tốt nghiệp đại học, anh ta quả thực còn rất trẻ.

Lâm quay sang nhìn tôi rồi nhân lúc tôi không phòng bị, lại đè lên người tôi. Tôi không hiểu tối nay anh ta bị làm sao, quyết định không thèm chống cự nữa, mặc kệ anh ta. Lâm chăm chú nhìn tôi bằng đôi mắt to và sáng lấp lánh, sau lưng anh ta là rừng hạnh nhân bạt ngàn, những cành cây khô chĩa

https://thuviensach.vn

lên bầu trời đêm tối đen như mực. Gió bốn bề gào thét, cứ như muốn thổi tung cả màn đêm. Bàn tay Lâm vô tình hay hữu ý đặt lên cổ tôi, tôi có thể cảm nhân được những ngón tay lạnh buốt và thon dài của anh ta, bất giác lại nhớ tới lão ma đầu cổ thụ nghìn năm trong phim Thiện nữ u hồn mà rùng mình.

Lâm ngạc nhiên hỏi: “Đè lên thế này mà vẫn thấy lạnh sao?”

Tôi trừng mắt lườm anh ta.

Về sau, tôi luôn cố gắng nhớ lại tất cả những chuyện từng xảy ra giữa hai chúng tôi, đáng tiếc là đối với tình huống xảy ra vào đêm đó, tôi chỉ thấy có khói thuốc vây quanh.

Tôi ngẩng đầu cảm khái: “Lâm này, Gama quả thực là một nơi rất tuyệt, có môn polo, có thuốc lá để hút, còn có cả những cô gái yêu anh nữa.”

Anh ta phì cười. “Phải, còn có cô gái yêu tôi nữa. Mễ Lạp!”

“Hả?”

Anh ta đột nhiên không nói nữa, chỉ nhìn tôi, trong ánh mắt có thứ gì đó đang xao động. Tim tôi đập mạnh hơn, tôi đẩy anh ta ra, nói: “Này, anh nặng thế, đè lên người tôi mà không thấy ngại sao?”

Lâm không đáp, chỉ nhìn tôi và mỉm cười, nụ cười đủ sức lu mờ ánh sáng của các vì sao.

Tim tôi đập nhanh tới mức khó thở. Im lặng một lúc lâu, tôi chủ động chuyển chủ đề: “Đợi chân anh khá hơn một chút, chúng ta nên sớm rời khỏi đây vẫn tốt hơn.”

Anh ta ngạc nhiên hỏi: “Sao cô phải đi vội như vậy?”

“Sớm muộn gì cũng phải đi, hơn nữa chân của anh cũng sắp khỏi rồi.”

https://thuviensach.vn

“Vẫn chưa khỏi hẳn mà, tôi muốn ở lại thêm vài ngày để dạy cô nói tiếng Urdu."

“Dạy tôi cái gì?”

“Tiếng Urdu."

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, Lâm làm như thể đó là lẽ đương nhiên, tôi vô cùng kinh ngạc. “Tại sao?”

“Chẳng phải cô đang theo Wughi học tiếng Balti sao?”

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 5.2

Type: Trương Mỹ Hạnh

“Đó là để giao tiếp với dân làng.” Tôi giải thích.

“Vậy thì cô học tiếng Urdu để giao tiếp với tôi.”

“Chúng ta có thể dung tiếng Anh và tiếng Trung mà.”

“Rốt cuộc thì cô có học không?” Dứt lời, Lâm khẽ mỉm cười, nụ cười dịu dàng trong trẻo đó khiến tôi như rơi vào thiên la địa võng không lối thoát.

Chưa đến ba giây tôi đã phải buông vũ khí đầu hang bĩu môi đáp: “Được, tôi học.”

Lâm chăm chú nhìn tôi, có vẻ sửng sốt rồi từ từ cúi đầu xuống. Ở khoảng cách gần như thế này, tôi có thể nhìn rõ hàng lông mi trên mắt anh ta, nhất thời cả hai đều thất thần. Một lúc sau tôi mới khẽ hắng giọng, quay đầu đi, hỏi: “ Có điều, vài ngày nữa là phải đi Chitral rồi, tại sao lúc này anh còn bắt tôi học tiếng Urdu?”

“Chitral đã bị phong tỏa rồi, không đến đó được nữa, cô không biết sao?”

“Phong tỏa?” Tôi hoang mang định ngồi dậy, không may đụng vào trán của Lâm đánh “cộp” một cái, tôi lại bật trở lại. Nền đất đóng bang cứng như thép, lần này thì cái đầu và lưng của tôi đều bị đau, trong giây lát mắt tôi

https://thuviensach.vn

hoa lên, trời đất chao đảo, nhưng dù vậy, tôi vẫn cố tuông ra một tràng câu hỏi: “ Chitral bị phong tỏa rồi sao?” Sao tôi không biết gì cả? Sao đột nhiên lại phong tỏa, ai phong tỏa?”

Đi Chitral tìm Alice là mục đích chính của chuyến đi Pakistan này, việc bị thương đã làm mất khá nhiều thời gian của tôi, nếu lại không thể đến Chitral thì đừng nói là Alice, ngay đến Mủi không khéo cũng chạy mất tăm rồi.

“Bão tuyết lấp mất đường đi, chứ cô tưởng ai phong tỏa?” Lâm chậm rãi nói.

“Lại là bão tuyết…” Tôi mếu máo than thở. Khu vực lòng chảo Broughton đang từng ngày từng giờ biến thành thế giới của bão tuyết, càng chần chừ càng không đi nổi. “Vậy còn đường nào khác không? Tôi thực sự có việc quan trọng phải đi Chitral.”

Lâm nhăn mày, đôi mắt đen láy nhìn tôi chằm chằm. “Việc quan trọng gì đang đợi cô ở Chitral thế?”

“Việc riêng.”

“Cô không nói tôi cũng biết, đi tìm đàn ông chứ gì?”. Anh ta mỉa mai.

Tôi đáp bừa: “Ừ.” Muri cũng là đàn ông chứ bộ.

Mặt Lâm lập tức sa sầm, mãi lâu sau anh ta mới nói tiếp, ngữ điệu có vẻ xa lạ : ” Ngài tiểu thư, cô cũng có nhiều trò đấy nhỉ!” Nói rồi anh ta ngồi dậy, quay lưng về phía tôi.

Tôi định giải thích rõ với anh ta nhưng hễ mở miệng ra là lại không biết phải nói thế nào, cuối cùng chỉ hỏi một câu gọn lỏn : ”Lâm, anh giận đấy à ?”

https://thuviensach.vn

Anh ta ”hừ” một tiếng.

Câu “Tại sao anh lại nổi giận ?” nghẹn cứng trong miệng, tôi chỉ cảm thấy tim mình đập loạn xạ một cách kì lạ. Cuối cùng, tôi đành ghé sát vào vai anh ta, hỏi nhỏ : «Vậy đường bị phong tỏa tới khi nào ?”

Lâm bực bội đáp : ”Mùa xuân.”

“Mùa xuân ? Tức là tháng tư sang năm sao ?” Tôi gào lên thảm thiết. Chết đến nơi rồi, phải làm sao đây ? Đừng nói là Ngô Chung, chỉ cần tới tháng Hai tết Nguyên Đán mà tôi không có mặt ở nhà thì không khéo đồng chí Vương Bảo Ngọc sẽ lật tung trái đất này lên để tìm tôi ấy chứ. Bà hoàn toàn không biết gì về chuyến đi Pakistan này, tôi định sẽ đi nhanh, đến quỹ thần cũng không biết, nhưng bây giờ phải làm sao đây ?

Hay là thành lập một đội cảm từ quân thôn Gama để hộ tống tôi và Lâm vượt núi đi Chitral, giống nư năm xưa các chú bộ đội thực hiện cuộc Vạn lí trường chinh ? Nhưng tôi không muốn mạo hiểm giẫm vào vết xe đổ của Abbas, hơn nữa cũng không có tiền mà trả công cho người ta. Hàng ngàn hàng vạn ý tưởng hừng hực xoay vòng trong đầu tôi, tiếc là chẳng có cái nào hữu ích cả.

Tôi mếu máo lắc người Lâm, van vỉ : ”Lâm, mau nghĩ cách đi. Lâm…”

Cuối cùng anh ta cũng quay đầu lại, hỏi tôi với biểu cảm phức tạp : ”Cô thực sự muốn đi Chitral ngay ?”

Tôi nghiệm túc gật đầu.

“Vậy chúng ta có thể đi đường vòng đến Changga rồi đáp trực thăng đi Chitral.”

“Changga ? Changga là ở đâu ?”

https://thuviensach.vn

“Là một thị trấn thuộc hạ lưu sông Broughton.” Anh ta trả lời ngắn gọn, có lẽ biết tôi là kẻ mù địa lí nê không buồn giải thích, nói tiếp : ”Mấy hôm trước, Wughi nói hiên giờ con đường duy nhất có thể ra khỏi đây chính là đi vòng qua Changga, ở đó vào đầu và giữa tháng sẽ có trực thăng quân dụng đáp xuống. Máy bay đó vốn là phương tiện vận chuyển nhu yếu phẩm tiếp tế của Liên hợp quốc nhưng phi công đôi lúc cũng cần kiếm thêm chút ít.”

“Vậy thì đi Changga.” Tôi vội nói.

“Có điều, không phải ngày nào cũng có máy bay đến, chuyến bay cuối cùng trong năm nay nghe nói sẽ cất cánh sau mười ngày nữa. Wughi nói là sẽ cử người hộ tống chúng ta đến đó trước vài ngày, sau đó chúng ta sẽ lên trực thăng đi Chitral.”

Đang nói, anh ta đọt nhiện chuyển chủ đề : ”Mễ Lạp, không còn nhiều thời gian cho cô học cưỡi ngựa nữa đâu.”

“Hả?” Trong khi đầu óc óc toi còn bận xử lí cái tin phải đi Changga thì Lâm đột nhiên nói một câu khiến tôi sửng sốt. “Cưỡi ngựa sao ?”

“Để đến Changga chỉ có cách cưỡi ngựa, cho nên bắt đầu từ ngày mai, cô phải học cưỡi ngựa. Đích thân tôi sẽ dạy cô, cô bạn Ngải Mễ Lạp ạ.” Lâm nói nhẹ như không.

Changga là thị trấn ở xa Gama nhất, độ cao so với mực nước biển chỉ có hơn năm trăm mét nhưng đường xá rất hiểm trở, khó đi. Từ tháng Mười hai đến tháng Tư, trước khi mùa xuân tới, Changga là cầu nối duy nhất giữa thôn Gama với thế giới bên ngoài.

Không biết có nên nói cho Lâm biết rằng thực ra từ sau lần bị ngã từ trên núi tuyết xuống thập tử nhất sinh, tôi rất nhạy cảm với những từ như ”vượt rào, trèo qua”, vậy mà giờ còn phải “cưỡi ngựa” nữa. Cả đời này tôi không muốn phải cưỡi trên lưng bất kì một loài động vật nào cả !

https://thuviensach.vn

Nửa đêm trước buổi học cưỡi ngựa, tôi cứ trằn trọc không yên. Từ khi sinh ra, tôi vốn đã sợ tất cả những loài động vật lông lá không cùng giống loài với mihfm cho dù đó chỉ là một con mèo chứ đừng nói là ngựa. Tuy nhiên sau một hồi tự làm ”công tác tư tưởng”, cuối cùng tôi an ủi mình rằng khái niệm ”cưỡi ngựa” chắc chỉ là trèo lên ngồi trên lưng ngựa, sau đó để ngựa dẫn di là được, vậy thì tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng lưng ngựa là một chiếc ghế xô pha mềm mại, nhờ vậy mà nửa đêm về sáng, tôi ngủ rất ngon lành.

Nhưng xem ra đôi lúc tôi thực sự quá ngây thơ, và cũng nghĩ quá tốt về Lâm. Ấn tượng ban đầu của tôi về anh ta cực kì không tốt, gần đây thì cũng khá hơn một chút, nhưng đến hôm nay thì có một sự biến đổi động trời. Tất nhiên một phần là vì tôi kém cỏi, nhưng quan trọng hơn là vì anh ta vẫn chưa hết giận nên muốn trả đũa tôi. Đúng là đồ đàn ông hẹp hòi !

Tôi vô thức lùi lại.

Anh ta lại hớn hở vẫy tay gọi tôi : ”Đừng sợ, lại đây.”

Tôi lùi thêm một bước, lúc cười hớn hở thế này, “em Lâm” trông thật đáng sợ.

Một giờ sau, y như rằng Lâm lộ rõ bản chất độc ác của mình. Anh ta nhanh như chớp túm lấy cánh tay tôi, đẩy về phía con ngựa, miệng vẫn hằm hè : ”Tôi không tin là mình lại chịu thua cô !”

Đến con ngựa trắng được đặc biệt chọn lựa cho tôi cưỡi cũng bị tiếng gầm gừ của anh ta làm cho giật mình, lắc đầu liên tục. Tôi cũng lắc đầu theo, bản năng sống mách bảo tôi vùng thoát khỏi bàn tay của anh ta, tôi gào toáng lên : ”Để tôi tự cưỡi đi được rồi. Lâm, buoonh tôi ra ! Ui da, đau !” Anh ta chưa nghe thấy tôi gào thét thì lại càng kéo mạnh hơn.

Đám trai làng tập hợp chơi polo trên sân đều dừng lại, tò mò nhìn chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi im bặt, cảm thấy vô cùng mất mặt. Tôi nắm chặt bàn tay lại để có thêm dũng khí, tự nhủ phải kiên cường lên, nhưng kiên cường phải có thực lực làm hậu thuẫn thì mới ổn. Lúc này, Lâm đã không chút khách khí đặt một tau lên thắt lưng tôi, nói : ”Nâng cao chân trái lên, đúng rồi, giẫm lên bàn đạp, một phần ba là được rồi, lên đi !” Dứt lời, một lực đẩy mạnh mẽ ập tới, đẩy tôi lên lưng ngựa. Mặc dù có Lâm hỗ trợ nhưng tôi vẫn giống như cái bao tải nặng trịch, chỉ đu lên được một tí rồi lại rơi phịch xuống. Lâm như chiếc đệm thịt đỡ lấy tôi, vì anh ta đứng phía sau nên tôi không trông thấy vẻ mặt của anh ta, nhưng nghe giọng nói thì có vẻ khá kinh ngạc. “Ái chà, cô béo lên rồi đấy !” Đám trai làng nghe thế lập tức bụm miệng cười khúc khích.

Một trong những sự đả kích độc ác nhất đối với phụ nữ hiện đại chính là có người bảo cô ta béo ! Tôi nghiến răng nghiến lợi chuẩn bị nhảy lên lưng nguwak lần thứ hai, lần này Lâm dịch tay xuống phía dưới khá nhiều, gần như sát tới mông tôi, cho nên đương nhiên tôi lại thất bại.

Những tiếng huýt sáo trêu ghẹo nổi lên, đột nhiên có người nói to : “Anh Lâm, bế cô ấy lên ngựa luôn đi !” Dứt lời, đám trai làng cười phá lên, còn Lâm thì lại mỉm cười, quay lại đáp : ”Được.”

Trời mênh mông, đất mênh mang, tôi biết giấu mặt vào đâu đây ?

Lại thử lên ngựa một lần nữa, lần này, tôi kiên quyết yêu cầu để mình tự làm.

“Cô làm được không đó ?” Lâm nghi ngại hỏi.

Tôi vỗ ngực, dõng dạc đáp : ”Đương nhiên là được.”

Anh ta cười khúc khích, không chút khách khí nói : ”Thôi đi” sau đó khuỵu chân, hạ thấp người xuống, hai tay túm chặt lấy mắt cá chân trái của tôi, nói : ”Tôi đếm đến ba thì cô nhảy lên nhé !”

https://thuviensach.vn

Càng ngày dân làng đến xem tôi tập cưỡi ngựa càng đông, ai nấy đều tươi cười hớn hở, có người còn đang cắn thứ gì đó như hạt dưa, y như những khán giả đang háo hức chờ xem màn kịch hay. Tôi bám hai tay vào yên ngựa, mắt nhìn thẳng, nhưngđầuóclại hoàn toàn trống rỗng. Đột nhiên Lâm lại thốt ra một câu : ”Mễ Lạp, sau này đừng có đông tí lại vỗ ngực nhé, đã nhỏ lắm rồi. Nào, một, hai, ba !”

Dứt lời, cả người tôi đã được một lực đẩy lớn nâng lên, vượt qua lưng ngựa và ngã uỵch xuống phía bên kia, cả quá trình tôi chẳng khác gì một cái bao tải bị vứt từ bên trái ngựa sang bên phải ngựa cả. Chưa kịp hiểu mô tê gì, tôi đã thấy mình nằm sõng soài trên mặt đất.

Lần này thì đẹp mặt rồi ! Dân làng không cười nữa mà đồng loạt chạy đến, vây kín lấy chúng tôi, tranh nhau nói : “Anh Lâm, sao anh lại ném chị Ngải Như vậy ?”, tôi nhận ra giọng nói kinh ngạc đến khó tin của Ceda ; “Anh Lâm, mặc dù Tiểu Ngải hơi ngôc nghếch thật đấy nhưng anh là đàn ông, cần có sự kiên nhẫn chứ !”, đây là giọng nói của Dela ; ”Đã bảo anh bế cô ấy lên mà không nghe !”, đây là giọng của một ai đó trong đội polo ; ”Tiểu Ngải, có đau lắm không ?”, còn đây là giong của một ông lão. Xem ra dân làng Gama đối xử với tôi cũng không đến nỗi nào, ít ra cũng không có ai cười nhạo khi tôi ngã tới mức thê thảm như thế này.

“Sau khi lên ngựa, sao cô không mở hai chân ra ?” và đây là giọng vừa lo lắng vừa tức giận của Lâm. Anh ta ở gần toi nhất nên vừa lo lắng vừa tức giận của Lâm. Anh ta ở gần tôi nhất nên lao tới kéo tôi dậy, sau đó sờ nắn loạn cả lên, hỏi : ”Có đau không ?”

Anh ta kinh ngạc, ”Tiếp tục ?” Thấy tôi kiên định gật đầu, anh ta có vẻ lo lắng, nói : ”Nhưng…”

“KHông nhưng nhị gì cả ! Hôm nay nếu không được lưng ngựa, tôi sẽ không ăn cơm !” Tôi nghiến răng nhả từng chữ.

https://thuviensach.vn

Kết quả, tối hôm đó, quả nhiên tôi đã không được ăn cơm. Có những lời nói khoác thực sự không nên thoát ra, vì một khi thốt ra rồi sẽ mang đến hậu quả vô cùng thê thảm.

Nhờ cái bụng đói khích lệ, ngày hôm sau, tôi đã lo lên lưng ngựa thành công, tất nhiên không phải tự tôi lên được mà là nhờ Dela mang một tảng đá tới làm bệ đỡ. Lần này thì tôi thong thả trèo lên lưng ngựa như bước lên bậc cầu thang. Dela còn tranh thủ ghé tai tôi thì thầm : "Cố len Ngải ! Jiahan tới đấy."

"Hả… Cái gì cơ ?" Tôi quay đầu lại, quả nhiên thấy Jiahan đứng ở đầu kia sân tập. Hôm nay, cô ta mặc một chiếc áo choàng màu đỏ, trông như một đóa hoa hải đường nổi bật trên nền tuyết trắng. Tôi liếc mắt sang chỗ Lâm, con gái nhà người ta lại tời rồi kìa !

Từ sáng tới giờ, Lâm luôn vác bộ mặt hậm hực như thể tôi nợ anh ta một trăm ngàn đô la vậy. Anh ta không ngừng quát tháo tôi, nào là : "Phải có bệ đỡ mới lên ngựa được à, trên thảo nguyên cô đi đâu đẻ tìm bục kê chân chứ, Ngải Mễ Lạp ?" hoặc là "Phải dùng lực ở eo, cô hiểu chưa hả ? Không phải dùng bụng !"…Tóm lại là không được một câu tử tế, cũng chẳng có thái độ nhã nhặn. Lúc này, anh ta bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, khẽ mỉm cười để lộ hàm răng trắng muốt. Nhìn anh ta nở nụ cười quyến rũ hút hồn đó với mình, tôi thực sự chỉ cảm thấy như những tran gió u ám từ ngọn núi phía sau thôn Gama đang cuồn cuộn thổi đến.

Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng và nói : "Thúc vào bụng ngựa, biết chưa ?"

Tôi sởn hết cả da gà.

"Như thế này này." Dứt lời, Lâm túm lấy cổ chân tôi, thúc vào thân con ngựa. Tôi bị giật mình bởi hành động đột ngột này nên suýt chút nữa ngã khỏi lưng ngựa. "Phải đá vào chỗ này này, nhớ chưa ?", anh ta dặn ò tiếp.

https://thuviensach.vn

“Nhớ rồi, nhớ rồi.” Lần này thì tôi thực sự đã hiểu.

Lâm thwor dài, than : “Cô mà nhớ được mới lạ đấy !”

Trong khi tôi vẫn còn ớn lạnh sởn gai óc bởi sự ân cần trong lời nói của Lâm thì anh ta đã nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, áp sát vào lưng tôi, vòng hai tay qua eo tôi, túm lấy dây cương. Người tôi bất giác cứng đờ, tư thế này… Theo phản xạ, tôi ngả người về phía trước.

Con ngựa khinh khỉnh hướng con mắt đen láy liếc về phía tôi.

“Thẳng lưng lên ! Khom lưng thì cưỡi ngựa thế nào được ?” Lâm quát.

“Nhưng nếu thẳng lưng thì chẳng phải sẽ dính vào sao”, tôi tự nhủ.

“Thẳng lên !” Lâm huých một cái vào lưng tôi, lập tức tôi phải thẳng người lên như một phản xạ có điều kiện. Qua lớp quần áo, tôi có thể cảm nhân được nhịp đập tim và hơi ấm trên cơ thể anh ta, thé là mặt mũi tự dưng đỏ bừng cả lên.

Lâm nghiên đầu, thì thầm vào tai tôi, luồng hơi nóng phả ra từ miệng anh ta khiên tôi nhồn nhột. “Cô đừng có cử động lung tung, có tin tôi sẽ ném cô xuống không ?”

Hic, tôi tin chứ !

Đứng dưới mái hiên thấp, sao không khỏi cúi đầu ; đặc biệt là những kẻ lớn lên trong xã hội hiện đại chưa từng đấu tranh giai cấp như tôi thì sự tự giác phục tùng lại càng khó tránh khỏi. Thế là tôi chỉ còng cách răm rắp nghe theo lời hướng dẫn của Lâm. Và hôm đó, sự tiến bộ của tôi rõ ràng có thể dùng hai chữ “thần tốc” để hình dung, không chỉ trèo lên qua được lưng ngựa mà tôi còn phi nước kiệu được vài vòng quanh sân, thậm chí Lâm còn tiện thể đưa tôi tới rừng hạnh nhân đi dạo. Khi đi qua đám đông dân làng,

https://thuviensach.vn

anh ta vẫn giữ nguyên bàn tay trên eo tôi, không hề suy suyển, tôi đương nhiên càng không dám động đậy.

“Đợi cô cưỡi ngựa thành thạo rồi, chúng ta sẽ chọn ngày trăng tròn, cưỡi ngựa lên núi ngắm cảnh, thế nào ?” Lâm thì thầm đề nghị.

“ờ.” Tôi hờ hững đáp.

Anh ta khẽ cười, tiếng cười khiến ngực anh ta hơi rung lên, chạm vào lưng tôi, cảm giác buồn buồn.

Màn kịch cưỡi ngựa cùng nhaucuar tôi và Lâm nhanh chóng có hiệu quả. Chưa đầy ba ngày sau, Jiahan đã tìm đến tận nhà tôi, và câu đầu tiên của cô ta chính là : “Cô và Lâm có đúng là chị em không ?” Tôi và Lâm có phải là chị em không, việc này đã có rất nhiều người tỏ ý nghi ngờ, nhưng chặn ở cửa để hỏi như thế này thì cô ta là người đầu tiên.

Hôm đó, tôi vừa kết thúc buổi học cưỡi ngựa, hai chân đều mỏi nhừ, chưa kể lại đang buồn đi vệ sinh, vậy mà cô ta dám chặn đường tôi. Mấy ngày trước, Lâm đã trở lại thôn Gama hạ giúp dân làng bên đó tổ chức tang lễ cho tay súng bắn tỉa xấu số kia, mấy ngày liền tôi không thấy bóng dáng Jiahan lởn vởn trong thôn, không ngờ hôm nay cô ta lại tìm đến tận cửa, hỏi đi hỏi lại tôi có phải là chị ruột của Lâm không. Phụ nữ luôn cho rằng một người đàn ông không yêu mình là vì anh ta có người phụ nữ khác, đây là chân lí luôn đúng mọi lúc mọi nơi. Tôi chỉ mím môi không đáp.

“Cô không nói tôi cũng biết, cô và Lâm đã cùng bỏ trốn tới đây, bởi vì cô nhiều tuổi hơn anh Lâm nên gia đình anh ấy không đồng ý chứ gì ? Cô hoàn toàn không phải là chị gái của anh ấy, cô chính là vợ của anh ấy !”

Đoạn đầu tôi vẫn có thể nghe tai trai cho ra tai phải. Dù sao trong khoảng thời gian này, Lâm cũng là người thân cận nhất của tôi, nếu anh ta đã có ý lảng tránh đóa hoa trước mặt này thì bất luân đúng sai, tôi đêu nên giúp anh ta một tay. Nhưng khi sự chỉ trích đầy phẫn nộ của Jiahan biến

https://thuviensach.vn

thành những lời vu khống bỏ nhà theo trai thì tôi không thể nào bình tĩnh được nữa.

“Khoan đã !” Tôi cắt ngang tràng suy diễn kể lể của cô ta, xẵng giọng hỏi : “Vợ chồng gì, bỏ trốn gì chứ ?”

Jiahan lớn tiếng than : “Tiểu Ngải, tôi luôn coi cô là bạn, vậy mà đến hôm nay cô vẫn còn lừa dối tôi. Mọi người đều biết cả rồi, hai người rõ ràng là vợ chồng !”

Tôi kinh ngạc nhắc lại : “Vợ chồng ?”

Jiahan giậm chân hét to : “Phải, vợ chồng, cho nên anh ấy mới nói cô không thể chấp nhận.”

Tôi lắp bắp : “CHấp…chấp nhận cái gì ?”

“Chấp nhận cho tôi và Lâm ở bên nhau.”

Không phải tôi đã xuyên không rồi chứ ? Sao đầu óc bỗng nhiên trống rỗng thế này ? Rồi tôi sực nhớ ra, tín đồ đạo Hồi có thể lấy bốn vợ, chỉ có điều, trước khi người chồng lấy vợ mới, nhất định phải được sự đồng ý của những người vợ khác trong nhà. Tôi suýt thì ngã ngửa, sống trên đời 26 năm, quả thực chưa từng có kinh nghiệm ứng phó với các cái gọi là”nạp thiếp cho chồng” này. Trong lúc sững sờ, tôi không rõ Jiahan nói gì nữa, cho tới khi cô ta đột ngột chuyển ý : “Tôi đã nghe thấy những lời Lâm và người đàn ông đã chết nói với nhau.” Ngập ngừng một lát, cô ta tiếp : “Ngải, tôi không để tâm chuyện Lâm là một người Rajput đâu.”

“Rajput ?” Trong tiếng Urdu cổ, từ này có nghĩa là “hậu duệ của nhà vua”. Theo tôi biết thì tộc người Rajput sống trên thảo nguyên, giỏi cưỡi ngựa bắn cung, chỉ cần nhìn các vì sao trên trời là có thể biết được thời tiết như thế nào, có tổ tiên là tộc người Aryan cổ đại, tóc đen da trắng, nổi tiếng với sự giàu có và những mĩ nhân ; có điều, dân tộc này đã bị tiêu diệt từ lâu,

https://thuviensach.vn

nghe đồn chỉ còn vài chục người sống lưu vong ở nước ngoài. Nguyên nhân của sự diệt chủng nghe nói là chuyện báo thù, đối với một bộ phận người Pakistan, đặc biệt là những người lớn tuổi thì "Rajput" là một danh từ ghê gớm, không nên nhắc tới.

"Ngoài ra, việc người đàn ông đó bị bắn trọng thương, tôi cũng sẽ không nói cho người thứ 3 biết." Jiahan bổ sung.

Tôi sửng sốt, bị bắn trọng thương ? Tim tôi đập thình thịch, tôi hồi hộp hỏi dò : "Cô…ý cô là vết thương của người đàn ông đó… là do Lâm bắn sao ? Lâm.."

Jiahan hướng cặp mắt đỏ hoe về phía tôi, quả quyết nói : "Tóm lại, tôi tin anh ấy, anh ấy nói không phải thì là không phải." Cuối cùng, cô ta hậm hực bỏ đi. Từ hôm đó tới tận lúc chúng tôi rời khỏi Gama, tôi không hề gặp lại Jiahan nữa.

Sau khi Jiahan bỏ đi, tôi vội quay lại sân tập tìm Lâm. Lúc này, anh ta đang chải lông cho ngựa Bạch Nhi của tôi. Từ lúc xa tôi đã lớn tiếng hỏi : "Lâm, anh biết chuyện gì chưa ?"

Lâm hỏi lại, vẫn không ngẩng đầu lên : "Có chuyện gì ?"

Thấy anh ta bình tĩnh như vậy, tôi bỗng nhiên cảm thấy mình chuyện bé xé ra to, đành phải kiềm chế cảm xúc, ôn tồn nói : "À, trong thôn đang đồn…" Tôi vốn muốn nói trong thôn đang có những lời đồn bất lợi về chúng ta, nhưng không hiểu sao lại không thốt ra được cả câu.

"Đang đồn chuyện 2 chúng ta cùng bỏ trốn tới đây phải không ?" Anh ta vừa nói vừa phủi bụi trên người con Bạch Nhi, sau đó hất hàm, nói : "Cô đi ra đằng kia đi." Anh ta ra hiểu cho tôi tránh sang phía bên kia con Bạch Nhi.

https://thuviensach.vn

“Thì ra anh đã biết?” Tôi ngạc nhiên, vừa đi sang chỗ anh ta chỉ vừa hỏi: “Vậy giờ làm thế nào đây?”

Lâm hỏi vu vơ: “Cái gì mà làm thế nào?” rồi ném cho tôi chiếc bàn chải, tiếp: “Cô chải hết chỗ tuyết dính ở mông của Bạch NHi đi.”

Tôi càm bàn chải nhìn theo bóng dáng bận rộn của anh ta, sau cugf đã hiểu ra. “Không cần bận tâm tới những tin đồn đó sao?”

Lâm nheo mắt nhìn tôi, chau mày, nói: “Chải đi chứ!” Thấy tôi cuối cùng cũng bắt đầuvung vẩy chiếc bàn chải, anh ta mới chịu đi vào chuyện chính. “Không kịp làm gì nưa đâu, dân làng Gama thượng và hạ đều biết rồi.”

Nghe thế tôi vội dừng tau, kinh ngạc nói: “Không thể nào, chỗ này đâu có Internet, sao tin đồn có thể lan nhanh đến vậy, chẳng lẽ là bọn dê truyền tin sao?”

“Không phải, là tôi truyền tin.” Lâm đính chính.

Chiêc bàn chải rơi “bộp” xuống đất. Tôi nghe như sét đánh ngang tai, ngay đến giọng nói cũng lộ rõ vẻ hoảng loạn : “Tại sao ?”

Anh ta đáp : “Trong lòng tôi đã có người khác rồi, tôi không muốn làm cô ấy buồn.” Nói rồi, anh ta chuyển sang đứng cạnh tôi, cánh tay đang chải lông ngựa vẫn đưa qua đưa lai một cách nhịp nhàng và đều đặn, thi thoảng tôi còn nghe thấy cả tiếng khịt mũi đầy mãn nguyện của Bạch Nhi.

Lòng tôi bỗng nặng trĩu, anh ta nói anh đã thích người khác rồi. “Nếu như anh đã thích người khác rồi thì càng không nên nói tôi và anh… toi và anh…” Tôi cắn môi, aaos úng không nói nên lời.

“Cô cảm thấy cách này không tốt sao ?”

https://thuviensach.vn

Tôi đang định gật đầu thì anh ta đã tự trả lời : “Tôi cảm thấy cách này rất tốt.”

Tôi thực sự chả hiểu ra làm sao, đầu óc rối như canh hẹ.

“Vài ngày nữa là đi rồi, cứ kệ cho người ta đồn đi.”

“Nếu như vài ngày nữa đã đi rồi, tại sao anh không cố giữ mối quan hệ chị em chứ ?”

“Tôi vốn dĩ với cô đâu phải chị em.” Anh ta điềm tĩnh nói rồi quay sang nhìn tôi.

Câu này lại không đúng ngữ pháp, nhưng hiện giờ đầu tôi muốn phát sốt lên dây, không thể nào suy nghĩ cho rõ ràng, Thẫn thờ một lúc lâu, tôi bèn vứt chiếc bàn chải xuongs, co chân bỏ chạy. Lâm nhanh như cắt kéo tôi lại, hỏi :

“Lại đi đâu đấy ?’

Còn có thể đi đâu được nữa, đương nhiên là quay về tìm một góc yên tĩnh để bình tâm lại rồi.

“Về nhà phải không ? Đợi tôi cùng về.” Nói rồi Lâm nhanh chóng thu dọn dụng cụ và không quên đắp chân cho Bạch Nhi.

Tôi nhìn anh ta lượn qua lượn lại trước mặt, bàn tay hết nắm chặt rồi lại mở ra, cuối cùng lên tiếng : “Lâm”

Anh ta ngoảnh đầu nhin tôi, nét mặt rất dịu dàng. “Ừm ?”

“Khẩu súng của anh đâu ?”

“Khẩu súng nào ?” Mặt anh ta không hề đổi sắc.

https://thuviensach.vn

“Khẩu súng anh làm rơi lúc hôn mê đó, tôi đã giấu vào ba lô lưng sau khi Abbas bị ngã xuống vực thì không thấy đâu nữa. Anh đã lấy lại phải không ?” Sau khi tới thôn Gama, tôi không nhìn thấy khẩu Beretta đó một lần nào, cứ tưởng mình đã làm mất, bây giờ xem ra nhân lúc tôi ngủ say, Lâm đã lấy lại rồi.

“Có phải anh đã lây lại rồ sau đó dùng nó.. dùng nó để giết người đàn ông đo ?”

“Tôi không giết ông ta. Nếu tôi muốn ông ta chết thì đã không bắn vào cánh tay.” Lâm vẫn đáp với giọng bình thản.

Cậu hai nhà họ Ngô văn võ song toàn, luận tài bắn súng thì có thể nói là bách phát bách trúng, nếu anh ta muốn giết người, chắc không phải bắn phát thứ 2, càng không có chuyện để ông ta sống thêm nhiều ngày đến vậy. Nhưng việc này đã hoàn toàn vượt khỏi khả năng lí giải của tôi. Nói như vậy tức là anh ta đã nổ súng, nhưng tại sao trên cơ thể người đàn ống đó lại có 2 vết thương, một vết do Lâm bắn ở thôn Gama, vây vết thứ 2 thì sao ?

“Cũng tức là anh biết vì sao người đàn ông đó muốn giết tôi ?”

“Ông ta nhận nhầm người.”

Tôi ngạc nhiên, nhận nhầm người ư ?

“Ai nói vơi cô những điều này ? Jiahan à ?” Lâm đột nhiên hỏi. Thấy tôi im lặng, anh ta sa sâm mặt, nói : “Cô cứ về trước đi, tôi đi một lát rồi về sau.”

Dứt lời, Lâm đi về phía thôn Gama hạ, được vài bước bỗng quay lại nhìn tôi, mỉm cười và nói : “Đừng sợ.”

Đúng là tôi đang sợ, nhưng ngoài sợ ra, không biết sao tôi còn cảm thấy hơi đau lòng nữa.

https://thuviensach.vn

Đến chập tối, tôi gặp lại Lâm ở bên ngoài nhà Wughi, thần sắc của anh ta đã bình thường trở lại. Trên đường quay về, anh ta còn tiện thể nặn 1 quả bóng tuyết để chơi nữa, mặc dù biểu cảm vẫn rất lạnh ùng nhưng tôi có thể thấy tia sáng long lanh nơi đáy mắt anh ta.

“Mọi chuyện ổn chứ ?” Tôi đứng trên dốc, dùng tay ra hiệu gọi anh ta.

Lâm ngẩng đầu lên, nìn thấy tôi bèn nở nụ cười rạng rỡ và trong veo. Tôi đứng từ xa nhìn anh ta mà cảm thấy hoang mang vô cùng. Lâm, rốt cuộc đâu mới là con người của thật của anh ? Là người đàn ông khôi ngô tuấn tú hay là người đàn ông lẩm nhẩm cầu nguyện Thánh Allah, hay là cả 2 ? Mặc dù anh ta chưa từng nói, mặc dù tôi cũng chưa từng hỏi, nhưng tôi biết anh ta tiếng tăm lừng lẫy trong 1 “giới” nào đó và được gọi là “cậu Hai”, tôi biết anh ta là hậu duệ của tộc người Rajput đã bị diệt vong, 1 tay súng cừ khôi, và để cứu tôi, anh ta đã trực tiếp hoặc gián tiếp giết người. Nhưng tại so anh ta lại cứu tôi ? Còn Sumy là ai ? Lòng đầy thắc mắc, nhưng dù hỏi bao nhiêu lần thì Lâm cũng chỉ có duy nhất 1 lời đáp : “Những việc này không liên quan tới cô. Sau khi xuống núi, cô chỉ cần phủi tay nước là được rồi.”

Sau đó, chúng tôi không nhắc tới chuyện khẩu súng nữa, tôi cũng không biết Lâm đã nói chuyện gì với Jiahan, vì anh ta không chịu hé răng nửa lời. Ngày nào cũng vậy, ngoài việc tập luyện môn polo, anh ta chỉ chải lông cho Bạch Nhi hoặc dạy tôi học tiếng Urdu.

Có lúc, tôi thấy Lâm lặng lẽ nhìn dãy núi tuyết x axa, nét mặt rất thanh thản. Lâm nói anh ta thích nơi này, thích những tháng ngày như thế này. Nhìn ánh mắt sáng ngời in bóng trời xanh núi tuyết của anh ta, tôi nghĩ chắc anh ta nói thật. Lâm băt đầu dạy tôi tiếng Urdu cổ, có lẽ vì sắp phải đi nên câu đầu tiên trong tiếng Urdu mà tôi được học chính là : “Tạm biệt.”

Lâm dùng giọng nói êm ái, mượt mà của mình dạy tôi rằng trong tiếng Urdu, “tạm biệt” là ”Khuda hafiz”.

https://thuviensach.vn

“Khuda” là Thượng Đế của người Ba Tư, còn “Hafiz” bắt nguồn từ chữ “Hifz” trong tiếng Ả Rập, có nghĩ là “bảo vệ”. Cho nên câu nói này có thể hiểu là : “Chúa sẽ phù hộ bạn” và được sử dungjphoor biến trong cộng đồng người theo và không theo đạo Hồi.

Ở Pakistan và Afghanistan, đặc biệt là ở vùng núi đồi giáp ranh giữa 2 nước, khi tạm biệt hoặc biết sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, người ta sẽ nói : “KHuda hafiz-Chúa sẽ phù hộ bạn.”

“Câu này hay quá ! Sau này khi tạm biệt ai đó, tôi cũng sẽ nói : “Chúa sẽ phù hộ bạn ”.” Tôi tán thưởng.

Lâm không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng.

Tôi biết rất nhiều thứ tiếng, mặc dù số mà tôi có thể nói lưu loát không nhiều, nhưng trong tất cả những ngôn ngữ mà tôi từng học hoặc tìm hiểu, đây chắc chắn là một trong những ngôn ngữ đẹp nhất. ”Chúa sẽ phù hộ bạn”, khi nói câu này, ngay đến ánh mắt cũng sẽ trở nên dịu dàng. Tôi đâu biết rằng nếu không trải qua những sóng gió biến động thì người Urdu sao có thể nói ra lời từ biệt đầy đau thương đến vậy, họ không nói ”hẹn gặp lại” mà lại nói “ Chúa sẽ phù hộ bạn”.

Mỗi khi thốt ra câu này, Lâm cũng vô cùng xúc động. “Chúa sẽ phù hộ bạn.” Không bao lâu sau, tôi đã nói được câu này giống hệt Lâm, ngay cả đến ngắt câu, ngăt đoạn cũng vô thức bắt chước anh ta. Mỗi lần ngg tôi nói, anh ta đều tỏ vẻ khinh khỉnh. “Cái hay không học, những cái vớ vẩn thế này lại học rõ nhanh.” Nhưng lúc này, anh ta lại mang đến cho tôi 1 cảm giác đặc biệt, về sau tôi mới biết cảm giác đó là trách nhiệm.

Lâm rất thích ra ngoài đi dạo sau bữa tối. Anh ta toàn lấy cớ cái chân đau vẫn chưa thể đi lại nhanh nhẹn để đòi tôi dắt đi, cùng ngắm sao hoặc vào rừng hạnh nhân hut thuốc lá, mệt rồi thì về nhà ngủ. Đã rât lâu rồi tôi không còn trở mình lung tung trong giấc ngủ nữa mà có thể ngủ ngon lành

https://thuviensach.vn

1 mạch tới khi trời sáng,có úc ngjix những tháng ngay này cũng không đến nỗi nào, lăn lộn ở Thượng Hải mấy năm, lúc nào đầu óc tôi cũng căng như dây đàn ; còn bây giờ, ngày nào cũng rất thoải mái dễ chịu, không còn mệt mỏi, cũng không còn cảm giác trống rỗng nữa. So với khi ở Thượng Hải ngày ngày đau đầu vì công việc, thăng chức, hầu hạ Bá Kiên thì cuộc sống này tốt hơn nhiều.

Jiahan không xuất hiện nữa, Kangkun cũng không. Tôi nghe nói trong đám tang của tay sát thủ, Kangkun có xuất hiện, nhưng tôi lại nhìn thấy Ka. Khi trông thấy tôi, cậu ta mỉm cười quay lại, giơ tay làm động tác cắt cổ, đây là việc duy nhất khiên tôi đứng ngồi không yên.

Sau 1 tuần lễ học cưỡi ngựa, phía Changga báo tin. Wughi đã sắp xếp ổn thỏa để tôi và Lâm rời khỏi Gama. Hôm chúng tôi lên đường là 1 ngày hiếm hi có thời tiết đẹp, bầuủi trời trong xanh không 1 gợn mây, núi đồi trùng điệp, nham thạch nứt nẻ xen lẫn những đỉnh núi nhiều màu sắc khiến người ta không khỏi choáng ngợp vì vẻ hùng vĩ và tráng lệ đến nghẹt thở.

Ly biệt khó khăn hơn tôi tưởng tượng rất nhiều, tôi cũng không thể ngờ rằng có mấy ngày ngắn ngủi sống ở Gama mà lại khiến tôi lưu luyến đến vậy. Wughi dẫn dân làng vào rừng hạnh nhân rót trà tiễn chân chúng tôi, Ceda xách một chiếc túi nhỏ với tâm trạng đầy phấn khích, đứng chen giữa tôi và Lâm. Cuối cùng Wughi cũng phải đồng ý cho cô bé theo chúng tôi tới Changga chơi. Điều khiến tôi kinh ngạc là trong đội ngũ xuất hành có cả Kangkun. Cậu ta và Dela sẽ hộ tống tôi và Lâm tơi changga.

Tôi từ chối sự hộ tống của Kangkun. Wughi bối rối nói : “Thế không được đâu, cháu gái ạ. Nếu ta từ chốn Kangkun thì chính là sỉ nhục Abbas chưa hoàn thành sexphair do con trai anh ta làm nốt, từ chối chính là sự bất kính lớn nhất đối với người đã khuất.

Tôi lo lắng vô cùng, nhưng cũng không còn cách nào khác. Wughi đột nhiên tiến sát lại chỗ tôi, hạ giọng nói : “Đừng sợ, cháu gái. Ta đã cử Dela

https://thuviensach.vn

đi cùng rồi, còn có cả Lâm nữa mà, họ sẽ không để cháu gặp chuyện không hay đâu. Đừng sợ !" Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, ông cụ nhìn tôi, khẽ mỉm cười.

Phút từ biệt cuôi cùng cũng tới. "Cầu Chúa phù hộ các cháu !" Wughi lần lượt đưa trà Bạch Ngọc cho chúng tôi, ai cũng uống cạn cốc trà trong tay mình, bao gồm cả Lâm. Ông cụ đặt bàn tay thô ráp và nứt nẻ lên cánh tay phải của tôi, nói : "Tiểu Ngải, tạm biệt !" Trên người ông cụ còn đượm mùi khói bếp và mùi lông dê ẩm ướt, mùi hương này khiến tôi cảm thấy yên lòng.

Tôi nhìn thấy trng đám đông có cả vợ của Abbas và Ali. Thằng bé đứng dựa vào mẹ, ngậm ngón ay trong miệng.

Đúng lúc này, tôi đã thốt ra 1 câu mà ngay cả bản thân mình cũng thấy bất ngờ. Tôi hướng về phí Wughi và toàn thể người dân trong thôn, nhìn lướt qua họ 1 lượt, sau đó dừng lại ở Ali, dõng dạc nói : "Tôi sẽ trở lại xây dựng trường học , việc này tôi nói được sẽ làm được !" Rồi tôi đặt bàn tay phải lên ngực mình, nhẹ nhàng và thận trọng nói : "Tôi hứa, nhân danh Thánh Allah !"

Tất cả đều nhìn về phía tôi, Lâm càng sửng sốt. Tôi coi như không nhìn thấy nét mặt khó tin của họ, chỉ quay sang nhìn Wughi. Biểu cảm của ông cụ vẫn không thay đổ, đôi mắt đầy vết chân chim dường như thấu hiểu tất cả, một lúc sau, khóe miệng ông ta hiện lên 1 nụ cười dịu dàng. Ông ta khẽ gật đầu, xác nhận đã nghe tháy lời tôi nói. Trái tim đã thấp thỏm mấy đêm của tôi, khi nhận được cái gật đầu của ông cụ, bỗng trở lại an định.

Xây trường học cho thôn Gama thượng là lời hứa thận trọng đầu tiên trong cuộc đời của tôi. Tôi nhát định sẽ không phụ lòng tin của mọi người, nhất định sẽ quay lại !

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lăn Lộn Khắp Nơi Tìm Chẳng Thấy, Tình Cờ Vô Ý Phát Hiện Ra

Chúng tôi lên ngựa vẫy chào người dân trong thôn và xuất phát.

Trên đường đi, Lâm nhìn tôi hết lần này tới lần khác, cuối cùng lắc đầu, không nói không rằng thúc ngựa đi thẳng một mạch. Điều này khiến tôi vô cùng tiếc nuối, đã chuẩn bị đầy một bụng những lời giải thích, vậy mà tất cả đều trở nên vô ích.

Từ Gama tới Changga có vô số đường đi, nhưng lại chẳng có đường nào ra dáng một con đường đúng nghĩa, chỉ biết là từ điểm A tới điểm B, còn cụ thể đi như thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào người dẫn đường và thời tiết. Hôm nay Bạch Nhi rất ngoan, vững vàng cõng tôi đi theo đoàn, tới chiều, tôi cảm thấy mình đã vượt qua vô số núi non.

“Đó chỉ là lên dốc xuống dốc thôi”. Dela không nhịn nổi lên tiếng phản bác. Sống ở thôn Gama lâu như vậy, tôi đã học được rằng không nên tranh luận với người Gama đâu là núi, đâu là đồi. Thực ra tôi nghĩ với những đường núi hẹp như thế này, cưỡi lừa là lí tưởng nhất, nhưng vùng chảo Broughton không nuôi lừa, chỉ có ngựa và dê.

Suốt một tiếng đồng hồ đầu tiêm tôi ngồi trên lưng ngựa, Dela luôn rì rầm cầu nguyện tôi đừng làm Bạch Nhi nổi giận, một giờ sau cậu ta mới yên tâm hơn một chút, bắt đầu nói nói cười cười với Ceda. Vì còn nhỏ nên Ceda cưỡi chung một con ngựa với cậu ta. Kangkun rất kiệm lời, là người đi sau cùng, cậu ta ích nhất cũng tỏ ra rất có trách nhiệm, nhưng điiu lúc tôi vẫn thấy lo ngay ngáy vì có ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

https://thuviensach.vn

Lâm đang nói chuyện với Dela, tôi nhoài người sang, chen miệng vào: “Đèo ở đâu vậy? Sao đi cả ngày mà vẫn chưa thấy!”. Trời đã chuyển sang màu bảng lảng, tạ ơn Thánh Allah, hôm nay tôi không bị ngã từ trên lưng ngựa xuống, nhưng khắp người vẫn nhức mỏi vô cùng.

“Đèo nào?” Dela quay đầu lại hỏi tôi.

“Đèo để đi qua núi ấy.”

“Cô muốn hỏi đỉnh Gasherburn sao? Ở đằng sau, sáng nay chúng ta đã đi qua rồi.”

“Không phải, tôi muốn hỏi khi nào chúng ta có thể vượt qua những ngọn núi trước mặt để nghỉ ngơi.” Tôi vừa giải thích vừa chỉ về phía những vách đá dốc đứng cách chúng tôi chưa tới vài trăm mét.

“Nhanh thôi.” Kangkun ở phía sau đáp. Hình như Dela định phản bác nhưng liếc nhìn Kangkun rồi lại thôi.

Hoá ra “nhanh thôi” của vậu ta có nghĩa là hai giờ sau, chúng tôi khó khăn lắm mới đi tới gần chân dãy núi đó, nhìn thấy giữa các vách núi có một đoạn đường nhỏ, phải xuống ngựa rồi vừa kéo vừa đẩy để dẫn ngựa qua. Bóng tối đã nuốt chửng chúng tôi từ lâu, con đường núi gập ghềnh như sóng nước, tối đen như mực

Tôi có phần ớn lạnh hỏi: “Tối nay ngủ ở đây, ngày mai hẵng qua núi không được sao?”

“Không được, chỗ này không an toàn.” Lại là Kangkun trả lời. Lâm và Dela đưa mắt nhìn nhau nhưng người thông thuộc con đường này nhất là Kangkun, mọi người trong đoàn chỉ còn cách im lặng tiếp tục đi về phía trước.

“Vậy bật đèn pin lên được không?”

https://thuviensach.vn

“Qua chỗ này rồi mới được bật.”

Lần này, không cần tôi hỏi, Lâm đã lên tiếng trước “Tại sao?”

“Khu vực này có thổ phỉ, nếu có ánh sáng, chúng sẽ tưởng có thương nhân đi qia.”

Hoá ra đám thổ phỉ mà người ta hay nói tới là có thật. Bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng, tôi vừa đi vừa đẩy mông của con Bạch Nhi. “Bạch Nhi ngoan nào, vượt qua dãy núi này, tao sẽ mua kẹo cho mày ăn.”

Càng đi đường càng gập ghềnh, khúc khuỷu, tới một ngã rẽ hẹp và sâu, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng huýt sáo chói tai, lúc nào tôi đang dắt Bạch Nhi đi, đường hẹp đến mức mặt tôi áp sát vào vách đá, bước nào cũng loạng choạng.

Bạch Nhi bị tiếng huýt sáo làm cho giật nảy mình, chồm lên lao về phía trước. Tôi vẫn nắm chặt dây cương nên bị nó kéo theo luôn, nhưng phía trước lại có ngã rẽ nên tôi bị ngã rồi theo quán tính rơi ra ngoài vách núi xuống một vực sâu đen sì. Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, sau đó “phụt” một tiếng, sợi dây cương mà tôi vẫn nắm chặt trong tay thít lại, giữ tôi ở tư thế treo lơ lửng mấy mét dưới miệng vực. Tay tôi bị thít đau nhói, bốn bề vẫn đen như mực. Có người đang tức giận quát tháo ở phía trên: “Mày làm cái gì vậy hả?” Đó là Dela, sau khi nghe thấy tiếng động lạ phía sau, cậu ta quay lại kiểm tra và giờ thì đang chất vấn Kangkun. Tiếng huýt sáo chói tai lúc nãy chính là của Kangkun

Tiếng gọi của Lâm thấp thoáng lúc gần lúc xa, Ceda thì sợ hãi gào khóc như xé nát cả màn đêm, và cả tiếng hí hoảng loạn của đám ngựa. Tôi muốn đáp lại tiếng gọi của Lâm nhưng không thể thốt nên lời. Bạch Nhi lắc đầu loạn cả lên, muốn thoát khỏi sợ dây cương thít chặt ở cổ. Bỗng nhiên, trước mắt tôi tối sầm lại, hình như có người trèo xuống vực, ngay sau đó, cánh tay rắn chắc của Lâm với xuống, nắm lấy lưng áo của tôi và kéo lên

https://thuviensach.vn

Tôi trèo lên con đường nhỏ hẹp như ruột gà mà mình vừa bị ngã, toàn thân run lẩy bẩy. Lên đến nơi, Lâm ôm chặt tôi vào lòng, tôi nghe thấy tim anh ta đập mạnh như trống đánh. “Trời ạ, tôi cứ tưởng, tôi cứ tưởng…” Anh ta tưởng tôi sẽ giẫm lên vết xe đổ của Abbas. Tôi ôm chặt lấy anh ta, an ủi anh ta và cũng là để trấn an mình. “Tôi không sao, Lâm, tôi không sao rồi.”

Đúng lúc đó, Dela thụi cho Kangkun một quả, mắng: “Mày huýt sáo cái gì chứ? Sẽ chết người đấy, mày có biết không hả?”

Giọng nói đều đều của Kangkun vang lên trong bong tối: “Ngựa đi nhầm đường, tao chỉ gọi nó lại thôi.”

Dela vẫn chưa nguôi giận, quát:”Gọi cái gì mà gọi…”

Tôi lên tiếng can ngăn: “Dela , đừng đánh nhau, mọi viêc đợi ra khỏi đây rồi nói.” Nơi này tối đen như mực, đường núi lại dốc như thế, đánh nhau trong bóng tối, hậu quả rất khó lường. Dela thở dài, nói: “Được, ra khỏi đây rồi tao sẽ tính sổ với mày.” Sau đó là tiếng ngựa hí vang, xem ra cậu ta đang an ủi đám ngựa bị giật mình

Kangkun không thấy nói năng gì cả.

Tôi vùng ra khỏi vòng tay của Lâm, nói: “Không sao, tôi tự đi được.”

Cánh tay của Lâm nới lỏng được một chút, trong đêm tối, tôi có thể cảm nhận được anh ta vẫn đang cúi đầu nhìn tôi chăm chú.”Cô tự đi được thật chứ?” Lâm hỏi với vẻ đầy lo lắng

Tôi “ừm” một tiếng, bỗng thấy phải cảm ơn bóng tối vì nhờ có nó nên không ai nhìn rõ được nét mặt của nhau. Vậy mà bàn tay của Lâm vẫn đặt đúng lên trán tôi, xoa nhẹ, anh ta nói: “Vậy cô đi trước tôi, nhớ là phải bám sát vào vách đá đấy.” Dứt lời, anh ta cầm lấy sợi dây cương trong tay tôi, xem ra vẫn chưa yên tâm lắm.

https://thuviensach.vn

Tới khi chúng tôi tới được một khu vực có ánh trăng yếu ớt nhưng đủ làm người ta yên lòng thì cũng quá nửa đêm, may là vượt qua dãy núi này thì tới một đồng cỏ rộng mênh mông. Chúng tôi tìm một nơi tương đối bằng phẳng để dựng lều nghỉ ngơi. Dựng lều xong, Dela lại định tìm Kangkun tính sổ, nhưng bị tôi ngăn lại. Tôi nghĩ đợi tới khi mình xây cho thôn Gama một ngôi trường thì Kangkun nhất định sẽ tha thứ cho tôi, còn bây giờ, có nói gì cũng vô ích.

Sáng hôm sau, Kangkun bỗng dưng biến mất và bốc hơi cùng cậu ta không chỉ có đám ngựa mà gần như là toàn bộ số lương thực mà chúng tôi mang theo. Trên đất chồng chéo những dấu chân người và chân ngựa, xem ra Kangkun sớm đã lên kế hoạch, chỉ để lại cho chúng tôi một túi nước. Tình hình này, chúng tôi bắt buộc phải tới Changga mua them lương thực. Theo kế hoạch, đêm đầu tiên chúng tôi chỉ cần ngủ tạm ở một thôn nhỏ gần Changga thôi, ngày hôm sau là có thể tới nơi trực thăng hạ cánh, nhưng bây giờ thì tiêu rồi, biến cố liên tiếp xảy ra.

Lâm sa sầm mặt, còn Dela tức tới mức mặt đỏ bừng bừng, trong đoàn chỉ có Cela tuổi còn nhỏ không biết ko buồn là gì.Hai người đàn ông bàn bạc đối sách, Dela không thông thuộc địa hình bằng Kangkun, chỉ nhớ mang máng đường tới Changga. “Đường lên Hoa Sơn chỉ có một”, chúng tôi chẳng còn cách nào khác ngoài tới Changga trước.

Tôi nhớ trước khi xuất phát, Wughi từng dặn là không được vào Changga vì nơi đó không an toàn, nhưng bây giờ thấy hai người kia đều đang trong cơn tức giận, tôi đành phải chờ thời cơ thương lượng sau. Hơn nữa, tôi đoán Wughi dặn không được vào Changga chẳng qua là vì những quy định tôn giáo nghiêm ngặt của người Pakistan đối với phụ nữ, nào là phụ nữ trưởng thành bắt buộc phải trùm chăn kín đầu, không được để lộ tóc ra ngoài, nào là ra phố phải có đàn ông đi theo, nếu không sẽ là phường không đoan chính, người người đều có thể bỡn cợt, vân vân…

https://thuviensach.vn

Nhưng dù sao cũng chỉ ở Changga có một đêm, mà tôi còn có chiếc khăn choàng siêu đại mà Sila tặng nữa cơ mà, quấn chiếc khăn này lên cổ tôi, tôi sẽ trà trộn vào đám phụ nữa địa phương, biến giả thành thật rồi ung dung theo Lâm đi vào Changga.

Quang cảnh phía trước thay đổi nhanh như chuyển cảnh trong phim, chớp mắt, vùng núi Karakoram cằn cỗi và thảo nguyên hoang dã mênh mông đều biến mất, tôi bắt đầu bước lên những con đường đúng nghĩa, xung quanh bắt đầu xuất hiện cây cối, nhà cửa và các đoàn người. Tôi thấy không chỉ có người Balti mặc Shalwar kameez, người Kyrgyzstan mặc những chiếc áo dài trắng sang trọng và uy nghiêm, mà còn có những người Wazir đi chân trần trong mùa đông lạnh giá, và cả những người Pashtun với ánh nhìn lạnh thấu xương.

Tôi hơi hơi yên tâm, bất luận cách ăn mặc thế nào, nhìn thoáng qua có thể thấy trên phố có khá nhiều phụ nữ mặc áo Burqa kín mít từ đầu đến chân, trông như những chú chim cánh cụt lẽo đẽo đi theo những người đàn ông, tuy nhiên cũng có không ít phụ nữ để lộ khuôn mặt trắng trẻo của mình, chiếc khăn quàng chỉ quấn lỏng lẻo trên cổ. Mặc dù dưới con mắt của phụ nữ hiện đại, họ mặc như thế vẫn rất kín đáo, nhưng ít ra cũng không quấn mình thành một các xác ướp, có vài cô còn kẻ mắt màu đen sẫm, che miệng cười thầm mỗi khi được cánh đàn ông ngắm nhìn.

Tôi chỉ cho Lâm mấy cô gái, anh ta chỉ liếc một cái rồi quay lại nhìn tôi, quát: “Quấn khăn kín vào cho tôi nhờ!”

“Họ cũng đâu có quấn!” Tôi cãi.

Lâm trừng mắ nhìn tôi với vẻ rất cổ quái, định nói nữa nhưng lại thôi

Lúc này, chúng tôi đã đi vào khu vực trung tâm của Changga, sự hỗn loạn càng lúc càng rõ rệt hơn, chúng tôi đành phải xuống ngựa đi bộ, xuyên qua một mê cung di động bao gồm những người phu khuân vác, những

https://thuviensach.vn

chiếc xe lửa chở đầy khoai tây, và đương nhiên còn có cả những sạp hàng trên phố. Tiếng rao bán, mời chào vang lên tứ phía.

"Có cần tìm khách sạn không? Khách sạn vừa sạch sẽ vừa tiện nghi!"

"Có cần vác hành lí không?"

"Có cho ngựa đây…ai mua có cho ngựa không?"

Tôi cứ tưởng tiếng Balti của mình đã đủ để hù doạ người khác rồi, vậy mà vẫn chẳng hiểu được câu nào cả, thế là nháo nhác hỏi: "Họ đang nói gì vậy?"

Lâm lại nhìn tôi với ánh mắt cổ quái không đổi, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Mấy người đó đang hỏi tôi có cần các cô gái không."

Tôi há hốc miệng, ôi mẹ ơi, người ở đây cởi mở đến vậy sao? Tức là những cô gái không quấn khăn kín đều là những người làm trong "ngành dịch vụ"?

"Nhưng tôi từ chối rồi. Lần này không tiện." Lâm bình thản bổ sung

Tôi khựng lại một lát mới hiểu ra sự "không tiện: này chính là do mình gây nên, đành cười trừ, quay sang hỏi Dela: "Sao lại đông người thế này?"

Dela đáp: "Sắp tới lễ hội Ashura, người ở các thôn trại gần đây đều tới mua đồ."

Ceda quá mệt nên nãy giờ vẫn im lặng, nghe thấy thế, cô bé thò đầu ra khỏi lòng Dela, hét lên: "Oa, tới lễ hội rồi, em muốn ăn thịt!"

Dela đưa cho cô bé một hạt dẻ, nói: "Em chỉ biết ăn thôi!"

Lễ hội Ashura hay còn gọi là "Lễ Thánh Nguyệt", là một lễ hội tôn giáo truyền thống có tính chất hành xác. Những người đàn ông trưởng thành sẽ

https://thuviensach.vn

tập trung tại lễ diễu hành, vừa đi vừa không ngừng dùng các vũ khí sắc bén như xích sắt, thậm chí cả dao…quất, đập lên người mình, việc làm này có mục đích tưởng niệm Hussein, cháu trai của đấng tiên tri Mohammed, đã gặp nạn trong cuộc thánh chiến,

Nhưng với trẻ con, mọi lễ hội đều là lễ hội ẩm thực.Khi Ceda nói ra câu này, tôi hào hứng định phụ hoạ theo, nhưng thấy Dela đưa cho cô bé mỗi một hạt dẻ, tôi vô thức bĩu môi hậm hực.Lâm nhìn tôi, cười mà như không cười, sau đó quay lại nói với Dela: “Đằng nào cũng vào Changga rồi, tối nay, chúng ta tìm nhà hàng ngon nhất ở đây đánh chén một bữa cái đã.”

Tôi lập tức reo lên mừng rỡ: “Ye!” Tên tiểu tử này thi thoảng cũng biết hiểu lòng người khác đấy chứ, thật là đáng yêu. Còn Ceda thì kích động tới mức mặt đỏ bừng, thúc giục: “Tới khuchợ, trong khu chợ có cá nướng! Còn có cả kem, bánh sữa ngựa và kẹo hoa quả nữa!”

Cá nướng? Tôi lập tức nhìn về phía Dela, ở cái nơi giống như trong truyện Nghìn lẻ một đêm này còn có cả cá nướng sao? Không đùa đấy chứ, sau khi thưởng thức trà Bạch Ngọc thối kinh người, thuốc lá hôi kinh khủng và thịt dê nặng mùi như bị ôi thiu, sự xuất hiện bất ngờ của cá nướng đã chiếm hữu toàn bộ khát vọng của tôi. Cá nướng muôn năm! Thượng Đế, Bồ Tát, Thánh Allah ơi, đây có phải sự thật không vậy? Con có thể được ăn cá nướng sao?

Dela nhìn thấy biểu cảm như con sói đói thấy mồi trong mắt tôi, khẳng định: “Ừm,ngoài cá nướng ra còn có cả cá hun khói.”

Trong quá khứ, Changga nằm trên đoạn đường tất yếu phải đi qua của con đường tơ lụa, tự cổ đã là vùng đất tranh chấp của bình gia. Hiện giờ, về mặt lí thuyết, nó thuộc về Pakistan, nhưng thực tế các hộ dân sống trong thị trấn thuộc các bộ tộc khác nhau, cho nên đồ ăn thức uống cũng vô cùng phong phú, hội tụ đủ các món ăn đặc sản của các dân tộc. Trong khu chợ không chỉ có cá nướng, thịt nướng, cơm bốc mà thậm chí còn có hoa quả -

https://thuviensach.vn

thứ rất lâu rồi tôi không nhìn thấy, mặc dù chỉ có hai loại là hạnh nhân và táo nhưng tôi đã mãn nguyện tới mức phát khóc rồi. Nhanh chóng giành được một chiếc bàn nhỏ, Lâm gọi cá nướng,một vài loại bánh nướng và trà. Trong lúc chờ đợi, tôi để ý thấy xung quanh vô cùng ồn ào náo nhiệt. Ở bàn ngay sát chúng tôi có một người đàn ông cao lớn đang nói liến thoắng, đám đông vây quanh, ai ai cũng cảm thấy thích thú. Các quán trà, các quán ăn nhỏ ở Pakistan cũng là nơi tập trung và lan truyền tin tức tới tận hang cùng ngõ hẻm, người dân gọi một cốc trà rồi ngồi cả ngày buôn chuyện là việc rất bình thường.

Giọng người đàn ông oang oang cất lên: “Nếu không, anh nghĩ sao anh ta có thể ngang vain gang vế với đại nhân Hardel?”

“Chỉ dựa vào việc cướp vợ của đại nhân sao?” Người bên cạnh trợn tròn mắt kinh ngạc, hỏi lại “Chính là cướp vợ sao?”

Ai cướp vợ của ai? Tôi dỏng tai nghe, thích nhất là được nghe mấy tin đồn ở chợ

Người đàn ông nhổ nước bọt phì phì xuống đất, nước bọt lập tức bắn tung toé, mọi người vội dùng tay che thức ăn lại, nhưng không một ai bỏ đi. “Anh tưởng là cướp một đám đàn bà mông to khỏi tay một lão già goá vợ rụng răng sao, đó là đại nhân Hardel đấy! Đó là tiểu thư Laila của gia tộc Mufti, người con gái đẹp nhất vùng Trung Á này đấy!”

Lời này vừa được thốt ra, xung quanh nhất loạt cười ồ lên. Người kể chuyện mang nét mặt không vui nhưng trước mặt bao nhiêu người như vậy cũng không dám nổi nóng. Người đàn ông kia thấy ông ta tức giận mà không dám nói thì càng dương dương tự đắc, giọng nói thô lỗ của ông ta vang khắp cả quán. “Mọi người đều biết chuyện năm đó tiểu thư Laila đã bỏ trốn cùng với cậu Hai ngay trước ngày cưới đại nhân Hardel, nhưng lại không biết cậu Hai thực ra chính là khách được đại nhân Hardel mời tới dự

https://thuviensach.vn

đám cưới. Trước ngày cưới ba ngày, anh ta và tiểu thư Laila mới gặp nhau lần đầu tiên."

Cậu Hai? Tôi giật mình bởi hai chữ này, vội quay sang nhìn Lâm. Anh ta đang im lặng rót trà cho tôi, mí mắt cụp xuống, thái độ bình thản. Tôi lập tức nghĩ bụng: "Ồ, cậu Hai này chắc là một người khác, không phải anh ta."

Tiếng ồn ào lại vang lên, một người nói: "Vậy tiểu thư Laila chắc hẳn rất xinh đẹp, nên tên tiểu tử đó mới dám to gan đến thế." Một người khác nói: "Một trong ba đại mĩ nhân của vùng Trung Á, sao có thể không khiến người ta chết mê chết mệt được. Nếu là tôi, sợ rằng cũng…"

Bên cạnh tôi đột nhiên vang lên tiếng cười giễu cợt, là của Lâm. Không biết tôi có nhìn nhầm hay không nhưng nụ cười của anh ta đầy vẻ tự phụ và khinh miệt

Người đàn ông kể chuyện lớn tiếng nói: "Khà khà, các anh đều đoán nhầm cả rồi. Tiểu thư Laila đúng là một mĩ nhân, nhưng có đẹp đến mấy cũng sao sánh kịp với vẻ phong tình của cậu Hai? "Lâm ở Waz, dâu ở Broughton, tuyết ở Karakoram", các anh nghĩ câu ca dao này từ đâu mà có chứ? Tướng mạo của cậu Hai nhà họ Ngô, cả Trung Á này không ai có thể sánh được, cho nên lần bỏ trốn này là do tiểu thư Laila bị cậu Hai mê hoặc, nên mới bỏ chồng bỏ con mà đi đấy."

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều ồ lên, bỗng một người chen ngang: "Mẹ kiếp, nói vớ vẩn! Tiểu thư Laila đoan trang hiền thục, sao có thể làm việc như thế chứ, lại còn bỏ chồng bỏ con…" Đó là một người thanh niên dong dỏng cao, anh ta tức giận đùng đùng, trợn mắt nói tiếp: "Năm đó, khi đính hôn với đại nhân Hardel, tiểu thư mới có mười lăm tuổi. Băng thanh ngọc khiết thì lấy đâu ra con chứ!"

Người đàn ông kể chuyện nhún vai, nói: "Cứ cho là không có con đi, nhưng băng thanh ngọc khiết… khà khà người con gái băng thanh ngọc

https://thuviensach.vn

khiết sao có thể bỏ trốn cùng người đàn ông khác chứ!”

Anh chàng kia liền đập mạnh tay xuống mặt bàn, quát lên: “Ông nói cái gì?”

Tôi lại liếc nhìn Lâm lần nữa, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của anh ta. Lâm chỉ vào con cá nướng vừa được bê ra, nói: “Nóng đấy, ăn cẩn thận kẻo bỏng.”

Được rồi, những lời bàn tán này thực sự không có chút liên quan gì tới anh ta cả.

Người kể chuyện cao lớn không chút sợ hãi trước việc anh càng kia nổi giận, cầm cốc trà lên uống một ngụm rồi mới từ tốn nói: “Đã qua bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa có tin tiểu thư Laila và cậu Hai thành hôn, cũng không thấy cô ấy quay trở về Pakistan, tại sao chứ? Chính là vì cô ta không còn mặt nũi nào quay về, cậu Hai chần chừ không muốn cưới cô ta, còn cô ta lại đắc tội với gia tộc Hardel, làm thế nào đây, chỉ còn cách trốn đi chứ còn gì nữa.”

Người thanh niên vung tay ném chiếc đĩa về phía người kể chuyện, nhưng vì không chuẩn nên nước canh bắn lên vài người. Đúng là tai bay vạ gió, phút chốc đã có mất người nổi giận đùng đùng, nhào tới chỗ anh ta. Lâm thấy tình hình không ổn, vội một tay cầm con cá nướng, một tay kéo tôi tránh ra cửa, còn Dela thì bảo vệ Ceda.

Tôi bị Lâm lôi đi xềnh xệch, chỉ còn nước chạy theo anh ta, suýt chút nữa thì đụng phải nhân viên phục vụ của quán. Không lâu sau, người thanh niên kia bị ném ra ngoài cửa, Lâm kéo tôi ra sau lưng, người thanh niên ngẩng đầu lên, có vẻ lại định xông vào tiếp, nhưg khi anh ta trông thấy Lâm thì đột nhiên khựng lại, ngây người nhìn.

Tôi tưởng chỉ khi nhìn thấy những cô gái nóng bỏng trong bộ bikini thì đàn ông mới có bộ dạng ngớ ngẩn như vậy, nhưng hoá ra không phải. Lâm

https://thuviensach.vn

hơi chau mày, quay người kéo tôi đi, nhưng lại bị người thanh niên ngăn lại. “Người anh em, xin hỏi phải xưng hô với anh thế nào?” Anh ta đã hoàn toàn quên mất chuyện mình đang đánh nhau, chỉ chằm chằm nhìn Lâm và hỏi. Lâm dùng bộ mặt lạnh lùng để cảnh báo anh ta không nên tới gần, đồng thời nghiên người né tránh sự lôi kéo của anh ta một cách không hề khách khí, sau đó kéo tôi đi. Tôi cố gắng quay đầu lại nhìn, thấy người than niên đó vẫn đang thẫn thờ đứng bên ngoài quán cá nướng, như thể bị người ta điểm huyệt vậy.

Nghe nói tất cả những người có nhanh sắc khuynh thành đều như vậy, nam hay nữ đều phải chết mê chết mệt. Tôi cười gian xảo, trêu: “Này, anh ta thích anh rồi!”

“Tôi thích phụ nữ.” Lâm nhíu mày, nói rồi chỉ vào miệng tôi, tiếp: “Miếng này đừng có ăn! Bị cháy hết rồi.”

“Không sao.” Tôi vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói. Nướng cháy cũng vẫn là cá, quán cá nướng này nhộn nhịp như vậy, không biết bao giờ mới được quay lại.Nhưng đột nhiên miệng lại trống không, thì ra Lâm đã bóp chặt lấy quai hàm của tôi, rồi lôi miếng cá từ trong miệng tôi ra, nói: “Những thứ bị cháy rồi thì đừng có ăn!”

Tưởng tượng cản những ngón tay thon dài và bóng mịn của anh ta đang kẹp miếng cá nướng vẫn còn dính nước bọt của mình, tôi bất giác rung mình, lòng thầm gào thét: “Lâm, anh có thể đừng làm mấy hành động kì quặc thế này được không? Tôi thực sự không chịu nổi nữa rồi…”, sau đó quay mặt đi chỗ khác.

Anh ta hỏi: “No chưa?”

“Vẫn… vẫn chưa no.”

Lâm cười, cầm cốc trà đưa lên sát miệng tôi, “Uống đi cho dễ nuốt, đừng đẻ nghẹn đấy.”

https://thuviensach.vn

Bái phục anh luôn đấy! Trong lúc luống cuống như vậy vẫn bê được cá nướng, dắt tay tôi, còn tiện thể cầm theo cốc trà nữa.

Tôi khựng lại, cúi đầu nhìn miệng cốc trà. Lâm tiến sát lại, ra lệnh: “Há miệng ra.” Tiếng nói của anh ta gần tới mức làm tôi sợ.

Ngỡ ngàng cúi xuống, ngỡ ngàng há miệng, tôi cố gắng không chạm môi vào miệng cốc.

“Không sao, tôi chưa uống đâu.” Lâm ôn tồn nói.

Tôi chối quanh: “Tôi không có ý đó.”

Đợi tôi uống nước xong, Lâm cầm cốc xoay nửa vòng, đặt môi vào chỗ đối diện với môi của tôi ban nãy. Anh ta cúi đầu xuống, hàng lông mi như cánh bướm rập rờn, máu tôi đột nhiên xộc thẳng lên não, vẫn chưa kịp tiêu hoá cái cảm xúc như bị sét đánh này thì đã thấy anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi, cặp môi mỏng gợi cảm ngậm vào miệng cốc trắng tinh, rồi chậm rãi liếm láp.

Tôi muốn... chảy máu mũi!

Thấy tôi đột nhiên ôm lấy mũi, Lâm nhếch môi cười, khẽ gọi: “Lạp Nhi.”

Ánh mắt của Dela đảo qua đảo lại giữa tôi và Lâm, thấy mặt mũi tôi đột nhiên đỏ bừng, Lâm thì tư thái phong lưu, cậu ta không thể nhìn tiếp được nữa, bèn kéo Ceda dậy, nói: “Chúng ta đi loanh quanh một lát đi.” Sau đó, cũng không đợi chúng tôi trả lời, cậu ta đã quả quyết lánh đi. Nhìn theo bóng dáng Dela và Ceda biến mất trong đám đông và làn khói mờ, tôi từ từ bặm môi lại.

Bao nhiêu ngày sớm tối đối diện với Lâm, nhìn những thay đổi gần đây của anh ta, nếu tôi vẫn không biết anh đang nghĩa gì thì chẳng phải là đã

https://thuviensach.vn

sống hoài sống phí bao nhiêu năm rồi sao; nhưng tôi nghĩa sắp chia tay rồi, có những việc rồi sẽ tan theo mây khói, nói cho cùng, suốt quãng đường gian nan, nếu có nảy sinh tình cảm dựa dẫm với người bạn đường âu cũng là việc rất bình thường, nhưng cũng chỉ là dựa dẫm thôi. Hai người chúng tôi, tạm thời không nói tới việc có môn đăng hộ đối hay không, chỉ riêng sự chênh lệch tuổi tác đã là một vấn đề rồi

Không phải là tôi không khao khát tình yêu, chỉ là sống trên đời phải biết mình là ai chứ. Lâm có vẻ ngoài khôi ngô tuấn tú, xem ra gia thế cũng sung túc, người đàn ông như thế này, ngay cả khi còn là một thiếu nữ trẻ trung, tôi cũng sẽ tự giác cách xa ba trượng. Có ai không muốn trèo cao, nhưng có thể vững vàng đứng trên ngọn cây cao thì cần phải có định lực và nghị lực lớn tới mức nào, tôi không thể tưởng tượng được.

Trong khi đó, tôi chỉ là một nhân viên văn phòng bị người ta gọi là "Bạch cốt tinh", không xe, không nhà, không sổ tiết kiệm, tôi không đủ sức để đùa với những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, những cô gái nhưu tôi cũng cần sự ổn định chứ không phải lãng mạn.

Tôi khẽ hắng giọng, nói: "Lâm này…"

Lâm nhíu mày, đưa tay sờ trán tôi, hỏi: "Gần đây sao cô cứ ho suốt vậy? Bị cảm à?" Ngón tay anh ta hơi lạnh nhưng rất mềm mại.

Tôi khẽ ngửa đầu ra sau, tránh cái chạm tay của anh ta. Anh ta có phần ngạc nhiên.

Phải nói thế nào đây? Nhưng bất luận thế nào vẫn phải nói! Tôi lại hắng giọng, Lâm vẫn nhìn tôi không chớp mắt, ánh nắng giữa trưa rọi xuống gương mặt anh ta, sống mũi cao thẳng, cặp mắt đen láy. Lâm thực sự rất đẹp trai. Tôi cắn răng, khó nhọc nặn ra từng chữ: "Lâm…anh là một người bạn đồng hành tuyệt vời."

Lâm khẽ nheo mắt.

https://thuviensach.vn

Tôi gắng gượng nói tiếp: “Rất cảm ơn sự chăm sóc của anh trên đường đi, sau này chúng ta có thể làm bạn của nhau không?” Thực ra tôi thừa biết một khi đã nói ra câu này thì đừng mong làm bạn bè gì nữa.

Một tia nhìn lạnh giá phóng ra từ đôi mắt của Lâm: “Cô nói cái gì?”

Tôi bất giác co rúm người lại. “Bạn…là những người bạn rất rất tốt của nhau đó… ha ha ha…” Rõ là nói thừa.

“Bạn?” Anh ta châm rãi hỏi lại.

“Ừm, bạn.” Tôi chột dạ. Đây là lựa chọn tốt nhất đối với cả hay, kì thực làm “chị em” cũng không phải là không thể, có điều chữ “chị em” và “bố nuôi” đều là những chữ có ý nghĩa vô cùng ám muội, “bạn bè” vẫn là từ đơn giản và thuần khiết nhất.

Vẻ kinh ngạc biến mất, một lớp sương mỏng phủ lên đôi mắt của Lâm. “Bạn!” Anh ta nhắc lại. Tôi cười trừ, chỉ muốn chết quách đi cho xong, sao lại thấy lòng bàn tay ướt rượt mồ hôi, hồi hộp đến nghẹt thở thế này? Cảm giác này sao lại xa lạ đến vậy?

“Đây chính là điều cô muốn ư?” Lâm nhả từng chữ, rõ ràng và chậm rãi với thái độ lạnh lùng. “Có điều…” Nửa câu sau còn chưa kịp ra khỏi miệng, đầu kia con phố đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai. Tất cả mọi người đều bị tiếng thét này làm cho giật mình, bất luận đang làm gì đều dừng cả lại, quay đầu nhìn theo hướng phát ra tiếng hét. Cả con phố sau vài giây yên lặng bắt đầu náo loạn, trên đời không thiếu những kẻ thích hóng chuyện, có người đã co chân chạy về phía phát ra tiếng hét, lại có người phất khích gào thét: “Cướp cô dâu, đằng kia đang cướp cô dâu kìa!”. “Ở đâu?”, “Ở đằng kia, nhanh lên, nhanh đi xem thôi.”

Sự chú ý của tôi lập tức bị phân tán. “Có đám cưới sao?” Sớm không cưới muộn không cưới, đúng vào thời khắc quan trọng này có người làm đám cưới, quá tốt rồi! Tôi giả vờ ngẩng đầu kiễng chân nhìn về hướng đám

https://thuviensach.vn

cưới, chiếc khăn choàng đã rơi xuống vai từ lâu tôi cũng không bận tâm, ngay cả ánh mắt sắc như dao của Lâm, tôi cũng không buồn để ý.

Một ông lão ở bên cạnh nghe thấy, quay đầu lại, nhìn tôi một lượt từ đầu xuống chân, nói: “Cháu là người nước ngoài phải không? Cướp cô dâu không có nghĩa là kết hôn đâu.”

Tôi vỗi vã hỏi lại: “Không có nghĩa là kết hôn? Vậy có nghĩa gì ạ?”

Ông cụ nhìn tôi, bụm miệng cười rồi lại nhìn Lâm đứng bên cạnh, nói: “Cháu gái, cháu cũng phải cẩn thận đấy.”

Cướp cô dâu là phong tục cổ xưa ở Changga. Ở đây, cướp cô dâu không hẳn là một nghi thức trong hôn lễ mà là cướp theo đúng nghĩa đen, bất kể cô gái đó có đồng ý hay không, cứ thấy vừa mắt là cướp về nhà, sau đó ép buộc cô gái đeo khăn voan trắng tượng trưng cho sự đồng ý lên đầu, thế là coi như đã thành công. Phong tục này bắt nguồn từ văn hoá bộ lạc của thế kỷ mười chin, để duy trì nòi giống, để có vũ khí nam nhi phải cướp dê, cướp ngựa và cướp phụ nữ.

“Còn có việc này nữa sao?” Tôi mất ba giây để tiêu hoá thông tin này, sau đó phẫn nỗ nói: “Đây rõ ràng là bắt cóc trắng trợn.”

Ông lão nhún vai. “Nhưng đây là truyền thống của chúng tôi.”

Phép vua thua lệ làng, hơn nữa đây lại là Changga. Lúc này, có thể nhìn thấy giữa đám đông có hai người đàn ông lực lưỡng đang nhấc một cô gái trẻ lên, ép cô ta ngồi vào chiếc ô tô đang nổ máy. Đám đông đồng loại nhường đường, chiếc xe nghêng ngang phóng vút đi, để lại tiếng gào khóc gọi mẹ của cô gái.

“Lẽ ra cô ấy phải gọi cảnh sát chứ, gọi mẹ thì có tác dụng gì!” Tôi nắm chặt tay lại, cảm thấy bất bình thay/

https://thuviensach.vn

Ông lão nhìn tôi rồi hỏi Lâm: “Đây là vị hôn thê của cậu à?”

Tôi đang định nói không phải đã nghe thấy Lâm đáp: “Vâng, cháu hi vọng là vậy.”

Tôi ngẩng phắt đầu lên nhìn anh ta, anh ta cũng cúi xuống chăm chú nhìn tôi. Bốn mắt nhìn nhau một lúc, vẫn là tôi hoảng loạn và quay mặt đi trước.

“Vậy thì mau cưới về nhà đi. Tránh đêm dài lắm mộng!” Ông cụ cười hì hì trước vẻ bối rối của tôi, nói.

“Vâng, cháu cũng nghĩ như vậy. Có điều, hình như cô ấy có chút do dự, vừa nãy còn từ chối cháu nữa.” Nói tới đây.Lâm lại quay sang nhìn tôi rồi hạ giọng hỏi: “Có phải không, Lạp Nhi?”

Bị một anh chàng nhỏ tuổi hơn gọi là “Lạp Nhi”, tôi run lập cập.

Ông cụ cười khà khà, nói: “Cô gái xấu hổ rồi.”

Lâm “hừ” một tiếng. “Cô ấy còn lâu mới xấu hổ, cô ấy đang lẩn tránh đấy ạ”, nói rồi Lâm cầm lấy tay tôi, Tôi gạt tay anh ta ra, quay người lao vào đám đông. Lâm không đuổi theo nhưng tôi nghe thấy tiếng cười khe khẽ của anh ta ở phía sau. Tôi chạy theo đám đông vài bước rồi đành phải dừng lại, quay đầu muốn nhìn xem thái độ của anh ta lúc này như thế nào, lạnh lùng hay là… Mặt tôi nóng bừng lên, không ngờ vừa dừng lại, tôi đã cảm thấy có một ánh mắt kì lạ đang nhìn chằm chằm vào mình, tôi ngoái đầu nhìn theo hướng đó. Bên kia phố, sau đám đông rộn ràng ồn ã, một người đàn ông râu rậm, đầu quấn khăn, cưỡi trên một con tuấn mã đen bóng, vóc người vạm vỡ, mắt sắc như chim ưng, áo choàng phấp phới đang nhìn tôi. Bị tôi phát hiện, anh ta mỉm cười, hơi nhấc cánh tay lên, gật đầu chào. Không biết tại sao tôi lại thấy sống lưng ớn lạnh.

Lâm chạy tới, thấy tôi đang nhìn đi tận đâu, liền hỏi: “Nhìn gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Tôi nép sát vào người anh một cách vô thức, khẽ nói: “Người đàn ông ở phía đối diện rất kì quái.”

Lâm nhìn theo ngón tay tôi chỉ một hồi rồi hỏi: “Người đàn ông nào?”

“Chính là người đó, cái người cưỡi con ngựa màu đen đó, ở chỗ kia kìa.” Nhưng chỗ đó đã không còn người đàn ông nào nữa. Tôi không chịu bỏ cuộc, dáo dác nhìn quanh. “Ban nãy vẫn còn mà, chính là ở chỗ đó, người đàn ông đó rất cao lớn.”

Lâm có vẻ không vui, nói: “Tôi đang ở đây, cô còn nhìn những người đàn ông khác làm gì!”

Nói cái gì vậy? Ban nãy, người đàn ông đó nhìn tôi chằm chằm như thể chim ưng rình môi vậy. Changga quả đúng như lời Wughi đã nói, nên rời đi sớm thì hơn.

Dela dắt theo Ceda thở hổn hển, không biết từ đâu rẽ đám đông chay về. Vừa thấy tôi và Lâm, cậu ta đã đẩy Ceda vào lòng tôi, vừa chửi thề vừa đưa mắt nhìn xung quanh như thể đang tìm vũ khí để đánh nhau.

“Sao vậy?” Tôi và Lâm đồng thanh hỏi.

“Kangkun, tên khốn đó đang ở đằng kia. Anh Lâm, anh đi theo tôi! Đi tóm cổ nó, nhanh lên!” Nói xong, Dela đã tìm được một thứ vũ khí vừa tay, một cặp kẹp gắp than, chắc là để làm bánh naan, sau đó sốt ruột quay người chạy luôn. Lâm thì đang có vẻ do dự.

“Anh đi cùng xem sao. Tôi ở đây đợi hai người, cẩn thận đừng để xảy ra chuyện.” Tôi nói với anh ra.

Lâm vẫn chần chừ.

“Mau đi đi! Nếu không đi, hai người đó sẽ đánh nhau to đấy.”

https://thuviensach.vn

Cuối cùng anh ta cũng nghe lời, trước khi đi còn dặn: “Vậy cô không được rời khỏi đây đâu đấy”

“Ừ”

Nghe tôi đáp xong, anh ta mới quay người đuổi theo Dela.

Bóng Lâm vừa khuất, Ceda len lén nhìn tôi mấy lần như thể muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Tôi trừng mắt hỏi con bé: “Có chuyện gì thế?”

Ceda lắc đầu lia lịa. “Không có gì, không có gì. Em chỉ đang nghĩ nếu anh Lâm và chị lưu luyến từ biệt nhau thêm một lúc nữa, sợ rằng anh Dela sẽ bị dần ra bã mất.”

Tôi nhảy dựng lên: “Ý của em là không chỉ có một mình Kangkun sao? Cậu ta có đồng bọn à, mấy người?”

“Một đống. Còn có một người cưỡi con tuấn mã màu đen rất đẹp nữa…” Ceda vội đáp.

Không đợi Ceda nói hết, tôi đã kéo cô bé lao theo hướng đi của Lâm, vừa chạy vừa hỏi: “Họ đang ở đâu? Dẫn chị đi.”

Khu chợ của Changga giống như trong truyện Nghìn lẻ một đêm miêu tả, đông đúc phức tạp kinh người. Sạp bán đồ sắt ngay sát gian hàng trang sức đá quý, gian hàng trang sức lại ngay cạnh quán bán cá nướng, ngoài ra còn có xen kẽ khá nhiều hộ gia định, đường phố toả đi khắp hướng, quanh co ngoắt ngoéo, đường nào cũng không chỉ rõ hướng, quay đi quay lại vài vòng chúng tôi đã lạc đường.

“Rốt cuộc họ đi hướng nào, đường nào?” Sau hơn nửa giờ đồng hồ, khi con đường đang đi đột nhiên chia thành nhiều nhánh nhỏ, mỗi nhánh đều

https://thuviensach.vn

hướng về một con đường nhỏ hẹp sâu hun hút, tôi đành phải dừng lại, hỏi Ceda.

Mù đường xem ra cũng là do trời định, Ceda mở to đôi mắt tròn xoe, do dự hỏi lại tôi: "Ở bên trái phải không?" Tôi đã tới chỗ này bao giờ đâu, sao lại hỏi tôi? Nhưng lối đi bên trái tối tăm không ánh sáng mặt trời, lại nằm giữa hai toà nhà cổ hoành tráng, đứng ở chỗ này ngay đến toà thánh đường xanh nổi tiếng nhất ở Changga cũng không nhìn thấy được.

Có tiếng vó ngựa vọng đến từ một góc nào đó, tôi quay lại nhìn thì không thấy gì cả, nhưng không hiểu sao lại thấy thấp thỏm, tim đập thình thịch không cách gì chế ngự nổi, trong đầu cứ lặp đi lặp lại hình ảnh cô gái bị bắt cóc ở trên phố đó. Thực ra tôi chẳng có gì phải lo lắng cả, vì dù sao tôi cũng là người nước ngoài, không ai dám bắt cóc tôi giữa đường giữa phố cả, nhưng,,,

Tôi vội vã kéo Ceda lùi ra khỏi ngã rẽ, quay lại. Con đường này rất ít người qua lại, chỉ có một cửa hàng, bên ngoài có đặt một tắm biển giống như biển quảng cáo, trên có dòng chữ "Aubu Race" viết tay, tiếng nhạc nhẹ vọng ra qua cánh cửa gỗ sơn dầu đang khép hờ. Tôi kéo Ceda thận trọng đẩy cửa ra, hỏi: "Xin hỏi có ai trong đó không?"

Đây là một quán ăn được trang trí khá tinh tế, bên trong có kê vài chiếc bàn vuông nhỏ bằng gỗ theo phong cách phương Tây, trải khăn kẻ ca rô, trên chiếc đèn chùm còn trang trí các đài hoa, tuy trong quán không sáng lắm nhưng tôi vẫn bị thu hút bởi một bức tranh ghét khổng lổ. Nhìn qua có thể thấy đây là một bức tranh vẽ cảnh chiến đấu, có rất nhiều dũng sĩ đang cưỡi ngựa, cầm kiếm và khiên, người thủ lĩnh được khắc hoạ vô cùng sinh động, khí thế một người giữ ải, vạn người cũng khó qua bùng bùng hiện lên.

Bỗng một giọng nói vang lên sau lưng tôi: "Đó là tổ tiên của ta."

https://thuviensach.vn

Tôi quay phắt người lại, chưa kịp nhìn rõ đối phương đã vội lên tiếng: “Xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi đường, đã làm phiền anh rồi.” Chưa xin phép đã tuỳ tiện vào nhà người khác là một hành vi rất bất lịch sự, mặc dù đây là một quán ăn nhưng hiện giờ không phải thời gian mở cửa.

Người đàn ông đó đứng ngược sáng, cất giọng nói trầm trầm: “Không sao”, rồi đặt bàn tay phải lên ngực trái, khẽ gật đầu, đáp lễ: “Thưa tiểu thư tôn quý, ta là Hassan Naboo Hardel, nơi này lúc nào cũng chào đón cô.”

Tôi sửng sốt, Hardel? Cái tên này rất quen, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi, còn cả nghi thức đặt tau lên ngực trái này nữa. Changga hỗn tạp nhiều dân tộc, mỗi dân tộc đều có lễ nghi của riêng mình, ví dụ như nghi lễ vỗ vai của người Balti, còn nghi lễ đặt tay lên ngực trái này là của người Pashtun, nhưng người Kyrgyzstan cũng có nghi lễ giống như thế này. Người đàn ông ở trước mặt tôi đây là người dân tộc nào nhỉ? Mà thôi, dù là người dân tộc nào thì cũng may là anh ta nói tiếng Anh rất chuẩn, chính xác là khẩu ẩm của người gốc London, và cử chỉ thì rất lịch sự, nho nhã.

Tôi cũng đặt tay lên ngực trái chào và lắp bắp nói: “Tôi là Ngải…Ngải Mễ Lạp” sau đó bắt chước anh ta khẽ cúi đầu, chào xong mới nhớ ra lễ tiết của phụ nữ và đàn ông hình như không giống nhau, nhưng cụ thể không giống nhau thế nào thì tôi không rõ. Ceda đứng bên cạnh ngửa cổ nhìn trời, tỏ vẻ không quen biết người phụ nữ này. Anh chàng Hardel khẽ cười, thế là tôi buột miệng thốt ra một câu: “Mong Thánh Allah phù hồ anh!”

Anh ta càng cười lớn hơn, tôi vốn còn một câu nữa có thể nói lưu loát hơn, đó là: “Nếu như Thánh Allah đồng ý”, có điều khi dạy tôi câu này, Lâm từng giải thích câu nói này chỉ dùng khi đối phương đang băn khoăn một vấn đề mà không có câu trả lời, là chiêu để từ chối khéo, lúc này mà dùng thì rõ ràng là không thích hợp. Tiếng cười sảng khoái của người đàn ông trước mặt hoà lẫn với âm nhạc ở trong phòng, tôi chỉ còn cách im lặng. Sau vài giây bối rối, cuối cùng anh ta cũng ngưng cười, hơi nghiên người, chìa tay ra nói: “Nào, tiểu thư tôn quý, ta dẫn cô đi tham quan nơi này.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngập ngừng: “Không cần đâu, không cần làm phiền anh, tôi…”

“Không phiền! Ta rất vui vì cô đã mở cánh cửa của ta, Ngải Mễ Lạp.”

Tôi cảnh giác lùi lại một bước, nhã nhặn nói: “Cám ơn, bạn tôi đang đợi tôi ở ngoài kia, chúng tôi phải quay về sớm.”

Bây giờ tôi mới nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông này: mũi sao, mắt sâu và sắp như mắt chim ưng, trên gương mặt nhỏ dài là bộ rậm rạp khiến người ta thấy mà giật mình, đúng là người ban nãy đã chằm chằm nhìn tôi. Sau khi nhận ra đối phương, tôi càng thêm muôn phần cảnh giác. Ceda nhìn ra có điều bất ổn, ngẩng đầu lên nhìn tôi với vẻ nghi ngại.

Hassan đứng bất động, hai tay khoang trước ngực, sừng sững như một ngón núi, nhưng giọng nói lại rất đỗi dịu dàng. “Ban nãy, chẳng phải cô nói muốn hỏi đường sao? Cô muốn về đâu, ta có thể dẫn cô đi.:

Tôi lại lùi thêm một bước nữa, gót chân đã chạm vào bậc cửa. “Hì hì… không cần đâu, tội đột nhiện nhớ ra đường về rồi.”

Hassan hỏi lại: “Thật không? Cô chắc chắn không cần ta dẫn dường?”

“Không cần đâu.” Tôi kiên quyết từ chối.

Anh ta mỉm cười, không nài nỉ thêm nữ. “Cũng được, vậy hẹn gặp lại, Mễ Lạp.”

Không ngờ anh ta lại để tôi đi như vậy, có lẽ do tôi đã nghĩ quá lên rồi. Nhưng cái anh chàng Haussan này tốt nhất không bao giờ gặp lại nữa thì hơn. Tôi bước qua cửa, không bận tâm tới việc phải lịch sự nữa, kéo tay Ceda co cẳng chạy đi. Chưa được bao xa, bỗng một bàn tay lao tới túm lấy vai tôi. Khiến tôi giật mình suýt nữa hét ầm lên. “Mễ Lạp, là tôi, sao lại hoảng hốt thế? Sao hai người lại chạy ra đây?” Là Lâm và Dela, tôi thở phào.

https://thuviensach.vn

Lâm nhìn mặt tôi rồi tỏ vẻ hốt hoảng, anh ta giơ tay sờ trán tôi, hỏi: “Cô vừa gặp ma à? Sao mặt mũi lại thế này?” Nói rồi anh ta vội kéo tôi vào lòng. Chưa bao giờ tôi thấy cảm kích sự ấm áp của anh ta như lần này. Như thể cảm nhận được sự dựa dẫm của tôi. Lâm cúi nhìn tôi và hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi phải không? Sao tay cô lại lạnh như thế này?”

Tôi lắc đầu không nói, nhưng vẫn nắm chặt tay anh ta như nắm lấy sợi dây cứu mạng. Lần đầu tiên thấy tôi nắm chặt tay mình như thế, Lâm hơi sửng sốt, tới khi tôi định thần lại thì nhận ra năm ngón tay của anh ta đã trượt xuống dưới một chút, từ nắm chặt bàn tay chuyển thành đan vào tay tôi, nhưng lần này tôi thực sự không muốn buông tay ra.

Khi chuẩn bị rẽ vào một con phố khác, tôi không kìm được quay đầu lại liếc nhìn dòng chữ “Aubu Race” một lần nữa, cánh cửa gõ hình vòng cung vẫn khép hờ, âm nhạc vẫn réo rắt, người đàn ông áo đen tên Hassan đã không thấy bóng dáng đâu nữa, nhưng hình như có một ánh mắt sắc lạnh phóng ra từ phía sau cánh cửa hình vòng cung đó, bám riết tôi như một bóng ma. Tôi kéo Lâm đi như muốn chạy trốn.

Ở phía trước, Ceda đang hỏi Dela: “Hai anh tìm thấy tên khốn Kangkun không?” Lâm và Dela đều bình yên vô sự, có vẻ như đã tốn công vô ích. Quả nhiên Dela phẫn nộ nói: “Không, hắn đã không còn ở chỗ đó. Hừ, Kangkun, đừng để tao nhìn thấy mày nữa.”

Lâm trầm ngâm nói: “Tìm Kangkun cũng không phải việc cần kíp nhất lúc này, chúng ta hãy tìm một nơi nghỉ ngơi trước đã.”

Dela nhìn khuôn mặt trắng bệch của tôi, hiểu ý gật đầu. “Được, đi tìm nhà nghỉ trước đã.”

Thực ra thị trấn Changga cũng không lớn lắm, so với Thượng Hải, diện tích của nó không bằng một nửa, nhưng so với Gama thì phồn hoa quá sức

https://thuviensach.vn

tưởng tượng. Cả thị trấn được xây dựng giữa những dãy núi nhấp nhô hiểm trở, tạo cảm giác đồi núi trập trùng, ngoằn ngoèo uốn lượn.

Khi chúng tôi quay về khu chợ để dắt ngựa mới phát hiện là đang đi xuống, tức là ban nãy chúng tôi đã chạy tới điểm cao nhất của khu chợ Changga, gần thánh đường xanh.

Giống như tất cả các thị trấn xa xôi khác, chợ ở Changga tan rất sớm, chỉ vừa mới đi một lát, các hàng quán bán đồ ăn náo nhiệt nhộn nhịp ngút trời ban nãy đều đã đóng cửa. Sau khi lấy ngựa, chúng tôi vội vã tìm một nơi trú chân. Changga không phải là một địa điểm du lịch nổi tiếng, cũng không phải là nơi có tuyến đường giao thông trọng yếu nến rất ít khách du lịch, chỉ có đúng hai khách sạn. Khó khăn lắm chúng tôi mới gõ cửa vào được một khách sạn, nhận phòng và đi nghỉ, Riêng Ceda đã ngủ chẳng biết trời trăng gì trên lưng Dela từ lúc nào rồi.

Căn phòng đơn sơ vô cùng, nền nhà bằng xi măng, một chiếc giường gỗ cứ khẽ đụng là kêu cót két, cửa sổ cũng rất nhỏ, may mà bầu trời đêm vẫn lấp lánh ánh sao và toà thánh đường xanh vẫn toả sáng rực rỡ. Chúng tôi lấy hai phòng sát cạnh nhau.

“Đừng mở cửa sổ!” Lâm kiểm tra một lượt căn phòng của tôi rồi dặn đi dặn lại. Anh ta và Dela ở một phòng, tôi và Ceda ở một phòng. Nhìn Ceda đang nằm trên giường ngủ ngoan như một chú lợn con, tôi lưỡng lữ giây lát, cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Chả là nãy giờ tôi cứ do dự không biết có nên kể cho Lâm chuyện về Hassan hay không, nhưng nếu kể thì biết bắt đầu thế nào đây,nói là tôi đã xọc vào quán ăn của người ta và người đàn ông đó trông rất hắc ám sao? Nhất định Lâm sẽ nói tôi quá nhạy cảm, nhưng không biết tại sao đêm nay tôi cảm thấy vô cùng bất an.

Dela ở phòng bên cạnh không hiểu là vì chuyện chăn đệm hay có việc gì khác mà gào ầm lên gọi Lâm. Lâm trả lời, trước khi đi không quên dặn dò lần nữa: “Nhớ đóng cửa lại.” Tôi dù thấp thỏm không yên nhưng vẫn bật

https://thuviensach.vn

cười khúc khích, cứ thế này, anh ta sẽ nhanh chóng biến thành một bà già lắm lời mất thôi. Thấy tôi đột nhiện cười toe toét, Lâm trừng mắt với tôi rồi mới đi.

Anh ta vừa đi khỏi, mặt tôi đã xị xuống. Thẫn thờ một lúc, tôi quyết định tự túc là hạnh phúc, bèn khệ nệ bê chiếc ghế duy nhất trong phòng ra chặn ở cửa, sau đó lại hứng đầy một chậu nước đặt lên trên ghế, đến lúc này mới yên tâm hơn một chút, tôi cởi áo khoác và trèo lên giường.

Ceda ngủ rất say, tiếng ngáy khe khẽ mang tới một cảm giác tĩnh mịch. Tôi cũng từ từ nhắm mắt lại, Hassan cũng mặc, Kangkun cũng mặc, dù sao ngày mai, tôi cũng rời khỏi nơi này rồi.

Đang mơ màng, đột nhiên nghe thấy một tiếng "xoảng", tôi giật mình bật dậy, thì ra chậu nước trên ghế đổ ụp xuống đất do cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra. Là Lâm. Anh ta vẫn quần áo chỉnh tề, thái độ bình tĩnh, thản nhiên đẩy cánh cửa gõ ra, vừa đi vào vừa khinh khỉnh nói: "Đặt một chậu nước là có thể chặn được người xấu sao? Ai nghĩ ra cái trò này vậy hả?"

Tôi vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, ngước đôi mắt mơ màng nhìn anh ta, sau đó liếc nhìn cửa sổ, rèm cửa vẫn không hề lay động. Lúc này chắc đã khuya lắm rồi, "em Lâm" không ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ mà lại chạy tới phòng tôi làm gì chứ? Còn làm hỏng cả thiết bị phòng vệ mà tôi vừa khổ sở lắp đặt nữa.

Lâm bước tới cạnh giường, cúi xuống vỗ vào mặt Ceda, nói: "ĐI sang phòng bên ngủ cùng anh Dela của em đi." Ceda đang ngái ngủ, đầu tóc rối bù, không nói không rằng lăn luôn xuống giường, mặc dù mắt vẫn chưa mở hẳn nhưng con bé vẫn loạng choạng bước, sau đó đi thẳng sang căn phòng bên cạnh, còn không quên tiện tay khép cửa lại.

Trong phòng, Lâm thản nhiên tháo giày, rất thản nhiên trèo lên giường, rồi thản nhiên giải thích: "Tôi cứ cảm thấy tối nay không được yên tâm lắm

https://thuviensach.vn

nên đã bàn với Dela rồi, mỗi phòng có một người đàn ông vẫn an toàn hơn.” Dừng lại một lát, anh ta nói tiếp: “Ít nhất cũng an toàn hơn một chậu nước, cô nói có phải không?”

Tôi cố gắng hoàn hồn, vẫn chưa hiểu rõ tình hình trước mắt là thế nào.

Lâm khẽ cười, nói: “Không nói gì là coi như đã đồng ý nhé!” Nói rồi, anh ta tự ý chui vào chăn.

Tôi dụi dụi mắt, xác định bóng đen người dài chân dài bên cạnh đúng là Lâm chứ không phải Ceda nửa đêm bị đột biến gene, sau khi bình tĩnh trở lại, tôi giơ tay đẩy anh ta, nói: “Này, dậy đi, thế này không được đâu.”

Lâm không những không dạy mà còn nắm lấy cổ tay tôi rồi chậm rãi nói: “Chẳng phải lúc trước vẫn thế này sao?”

Tôi bỗng thấy ngượng ngùng, cũng phải, lúc ở nhà của Wughi, trong phòng cũng chỉ đặt hai tấm phản cách nhau có ba mét. Bây giờ, nếu nằm yên thì ở giữa cũng có thể chừa ra một khoảng một mét. Ba mét và một mét hình như cũng đâu có gì khác nhau, nếu lúc này tôi đuổi anh ra đi, vậy bao nhiêu ngày cùng ra cùng vào một phòng ở Gama sẽ giải thích thế nào đây? Nhưng…Tôi chớp chớp mắt, nhớ tới người đàn ông mặc áo đen cưỡi ngựa đen mới gặp, bất giác sờ lên trái tim nhát như thỏ đế của mình, cuối cùng thấy tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Thế là tôi bèn dịch người vào trong, nằm xuống.

Tuy nhiên, Lâm nằm rất gần tôi. Mặc dù đã tự nhỉ cả ngàn lí do nhưng tôi vẫn không sao ngủ được. Từ lúc tới Karakoram, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy đêm dài đến thế, mà tôi vốn rất hiếm khi mất ngủ. Chết tiệt!

Đột nhiên Lâm quay người sang, nhìn thẳng vào tôi. Quá bất ngờ, tôi chỉ biết đờ người ra. Tư thế nằm nghiên này vô cùng nguy hiểm, gần trong gang tấc, có thể nghe thấy hơi thở của nhau, thế là tôi lại nhích ra sau, nhưng phía sau là tường rồi, chỉ còn cách địch bất động ta bất động.

https://thuviensach.vn

Lâm chớp chớp mắt, khẽ nói: “Nếu không ngủ được thì nói chuyện một lúc nhé?” Thì ra anh ra cũng không ngủ được. “Đợi tới được Chitral, tôi sẽ mua vé máy bay chuyến sớm nhất để quay về London, mặc dù đối với tôi, các môn học ở trường đại học cũng không quan trọng, nhưng dù sao vẫn phải hoàn thành.”

“Ờ” Tôi đáp gọn lỏn, vì ngoài chữ này ra tôi không biết nên nói gì nữa. Sau khi chia tay, anh ta sẽ quay về Cambridge tiếp tục sự nghiệp học hành còn dang dở, còn tôi phải quay về Thượng Hải tìm việc làm. Có người nói mỗi con người là một đường thẳng, có thể giao nhau hoặc chạy song song với những đường thẳng khác, từ nay về sau, e rằng đường thẳng của tôi và Lâm sẽ chẳng bao giờ giao nhau nữa. Tôi im lặng, so với cái thế giới hiện thực sắp sửa phải quay về đó, những ngày này có thể ví với cuộc sống trên thiên đường, đương nhiên không phải nói về vật chất, vì ở đây khó khăn, lạc hậu ngoài sức tưởng tượng, nhưng ở thế giới này không cần phải gánh nợ tiền nhà, cũng không cần đánh nhau vỡ đầu mẻ trán để tranh giành tiền thưởng cuối năm, càng không có một đống gái ế văn phòng tầm thường, chỉ cần hàng ngày đi dạo trong khu chợ, đợi người đàn ông nào đó cướp cô dâu là được. Cho nên bạn thấy đấy, nguyên thuỷ cũng có cái hay của nguyên thuỷ.

Lâm rất lâu không lên tiếng, đúng lúc tôi tưởng anh ta đã ngủ thì đột nhiên anh ta hạ thấp giọng, hỏi: “Cô tới Cambridge thăm tôi được không?”

Tôi tròn mắt kinh ngạc.

“Ngoài việc học hành, tôi còn một vài công việc cần thu xếp.” Nói tới hai chữ “công việc, anh ta hơi khựng lại. “Ít nhất trong hai tháng tới tôi đều rất bận, vậy thì sẽ có hai tháng không được gặp cô, cho nên cô tới thăm tôi có được không?”

Hai tiếng “được không?” vừa như mong chờ vừa như nài nỉ, giữa đêm khuya tĩnh lặng lại càng có sức mê hoặc vô cùng. Đầu óc tôi bỗng dưng

https://thuviensach.vn

trống rỗng, anh ta có biết mình đang nói gì không vậy? Tôi đến Cambridge thăm anh ta ư, tôi là gì của anh ta chứ? Không phải tôi không hề rung động, Lâm trẻ trung, khôi ngô tuấn tú như vậy cơ mà. Đi Cambridge, một đề nghị hấp dẫn làm sao, là Cambridge mà Từ Chí Ma từng miêu tả là "Vẫy vẫy ống tay áo, không mang theo một áng mây trời"(*) ư? Là Cambridge quanh năm ẩm ướt, có cây xanh mướt ư?... Tôi lắc đầu, gạt mọi suy nghĩ không thực tế ra khỏi đầu. "Tôi…tôi nghĩ lúc chiều tôi đã…đã nói rất rõ rồi mà."

(*) Từ Chí Ma là một trong những nhà thơ theo trường phái lãng mạn nổi tiếng của Trung Quốc vào đầu thế kỉ hai mươi. Câu thơ này trích trong bài Tạm biệt Cambridge.

Lâm nắt chặt tay tôi, nói: "Chuyện của tôi, có cơ hội tôi sẽ nói hết cho cô biết, hơn nữa tôi đủ khả năng bảo vệ cô. Mễ Lạp, đừng từ chối tôi."

"Tôi từ chối anh không phải vì nguyên nhân này." Tôi rút tay ra rồi không biết phải đặt ở chỗ nào cho hợp, đành giấu ra sau lưng, hơi co người lại. Khi tôi co người lại, chiếc giường gỗ lại phát ra một tràng những tiếng cót két, giờ lưng tôi đã dính sát vào tường.

"Vậy thì vì sao?" Lâm cố tình tiến sát lại chút nữa, bất giác, hơi thở của anh ta đã quấn lấy tôi. Luống cuống, tôi vô thức nhổm người dậy, giơ một cánh tau ra ngăn lại. "Này, đừng có tiến thêm nữa." Một người lùi, một người tiến, cái giường nát bắt đầu lung lay, tiếng cót két dữ dội càng khiến tôi hoảng sợ, run rẩy.

Lâm giả vờ không nghe thấy, tôi vừa đặt tay lên vai anh ta, anh ra bèn thuận thế kéo tôi vào lòng, đồng thời giơ tay ôm chặt lấy eo tôi. Cả người tôi lọt thỏm trong lòng anh ta. Cái giường càng được thể phát ra những tiếng kêu kinh thiên động địa như thể sắp sập đến nơi.

Tôi giãy giụa, khẽ quát: "Buông ra!"

https://thuviensach.vn

Không ngờ Lâm càng ôm chặt hơn, thì thầm sát tai tôi: “Em thực sự chỉ muốn làm bạn với anh thôi sao?”

“Đương nhiên!” Tôi nghĩ cách giải cứu mình khỏi tay anh ta. “Này, buông tôi ra! Hình như cái giường này…”

Lâm vẫn điềm tĩnh nói: “Làm bạn ư, sao có thể thế được?”

Tôi ngẩng lên định hỏi tại sao, nhưng chưa kịp lên tiếng đã thấy trước mắt tối sầm, một giây sau, miệng tôi đã bị bịt kín lại. Trong giây lát, đất trời xoay chuyển, anh ta…bịt miệng tôi…bằng môi của mình!

Lâm hôn tôi một cách cuồng nhiệt. Tôi tự nhủ: “Thôi xong rồi!”, kinh ngạc tới mức trợn tròn mắt. Không dám tin cũng đúng, hoang mang không biết làm gì cũng đúng, tóm lại là lúc này, cả người tôi cứng đờ như một khúc gỗ, chỉ cảm thấy sự việc không thể cứu vãn được nữa rồi. Cảm xúc của tôi vô cùng hỗn độn, có chút ngỡ ngàng, có chút hoang mang, nhưng nhiều nhất vẫn là muốn khóc, tại sao lại muốn khóc, ngay bản thân tôi cũng không rõ, chỉ biết tôi không có dũng khí đẩy anh ta ra, mà cũng không muốn đẩy ra.

Nụ hôn của anh ta đã khiến tôi chết mê chết mệt, giây phút này, tôi đã chấp nhận số phận, cho phép mình được chìm đắm trong đó, không kháng cự, không lẩn tránh nữa. Tôi rụt rè đáp lại, tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Một lúc sau, Lâm khẽ buông môi tôi ra, vừa thở hổn hển vừa kết luận, giọng nói rất khẽ nhưng đầy vẻ chắc chắn: “Em thích anh.”

Tôi ra sức phủ nhận: “Không phải!” nhưng giọng vừa yếu ớt vừa dịu dàng, nghe như thể muốn nhận còn giả vờ từ chối.

“Không phải?” Anh ta khẽ cười. hỏi: “Không phải sao em lại ôm anh?”

https://thuviensach.vn

Bây giờ tôi mới nhận ra tay mình đang bám chặt vào eo của anh ta, rõ ràng ban đầu là chống ở trước ngực để tự vệ, nhưng về sau… về sau sao lại thành ra thế này? Chắc là trong lúc xao động, tôi đã không làm chủ được mình…

Bỗng chốc tôi thấy xấu hổ và tức giận vô cùng, những lời lẽ từ chối cương quyết và hùng hồn lúc chiều vẫn còn văng vẳng bên tai, vậy mà chỉ sau vài giờ ngắn ngủi, tôi đã lạc mất hồn trong cặp môi của anh ta rồi!

Nhân lúc tôi hoảng hốt, Lâm một lần nữa cúi xuống hôn tôi một cách mạnh mẽ, hơi thở càng lúc càng gấp gáp. Cuối cùng tôi cũng hoàn hồn, lất hết sức đẩy anh ta ra rồi luống cuống trèo ra phía ngoài. Lâm hơi bất ngờ nên bị tôi đẩy ra, nhưng cũng chỉ có một chút mà thôi, sau đó anh ta giơ tay ngăn lại, gọi: “Lạp Nhi!”

Tôi càng cuống quýt bỏ trốn. Thấy tôi đã leo tới canh giường, Lâm dùng lực mạnh hơn, cho nên nháy mắt tôi đã bị anh ta ôm lấy eo, kéo về. Dưới sự kìm kẹp của Lâm, tôi ra sức giãy giụa, không nhịn nổi thét lên: “Lâm, buông tôi ra, chúng ta chỉ là bạn!”

Anh ta khựng lại, hỏi: “Em thực sự chỉ muốn làm bạn của anh sao?”

Tôi tuyệt vọng gật đầu, “Đương nhiên rồi. anh ít tuổi hơn tôi, hơn nữa…” Chưa dứt lời, tôi đã cảm thấy bàn tay Lâm nhanh như chớp luồn vào trong áo. Tôi giật bắn người, toàn thân cong như con tôm, thét lên một tiếng.

Bàn tay của anh ta nóng hổi, cảm giác tê dại lan khắp người tôi như luồng điện. Tôi hoảng hốt né tránh nhưng chỉ tốn công vô ích, Lâm không hề có ý dừng lại.

Tôi hoảng loạn run rẩy, nói: “Lâm, buông tay ra! Anh là đồ khốn! Buông tay ra!”

https://thuviensach.vn

“Chẳng phải em muốn làm bạn sao? Để xem bây giờ thì còn làm thế nào được đây! Tối nay, anh sẽ khiến em phải bỏ hẳn ý nghĩ này đi!” Giọng anh ta khàn khàn, nghe thật dữ tợn.

Tôi gần như phát khóc, van vỉ: “Lâm, tôi sau rồi, không làm bạn thì thôi. Anh buông tôi ra đi!”

“Xoạt” một tiếng, áo tôi rách tung, không cho tôi có thời gian che chắn, Lâm đã đè lên người tôi, vội vã cúi xuống hôn tôi. Toàn thân tôi bỗng chốc nổi da gà, tôi nghẹn ngào kêu lên.

Anh ta cũng cởi hết quần áo từ lúc nào rồi, cơ thể nóng bỏng đè lên người tôi, còn bày tay thì càng không chịu yên phận. Vào thời khắc cuối cùng trước khi bị chế ngự, tôi cắn răn dùng chút tỉnh táo cuối cùng để vung dao găm lên, tuy bản thân cũng cảm thấy chiêu này có tác dụng mới là lạ. Quả nhiên dao dăm vừa giơ lên thì Lâm chỉ hơi khựng lại, nhưng ngay sau đó là một tiếng “rầm” rất lớn, chiếc giường gỗ khốn khổ cuối cùng đã không chịu nổi sự giày vò, đổ nghiêng xuống.Lâm ôm tôi lăn từ trên giường xuống nền đất.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cướp Dê Cướp Ngựa, Cướp Phụ Nữ

Trước khi Dela và nhân viên khách sạn xông vào phòng, Lâm đã nhanh chóng chỉnh trang lại quần áo cho bản thân và tôi, nên khi bị bắt gặp đứng cạnh nhau trước cái giường gẫy sập, anh ta lập tức nói ngay: “Chiếc giường này chất lượng không tốt!”

Dela đẩy cửa đi vào, vừa hay nghe thấy câu này, liền gật đầu, nói: “Phải, thế trận lớn thế này, đến giường bằng đá chắc cũng phải sập thôi.”

Mặt tôi đỏ như gấc chính.

Dưới ánh mắt nóng như thiêu đốt của mọi người, chúng tôi được chuyển sang căn phòng mới có tới tám chiếc giường, Dela và Ceda cũng vào ở cùng. Tôi kiên quyết đòi Ceda ngủ ở giường bên cạnh và lăn lộn trong sự xấu hổ, ảo não. Lâm chốc lát lại liếc nhìn, khiến tôi rối bời không biết phải làm gì. Trước dáng vẻ lúng túng của tôi, đột nhiên anh ta quay đầu đi chỗ khác, khẽ phì cười.

Dela nãy giờ trùm chăn giả chết không nhịn được nữa, kéo chăn ra, đưa mắt nhìn lên trần nhà, hỏi: “Người anh em, ngày mai tiếp tục chiến đấu có được không hả?”

Lời này vừa thốt ra, những tiếng rì rầm trong phòng đột nhiên im bặt, chỉ còn cái chăn của Ceda đang không ngừng rung lên, như thể con bé bị cảm lạnh. Tôi trằn trọc trong tâm trạng hỗn loạn và xấu hổ, mãi tới rạng sáng mới thiếp đi

https://thuviensach.vn

Lúc tôi tỉnh dạy đã là buổi trưa ngày hôm sau. Lâm và Dela đã không còn ở trong phòng, tôi thấy yên tĩnh phần nào, sau buổi tối hôm qua, nhất thời tôi cũng không biết phải đối diện anh ta thế nào. Ceda vẫn ở trong phòng, vừa thấy tôi dậy, con bé lập tức lao tới đứng ở đầu giường, vui vẻ nói: “Ngải, mau dậy ăn sáng thôi, có cà phê đấy@”

Tôi tròn mắt kinh ngạc, cà phê và sô cô la là có tiền cứu mạng của bổn cô nương đấy! Ngoài ra cà phê còn có tác dụng làm người ta bình tâm, đúng là thứ tôi đang cần. Thế là tôi vội vàng rửa mắt rồi đi xuống tầng dưới. Ceda kéo tôi đi thẳng vào một cửa hàng đối diện với khách sạn, mặc dù nhỏ nhưng rất đông khách. Trên một chiếc bàn kê sát tường có đặt sẵn tách cà phê đang bốc khói nghi ngút với bánh naan

Vừa ngồi xuống tôi liền hỏi: “Lâm đâu?”

Ceda cười hì hì, đáp: “Ái chà, sao không thấy chị hỏi thăm Dela nhỉ?”

Kể từ bây giờ tôi không nói gì nữa là được chứ gì?

Ceda cười khúc khích đẩy tách cà phê tới trước mặt tôi, nói: “Chị mau nếm thử xem, anh Lâm nói cà phê này có thể xép vào hàng ba loại cà phê khó uống nhất thế giới đấy,”

Để che giấu sự bối rối, tôi cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm to, vừa nghe thấy câu này liền “phụt”một tiếng, phun hết cà phê ra ngoài.

Ceda dã tránh ra từ sớm, lúc này mới nói với vẻ thông cảm: “Ôi, đúng là khó uống thật!”

Pakistan không trồng cà phê, nhưng chịu ảnh hưởng của nền văn hoá Trung Á, một số nhà hàng tự nhận là “cao cấp” vẫn có thể tìm được nguồn hàng. Có điều, sau khi bị pha trộn với phong cách ẩm thực của người Ấn Độ, Ả Rập và Ba Tư, cà phê ở đây… thà không nhắc tới còn hơn! Chả trách

https://thuviensach.vn

trà Bạch Ngọc ở đây lại khó uống vô địch như vậy, coi như cũng tìm ra nguyên nhân rồi.

Tôi tức giận nhìn Ceda chằm chằm: “Biết là khó uống còn lôi chị tới làm gì?”

“Anh Lâm nói ở đây có điện thoại quốc tế.” Ceda nói rồi hất chiếc cằm mũm mĩm về phía một góc của cửa hàng.

Điện thoại quốc tế? Tôi kích động đứng bật dạy, suýt chút nữa làm đổ cả tách cà phê. Ceda xua tay, nói: “Đừng sốt ruột, đừng sốt ruột! Hiện giời đang có người dùng, chị cứ ăn đi, em sẽ để mắt hộ chị.”

Ở một góc cửa hàng, quả nhiên có đặt một chiếc điện thoại màu xanh. Lúc này, điện thoại đang nằm trong tay một người phụ nữ, bên cạnh còn có một người đàn ông đang đứng, hai người họ thì thầm nói chuyện gì đó, xung quanh có rất nhiều người hoặc đứng hoặc dựa vào tường, hình như đều đang xếp hàng đợi gọi điện thoại.

“Thế này thì phải đợi tới khi nào?” Tôi cầm lấy cái bánh naan, cắn một miếng, vừa nhai vừa hỏi: “Họ đi đâu rồi?”

“Sáng sớm đã đi hỏi thời gian trực thăng tới rồi, chúng ta cứ đợi ở đây là được.” Ceda cũng bắt đầu ăn bánh, cô bé hiếu kì cũng nhấp một ngụm nhỏ cà phê, bỗng chốc mặt mũi nhăn nhó, phàn nàn: “Giống nước đái ngựa.”

Tôi phì cười, cũng không tới mức khó uống đến như vậy, nhưng quả thật gần giống với nước rửa bát. Cái quán nhỏ này nấu ăn tệ vậy mà vẫn đông khách, xem ra đều là nhờ chiếc điện thoại đó. Nhắc tới điện thoại, tôi chợt giật mình, một ý nghĩ loé lên trong đầu…

Tôi ngừng ăn, đặt cốc cà phê xuống và từ từ ngoái đầu lại, nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang gọi điện thoại, họ vẫn đứng quay lưng về phía tôi. Cô gái quấn một chiếc khăn trùm đầu dài, dáng người nhỏ nhắn, còn người

https://thuviensach.vn

đàn ông vóc dáng tầm thước, hay người nắm tay nhau và đều ăn mặc giống người dân bản địa. Đúng lúc cô gái đó đặt chiếc điện thoại ở trong tay xuống thì có một người đàn ông cao to nhanh như tên bắt bước tới giành lấy ống nghe trước vô số bàn tay khác. Ceda ảo não thét lên. Cô gái kia bị người đàn ông cao lớn xô đẩy, hơi lảo đảo, thế là người đàn ông đi cùng cô ta vội vàng đỡ lấy, cô gái quay đầu lại mỉm cười với anh ta, để lộ gương mặt vô cùng xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt bồ câu sáng lấp lánh. Nhìn thoáng qua, cô gái đó có gương mặt khá giống tôi.

Tôi chỉ thần người trong một giây rồi bật dạy gọi: “Alice?” Cô gái ở trước mặt chính là lí do tôi ngàn dặm chạy tới Pakistan này. Lặn lội khắp nơi, khổ sổ tìm kiếm suốt hơn một tháng trời mà không thấy, không ngờ hôm nay tôi lại gặp Alice ở đây.

Khi bảo tôi tới Pakistan khuyên Alice quay về, Ngô Chung từng nhắc tới việc họ cãi nhau. Nghe nói đây là nguyên nhân khiến Alice bỏ đi nhưng dùng đầu gối để nghĩ cũng biết trong này tất phải có uẩn khúc gì đó, nếu không sao lại bỏ nhà tới cái xứ Pakistan hẻo lánh nguy hiểm này chứ, trừ phi cô ta muốn tự sát. Nhưng dựa theo những gì tôi biết về cô tiểu thư này thì ngày cả khi trái đất bị huỷ diệt, cô ta cũng sẽ không tự sát. Hơn nữa, cá nhân tôi cũng tự hỏi rằng đến người yêu thường mà còn không khuyên nhủ được thì tôi có thể làm gì được chứ? Nhưng đằng nào cũng có người trả lộ phí cho, lại đang trong tâm trạng chán nản cực độ nên khi ông chủ Ngô gọi đến, tôi có thể thấy lần đi chơi này quả thực hơi khốn khổ. Và dù chẳng hy vọng mấy vào tài thuyết phục của mình nhưng tôi nghĩ chí ít sẽ cố gắng hết sức để xứng với số tiền Ngô Chung bỏ ra được. Tuy nhiên, trong vô số giả thuyết đã từng đặt ra, tôi thực sự không nghĩ rằng khi vừa nhìn thấy tôi, Alice lập tức bỏ chạy.

Nghe thấy tiếng gọi, Alice quay về phía tôi, khi ánh mắt chúng tôi vừa chạm nhau, những biểu cảm như hoảng sợ, sửng sốt, thậm chí là kinh ngạc…mà tôi đoán là sẽ có khi gặp lại đồng hương ở một nơi xa xôi kì quái

https://thuviensach.vn

đều không hề xuất hiện, chỉ có sự phẫn nộ hiện lên trong mắt cô ta. Sau đó, cô ta đẩy người đàn ông bên cạnh ra, nhỏ giọng nói gì đó, khiến anh ta thoáng quay lại nhìn rồi nhanh như chớp kéo tay Alice rẽ đám đông bỏ chạy.

Tôi thực sự không tin vào mắt mình nữa, nhất định là bị hoa mắt rồi, người đàn ông đó…sao lại là Muri được chứ?

Đột nhiên, đầu óc tôi trở nên tê dại. Nhất định là nhìn nhầm rồi, Muri sao có thể ở cùng với Alice được? Anh ta cũng tới đây tìm Alice, thế thì tìm thấy cô ta trước tôi cũng là điều hết sức bình thường, tại sao hai người vừa nhìn thấy tôi đã bỏ chạy? Hơn nữa, chẳng phải Muru đã nói với Abbas là đang đợi tôi ở Chitralsao? Đây là Changga, cách Chitral tận trăm núi nghìn sông cơ mà!

Những thắc mắc chưa được giải đáp lần lượt hiện ra trong đầu tôi. Sau khi tôi bị lạc đường, Muri không hề đi tìm tôi. Anh ta chắc chắn biết rằng bất kì ai bị ket ở vùng núi Karakoram trong tiết trời lạnh giá này đều lành ít dữ nhiều. Vả lại, rõ ràng anh ta nói với chúng tôi rằng Alice đang ở Chitral, vậy sao không tự mình đi tìm mà còn phải dẫn tôi theo? Còn nữa, chết tiệt, ban nãy nhất định là tôi đã nhìn nhầm rồi, sao anh ta và Alice lại nắm tay nhau? Vì họ nắm tay nhau nên lúc đầu tôi mới không nhận ra.

Tất cả những chuyện này rốt cuộc là thế nào? Mà thôi, việc quan trọng nhất bây giờ là bằng mọi giá, không được để bọn họ chạy mất!

Nghĩ thế, tôi lao ngay ra ngoài. Bóng dáng của Alice và Muri đã lẫn vào đám đông từ lâu, tôi đưa mắt nhìn quanh, gọi: “Alice! Alice!” nhưng chẳng thấy bóng dáng họ đâu cả. Ceda thấy tôi đột nhiên lao ra khỏi quán, cũng chạy ra theo. Tôi dặn cô bé: “Em ở lại đây đợi anh Lâm, cứ bảo chị nhìn thấy một người bạn, sẽ quay về ngay”! rồi dựa vào trực giác, đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Nghe nói năm 326 sau Công nguyên, Alexander Đại đế từng hạ lệnh đưa quân đội đến Changga để bảo vệ vùng biên giới Tây Bắc của đế quốc. Sự xuất hiện của quân đôi đã mang đến sự thịnh vượng về thương mại cho khu vực này, khu chợ Changga nổi tiếng Trung Á đã bắt đầu hình thành từ thời điểm đó. Thời gian qua đi,tuy sự huy hoàng không còn nữa nhưng đường xá của thị trấn vẫn giữ nguyên nét đặc sặc của một cứu điểm quân sự trọng yếu, đan xen phức tạp, hơn nữa, càng tiếng gần toà thánh đường xanh thì càng ngoằn nghèo.

Đường lớn nối đường nhỏ, đường nhỏ rẽ vào ngõ hẻm, càng đi, tiếng người nói, ánh sáng và bóng núi tuyết càng thưa thớt như thể tôi đã lạc vào thời Trung cổ. Nhưng may mà cuối cùng tôi cũng đuổi kịp Alice và Muri trong một con ngõ chật chội. Thấy bóng dáng hai người họ lại sắp biến mất, không còn cách nào khác, tôi gào lên: “Đứng lại, Alice! Còn chạy nữa, cô có tin tôi sẽ nói cho mẹ cô biết không hả?”

Chiêu doạ mách mẹ này thường chỉ dành cho học sinh mẫu giáo, nhưng bắt đầu từ hồi mẫu giáo, Alice không sợ trời, không sợ đất đã rất sợ người mẹ đẹp như Tây Thi tái thế của mình. Quả nhiên, bóng người đang chạy thục mạng phía trước thoắt do dự rồi dừng lại. Alice quay lại, bực bội quát lên: “Ngải Mễ Lạp, chị dám!”

Con bé này từ nhỏ tới lớn đều lôi cả họ cả tên của tôi ra mà gọi như vậy đấy, nó chưa từng một lần gọi tôi là chị gái, cơ bản là vì mối quan hệ cùng cha khác mẹ không đội trời chung giữa chúng tôi. Tuy nhiên, tôi cảm thấy thế cũng tốt, đằng nào tôi cũng không thốt nổi hai chữ “em gái” buồn nôn đó. Phải, tôi và Alice đều mang họ “Ngải”, cái tên Alice này chính xác phải là “Ngải Lệ Tư”.

Tôi nói: “Để xem tôi có dám hay không! Dì vẫn chưa biết chuyện cô tới Pakistan phải không?”

https://thuviensach.vn

Trên mặt Alice hiện lên vẻ hoang mang, nhưng con bé lập tức ngẩng cao đầu, nói: “Chị không quản nổi việc này đâu!”

Tôi cười lạnh, đốp lại: “Nếu không quản được thì tôi đã không tới cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này.”

Alice cũng cười khẩy, nói: “Đó là vì Ngô Chung mua vé máy bay cho chị, nếu không, có đánh chết chị cũng không tới.”

Tôi cứng họng. Nói cũng phải, những nhân viên văn phòng dựa vào tiền lương ít ỏi để sống khổ sở qua ngày như tôi làm gì có khả năng làm việc động trời này chứ, trừ phi chán sống!

Alice thấy tôi im lặng thì cười giễu: “Thấy chưa, tôi nói đúng rồi chứ gì! Nếu như chị chỉ đi vì tiền thì đừng có giả vờ tốt bụng nữa!”

Tôi không kiên nhẫn thêm được nữa: “Trước mặt cô, tôi không cần phải giả vờ tốt bụng!” Thực sự là không cần thiết, bố tôi chỉ là một thư sinh nghèo kiết xác, chết đi để lại hai bà vợ và hai đứa con gái, không có tài sảnn gì đáng tranh chấp và cũng không có tình cảm gì đáng tran giành.

Alice vô cùng tức giận, hỏi: “Vậy tại sao chị cứ bám theo tôi không chịu buông ta?”

Từ chỗ tôi đứng có thể thấy nãy giờ cô ta và Muri vẫn nắm chặt tay nhau, tôi quyết định coi như không thấy, nhẹ nhàng đáp: “Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau.”

Alice “hừ” lạnh một tiếng, thái độ như thể chẳng bận tâm. Tôi chậm rãi nói tiếp: “Nếu tôi nói với cô rằng tất cả những người đàn ông đã có vợ, ngay cả Ngô Chung, đều thế cả thì cô có chịu nghe không?”

Không ngờ tôi có thể nói ra những lời như thế này. Ngay cả Muri cũng phải ngạc nhân, thấy Alice dừng lại nói chuyện với tôi, anh ta liên tục lôi lôi

https://thuviensach.vn

kéo kéo bảo cô ta mau đi thôi, đừng lãng phí thời gian nữa, vậy mà sau khi nghe được câu này, anh ta không khỏi khựng lại. Tôi vờ như không nhìn thấy, người này đã bảo tôi lại Karakoram, bất kể xuất phát từ lí do gì thì tuyệt đối cũng không phải người tốt, tôi khuyên Alice đừng dính tới những người đàn ông đã có gia đinh, nhưng không có nghĩa tôi tán thành chuyện anh ta với Alice.

Alice mím môi im lặng, trong ngõ rất tốt, thi thoảng mới có xe hoặc ngựa đi lướt qua, ánh sáng chỉ loé lên trong giây lát rồi biến mất, chập chờn chiếu lên gương mặt diễm lễ đầy vẻ lo lắng của cô ta. Tôi chầm châm tiến lại gần, khuyên nhủ: “Ngải Lệ Tư, theo chị về nhà đi! Chạy tới một nơi như thế này vì bất kỳ người đàn ông nào đều không đáng.”

Thực ra, tôi rất ghét vai trò “chị gái” này, vì tôi biết do người phụ nữa đó có thai nên bố tôi mới nhất quyết bỏ lại vợ con, “đứa con” bị bỏ rơi đó chính là tôi. Nhưng sau khi bố tôi qua đời, có những chuyện cũg đi qua, ví như sự ấm ức, oán hận sâu sắc trong xương tuỷ, ví như sự bi phẫn không lúc nào nguôi ngoai. Thời gian sẽ làm phai mờ tất cả, câu này thựuc ra chỉ là nói láo, nhưng thời gian có thể làm con người ta lớn dần, nó cũng dạy tôi hiểu thế nào gọi là lực bất tòng tâm, giống như tôi và Alice, dù có ghét nhau đến thế nào đi nữa vẫn là chị em.

Bỗng có tiếng vó ngựa vang lên phía sau, hình như có người đi vào ngõ. Tiến vó ngựa càng lúc càng gần, tôi khẽ tránh sang một bên nhưng không quay đầu lại. Lần này không thể để cô ta trốn thoát được nữa. Tôi khẽ nói: “Ngộ nhỡ em xảy ra chuyện gì, chị thì không sao, mẹ chị thậm chí còn thấy mừng, nhưng em nghĩ thử xem dì sẽ ra sao. Còn nữa…”

Tiếng vó ngựa phía sau đột nhiên trở nên gấp gáp, lập tức như có luồng gió vút qua sau gáy. Trong khi tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị một đôi bàn tay túm chặt lấy và nhấc bổng lên. Trước mắt tôi là gương mặt kinh ngạc đến thất sắc của Alice và Muri, một đôi chân ngựa rắn chắc, thân ngựa màu đen tuyền. Tôi hét lên thất thanh.

https://thuviensach.vn

Người cưỡi ngựa nhanh nhẹn quấn vài vòng dây cương, buộc chặt tay tôi rồi tăng tốc lao về phía trước. Trong lúc hoảng loạn, tôi gập tay lại thúc mạnh về phía sau, nhưng chỉ chạm phải một thứ cứng như thép, đau khủng khiếp! Thằng cha này mặc áo giáp sao?

Thấy tôi phản kháng, người đàn ông đó nói: “Ta khuyên em đừng cử động lung tung, em đánh không lại ta đâu.” Nói rồi, anh ta khẽ bóp tay tôi, chỉ nghe một tiếng “khục” tôi lập tức đau đến chảy nước mắt. Giọng nói của người này rất trầm, tôi lại bị giữ chặt trước ngực anh ta nên có cảm giác tiếng nói vang lên từ lồng ngực anh ta. “Đừng cựa quậy lung tung nữa, biết chưa? Ta không muốn làm em bị thương đâu, Ngải Mễ Lạp, cô dâu của ta.”

Nghe thấy đối phương gọi tên của mình, tôi bất chấp tất cả quay ra sau nhìn, nhưng anh ta quá cao lớn, ngựa lại phi rất nhanh nên cố hết sức tôi cũng chỉ nhìn thấy một bộ râu rậm rạp. Tôi lập tức nhớ đến Hassan, người đàn ông có đôi mắt sắc như chim ưng và bộ râu rậm mà tôi đã gặp ở khu chợ ngày hôm qua.

Chết tiệt, sợ cái gì thì cái đó lại tới!

Chớp mắt, con tuấn mã đã bỏ xa Alice và Muri, rẽ vào một con ngõ nhỏ, sau đó lại rẽ thêm lần nữa, rồi lại một con ngõ khác. Trên đường, tôi nhìn thấy hai thanh niên mặc trang phục giống Hassan, cưỡi ngựa từ hướng khác đi tới. Vừa nhìn thấy tôi, một người đã hào hứng hét lên: “Cướp được rồi hả? Tốt quá rồi!”

Tôi thầm chửi thề trong bụng. Nếu là tôi, một hôm đi trên phố, thấy một anh chàng rất ưng ý, hôm sau liền phi ngựa tới bắt người ta về, chắc tôi cũng sẽ rất vui sướng; nhưng vấn đề là tôi lại chính là cái người bị bắt đó và giờ tôi chẳng vui vẻ chút nào.

Người thanh niên còn lại chỉ tỏ vẻ lạnh lùng, không nói gì cả. Cậu ta thúc ngựa chạy tới, hơi nghiêng người, nói: “Đại nhân Hassan, bạn của cô

https://thuviensach.vn

ta đã phát hiện có điều bất ổn, sắp đuổi tới chỗ này rồi.”

Sau khi nhìn rõ mặt của người thanh niên này, tôi ngoạc mồm chửi luôn: “Kangkun, cậu là đồ khốn nạn, chuyện này rốt cuộc là thế nào hả?”

Kangkun vờ như không nghe thấy, nói tiếp: “Nhiều nhất cũng chỉ vài phút là đuổi kịp chúng ta.”

Hassan trầm ngâm giây lát rồi nói: “Vào nhà!”

Theo lời anh ta, ba con ngựa đều nhất loạt quay đầu, phi vào một ngôi nhà trông bình thường như tất cả những ngôi nhà xung quanh, cánh cửa từ từ mở ra, sau khi cả ba con ngựa đã vào bên trong thì lập tức khép lại. Tất cả mọi người xuống ngựa, bỗng có ba con ngựa khác, một con màu đen, hai con màu nâu phi ra. Những người đàn ông cưỡi ngựa đều mặc áo đen, bên cạnh mỗi người đều có thêm một cô gái nhỏ nhắn, đầu quấn một chiếc khăn to.

Hassan ôm tôi xuống ngựa rồi lập tức giao tôi cho một người phụ nữ to béo choàng khăn thô. Bà ta thô bạo nhét mộ đống giẻ rách vào miệng tôi, thiết nghĩ việc này thật thừa thãi vì tôi đã hoảng loạn không thốt nên lời từ lâu rồi.

Tôi đúng là ếch ngồi đáy giếng. Người đàn ông tên Hassan này tuyệt đối không đơn giản chỉ là ông chủ của một quán ăn bình dân, trước khi anh ta cướp tôi về đã nắm rõ địa hình thị trấn và chuẩn bị sẵn đường rút lui rồi. Những con ngựa mới tới và cả những cô gái trên lưng ngựa rõ ràng là để dùng vào kết giương đông kích tây, anh ta đã cố tình tìm những người có vóc dáng giống tôi để thế thân. Lại còn cái nơi kín cổng cao tường này nữa… chẳng lẽ họ muốn đánh nhau sao? Trời ạ, sao Lâm có thể tìm thấy tôi đây?

Đầu óc tôi rối như anh hẹ. Kangkun, cái tên khốn này, rốt cuộc hắn muốn bán tôi cho ai chứ? Nhớ tới người đàn ông đứng đầu, tay cầm cây

https://thuviensach.vn

kiếm dài trên bức tranh ở quán ăn, Hassan nói đó là tổ tiên của anh ta, mẹ ơi, không phải là tổ tiên của phường thổ phỉ chứ. Đầu gối tôi bất giác mềm nhũn, tôi ngã phịch xuống đất trong sự bất lực.

Trước giờ, tôi cứ tưởng chuyến đi tìm Alice này cùng lắm chỉ vất vả vì đường đi mà thôi, hôm nay mới biết hoá ra là bị người ta cố ý vứt vào nơi núi tuyết cho lạc đường. Giờ đây, tôi vẫn có thể sống sót được chẳng qua vì phúc lớn mạng lớn. Cảm giác bị mắc bẫy khiến tôi chán nản. Cứ tưởng sắp được về nhà đến nơi, những chuyện này rồi sẽ biến thành một cuộc thám hiểm vô thưởng vô phạt, để khi tôi nho nhã xuất hiện giữa quảng trưởng Nhân Dân với tư cách là một nhân viên văn phòng, nó sẽ trở thành đề tài buôn chuyện nóng hổi nhất…Nhưng giờ đây, khi hai tay bị trói chặt cánh khuỷu, miệng thì chặt những giẻ lau, nằm thu lu trên đất, tôi mới biết hoá ra không phải tôi phúc lớn mạng lớn mà chẳng qua là chưa đến lúc! Wughi cũng không phải là lo lắng vô cớ, ở một nơi cách xa thế giới văn minh như thế này, tính mạng tôi nói mất là có thể mất ngay… Lần này thì tiêu thật rồi, mẹ tôi sẽ không phải thúc giục tôi kết hôn làm gì nữ, vì trong nháy mắt đã bị gả cho người ta rồi. Nghĩ tới đây, không kìm nổi nữa, tôi gục đầu xuống khóc oà lên.

Người phụ nữ đã nhét giẻ vào mồm tôi tên là Niz, nãy giờ bà ta vẫn lạnh lùng nhìn tôi, giờ thấy tôi gào khóc, bà ta lại nói: “Khóc được là tốt! Cô gái biết khóc lóc mới là cô gái ngoan còn thuần khiết.”

Tôi lập tức thôi khóc, tức giận ngẩng đầu lên, nhưng do miệng bị nhét đầy giẻ nên tức mà không chửi mắng được, chỉ có thể dùng ánh mắt căm phẫn trừng trừng nhìn bà ta. Tôi thèm vào, ai muốn lấy chồng thì đi mà thuần khiết! Bây giờ tôi phải làm sao đây, Alice, công việc của tôi, lời hứa với thôn Gama, tất cả đều trở nên hão huyền hết rồi.

Đúng lúc này, một thanh niên áo đen đi tới trước mặt Hassan, ghét tai nói nhỏ câu gì đó. Ánh mắt của Hassan lập tức chĩa về phía tôi, anh ta ra hiệu cho Niz đưa tôi vào phòng.

https://thuviensach.vn

Tôi bị Niz kéo dậy rồi đẩy mạnh về phía trước. Vừa đi vài bước tôi đã nghe thấy tiếng la hét thất thanh vọng tới. Chính là giọng của Dela: “Ngải Ngải, cô đang ở đâu?”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ taháy cách đó sáu, bảy gian nhà, có hai bóng người cao lớn đang trèo lên tưởng men theo bờ tường để kiểm tra từng gian nhà một. Đúng là Lâm và Dela rồi, xem ra họ không dễ bị lừa bởi đám người ngựa thế thân đó.

Đám người trong sân không hề hoảng loạn bởi diễn biến bất ngờ này, mấy tay hộ vệ ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, còn những người khác thậm chí chẳng buồn ngẩng đầu nhìn, ai đang làm gì vẫn cắm cúi làm tiếp, tất cả đều có vẻ ung dung, thong thả.

Người sốt ruột nhất chỉ có tôi, nhưng không đợi tôi có bất kì phản ứng gì, Niz đã đẩy mạnh tôi vào một gian phòng. Mất đà, tôi ngã nhào vào trong. Cánh cửa đóng rầm một cái, bất chấp đau đớn, tôi cuống cuống đứng lên, lao ra ngoài. Niz giơ tay ngăn tôi lại,hỏi: “Đi đâu?”

Đột nhiên có tiếng đập cửa rầm rầm và có tiếng người hô: “Ở chỗ này!” Là Dela. Tôi bị Niz khống chế nên dù nghe thấy tiếng gõ cửa nhưng cũng chỉ biết giãy giũa một cách vô ích. Hi vọng Lâm và Dela có thể nghe thấy tiếng nấc nghẹn của tôi mà phá cửa xông vào, cứu tôi ra.

Cánh cửa gian nhà bên cạnh được mở ra, một người đàn ông bực bội lớn tiếng quát: “Làm gì thế hả? Ở đây không có cô gái anh tìm.”

“Nhưng có người nhìn thấy…” Lần này là giọng của Lâm.

Người đàn ông thô lỗ ngắt lời anh ta: “Nhìn thấy cái gì? Đi đi, đi đi!” Ngay sau đó là tiếng cửa đóng sập lại,

Tim tôi gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi ở chỗ này, không phải ở phòng bên cạnh. Bất ngờ, Niz lôi tôi đi vào, không nói không rằng bắt tôi

https://thuviensach.vn

khoác chiếc Burqa của phụ nữa bản địa. Burqa của phụ nữ Pakistan có loại để lộ mặt, cũng có loại trùm kín từ đầu tới chân như con chim cánh cụt. Bộ quần áo đen sì mà Niz đang cố choàng lên người tôi là loại dành cho chim cánh cụt. Thoắt cái, tôi thấy trước mắt tối sầm, chỉ lờ mờ chút ánh áng. Với bộ dạng này, sợ rằng có đứng đối diện nhau thì Lâm cũng không thể nào nhận ra tôi.

Bỗng bên ngoài có người hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Niz khẽ hỏi: “Họ đi rồi à?”

Người kia nói: “Đại nhân bảo bà dẫn cô gái đó đi ra theo lối cổng sau trước, ngài sẽ đuổi theo.”

Niz gật đầu tuân lệnh rồi đẩy tôi đi. Tôi bị ép đi ra bằng lối cổng sau. Lòng tôi như có lửa đổ, ngặt nỗi tay chân bị trói chặt, miệng bị nhét giẻ, cả người lại khoác Burqa, không sao cựa quậy được.

Có tiếng người nói ầm ĩ thấp thoáng xuyên qua làn áo, chiếc xe không ngừng lắc lư, có lẽ đang đi vào khu chợ. Sau đó, tiếng người nói xa dần, không khí trở nên lạnh giá, hình như chúng tôi đã ra khỏi Changga và tới một nơi hoang dã. Bánh xe không ngừng vang lên tiếng lộc cộc, màn đêm buông xuống, rất lâu sau, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại. Cửa xe được mở ra, có người thò tay kéo mảnh voan trên đầu tôi xuống.

Niz vội ngăn lại: “Hiện giờ vẫn chưa thể tháo voan che mặt được.”

Người đó nói: “Không sao.”

Tôi nhận ra người vừa nói là một trong những kẻ đã bắt cóc tôi trong khu chợ.

Người đó đỡ tôi xuống xe, Niz bám theo không rời nửa bước. Thực ra ngay cả khi bà ta không bám theo thì tôi cũng không chạy thoát được. Cái

https://thuviensach.vn

váy chết tiệt này chẳng khác nào cái bao tải, ngay cả khi chân tay không bị trói thì tôi cũng không thể nào chạy nhanh được.

Trước mắt tôi là một cái sân cực lớn và khu nhà chính đèn đuốc sáng trưng, liên tục có người thò đầu ra nhìn, nhưng hoàn toàn im lặng. Vừa đặt chân vào nhà, tôi liền thấy hai bên có nhiều người đầu đội mũ nỉ, ăn mặc trang trọng đứng xếp hàng ngay ngắn, trông đen xì xì một đám, nhìn thoáng qua ít nhất cũng phải tới năm chục người. Người đàn ông cao lớn đang đứng tại vị trí chủ đạo ở phía cuối đám đông chính là Hassan. Tôi kinh hãi, chuyện gì thế này?

Bộ quần áo trên người Hassan còn mới tinh, dưới ánh đèn càng trở nên vô cùng trang trọng, quý phái. Anh ta hết đưa mắt nhìn mặt tôi lại nhìn xuống bộ quần áo quê mùa trên người tôi, đột nhiên im lặng. Tôi nghe thấy tiếng Niz nuốt nước bọt ừng ực.

“Voan che mặt đâu?” Anh ta hỏi.

“Ở đây, bây giờ tôi sẽ đeo cho cô ấy, thưa đại nhân.” Có người lập tức đưa tới một chiếc khăn voan trắng tinh có gắn hoa. Niz lập tức chùm lên đầu tôi. Từ lúc xuống xe, tôi luôn trong tình trạng choáng váng, nhưng lúc này bỗng tỉnh tá hẳn. Sực nhớ ông lão ở chợ từng nói đội khăn voan trùm đầu có nghĩa là đồng ý xuất giá, tôi bèn ngoảnh đầu đi nhất định không chịu đội.

Niz tức điên người nhưng trước mặt đám đông không thể có hành vi thô lỗ. Nhân cơ hội này, tôi giãy giụa bỏ trốn, mấy tay vệ sĩ không nói không rằng lập tức bước về phía cửa, chặn đường tháo chạy của tôi.

Theo truyền thống, voan trùm đầu phải do một người phụ nữ trong nhà đội cho cô dây, đương nhiên truyền thuyết cũng nói là cô dâu phải cam tâm tình nguyện đội khăn thì hôn lễ mới được coi là có hiệu lực, nhưng rõ ràng không một ai trong cái nhà này có ý định tuân thủ quy tắc thứ hai cả. Cả

https://thuviensach.vn

đám đàn ông từ nãy tới giờ vẫn im lặng một cách kỳ lạ, chăm chú nhìn tôi và Niz giằng co với nhau. Tôi không trốn được nhưng cũng không thể ngăn được quyết tâm đội khăn trùm cho tôi của Niz.

Vốn dĩ việc đội khăn trùm rất dễ dàng, nhưng vì dọc đường xe không ngừng lắc lư nên dây trói lỏng ra, bị tôi giật mạnh mấy cái liền bung hết; hai tay được giải phóng tôi đương nhiên sẽ ra sức kháng cự. Nhất thời Niz cũng không biết làm thế nào, thấy tình hình không ổn, bà ta bèn hét lên, mấy người đàn bà đanh đá ở bên cạnh xông tới. giữ chặt lấy cơ thể đang giãy giụa của tôi để Niz nhân cơ hội trùm khăn lên đầu tôi. Tôi giật mình, ú ớ kêu nhưng đống giẻ rách chết tiệt trong miệng vô cùng ngoan cố, đến giờ vẫn không chịu rơi ra.

Thấy việc trùm khăn đã thành công, đám người trong phòng đều thở phào, một người lớn tiếng hô: “Hành lễ:” Mấy người đàn bà và Niz túm chặt lấy tay tôi, đẩy về phía Hassan. Đây đâu giống kết hôn, rõ ràng là bị bắt lên đoạn đầu đài@

Thấy chỉ còn cách Hassan có mấy bước chân, không hiểu sức mạnh từ đâu mà có, tôi bất ngờ co chân đá một cái trúng giữa bụng Niz, khiến bà ta ngã chổng vó, đồng thời kéo một người khác ngã theo. Mấy người còn lại cuống cả lên, có mấy người giơ tay túm tôi lại. Tôi lao về phía trước, nhưng phía trước có Hassan chắn ngang, thấy không còn chỗ nào để chạy, tôi chỉ còn cách lùi lại.

Mười mấy người lập tức xông về phía tôi, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Bỗng nhiên, một giọng nói già nua vang lên từ phía cửa: “Đang làm cái gì vậy?” Giọng nói không lớn nhưng vô cùng uy nghiêm, đa số người trong phòng đều dừng lại, tôi cũng bị Niz túm chặt như túm một con gà,

Trong lúc hỗn loạn tôi đã may mắn lôi được đống giẻ rách trong miệng ra, lúc này liền gào lên: “Thả tôi ra, thả tôi ra!” Niz giơ tay bịt miệng tôi lại,

https://thuviensach.vn

bị tôi cắn cho một phát, đau đến nỗi lông mày dựng ngược lên. Bà ta giơ tay định tát tôi thì Hassan giận dữ quát: “Niz, dừng tay!”

Niz dừng tay, ngay cả tôi cũng bị tiếng quát đó làm cho đứng tim. Ông lão mới đến lên tiếng: “Tốt lắm, bây giờ ai có thể nói cho nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra không?”

Một hộ vệ lắp bắp nói: “Lão gia…Hôm nay, đại nhân…kết hôn.”

“Nếu là kết hôn, ta nghĩ cần tìm hiểu xem tại sao không có ai báo trước cho ta biết.” Ông lão châm rãi nói: “Còn nữa, cô gái này là người ở đâu? Hình như cô ta không hề muốn kết hôn.”

Niz chen ngang: “Cô gái này rất muốn kết hôn ạ. Lão gia, cô ta đã đeo khăn trùm đầu rồi.”

Người được gọi là lão gia hừ lạnh một tiếng, hỏi lại: “Vậy sao?”

Nghe tới đây tôi đã hiểu ra phần nào, ông cụ này hình như không hay biết gì chuyện Hassan muốn cưới tôi, hơn nữa mối quan hệ giữa hai người họ không mấy hoà thuận, mấy chục người trong phòng này đều nghe lệnh của Hassan nhưng dường như cũng không dám đắc tội với ông cụ. Ông cụ này không hiểu từ đâu chạy tới phá đám, thật là tốt quá! Tôi thầm reo lên vui mừng, bây giờ mà có thêm màn thà chết cự tuyệt nữa thì càng tuyệt vời. Nói tóm lại là làm ầm lên để không thể tổ chức đám cưới được nữa là tốt nhất.

Hassan nãy giờ im lặng, lúc này mới cất giọng trầm trầm: “Cha, con sẽ giải thích với cha sau.”

Niz ấp a ấp úng như thể muốn nói điều gì đó, nhưng sau khi liếc nhìn Hassan, cuối cùng bà ta lại không nói gì cả. Những người còn lại trong phòng cũng đưa mắt nhìn nhau, đều biết thân biết phận giữ im lặng. Hassan ra hiệu cho Niz dẫn tôi xuống dưới trước.

https://thuviensach.vn

Khi đi ngang qua chỗ ông lão, tôi thấy người mà Hassan gọi là cha này mới ngoài năm mươi tuổi, có cặp mắt nhỏ và dài giống hệt anh ta. Ông cụ ngồi trên một chiếc xe lăn, mặc dù có đắp một tấm chân nhưng vẫn có thể nhận ra phía dưới đùi không có gì cả, chắc là một người tàn phế. Tôi gắng sức gào lên: "Xin hãy cứu tôi, xin hãy cứu tôi!" Niz bóp chặt cánh tay của tôi, hằm hè: "Ngoan ngoãn chút đi." Ánh mắt của ông cụ lướt qua mặt tôi, sáng quắc, ông ta trầm ngâm nghĩ ngợi.

Nếu như ông lão này là cha của Hassan thì khả năng đồng ý cứu tôi vô cùng nhỏ, nhưng ông ta đã ngăn hôn lễ lại, đây cũng có thể coi là một tia hy vọng. Sau đó, tôi bị áp giải tới căn phòng bên cạnh. Tối hôm nay đã trôi qua như thế này, tôi cứ bám lấy bậu cửa sổ, Niz thì dính lấy tôi như sam, ngoài ra còn có mấy vệ sĩ canh gác bên ngoài.

May mà ông trời không phụ người có tâm, sáng hôm sau, ông lão đẩy xe lắn đi qua, nghe thấy tiếng gọi thất thanh của tôi, do dự giây lát rồi "đi" tới.

Tôi gào lên qua khung cửa sổ: "Ông ơi! Chào ông, cháu là Ngải Mễ Lạp. Cháu bị bắt cóc tới đây, ông có thể giúp cháu được không?" Thời gian không nhiều, tôi quyết định cầu cứu luôn.

"Giúp cô cái gì?" Ông cụ hỏi.

"Có thể giúp cháu đưa tin không? Cháu có bạn ở Changga, cháu…" Câu này chưa nói hết đã bị ông cụ cắt ngang: "Nếu như nó đã kiên quyết muốn cưới cô, ta cũng chỉ còn cách đồng ý, hy vọng cô có thể nhanh chóng hoà nhập với gia đình này. Chỉ là ta thực sự không hiểu nổi tại sao nó cứ nhất quyết phải cưới cô. Cô không mang lại bất kì lợi ích gì cho bộ lạc và gia tộc của ta cả." Vừa nói ông lão vừa nhìn tôi chằm chằm.

Tôi đã bị một tràng này làm cho đầu óc rối loạn, chỉ biết há hốc miệng kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Miệng lưỡi của ông lão vẫn sắc như dao: “Ngải tiểu thư, những điều liên quan tới bộ tộc của chúng ta, cô biết được bao nhiêu?”

“Bộ tộc? Không…biết được bao nhiêu/”

“Cô có phải là tín đồ đạo Hồi không?”

“Hả…?”

Ông cụ chán nản kết luận: “Quả nhiên đúng như ta suy đoán, cô là một kẻ dị giáo.”

Tôi ngớ người, tôi gọi ông ta lại vì ông ta đã ngăn cản hôn lễ, những tưởng có thể nhờ vả ông ta để thoát khỏi đây, bây giờ mới biết ông ta ngăn cản hôn lễ không phải vì kết hôn bất hợp phát hay xuất phát từ thiện ý nhân đạo nào mà vì cảm thấy tôi không xứng.

Có vẻ như ông lão không muốn mất thời gian với tôi nữa nên mới nói: “Nếu như nó nhất định muốn cưới cô, ta cũng chỉ còn cách đồng ý. Hi vọng cô tự biết thu xếp cho ổn thoả, sau này chúng sống hoà thuận với những người vợ khác của Hassan. Ta sẽ nhanh chóng bảo Mullah thu xếp cho cô nhập giáo/”

Tôi lắp bắt: “Những…người vợ khác?”

Ông cụ bực bội đáp: “Phải, những người vợ khác. Theo qui định của chúng ta, mỗi người đàn ông đều có thể lấy bốn người vợ, có vấn đề gì không?”

Có, rất nhiều vấn đề nữa là đằng khác, chỉ có điều hiện giờ tôi chẳng thốt ra được câu hỏi nào.

Bỗng ông cụ phóng ánh mắt sắc bén về phía tôi, nói: “Nó lại còn muốn cô thành người vợ đầu tiên của nó nữa.”

https://thuviensach.vn

Tôi buột miệng hỏi: “Chẳng phải tất cả các bà vợ đều như nhau sao?”

Mặc dù không biết nhiều về tín đồ đạo Hồi và Hồi giáo nhưng tôi cũng biết bốn người vợ của họ và chế độ đa thê trong thời Trung Quốc cổ đại khác nhau ở chỗ giữa những người vợ không có sự phân biệt lớn bé, chồng mua quà cho người vợ này thì cũng phải mua quà có giá trị tương đương cho những người vợ khác, đối xử bình đẳng như nhau.

Ông cụ liếc xéo tôi với ánh mắt khinh bỉ như đàn gảy tai trâu, giải thích: “Đương nhiên không giống nhau, cô có thể sinh cho nó đứa con trai trưởng.”

Bây giờ tôi thực sự muốn khóc rồi!

“Hơn nữa, nói thật, diện mạo của cô…” ông cụ thở dài rồi nói tiếp, “tôi thực sự không thấy hay người có điểm gì giống nhau cả. Có thể chỉ là vì…” Ông cụ kết thúc câu nói bằng một cái nhún vai.

Tôi đột nhiên thấy rợn tóc gáy, hỏi: “Cái gì giống nhau? Này, ông đừng đi, hãy nói cho cháu biết ý ông là gì.”

Ông cụ vốn đã quay người đẩy xe lăn đi xa, thấy tôi gọi, ông ta khẽ ngoái đầu lại, nói: “Ta là cha của Hassan, sau này cô có thể gọi ta là cha giống như Hassan, hoặc gọi tên của ta là Jari.”

Người tôi ngây như khúc gỗ. Khi sự việc phát triển vượt quá sức tưởng tượng từ trước tới nay của bạn, phản ứng của bạn cũng chỉ có thể giống như tôi lúc này thôi, ngây ra như khúc gỗ.

Buổi chiều, tình hình càng xoay như chong chóng. Kangkun tất tả chạy tới, nhìn thấy bóng dáng cậu ta, lòng tôi càng thêm nặng trĩu. Kangkun xuất hiện ở chỗ này chỉ nói lên một điều: Lâm và Dela đã thực sự bị cắt đuô, tôi sẽ không trông chờ vào ai được nữa.

https://thuviensach.vn

Kangkun thấy tôi vẫn bình yên vô sự thì vô cùng kinh ngạc, quay sang chất vấn tên hộ vệ đang giám sát tôi, chỉ thấy anh này xua tay với vẻ mặt kích động, Kangkun đột nhiên cao giọng hỏi: “Cưới đại nhân Hardel?”, sau đó phẫn nộ lắc đầu, nói: “Không, không, lúc đầu chúng ta đâu có nói như vậy, chẳng phải chúng ta đã thoả thuận là bán đi Peshawar rồi cơ mà.”

Đột nhiện trời xoay đất chuyển, cậu ta nói cái gì? Định bán tôi đi Peshawar sao? Kể từ năm 1979, sau khi Phương Tây ngang nhiên xâm lược Afghanistan, thành phố Peshawar nằm cạnh biên giới Pakistan và Afghanistan trởi thành hậu phương của phiến quân và du kích Afghanistan. Tổ vỡ trứng cũng tan tành, Peshawar ngay lập tức trở thành khu chợ đen lớn nhất ở Pakitsan. Buôn lậu thuốc phiện, chất gây nghiện, vũ khí, và cả di vật văn hoá, đồ cổ…đều là những ngành nghề chủ yếu giúp thành phố này tồn tại, ngoài ra, nơi đây còn là chợ buôn người khét tiếng nhất cả vùng Trung Á.

Đột nhiên Kangkun bị gã hộ vệ đẩy ngã ngửa ra. Gã hộ vệ khinh bỉ nhổ nước bọt xuống đất mà Kangkun không hề phản kháng, chỉ từ từ đứng lên, im lặng bỏ đi. Nếu như không phải hướng cậu ta đi đối diện với cửa sổ thì tôi sẽ cho rằng người thanh niên co đầu rụt cổ bỏ đi này ngoan ngoãn như một con cừu non, nhưng đến nơi vắng vẻ, gương mặt cậu ta bỗng trở nên rất đáng sợ.

Dù Kangkun đã đi khuất nhưng chân tay tôi vẫn còn bủn rủn bởi cái tin vừa nghe thấy. Bán tôi đi? Đây không phải là sự thật chứ? Đột nhiên tôi nhớ tới một bộ phim tài liệu nói về chuyện buôn bán người ở vùng biển Caribbean, kẻ tiêm người đã tiên morphine hoặc meth (ma tuý đá) vào người những cô gái bị bắt cóc để khống chế họ, ép buộc họ tiếp khách. Tại chợ người, đối tượng dễ bán nhất chính là những cô gái trẻ và những cô gái từ vùng khác đến có nước da trắng nõn như tôi đây.

Không, không, tôi là người Trung Quốc cơ mà. Tôi vô thức giơ tay ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy của mình, nhưng ý nghĩ này vừa loé lên đã bị

https://thuviensach.vn

một ý nghĩ khác đè bẹp, điều này chẳng liên quan gì tới việc tôi là người Trung Quốc, điều mà khách hàng quan tâm chỉ là chủng loại đa dạng, cái gì cũng có.

Tôi ngồi xuống ghế xô pha, thời gian đã qua bao lâu cũng không biết, đang lúc ngẩn ngơ thì cửa bị đẩy ra, một hàng người đi vào, dẫn đầu là hai người lớn tuổi, trong đó có một bà lão mặt đầy nếp nhăn, Niz cũng ở trong số đó. Đám người lần lượt ngồi xuống chiếc ghế xô pha đối diện trước mặt tôi, nói: “Đây là nước suối lấy ở gần đây, đã được đun sôi rồi.”

Tôi ngỡ ngàng nhìn bà ta,

Trên mặt bà ta hiện lên một nụ cười giả tạo: “Cô có thể hiểu được tiếng Pashtun sao? Tốt quá rồi, vậy là những lời đại nhân nói, cô có thể hiểu.”

Tôi tiếp tục ngỡ ngàng.

“Chúng tôi biết mời cô tới như thế này không được phải phép cho lắm!” Nói tới đây, bà ta dừng lại, đánh mắt ra hiệu cho những người khác rồi tiếp: “Có điều, đây là truyền thống của chúng tôi. Hơn nữa, đại nhân là một người đàn ông rất tốt, cô sẽ hạnh phúc.”

Những người này tới để khuyên tôi kết hôn sao? Tôi dở khóc dở cười, thì ra ở Pakistan cũng có bà mối. Nhưng hiện giờ, tôi thực sự không cười nổi. “Xin hãy thả tôi về nhà!” Tôi van xin, tất cả mọi người đều giả vờ không nghe thấy.

“Đại nhân vẫn chưa có người vợ nào. Ngàu từng du học ở Anh Quốc, căn nhà này cũng là của ngài, ngoài ra ngài còn có rất nhiều sản nghiệp khác, nhiều tới mức cô khó bề tưởng tượng nổi.” Bà ta tiếp tục thuyết phục.

Thực ra vùng lòng chảo Broughton bao gồm tất cả các thị trấn ở đây chứ không chỉ có thôn Gama thượng và Gama hạ, ngay cả Changga cũng nằm trong phạm vi thế lực của Hassan. Tại vùng đất rộng lớn xa xôi thuộc Tây

https://thuviensach.vn

Bắc Pakistan này, gia tộc của Hassan tiếng tăm lừng lẫy, còn anh ta là nhân vật lãnh tụ kiệt xuất của cả một thế hệ trong gia tộc, từ những người giàu có, quan chức tới những người bán rong trên phố, không một ai không biết Hassan Naboo Hardel, ngoại trừ tôi.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 13: 8: Khổng Tước Lam Tím

Type: Huyền Đoàn

“Sau khi lấy nhau, hai người có thể nói chuyện bằng tiếng Anh, đương nhiên cũng có thể nói tiếng Pashtun. Cô sẽ trở thành chủ nhân của căn nhà này, đây là ước mơ của rất nhiều cô gái ở chỗ chúng tôi, nhưng cô thấy đấy, người được thánh Allah phù hộ lại là cô, cô gái ạ.”

Tôi thần người nhìn nét mặt tỉnh queo và cái miệng nói nhanh như gió của bà mối, ban đầu định thà chết cũng không đồng ý, nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu tôi không đồng ý, liệu có bị đem bán tới Peshawar không? Hoàn cảnh khiến con người thay đổi rất nhiều, mấy tháng trước, chắc hẳn tôi sẽ khinh bỉ những ai làm như thế này, nhưng hiện giờ, suy nghĩ đầu tiên và duy nhất của tôi cũng chỉ là tiếp tục sống, cố gắng hết sức để được sống.

“Bạn bè của đại nhân đều là những nhân vật có quyền có thế.” Niz ở bên cạnh bỗng hắng giọng, bà mối lập tức chuyển sang chủ đề khác: “Đại loại là những người như vậy đấy. Cô biết không, ngài có thể dễ dàng nuôi cô và những đứa con của hai người.”

“Trông tôi giống ai à?”

Không ngờ tôi lại thản nhiên thốt ra câu hỏi này, bà mối đang thao thao bất tuyệt bỗng dưng khựng lại, hoảng hốt nói: “Cô muốn nói tới tiểu thư Laila ư? Cũng không phải…”

Lại là Laila, có phải trùng tên không nhỉ? “Ai là Laila?” Tôi hỏi.

https://thuviensach.vn

Niz nói: “Việc này không liên quan tới cô, Ngải tiểu thư.”

“Tôi không quan tâm ai là Laila!” Tôi đứng phắt dậy, gào lên: “Các người đang bắt cóc tôi, tôi không phải người của đất nước này, tôi được pháp luật bảo vệ, các người không thể bắt cóc tôi rồi ép buộc tôi lấy người khác như thế này!”

“Chúng tôi có thể!” Niz giơ tay ấn tôi ngồi xuống ghế xô pha. “Hơn nữa, đây là lối thoát tốt nhất cho cô vào lúc này.”

Tiêu chí quan trọng hàng đầu của xã hội văn minh chính là tôn trọng ý muốn của cá nhân, càng tự do thì càng văn monh, ngược lại thì là lạc hậu. Cường quyền càng áp bức ý chí của người dân thì hình thái xã hội đó càng man di, giống y như đất nước này vậy.

Bà mối vờ như không nhìn thấy tôi tay đấm chân đá, khổ sở giãy giụa, tiếp tục nói: “Phụ nữ trước sau cũng phải lấy chồng, cô cũng cần phải có gia đình riêng của mình, những đứa con của mình, phải không? Cho nên hãy nghĩ thoáng một chút.” Nếu không phải đang trong hoàn cảnh ngắt ngặt nghèo, chắc chắn tôi sẽ cười vỡ bụng mất, những lời bà ta nói sao lại giống mẹ tôi đến vậy.

Nói rồi, bà mối trải một tờ giấy cỡ A4 lên mặt bàn, trên đó viết chi chít những chữ mà tôi không hiểu nổi và nói: “Điểm chỉ vào chỗ này là được.” Bà ta vừa dứt lời, bên cạnh lập tức có người mở một hộp mực dấu đỏ ra. Tôi sững sờ một giây, sau đó nhảy dựng lên.

Niz đã sớm phòng bị, không đợi tôi kịp nhảy lên đã giơ tay ấn người tôi xuống, và mối đứng lên kéo tay tôi qua bàn, những người khác thì hợp lức tách từng ngón tay của tôi ra, ấn ngón cái vào mực. Tôi phẫn nộ vùng vẫy, đạp vào cái bàn, nhưng ngay cả khi đạp trứng thì cũng chẳng có tác dụng gì. Thấy ngón tay cái đã bị đặt lên tờ giấy, mặc dù không hiểu trên đó viết gì những đoán cũng biết được, tôi gào khóc ầm ĩ.

https://thuviensach.vn

Một giọng nói đột nhiên vang lên: “Dừng tay!”

Hassan chắp một tay sau lưng, bước vào phòng, ánh mắt dừng trên gương mặt đẫm nước mắt của tôi. Anh ta nói với đám phụ nữ: “Ra ngoài cả đi.”

Niz nói: “Đại nhân, chúng tôi chỉ bắt Ngải cô nương kí tên lên tờ giấy chứng nhận kết hôn mà thôi.”

Quả nhiên là giấy chứng nhận kết hôn! Vừa rồi hỗn loạn quá, không biết tay đã bị ấn xuống giấy hay chưa, tôi cố căng mắt ra nhìn tờ giấy chứng nhận nhưng mắt đang nhoè nhoẹt nước, không thể nhìn rõ được.

Hassan nhíu mày, quát: “Ra ngoài!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không nói thêm lời nào, lần lượt đứng dậy, đi ra ngoài.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi, Hassan nhìn tôi và nói: “Họ hơi thô lỗ, ta thay họ xin lỗi em.”

“Nếu anh thực sự cảm thấy có lỗi thì hãy thả tôi ra!” Tôi thét lên.

“Ta thực sự rất xin lỗi, nhưng việc này ta không thể đồng ý với em được. Ngoài điều này ra tất cả những yêu cầu khác của em, ra đều có thể đáp ứng.”

Tôi tức giận gào lên: “Nói thế thì nói làm gì!”

Hassan cười, nói: “Em biết không, Mễ Lạp, tại đất nước chúng tôi, người phụ nữ nói như vậy với chồng sẽ phải lãnh hậu quả hết sức thêm thảm.”

“Bởi vì đất nước các anh vẫn đang ở thời Trung cổ! Toàn những kẻ bạo ngược!” Tôi đáp lại không chút kiêng dè.

https://thuviensach.vn

“Thật tệ, em sắp phải trở thành vợ của một kẻ bạo ngược rồi!” Anh ta nói một cách thản nhiên.

Tôi bị anh ta làm cho cứng họng, không biết phải nói gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn người đàn ông sắp sửa trở thành chồng của mình, lòng càng lúc càng nguội lạnh. Tôi cứ tưởng mình chẳng qua chỉ là nhân vật qua đường, chưa từng nghĩa sẽ trở thành nhân vật chính của một màn ép hôn kinh khủng thế này. Cuộc sống của tôi lẽ ra phải giống như đại đa số những cô gái đang ở độ tuổi lập gia đình khác, vội vã trải qua trong sự oán thán và thích thú, chứ không phải gả cho một người đàn ông râu xồm người Pakistan. Nhưng tất cả xem ra sắp thành hiện thực mất rồi, với một sức mạnh mà tôi không thể tưởng tượng được. Tôi sẽ bị giam cầm ở nơi hoang dã này, phải chia sẻ chồng mình với vài người phụ nữ khác, mặc Burqa, không có tự do, cũng không bao giờ được gặp lại người thân, không bao giờ được quay về đất nước của mình. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi run rẩy. Phải làm sao đây? Tôi phải làm sao đây?

Hassan tiến sát đến, hỏi: “Họ làm em đau à?” Người anh ta hơi ngả về phía trước, tôi lập tức lùi lại một cách vô thức. Người đàn ông này càng ngày càng khiến tôi cảm thấy quái dị, gương mặt nhỏ dài, đôi mắt nhỏ dài, còn cả bờ vai thẳng băng như cái mắc áo này nữa. Chim ưng, đây chính là một con chim ưng, còn tôi chính là con mồi vừa bị tóm. Tại một quốc gia không có pháp luật bảo vệ cho phụ nữ và trẻ em yếu đuối, thứ mọi người tuân thủ thường là luật rừng, kẻ mạnh được sống, kẻ yếu thì phải chết.

Tôi lấy tay lau nước mắt, tự nhủ bây giờ khóc chẳng có ích gì, Ngải Mễ Lạp, hãy nghĩ xem nên làm thế nào!

“Những người này vẫn chưa có kinh nghiệm thực tiễn, ra tay không biết nặng nhẹ, ta xin lỗi.” Anh ta lại nói.

Tôi ngoảnh đầu đi chỗ khác.

https://thuviensach.vn

Con ngươi đen láy của Hassan nhìn thẳng vào tôi: “Em muốn thế nào thì mới chịu vui lên đây? Quần áo, nước hoa? Em thích cái gì thì cứ nói, những thứ trên thế giới này có, ngoài tự do ra, ta đều có thể cho em.”

Tôi cười khẩy: “Vậy sao? Vậy tôi muốn ánh trăng!”

Anh ta lập tức nói: “Đợi ta một lát.”

Tôi ngạc nhiên, không nghe nhầm chứ, anh ta thực sự có thể lấy ánh trăng xuống cho tôi ư? Hassan quay lại nói nhỏ câu gì đó với hộ vệ ở ngoài cửa, hộ vệ đó lập tức nhận lệnh bước đi.

Lẽ nào họ thực sự đi lấy ánh trắng? Tôi hít sâu một hơi, được rồi, bây giờ không phải lúc nghĩ ngợi đến ánh trắng ánh triếc gì hết, phải tìm cách thoát thân đã.

“Đại nhân, anh có thể trả lời tôi một vài câu hỏi không?” Tôi thận trọng dò hỏi.

“Em nói đi.”

Tôi nhìn thẳng vào anh ta, hỏi: “Tại sao anh lại bắt cóc tôi, ý tôi là tại sao lại là tôi?” Dứt lời, tôi xoè hai bàn tay ra, tiếp: “Tôi rất nghèo. Xin đừng nói với tôi rằng vì anh thấy tôi xinh đẹp như hoa nhé/”

Mỗi người có một quan điểm khác nhau về sựu xấu đẹp. Nói thực, người có vóc dáng nhỏ bé như tôi không được ưa thích lắm ở vùng Trung Á, vì ở đây họ có xu hướng thích những người phụ nữ nở nang, béo tốt, giống như trong truyện Alibaba và bốn mươi tên cướp, lão địa chủ chẳng đã nói với người hầu rằng: “Đi, đi ra mua cho ta một người phụ nữ mũm mĩm về đây!” hay sao?

Biểu cảm của Hassan vô cùng sâu xa khó hiểu, tôi hoàn toàn không thể đoán ra trong lòng anh ta đang nghĩ gì, liền hỏi thẳng luôn: “Vậy thì vì sao?

https://thuviensach.vn

Vì một cô gái tên là Laila…phải không?" Nói đến đoạn sau, tôi bất giác thận trọng hơn hẳn.

Đôi mắt bé tí của Hassan hơi nheo lại: "Ai nói với em thế?"

Tôi ngoan cố gặng hỏi: "Vì tôi và cô ấy có nhiều điểm giống nhau à?"

"Không phải." Anh ta trả lời dứt khoát.

"Vậy thì tại sao lại bắt cóc tôi?"

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, khiến tôi lập tức nghĩ đây đúng là một câu hỏi ngu ngốc. Tôi hi vọng anh ta trả lời thế nào đây, là tiếng sét ái tình? Là duyên phận sao? Hơn nữa, ngay cả khi anh ta trả lời thì liệu đó có phải là sự thật hay không?

Cứ tưởng không nhận được câu trả lời, không ngờ một lát sau, Hassan chậm rãi đáp: "Vì Ngô Thượng Lâm."

Tôi ngạc nhiên, ai là Ngô Thượng Lâm vậy, nghĩ một lúc mới sực nhớ ra, Lâm chính là Ngô Thượng Lâm.

"Ngô Thượng Lâm? Anh vì anh ấy mà bắt cóc tôi?" Thật là khó hiểu. Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Hassan ở chợ và ánh mắt sắc lạnh như chim ưng của anh ta, thì ra lúc đó, người anh ta nhìn không phải là tôi mà là Lâm. Ôi Thánh Allah ơi!

"Sao anh lại vì Ngô Thượng Lâm mà bắt cóc tôi?"

Hassan có phần ngạc nhiên, hỏi ngược lại: "Ngô Thượng Lâm không kể thân thế của anh ta cho em biết sao?"

Tôi lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Anh ta nhìn kĩ gương mặt của tôi, sau khi chắc chắn không có bất kì dấu hiệu giả vờ nào mới nhíu mày, nói: “Nhưng vẻ mặt anh ta khi nhìn em…”

“Vẻ mặt anh ta làm sao?” Tôi gặng hỏi.

Anh ta nói: “Không có gì.”

“Có phải anh tưởng rằng tôi là thế nào đó của Lâm nên mới bắt cóc tôi phải không?” Tôi hỏi, đột nhiên nhớ ra Lâm nói anh ta là người “trong giới”, lẽ nào Hassan và anh ta có ân oán giang hồ gì đó? Nghĩ tới đây, trán tôi bắt đầu trút mồ hôi hột: “Giữa anh và Lâm có vụ gì sao?”

“Vụ?” Hassa như thể không hiểu câu hỏi này.

Tôi tưởng anh ra không hiểu, bèn chuyển sang dùng tiếng Pushtun: “Phải, hiềm khích, giữa hai người có mâu thuẫn rất sâu sắc phải không?”

“Không, không có hiềm khích gì cả.”

Tôi đang định bảo là anh ta nói dối, không có hiềm khích mà lại chỉ vì tôi biết Lâm nên bắt cóc tôi hay sao thì đã nghe thấy anh ta chậm rãi nói: “Khi một bộ tộc này phải chung sống với một bộ tộc khác suốt mấy trăm năm, nhưng cả hai đều giết hại rất nhiều người thân của nhau, làm nhục phụ nữ của nhau, chiếm hữu đất đai của nhau, cướp đoạt quê hương của nhau thì giữa họ không thể đơn giản chỉ là hiềm khích.”

Tôi sửng sốt. Hassan nói tiếp: “Em thực sự không biết gì cả.”

“Nhưng anh là người của bộ tộc Pushtun, còn Lâm…” Đang nói tôi bỗng im bặt. Lâm biết nói tiếng Urdu, cũng có thể nói tiếng Pushtun, là một tay súng cừ khôi, đồng thời là người của bộ tộc Rajput, nhưng bộ tộc Rajput đã bị diệt vong rồi cơ mà.

https://thuviensach.vn

Tôi đang định hỏi tiếp thì bị Hassan cắt ngang: “Nếu như em đã không biết gì cả, vậy hãy tiếp tục không biết đi, không biết đôi lúc cũng là một điều may mắn.”

Câu nói này sao lại giống hệt Lâm thế? Tôi sốt ruột nói: “Nhưng bất kể anh và Lâm có hiềm khích gì thì tôi cũng chẳng liên quan gì đến anh ta, giữa chúng tôi không có gì cả, thật đấy!”

Hassan không thèm bận tâm tới lời tôi.

“Chúng tôi chỉ vừa mới quen nhau mà thôi.”

“Tốt nhất là không có gì, hãy yên tâm làm vợ của ta.”

Tôi bỗng chốc cứng họng không biết phải nói gì.

Sau đó, anh ta chuyển chủ đề: “Sau hôn lễ, ta có thể cùng em quay về Trung Quốc thăm người thân, mặc dù sau này ta sẽ có nhữn người vợ khác nhưng ta hứa sẽ đối xử tốt với em.”

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, gã hộ vệ thận trọng cầm một chiếc đĩa đặt lên bàn, Hassan đứng lên mở chiếc hộp màu xanh lam ra, đẩy tới trước mặt tôi, trong hộp là một chiếc nhẫn có hình chiếc khiên màu xanh lam. Màu xanh lam đó là màu của viên ngọc, tuy không lớn lắm nhưng tròn nhẵn và trong veo, màu sắc hài hoà giữa màu làm và màu tím. Tôi dù đang hoảng loạn tới đâu cũng bị thu hút bởi vẻ đẹp của viên ngọc ngày, thì ra màu lam và màu tím hoà vào nhau có thể tạo ra màu sắp lấp lánh huyền ảo như thế này, khiến người ta hồn bay phách lạc như thế này.

Pakistan là vùng đất sản sinh lam ngọc nhiều nhất thế giới, viên ngọc nổi tiếng nhất được gắn trên vương miện của vua Khổng Tước, được gọi là Khổng tước lam tím. Lịch sử ghi lại viên Khổng tước lam tím to bằng quả trứng bồ câu, màu xanh lam pha tím, cho nên mới có tên gọi như vậy, có điều người thường đều không có cơ hội tận mắt chiêm ngưỡng nó. Tới thời

https://thuviensach.vn

đế quốc Kushan, viên ngọc Khổng Tước đã bị mất, từ đó bặt vô âm tín. Trước khi tới Pakistan, tôi từng lên mạng tìm hiểu một số tài liệu, trong đó cũng bao gồm nhưng dòng giới thiệu về ngọc quý.

“Ta không thể lấy cho em ánh trăng, nhưng thứ này cũng đẹp như ánh trăng vậy, hi vọng em sẽ thích.” Hassan từ tốn nói.

“Đây là cái gì?”

“Khổng tước lam tím.”

Trong phút chốc, tôi trợn tròn hai mắt. Chiếc nhẫn này không thể nào chính là nhẫn của vua Không Tước chứ? Chắc không phải, vì nó chỉ to bằng móng tay cái, gắn trên một miếng bạc cũ kĩ, mặt bên của miếng bạc là hình vẽ cung tên nhỏ xíu. Nhưng màu sắc của nó vô cùng hiếm có, vào thời đại vua Khổng Tước, có lật tung cả nước lên cũng khó tìm được viên thứ hai.

“Thứ như thế này, tôi đâu có gan nhận. Hassan, tôi nghe nói anh cũng du học ở Anh Quốc, thụ hưởng nền giáo dục hiện đại, chắc anh cũng hiểu bắt cóc là hành vi phạm pháp. Anh muốn điều kiện gì mới đồng ý thả tôi ra?” Tôi thận trọng cân nhắc từng từ.

Hassan lạnh lùng nói: “Hãy cất chiếc nhẫn cẩn thận, bị mất sẽ rất phiền phức.”

Tôi lắc đầu, nói: “Đại nhân, tôi không cần chiếc nhẫn, chỉ xin anh thả tôi ra, bất kì điều kiện gì cũng được!”

Cuối cùng anh ta cũng ngẩng lên nhìn tôi và nói: “Hãy tin ta, điều kiện của ta chắc chắn em không thể đáp ứng nổi.”

Tôi vẫn ngoan cố: “Anh cứ nói đi!”

https://thuviensach.vn

“Ta hy vọng dân tộc Pashtun có thể xây dựng một quê hương tự do hoà bình.”

“Hả…?”

Thấy tôi kinh ngạc há hốc mồm, anh ta nghiêm nghị ngồi, hỏi: “Đây chính là tâm nguyện duy nhất từ nhỏ tới lớn của ta, em có làm được không?”

Tôi không làm được.

Hassan châm biếm: “Nếu không làm được, em chỉ còn cách ở lại đây thôi.”

Điều kiện như thế này, làm gì có ai làm được hả? Tôi cố vớt vát một câu: “Nhưng tôi ở lại cũng đâu giúp gì được.”

Hassan thản nhiên đáp: “Có, sinh cho ta đứa con trai trưởng.”

Thật sự không thể hiểu nổi!!! Tại sao hết người này tới kẻ khác bảo tôi sinh con trai trưởng chết tiệu gì đó chứ, tôi có phải lợn đâu! Trong lòng gào thét dữ dội nhưng tôi không thốt lên được tiếng nào, vì trên thực tế, cả người tôi đều đã cứng đờ.

“Các người không thể làm như thế với tôi. Như vậy là phạm pháp!” Một lúc lâu sau, tôi nói với vẻ tuyệt vọng.

Hassan chậm rãi nói: “Ngải tiểu thư, lúc này ta mà thả em đi thì tương lai của em sẽ càng tồi tệ.”

Anh ta đang nhắc nhở tôi đây là một thế giới như thế nào. Đất nước này có vô số lệnh cấm dành cho phụ nữ, nếu không có đàn ông đi theo, ngay đến việc ra phố cũng là cả một vấn đề. Trước kia, tôi cho rằng những lệnh cấm này chỉ cần ứng phó qua quýt là được, bởi vì tôi là người nước ngoài,

https://thuviensach.vn

nhưng bây giờ khác rồi, tôi bắt đầu cảm thấy ngạt thở vì đống quy tắc, luật lệ đó. Sống lưng tôi đẫm mồ hôi, bây giờ phải làm thế nào đây?

"Hơn nữa, cái mà em gọi là phạm pháp…" Hassan vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, như thế đang cân nhắc có nên tiếp tục chủ đề này hay không, một lúc sau mới quay đầy lại nói tiếp: "Chân lí chưa chắc luôn đúng mọi lúc mọi nơi, ở thế giới này, ở cái thế giới mà em đang sống này, Mễ Lạp, ta tin em đã nhìn thấy, cảm nhận thấy rất nhiều hạn chế và sự bất công so với thế giới của em và thế giới phương Tây, em cho rằng nhưng hiện tượng này đã đi ngược cái gọi là tự do, nhân quyền, nhưng sao em có thể khẳng định những lí luận của Tây phương là hợp lí, là phù hợp với quốc gia và dân tộc này chứ?"

Dứt lời, anh ta đứng dạy, xem ra buổi nói chuyện tối nay đã kết thúc. Cặp mắt nhỏ và dài của anh ta ánh lên vẻ mệt mỏi, anh ta nhìn tôi một lúc rồi hỏi: "Em không đồng tình với những điều ta nói phải không?"

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, thẳng thắn đáp: "Đúng."

Anh ta lại một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ta không trách em, em vừa mới tới chưa được lâu lắm, vẫn chưa hiểu vùng đất này , cũng chưa hiểu những người dân ở đây."

Tôi hiểu ý của anh ta, anh ta đang nói tôi là kẻ ngoài cuộc cho nên không thể cảm nhận hết được.

"Ta hi vọng có một ngày em sẽ yêu nơi này, thực lòng yêu vùng đất và con người nơi này."

"Chắc chắn, nhưng không phải dưới hình thức ép buộc như thế này.

Hassan đã đi ra tới cửa, nghe thấy câu này bèn quay đầu lại nhìn tôi, nói "Rồi một ngày em sẽ hiểu, phương thức không quan trọng, quan trọng là kết quả."

https://thuviensach.vn

“Nếu nói như vậy thì sinh mạng còn có ý nghĩa gì! Bởi vì cuộc đời mỗi người nói cho cùng đều là một cuộc hành trình, và kết thúc của cuộc hành trình đó đều là cái chết.” Tôi mỉa mai.

Hassan hỏi sửng sốt, một lúc sau anh ta mới đồng tình: “Xét ở một phương diện nào đó thì em nói đúng, Mễ Lạp.” Nói tới đây, trên mặt anh ta hiện lên một nụ cười mỉm, đây là nụ cười thật lòng chứ không còn là nụ cười khách sáo như trước. “Thật không ngờ nói chuyện với em lại thú vị như vậy, chúc em ngủ ngon.” Nói rồi, anh ta khép cửa lại, một lần nữa nhốt tôi trong phòng.

Khi căn phòng trở lại yên tĩnh, tôi cảm thấy hơi lạ vì mình đã dám bắt bẻ anh ta như vậy.Về cơ bản, tôi là một kẻ rất thụ động, thế mà lại dám tranh luận với một người đàn ông ngoại quốc có thế lực lớn như vậy, thật đúng là hết hồn hết vía! Là do hoàn cảnh thay đổi nên tôi mới thay đổi, trở nên dũng cảm hơn sao?

Người ta đều nói sau khi gặp bất trắc sẽ trải qua năm giai đoạn, đầu tiên là hoảng hốt, sau đó là khóc lóc, tiếp sau đó lfà những hi vọng hão huyền và những lời cầu nguyện nực cười, cầu xin Chúa Trời cứu giúp hoặc kì tích xuất hiên, đây chính là trạng thái hiện giờ của tôi. Rất nhiều lần tôi hi vọng nếu Lâm biết tôi ở đây, hoặc có người nhìn thấy tôi tội nghiệp và thả tôi ra thì tốt quá, nhưng từng ngày, từng ngày trôi qua, hi vọng càng lúc càng mịt mù, hiện giờ chỉ còn lại một con đường là tự mình cứu mình.

Tôi kiễng chân kiểm tra đi kiểm tra lại các bức tường, cửa sổ và toàn bộ ngóc ngách trong phòng, kết luận rút ra không có cửa sổ hỏng để chui ra ngoài, cũng không có cửa sổ sau, như vậy tức là trước buổi hôn lễ tối mai, tôi sẽ không có bất kì cô hội nào để bỏ trốn. Vậy phải làm sao bây giờ? Nằm trên giường, tôi nhìn trừng trừng lên trần nhà đen sì, lòng nặng trĩu tâm sự, chỉ còn hai mươi tư giờ nữa là đến hôn lễ, nhưng bất luận nhìn theo hướng nào đều là lên trời không có đường, xuống đất không có lối.

https://thuviensach.vn

Nghĩ ngợi vẩn vơ, tôi thiếp đi lúc nào không hay, cũng tại mấy ngày lo lắng khiến tôi ngủ không yên. Bỗng "cạch" một tiếng, tôi lập tức mở mắt, nhưng kì lạ là không thể mở hẳn mắt ra. Toàn thân tôi mềm nhũn không chút sức lực, đang ngạc nhiên thì tôi thấy gương mắt mà mình không muốn gặp nhất:Kangkun!

"Hôn mê chưa?" Một giọng nói khẽ vang lên, tôi khó nhọc quay đầu về hướng phát ra giọng nói, có bóng người di chuyển trước mặt, trong không khí có mùi thuốc hoá học nồng nặc, đầu óc tôi càng thêm quay cuồng, mọi thứ đều mờ ảo, tôi chỉ có thể dựa vào trực giác để nhận ra người đó chính là Ka. Tôi cố gắng suy đoán đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên có hai bàn tay thô lỗ lôi tôi ra ngoài cửa, tôi nhìn thấy gã hộ vệ nằm sõng soài trên đất, hình như đã bị đánh ngất, Kangkun nhổ một bãi nước bọt xuống đất khi đi ngang qua gã hộ vệ đó.

"Đi đâu vậy?" Tôi cố hết sức, giọng nói yếu ớt như thể nói mê,

Ka kinh ngạc thốt lên: "Hả, cô vẫn chưa hôn mê sao?"

Vẫn chưa, có điều cũng sắp rồi.

Kangkun ở phía sau giục: "Đừng nói nữa, mau đi thôi!" Nói rồi cậu ta dùng một chiếc khăn dài chụp lên mặt tôi, chỉ để hở hai lỗ mũi.

Trong đêm tối, họ đưa tôi ra khỏi phòng, đi xuống một con đường nhiều sỏi đá ngổn ngang, tôi bị ngã oạch một cái, Ka lầu bàu kéo tôi đứng dậy, sau đó nhét tôi vào thùng xe. Chiếc xe lắc lư nghiêng ngả, tôi bắt đầu không ngừng run rẩy, vì lạnh, cũng vì sợ hãi. Tôi không có áo khoác, trong khi đêm hoang mạc vô cùng giá buốt, nhưng cũng chính nhờ điều này mà tôi không bị hôn mê,

Kangkun muốn đưa tôi đi đâu? Peshawar sao? Vừa nghĩ tới cái tên này, bụng tôi đã bắt đầu đau quặn, như thể bị người ta thụi cho một cú.

https://thuviensach.vn

Kangkun và Ka đang thì thầm tranh cãi kịch liệt, hai người nói vừa nhanh vừa có vẻ giận dữ, tôi lại đang lúc thần trí không tỉnh táo, không hiểu rốt cuộc họ đang tranh cãi điều gì, nhưng lúc họ tranh cãi, từ Peshawar được nhắc đi nhắc lại, khiến tôi căng thẳng tới mức không thở nổi.

Chiếc xe đột nhiên lắc mạnh rồi dừng lại. Kangkun và Ka đang tranh cãi kịch liệt bỗng nhiên im bắt, một luồng sáng rọi vào thùng xe, đó là ánh sáng màu vàng ấm áp của chiếc đèn pin.

Mặc dù các nước phương Tây luôn chỉ trích vấn đề trị an và đường xá của Pakistan, nhưng kì thực, việc kiểm tra an ninh của quốc gia này được tiến hành rất thường xuyên, hơn nữa còn thực thi phương thức tuần tra không cố định. Tôi thấy một người lạ hoắc vùa ngâm nga bài ca dao vừa thờ ơ nhìn một lượt các hành khách gồm lái xe, Kangkun, Ka, sau đó là Ka, Kangkun và người lái xe. Ánh đèn pin tắt ngấm, anh ta không nhìn thấy tôi vì tôi bị khuất sao một đống bao tải khoai tây. Tôi định dùng đầu đẩy mấy cái bao tải ra nhưng có thể yếu ớt không đủ sức.

Người lạ, tôi không biết anh ta là ai. Anh ta nói nói cười cười với lái xe một lúc rồi chiếc xe máy nổ máy, tiếp tục lắc lư lên đường, Kangkun và Ka quay trở về chủ đề ban nãy, còn tôi thì nằm trong đống khoai tây, không khỏi nín thở vì mùi ẩm mốc bốc lên xung quanh. Tôi mơ màng tự hỏi phải chăng mình đang gặp ác mộng, khi tỉnh giấc, biết đâu tôi sẽ thấy mình vẫn đang ở trong căn phòng nhỏ trên đường Giang Tô, trên giường có trải chăn lông vũ ấm áp, điều hoà ấm áp cả mùa đông, còn trong tủ lạnh là món thịt đúc ra mai can mà mẹ đã làm sẵn, không bị lạc đường, không bị bắt cóc, khônng có bọn buôn người. Tôi bắt đầu nôn thốc nôn tháo, một mùi chia lòm bốc lên khiến thùng xe trở thành một bãi rác lộn xộn.

Hơn nửa giờ đồng hồ sau, Ka thực sự không chịu nổi mùi chua này, đã phải tháo khăn chùm đầu của tôi ra, kéo tôi tới bậu cửa xe, để tôi thò đầu ra ngoài mà nôn. Bên ngoài xe không khí thoáng đãng, gió thổi bay những thứ

https://thuviensach.vn

tôi nôn ra, kéo thành một đường trắng ngoằn ngoèo, sau đó bị đêm tối nuốt chửng. Đâu đó vang lên tiếng thú hoang, tiếng gió thổi vù vù.

“Kéo cô ta vào trong kẻo bị người ta nhìn thấy đấy!” Kangkun nổi giận đùng đùng ra lệnh cho Ka. Miệng tôi đầy nước bọt, cổ họng vẫn thấy gây gây, lại một trận nôn nữa bắt đầu. Ka vội vã tránh ra, khẽ chửi thề. Tôi cảm thấy mình giống như một cọng hành bị bật gốc, lúc nào cũng có thể bị lăn ra khỏi xe.

“Chết tiệt thật, cô ta làm bẩn hết xe của tôi rồi.” Người lái xe lớn tiếng chửi bới và dừng xe lại, thò đầu qua cửa sổ, xua tay với chúng tôi, hét lên: “Bảo cô ta ra ngoài mà nôn!”

Tôi nghe thấy tiếng Ka gầm gừ định cãi lại, nhưng người lái xe vô cùng tức giận, kiên quyết không nhượng bộ. Kangkun đột nhiên nhặt một khẩu súng dưới đất lên, một khẩu AK47 hoen gỉ, quát: “Đi, lái tiếp đi!” Cậu ta hướng nòng súng về phía người lái xe.

Hai tay tôi vẫn ôm lấy bậu cửa xe, đờ đẫn nhìn xung quanh.

Người lái xe có gương mặt giống con chó bull không chút sợ hãi, nhảy ra khỏi ghế lái, đỏ mặt tía tai, ngửa cổ lên chửi: “Mẹ sư cái thằng ranh Baiti này! Tốt nhất mày hãy bắn một phát cho tao chết luôn đi, như thế khỏi còn ai lái xe nữa, hoặc là mày hãy cho co ta xuống xe mà nôn!”

Ngay cả ở Pakistan, quốc gia có nền kinh tế thuộc nhóm kém phát triển nhất thế giới này, cũng có sự phân biệt chủng tộc. Pashtun là bộ tộc lớn nhất ở Pakistan, tiếp đó là bộ tộc Tajik, Uzbek…Balti là bộ tộc bị chèn ép nhiều nhất, còn bị người ra coi thường nhất chính là bộ tộc Rajput đã bị diệt vong.

“Nhưng chúng tôi đã trả ông tiền xe rồi!” Ka gào lên.

“Tiền xe đâu có bao gồm tiền làm hỏng khoai tây của tao!” Người lái xe quát, không nhường nửa bước.

https://thuviensach.vn

Đây là tình huống mà Kangkun không ngờ tới, cậu ra sa sầm mặt, tiếp tục hướng nòng súng về phía người lái xe. Tim tôi như vọt lên tận cổ họng, nhưng đột nhiên Kangkun lại hạ súng xuống, quay lại ra tín hiệu cho Ka, sau đó tôi bị lôi từ trên xe xuống ven đường như một cái bao tải rách, đứng trên một tảng đá, nôn thốc nôn tháo.

Khi tôi nôn ra một bãi nước bọt trắng xoá, phía sau vang lên tiếng súng nổ, không phải một mà là mấy tiếng liền. Mấy cây đèn dài đột nhiên nhảy ra từ trong bóng tối, ánh sáng trắng bao trùm cả xe, tất cả mọi người và cả tôi đang bò rạp trên đất. Mấy bóng đen lập tức từ trong bóng tối lao ra.

Tôi nghe thấy Ka hét lên một tiếng rồi ngay lập tức, cậu ta bị bẻ ngoặt tay ra phía sau, ấn ngồi xuống đất. Ngay sau đó, Kangkun cũng hai tay ôm đầu, bị áp giải từ trên thùng xe xuống. Một giọng nói mừng rỡ vang lên: “À, lẽ nào không có ai dạy mày khi trộm súng phải kiểm tra xem trong ổ đạn có đạn hay không à? Nhưng mày có biết ổ đạn là gì không?” Giọng nói này sao quen tai đến vậy?

Một bóng người cao lớn sải chân đi tới chỗ tôi, cúi người xuống kiểm tra tỉ mỉ. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là bộ râu rậm, sau đó là đôi mắt nhỏ và dài của Hassan.

“Hả, lại là anh à?” Tôi chán nản làu bàu.

Hassan đứng ngược sáng nên tôi không nhìn rõ khuôn mặt của anh ta, chỉ cảm thấy anh ta đang toả sáng lấp lánh giống như Chúa Jesu.

“Sao lại ra nông nỗi này?” Anh ta nhíu mày hỏi.

Tôi chậm rãi ngước nhìn trời, nói thực, nhìn thấy anh ta, tôi cảm thấy có đôi chút vui mừng, tất cả mội việc trên thế gian này, so với tính mạng thì đều trở nên nhỏ bé.

https://thuviensach.vn

Hassan vẫn giữ nguyên tư thế khom lưng, còn tôi vẫn ngồi trên đất, ngửa cổ nhìn anh ta. Không thấy tôi đáp, anh ta lại hỏi: “Quần áo của em đâu?”

Tôi vẫn chưa kịp trả lời thì đã có người nhanh nhẹn cầm một chiếc chăn tới quấn quanh người tôi.

“Hình như là ngộ độc Ete.” Bên cạnh có người nói.

“Ete?”

“Một chất hoá học khiến người ta hôn mê.” Người đó nói tiếp. “Chắc là do không kiểm soát được liều lượng nên Ngải tiểu thư có phản ứng thần kinh quá khích.”

“Phản ứng thần kinh quá khích là cái gì?”

“Tức là đã tổn thương tới biểu bì đại não và hệ thống thần kinh, cho nên…”

Hassan im lặng giây lát rồi ra lệnh: “Trói lại, vứt ra ngoài kia cho chó sói ăn.” Anh ta không nói trói ai lại nhưng mọi người đều hiểu người được nói tới là ai. Ka cố gắng van nài tới mức khản cả giọng: “Cầu xin ngàu, cầu xin ngài, đại nhân Hardel.” Cả lưu vực sống Boughton, mọi người đều gọi Hassan là đại nhân Hardel chứ không dám gọi thẳng tên anh ta.

Tôi đang được Niz đỡ dậy, nghe thấy lời này thì vô cùng sửng sốt, giơ tay kéo tay áo Hassan, nói khẽ: “Đừng làm như vậy, tôi xin anh.”

Thấy tôi đột nhiên giơ tay ra, Niz quát: “Làm gì vậy?” Bà ta làm như thể tôi là tội phạm vậy. Tôi giật mình lùi lại một bước, loạng choạng chực ngã.

Hassan thấy tôi đột nhiên loạng choạng bèn giơ tay ra đỡ, ôn tồn hỏi: “Em muốn nói gì?”

https://thuviensach.vn

Tôi hơi sững sờ, không ngờ người đàn ông cương nghị này lại sẵn lòng đỡ tôi, mặc dù anh ta chỉ chìa ra có một bàn ra và sau khi thấy tôi đứng vững liền thu tay lại.

“Hãy tha cho cậu ta.” Tôi hạ giọng thỉnh cầu.

“Không được.”

“Anh từng nói ngoài việc thả tôi ra, tôi có thể đưa ra bất kì yêu cầu gì mà. Yêu cầu của tôi chính là tha cho Kangkun và Ka.” Tôi ngước mắt nhìn thẳng vào mặt Hassan.

“Nhưng hắn muốn bán em tới Peshawar.”

“Tôi biết. Tôi cũng biết cậu ta đối xử với tôi như vậy là đang khiêu khích với quyền uy của anh.” Tôi khổ sở van nài.

Có những luật bất thành văn nhưng vẫn được bộ tộc Pashtun tuân thủ vô cùng nghiêm ngặt, một trong những luật này bao gồm cả việc có thù phải trả, việc bảo vệ gìn giữ tài sản, đất đai, đương nhiên bao gồm cả việc che chở, đặc biệt là che chở bảo vệ cho những người phụ nữ trong gia tộc. Kangkun dám cả gan ức hiếp tôi, đừng nói Hassan là thủ lĩnh bộ tộc, ngay cả một người đàn ông bình thường cũng khó có thể nín nhịn trước hành vi như thế. Hassan buộc phải phản kích lại.

“Nhưng tôi không thể làm như vậy với người nhà của Abbas. Anh ấy đã từng cứu tôi.” Giọng tôi càng lúc càng nhỏ.

“Abbas chính là bố của Kangkun sao? Anh ta là người dẫn đường trên núi của em?”

“Vâng.” Vừa nghĩ tới Abbas, tôi lại thấy buồn bã. “Hassan, cầu xin anh, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, anh đã hứa với tôi rồi.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Hassan dừng lại rất lâu trên gương mặt của tôi, sau đó tôi nghe thấy anh ta nói: “Được.”

Tôi không dám tin những điều mình vừa nghe thấy, anh ta đồng ý rồi sao? Kẻ cầm đầu đám thổ phỉ của xã hội nguyên thuỷ này…đã đồng ý với tôi rồi sao? Chắc là do bộ dạng của tôi thực sự rất thê thảm. Ánh mắt của Hassan bỗng chốc trở nên thật dịu dàng, nếu không phải do tôi hoá mắt nhìn nhầm. “Ta đồng ý với em thả hắn ta đi.” Anh ta nhắc lại một lần nữa.

“Cảm ơn anh!” Tôi cố gắng hết sức nói lời cảm ơn.

“Việc của em cũng chính là việc của ta.” Anh ta khẽ nói.

Cuối cùng, Kangkun và Ka bị lột hết quần áo, vứt giữa nơi đồng ruộng hoang vu, điểm khác biệt duy nhất giữa mệnh lệnh này với mệnh lệnh ban đầu chính là tay chân của họ không bị trói. Tôi định xin cho Kangkun một lần nữa nhưng lại bị Niz bóp mạnh vào cánh tay một cái.

Giọng của Ka càng lúc càng xa xăm giữa màn đêm tĩnh mịch: “Đại nhân Hardel, không có quần áo sẽ chết mất, xin…”

Kangkun bực bội gắt lên: “Câm mồm.”

Lái xe cũng được dẫn tới trước mặt Hassan. Ông ta cúi đầu hôn tay của Hassan và nói: “Thánh Allah phù hộ, khiến tôi được nhìn thấy chiếc nhẫn của gia tộc ngài, đại nhân Hardel.” Nói rồi, ông ta giơ cao chiếc nhẫn sáng lấp lánh giữa màn đêm lên quá đầu với vẻ cung kính, đây chẳng phải chiếc nhẫn Khổng tước lam tím đó sao, sao lại ở chỗ này?

Tôi hơi sửng sốt, nghĩ ngợi một lát, chắc hẳn bọn Kangkun đã tiện tay lấy đi. Không ngờ chiếc nhẫn này còn có lai lịch sâu xa như vậy, rõ ràng đây chính là một chiếc thẻ VIP để đi tới bất kì đâu trong khu vực Broughton này. Vừa nghĩa tới đây, đột nhiên Hassan liếc mắt về phía tôi một cách đầy lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

Tôi vội vã cúi đầu lảng tránh ánh mắt đó. Không lâu sau, người lái xe rời đi. Hassan bước tới, không nói lời nào, cầm lấy tay tôi, luồn chiếc nhẫn vào ngón tay tôi, tôi im lặng để anh ta muốn làm gì thì làm. Nhưng chiếc nhẫn rộng quá, chốc chốc lại lệch sang một bên, khuôn mặt anh ta dần trở nên xám xịt. Một hộ vệ đưa ra ý kiến: "Hay là đeo lên cổ?" Hassan ngước mắt lên, ánh mắt dừng lại ở cổ của tôi. Tôi bất giác rùng mình. Một lát sau, trên cổ tôi có thêm một sợi dây chuyền và trên chỗ trái tim vài phân có một vật mát lạnh đang không ngừng lấp lánh.

Rất nhiều năm trước, có người đã nói: "Thực ra, khi có nhiều ngọc quý rồi, ta sẽ thấy đó chẳng qua chỉ là những viên đá lấp lánh đẹp đẽ mà thôi." Câu nói này có phần hơi quá, nhưng lúc tôi vô cùng yếu đuối, viên Khổng tước lam tím chết tiệt này quả thực giống như tảng băng vạn năm không tan, lạnh tới mức khiến răng tôi va vào nhau lập cập.

Tôi được cẩn thẩn đặt vào ghế sau của một chiếc xe, hơi ngả ra phía sau, cùng đại đội người ngựa đi tới một thôn trang gần đó. Đầu óc tôi càng lúc càng choáng váng, bắt đầu rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy rất nhiều âm thanh, cũng biết mình được đặt lên một chiếc giường, trong một căn phòng đơn sơ với bốn bức tường đã bị khói bếp hun đen sì, vậy mà chiếc giường rất to, đệm ở phía sau vô cùng mềm mại, khô ráo.

Có người dặn dò liên tục: "Người ngộ độc loại khí này cần phải uống nhiều nước.", "Không được vận động mạnh, cần nghỉ ngơi,". "Hai ngày đầu sẽ nôn nhiều, cần chú ý thoáng gió", "Xem ra hôn lễ sẽ phải hoãn lại." Câu cuối cùng là của Niz, nghe giọng có vài phần vui sướng.

Tôi chìm vào giấc ngủ mê mệt, sở dĩ không thể hôn mê hoàn toàn là bởi vì cứ cách một giờ, Niz lại lay gọi tôi dậy, bắt uống nước và uống thuốc. Uống nước nhiều lại phải đi vệ sinh nhiều, tôi cảm thấy rất khổ sở, trong suốt quá trình đều không nhìn thấy Hassan.

https://thuviensach.vn

Tôi nằm đứ đừ trên giường hai ngày, sau đó khăng khăng đòi được ra ngoài để đi dạo, hít thở không khí trong lòng. Niz đi ra ngoài xin phép, lát sau bóng dáng cao lớn của Hassan đã xuất hiện ở cửa. Nhìn thấy anh ta sải bước đi vào phòng, tôi hơi khựng lại.

“Ta nghe nói em muốn ra ngoài đi dạo?” Hassan hỏi.

“Vâng.” Tôi nói.

“Sau này, nếu em còn cần gì có thể trực tiếp nói với ta. Ta ở ngay phòng bên cạnh.” Anh ta lại nói.

“Ờ.” Tôi chỉ biết ngây người đáp như cái máy.

Không ngờ anh ta vẫn còn ở đây, càng không ngờ anh ta lại sẵn lòng dẫn tôi đi dạo, bởi vì phụ nữ không thể một mình ra phố mua đồ nên câu: “Em cần gì không?” ở Pakistan này đã trở thành một trong những lời tình tứ dịu dàng nhất mà người chồng có thể nói với các bà vợ của mình. Vậy mà lúc đó tôi không hề biết điều này, nghĩa lại khi vừa đặt chân tới Pakistan, tôi thực sự là một con ngốc, cái gì cũng không biết. Mà thôi, quay lại thực tại, nếu như Hassan đồng ý dẫn tôi ra ngoài đi dạo, tôi sẽ đi theo anh ta.

Đến tận lúc này tôi mới biết mặt mũi cái thôn mà mình đang ở. Đây là một thôn làng đã bị phá huỷ bởi chiến tranh. Ít nhất một nửa thôn đã bị đánh sập, còn nửa kia chỗ nào cũng là vết tích của bom đạn. Những dãy hàng rào, những bức tường đã bị sập một nửa, và cả nhưng biển báo dính đầy lỗ đạn, trên đó có viết: Thánh Allah phù hộ những người dân tự do.

Dạ dày tôi bắt đầu cuộn lên, Hassan lạnh lùng liếc nhìn tấm biển rồi quay người dẫn tôi đi chỗ khác.

“Nơi đây tại sao lại thành ra thế này?” Tôi hỏi.

“Chiến tranh.” Anh ta thản nhiên đáp.

https://thuviensach.vn

“Thánh chiến?”

“Em còn biết cả thánh chiến sao?” Anh ta có vẻ ngạc nhiên.

“Vâng.”

Thánh chiến chính là cuộc kháng chiến toàn quốc của người dân Afghanistan nhằm chống lại sự xâm lược của Phương Tây. Mặc dù quân xâm lược đã rút quân khỏi Afghanistan nhưng những dấu tích chiến tranh để lại vẫn ảnh hưởng tới hai quốc gia bên đèo Khyber và Pakistan và Afghanistan cho đến tận ngày nay. Không chỉ có vậy, tôi còn biết trong lãnh thổ Pakistan đã xuất hiện một lực lượng quân sự mới có nhiệm vụ giải phóng dân tộc và chống lại chính quyền hủ bại – quân Muja.

Giống như đa số những người ngoại đạo trên thế giới, lúc đó, tôi hoàn toàn không biết đội quân này có điều gì đáng sợ, cũng không cảm thấy nội chiến Afghanistan sẽ có liên quan gì tới bản thân mình. Bất luận là liên minh Phương Bắc – đại diện cho tổ chức thánh chiến – hay quân Muja đều chưa có tiếng tăm lắm, tôi quan tâm đến tình hình biên giới hai nước vì phải tới Karakoram. Đài BBC nói chỉ cần vòng qua Peshawar là sẽ an toàn, không có gì phải lo lắng, nhưng biến cố lúc nào cũng nhanh hơn kế hoạch.

Hassan đã một lúc lâu không nói gì, lúc này chợt lên tiếng: “Quân đội của Dostum đã phá huỷ vùng này.”

Tôi phải cố gắng hết sức mới nhớ ra con người này.

Dostum là một thế lực phiến quân khác hoạt động ở đèo Khyber, Trung Á. Nói một cách đơn giản, vùng đất Trung Á hiện nay đang trong thời kì phiến quân hỗn tranh.

“Trung Quốc nhìn nhận thế nào về thánh chiến?”

https://thuviensach.vn

Tôi nhếch miệng cười khẩy, đáp: “Sao tôi biết được Trung Quốc nhìn nhận thế nào, có điều, tôi có thể nói cho anh biết tôi nhìn nhận thế nào.”

Hassan mỉm cười, hỏi: “Ồ, vậy em nhìn nhận thế nào?” Khi anh ta cười, nét mặt dịu dàng hơn rất nhiều. Khác với vẻ tuấn tú, chu đáo của Lâm, ở anh ta có một vẻ phóng khoáng và từng trải, anh ta giống như lòng chảo Broughton có gió thổi qua vùng hoang mạc, còn Lâm giống như một cái cây ưu tú và duyên dáng. Tôi nói một cách nghiêm túc: “Nói thực, thánh chiến cũng vậy mà nội chiến cũng thế, tôi không biết nhiều về các bên giao tranh, có điều…”

“Có điều thế nào?”

“Có điều, bất kể bên nào cầm quyền, nếu người dân không được sống yên ổn, nếu nhân quyền của phụ nữ, trẻ em và người già yếu, bệnh tật không được đảm bảo một cách cơ bản thì đó chỉ là hôn quân.”

“Nhân quyền của phụ nữ là gì?” Hassan hỏi.

“Chính là thái độ của các anh đối với phụ nữ. Tôi không hiểu vì sao các anh không cho phép phụ nữ được đi học, được ra ngoài làm việc, hơn nữa còn yêu cầu họ phải mặc Burqa.”

“Burqa là trang phục truyền thống của chúng tôi.” Hassan nói.

Đương nhiên tôi biết Burqa là trang phục truyền thống, xem ra không nói rõ thì anh ta không hiểu ý tôi, thế là tôi đành nhẫn nại giải thích. “Có biết Chanel không?”

Anh ta gật đầu.

“Cống hiến lớn nhất của Chanel cho ngành thời trang không phải là bộ sưu tập Camelia mà chính là chiếc quần đầu tiên được thiết kế cho nữ giới. Chiếc quần đã mang đến sự tiện lợi vượt bậc cho phụ nữ, được coi như một

https://thuviensach.vn

tiêu chí đánh dấu sự giải phóng phụ nữ trong thế giới mới. Trong khi đó, phụ nữ ở đất nước các anh vẫn còn mặc cái bộ Burqa chùm kín từ đầu đến chân, cách ly với thế giới bên ngoài, đồng thời cũng cách ly chính mình với thế giới văn minh.” Thực ra tôi định nói là bộ chim cánh cụt nhưng không dám.

Hassan chậm rãi nói: “Trang phục chỉ là trang phục.”

“Nhưng chi tiết luôn là dấu mốc cho một xu hướng. Cứ cho đây không phải là điểm quan trọng, nhưng tệ nhất là tại sao các anh không cho phụ nữ và nam giới được hưởng nền giáo dục như nhau?”

“Em không tán đồng chuyện đó sao?”

“Đương nhiên không tán đồng! Đó là sự thụt lùi của văn minh và giết chết nữ giới.” Tôi kích động nói.

Hasan không nói gì, một lát sau mới nhẹ nhàng giải thích: “Điều này có liên quan đến lịch sử.”

“Tôi biết là do lịch sử, nhưng bất luận thế nào, các anh đối xử với phụ nữ như thế này chẳng khác nào bóp chết họ.”

“Rất nhiều chuyện phải cân nhắc đến thiệt hơn.”

“Hi sinh tự do của người phụ nữ được gọi là cân nhắc thiệt hơn sao?”

Anh ta thở dài, đáp: “Có thể. Có điều, Mễ Lạp, ta sẽ không trói buộc em, ta sẽ cho em đủ tự do.”

Tôi sửng sốt, hoàn toàn không quen với việc tự do của mình lại do một người đàn ông nào đó đem tới.

Hassan tiếp tục nói: “Hơn nữa, sau khi em có được sự bảo vệ của ta, ít nhất cả lưu vực sống Broughton này, không có ai dám động tới em.” Khi

https://thuviensach.vn

nói lời này, giọng anh ta rất hoà nhã, ôn tồn, nhưng càng hoà nhã thì lại càng tỏ rõ khí thế hiên ngang.

Trái tim tôi khẽ run rẩy, sau đó thì loạn nhịp, tôi đang quay lại thời kì chiếm hữu nô lệ sao? Không được, phải bình tĩnh lại! Thực ra, tôi vẫn không hiểu tại sao vùng đất này lại hỗn loạn như vậy. Mấy chục năm trở lại đâu, ngay đến một nhân viên văn phòng tầm thường không mấy khi đọc sách lịch sử và không quan tâm lắm đến tình hình quốc tế như tôi cũng biết bên trên trái đất này, khu vực rối loạn nhất chính là Trung Á. Chiến tranh Falkland là vì chủ quyền, có thể hiểu được. Chiến tranh Iran, Iraq là vì dầu mỏ, có thể hiểu được. Chiến sự ở Trung Đông, Syria đánh Lebanon, Lebanon đánh Jordan, vì tranh giành lãnh thổ có thể hiểu được. Vậy còn mảnh đất này thì vì sao? Trên thực tế, nhiều khu vực và quốc gia cũng có những phần tử cấp tiếp, đòi cải cách đất nước, lật đổ chính quyền, nhưng suốt một thời gian dài từ Chiến tranh lạnh đến bây giờ, không thấy cường quốc nào chịu bỏ công sức để lập lại trật tự ở khu vực này cả.

Còn nhớ cuộc nội chiến ở Rwanda(*), chỉ trong vòng có một trăm ngày ngắn ngủi, đã có tới hơn một triệu người bị giết hại, thủ đô Kigali máu chảy thành sông, vậy mà không thấy có cường quốc nào đứng ra giữ lấy chính quyền. Nghe nói cả thé giới im thin thít là vì không kiếm được lợi ích gì. Từ đó suy ra, không hiểu tại sao vùng đất này lại có chiến tranh khốc liệt như vậy, một nơi đất đai cằn cỗi, không có dầu mỏ thì có gì mà phải tranh chấp?

1.Đây thực tế là một cuộc diệt chủng xảy ra tại đất nước Rwanda thuộc châu Phi, có liên quan tới hai tộc người bản địa là Hutu và Tutsi.

Tôi đưa ra thắc mắc của mình, Hassan kinh ngạc nhìn tôi, hỏi: “Em còn nghĩ tới cả những điều này sao?”

Không thèm để ý tới sự kinh ngạc của anh ta, tôi chỉ gặng hỏi.

Hassan nói: “Em chắc hẳn biết con đường tơ lụa.”

https://thuviensach.vn

Tôi gật đầu.

“Người Trung Quốc các em gọi con đường tơ lụa là gì? Có phải là “con đường thương mại nối giữa phương Đông và phương Tây, đưa nền văn hoá phương Đông lan truyền tới phương Tây” không?”

Tôi nói phải.

“Về vị trí địa lí, con đường tơ lụa thực ra không phải là một con đường mà là những tuyến đường nối liền một số vùng núi cao ở châu Á với những vùng hoang mạc cằn cỗi. Vậy mà trên thực tế, lịch sử của con đường tơ lụa lại không hề lãng mạn, cũng không hề oai hùng, nó chẳng qua chỉ là những hòn đảo nhỏ rải rác giữa đại dương chiến tranh của nhân loại mà thôi.”

“Em có biết The Great Game không?” Hassan lại hỏi.

Tôi lại gật đầu. “The Great Game” là thuật ngữ dùng để chỉ cuộc chiến tranh lạnh lần thứ nhất giữa phương Đông và phương Tây mà chiến trường chính là mảnh đất này. Hai cường quốc ở phương Đông và phương Tây lúc bấy giờ là Nga và Anh. Khái niệm “The Great Game” do phía Anh đưa ra, nước Nga thì lại gọi là “Cuộc chiến của những cái bóng.” Tất cả những thủ đoạn có thể sử dụng đều được đem ra trình diễn trên mảnh đất này: gián điệp và phản gián điếp, khu vực phi quân sự, chính phủ bù nhin… Thời kì này đã sản sinh một thuật ngữ ngoại giao rất nổi tiếng, đó là “phạm vi thế lực”.

Có một lần, Wughi nói với tôi: “Tiểu Ngải, cháu có cảm thấy lịch sử nhân loại chính là một bộ sử sát hại không? Mà trong đó, hơn tám mươi phần trăm các cuộc chiến tranh là do tôn giáo, nói một các chính xác là mâu thuẫn tôn giáo dẫn đến sự bất đồng chính trị, bất đồng chính trị dẫn đến mất cân bằng trong phân phối lợi ích, thế là khai chiến. Một vòng luẩn quẩn mà nhân loại vĩnh viễn không thể thoát ra được.”

https://thuviensach.vn

Tôi nhíu mày. Hassan tiếp tục nói: “Do thế lực của Anh yếu dần nên quốc gia đại diện cho phương Tây đã được thay bằng Mỹ.”

Tôi nhướng mày, hỏi: “Ý của anh là nơi này chiến loạn không ngừng không hoàn toàn là vì nội bộ đất nước rối ren, mà vì từ xưa đến nay đã có người để mắt đế nó sao? Mặc dù vùng đất này vừa lạnh giá vừa cằn cỗi, nhưng vì vị trí địa lí độc nhất vô nhị mà trở thành khu vực tranh chấp giữa các thế lực sao?”

Ánh mắt của Hassan lỗ rõ vẻ tán thưởng: “Thông minh lắm, vậy em có biết hậu quả của The Great Game là gì không?”

Tôi lắc đầu.

“Kết quả của cuộc chơi này là nước Nga và nước Anh đã phân chia lại phạm vi thế lực, ngang nhiên phân chia vài dân tộc cho các quốc gia khác nhau mà không hề nghĩ đến bản sắc dân tộc mạnh mẽ của những người dân bản địa. Đường biên giới phân chia đó rất nổi tiếng, có chiều dài lên tới 2640 kilomet, được gọi là đường Durand (Durand Line), còn bộ lạc đã bị người ta ngang nhiên chia cắt đó chính là bộ tộc Pashtun.”

Thì ra đây chính là nguyên nhân của chiến tranh loạn lạc.

Sau khi có đường Durand, khu vực biên giới nhiều lần xảy ra xung đột. Tháng 6 năm 1897, cuộc đại khởi nghĩa chống lại nước Anh của bộ lạc Pashtun bùng nổ và kéo dài một năm. Năm 1899, tổng đốc Ấn Độ, nước thuộc địa của Anh lúc bấy giờ, đã hạ lệnh rút toàn bộ quân Anh về nước, để lực lượng vũ trang của bộ lạc địa phương tiếp quản, đồng thời năm 1901, thành lập tỉnh Biên giới Tây Bắc, coi đó là khu vực tự trị nhưng vẫn trựa thuộc trung ương, nhờ vậy mà có thể tạm thời hoà hoãn với bộ lạc Pashtun. Hình thức bộ lạc tự trụ này đã kéo dài tới khi nhà nước Pakistan ra đời. Bắt đầu từ ngày thành lập, chính phủ Pakistan đã biết không thể xem thường khi thế lực của bộ lạc Pashtun đang không ngừng lớn mạnh trong nước, chưa kể

https://thuviensach.vn

còn lan sang cả Kabul của Afghanistan. Nguyện vọng của những người Pashtun này là nhanh chóng thống nhất dân tộc đã bị chia cắt.

Năm 1996, được sự đồng ý của chính phủ Pakistan, một đội quân trẻ tên là Muja từ trại tị nạn của người Afghanistan ở Pakistan đã nổi dậy, xuất phát từ Peshawar tấn công sang Afghanistan. Các phe phái của tổ chức chống thánh chiến đang thương tích đầy mình một lần nữa lại bắt tay giảng hoà, hình thành Liên minh Phương Bắc, sau đó cũng bắt chước chiến lược của quân Muja, đưa hình thức liên minh này vào trong lãnh thổ Pakistan, cùng chống lại quân Muja.

Còn mùa đông năm nay, khi tôi lần đầu tiên đặt chân tới Pakistan, chính là một năm trước khi các thế lực dự định đối đầu giao chiến. Hassan nhìn xa xăm, nói: “Nếu như em sinh ra trên mảnh đất này, lớn lên trên mảnh đất này, em sẽ biết có những việc là do trời định ngay từ ngày chúng ta sinh ra, không phải chúng ta muốn như vậy, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.”

Tôi tranh luận: “Nhưng bất luận là nguyên nhân gì, quan trọng nhất vẫn là những người dân thường được an cư lạc nghiệp.”

“Phải, an cư lạc nghiệp.” Giọng anh ta bỗng như thủ thỉ. “Nhưng quê hương không còn nữa thì an cư lạc nghiệp thế nào đây?”

Về sau nghĩ lại, khi nghe thấy câu: “Nhưng quê hương không còn nữa thì an cư lạc nghiệp thế nào đây?”, tôi nên cảnh giác mới phải .Mọi chuyện xảy ra đều có nguyên nhân nhưng lúc đó tôi đâu còn lòng dạ nào mà nghĩ nhiều đến thế, chưa kể tiếng Pashtun của tôi vẫn chưa lưu loát lắm, tiếng Urdu cũng chỉ tàm tạm; hơn nữa, thú thực là tôi bị thu hút bởi vẻ mặt của Hassan khi nói câu đó. Trông anh ta có vẻ bi thương, không phải là sự bi thương thể hiện ra bên ngoài mà là một sự bi thương sâu sắc sâu thẳm tận trong xương tuỷ. Sự bi thương này sao mà sâu sắc đến vậy, khiến cho những người nhìn thấy đều phải lặng im?

https://thuviensach.vn

Một nhà nước Pakistan thống nhất, tự do, giàu mạnh, các chính trị gia gọi nó là: Pashtunistan. Hassan là người của bộ tộc Pashtun, nhưng anh ta là người Pashtun của Pakistan, anh ta có quan hệ gì với tổ chức thánh chiến của Afghanistan, và hiện giờ là quân Muja, tôi không thể đoán được.

“Kia là cái gì vậy?” Chúng tôi đã đi quanh thôn hơn hay vòng, cảnh tượng đập vào mắt đều là sự cằn cỗi. Có mấy người đàn ông đang khom lưng ngồi trước một cánh cổng vòm bằng đá đã sập một nửa, cao khoảng mười mấy mét, trơ trọi giữa vùng đất lạnh giá, hoang vắng. Thấy lạ, tôi liền hỏi.

“Bất Quy môn. Hàng triệu thanh niên khi ra chiến trường đều đi qua chỗ này, sau đó không bao giờ trở lại nữa.”

“Tại sao ở một nơi hoang vắng thế này lại có một cảnh cổng?”

“Trai tráng của đất nước chúng tôi đều đã ra chiến trường cả, đây chính là nơi người thân của họ tới để tiễn biệt họ.”

Tôi thẫn thờ, mảnh đất này đã loạn lạc mười mấy năm, vô số người phải chết.

Giọng của Hassan vẫn đều đều, có lẽ nhưng người đã quen với sự sống và cái chết đều như vậy. “Mới ban đầu, nó được dùng làm nơi tiễn biệt. Em cũng biết đấy, cả thôn đều đã bị san phẳng rồi, không có cột mốc, rất nhiều người không tùm được đường về nhà. Có người đã chồng một đống đá lên, dần dần càng xếp càng cao, sau đó cũng có những người làm cha làm mẹ bị mất con đã tới chỗ này khóc.”

Giống như lễ bốn chín ngày sau khi mất ở Trung Quốc, người thân phải ở trong nhà thắp nến đọc kinh suốt đêm, chính là vì sợ người đã khuất không tìm được đường về nhà.

https://thuviensach.vn

“Vậy bọn họ ngồi ở đó làm gì?” Tôi chỉ vào mấy dân làng đang trồi trước Bất Quy môn, gió lạnh thổi tung tấm chăn trên người họ, kêu phần phật.

“Chờ đợi. Chờ đợi chồng con, anh em từ chiến trường trở về.”

“Họ có trở về không?”

“Không.”

“Nếu như đã không về, sao họ còn đợi ở đây?”

“Đằng nào thì ngoài chờ đợi cũng không còn việc gì mang đến hi vọng nữa.”

Tôi đột nhiên thấy xót xa vô cùng, đây không phải là thế giới của tôi, nỗi khổ của tôi, tôi biết rõ tất cả những điều này nhưng vẫn không thể ngăn nổi cảm giác đau lòng, vì trên đời này vẫn tồn tại nơi khiến người ra tuyệt vọng như thế này.

Nhìn thấy chúng tôi, những người đàn ông lần lượt đứng dậy, cúi người kính cẩn, đợi chúng tôi đi qua, họ lại ngồi xuống, rụt cổ tránh gió rét, ánh mắt đờ đẫn, vô vọng nhìn chằm chằm về phía xa xăm.

“Thánh Allah ơi!” Tôi thầm thì.

Hassan khẽ ngâm nga: “Joseph sẽ quay lại Canaan, xin đừng bi luỵ; Hovel sẽ trở lại vườn hồng, xin đừng bi luỵ; nếu như cơn hồng thuỷ có tới dìm chết mọi thứ, Noah sẽ là người chỉ đường cho bạn trong mắt bão, xin đừng bi luỵ.” Giọng anh ta bi thương tới mức khiến người ta muốn khóc.

“Thơ của Hafez.” Tôi nói khẽ.

Hassan nhìn tôi. Không biết có phải tôi nhìn nhầm không nhưng trong ánh mắt anh ta có chút ngạc nhiên. “Phải, đây là thơ của Hafez, em biết ông

https://thuviensach.vn

ấy sao?”

Tôi gật đầu, Hafez là một trong những nhà thơ mà Wughi thích nhất.

Hassan nói: “Ta rất vui, thật đấy, Mễ Lạp.”

Nhưng biết nhà thơ tình vĩ đại nhất Ba Tư thế kỉ thứ mười bốn cũng chẳng thể thay đổi được hiện thực, mảnh đất từng nuôi dưỡng nền văn minh rực rỡ này đã chinh chiến liên miên mấy thế kỉ, nền văn minh mà nó từng xây dựng đã bị huỷ hoại hoàn toàn. Nếu đây là tổ quốc của bạn, quê hương của bạn, tôi nghĩ không một ai không cảm thấy tim mình tan nát.

Đột nhiên có ba chiếc xe việt dã xếp song song lọt vào tầm mắt của tôi, trong đó có một chiếc mà thùng xe phía sau đang mở. Các hộ vệ của Hassan đang lúi húi không biết tháo lắp cái gì, gần đó có hai hộ vệ vai khoác súng tiểu liên đang đứng, dáng vẻ nhãn rỗi, nòng súng kẹp dưới nách.

“Họ đang làm gì vậy?” Tôi vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn một lượt, kể cả Niz thì tổng cộng có bảy người, bất kì ai chỉ cần dùng một ngón tay là có thể bóp chết tôi, tôi thầm nghĩ.

“Sửa lại thùng xe. Như vậy, em có thể nằm thoải mái khi quay về.” Hassan đáp.

Tôi khẽ run rẩy, chẳng lẽ tất cả những người Pashtun ở Pakistan đều quan tâm tới tài sản của mình như vậy sao?

“Vùng này rất không an toàn phải không, cho nên họ mới đeo súng?”

Hassan cân nhắc giây lát rồi đáp: “Gần đây…cũng tạm ổn.”

Lòng tôi nặng trĩu, sao lại có vẻ do dự như vậy?

Mặt trời khuất bóng phía tây, đám thuộc hạ khoác vai nhau đi ăn cơm, chỉ còn lại hai người vẫn ở nguyên chỗ cũ, một người trông xe, một người

https://thuviensach.vn

gác cổng thôn, tới nửa đêm sẽ thay ca.

Do công việc sửa lại thùng xe vẫn chưa xong nên khi họ rời đi, cửa thùng xe không được đóng lại.

“Cửa xe cứ để mở như vậy không sao chứ?” Tôi hỏi.

“Không sao, phạm vi sát thương của súng tiểu liên là ba trăm mét.”

Lòng tôi nặng trĩu cực độ.

Hassan đã hiểu nhầm vẻ mặt nhăn nhó của tôi, liền an ủi: “Đừng lo, chỗ này cách nhà không xa lắm, em sẽ không quá vất vả đâu.”

“Cảm ơn.” Tôi khẽ nói, một lát sau lại hỏi anh ta: “Nhưng đây là đâu, cách “nhà” bao xa?”

“Chỗ này thuộc vùng trung du Broughton, đi xe về mất hơn nửa ngày.”

“Giữa đường có nghỉ không?”

“Có, trên đường về có qua một vài thôn nhỏ, không nhiều lắm nhưng để để nghỉ ngơi, yên tâm.”

Tôi rất không yên tâm, nhất là về khả năng xác định phương hướng của mình, cũng may đường xa của Broughton, tôi đã nắm rõ như lòng bàn tây, còn cả vị trí của Changga nữa. Tốt lắm, lần này tôi biết mình nên bỏ trốn theo hướng nào rồi…Tôi phải quay về Changga.

Thực ra, quay về Changga cũng không phải ý định sáng suốt, nhưng càng không thể chạy về Afghanistan được, người ta bảo nơi nguy hiểm thì đừng vào, nơi bạo loạn thì đừng ở. Còn hai hướng còn lại, một bên là hang ổ của Hassan, một bên là Karaokoram, vì thế tôi chỉ có một con đường duy nhất. Hơn nữa, tôi khá thông thuộc Changga, biết chỗ nào có đường đi phức

https://thuviensach.vn

tạp rắc rối, các sạp hàng san sát nhau, quan trọng nhất là ở Channga có điện thoại gọi đi quốc tế, tôi có thể xin cứu viện từ bên ngoài.

Ngoài ra, biết đâu Lâm vẫn còn ở Channga thì sao? Vừa nghĩ tới Lâm, tim tôi bắt đầu đập loạn lên. Tôi không biết mình làm sao nữa, chi tiết vào lúc nguy hiểm rình rập xung quanh, tôi vô cùng nhớ anh. Mặc dù nếu gặp lại anh cũng không biết nên nói gì. Vừa nhớ tới cảnh tượng hoang đường trong khách sạn hôm đó, lòng tôi lại rối như tơ vò, nhưng tất cả những điều này đều không khiến tôi nguôi ngoai nỗi nhớ.

Sau khi quay về phòng không lâu, Hassan sai người mang tới cho tôi một tệp thơ của Hafez, đồng thời mời tôi sang phòng anh ta dùng bữa tối. Tôi vui vẻ nhận lời, nếu như đã có ý định bỏ trốn thì cần phải biết thời gian làm việc và nghỉ ngơi của anh ta. Trên đường đi, Niz ngăn tôi lại, nói: “Đại nhân thích cô đấy, Ngải Mễ Lạp.”

Tôi lảng tránh ánh mắt sắc bén của bà ta, tôi ghét người phụ nữ này, từ giọng nói tới thái độ của bà ta đối với tôi.

“Nếu như ngài đã thích cô, cô cũng phải báo đáp lại tình cảm của ngài. Cô có yêu ngài không, Ngải tiểu thư?”

Khi nói câu này, bà ta áp sát người vào, mặt gí sát mặt tôi, gần tới mức tôi có thể nhìn thấy những mạch máu đỏ au trng đôi mắt trắng dã của bà ta. Tôi quay mặt, nhíu mày, đáp: “Tôi không biết.”

“Cô không biết? Sao có thể chứ, có phải yêu ngài!” Bà ta gầm gừ để thể hiện sự phẫn nộ trong lòng.

“Bà yêu anh ta có phải không?” Tôi cũng hỏi bằng giọng rất nhỏ.

Niz sững sờ như thể bị người ra đột ngột thụi cho một cú.

https://thuviensach.vn

“Tôi không biết ai là Laila, cũng không biết Hassan có thực thích tôi như lời bà nói hay không, có điều anh ta không có ý gì với bà cả, điều này tôi có thể khẳng định.” Tôi khẽ nói. Chọc giận Niz không phải là thượng sách, nhưng đằng nào có chọc giận hay không bà ta vẫn thế, giữa con người với con người quan trọng nhất là duyên phận, nếu trên đời thực sự có duyên phận thì mâu thuẫn giữa tôi và Niz đã được trời định kể từ lúc Hassan bắt cóc tôi trong khu chợ rồi.

“Chữ tài liền với chữ tai một vần”, tôi đột nhiên nhớ tới câu này. Có những yêu hận tình thù mà bản chất nó không hẳn như vậy, nhưng lập trường quyết định tất cả. Niz ghét tôi bởi vì Hassan bắt cóc tôi về làm vợ, còn Hassan bắt cóc tôi…là vì Lâm, vậy nguyên nhân sâu xa nào đã khiến tôi và Lâm gặp nhau?

Một hộ vệ mở cửa dẫn tôi vào phòng của Hassan. Dưới ánh đèn yếu ớt, tôi nhìn thấy một tấm bản đồ Trung Á khổng lồ, từ Islamabad tới Peshawar, từ dãy núi Karakoram hùng vĩ tới đèo Khyber, sông núi, thành phố, thị trấn, bộ lạc…tất cả đều hiện rõ trên bản đồ.

Không ngờ vừa mở cửa đã nhìn thấy một tấm bản đồ lớn như vậy, nhất thời tôi chỉ có thể nín thở ngước nhìn sống núi tráng lệ như vậy, sao có thể không khiến anh hùng kim cổ phải nghiêng mình.

“Vào đây.” Hassan chỉ chiếc ghế ở bên cạnh, ra hiệu cho tôi tới ngồi xuống. “Nhận được cuốn sách mà ta đưa cho em chưa?”

“Nhận được rồi, cảm ơn anh. Tập thơ rất đẹp.” Tôi đáp thực lòng.

“Tại đất nước của ta, biết đọc là một việc rất đáng ngưỡng mộ, là căn nguyên của nỗi sợ hãi hoặc sức mạnh nào đó. Ngay cả nhưng người đàn ông trưởng thành, trong mười người chỉ có bốn người thực sự biết chữ, vậy mà em có thể hiểu được chữ viết của chúng ta, điều này thật đáng ngưỡng mộ.”

https://thuviensach.vn

Tôi nhếch miệng cười, mỗi người đều có sở trường riêng, việc này cũng chẳng có gì kì lạ cả.

“Em biết mấy ngoại ngữ?” Anh ta đột nhiên hỏi.

“Không biết.” Tôi thích các ngôn ngữ nhưng chẳng tinh thông một ngoại ngữ nào cả, có lẽ là do không có môi trường luyện tập.

“Vậy em học tiếng Balti bao lâu để đạt tới trình độ như bây giờ?”

“Khi tới đây mới bắt đầu học.”

“Tiếng Pashtun thì sao?”

“Ba tuần.”

“Nghe nói em đang học cả tiếng Urdu?” Anh ta dùng tiếng Urdu để hỏi tôi.

Tôi nói: “Ji.” Trong tiếng Urdu, “Ji” có nghĩa là “Vâng”, tiếng Urdu cổ của Lâm và tiếng Urdu hiện đại vốn cùng một trường phái, hơn nữa anh còn dạy tôi rất kĩ.

Hassan giật mình kinh ngạc. “Chỉ trong vòng vài tháng, ba thứ tiếng, không những nói được mà còn đọc viết được?”

“Tiếng Balti thì vẫn chưa. Ngôn ngữ đó rất khó.” Tôi buồn bã đáp.

“Tất cả em đều tự học sao?”

“Đọc sách.” Tôi đáp. Trong phòng của Wughi chất đầy các loại sách, khi tôi mới học tiếng Balti, ông ấy đã sửa cho tôi từng âm một. Còn tiếng Urdu, người dạy tôi là Lâm, cho nên tôi nói tốt nhất.

“Xem ra ta đã nhặt được một báu vật rồi.” Hassan lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

Tôi buột miệng bắt bẻ: “Là cướp được.”

Anh ta mỉm cười và nhìn tôi chằm chằm, nói: “Phải, là cướp được.”

Tôi vội im bặt, cảm thấy có gì đó không ổn.

Khi Hassan gắp thức ăn cho tôi, tôi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của gã hộ vệ, còn anh ta thì rất thản nhiên. “Em đã gặp cha của ta rồi chứ?”Nói rôi, anh ta gắp một con cá nướng đặt vào bát của tôi. Tôi gật đầu.

“Ông từng là một trong những thủ lĩnh vĩ đại nhất của bộ tộc chúng ta, mặc dù tính tình nghiêm khắc nhưng công chính anh minh, dưới sự lãnh đạo của ông, bộ tộc Pashtun đã có những tháng ngày hưng vượng, phồn vinh. Sau đó, bọn ta gia nhập cuộc thánh chiến nổi tiếng đó, bắt đầu từ Peshawar.”

Cuộc thánh chiến mà Hassan nói tới chính là chiến dịch chống quân xâm lược Afghanistan. Chiến dịch này đã kết thích khi quân xâm lược hoàn toàn rút quân khỏi Afghanistan, nhưng rất đáng tiếc, Afghanistan từ đó đã không còn cường thịnh, giàu có.

“Đó là lần đầu tiên ta tham gia một cuộc chiến tranh thật sự.”

“Lúc đó anh bao nhiêu tuổi?”

“Đã trưởng thành, có một vị hôn thê.”

“Laila?”, tôi thầm nghĩ.

“Cô ấy tên là Laila.” Gương mặt Hassan bừng sáng khi nhớ lại quá khứ.

“Laila có đẹp không?”

“Rất đẹp.” Anh ta khẽ nói. “Cô ấy bảo ta đừng đi, nhưng ta khát khao được chiến đấu, khát khao thay đổi quốc gia này, xây dựng một cường quốc

https://thuviensach.vn

Pashtun thống nhất. Ta bảo cô ấy đợi ta quay về sẽ thành hôn, ta hứa với cô ấy rằng sau khi có được cô ấy, ta sẽ không bao giờ lấy thêm người vợ thứ hai."

"Anh thật tốt với cô ấy." Tôi nói.

Anh ta trầm ngâm trả lời: "Cũng có thể. Sau đó, bọn ta đã liên tục thắng trận, ta rất vui sướng, mặc dù rất nhiều người đã chết. Bọn ta đã chuẩn bị một lễ cưới rất lớn, không ngờ vào buổi tối diễn ra lễ cưới, Laila lại bỏ trốn cùng một người đàn ông khác."

"Bỏ trốn? Anh nói là bỏ trốn ư?" Tôi mơ hồ cảm thấy hình như đã nghe câu chuyện này ở đâu đó rồi. Đúng rồi, ở quán cá nướng!

"Phải, bỏ trốn." Hassan khẳng định rồi lại im lặng.

"Ta đã đích thân đuổi theo, nhưng lúc đó cục diện rất hỗn loạn. Mặc dù bọn ta đã chiến thắng, nhưng tổ chức chống đối vốn tới từ bảy gia tộc lớn của Pashtun, lệ thuộc vào các tập đoàn lợi ích riêng. Việc bàn giao chính quyền nhanh chóng biến thành một cuộc chiến tranh giành quyền lợi trong nội bộ tổ chứ, ta không sao lo chu đáo mọi việc được. Laila đã nhân cơ hội này cùng người đàn ông đó rời khỏi Pakistan, nhưng họ không hề kết hôn. Ta không biết vì sao, cũng không muốn biết." Dứt lời, Hassan lại im lặng và nhìn chằm chằm vào tay mình.

Tôi cũng im lặng, trong sự yên tĩnh càng lúc càng kéo dài này, nhìn gương mặt nhỏ và dài của anh ta, không biết tại sao tôi lại cảm thấy hơi buồn.

"Đây chính là nguyên nhân đến nay anh vẫn chưa kết hôn phải không?"

"Một phần thôi. Cha ta rất thất vọng về ta, nhưng chiến tranh đã khiến ông mất hết những người con trai khác, ông chỉ còn lại ta, một mình ta."

https://thuviensach.vn

“Tôi rất tiếc.”

Hassan nhìn tôi một lúc lâu rồi đột nhiên cầm lấy tay tôi, nói: “Cảm ơn em, Mễ Lạp, em tới đây khiến ta rất vui.” Lòng bàn tay của anh ta có vết chai mỏng và rất nóng, sự nóng bỏng này cơ hồ có thể làm tan chảy bất kì thứ gì nằm bên trong nó. Tôi chợt nhớ tới lời của Niz: “Cô có yêu ngà không, Mễ Lạp?”

Tôi không yêu, nhưng tôi hơi buồn.

“Tối nay, em hãy ngủ sớm một chút. Ngày mai, chúng ta phải dậy sớm để lên đường về nhà. À, ta có một món quà cho em.”

Tôi lắc đầu lia lịa, từ chối: “Không cần đâu.”

Cứ tưởng anh ta lại tặng tôi châu báu, nhưng Hassan đã lôi ra một con dao găm nhỏ xíu hình lá liễu, chưa bằng nửa bàn tay, cán dao mỏng như tờ giấy, tối mày, trông giống như cành cây. Anh ta khẽ cắm nó xuống, lưỡi dao lập tức xuyên thủng mặt bàn gỗ, rất ngọt. Tôi vô cùng sửng sốt.

“Đây là con dao mềm Skija nổi tiếng.”

Tôi lơ ngơ hỏi: “Dao mền là gì?”

“Em có thể đeo nó trên cổ tay giống như thế này.” Hassan vừa nói vừa rút con dao găm ra khỏi mặt bàn, nhẹ nhàng cuộc nó thành một vòng tròn. “Đây là khoá, em chỉ cần dùng ngón tay giữa chạm vào là có thể xuất đao.”

“Xuất đao?” Tôi run rẩy hỏi lại,

“Phải, em biết Skija là gì không?”

Tôi lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Vậy thì không cần bận tâm, từ bây giờ, ta muốn em mang theo nó ngay cả khi ăn cơm, đi ngủ, khi tắm, hãy đặt nó ở chỗ có thể với tay lấy được. Không được để người khác nhìn thấy em có con dao này, nhưng nếu có người uy hiếp sự an toàn của em thì hãy rút dao ra, nhớ chưa?”

Tôi nhìn chằm chằm con dao găm, hỏi: “Anh sợ Kangkun sẽ quay lại sao?”

“Kangkun chỉ là một trong số đó. Em sắp trở thành vợ của ta, đương nhiên ta sẽ bảo vệ em, nhưng thế giới này hoàn toàn khác với thế giới trước kia em từng sống, ta hi vọng em có đủ khả năng tự bảo vệ mình.”

Tôi gào thét trong lòng, mẹ ơi, con rốt cuộc đang ở cái nơi hoang dã nào thế này?

“Bây giờ, ta sẽ dạy em cách dùng con dao này. Khi rảnh rỗi, em hãy đem ra tập luyện nhiều lần, biết chưa?” Anh ta nói tiếp.

Tôi liếc nhìn con dao kì lạ, liếc nhìn Hassan, lại liếc nhìn con dao, lại nhìn Hassan.

“Đừng sợ.” Hassan nói: “Ta sẽ không dạy em những chiêu thức quá phức tạp, em chỉ cần nhớ một điều, em là phụ nữ, phụ nữ ngay cả khi cầm dao cũng chẳng khiến người đàn ông nào sợ hãi cả, ít nhất đó là cảm nhận ban đầu, cho nên đây chính là thời cơ của em. Ngay từ lúc rút dao, em phải dùng toàn bộ sức lực, không được do dự.” Dứt lời, cánh tay anh ta khẽ vung lên, con dao găm phi ra, trông có vẻ cũng không dùng nhiều lực lắm nhưng “vút” một tiếng, đâm thẳng vào tường.

Tôi trợn mắt nhìn con dao trên tường, học cưỡi ngựa, học tiếng Urdu, bây giờ còn học Tiểu Lý phi đao nữa, tôi chắc hẳn không hợp với vùng đất Pakistan này, cho nên mới khổ sở đến vậy.

https://thuviensach.vn

“rút nó ra đi. Sau khi ta đi rồi, em hãy bắt đầu tập luyện với bức tường.” Hassan nói.

Tôi thầm hỏi có thể tập luyện với Niz không, rồi lặng lẽ đứng dạy, đi rút con dao ra. Khi chạm vào, cảm giác rất mượt, giống như một miếng gỗ nhưng lại là bảo đao chém sắt như chém bùn, đây thực sự là một con dao quý. Tôi run run cầm con dao trong tay, cẩn thận tránh lưỡi dao, ngập ngừng hỏi: “Anh không sợ tôi…”

“Sợ em sẽ dùng nó để đối phó với ta ư?” Hassan hỏi, đôi mắt nhỏ và dài chằm chằm nhìn tôi.

“Điều này rất khó nói.” Tôi lảng tránh ánh mắt của anh ta, ấp úng đáp: “Nếu anh bán tôi đi thì…”

Hassan bật cười, quen anh ta lâu như vậy đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta cười thoải mái như thế. “Bán em đi?Em nghĩ bán em được bao nhiêu tiền?”

Cũng phải, tôi là gái già suýt soát đầu băm rồi, đâu phải con gái mới lớn chứ, nhưng dù thế nào đu nữa thì tôi cũng là ngọc ấn trong đá đấy nhé. Thế là tôi gặng hỏi: “Đáng bao nhiêu vậy?”

“Ta không biết. Có điều, ta có thể hỏi giúp em.” Hassan đáp một cách hài hước. Người đàn ông này nếu được trưởng thành trong thời bình, chắc cũng sẽ khiến vô số cô gái mê mẩn. Về sau, đúng là anh ta đã hỏi giúp tôi thật, giá chỉ tương đương với một con ngựa tốt. Người dân Pakistan rất thực tế, họ cảm thấy ngựa và phụ nữ chẳng khác nhau là mấy.

Cuối cùng, Hassan đưa tay khẽ ôm tôi và nói chúc ngủ ngon. Đây hình như là thói quen của người Anh, chứ người Pakistan không hề có tục lệ này, có điều, trên người anh ta đẫm vị phong sương, tuy hơi lạnh nhưng không hệ khó chịu, trên thực tế là rất dễ chịu.

https://thuviensach.vn

“Vài ngày sau lễ cưới của chúng ta sẽ là Lễ Thánh Nguyệt. Buổi diễu hành trước đó không có gì thú vị, nhưng ngày cuối cùng sẽ có bắn pháo hoa, tới lúc đó ta sẽ dẫn em đi xem.” Anh ta dịu dàng nói.

“Vâng.” Tôi đáp.

Thông thường, khi tôi đồng ý một chuyện gì đó rất nhanh, có nghĩa là tôi đang muốn che giấu điều gì đó. Nhưng Hassan chẳng hiểu gì về tôi cả, thấy tôi đồng ý một cách vui vẻ như vậy, anh ta khẽ mỉm cười. Mấy ngày vừa qua, hình như anh ta càng lúc càng cười nhiều hơn, không còn tỏ ra lạnh lùng, nghiêm nghị như lần đầu gặp nữa. Tôi quay đi chỗ khác, không dám nhìn.

Gần sáng, tôi bật dậy khỏi giường, nhặt vội nhặt vàng mấy thứ ở trong phòng và cả con dao găm Skija, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Có lẽ vì tôi đã sống ngắc ngoái rất nhiều ngày, cũng có thể là vì tôi không ngừng đi vệ sinh, hoặc là vì tận mắt chứng kiến sự chiều chuộng của Hassan dành cho tôi mà đám hộ vệ không khoá cửa nữa. Niz cũng không có ở đây, bà ta giám sát tôi suốt ngày, nhưng mỗi tối, vào lúc này, bà ta cần chợp mắt một lát. Và đây cũng chính là thời gian đám hộ vệ đổi ca.

Đầu tiên, tôi chầm chậm đi về hướng nhà vệ sinh, có một gã hộ vệ đứng ở góc tường, lim dim mắt ngái ngủ, nghe tiếng động liền ngẩng đầu lên, thấy tôi tỏ vẻ bối rối, anh ta lại cúi đầu xuống, thế là tôi đi tiếp.

Nhà vệ sinh nằm ở một góc khuất như tất cả các nhà vệ sinh sơ sài khác, nó chỉ là bốn tấm gỗ quây lại và có thêm một mái che, bên cạnh là một hàng gạch mộc cao bằng nửa thân người, nối với lên trên xóm dưới. Tôi đi tới cửa nhà vệ sinh, rồi thoắt một cái, nấo vào bức tường thấp phía sau.

Đêm nay, trời tối mù mịt, giơ tay ra không nhìn thấy ngón. Tôi cố gắng thu mình trong bóng của những kh nhà, đi về hướng mấy chiếc xe đỗ.

https://thuviensach.vn

Tạ ơn trời đất, một nữ nhân viên văn phòng chưa từng có kinh nghiệm bỏ trốn như tôi ít ra cũng có bằng lái xe,

Ba chiếc xe đang lặng lẽ đỗ ở đó, trong đó, chiếc xe phải sửa lại thùng vẫn chưa lắp xong, cửa sau vẫn đang mở. Tốt quá rồi, tôi vốn lo sẽ phải đập vỡ cửa kính xe, không phải vì lo không đủ sức mà sợ sẽ gây ra tiếng động.

Lôi con dao Skija ra, tôi rón rén đi về phía chiếc xe, ngồi xuống trước bánh xe, giơ lên hạ xuống mấy lần, đang định rạch thùng lốp xe thì đột nhiên "phập" một tiếng, một cây gậy gỗ sượt qua tai tôi, cắm xuống đất, cán gậy rung bần bật.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Trăm Kế Tránh Thù

Type: liinn

Tôi sợ hết cả hồn, ngồi phịch xuống đất.Ngẩng đầu lên chỉ thấy một gã hậu vệ ngã sõng soài trên đất, bên cạnh là một bóng đen đang ngồi xổm và giơ một ngón tay ra kiểm tra hơi thở ở mũi tên hộ vệ. Tôi giật nẩy mình, hỏi: “Lâm?” Bóng đen hơi quay người lại, mặt mũi đen xì, không là Lâm thì còn là ai chứ? Nhưng không hiểu sao thái độ của anh vô cùng lạ lùng.

Thế là cảm giác vui sướng của tôi chưa kịp thăng hoa đã bị giội cho một ngáo nước lạnh. Dela lao ra, vừa nhìn thấy tôi đã reo lên: “Tiểu Ngải, cô không sao chứ, chúng tôi theo cô rất nhiều ngày rồi, nhưng bên cạnh cô lúc nào cũng có người, không thể ra tay được, cô…”

Thì ra họ đã theo tôi rất nhiều ngày rồi, tôi lại vui sướng trở lại. Lâm cắt ngang lời kể của cậu ta bằng câu hỏi: “Đằng kia thế nào?”

Dela ra hiệu không vấn đề gì, vừa nói vừa tới mở cửa một chiếc xe khác, sau khi ngồi vào trong lập tức nổ máy. Cùng lúc đó, Lâm cũng vặn chìa khóa, khởi động xe.

“Lên xe. Nhanh lên.” Dela thấy tôi vẫn thần người ra đó, liền vẫy tay gọi.

“Đi đâu?” Tôi do dự, không biết nên lên xe nào, vì Lâm tỏ rõ thái độ chán ghét.

https://thuviensach.vn

Lâm đang cúi đầu kiểm tra đồng hồ, nghe thấy bèn ngẩng đầu lên, nói: “Cô nói xem nên đi đâu!” Ngừng lại mấy giây, anh hỏi tiếp: “Hay là cô thích tên Hardel rồi, định ở lại?”

Tôi hơi sửng sốt, anh chàng này bị làm sao vậy? Đang trong lúc bối rối thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng súng nổ, viên đạn bắn trúng nền tuyết khiến tuyết bắn lên tung tóe. Tôi giật nẩy người, Dela vẫy tay hét lên: “Mau lên xe đi!” Tôi hoảng hốt nhảy lên xe của Lâm, hai chiếc xe lập tức lao vút đi như tên bắn.

“Đứng lại!” Người đó quát to, đuổi theo, lại một tiếng súng nữa vang lên, viên đạn sượt qua thân xe. Đó là hậu vệ của Hassan, xem ra đã làm kinh động đến anh ta rồi.

Lâm xoay vô lăng, hai chiếc xe đồng thời rẽ sang một đường khác. Khoảng vài phút sau, chúng tôi đã ra khỏi thôn làng, lao vào bong đêm mênh mông.

Đi vào hoang mạc chưa được bao lâu, Dela dùng tay ra hiệu với chúng tôi, sau đó quay đầu xe. Hai chiếc xe đột ngột tách nhau ra, lao theo hai hướng khác nhau.

“Dela đi đâu đấy?” Tôi quay sang hỏi Lâm.

Lâm chăm chú nhìn gương chiếu hậu một lúc rồi mới đáp: “Chúng ta chia nhau ra mới có thể phân tán truy binh của Hassan. Cuối hoang mạc có một đỉnh núi, cậu ấy sẽ gặp chúng ta ở đó.”

“Tại sao phải tới đó gặp… Ui da!” Chiếc xe đột ngột rung chuyển, thân xe nghiêng về một bên khiến tôi suýt nữa bị đập vào cửa xe. Cuối cùng Lâm cũng chịu quay sang nhìn tôi, thấy tôi không sao, anh lập tức quay đầu đi. Tối nay, Lâm có gì đó rất lạ, nhưng tôi không hiểu rốt cuộc lạ ở chỗ nào.

https://thuviensach.vn

Tôi giơ tay bám vào thành xe, hỏi: “Sau khi tới đỉnh núi thì thế nào nữa?”

“Ở đó có máy bay trực thăng đưa chúng ta rời khỏi chỗ này.” Lâm kiểm tra gương chiếu hậu, nét mặt nhăn nhó.

Tôi kêu lên: “Chết rồi, quên không rạch lốp của chiếc xe thứ ba.”

“Không sao, trước khi cứu cô, tôi đã rút hết xăng của chiếc xe đó rồi.” Lâm thản nhiên nói.

“Nói như vậy, chỉ cần vượt tầm bắn ba trăm mét của súng tiểu liên là sẽ an toàn?” Tôi sung sướng hỏi.

“Không phải.”

Tôi kinh ngạc: “Tại sao không phải?”

Lâm liếc nhìn tôi bằng ánh mắt cổ quái, đáp: “Trước khi cô và Hassan tình tự với nhau, cô không hề dò hỏi về thân thế anh ta sao?”

Điểm mấu chốt của câu hỏi này là thân thế của Hassan, nhưng điều tôi quan tâm lại không phải như vậy. Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn Lâm, hỏi: “Tình tự, làm gì có chuyện đó, anh chỉ nói linh tinh.”

“Tôi nói linh tinh?” Lâm cười khẩy, tiếp: “Hắn ta đã ôm cô, đúng không?”

Tôi lắp bắp: “Cái đó… không tính.” Sao anh biết Hassan ôm tôi nhỉ?

“Vậy phải thế nào mới tính? Cô còn sang phòng của anh ta, cô để anh ta chạm vào người rồi chứ gì?”

“Ừ.” Tôi thẳng thắn đáp.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe đột nhiên phanh kít lại, khiến cả người tôi lao về kính chắn gió trước mặt, sau đó lại bật ngược trở về. Lâm không thèm bận tâm tới việc tôi bị xô tới mức trời xoay đất chuyển, quay người lại, dùng tay bóp chặt lấy vai tôi, lạnh lùng quát: “Ngải Mễ Lạp!”

Tôi lập tức kêu như gà bị cắt tiết: “Nhẹ thôi, ui da, nhẹ một chút, em Lâm!” Câu cuối cùng, tôi như thể đang gầm lên.

Lâm nhìn tôi bằng ánh mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống tôi rồi đột nhiên buông tay ra, quay người lại, đẩy mạnh cần số xe. Giống như lúc phanh gấp, anh một lần nữa khởi động xe mà không hề báo trước. Tôi xoa vai, nhìn gương mặt không chút thiện cảm đó, hỏi: “Giận à?”

Anh nhìn chằm về phía trước, mặt không chút biểu cảm.

“Tôi đùa thôi, tôi không… điều đó không thể nào.” Tôi càng nói càng lí nhí, đầy vẻ hối lỗi.

“Sao lại không thể nào?” Lâm hậm hực nói. Hassan Naboo Hardel là người đàn ông đẹp trai nhất bộ tộc Pashtun đấy.”

Tôi im lặng.

“Có nhà, có xe, ngay đến quân đội cũng có. Bộ tộc Pashtun tồn tại trên mảnh đất này chẳng khác nào vương tộc, còn Hassan thì là thủ lĩnh của họ ở Pakistan, cô thực sự không động lòng sao?”

“Ý, sao anh biết anh ta ôm tôi?” Tôi lảng tránh câu hỏi của Lâm bằng một câu hỏi khác.

Tới lượt anh im lặng, có điều, đang như thể đang muốn bốc khói.

“Anh nhìn trộm sao?”

Anh tiếp tục im lặng.

https://thuviensach.vn

Tôi mím môi, nhìn chằm chằm vào mặt anh, con người này chỉ biết im lặng, ngoài chiêu này ra không còn chiêu gì khác! Nhưng, haizz… nhưng tôi luôn phải chào thua trước chiêu này của anh.

“Anh ta dạy tôi dùng dao găm.” Một lát sau, không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này nữa, tôi phải lên tiếng giải thích.

“Hừ! Dạy cô dùng dao găm? Đại nhân Hardel thật là yêu nghề.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao anh lại nói vậy, anh ta là thầy giáo à?”

“Không, sĩ quan huấn luyện!”

“Sĩ quan huấn luyện?”

“Phải, anh ta huấn luyện binh lính ở Peshawar.” Nói đến đây, Lâm vội im bặt, bất luận tôi gặng hỏi thế nào, anh đều không chịu nói tiếp.

Tôi nhớ lại tốc độ và sức mạnh không gì địch nổi của Hassan khi phi con dao găm. Anh ta là sĩ quan quân huấn luyện sao? Huấn luyện ở Peshawar… Quân đội? Đội quân được huấn luyện ở Peshawar chỉ có một, đó là đội quân không ai thèm bận tâm vì họ cho rằng chỉ ở quy mô nhỏ, phân tán trong trại tị nạn, quân Muja. Nghĩ tới đây, sống lưng tôi bỗng lạnh toát. Người ta đồn rằng quân Muja đánh đâu thắng đó, hơn nữa được chính quyền Pakistan ngầm ủng hộ để phản công Afghanistan, đã giành được quyền kiểm soát thực sự trên mảnh đất này.

Sau cơn bàng hoàng, tôi lại hỏi: “L âm, anh biết Hassan phải không? Tại sao anh ta lại bắt cóc tôi?”

Không đáp lại, Lâm vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, thi thoảng lại liếc nhìn gương chiếu hậu. Đường rất xấu, chiếc xe lắc lư kinh khủng.

https://thuviensach.vn

“Có phải vì người phụ nữ tên là Laila không? Người phụ nữ này…” Tôi mạnh dạn nói ra băn khoăn của mình. Đúng lúc này, chiếc xe xóc nảy lên, sau đó thì không ngừng nảy lên nảy xuống như một con thỏ bị giật. Tôi vội vã túm chặt lấy tay nắm giảm xóc.

“Lòng sông, bám chặt vào!” Lâm nói.

Lòng sông, sao tự nhiên lại lái xe xuống lòng sông? Tôi muốn gào lên nhưng người cứ nghiêng ngả tới mức lục phủ ngũ tạng cũng lộn tung hết cả, không thể nào mở miệng ra được.

Khó khăn lắm mới ra khỏi lòng sông, vài phút sau, Lâm hỏi một câu khó hiểu: “Hình như cô rất quan tâm tới Hassan?”

Tôi làu bàu: “Lâm, lần này gặp nhau, anh rất kì quái đấy.”

Lâm quay đầu đi, phản bác: “Cái gì mà rất kì quái…”

Còn chưa nói hết câu, một con ngựa lớn đột nhiên xuất hiện giữa màn đêm. Nó tung vó ngựa lên cao như thể bị người ta thụi cú đấm bốc từ dưới lên, đá trúng cửa kính bên phía tôi ngồi.

Tiếng kim loại va vào kính vang lên loảng xoảng, cửa xe vỡ nham nhở, đầu xe bị đá lệch sang một bên, giữa những tiếng loảng xoảng, chiếc xe đổ kềnh trên mặt đất đầy băng tuyết trơn trượt.

Theo quán tính, tôi ngã ra khỏi xe, rơi xuống nền tuyết rồi lăn lông lốc vài vòng, cũng may mặc quần áo dày nên người ngợm không sao cả. Một người nhảy xuống khỏi lưng ngựa, bước tới, xách cổ tôi lên chẳng khác nào diều hâu bắt gà con.

Tôi sợ hãi hét lên: “Kangkun?”

https://thuviensach.vn

Sao lại là cậu ta được nhỉ? Xem ra khi tôi ở lại thôn chữa bệnh, người theo dõi tôi không chỉ có một. Kangkun lôi một sợi dây ra trói chặt hai tay tôi lại, sau đó định lôi tôi lên lưng ngựa. Từ lúc bị đá lật xe tới lúc tôi bị ngã ra ngoài, sau đó Kangkun xuất hiện, mọi việc diễn ra chỉ trong chớp mắt, nhưng tất cả đều rất đột ngột, chỗ Lâm lại không có động tĩnh gì, không biết sống chết ra sao. Tôi không nhìn thấy Ka, kẻ luôn dính với Kangkun như hình với bóng.

Bỗng Lâm từ trong bóng tối lao vút ra, trong phút chốc lao vào giằng co với Kangkun. Đêm tối dày đặc, họ đánh nhau rất ác liệt, sau mấy hiệp, cả hai đều bị màn đêm nuốt chửng, ngoài tiếng đấm đá, tôi chỉ nghe thấy tiếng mặt đất khẽ rung lên, như thể ở cách đó không xa có một đoàn ngựa đang đuổi tới. Tôi vô cùng lo lắng, vừa lăn vừa bò về phía có tiếng động.

Lâm và Kangkun đang lăn lộn trên nền tuyết, có lúc Lâm chiếm thế thượng phong, có lúc lại là Kangkun. Nhìn thấy tôi bò tới, Lâm tức giận quát: “Tránh ra!” Kangkun lợi dụng lúc anh bị phân tâm, thụi mạnh một cú khiến khóe miệng anh rách toạc, máu tươi chảy xuống cả dưới cằm. Tôi xót xa, lao tới lấy ôm chặt Kangkun từ phía sau.

Lâm nhân cơ hội lăn sang bên trái, bật dậy, đồng thời, quát: “Ngải Mễ Lạp, cô đang làm gì vậy?”

“Giúp anh.”

Anh tức giận quát: “Ai cần cô giúp!”

Kangkun nói: “Cô ta thích mày mà.”

Lâm sững sờ, tôi cũng ngây ra, Kangkun nhân cơ hội thoát ra khỏi vòng kìm kẹp, đẩy tôi ngã sang một bên rồi lại lao vào Lâm.

Thấy tôi lồm cồm bò dậy và lại định lao tới, Lâm quát: “Ngải Mễ Lạp!”

https://thuviensach.vn

Tôi dùng tiếng Trung hét lên: “Nhắm mắt lại!”

Lâm lập tức nhắm mắt. Một luồng khí trắng kèm theo mùi hoa hồng ngào ngạt từ trong tay tôi bay ra, Kangkun hét một tiếng, ra sức dụi mắt. Thấy cậu ta loạng choạng lùi lại, Lâm nhân cơ hội giơ tay thụi vài cú thật mạnh, sau đó Kangkun ngã gục xuống, một lúc lâu không động đậy, chắc là đã ngất xỉu rồi.

Tôi và Lâm chạy đến chỗ chiếc xe đỗ và lật thử nó lại, sau vài lần thất bại, Lâm quyết định: “Chúng ta cưỡi ngựa của Kangkun đi.”

Tôi gật đầu đồng ý. Mặt đất dưới chân ngày càng rung chuyển mạnh, xem ra người của Hassan sắp đuổi kịp rồi.

Lâm chạy tới dắt con ngựa màu đỏ thẫm của Kangkun đến rồi đỡ tôi lên ngựa. Đây là một con tuấn mã, ngay đến một kẻ ngoại đạo như tôi cũng phải thốt lên: “Con ngựa đẹp quá!”

“Ban nãy cô phun cái gì vậy?” Đột nhiên Lâm hỏi.

“Ban nãy? Keo xịt tóc.”

“Keo xịt tóc?”

Có lần Hassan nói không thích mái tóc rối như tổ quạ của tôi, thế là Niz như một ảo thuật gia, kiếm ngay được một lọ keo xịt tóc hiếm hoi, lại còn được sản xuất ở Ấn Độ nữa chứ, mỗi khi mở ra lại thơm sực nức tới mức khiến người ta nghẹt thở. Nhưng những lời này tôi nào dám nói ra, chỉ lo lắng nói: “Tôi vốn định dùng nó để đối phó với Hassan, Lâm này…”

Anh đang trèo lên ngựa, thấy tôi gọi, bèn đáp: “Ừm.”

“Cảm ơn anh đã tới cứu tôi.”

https://thuviensach.vn

“Không cần khách sáo, cô cũng đã cứu tôi.” Khi Lâm nói lời này bất luận giọng nói hay tư thế đều vô cùng xa cách.

Tôi hạ thấp giọng,hỏi: “Anh sao vậy, tại sao…?”

“Suỵt!” Anh ngoái đầu nhìn vào màn đêm phía xa. “Họ đuổi kịp rồi…” Dứt lời, anh thúc mạnh vào con ngựa, khiến nó tung vó lao về phía ngọn núi xa xa như tên bắn.

Thế là cái câu: “Vậy thì tại sao anh lại lạnh lùng với tôi như vậy?” mà tôi khó khăn lắm mới có đủ dũng khí cất lên đó đã theo gió bay đi mất.

Gió nổi lên, không biết từ đâu thổi đến, rất mạnh, gào rít ngang dọc khắp hoang mạc, giống như tâm trạng thất vọng chán chường của tôi lúc này.

Tiếng truy binh càng lúc càng gần. “Sao lại có tiếng vó ngựa?” Tôi quay đầu nhìn và hỏi.

“Thôn trang vùng này, nhà nào cũng nuôi ngựa.” Lâm đáp.

“Cho nên bọn họ đang thúc ngựa đuổi theo sao?”

“Nghe âm thanh thì đúng vậy.”

Đột nhiên một chiếc xe từ bên cạnh lao ra,con ngựa giật nẩy người, nhảy phắt sang một bên. Là Dela. Cậu ta quần áo xộc xệch, mặt mũi nhăn nhó, vừa nhìn thấy chúng tôi đã kêu lên: “Ê, xe của hai người đâu rồi?” Không kịp trả lời, chiếc xe đã vượt qua chúng tôi, tiếng vó ngựa sau lưng cậu ta vang rền như sấm, mười mấy chùm sang như lưỡi kiếm từ trong màn đêm chiếu thẳng về phía chúng tôi. Đúng là Hassan đã đuổi kịp tới rồi.

Chỉ nghe thấy tiếng hét lúc trầm lúc bổng ở phía sau: “Ở đây”, “Bao vây lại!”, “Không được để chạy thoát”, “Đại nhân nói không được nổ súng”.

https://thuviensach.vn

Lời này vừa truyền tới, Lâm liền ghì chặt lấy dây cương, phóng đi như gió, mặt không chút biểu cảm, ngay đến cái liếc mắt cũng rất lạnh lùng.

Các luồng sang nhanh chóng tập trung lại và chiếu thẳng về phía ba người chúng tôi, như những ánh đèn trên sân khấu, bất luận chúng tôi chạy nhanh hay chậm, quay lại hay đổi hướng, ánh đèn đều không chịu buông tha, dính lấy chúng tôi như hình với bóng.

Tôi toát hết mồ hôi hột, gió thổi vun vút bên tai, lạnh cắt da cắt thịt. Trong đầu lặp đi lặp lại một câu: “Chạy nhanh lên, chạy nhanh lên.” Cuối cùng thấy một đỉnh núi choán hết cả tầm mắt. Đang định thở phào vì thoát nạn thì tôi nghe thấy một giọng nói trầm trầm xuyên qua đêm tối: “ Cậu Hai, lâu rồi không gặp.” Là tiếng của Hassan. Giọng nói này vang lên giữa miền hoang dã mênh mênh, khiến người ta không khỏi hốt hoảng, đáng sợ hơn, anh ta gọi Lâm gọi là cậu Hai.

Lâm vờ như không nghe thấy tiếng gọi của Hassan.

Hassan thúc ngựa xé tan đêm tối, lao tới như gió, đã sắp đuổi kịp chúng ta. Thấy vậy, Dela đột nhiên lái xe chen giữa chúng tôi, sau đó lại quay phắt đầu lại, lao vào đám truy binh do Hassan dẫn đầu. Không kịp phòng bị, đoàn truy binh bỗng chốc trở nên hỗn loạn, những tiếng kêu gào vì đau đớn vang lên ầm ĩ, có tiếng ngựa sợ hãi tung vó, có tiếng người bị ngã ngựa, còn có cả tiếng va đập. Trong lúc hỗn loạn, tôi và Lâm đã thoát khỏi mạng lưới ánh sang của những chiếc đèn pin, phi thục mạng lên núi.

Tiếng người nói xa dần, đường núi hoang vắng, đi được nửa triền núi đã không còn chỗ cho ngựa đặt chân, tôi và Lâm đành phải để ngựa lại, loạng choạng bò lên đỉnh núi. May mà ngọn núi này không cao lắm, ngay đến tôi cũng phải cảm thấy chỉ có thể coi nó là một “quả đồi” thôi, có điều lổn nhổn những đá là đá, giữa những tảng đá to có vô số những con đường nhỏ ngoằn ngoèo. Có vài hộ vệ cũng thúc ngựa đuổi theo, bám riết lấy chúng tôi không chịu buông tha.

https://thuviensach.vn

Có tiếng máy bay trực thăng kêu vù vù từ trên đỉnh núi vọng xuống, đợi tới khi tôi và Lâm lên tới nơi, thò đầu ra, quả nhiên thấy một chiếc trực thăng cỡ nhỏ, cánh quạt quay tít mù. Nhưng ngoài ra còn có cả tiếng súng đinh tai nhức óc.

Đó là tiếng súng bắn tự động của mấy khẩu tiểu lien AK 47, đám hộ vệ đang nhằm về phía máy bay trực thăng mà nổ súng, cánh quạt quay càng lúc càng nhanh, xem ra sắp sửa cất cánh rồi.

Lâm nhét một thứ vào tay tôi. Tôi liền hỏi: “Đây là cái gì?”

“Thẻ tín dụng, mật khẩu chính là ngày sinh của cô.”

“Đưa cho tôi cái này làm gì?” Tôi vô cùng bất an.

“Cô phải có tiền mới có thể rời khỏi đây. Tới gian hàng số 33, đại lộ phía đông của khu chợ, tìm một người tên là Ahmed, nhớ là ở đại lộ phía đông, ngay dưới nhà thờ Hồi giáo.”

“Tôi đi tìm? Còn anh thì sao?”

“Tôi giúp cô đánh lạc hướng bọn họ, cô hãy chạy về hướng máy bay ngay, người của Hassan sẽ không bắn cô đâu, đừng lo lắng.”

Tôi càng nghe càng kinh ngạc. “Sao thế được, tôi sao có thể bỏ chạy một mình được?”

Lâm nhìn tôi, hỏi lại: “Vậy cô cách nào tốt hơn không?”

Tôi không có cách nào, nhưng hai người vẫn tốt hơn một người chứ.

“Tôi ở lại với anh được không?”

“Không cần, nếu cô không chạy thoát, mọi cố gắng đều vô ích cả,tôi sẽ dẫn dụ bọn họ, còn cô hãy chạy về phía máy bay, hiểu chưa?” Thấy thái độ

https://thuviensach.vn

nghiêm nghị của anh, tôi không dám nói nhiều. Lâm thấy tôi đồng ý, trầm ngâm giây lát rồi nhảy ra ngoài.

Vừa thấy bóng anh, người của Hassan lập tức lao tới. Chỗ trực thăng đỗ đột nhiên trở nên trống không, tôi biết nếu không nhanh chân thì cơ hội sẽ vuột mất, vội khom người lao ra khỏi chỗ nấp. Người ở trên trực thăng cũng nhìn thấy tôi, liền mở cửa buồng lái, có tiếng người hét to: “Nhanh lên, Mễ Lạp, chạy nhanh lên.” Đó là Dela.

Cánh quạt xoay tít mắt làm mắt tôi mờ đi, trước khi lao vào trong khoang máy bay, tôi ngoái đầu lại, muốn nhìn Lâm lần nữa xem anh thế nào.

Lâm cố tình phát ra âm thanh lớn để dụ người của Hassan đuổi theo. Lúc này, anh đã bị bọn họ bao vây, có người dùng súng đẩy anh, nhưng anh vẫn đứng bất động. Khi tôi quay lại thì nhìn thấy anh bị đánh tới mức cả người cong lại, đột nhiên máu huyết sôi sùng sục, tôi vòng qua đầu máy bay, chạy ngược trở lại.

Dela ở phía sau gọi ầm lên: “Mễ Lạp, cô định đi đâu?”

Tôi phải đi cứu Lâm.

Nơi Lâm bị Hassan và đám hộ vệ bao vây ở ngay một đoạn đường núi nhỏ hẹp, tôi men theo triền núi, rón rén tiếp cận, nấp sau một tảng đá, thò đầu ra nhìn. Chỉ nghe thấy tiếng Hassan nói: “Quả nhiên năm đó không nên tha cho mày.”

Lâm lạnh lùng nói: “Phải, tiếng Trung của mày vẫn chưa đủ giỏi nên không biết thế nào gọi là nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc.” Khi nói lời này trông anh rất điềm tĩnh, chỉ có ánh mắt là lạnh đến thấu xương. Đó là ánh mắt người ta nhìn kẻ tử thù không đội trời chung.

https://thuviensach.vn

Hai người họ quả nhiên là có quen nhau, điều này trước kia tôi đã đoán được, nhưng không ngờ quan hệ giữa bọn họ lại tồi tệ đến mức này.

Hassan cười khẩy, nói: “Vậy mày đoán xem lần này tao còn tha cho mày nữa hay không?”

“Lần này? Hardel, không lẽ mày cho rằng tao đơn phương độc mã chạy vào hang ổ của bọn Pashtun mà không có bất kì sự chuẩn bị nào sao?”

Hassan nói: “Ồ, thế mày đã chuẩn bị gì nào? Là cái lão già Ahmed đó hay là bà mẹ nuôi của mày? Hay là cái lũ gián điệp đến giờ vẫn chưa làm nên trò trống gì?”

Mặt Lâm biến sắc.

“Cậu Hai, mặc dù mày đã nhiều năm không về, nhưng nhất cử nhất động của mày, bọn tao đều rất quan tâm, ngay khi mày đặt chân vào Pakistan. Mày tưởng tao vẫn cho phép người Rajput chạy lung tung trên mảnh đất này sao, mày tưởng cái Liên minh Phương Bắc mà bọn mày núp bóng đó sẽ làm nên trò trống gì sao?” Hassan mỉa mai hỏi.

“Đại nhân, nếu anh thực sự kiểm soát được nhất cử nhất động của tôi thì nên hiểu rằng đây không phải lần đầu tôi quay lại Pakistan, cũng không phải lần thứ hai. Còn nữa, người Rajput có quay lại mảnh đất này hay không cũng không phải do anh quyết định.” Lâm cũng bình tĩnh đáp trả.

Vẻ mặt của Hassan như thể muốn giết người.

Tôi sững sờ, trong đầu cứ lặp đi lặp lại câu ca dao: “Lâm ở Waz, dâu ở Broughton, tuyết ở Karakoram”, thực ra tôi đã sớm hiểu ra, chỉ là không muốn và cũng không dám tin mà thôi.

Lâm lại nói: “Đại nhân Hardel lại còn làm cái trò bắt cóc người giữa phố nữa, thực sự khiến tôi phải giật mình.”

https://thuviensach.vn

Hassan không nói gì.

“Lẽ nào là vì Laila?”

Khi cái tên này được thốt ra từ miệng của Lâm, người ngạc nhiên nhất là tôi. Laia… Người đàn ông cao to nhất trong quán cá nướng nói Laila vì cậu Hai mà phản bội lại Hassan, còn Hassan khi nhắc tới cái tên này thì có vẻ lưu luyến, tất cả đã rõ như ban ngày… Tôi định nhảy ra ngăn họ nhưng khi nghe thấy câu này, bèn khựng lại.

Lâm nhíu mày, tiếp: “Laila không hề…” Không hiểu sao bỗng dưng anh lại chuyển sang chủ đề khác. “Anh vì Laila mà bắt cóc Mễ Lạp sao?”

Hai người này đều có thói quen chỉ nói một nửa ý, khiến người ta mệt chết đi được!

Hassan chỉ lạnh lùng nhìn anh, không đáp.

“Nếu là vì điều này thì anh nhầm rồi. Ngải Mễ Lạp không là gì của tôi cả.” Lâm tiếp tục nói.

“Vậy sao, nếu như cô ấy không là gì của mày, mày chạy tới chỗ này làm gì?” Bây giờ, Hassan mới lên tiếng.

Lần này tới lượt Lâm im lặng.

“Đây là lần đầu tiên tao thấy mày lo lắng như vậy đấy, Ngô Thượng Lâm. Nếu biết được, e rằng Laila sẽ không vui đâu.”

Dù rất muốn nghe tiếp nhưng tình thế không cho phép, tôi nhảy ra khỏi tảng đá, lao đến nhảy lên lưng Hassan, dùng tay trái thít chặt lấy cổ anh ta, còn tay phải thì chĩa con dao găm Skija vào cổ anh ta, hướng mũi dao ra ngoài. Hassan từng dạy tôi giơ dao ra phải đâm ngay, nhưng tôi thận trọng để không cứa rách cổ anh ta.

https://thuviensach.vn

“Tất cả không được động đậy! Thả anh ấy ra, để anh ấy đi, nếu không tôi sẽ không khách sáo nữa đâu!” Tôi quát to.

Dùng con dao Hassan tặng để gí vào cổ của anh ta, tôi cảm thấy mình thật xấu xa bỉ ổi, nhưng thật sự không còn cách nào khác.

Đám hộ vệ nãy giờ không đề phòng gì, trong khi Hassan đã ra lệnh không được phép động đến tôi, nên đều đứng ngây như trời trồng. Còn Hassan thì cả người như bị hóa đá, hoàn toàn không kháng cự.

Lâm thấy tôi đu trên lưng của Hassan, còn Hassan thì bất động, thì như thể nhìn thấy điều gì kinh dị lắm. Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng con dao găm Skija, không ngờ lại sắc bén đến vậy, chỉ khẽ gí đã thấy có máu gỉ ra. Có hộ vệ luống cuống, bất chấp mệnh của Hassan, cất tiếng chửi: “Đồ đàn bà thối, chết đi!”, tiếp đó, một báng súng chực giáng xuống đầu tôi. Hassan giơ tay ngăn cản: “Không được làm cô ấy bị thương!” Lần này đến lượt tôi kinh ngạc.

Hassan đẩy báng súng ra, nhưng hành động này lại khiến tôi ngã khỏi lưng của anh ta. Anh ta vội quay lại nhìn tôi, khóe môi khẽ động đậy như thể muốn hỏi tôi có bị thương hay không, điều này lại khiến vẻ hồ nghi trong mắt Lâm càng rõ rệt. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, vội vã giải thích: “Không phải như anh nghĩ đâu.” Nhưng không phải như thế này thì là như thế nào, bản thân tôi cũng không hiểu rõ.

Mấy hộ vệ vốn muốn xông tới bắt tôi, lại thấy Hassan bảo vệ tôi, nhất thời không biết xử lí thế nào. Nhân cơ hội này, tôi bật dậy, lao về phía Lâm, nhưng nửa đường lại bị Hassan ngăn lại. Đôi mắt nhò dài của anh ta nhìn tôi chằm chằm: “Ban nãy em muốn dùng dao găm để giết ta ư?”, anh ta hỏi. Tôi không biết nên trả lời thế nào.

“Ta đã dạy em, giơ dao ra là phải đâm ngay, ban nãy tại sao em do dự?”

Tôi kinh ngạc vô cùng.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên cuồng phong nổi lên. Giữa trận gió lớn, chiếc trực thăng như con chim khổng lồ bị châm lửa vào đuôi, lao thẳng vào đám người, trên buồng lái phát ra tiếng nổ “tanh tách”.

Chỗ chúng tôi đứng là một đường núi hẹp, vô cùng hiểm trở, máy bay trực thăng đột nhiên lao tới khiến mọi người lập tức trở nên hỗn loạn. Mọi việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, chỉ thấy ánh lửa lấp lóa, khói phun mù mịt, người ngựa đều không tránh kịp.

Trong lúc hỗn loạn, Lâm đứng dậy kéo tôi lên, chạy vào một đường núi. Hassan bám riết như hình với bóng, giơ tay túm lấy tay tôi. Lâm quay lại đẩy tay anh ta ra, còn tôi thì lôi lọ keo xịt tóc ra, phun vào mặt anh ta, nhưng cố tránh hai mắt. Từ đầu đến cuối, tôi đều không dám nhìn thẳng vào mắt của Hassan.

Đột nhiên bị một thứ mùi nồng nặc xông thẳng lên mũi, Hassan không biết là gì, đành phải tránh sang một bên, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Tôi coi như không nhìn thấy. Một hộ vệ chặn ngay trước mặt chúng tôi, tôi liền xịt keo xịt tóc vào mặt gã ta, khiến gã ta lăn ra đất. Lại có mấy người chạy tới ngăn lại, Lâm liền kéo tôi chạy sang đường khác, không bao lâu sau đã nghe thấy tiếng súng vang rền. Hóa ra đám hộ vệ thấy không bắt được tôi, liền tập trung lại, bắn vào máy bay trực thăng. Không còn cách nào khác, trực thăng đành phải bay lên, sau khi cất cánh vẫn tiếp tục lượn vài vòng. Tôi nấp sau một tảng đá, thận trọng thò đầu ra nhìn và lập tức thụt đầu lại, cách chỗ chúng tôi không xa chính là Hassan và đám hộ vệ.

Trực thăng cuối cùng phải bay đi. “Họ có quay lại không?” Thấy bóng trực thăng càng lúc càng nhỏ, tôi hạ giọng hỏi.

“Không quay lại nữa đâu. Người của Hassan nhất định sẽ phong tỏa ngọn núi này. Chúng ta phải tự đi Chingga thôi.” Lâm vừa thở hổn hển vừa đáp.

https://thuviensach.vn

Hình như cũng chỉ có thể như vậy.

Tôi cảm nhận được bờ vai Lâm khẽ run rẩy, liền quay đầu lại hỏi: “Anh có chỗ nào không khỏe à?”

Lâm mím môi, gật đầu rồi nói: “Cần tìm một nơi để băng bó vết thương đã.” Vừa dứt lời, anh đã ngã sang một bên. Tôi vội vàng đỡ lấy anh, lúc này mới phát hiện gương mặt anh trắng bệch, liền cuống quýt hỏi: “Bị thương ở chỗ nào? có nặng không?”

“Ở bụng.”

Câu “Nhà dột còn gặp đêm mưa” thật đúng với tình hình lúc này. Tôi chỉ còn cách đỡ Lâm loạng choạng đi về phía trước, được vài chục mét, quay lại nhìn, tôi không khỏi rủa thầm trong bụng khi thấy bốn hàng dấu chân dài ngoằng. Do quá hoảng hốt nên không chọn đường, không ngờ để lại dấu vết rõ ràng như vậy.

“Đi lối này!” Tôi đỡ Lâm trèo lên chỗ có nhiều bụi cây gai góc, nơi có cây cối mặc dù vẫn còn nhiều băng tuyết chưa tan nhưng dấu chân để lại sẽ không quá rõ ràng.

Trời gần sang, hơi thở của Lâm càng lúc càng gấp gáp, nặng nhọc. Đầu tôi rối như mớ bòng bong, bao nhiêu ý nghĩ cứ lởn vởn, lo thoát thân, lo cho vết thương của Lâm, không nước không thuốc, nếu anh có mệnh hệ gì thì làm thế nào.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy tiếng bước chân phía sau, là mấy hộ vệ lần theo dấu chân tìm đến chỗ lùm cây. Chúng tôi vội vã thu người nấp vào một hốc đá lớn.

Tiếng Niz vang lên: “Hai kẻ đó nhất định vẫn chưa đi xa, nhìn dấu chân vẫn còn mới.”

https://thuviensach.vn

Một người khác nói: “Cô ta muốn chạy thì cứ để cho cô ta chạy, sao phải tóm cô ta lại? Đại nhân của chúng ta đâu có thiếu gái đẹp chứ, hừ, cô gái do Kangkun dẫn tới chả có gì hay ho cả.”

Niz cắt lời anh ta: “Anh thì biết cái gì, ui da…”

Tôi không nén nổi tò mò, thò đầu lên định nghe lén, nhưng vừa cử động đã phát ra một tiếng “rắc” nhẹ. Trời đã hừng sáng, xung quanh yên tĩnh như tờ, khiến tiếng động càng trở nên rõ rệt hơn. Niz và hộ vệ đó đồng thanh kêu lên: “Ở chỗ này!” Tôi kéo Lâm quay người chạy, không ngờ phía sau tảng đá là một hang lớn dốc xuống phía dưới, vừa quay người đi, lập tức bị hụt chân. Chưa kịp kêu la thì tôi đã cùng với Lâm lăn xuống cái hang rồi, tiếng hô hoán của đám người vang vọng trên đỉnh đầu, sau vài giây thì không nghe thấy gì nữa.

Gió thổi ào ào, xung quanh tối đen như mực, đột nhiên đầu tôi va vào vách đá, đau buốt. Lúc dừng lại được, tôi đang ở trong tư thế ngã đè lên người Lâm, anh rùng mình một cái rồi không thấy động đậy gì nữa.

Bốn bề yên tĩnh, tôi nằm trên đất, thở hổn hển, không biết bao lâu sau, cuối cùng cũng định thần được. Việc đầu tiên sau khi lấy lại bình tĩnh chính là mò mẫm tìm Lâm. Trong hang đá không có tia sáng, tôi chỉ có thể dựa vào xúc giác.

Bàn tay đang mò mẫm trên mặt đất của tôi bị Lâm túm được, anh hạ giọng nói: “Tôi ở đây.”

“Anh sao rồi?”

“Vẫn ổn.”

“Vết thương thế nào?”

https://thuviensach.vn

Có tiếng xột xoạt vang lên, hình như Lâm đang cởi áo ra. Tôi không dám động đậy, anh nói bị thương ở bụng nhưng tôi không biết cụ thể là ở vị trí nào. Xung quanh tối om om, giơ tay không nhìn thấy ngón. Đột nhiên nghe thấy Lâm kêu "hự" một tiếng, tôi vội vã ngồi thẳng dậy, quay về phía có tiếng động, hỏi: "Đau lắm à?"

"Ừ, cần phải xử lí một chút."

"Xử lí thế nào?"

Tiếng xé quần áo một lần nữa lại vang lên, mắt tôi cũng dần dần thích nghi với bóng tối, có thể lờ mờ nhìn thấy bộ ngực trần của Lâm. Anh cúi đầu xuống, cố gắng băng bó vết thương.

"Có cần tôi giúp không?" Sau giây lát do dự, tôi run rẩy chìa tay ra, nhưng không kịp chạm vào người Lâm thì anh đã lảng tránh, nói: "Không cần, cảm ơn." Bàn tay tôi khựng lại giữa không trung, một lúc lâu sau mới từ từ thu về. Dù ngốc đến mấy cũng biết Lâm đang cố tình lảng tránh tôi.

Đột nhiên có luồng sáng rọi xuống, kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. Nhưng chớp mắt, ánh sáng đó đã tắt phụt, một người đang hạ giọng quát: "Này, anh có não không? Sao lại bật đèn pin?" Là giọng của Niz.

"Tôi bị ngã." Người kia cất giọng khàn khàn, trách móc.

Có người khác "suỵt" một tiếng và nói: "Nhanh lên, hình như tôi nhìn thấy hai người đó."

Tôi và Lâm đưa mắt nhìn nhau, đồng thời lặng lẽ đứng dậy, anh đi trước, tôi theo sau, bò về phía trước. Cái hang này có lẽ là kết quả của sự nứt vỡ các địa tầng, chỗ nào cũng là những phiến đá to tướng, có những chỗ khá rộng nhưng có những chỗ chỉ là những cái khe đen sì, không biết sẽ dẫn tới đâu. Tôi cảm thấy mình y như một con thạch sùng đang bò lung tung trong các khe nứt đó.

https://thuviensach.vn

Bỗng Lâm dừng lại, tôi không phản ứng kịp, đâm sầm vào anh, tiếng "ui da" vừa cất lên được nửa chừng, tôi đã bị anh quay sang bịt chặt miệng. Đúng lúc này, mấy ngọn đèn pin đồng loạt sáng lên, có người hưng phấn hét: "Ở chỗ này, tôi nghe thấy tiếng của họ!" "Ở đâu? Ở đâu?", "Đằng kia, phía sau tảng đá đó!" Tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập lao về phía chúng tôi.

Trán tôi ướt đẫm mồ hôi, trong ánh sáng chập chờn, tôi mơ hồ nhìn thấy một đống đá bao quanh, những nơi mắt có thể nhìn thấy đều là những phiến đá với hình thù kì quái, chỉ cần đám hộ vệ đuổi tới là chúng tôi sẽ bị lộ ngay, hoàn toàn không có chỗ nào để trốn cả. Lâm đưa mắt nhìn quanh, ra hiệu bảo tôi trốn vào một khe hở.

Cái khe này giống như một vết sẹo nông, không thò đầu vào thì không thể biết bên trong có người trốn. Nhưng cái khe dù sao vẫn là cái khe, sao có thể nhét vừa hai người chứ?

Nhưng không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa, Lâm trèo vào trong trước, tôi lo lắng nhìn quanh, định bụng tìm một cái khe rộng hơn một chút. Đúng lúc này, phía trên thoáng hiện ra một bóng đen, có người đang tới. Lâm liền thò tay lôi tôi vào trong.

Mấy giây sau, ánh đèn pin đã chiếu sáng lóa cả một vùng bên ngoài cái khe. "Ý, không có người!", "Không thể nào! Ban nãy rõ ràng tôi đã nhìn thấy mà!", "Tìm tiếp đi! Tìm kĩ vào!" Một tràng tiếng nói vang lên.

Đám người tản ra, lùng sục quanh các tảng đá. Tôi và Lâm co rúm người lại trong cái khe đá chật chội, đến cựa mình cũng không dám. Bỗng có người nhảy lên trên cái khe nơi tôi và Lâm đang trốn, không biết làm thế nào mà làm rơi một tảng đá to bằng quả bóng xuống.

Cái khe rất hẹp, cả người tôi gần như lọt thỏm trong lòng Lâm nhưng vẫn bị hở nửa vai phải ra ngoài. Khi thấy tảng đá rơi xuống, tôi toan rụt tay

https://thuviensach.vn

lại nhưng không kịp, hòn đá đập trúng cánh tay của tôi. Cả người tôi run rẩy, định thét lên thì Lâm đột nhiên cúi đầu xuống; tiếng thét vẫn chưa kịp bay ra khỏi miệng thì đã bị nhấn chìm giữa bờ môi của anh.

Môi anh hơi khô nhưng rất mềm mại, tôi ngẩng đầu, trợn tròn mắt không dám tin. Lúc đầu chắc đơn thuần Lâm chỉ muốn bịt miệng tôi, nhưng vài giây sau, anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hai hàng lông mi khẽ rung. Tôi vội hít một hơi thật sâu, khẽ hé môi, Lâm được đà càng hôn sâu hơn. Cảm giác tê dại khiến toàn thân tôi run rẩy, ngay đến sự đau đớn nơi cánh tay cũng không còn nữa. Lâm ôm tôi càng lúc càng chặt, dường như muốn cơ thể tôi hòa vào cơ thể anh.

Hơi thở của cả hai dần dần trở nên gấp gáp vì nụ hôn cuồng nhiệt và hoang dại.

Đám hộ vệ đã bỏ đi tự khi nào, tôi không biết; trời đất bên ngoài trở lại với vẻ tối tăm lúc nào, tôi cũng không hay. Tôi chỉ biết Lâm đang hôn tôi, hoang dại và say đắm. Tôi có thể cảm nhận được dục vọng của một người đàn ông đối với một người phụ nữ từ cơ thể anh.

Đầu óc tôi như muốn nổ tung, rối loạn hết cả.

Lâm bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo của tôi, tôi không đẩy anh ra. Chắc chắn tôi điên rồi nên mới không đẩy anh ra, thậm chí còn đưa bàn tay tự do còn lại lên, ôm chặt lấy anh. Lâm run rẩy, khẽ gọi: “Lạp Nhi!”

“Ừm” Cái giọng yếu ớt lả lơi này có phải của tôi không vậy? Tim tôi chực nhảy ra khỏi lồng ngực, sự va chạm thể xác thiêu đốt toàn bộ lí trí của tôi. Tôi không thể suy nghĩ được gì nữa, chỉ biết là mình tình nguyện, bất luận kết quả ra sao, tôi cũng chỉ có thể cam chịu. Đứng trước tình cảm, lí trí hoàn toàn trở nên vô dụng.

Có thứ gì đó ép sát vào ngực tôi, đau nhói, là viên Khổng tước lam tím. Viên đá lạnh ngắt cứa vào da thịt tôi, đồng thời cũng cứa vào người Lâm,

https://thuviensach.vn

khiến anh đột nhiên dừng tay, cánh tay đang ôm chặt lấy tôi cũng từ từ buông ra.

“Anh ta còn tặng cô cả cái này nữa ư?” Giọng anh đầy vẻ kinh ngạc.

Mọi chuyện kết thúc quá đột ngột, trong khi tôi vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc cháy bỏng đó. Thấy thái độ của Lâm thay đổi một trăm tám mươi độ, tôi lúng túng giải thích: “À, cái này… tôi định trả lại cho anh ta, nhưng lúc bỏ trốn vội quá nên quên mất. Lần sau…”

“Lần sau?”

“Ý tôi là khi có cơ hội, tôi sẽ trả lại cho anh ta.”

Lúc này, Lâm đã đứng dậy, chui ra ngoài, cất giọng lạnh lùng: “Đó là việc riêng của cô.”

Tôi lo lắng, cũng định chui ra, nhưng vừa cựa quậy thì bị anh ngăn lại: “Đừng cử động, để tôi nhấc tảng đá ra đã.”

Thì ra anh vẫn còn quan tâm đến tôi, có lẽ do tôi đã nghĩ nhiều quá thôi.

Lâm dịch tảng đá sang bên, nó không hề nặng như tôi tưởng. Tuy thế, chắc là do gia tốc của trọng trường, lại bị đè lên quá lâu, nên bàn tay tôi không còn cảm giác gì nữa, chạm vào thấy mềm nhũn như sợi mì.

Sau khi kéo tôi ra khỏi cái khe đá, Lâm lật bàn tay tôi lại, cúi xuống vuốt nhẹ và nói: “Chảy máu chứng tỏ xương không sao.”

Bàn tay tôi không còn cảm giác, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được sự ấm áp từ những ngón tay của anh.

“Lâm?”

https://thuviensach.vn

Anh ngẩng đầu lên. Không biết có phải bóng tối đã cho tôi thêm dũng khí, hay là vì sự xúc động ban nãy, tôi lấy hết can đảm nói: “Qua Tết Nguyên Đán, chắc tôi sẽ có thời gian đến London.” Nếu không phải do trời tối, nếu không phải anh đột nhiên buông tay, có đánh chết tôi cũng không dám nói ra những lời thế này; bây giờ, tiếng lòng đã nói ra, chỉ có điều giọng vẫn lắp ba lắp bắp, ngập ngừng vô số lần.

Anh im lặng, từ từ đặt tay tôi xuống. Tôi càng hoảng sợ, nói trong vô thức: “Hoặc là tháng Ba, tháng Ba cũng được, tháng Hai có thể anh vẫn đang bận, ha ha ha…” Tiếng cười phía sau nghe giả tạo vô cùng, nụ cười gượng gạo này giống như hồ nước dính trên miệng, vừa cứng vừa khô.

Không biết trôi qua bao lâu, nhưng với tôi nó dài như một thế kỉ, Lâm mới nói: “Ừ, đi đây đó nhiều cũng tốt. Có điều, lúc đó tôi đang ở San Jose, sợ rằng không thể tiếp đón cô được.”

Tôi thấy lòng mình nặng trĩu, San Jose là nơi nào vậy? Lâm quay người bỏ đi, nói: “Đằng kia hình như có ánh sáng, tới đó xem sao.” Tôi biết anh chỉ đang kiếm cớ bỏ đi.

Tôi thần người ra, bàn tay buông thõng từ từ nắm chặt lại, móng tay bấm vào da thịt, đau nhức. Đây chính là nỗi sợ hãi thẳm sâu tận đáy lòng tôi, cứ cho là tôi có một gương mặt tạm coi là xinh đẹp, đàn ông rất dễ chú ý đến tôi, nhưng không có ai là lâu dài cả.

Lâm dừng lại, quay người gọi: “Mễ Lạp?”

Tôi ngẩng đầu lên.

Anh chậm rãi nói: “Tôi không có ý can thiệp vào chuyện riêng của cô, nhưng gia thế của Hassan rất phức tạp, tốt nhất cô hãy tránh xa anh ta ra, nếu có thể sau này đừng tiếp xúc với anh ta là tốt nhất. Có điều viên Khổng tước lam tím này rất đáng tiền đấy!” Nói tới đây cuối cũnganh cũng nhận ra thái độ khác thường của tôi, do dự giây lát rồi hỏi: “Cô sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Tôi hít sâu một hơi, đáp: “Gia thế của anh hình như còn phức tạp hơn đấy, Ngô Thượng Lâm, hay tôi nên gọi là cậu Hai?”

Lâm không nói gì nữa, tôi chỉ nghe thấy tiếng thở dài não nề, hết lần này đến lần khác. Trong hang động tối đen, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh, cũng không nhìn rõ dáng người của anh, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận rõ sự xa cách và cự tuyệt của anh.

Một lúc sau, tiếng anh khẽ vang lên trong bóng tối: “Tôi chỉ không muốn cô buồn.”

Vậy thì thật khó hiểu, vì hiện giờ tôi đang rất buồn.

Không biết từ khi nào, Lâm đã quay trở lại, đặt tay lên vai tôi. Người tôi khe x run lên khi anh chạm vào. Hít một hơi thật sâu, tôi quay sang, nói: “Không sao.”

Anh càng dựa sát vào, đưa tay lên vuốt má tôi, hỏi: “Có nghiêm trọng lắm không?”

Tôi tự nhủ: “Vừa mới thốt ra những câu khiến người ta nát ruột nát gan, sao trong chớp mắt anh có thể đến gần hỏi han vẻ quan tâm như thế? Vì trời tối quá ư?” Tôi lảng tránh sự quan tâm của anh, đáp: “Không sao. Đi thôi, vận động một chút sẽ ổn thôi.”

Sau đó, tôi quay người đi, Lâm buông tay ra, tôi nghe thấy anh hối hả gọi: “Mễ Lạp?”

Tôi đi tiếp, Lâm vội kéo tôi lại, nhưng tôi kiên quyết rút tay ra.

“Mễ Lạp?” Anh ngạc nhiên gọi.

Tôi ôm lấy bàn tay bị đau, vờ như không nghe thấy, cứ thẳng lưng đi tiếp; do quá vội vàng xung quanh lại tối đen nên tôi không khỏi loạng

https://thuviensach.vn

choạng, vấp vào một tảng đá ngã đánh "bịch" một tiếng.

Lâm vội kêu lên: "Cô làm gì vậy! Cẩn thận chứ!" Anh có vẻ tức giận.

Mặc dù đau đến nghẹt thở nhưng tôi vẫn cắn răng chịu đựng, không thèm kêu một tiếng.

Không ngờ cả người tôi bị kéo ngược trở lại, ngã vào lòng anh. Vừa giãy giụa, anh đã ôm chặt lấy tôi, đầu gục vào vai tôi, không nói một lời nào, nhưng cánh tay càng lúc càng xiết chặt.

Sự kiên cường mà tôi cố gắng thể hiện từ nãy tới giờ lập tức tan biến như bong bóng xà phòng, tôi khẽ run rẩy trong vòng tay của anh. Anh thì thầm vào tai tôi: "Đừng như vậy, Lạp Nhi, đừng như vậy." Đừng như vậy thì phải như thế nào? Tôi cắn chặt môi, đầu óc hoàn toàn chống rỗng.

Chưa bao giờ tôi nghĩ sự việc lại trở nên như thế này, chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thích anh, càng không nghĩ rằng khi anh đang theo đuổi rồi đột nhiên dừng lại, tôi sẽ cảm thấy buồn đến nhường này… Cho dù lúc này, nơi này, tôi đang ở trong vòng tay anh, nghe anh gọi tên mình, nhưng điều duy nhất tôi cảm nhận được vẫn là sự vô vọng.

Rất lâu Lâm không nói gì, tôi cũng không nói gì, chỉ ôm nhau. Tôi không cựa quậy, anh cũng không chịu buông tay, cuối cùng anh khẽ thì thầm: "Đợi khi quay về Changga, anh sẽ giải thích mọi chuyện với em."

Tôi vẫn không nói gì, cũng không quay đầu lại, tôi tưởng mình có thể cương quyết tới cùng. Từ nhỏ đến lớn, việc tôi làm tốt nhất chính là rời xa, ngay cả Bá Kiêm, tình cảm bao nhiêu năm như vật mà tôi vẫn có thể bỏ đi, không nói một lời. Nhưng lần này, tôi gật đầu, mặc dù rất khẽ nhưng vẫn là gật đầu.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cớ Sao Còn Bắt Đầu

Tôi và Lâm đi đường vòng tới Changga mất mấy ngày, gian nan trắc trở. Tôi nghĩ sở dĩ Lâm làm như vậy là vì tránh truy binh của Hassan nên không hỏi nhiều, hơn nữa cũng không biết phải hỏi thế nào. Mấy ngày qua, cả hai đều rất kiệm lời, khi bắt buộc phải lên tiếng thì đều vô cùng khách sáo, ví dụ như: "Tối nay nghỉ ở đây nhé?", "Được", "Bây giờ ăn cơm nhé?", "Vâng".

Những đoạn đối thoại dài cũng có nhưng rất hiếm hoi, hơn nữa luôn không đầu không cuối. Có một lần, tôi hỏi anh có vẻ thông thuộc đường này, Lâm thừa nhận đây không phải là lần đầu tiên anh đến Pakistan.

"Lần trước anh đến vì việc gì?" Tôi gợi chuyện.

Anh đáp gọn lỏn: "Thăm người thân."

"Vì thế mà anh quen biết Hassan?"

"Anh quen biết Hassan từ lâu rồi, không phải ở Pakistan."

"Vậy là ở đâu?" Nói đến đây, tôi sực nhớ ra chất giọng chuẩn đầy nho nhã của Hassan, mới vỡ lẽ. "Hai người đã quen nhau ở London sao?"

Lâm không trả lời.

Điều này khiến tôi không khỏi bực mình, chuyện gì anh cũng không muốn nói cho tôi biết, vậy thì làm sao tôi biết được anh đang phiền não chuyện gì!

https://thuviensach.vn

“Bộ tộc Pashtun và bộ tộc Rajput sao lại thù hận nhau đến vậy?” Tôi lại hỏi.

Lần này thì Lâm đáp luôn: “Pakistan cũng giống như Trung Quốc, có rất nhiều dân tộc, có người Punjab, Sindhi, Pashtun và Baloch…, Pashtun là bộ tộc lớn nhất ở Afghanistan và lớn thứ hai ở Pakistan, có rất nhiều gia tộc lớn.”

Trên thực tế, gia tộc Hardel của Hassan là một trong bảy gia tộc có lịch sử lâu đời nhất của bộ tộc Pashtun - điều này về sau tôi mới biết - đồng thời bảy gia tộc lớn này cũng là những gia tộc có thế lực nhất trong Pakistan. Gia tộc của Hassan tham gia cuộc thánh chiến chống quân xâm lược, có quan hệ dây mơ rễ má với quân Muja và cuộc hỗn chiến quân phiệt trong lãnh thổ Afghanistan.

“Hassan đang huấn luyện quân đội phải không, em đã nghe nói chuyện của quân Muja rồi. Nhưng Hassan chẳng phải người Pakistan sao? Cớ gì lại chạy đi huấn luyện quân đội trong trại tị nan Afghanistan?” Tôi thắc mắc.

“Bất luận là người Pashtun ở Afghanistan, người Pashtun ở Pakistan, người Pashtun ở lưu vực sông Ấn, thậm chí người Pashtun lưu lạc ở khu vực Iran thì sự trung thành đối với bộ tộc và tín ngưỡng luôn cao hơn rất nhiều so với sự trung thành so với quốc gia. Tất cả những người Pashtun đều muốn có một quốc gia thống nhất.”

“Điều này em cũng biết, nó được gọi là Pashtunistan. Nhưng liệu họ có làm được không?” Tôi hạ thấp giọng hỏi.

Ở quán trà, tôi từng nghe người ta nói, chính phủ Pakistan luôn muốn đả thông một hệ tư tưởng tôn giáo để hỗ trợ tinh thần chiến đấu của đội du kích Hồi giáo, hệ tư tưởng này dẫn tới một thành phố ven biển trong lãnh thổ Afghnistan, cũng là lối duy nhất dẫn ra biển.

https://thuviensach.vn

“Còn về mối quan hệ giữa bộ tộc Rajput và Pashtun, rất đơn giản. Bọn anh có tiền nhưng không có vũ khí, Pashtun có quân đội nhưng lại không có tiền, trong khi họ muốn xây dựng một nhà nước Pashtun thống nhất.”

Mấy trăm năm trước, sau khi người Rajput định cư ở nơi có đồng cỏ và nguồn nước dồi dào thuộc Trung Á, họ dần dần chuyển sang buôn bán, từ bỏ cuộc sống du mục trên đồng cỏ, đồng thời từ bỏ bản lĩnh tự bảo vệ và bắt đầu dựa vào cường quyền của Pashtun, nhưng cường quyền sao phải bảo vệ kẻ nhỏ yếu, chẳng qua chỉ vì hám lợi.

Thế giới này không có bữa trưa nào là miễn phí, cũng không có cuộc chiến tranh nào miễn phí, đây là chân lí luôn đúng mọi lúc, mọi nơi.

Chiến tranh cần tiền, trong khi Rajput có tiền.

“Chính vì vậy nên Rajput đã bị diệt vong?”

Lâm đột nhiên đang giọng nói: “Rajput không hề bị diệt vong!”, khiến tôi giật nẩy mình. Một lúc sau, anh áy náy nói xin lỗi. Tôi im lặng lắc đầu. Wughi từng nói, tất cả thù hận của nhân loại đều có thể quy kết thành năm loại: gia tộc, chủng tộc, tôn giáo, quốc gia và tình yêu; không có trường hợp ngoại lệ.

“Không có đặc quyền thì không có trách nhiệm.” Giây lát sau, Lâm lại khẽ nói.

“Nhưng làm gì có ai từng hỏi xem anh có đồng ý hay không! Làm gì có ai cho anh quyền lựa chọn!”

Tôi buồn bã nhìn anh, rốt cuộc anh đang phải gánh vác trách nhiệm gì vậy?

“Không thể quên đi sao?”

https://thuviensach.vn

“Quên đi? Em bảo anh quên đi sao?” Nghe tôi nói, anh quay đầu lại hỏi, có vẻ ngạc nhiên.

“Em cảm thấy anh không được vui… Nếu quên đi… có thể anh sẽ vui hơn.” Tôi ấp úng nói.

“Em đã biết được những gì?” Anh chất vấn.

Đó không phải là lời chất vấn thiếu khách sáo, cũng không phải lời chất vấn xa lạ, mà nó cho thấy sự yếu đuối. Quá nhiều tổn thương, quá nhiều đau khổ, cho nên giọng nói cứng rắn của anh lại càng làm nổi bật gương mặt tuấn tú đã tái xanh.

Tôi ấp úng đáp: “Biết một chút… khi ở thôn Gama, về sau thì ở Changga. Em không hiểu tại sao họ lại coi Rajput như thể nước lũ, mãnh thú?”

“Họ cho rằng bọn anh là phường trộm cướp, là kẻ trộm của quốc gia này. Khi Pashtun quét sạch, giết sạch người của bọn anh, họ nói rằng bọn anh vốn không thuộc về đất nước này, nói bọn anh tới rồi không chịu đi, nói bọn anh cướp bóc đất đai, lương thực ít ỏi của họ, vì bọn anh mà dân bản địa không có công việc để nuôi sống gia đình. Bộ tộc Pashtun nói bộ tộc Rajput bọn anh là loài rác rưới chẳng khác gì con gián.”

Tôi ngạc nhiên, con gián ư?

“Dân tộc anh từ nhỏ đã lớn lên trên mảnh đất này, an phận thủ thường, cần cù tận tụy, ngược lại, bọn họ lạc hậu ngoan cố, không có chí tiến thủ, chẳng làm nên trò trống gì ngoài trừ cướp bóc.” Nói tới đây, Lâm dừng lại, giây lát sau mới tiếp: “Bọn anh phản kháng, họ bèn giở vờ bắt tay giảng hòa, em biết đấy, bọn anh mặc dù phản kháng nhưng không có đủ vũ khí.” Giọng anh quá mức bình thản khi kể lại quá khứ thê lương đó. “Pashtun hứa chỉ cần bọn anh nộp đủ tiền chuộc thì sẽ thả người, nhưng vào cái đêm kí kết hiệp định đình chiến, bọn họ đã lật lọng, chỉ trong một đêm gần như

https://thuviensach.vn

toàn bộ người của bộ tộc Rajput đều bị giết chết, làng xóm, trẻ con, người già, đều chết. Cả bộ tộc bị diệt vong, chỉ còn lại vài chục người bỏ trốn ra nước ngoài.” Nói đến đây, anh quay lại, lặng lẽ nhìn tôi, hỏi với vẻ chua chát: “Mễ Lạp, em bảo… em bảo anh nên quên hết những điều này sao?”

Lúc này, chúng tôi đang ngồi dưới bầu trời màu xám nhạt, bốn bề núi non vắng vẻ, không một bóng người, nhưng tôi biết giờ này ở Thượng Hải, London, thậm chí ở Changga, đều là lúc gia đình quây quần bên nhau, sẽ có rất nhiều người già, trẻ nhỏ, đàn ông, đàn bà xum vầy cùng gia đình của họ, vui vẻ và đầm ấm. Những điều tưởng như bình thường này, anh lại không có. Người cùng tộc với anh gần như đã bị giết sạch, nỗi bi thương bị giết cả họ, trên thế giới này chắc chỉ có người Do Thái mới có thể so sánh được, vậy mà anh có thể bình tĩnh đến vậy, đó là sự bình tĩnh hoàn toàn vượt quá tuổi tác của anh.

Thấy tôi buồn bã nhìn mình, anh khẽ nhấc môi cười, an ủi: “Không sao đâu, Mễ Lạp. Anh và bộ tộc của anh sẽ trở về nhà, đừng lo.” Nụ cười của anh rất nhẹ, nhẹ tới mức chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ vụn.

Đi cùng nhau lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên tôi biết về mối thù hận trong lòng anh, trước kia, tôi chỉ biết Pakistan, bộ tộc lớn nhất của Pakistan là Pashtun.

Tôi lấy hết dũng khí, nói: “Nhưng… Lâm này, nếu không bỏ qua thù hận, biết đâu có ngày anh sẽ bị nó nuốt chửng. Anh…”

“Mễ Lạp!” Anh cắt ngang lời tôi. “Có lẽ đây chính là vận mệnh, phương Đông gọi nó là duyên phận, phương Tây gọi nó là vận mệnh, anh chỉ tiếc mình không có cách gì…”

Bỗng anh trở nên ngập ngừng, mấy giây sau lại nói: “Không ngờ sẽ gặp…” Phần sau của câu nói đã bị màn đêm cuốn đi mất.

Không hiểu sao, đột nhiên tôi muốn khóc.

https://thuviensach.vn

Còn lần khác, khi ở một thôn nhỏ đổ nát, sắp đi ngủ, Lâm đột nhiên hỏi tôi: “Mễ Lạp, em muốn có một tương lai như thế nào?”

Tôi đang cởi than trong lò sưởi, nghe thấy vậy bèn ngẩng lên đáp: “Lấy chồng sinh con, an hưởng tuổi trời. Giống như tất cả mọi người.”

“Vậy em có tình nguyện đi theo một người đàn ông, nếu người đó có cuộc sống nhiều sóng gió và tạm thời không thể hứa hôn với em?”

“Hứa hôn, anh muốn nói là người đó đã có vợ?”

“Vợ hoặc vợ sắp cưới.”

Tôi quả quyết nói: “Sao có thể như vậy được?” Rồi tôi nhớ tới Alice, cô ta và Ngô Chung đã ở bên nhau khá nhiều năm rồi, nếu người đàn ông đó thực lòng yêu cô ta thì liệu có để cô ta phải mang tiếng xấu đó không? Nếu phải li hôn thì hãy sớm li hôn đi, cái gì mà có “nỗi khổ tâm” chứ, chẳng qua chỉ là những cái cớ nực cười mà thôi.

Khó khăn lắm Lâm mới nói tiếp: “Nếu người đàn ông đó sẽ giải quyết tất cả mọi vấn đề thì sao, nếu anh ta thực sự có nỗi khổ tâm, cần có thời gian thì sao?”

Tôi mỉm cười. “Người đàn ông có vợ nào cũng nói câu này với người tình của anh ta. Nếu anh ta thực sự yêu cô ấy thì nên để bản thân được tự do trước đã, sau đó hãy đường đường chính chính theo đuổi cô ấy.”

Dưới ánh lửa, Lâm nhìn tôi rất lâu, sau đó không nói lời nào, đứng dậy, đi thẳng ra ngoài. Đêm hôm đó, tôi không biết anh đã đi đâu, mãi đến gần sáng mới về, người dính đầy sương tuyết, vừa ngả lưng xuống giường là ngủ luôn, toàn thân nóng như hòn than. Vì trận sốt cao này mà chúng tôi một lần nữa phải kéo dài hành trình, mấy ngày sau mới tới được ngoại ô Changga, đúng vào Lễ Thánh Nguyệt. Rất nhiều người đổ xô về thị trấn để

https://thuviensach.vn

ăn mừng ngày lễ, chúng tôi vốn muốn nhân lúc hỗn loạn để lẻn vào, không ngờ lại khó khăn đến vậy.

Rất lâu trở về trước, Changga là một thị trấn trọng điểm về quân sự, bởi vì vị trí địa lí và điều kiện khí hậu đặc thù của nó. Chỉ có hai con đường kết nối nó với thế giới bên ngoài, giống như cổng thành ở Trung Quốc cổ đại vậy, và bây giờ, hai bên cổng thành đều có quân lính của Hassan, kiểm tra từng người một.

Tôi cứ tưởng chuyện này không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần mặc bộ Burqa chim cánh cụt lên người, dùng mạng đen chùm từ đầu đến chân là có thể qua được; nhưng thế lực của Hassan quả thực quá mạnh, đám hộ vệ sau khi nhận được sự đồng ý của những người đàn ông, đã kéo khăn đen trùm đầu của từng người phụ nữ ra. Đương nhiên cũng có người từ chối, nhưng hậu quả của việc từ chối chính là bị ném sang một bên, kết quả vẫn không thay đổi.

Đám phụ nữ đương nhiên là gào khóc kinh thiên động địa, còn đám đàn ông thì mặt mũi tái mét. Tôi có phần sợ sệt, cuối cùng cũng hiểu ra, trên mảnh đất này, thế lực của người đàn ông nói năng thận trọng, nghiêm nghị như chim ưng đó lớn đến mức nào.

Lâm kéo một thanh niên đang tức giận sang một bên để xem tình hình nghiêm trọng tới mức nào, thiếu niên đó nói cũng không biết tại sao từ mấy ngày trước đã tiến hành kiểm tra kiểu này. “Rõ ràng là quá bất kính với Thánh Allah! Chị gái tôi hiện giờ vẫn đang bị giữ lại.” Thiếu niên tức giận nói.

Tôi và Lâm đưa mắt nhìn nhau, tránh sang một bên, bàn bạc.

“Nhất định phải vào thành sao? Còn cách nào khác không?” Tôi hỏi.

“Chỉ có cách vào thành, đã hẹn gặp nhau ở trong thành rồi, bây giờ không có cách gì để đưa tin cả.”

https://thuviensach.vn

“Hay là anh vào thành trước đi! Em ở lại đây đợi anh.”

Anh lắc đầu. “Không được, trời sắp tối rồi, một mình em ở lại đây, ngộ nhỡ anh không kịp quay lại thì làm thế nào?”

Năm 680 sau Công nguyên, do không phục người kế nhiệm lúc bấy giờ, Hussein đã cùng gia đình rời khỏi thánh địa Mecca, trên đường đi đã gặp phải sự truy kích của kỵ binh vương triều Umayyad, tất cả đều bị giết chết. Thế là các tín đồ đạo Hồi ở Pakistan đã thể hiện sự sám hối và phẫn nộ bằng cách tự hành hạ bản thân mình. Đây chính là nguồn gốc của Lễ Thành Nguyệt, một ngày lễ không dành cho tiếng cười hoan hỉ. Ngày lễ này được duy trì là để nói cho thiên thu vạn đại biết về sự hận thù và thảm sát năm đó.

Cho nên tôi cảm thấy Hassan thật giỏi, lại dám đặt trạm gác của riêng mình trong một ngày lễ như thế này, còn kéo mạng che mặt của từng người phụ nữ lên để kiểm tra nữa. Chắc chắn anh ta biết những người đàn ông tới tham dự Lễ Thánh Nguyệt đều mang vũ khí bên người.

“Trong bốn tôn giáo lớn, chỉ có đạo Hồi dạy các tín đồ của mình về sự phẫn nộ và phục thù. Điều này rất không tốt. Ghi nhớ hận thù rất không tốt. “Có lần, nhân nói về kinh Koran, Wughi đã nói với tôi như vậy, với vẻ mặt đầy lo lắng. Lúc đó tôi còn nghĩ, ghi nhớ thù hận có gì không tốt, chẳng phải có câu: “Biết nhục mới có dũng” sao? Nhưng tới lúc này tôi đã hiểu ý của ông cụ.

Trước khi tới Pakistan, tôi đã biết ngoài số ít người theo đạo Kito, đạo Baptist, đạo Luther và đạo Phật, gần như người ở khu vực Trung Á đều theo đạo Hồi, ít nhất là trên lí thuyết. Sau khi thánh chiến kết thúc, trải qua hơn bảy mươi năm dưới sự áp chế của “Kích tiến vô thần luận”1, sự tín ngưỡng tôn giáo bắt đầu quay lại. Tôi không biết có phải vì nguyên nhân này hay không mà các cuộc diễu hành trong Lễ Thánh Nguyệt ở khu vực Pakistan

https://thuviensach.vn

đều vô cùng thảm khốc, những người đàn ông tham gia diễu hành đều dùng xích sắt hoặc roi da quất lên người mình tới mức bật máu.

(*)1.Còn được gọi là “Chủ nghĩa vô thần” hay “Thuyết vô thần”, là một quan điểm khẳng định rằng thần thánh không tồn tại hoặc phủ nhận “đức tin” vào thần thánh.

Lúc này, đằng xa có một tốp người đang đi tới, ai ai cũng trong tâm trạng bi thương, trên mặt trên người máu me đầm đìa, sợ rằng đây sẽ là nhóm người cuối cùng vào Changga ngày hôm nay.

Lâm lấy mấy tờ đô la ra mua lại bộ quần áo trên người và cả xích sắt của một cậu thiếu niên, cậu ta nhìn thấy tờ mười đô la thì miệng kêu nhiều quá, còn mắt thì không ngừng liếc về phía tôi đầy vẻ nghi ngờ, Lâm nói đúng, nếu để tôi một mình lại chỗ này sẽ rất đáng lo ngại.

“Đây coi như là sự bù đắp vì năm nay cậu không thể tham gia Lễ Thánh Nguyệt. Lâm nói với vẻ thân thiện, sau đó nhanh như cắt thụi cho cậu thiếu niên một đấm, khiến cậu ta ngã vật xuống đất.

Tôi lặng lẽ cầm lấy quần áo của cậu thiếu niên đó, không kháng nghị một lời. Nếu việc này xảy ra lúc tôi mới tới Pakistan thì tôi chắc chắn sẽ kêu lên đầy sợ hãi, nhưng hiện giờ thì không thể, việc nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn. Tuy nhiên có những việc không thể nhịn được.

“Cậu ta không sao chứ?” Tôi hỏi nhỏ.

“Không sao. Lát nữa sẽ tỉnh thôi.” Lâm đáp rồi lôi con dao găm Skija tôi vẫn giấu trong tay áo ra, nói: “Đừng cử động”. Dứt lời, anh vung tay, trong phút chốc mái tóc dài của tôi chỉ còn tới ngang tai.

Đầu óc tôi đột nhiên lạnh buốt. Lâm lấy một chiếc khăn trùm, quấn vài vòng lên cái đầu ngắn cũn cỡn của tôi, nháy mắt, tôi đã biến thành một

https://thuviensach.vn

thiếu niên Pakistan chính hiệu. Anh nhìn quanh rồi dắt tôi chen vào giữa đoàn người "đi hành hương".

Tôi lờ mờ đoán ra dụng ý của anh, thấy đoàn người càng lúc càng tới gần cổng thành, tôi lo lắng hỏi nhỏ: "Nhưng những hậu vệ đó từng nhìn thấy em rồi, không qua mặt họ được đâu." Chưa nói xong đã thấy anh chĩa con dao găm Skija về phía cánh tay của mình.

Tôi giật thót tim, không nói nên lời, trong lòng đột nhiên thấy nhói đau, cứ như nhát dao này không chỉ đâm lên cánh tay anh mà là đâm trúng trái tim luôn cố gắng đóng chặt của tôi.

Trong lúc tôi vẫn ngây ra như khúc gỗ, Lâm đã nhanh chóng lấy máu của mình bôi lên mặt tôi. "Bây giờ cầm lấy xích sắt, tự quất lên người mình đi, nhưng đừng quất thật, nhanh lên!" Anh khẽ ra lệnh.

"Anh tự đâm mình!" Tôi run rẩy nói, mùi tanh của máu tác động mạnh lên thần kinh của tôi.

"Đây là Lễ Thánh Nguyệt, chảy chút máu là chuyện bình thường." Anh nói một cách thản nhiên, sau đó nhíu mày, dặn: "Không được khóc!"

"Nhưng vết thương ở bụng anh vẫn chưa khỏi, bây giờ lại… lại…" Tôi cắn môi, đau lòng đến mức không thốt nên lời.

"Đừng khóc!" Giọng anh có chút phiền não. Tôi quay mặt đi, tự nhủ: "Phải, không được khóc, nước mắt sẽ làm trôi mất vết máu, chẳng lẽ tôi còn muốn anh đâm thêm một dao nữa!" Thế rồi, tôi run rẩy vung xích sắt lên, nghiến răng quất xuống. Sợi xích đưa lên hạ xuống, phát ra tiếng lẻng xẻng.

Đoàn người đã đi qua cổng thành, ánh mắt của đám hộ vệ chỉ khẽ lướt qua đoàn người tự hành xác này, vì mệnh lệnh của họ là tìm một người phụ nữ, tóc dài ngang lưng, da trắng, vóc người nhỏ nhắn, chứ không phải mặt gã đàn ông quấn khăn, trên đầu trên mặt đầy vết máu.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đến từ Thánh Allah! Trở về với Thánh Allah! Kính dâng Thánh Allah chí nhân chí từ!” Tôi vung xích sắt lên, mắt nhìn thẳng, mỗi bước đi đều quất xích sắt lên người mình và đồng thanh đọc theo mọi người.

Xung quanh vang rền tiếng đọc kinh cùng với tiếng roi quất lên người, âm u, đau thương, mùi máu tanh càng lúc càng nồng nặc, khiến tôi không khỏi buồn nôn. Ngay sát tôi lại có người tự tay giơ dao lên đâm mình, bước chân tôi bắt đầu loạng choạng. Bờ vai đột nhiên thấy ấm áp, hóa ra Lâm đã tiến sát lại, lặng lẽ nắm chặt tay tôi, nói nhỏ: “Đừng sợ!” Tôi hoảng hốt ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, trong đôi đồng tử đen láy hiện rõ hình bóng nhỏ bé của tôi. “Mùi máu rất khó chịu phải không? Chịu khó thêm một lúc, chỉ cần tới khu chợ là được.” Anh cúi đầu, mỉm cười với tôi.

Tôi muốn nhìn đi chỗ khác, nhưng nụ cười xuất hiện giữa bầu không khí tanh mùi máu này đã làm tôi mê mẩn, khiến tôi thảm hại. Ai cũng tự quất roi lên người mình, chỉ có tôi và anh bốn mắt nhìn nhau, dính chặt vào nhau.

“Các người là ai?” Một người đàn ông cầm roi da, mặt đầy máu, đang đi trong dòng người thì đột nhiên đứng lại, ngẩng đầu lớn tiếng quát. Câu hỏi của anh ta vô cùng nổi bật giữa những tiếng cầu nguyện. Không đợi chúng tôi kịp phản ứng, người đàn ông đó đã tức giận nói tiếp: “Các người không phải tín đồ, ở đây làm gì?” Lúc này dòng người mới dời khỏi cổng thành chưa xa, tiếng quát của anh ta không những làm trấn động đến cả dòng người mà còn kinh động đến đám hộ vệ, khiến họ đồng loạt nhìn về phía chúng tôi. Đột nhiên có người hét lớn: “Là tiểu thư, cô ấy ở đây!”

Lâm khẽ kêu: “Chạy!” rồi dắt tay tôi lao thẳng vào con đường nhỏ trong khu chợ của Changga.

https://thuviensach.vn

Khu chợ vẫn tấp nập và nhộn nhịp, vì đang là Lễ Thánh Nguyệt nên bên lề những con đường vốn đã nhỏ hẹp có rất nhiều phụ nữ bắc bếp nấu ăn để cung cấp thực phẩm cho đoàn người diễu hành, vì thế mà càng khó di chuyển. Hai bên đường là những gian hàng nhỏ san sát, trông đều na ná như nhau. Lâm dẫn tôi lách qua đám đông, chạy thục mạng, nhưng lần này đám hộ vệ ở quá gần nên không thể cắt đuôi. Tiếng bước chân phía sau ngày càng dồn dập, tôi sực nhớ lần trước khi bị Hassan bắt cóc, rất nhiều căn nhà đều có cửa trước thông cửa sau, bèn chỉ về phía một căn nhà, nói: “Mau lên, vào nhà!”

Lâm ngơ ngác, hỏi: “Sao cơ?”

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi giữa hai câu nói, đám hộ vệ đã kịp đuổi tới, thoáng nhìn đã thấy vô số bóng đen đang len qua dòng người hành hương, không còn thời gian giải thích, tôi kéo Lâm vào căn nhà đầu tiên ở bên phải có cả cửa đang khép hờ.

Đây là một căn nhà theo lối kiến trúc mái vòm Mosaic, tối om om, trong không khí ngào ngạt mùi đàn hương. Tôi và Lâm chỉ biết chạy về phía có ánh sáng, xuyên qua một hành lang rồi trèo lên tầng hai. Căn nhà nhỏ này đã khá cũ nát, sơn tường đã bị bong tróc khá nhiều, bố cục của nó hơi giống với phòng tiếp dân của các làng xã, thị trấn ở Trung Quốc còn đọng lại trong trí nhớ của tôi, nhưng phong cách trang trí lại lộ rõ vẻ thô tục; bóng đèn đỏ nhấp nháy, những bức ảnh chụp các ngôi sao Bollywood ăn mặc hở hang, liếc mắt đưa tình, còn có những bông hoa nhựa đung đưa trong gió.

Có người ở tầng dưới kêu lên: “Bọn họ trốn vào trong này rồi, mau vào lục soát!” Tiếng những bước chân giẫm lên cầu thang lập tức vang lên, lúc trầm lúc bổng.

Một cô gái mặc bộ Sari đột nhiên xuất hiện ở đầu kia hành lang, nhìn thấy tôi và Lâm tay cầm xích sắt, toàn thân đầy máu, còn chưa đợi chúng tôi rat ay, cô ta đã ngất xỉu. Tôi cũng bị cô ta làm cho giật nẩy mình, đây là

https://thuviensach.vn

lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cô gái ăn mặc hở hang như vậy ở Pakistan; bộ Sari màu hồng phấn mỏng dính này khác hẳn với việc không mặc gì, nếu không mặc gì, đàn ông chưa chắc sẽ lao vào, nhưng mặc như thế này, đến phụ nữ như tôi nhìn mà còn thấy đỏ mặt nữa là.

Lâm bước qua người cô gái mặc Sari, không thấy ai cả, anh liền kéo cô gái dậy, định giấu cô ta vào trong phòng. Một cô gái ngất xỉu ngay trên lối đi, đám hộ vệ vừa nhìn sẽ biết ngay chuyện gì đã xảy ra.

“Đây là nơi nào?” Tôi sợ hãi hỏi.

“Kĩ viện.”

Tôi tưởng nơi được gọi là kĩ viện hẳn phải là chốn hoa lệ lộng lẫy như Lệ Xuân Viện, chứ cái nhà tôi đang đứng đây rõ ràng là phòng tiếp dân của một làng xã, thị trấn nào đó của thế kỉ trước! Lúc này, cũng không kịp nghĩ nhiều về sự khác nhau một trời một vực giữa kĩ viện ở Trung Quốc và Pakistan, vì tiếng bước chân của đám hộ vệ đã gần ngay trong gang tấc, chúng tôi đành phải đẩy cửa đi vào.

Nhưng phòng chỉ có một chiếc giường hẹp, ngay đến cửa sổ cũng không có.

Tôi vội vã gọi Lâm: “Lên giường!”

Anh vẫn không hiểu tôi định làm gì, thắc mắc: “Sao cơ?”

Tôi lo lắng đến mức lạc cả giọng, ra lệnh cho anh: “Cởi quần áo lên giường, nhanh lên!”

Anh kinh ngạc. “Cởi hết hả?”

“Cởi áo thôi… Cởi ra… dùng chăn đắp lên phần dưới!” Chỉ một câu ngắn mà tôi nói muốn hụt hơi, nhưng không còn thời gian giải thích, tôi

https://thuviensach.vn

cũng vội vàng cởi bộ Sari trên người cô gái đang ngất xỉu ra, sau đó đá cô ta vào gầm giường rồi đưa tay cởi cúc áo của mình.

Lâm đã y lời cởi áo ra, lúc này đang nằm trên giường, nhìn tôi không chớp mắt.

“Nhắm mắt lại!” Tôi khẽ nói.

Anh nhắm mắt lại, nhưng miệng thì lại hỏi: “Ừ, sau đó thì sao?”

Tôi không dám nhìn anh, nghiến răng nghiến lợi cởi áo ra, đá tất cả vào trong gầm giường, sau đó nhào lên giường trong tư thế của một con sói đói vồ mồi. Cơ hồ lúc tôi nhảy lên người anh cũng là lúc cánh cửa bị đẩy ra.

Tôi nghe thấy tiếng đám hộ vệ nuốt nước bọt, lại nghe thấy đầu bên kia, đầu bên này hành lang đủ mọi âm thanh hỗn loạn: tiếng thét của kĩ nữ, tiếng quát tháo tức giận của khách làng chơi, thậm chí còn có cả tiếng đánh nhau. Một cơn gió lạnh thổi tới, hất tung bộ Sari, thổi tung mái tóc ngắn ngủn, thổi tới mức cơ thể tôi trở nên cứng đờ…

Cửa mở ra rồi khép lại, cuối cùng, tiếng bước chân của đám hộ vệ xa dần. Nhưng cho tới lúc xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, tôi vẫn không thể thả lỏng người, toàn thân nổi da gà. Nói thật, chỉ cần đám hộ vệ bước thêm hai bước nữa và kéo chăn ra hoặc thò đầu nhìn vào thì tôi chắc chắn xong đời. Tôi đã đánh cược, đa số đàn ông sẽ tha cho một người đàn ông khác trong giây phút thăng hoa… Xem ra tôi đã thắng cược rồi.

Bốn bề dần trở nên tĩnh lặng, sự căng thẳng dần bay đi, tôi phát hiện chân mình đang không ngừng co giật, không biết vì lạnh hay vì sợ. Nhưng khi cúi đầu xuống, ánh mắt tôi vô tình chạm vào cái bụng phẳng lì mà chân mình đang đè lên.

Tôi bất giác run rẩy, suýt chút nữa thì ngã xuống đất. Lâm giơ tay đỡ lấy eo tôi. Không biết anh đã mở mắt ra từ lúc nào, trong ánh đèn đỏ mờ ảo là

https://thuviensach.vn

tầng tầng lớp lớp mây mù, hàng lông mi của anh cụp xuống, ánh mắt chiếu thẳng vào… của tôi.

Tôi hoảng hốt dùng tay che ngực, vừa xấu hổ vừa tức giận, mắng: "Anh… anh…" Tôi muốn nói sao anh lại nhìn trộm mà không thốt nên lời.

Bỗng Lâm ôm chặt lấy eo tôi, ghì xuống, khiến môi tôi kề sát vào môi anh.

Tôi vô cùng lúng túng, ý tôi không phải như vậy. Tôi giãy giụa, lắc đầu, nói: "Lâm, em không có ý đó, ý em là…"

Anh lúng búng thì thầm: "Đừng cử động… Hassan…"

Tôi liếc mắt ra cửa, thấy một bóng người cao lớn đang từ từ đẩy cửa ra, đôi mắt nhỏ và dài, lạnh lùng như mắt chim ưng, đúng là Hassan rồi. Tôi sợ đến mức không dám cử động, ngược lại, Lâm khẽ cử động, lên xuống một cách nhịp nhàng. Bàn tay anh bóp chặt lấy eo tôi, khiến tôi hơi sửng sốt, sau đó sực nhận ra đây rõ ràng là tình tiết trong phim nóng.

Trong tiếng thở hổn hển khiến người ta đỏ mặt tía tai, Hassan im lặng đứng nhìn. Chỉ có năm giây thôi mà tôi căng thẳng tưởng như tóc bạc mất mấy sợi. Cuối cùng anh ta cũng lui ra ngoài và nhẹ nhàng khép cửa lại. Bên ngoài trở nên yên tĩnh, lần này thì yên tĩnh thật sự.

"Bọn họ… đi rồi."

Đáp lại tôi là nụ hôn bướng bỉnh của Lâm. Tôi vừa thở vừa nói: "Họ đi rồi… đừng cử động… nữa!" Không biết từ lúc nào, vị trí của chúng tôi đã thay đổi, Lâm đang đè cơ thể gần như trần trụi của mình lên người tôi, bộ Sari hồng phấn không biết đã biến đi đâu mất. Cứ thế này, bát nước đổ đi khó lòng lấy lại được… Kì thực đã sớm không thể lấy lại rồi.

https://thuviensach.vn

Lâm gần như đã mất trí, không thèm để ý tôi nói gì, bàn tay nóng hổi của anh du ngoạn khắp nơi. “Lạp Nhi, Lạp Nhi.” Anh thì thầm.

Cả người tôi nóng như rang, thoáng chút do dự, rồi tôi đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy anh. Anh chớp mắt ngẩng đầu, nhìn tôi chăm chú. Đầu óc đã hoàn toàn trống rỗng, tôi không dám nhìn anh, chỉ thẽ thọt một tiếng: “Vâng.”

Lâm khẽ gầm lên một tiếng rồi lại đè xuống. Tôi run rẩy nhắm mắt lại, để mặc anh muốn làm gì thì làm…

Bỗng nhiên có tiếng rên rỉ dưới gầm giường, là cô kĩ nữ đó, hình như cô ta sắp tỉnh rồi. Lâm vẫn còn trong lúc cảm xúc dâng trào, không muốn dừng lại. Dục vọng một khi được đánh thức, quả nhiên tứ mã nan truy.

Khó khăn lắm tôi mới lấy lại được sự tỉnh táo, vội nói: “Ngoan nào, hiện giờ không được rồi.” Lâm ngước nhìn tôi bằng đôi mắt mơ màng, dưới ánh đèn đỏ mờ tối, khuôn mặt anh trở nên vô cùng quyến rũ. “Chúng ta đang… chạy trốn mà.” Tôi lại cố lên tiếng.

Rất lâu sau đó, lâu tới mức mọi chuyện đã sẵn sang, chỉ thiếu gió đông thổi, vẫn là Lâm nghiến răng co người lại, còn tôi thì… không chịu.

Giữa hơi thở hỗn loạn, anh nói: “Buông tay ra!”

Tôi buông tay. Nhưng anh không đi, chỉ cúi xuống nhìn tôi, trong mắt là sự lưu luyến chỉ tiếc không thể đưa tôi hòa vào máu thịt của mình. Tôi khẽ ngước nhìn bờ môi của anh. Sau đó, anh nhắm mắt lại, cúi xuống hôn tôi, lả lướt theo vành môi. Hôn xong, anh định rời đi, nhưng mới bước xuống được nửa giường đã quay lại nhìn tôi, một lần nữa cúi xuống hôn khẽ. Cứ như vậy không biết bao nhiêu lần, đến khi chúng tôi đứng dậy và mặc quần áo vào thì đã là rất lâu sau đó rồi. Vừa quay ra đã nhìn thấy cô kĩ nữ kia tỉnh dậy, đang co quắp trên nền đất, miệng há hốc, nhìn chúng tôi chằm chằm. Mặt tôi đỏ bừng lên, tiện tay lấy cái áo Sari bịt miệng cô ta rồi trói lại.

https://thuviensach.vn

Lâm nói: “Anh đi xem tình hình thế nào, em ở yên đây nhé.”

Tôi nhìn anh, nói: “Ừm.”

Anh đi vài bước rồi lại phi như bay quay ngược trở lại. Câu “Sao thế?” vẫn chưa kịp thốt ra khỏi miệng tôi thì đã bị anh ngăn lại bằng một nụ hôn. Tôi sửng sốt cực độ, anh mỉm cười rồi nói: “Lạp Nhi!”

“Ừm.”

“Tối tiếp tục nhé?”

Khi hỏi câu này, anh ghé sát vào tai tôi, thì thầm. Chân tôi mềm nhũn, suýt chút nữa thì tôi ngã khụy xuống đất.

Cuối cùng thì anh cũng đi, một mình tôi ở trong phòng, thẫn thờ một lúc lâu. Sau đó, tôi bồn chồn đi đi lại lại trong phòng, cô kĩ nữ trợn tròn mắt nhìn tôi đi từ đầu bên này sang đầu bên kia phòng như con thú bị cuồng chân.

“Anh ấy thích tôi phải không?” Cuối cùng, tôi đã thôi đi lại và ngồi phịch xuống giường, hỏi cô kĩ nữ. Cô ta chỉ ú ớ kêu.

“Anh ấy thực sự thích tôi, không phải là sự rung động nhất thời, có phải không?”

Cô kĩ nữ tiếp tục kêu ú ớ.

“Nhưng anh ấy chưa từng nói thích tôi” Tôi nhíu mày băn khoăn, trong khi cô kĩ nữ vẫn kêu ú ớ.

“Có điều, anh ấy không ngừng hôn tôi, như thế tức là thích tôi rồi còn gì!”

Cô kĩ nữ chỉ có thể kêu ú ớ.

https://thuviensach.vn

“Nếu cô gật đầu đồng ý là anh ấy có thích tôi, tôi sẽ thả cô ra…”

Tôi vừa dứt lời, cô ta gật đầu lia lịa. Tôi cười tươi như hoa, xem ra tiếng Pashtun của tôi đâu có tệ lắm.

“Anh ấy nói tối nay…” Tôi cắn chặt môi dưới, nhớ lại cảnh tượng ban nãy, tim cứ đập dồn dập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lần này quả thực làm khó cô kĩ nữ rồi, cô ta không thể gật đầu, cũng không thể kêu ú ớ. Cuối cùng, tôi nằm phịch xuống giường.

Không biết bao lâu sau, có tiếng gõ cửa, Lâm đẩy cửa đi vào, không chỉ một mình mà còn có một người đàn ông với gương mặt u uất. Người đàn ông nhìn thấy tôi và một kĩ nữ bị trói ở trong phòng, không hề tỏ vẻ kinh ngạc, ngược lại, tôi nhìn thấy anh ta mà đầu óc trở nên choáng váng. Sao người đàn ông này lại là Muri được? Sao anh ta cứ lởn vởn như thể bóng ma, nói xuất hiện là xuất hiện, nói biến mất là biến mất vậy?

Lâm nói: “Chính là ở đây, anh hãy sai người kiểm tra toàn bộ các phòng xung quanh.”

Muri đáp: “Dặn dò cả rồi, từ tầng hai đến sân thượng, tất cả đều là người của chúng ta. Cậu chủ cứ yên tâm.”

Sao hai người này lại người hỏi kẻ đáp nghe như thể thuộc hạ và ông chủ vậy? Ánh mắt ngờ vực của tôi liếc qua liếc lại giữa hai người, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Muri khẽ vỗ tay, có người khom lưng đi vào, định áp giải cô kĩ nữ đi. Thấy vậy, Lâm liền nói: “Để cô ta lại hầu hạ Mễ Lạp.”

Thấy Lâm gọi tên tôi thân thiết như vậy, Muri thoáng ngẩng đầu liếc nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, nhưng anh ta nhanh chóng quay đi chỗ khác, đáp: “Vâng.” Tôi quay sang nhìn Lâm, trong ánh mắt là dấu hỏi to đùng. Anh nhìn tôi, nói: “Sẽ có người đảm bảo an toàn cho chúng ta, tất cả

https://thuviensach.vn

đều đã thu xếp ổn thỏa, em không cần lo lắng.” Giọng điệu này rõ ràng là của người đang làm nhiệm vụ.

Tôi không hề lo lắng, chỉ nhìn anh chằm chằm, mắt anh đen láy như hắc thạch nhưng không có một tia vui vẻ nào. Từ lúc bước vào phòng đến giờ, anh đều tỏ ra rất xa cách.

“Sao vậy?” Tôi tranh thủ cơ hội, bước tới cạnh anh, hỏi khẽ.

“Bây giờ anh phải đi sắp xếp trực thăng, ngày mai sẽ đưa em về Islamabad. Giờ em ở đây nghỉ ngơi, xong việc anh sẽ quay lại.”

Islamabad là thủ đô của Pakistan, cũng là một thành phố lớn phồn hoa và tương đối an toàn, tới đó là có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Hassan, an toàn lên máy bay trở về nước. Sauk hi dặn dò xong những điều này, Lâm định đi ra. Tôi giơ tay kéo anh lại, Muri đang quay lưng về phía tôi nên không thấy, mà ngay cả khi anh ta trông thấy, tôi cũng chẳng bận tâm. Tôi hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh, nhưng giọng nói vẫn rất yếu ớt pha chút hoảng loạn. “Lâm…”

Anh cắt lời tôi một cách thô lỗ: “Đợi anh quay về hẵng nói.”

Tôi sửng sốt, từ từ buông anh ra.

Anh nói, nhưng lại quay lưng về phía tôi: “Có người đang đợi anh. Anh đi trước đã.”

Nói rồi, anh mở cửa, Muri đã đi trước dẫn đường.

Sau khi họ đi cả, căn phòng trở nên lạnh lẽo như một cái hang tuyết. Tôi thần người ngồi trên giường, Lâm bảo tôi đợi anh nhưng tâm trạng anh có vẻ đang rất tệ, tại sao ra ngoài đi một vòng về tâm trạng lại thay đổi lớn đến vậy?

https://thuviensach.vn

Cô kĩ nữ ban nãy đã chỉnh đốn lại trang phục và bê một chậu nước nóng tới. Tôi đờ đẫn nhìn cô ta, thực ra cô gái này chưa quá hai mươi tuổi, ngực tấn công mông phòng thủ, dáng vẻ đầy khêu ngợi.

"Tôi hơi sợ." Tôi nói một câu không đầu không cuối.

Cô gái quay sang nhìn tôi, tôi chuyển sang nói tiếng Pashtun: "Cũng không hẳn là sợ, mà là bất an… không không, cũng không phải là bất an…" Tôi khổ sở tìm kiếm một từ thích hợp, nghĩ mãi mà không ra.

Cô gái vẫn tròn mắt nhìn tôi. Tôi lại nói: "Tôi biết cô không hiểu tôi đang nói gì, nếu cô hiểu được chắc tôi cũng sẽ không nói, nhưng…" Nói rồi tôi cúi đầu nhìn tay mình, vần vò không yên, nhưng tôi cần được tâm sự, ở một nơi không người thân thích, tôi cảm thấy thật bơ vơ.

Lâm và Muri mãi vẫn chưa về, đợi cô gái đi rồi, tôi mới lén bò tới bên cửa, nhìn ra ngoài để xem Lâm đã đi đâu, ban nãy hình như anh đi về hướng cầu thang. Tôi lại lượn qua lượn lại trong phòng như con thoi một hồi, sau đó quyết định ra ngoài tìm anh. Ngoài cửa có người canh gác, nhưng người này khác hộ vệ của Hassan, anh ta ở đây để bảo vệ tôi, thế nên chỉ nhìn chằm chằm ra phía ngoài. Tôi men theo góc tường, chuồn ra ngoài, thời gian vừa qua, phải chạy trốn nhiều tới mức thân thủ của tôi nhanh nhẹn một cách khác thường.

Tôi tránh được ánh mắt của hộ vệ nhưng lại không tránh được ánh mắt của những người tạp vụ trong kĩ viện, đương nhiên cũng bao gồm cả kĩ nữ và khách làng chơi. Tầng này có khá nhiều phòng, hiệu quả cách âm của các phòng không được tốt lắm, bên trong vọng ra đủ loại âm thanh hỗn tạp. Mặt tôi đỏ bừng, ban nãy tôi và Lâm như vậy… bên ngoài cũng nghe thấy cả sao?

Đột nhiên cánh cửa ở bên kia hành lang bị gió thổi tung, tôi thấy một người phụ nữ ngực to như hai quả bưởi đang ưỡn ẹo trước một người đàn

https://thuviensach.vn

ông. Tôi giật bắn mình, vội lùi lại, bỗng đâm sầm vào một bộ ngực rắn chắc, kèm theo đó là mùi hôi thối và mùi rượu khiến người ta buồn nôn.

Tôi quay đầu, đưa tay bịt mũi, lùi lại hai bước, nhìn kĩ thì là một người dân địa phương đang cởi trần, phía dưới quấn một tấm vải dài màu nâu đất có phần xộc xệch, chắc hẳn vừa mới vận động mãnh liệt quá. Ông ta trừng trừng nhìn tôi.

Tôi vội nói: “Xin lỗi” rồi tránh sang một bên. Ông ta chặn trước mặt tôi, còn nhấc một tay của tôi lên, nhăn răng cười, trơ trẽn nói: “Da dẻ mịn màng quá.”

Tôi đờ người, từ lúc ở Lễ Thánh Nguyệt bị Lâm không nói không rằng cắt cụt tóc đi, tôi chưa từng mặc trang phục phụ nữ, không tính lúc không mặc gì, lần này lén chuồn ra ngoài, tôi cũng mặc đồ của nam giới. Cứ tưởng Pakistan là một nơi cổ hủ, dù thế nào cũng không thể có chuyện một người đàn ông dám công khai sờ tay một người đàn ông khác chứ!

Mải nghĩ lung tung, gã này thấy tôi không ừ hữ gì, tưởng tôi đã chấp thuận, liền kéo tôi vào lòng, cái miệng thối càng gí sát lại. Tôi tức điên người, ngày trước khi ở Thượng Hải, chả gì tôi cũng là một cô gái ngoan ngoãn hiếu thuận, nhưng từ lúc Hassan cho tôi con dao găm… Con người quả nhiên vẫn không nên cầm theo vũ khí có tính sát thương. Đúng lúc tôi định rút dao găm, cho gã thối tha này biết mặt thì một người đàn ông dũng mãnh lao vào giữa tôi và gã, sau đó không biết thế nào mà gã đàn ông thối tha kia ngã sõng soài xuống đất.

Người đàn ông mạnh mẽ quay người lại hỏi: “Phu nhân, có cần ném người này đi không?”

Tôi dựng hết cả tóc gáy, cái kiểu thích ném người đi này. May mà có một giọng nói ôn tồn vang lên: “Cứ để đấy.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngước mắt lên thì thấy một người phụ nữ quý phái, cứ tưởng ngoài tôi ra, những người phụ nữ trong kĩ viện đều là kĩ nữ mới phải chứ, nhưng người trước mặt tôi đây rõ ràng không phải. Bộ Burqa màu đen trùm kín từ đầu đến mắt cá chân bà ta, gương mặt giấu sau lớp voan mỏng, nhưng vóc dáng rất thon thả, hiếm thấy ở phụ nữ Pakistan. Tôi nhìn bà ta chòng chọc, đồng thời bà ta cũng chăm chú nhìn tôi qua lớp voan che mặt.

Lúc này, vệ sĩ của tôi hớt hải chạy tới, nhưng người lao tới nhanh hơn cả là Muri. Anh ta lập tức đứng chắn trước mặt tôi, sau đó mới khom lưng kính cẩn nói: “Phu nhân!” Tư thế của anh ta giống như ngăn cản, nhưng không phải là ngăn cản gã đàn ông say rượu mà là ngăn cản vị phu nhân nọ.

Phu nhân dường như đang mỉm cười, hỏi: “Sao vậy, không phải là ngay đến ta ngươi cũng không thấy yên tâm đấy chứ?”

Muri giữ nguyên tư thế khom lưng cung kính, đáp: “Không phải ạ, sao có thể chứ! Cậu Hai chỉ nói cô ấy không phải là người mà chúng ta cần tìm.”

Phu nhân nói: “Không phải ư, vậy cô ta là ai?”

“Là cô gái cậu Hai tình cờ gặp trên đường mà thôi.”

Phu nhân chậm rãi hỏi lại: “Tình cờ gặp?”

“Đúng vậy, thưa phu nhân!” Khi nói câu này, đầu của Muri đã sắp chạm tới đầu gối.

Muri không ngừng khom lưng, phu nhân thì không nói gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được những tia lửa bắn ra trong không khí. Tôi không hiểu, một vị phu nhân nhu mì thế này thì có thể làm gì tôi chứ? Giây lát sau, bà ta quay sang dặn dò vệ sĩ: “Được rồi, nếu như chỉ là một cô gái tình cờ gặp, ngươi hãy dẫn cô ta về, trông coi cho tốt, đừng để cô ta chạy lung tung nữa.”

https://thuviensach.vn

Vệ sĩ sung sướng như chút được gánh nặng, dõng dạc đáp: “Vâng, thưa phu nhân.”

Phu nhân không còn nói thêm gì nữa, quay người đi lên tầng, khi bước lên cầu thang, bà ta khẽ nâng váy lên, lưng thẳng đứng, nhưng chân trái hơi khập khiễng. Người phụ nữ khí chất cao quý này hóa ra lại là một người tàn phế. Muri đi sát sau bà ta, hai mắt cụp xuống, không dám nhìn lung tung.

Nhưng không biết tại sao, tôi không hề thích vị phu nhân này. Nói chính xác thì cũng không phải là không thích, mà là cảm thấy ngần ngại không dám tới gần, mặc dù bà ta luôn tươi cười, nói năng nhỏ nhẹ, nhưng ánh mắt ẩn giấu dưới bộ Burqa lại vô cùng sắc bén.

Tôi hỏi vệ sĩ: “Phu nhân này là ai vậy, thật có khí chất?”

Anh chàng vệ sĩ mặt đen như than không thèm để ý đến tôi, hỏi vài lần không có kết quả, tôi đành thôi.

Trở về phòng, tôi nằm vật ra giường, suy nghĩ vẩn vơ. Không biết Dela và Ceda có an toàn không, sao Lâm lại ở cùng Muri nhỉ? Muri mặc dù luôn đi cùng tôi trong hành trình tới Pakistan nhưng bây giờ tôi mới chợt nhận ra tôi không biết gì về anh ta cả; ngoài ra, cái kĩ viện này có an toàn không, không biết người của Hassan có tìm tới nữa không… Nghĩ tới đây trong đầu đột nhiên lại hiện lên cảnh tượng nóng bỏng ban nãy, tôi sờ lên môi mình, khóe miệng bất giác khẽ nhếch lên, cả đêm trằn trọc không sao ngủ được.

Gần sáng, có người gõ cửa, tôi lập tức lao ra mở, hỏi: “Về rồi à?” Nhưng người đứng ở ngoài lại là Muri, hơn nữa chỉ có một mình anh ta. Thấy tôi, anh ta lùi lại nửa bước, nói: “Ngải tiểu thư, trực thăng tới rồi. Cô chuẩn bị đi, hai mươi phút nữa sẽ lên trực thăng tới Islamabad.”

Tôi sửng sốt. Hiệu suất làm việc cũng nhanh thật, may là tôi không có hành lí gì cả. Thế là tôi bèn đáp: “Được.”

https://thuviensach.vn

Muri nói tiếp: “Vậy tôi ở đây đợi cô, cô đi lấy hành lí rồi tôi dẫn cô đi.”

Đang bỏ trốn thì lấy đâu ra hành lí chứ? May mà hộ chiếu vẫn chưa bị mất. Tôi xua tay, nói: “Không có hành lí gì cả, bây giờ đi luôn.”

Muri cũng không có vẻ ngạc nhiên khi tôi không mang theo đồ đạc gì, im lặng quay người đi trước dẫn đường. Tôi vội đi theo anh ta, vòng qua hành lang, lên sân thượng. Lúc này, mặt trời vẫn chưa mọc, trời vẫn hơi tối, gió rất to, có thể nhìn thấy những dãy núi tuyết ở phía xa xa. Một chiếc trực thăng đã chờ sẵn ở trên sân thượng, phi công nhìn thấy tôi, bèn giơ tay ra hiệu đã chuẩn bị xong.

Tôi tranh thủ thời gian, hỏi Muri: “Hiện giờ Alice ở đâu?”

Tôi tưởng anh ta sẽ không trả lời, hình như giữa anh ta và Alice có rất nhiều bí mật, không ngờ Muri sau giây lát do dự đã đáp: “Cô ấy đã quay về Thượng Hải.”

Tôi sửng sốt, sau đó vui mừng hỏi: “Thật sao?”

Muri nhìn về phía trước, ánh mắt long lanh, nhìn vẻ mặt này chắc là thật rồi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Alice quay về là coi như tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Với tâm trạng thanh thản, tôi chạy về phía máy bay, nhìn quanh, hỏi: “Lâm đâu?”

Muri bỗng nói: “Ngải tiểu thư, tôi có mấy lời muốn nói với cô.”

Thái độ của anh ta rất nghiêm túc, tôi sửng sốt đáp: “Được.”

Muri kéo tôi sang một bên, sau khi xác định xung quanh không có ai nghe trộm, anh ta mới hạ thấp giọng, nói: “Ngải tiểu thư, lẽ nào cô chưa từng nghĩ chuyến đi tới Pakistan này có rất nhiều điều kì quái sao?”

https://thuviensach.vn

Vừa nhắc tới chuyện này, tôi lại bực mình. “Đương nhiên là có! Tại sao anh lại vứt tôi ở Karakoram, anh thừa biết chỗ đó như thế nào mà?”

Anh ta đáp: “Tôi biết.”

Tôi sững người, anh ta biết? Câu này có ý gì đây, biết tôi sẽ gặp nạn mà vẫn khoanh tay đứng nhìn sao? Lẽ nào… anh ta muốn tôi chết?

“Tôi và cô vốn không có hận thù gì. Ngải tiểu thư, tất cả những chuyện cô gặp phải, tôi chỉ có thể nói một câu rất lấy làm tiếc. Có những việc tôi không thể nói rõ được, nhưng cô là chị gái của Alice…” Khi nhắc tới Alice, gương mặt lạnh tanh của anh ta thoáng hiện lên vẻ dịu dàng. “Cho nên hôm nay tôi mới mạo hiểm nói với cô những lời này. Lần này, cô có thể bình an quay về là nhờ có thánh Allah phù hộ. Sauk hi về nhà, cô hãy yên tâm sống thật tốt… Chỗ chủ tịch Ngô, những lời nên nói và không nên nói, tốt nhất là đừng nói gì cả.”

Tôi sinh nghi, vội hỏi: “Anh muốn nói việc tôi bị bỏ lại ở Karakoram không phải là một tai nạn?”

“Tôi chỉ có thể nói được đến đây thôi.” Muri nói.

“Không thể nào! Tôi chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, đâu có oán thù với ai!”

“Bây giờ không còn như vậy nữa rồi.”

Nói vậy là có ý gì, tôi nhíu mày khó hiểu.

“Ngải tiểu thư, nếu gặp Alice, xin giúp tôi khuyên cô ấy hãy buông tay đi.” Muri lại nói.

“Buông tay cái gì cơ?”

“Cô không biết vì sao cô ấy tới Pakistan à?”

https://thuviensach.vn

Tôi tưởng cô ấy đang giận dỗi làm nũng với Ngô Chung, bây giờ nghĩ lại sao có thể như vậy chứ.

“Nếu cô biết tại sao cô ấy tới Pakistan thì sẽ biết cô ấy nên buông cái gì.”

Tôi thần người một lát. “Được, tôi sẽ đích thân đi hỏi cô ấy. Thế Lâm đâu?”

“Anh ấy đang ngủ.”

Mấy chữ này không hề có ẩn ý gì cả, tôi chỉ hỏi lại một cách vô thức: “Đang ngủ?”

Muri không chút biểu cảm, đáp: “Vâng, anh ấy quyết định sẽ ở lại Changga thêm vài ngày.”

“Tại sao?”

“Một người đàn ông ở lại kĩ viện, cô nói xem là tại sao?”

Tôi đờ người.

“Lúc đầu còn nói sẽ tới tiễn cô, nhưng cô cũng biết, thanh niên mà, nhịn quá lâu rồi.”

Tôi quay phắt người lại, chạy xuống sân thượng. Muri kéo tôi lại, hỏi: “Làm gì thế?”

Tôi khẽ quát: “Buông ra!”

Muri nhìn tôi chằm chằm như thể hiểu rõ ý định của tôi rồi nói: “Ngải tiểu thư, ban nãy tôi nói với cô nhiều như vậy, sao trong chốc lát cô đã quên hết tất cả? Mong cô hãy hiểu rõ thân phận của mình, cô tới đây để tìm

https://thuviensach.vn

người, cô và cậu Hai chẳng qua chỉ là tình cờ gặp gỡ, chuyện của anh ấy với những cô gái khác, không tới lượt cô quản."

Nhưng rõ ràng Lâm đã bảo tôi đợi anh, anh còn phải nói rõ mọi chuyện với tôi cơ mà. Tôi giãy giụa, cố vùng thoát khỏi bàn tay của Muri, nhưng anh ta cứ túm chặt lấy tôi. Cuối cùng, tôi hít sâu một hơi, quay sang hỏi Muri: "Anh bảo tôi chuyện gì cũng đừng có hỏi, vậy có thể nói cho tôi biết mối quan hệ giữa anh và Lâm không? Tại sao hai người lại ở cùng nhau, anh lại còn răm rắp nghe lời anh ấy nữa?"

Muri nhíu mày, đáp: "Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ rồi."

Nhưng tôi vẫn chưa rõ. Đầu óc tôi như bị bao phủ bởi một đám mây mù, thoắt ẩn thoắt hiện, điều này càng khiến tôi thêm lo lắng. Tôi phải đi tìm Lâm, phải hỏi cho rõ mới được.

Đang giằng co thì Lâm đột ngột xuất hiện trên sân thượng. Anh vừa đi vừa uể oải ngáp dài, trên người là bộ áo dài truyền thống màu trắng, cổ áo hơi phanh ra, một tay giữ lấy cổ áo. Cô gái mặc Sari hôm trước chăm sóc tôi đang ôm lấy eo của anh, hai người mơ mơ màng màng, dáng vẻ như vừa mới ngủ dậy.

Lâm vừa nhìn thấy chúng tôi đã tỏ ra kinh ngạc, hỏi: "Sao còn chưa đi?"

Ánh mắt tôi từ từ đưa qua đưa lại giữa anh và cô gái. Anh uể oải xua tay, nói: "Ngải Mễ Lạp, lên đường bình an nhé, đừng để người ta bắt lại đấy." Thấy tôi cứ chôn chân tại chỗ, anh lại nói: "Đi đi, còn thần người ra đó làm gì!"

Tôi bật cười. Tình hình này, có hỏi gì cũng bằng thừa. Giữa những lời giục giã lien hồi của anh, tôi quay người, đi được vài bước lại dừng, cắn chặt răng, quay đầu nói: "Em muốn hỏi anh một việc."

Anh đang nói chuyện với Muri, nghe thấy bèn quay sang nói: "Ừ?"

https://thuviensach.vn

Giọng anh thản nhiên như thể tôi chỉ là một người lạ, không là gì của anh cả, mà trên thực tế, đúng là tôi chả là gì của anh cả.

Tôi tự nhủ, hiện giờ bỏ đi là tốt nhất, không cần hỏi gì nữa, hãy giữ lại chút tự trọng cuối cùng về cho mình. Đi đi, đi thôi. Nhưng tôi nghe thấy giọng mình cất lên: "Đây chính là điều anh định nói với em khi tới Changga sao?"

Anh không trả lời.

Tôi khẽ sụt sịt, nói tiếp: "Kì thực, bản thân em cũng cảm thấy không thể nào. Sao anh có thể thích em chứ, chỉ vì em và anh đều bị rơi từ trên núi tuyết xuống ư?"

Anh vẫn bất động, còn cô gái kia thì nhìn tôi với vẻ nghi hoặc.

"Có thể chỉ vì chúng ta ở bên nhau lâu quá, trên đó lại… không có cô gái nào phù hợp…" Ngay đến tôi cũng cảm thấy những lời này mang hơi hướm giận dỗi. Thật chua chát! Thật mất mặt! Tôi thầm khích lệ mình, phụ nữ thời đại mới phải phóng khoáng, đại lượng, kiên cường, phải biết phủi tay quay đầu là quên hết. "Phải rồi, cái này trả lại anh." Tôi lôi chiếc thẻ tín dụng mà anh đưa tôi lúc bỏ trốn ra.

Anh không động đậy, tôi cũng không động đậy, vẫn ngang bướng chìa tay ra, cứ như vậy một giây, hai giây, ba giây. Cuối cùng, anh cũng từ từ tiến tới, cô gái kia lưỡng lự giây lát rồi buông anh ra. Anh cầm lấy thẻ tín dụng, tôi thu tay lại, ngượng cười, nói: "Dù sao cũng cảm ơn anh đã mạo hiểm tới cứu em, em rất cảm kích." Tôi giữ nguyên nụ cười, nhưng khóe miệng lại cảm thấy hơi đau, có thể do gió quá mạnh chăng?

"Đừng quên đổi mật khẩu, em không muốn bạn gái tương lai của anh biết…"

https://thuviensach.vn

Lâm đột ngột bước tới ôm chặt tôi vào lòng, hai chữ "sinh nhật" đã bị nhấn chìm trong lòng anh, nhưng khi tôi còn chưa kịp phản ứng thì anh đã đẩy tôi ra như vừa chạm phải một thanh sắt nóng hổi.

Giây phút bị anh đẩy ra, trái tim tôi như vỡ vụn. Mặc dù luôn phủ nhận nhưng khi anh tới cứu tôi, khi anh dắt tôi bỏ chạy giữa vùng hoang mạc, tôi vẫn không kìm được coi anh như người yêu, một người yêu không trong thì tương lai. Nhưng hiện giờ, thế giới này đã sụp đổ, giống như thủy triều đột ngột tới rồi đột ngột đi, nhanh tới mức những người đứng trên bãi cát ngoài việc thẫn thờ thì chẳng thể làm gì khác.

Đột nhiên tôi cảm thấy mình thực nực cười. Tối hôm qua, tối hôm kia, bao nhiêu buổi tối như vậy, tôi vì anh mà không ngủ được, lại còn không biết xấu hổ mà cởi hết quần áo ra, nằm lên người anh nữa chứ.

Anh dùng tiếng Urdu, trịnh trọng nói: "Tạm biệt, Ngải Mễ Lạp. Chúa sẽ phù hộ em!"

Rất lâu về sau tôi mới biết, thì ra ở Pakistan, chỉ khi người ta không thể ở bên đối phương nữa, mới nói vậy. "Chúa sẽ phù hộ em!"

Cầu chúa phù hộ cho em, chứ không phải cho tôi.

Tôi không nói gì, mà cũng đâu còn gì để nói. Anh đứng giữa sân thượng tranh tối tranh sáng, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt lấp lánh ánh sao, chiếc áo dài màu trắng phất phơ trong gió.

Tôi quay người đi. Trực thăng bay vút lên, phá tan bầu trời đêm tĩnh mịch. Một chùm pháo hoa bay vút lên, làm sáng lòa cả bầu trời rộng lớn, sau đó lại có một chùm khác, chùm khác nữa. Đó là pháo hoa mừng Lễ Thánh Nguyệt, chiếu sáng cả nửa bầu trời. Ngay cả Changga cũng rực rỡ đến lóa mắt, đền thờ Hồi giáo, khu chợ, những đám đông tấp nập, nhộn nhịp… và cả anh.

https://thuviensach.vn

Máy bay lượn một vòng, bỏ lại tất cả phía sau.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 16: 11: Khúc Nhạc Mùa Đông

Type: Huyền Đoàn

Bà Vương Bảo Ngọc có một câu nói rất nổi tiếng: “Tất cả những chị già, tại thời khắc dũng cảm lao vào đám trai trẻ, họ cũng nên hiểu rằng bị bỏ rơi chỉ là việc sớm muộn mà thôi.” Bà Vương Bảo Ngọc nhiều hơn bố tôi bốn tuổi. Tôi từng phải đối câu nói này, không thích thì đằng nào cũng cưới rồi, không thích sao còn sinh ra tôi? Nhưng về sau mới biết, có những người đàn ông miệng nói không thích nhưng vẫn sẽ ôm ấp, hôn hít, lên giường với một phụ nữ, chỉ cần anh ta muốn, chỉ cần lúc đó anh ra không có sự lựa chọn nào khác.

Hơn nữa, anh đã từng nói yêu tôi chưa?

Chưa từng.

Đối với đàn ông, đó chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ, sức lực dồi dào, trên núi tuyết í người qua lại, xung quanh không có người phụ nữ phù hợp nào khác, hơn nữa, anh là ai chứ, là cậu Hai nhà họ Ngô, có quyền có thế, có thể điều động được cả máy bay trực thăng cơ mà.

Hôm tôi về đến Hàng Châu cũng là ngày Tết Nguyên Đán, thời điểm tuyệt vời nhất để tụ tập, đánh bài và uống rượu. Tửu lưởng của tôi trước giờ đều không tốt, nhưng lần này tam cô lục bà, thân bằng cố hữu, ăn uống linh dình nhiều như vậy, tôi dốc vào bụng hết cốc này tới cốc khác, vậy mà vẫn không say, ngược lại càng lúc càng thấy trống rỗng, mệt mỏi vô cùng,

https://thuviensach.vn

nhưng lại không sao ngủ được, không lâu sau thì hai mắt đỏ hoe. Không chịu nổi nữa, chưa hết Tết, tôi đã bỏ về Thượng Hải.

Sở dĩ tôi vội vã trở về Thượng Hải không hẳn vì quá mệt mỏi khi phải giả vờ cười nói vui vẻ trước mặt mẹ, mà chủ yếu là để tìm Ngô Chung.

Những lời nói của Muri khiến tôi không khỏi sinh nghi, vừa về nước, tôi đã vội vã liên hệ với Ngô Chung, nhưng ông ta không chịu nghe điện thoại. Sau vài hôm "khủng bố điên cuồng", cuối cùng tôi đã hiểu đối phương cố tình không nghe máy.

Tôi cũng đi tìm Alice, nhưng cô ta không có nhà, mẹ cô ta nói cô ta chưa hề quay về. "Chưa hề quay về?" Tôi kinh ngạc, hỏi lại mới biết thực ra Alice hoàn toàn chưa quay về Trung Quốc, sau khi rời khỏi Pakistan, cô ta đã bay thẳng sang Anh, hôm qua vừa gọi điện thoại về, nói vẫn bình an, nhưng phải ở ngoài một thời gian nữa. Nói tới đây, mẹ cô ta bắt đầu lau nước mắt, càu nhàu việc con gái bất hiết, ngay cả Tết nhất cũng không buồn về nhà thăm mẹ.

Sao lại chạy tới Anh Quốc nhỉ? Tôi choáng váng, hỏi thêm là thành phố nào, bao giờ về, nhưng cái gì mẹ cô ta cũng không biết, sắc mặt thì cứ càng lúc càng trắng bệch ra, khiến tôi phải quay sang khuyên nhủ, động viên. Cuối cùng, tôi dặn đi dặn lại, nếu Alice gọi điện về nhà lần nữa thì phải bảo cô ta gọi cho tôi ngay, lần này,mẹ Alice cuối cùng cũng gật đầu, coi như đã hiểu lời tôi nói.

Tôi lại tranh thủ thời gian quay lại Thượng Hại. Sau mấy tiếng đồng hồ đứng đợi bên ngoài toà tháp Song Tử, trụ sở của Tập đoàn Hoàn Á, tôi cũng chặn được Ngô Chung lại. Giống như tất cả những người làm kinh doanh khác, cứ mùng Năm Tết, ông ta lại đi cầu Thần Tài. Nghe nói bản thân Ngô Chung không tin những điều này, chỉ là nhập gia tuỳ tục thôi.

https://thuviensach.vn

Ngô Chung nhìn thấy tôi, không hề tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng tay vệ sĩ bên cạnh thì sa sầm mặt, bước lên chắn trước ông ta và đẩy tôi ra không chút khách khí. Tôi hét ầm lên: “Chủ tịch Ngô, tôi ở Pakistan suốt ba tháng trời, không có công cũng phí sức, ông phải nói gì với tôi đi chứ!”

Ngô Chung quay đầu lại, nói với vẻ không vui:”Nói cái gì?” Khi hỏi câu này, ông ta giơ tay ngăn mấy vệ sĩ đừng đẩy tôi nữa. Thế này có nghĩa là ông ta đồng ý nói chuyện với tôi rồi, thế là tôi hỏi thẳng: “Chủ tịch Ngô, lẽ nào ông đã quên lời hứa trước khi tôi đi?” Kì thực, phải chặn trước cửa mới có thể nói chuyện được với ông ta thế này, tôi nghĩ chắc chắn ông ta sẽ không nhớ bất kì lời hứa nào cả. Nhưng dù chết cũng phải chết cho rõ ràng, trước kia tôi luôn là kẻ hồ đồ, nhưng việc suýt chút nữa khiến tôi phải bỏ mạng ở Pakistan, hơn nữa, điều khiến tôi không thể hiểu nổi đó là, đường đường là ông chủ Ngô, sao có thể ăn quỵt của tôi vài nghìn bạc?

Ngô Chung xua tay, đám thuộc hạ và vệ sĩ lập tức lùi lại mấy mét, thấy ông ta vẫn chưa hài lòng, họ lại lùi thêm mấy mét nữa, chỉ có một người vẫn đứng gần, xem ra là tâm phúc. Đây cũng là một trong những nguyên nhân thế giới luôn truyền tai nhau rằng Ngô Chung lập nghiệp từ hắc đạo, ông ta đi tới đâu cũng dân theo vệ sĩ tới đó.

Trước cánh cổng rộng thênh thang của toà tháp Song Tử, trong phút chốc, chỉ còn lại ba người chúng tôi.

Ngô Chung hỏi: “Ngải tiểu thư, tìm tôi có việc gì vậy?”

Tôi sửng sốt trước câu hỏi của ông ta: “Tại sao ông không nghe điện thoại của tôi?”

“Tại sao tôi phải nghe điện thoại của cô?” Ông ta hỏi vặn lại một cách kì quái.

Một lúc sau, tôi mới châm rãi nói: “Ông nói xem, không phải vì Alice thì sao tôi phải suốt ngày gọi điện cho ông chứ?”

https://thuviensach.vn

Câu này đã đâm trúng tim đen của Ngô Chung, khiến gương mặt lạnh tanh của tôi ta hơi nhăn lại, giây lát sau, ông ta nói: “Vài tháng không gặp, không ngờ Ngải tiểu thư đã trở nên lanh lợi như vậy rồi.”

“Tôi cũng không ngờ suýt mất mạng để đổi lấy vài nghìn bạc, thế mà giờ còn bị ăn quỵt!”

Vệ sĩ đứng bên cạnh hạ giọng quá: “Hỗn xược!” Một bầu không khí u ám bỗng chốc xộc tới. Tôi nhíu mày nhìn tay vệ sĩ, người này mũi cao mắt sâu, mí mắt hẹp dài, nếu không phải có chất giọng phổ thông chuẩn, tôi sẽ tưởng anh ta là người Pakistan, đồng hương của Muri mất.

Ngô Chung giơ tay ngăn anh ta lại, lạnh lùng nói: “Ngải tiểu thư, tôi đã nói rất rõ ràng, công việc của cô lần này là tới Pakistan đưa Alice quay về, nhưng cô không làm được, Alice không hề về nước.”

“Nhưng chí ít cô ấy cũng đã rời khỏi Pakistan.”

“Ý của cô là cô ấy rời khỏi Pakistan thì coi như cô đã hoàn thành một nửa nhiệm vụ, cho nên cô chạy tới đây, làm ầm lên để đòi một nửa tiền công?”

Tôi nhíu mày, nói: “Ý của tôi là tại sao ông lại muốn tôi đi Pakistan?”

Sắc mặt của Ngô Chung bỗng trở nên uy nghiêm một cách đáng sợ: “Cô nói cái gì?”

Giật mình trước thái độ của ông ta, người tôi bất giác co rúm lại, nhưng tôi nhanh chóng ngẩng đầu lên, dõng dạc nói: “Vì Alice không về nước mà ông chủ Ngô trút giận lên đầu tôi, hay đây chỉ là cái cớ, vì ông cho rằng tôi không thể quay trở về?”

Ngô Chung cảnh cáo: “Ngải tiểu thư, có những lời không nên nói bừa.”

https://thuviensach.vn

“Những người như tôi, ở Thượng Hải chỗ nào mà không có.Ngay cả khi tôi là chị của Alice, nhưng dựa vào năng lực của Chủ tịch Ngô, chắc hẳn biết chúng tôi là chị em cùng cha khác mẹ, quan hệ không được tốt lắm, vậy mà ông lại đích thân tới nhà đề nghị tôi đi Pakistan tìm cô ấy, xem ra chỉ có một cách lí giải duy nhất.”

Mắt Ngô Chung khẽ nheo lại.

“Tôi và cô ấy trông rất giống nhau.”

Khi nói câu này, tôi cố tình nhìn chằm chằm vào ông ta, nhưng đáng tiếc, ngay đến lông màu ông ta cũng không hề động đậy. Lẽ nào tôi đã đoán nhầm rồi? Nhưng nếu không phải thì thực sự không có cách lí giải nào phù hợp hơn. Thấy ông ta im lặng, tôi chậm rãi nói tiếp: “Ông cử tôi đi Pakistan, không phải vì tôi có thể khuyên cô ấy trở về, đương nhiên nếu cô ấy quay về là tốt nhất, nhưng nguyên nhân chính là vì ở đó có người sẽ gây bất lợi cho Alice vào thời điểm này. Vì tôi là Alice trông rất giống nhau nên ông mới cử tôi đi để đánh lạc hướng người đó, khiến người đó không biết đâu là thật, đâu là giả.”

Trong một thoáng, tôi như nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong ánh mắt của Ngô Chung, nhưng chỉ là thoáng qua thôi, vì ngay lập tức, ông ta đã chậm rãi nói: “Sáng sớm ngày ra, cô chạy tới đây là để chất vấn tôi những điều này ư?”

“Chất vấn thì tôi không dám.” Tôi lắc đầu, nói: “Chỉ muốn biết rõ vì sao Muri lại bỏ tôi lại núi tuyết, như thể tôi chưa từng tồn tại như vậy, càng không thể hiểu nổi tại sao anh ta rõ ràng biết Alice đang ở đâu, lại còn nói dối tôi là cô ấy đang ở Chitral.”

“Còn có cả chuyện này sao?”

Không thèm bận tâm tới câu hỏi nửa giả nửa thật này của ông ta, tôi tiếp tục: “Mấy tháng ở Pakistan, tôi cũng chẳng có việc gì để làm, hàng ngày chỉ

https://thuviensach.vn

suy nghĩ về những điều lạ lùng đó. Về sau, khi nhìn thấy Alice và Muri cùng xuất hiện ở Changga, tôi mới đoán ra nguyên nhân sâu xa, nhưng…”

Ngô Chung lại hỏi: “Nhưng cái gì?”

“Nhưng không biết người đó là ai mà ngay đến ông chủ Ngô cũng không muốn gây xung đột vậy?” Dừng lại vài giây, tôi thận trọng dò hỏi: “Vợ ông ư?”

Ngô Chung cười, nói: “Ngải tiểu thư, hôm nay tôi mới phát hiện ra cô đúng là rất tài giỏi đấy!”

“Ông nói vậy có ý gì?” Tôi nhíu mày, hỏi.

“Trí tưởng trượng thật phong phú!”

Tôi nghẹn cứng họng bởi câu mỉa mai này, một lúc không biết phải nói gì. Thực ra, tại sao Ngô Chung lại cử tôi đi Pakistan không hẳn là nghi vấn lớn nhất trong lòng tôi, mà là giả thiết tôi chính là thế thân của Alice. Tuy nhiên, suốt chuyến đi, tôi không gặp phải nguy hiểm gì thật sự, ngoài trừ việc bị Hassan bắt cóc, nhưng rõ ràng Hassan không liên quan gì tới Ngô Chung cả, lẽ nào đúng là tôi đã gánh thay cho Alice cái học này? Điểm lại những khó khăn trắc trở trên đường đi, bên cạnh tôi chỉ có… Tôi lập tức lắc đầu, xua hình ảnh đó ra khỏi tâm trí, đây là vấn đề cho đến hôm nay tôi vẫn không sao hiểu được.

Một người đàn ông trông có vẻ là quản lí cấp cao sốt ruột giơ tay ra hiệu cho vệ sĩ là thời gian rất gấp gáp, Ngô Chung quay lưng lại với họ nên không để ý, còn đám vệ sĩ thì nhìn tôi với ánh mắt tức giận.

Ngô chung lại hỏi: “Hôm nay cô tới tìm tôi chính là vì chuyện này ư?”

“Hôm nay tôi tới là muốn biết rốt cuộc Alice đã gây ra hoạ gì, tại sao lại phải trốn tuốt sang Anh Quốc?”

https://thuviensach.vn

Ngô Chung trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới nói: “Tôi tưởng tình cảm chị em giữa cô và cô ấy chẳng được là bao.”

“Đúng là chẳng được là bao…” Thấy ông ta nhìn mình, tôi nghiến răng nói tiếp: “Nhưg dù tình nghĩa chẳng là bao, cũng tốt hơn đám đàn ông mèo mả gà đồng bên ngoài.”

Tôi vô cùng căm ghét những gã đàn ông đã có vợ còn ra ngoài dụ dỗ phụ nữ, bao gồm cả bố tôi. Mặc dù ông đã chết, người chết là hết, nhưng tôi không thể nào quên được nỗi vất vả suốt bao nhiêu năm qua của mẹ tôi.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng. Lần này, Ngô Chung có vẻ nổi giận thực sự, một lúc lâu sau, ông ta mới chế ngự được cơn giận, chậm rãi nói: “Ngoài việc tới đây chất vấn ra, Ngải tiểu thư còn có việc gì nữa không?”

“Có. Alice đang ở chỗ nào bên Anh Quốc?” Câu này là tôi hỏi hộ mẹ cô ta.

“Cô ấy sẽ nhanh chóng về nước thôi.”

“Khi nào?”

“Mặc dù không thể nói cho cô biết thời gian cụ thể, nhưng cô ấy sẽ được an toàn. Tôi đảm bảo.”

Tôi “hừ” một tiếng, nghĩ có hỏi thêm nữa cũng không ích gì, bèn quay người bỏ đi một mạch.

Ngô Chung vẫn chậm rãi nói với theo: “Ngải tiểu thư, tôi khâm phục dũng khí ngày hôm nay của cô, có điều, cô cần hiểu rằng không ai nói với tôi những lời như vậy xong mà có thể nguyên vẹn rời đi.”

https://thuviensach.vn

Tôi biết Ngô Chung nổi tiếng là kẻ tâm địa hẹp hòi, nhưng ông ta còn có thể làm gì tôi được chứ? Tôi đã chẳng còn gì nữa rồi. Nghĩ vậy, tôi chỉ cười khẩy rồi đi tiếp.

Nhưng rất nhanh, tôi đã biết ông ta có thể làm gì. Tôi không sao tìm được việc làm. Dựa vào tấm bằng đại học và những kinh nghiệm sẵn có, dù tôi không phải là nhân tài hiếm có, nhưng cũng không thể nào có chuyện không tìm được việc. Tôi đã quên mất, ngày hôm đó, tại cánh cổng của toà tháp Song Tử, có quá nửa những ông lớn nổi tiếng bến Thượng Hải.

Còn tôi, ngoài việc nuôi sống bản thân, còn phải gom góp tiền để xây trường học cho thôn Gama. Ban đầu, tôi không tin mấy trò này, không tin Ngô Chung có thể một tay che cả bầy trời, nhưng chạy tới vài công ty mới biết ông ta có thể, trừ phi tôi không làm nghề cũ. Nhưng những cô gái không già cũng chẳng còn trẻ, kinh nghiệm không nhiều cũng chẳng ít như tôi, chuyển sang ngành khác nào có dễ dàng.

Rời khỏi Thượng Hải không phải là không thể, nhưng chuyển nhà cũng cần có tiền, còn cả tiền vì vi phạm hợp đồng thuê nhà nữa. Ngày qua ngày, tôi không thể không giảm bớt tiêu chuẩn tìm việc, thậm chí còn chạy tới một công ty máy tính để xin làm dịch vụ chăm sóc khách hàng, nhưng những cô gái làm công việc này phải có tuổi trung bình là hai mươi hai. Chưa kể, tôi không phải là đàn ông, không thể đi làm mấy công việc chân tay được. Tình hình này kéo dài hơn nửa tháng, tôi thực sự sốt ruột, đành phải viện đến các mối quan hệ công việc trước kia, nhưng chỉ được một lần là thôi ngay, vì các mối quan hệ đó cũng là của Bá Kiêm. Lòng tự trọng khiến tôi không muốn bất kì tin tức nào về sự sa sút của mình lan truyền ra ngoài.

Không tìm được bất kì sự giúp đỡ nào, tôi chỉ biết than thở với cô em họ Mễ Đình cũng làm việc ở Thượng Hải. Tôi từng kể qua với nó những việc xảy ra ở Pakistan. Lúc đầu, nó tỏ ra kinh ngạc, hoảng hốt, hỏi: “Tại sao phải góp tiền xây trường học cho Gama?”, nhưng dần đần cũng thông cảm cho

https://thuviensach.vn

tôi, lại nói: “Nếu việc này nằm trong khả năng của chị, báo ơn là việc nên làm, nhưng hiện giờ cuộc sống của chị còn đang gặp khó khăn, hơn nữa tại sao nhất định phải quay lại Gama trước mùa hè năm nay, nếu thực sự không gom được tiền, sang năm đi không được sao?”

Nhưng đất trời bao la rộng lớn, tôi có thể đi đâu tìm Lâm đây? Không phải tôi hi vọng chuyện giữa chúng tôi có thể tiếp tục, mà tôi chỉ muốn có một niệm tưởng, giống như Bất Quy Môn. Lâm từng nói thích thôn Gama, biết đâu một ngày nào đó, anh sẽ trở lại, vậy thì quãng đời còn lại, tôi vẫn có thể đứng từ xa và nhìn thấy anh một lần nữa.

Trở về Trung Quốc đã hơn nửa tháng, Giang Nam vẫn chưa ấm trở lại. Trong căn phòng lạnh lẽo, vào một thời khắc kì lạ nào đó, như khi ánh nắng chiếu vào đám bụi bay trong không khí, tôi sẽ cảm thấy giống như đang ở Pakistan, núi tuyết, thôn làng, những người dân dưới làn khói lam chiều, và khi ngước mắt lên, sẽ là nụ cười của anh.

Nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục trong khi tôi giãy giụa dưới những áp lực nặng nề và khổ sổ nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra. Thực ra, khi lần đầu tiên nhìn thấy Ngô Chung trong căn hộ trên đường Giang Tô, thái độ của ông ta có thể coi là thân thiện, mặc dù không đến mức khách sáo nhưng tuyệt đối không phải là cái dáng vẻ như gặp kẻ thù của ngày hôm đó. Muri từng cảnh báo tôi đừng nên hỏi gì cả, nhưng nếu tôi không hỏi, không đối diện với sự thực, sợ rằng sẽ mãi mãi không hiểu đằng sau chuyến đi tới Pakistan, rốt cuộc ẩn giấu âm mưu gì. Còn nữa, có thể đây cũng là một phần nguyên nhân ông ta tránh mặt tôi.

Không biết khi nào Alice mới trở về. Tôi rất muốn hỏi tại sao cô ta lại đi Pakistan, có quan hệ gì với Muri, rồi đã rời khỏi Changga bằng cách nào, và tại sao Muri lại ở cùng với Lâm, có phải là cô ta đã giới thiệu hai người với nhau không… Nhưng nhìn thái độ của hai người họ, xem ra không phải mới quen.

https://thuviensach.vn

Mễ Đình là người duy nhất biết cuộc sống khó khăn hiện tại của tôi. Con bé muốn đưa tiền cho tôi, tôi từ chối, nó có bao nhiêu tiền, tôi còn không rõ sao. Có chân có tay, chẳng thể chết đói được, chí ít quán bar trên đường Hằng Sơn vẫn luôn cần nhân viên tạp vụ làm thời vụ. Tôi làm tạp vụ ở đây đã hơn nửa tháng, sở dĩ tôi chọn quán bar này là vì đèn đuốc ở đây tương đối sáng, không quá ồn ào, không có quá nhiều việc linh tinh vớ vẩn. Nhưng quán bar dù có thanh tịnh vẫn cứ là quán bar, khi quán đã vãn khách, tôi thu dọn bàn, lúc quay đầu lại, đập vào mắt là gương mặt đầy kinh ngạc của Bá Kiêm.

Thực ra, không phải tôi không nghĩ tới việc sẽ gặp lại anh ta. Tôi, Bá Kiêm và Chương Á, vốn là bạn học đại học, sau khi tốt nghiệp lại cùng được nhận vào làm cho một công ty bất động sản. Cứ cho là không gặp nhau ở Thượng Hải, nhưng hàng năm đến Tết vẫn phải về quê, cho nên tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lí, chỉ có điều không ngờ lại là bây giờ, lúc tôi đang mặc chiếc áo đồng phục của nhân viên tạp vụ quán bar, chỉ thiếu mỗi chiếc đuôi thỏ gắn ở mông mà thôi.

Bốn mắt nhìn nhau, lúc đầu, Bá Kiêm hơi sửng sốt, sau đó vô thức liếc nhìn về phía Chương Á, đó là một thái độ nịnh bợ đầy thận trọng. Đột nhiên tôi hiểu ra, từ đầu chí cuối, người đàn ông này chưa từng yêu tôi, từ đầu chí cuối, việc qua lại giữa tôi và anh ta chỉ là cầu nói cho anh ta và Chương Á, nếu không anh ta sẽ không thận trọng như thế này.

Mỗi người trong chúng ta, nói cho cùng, cũng chỉ là vai phụ trong cuộc đời một người khác.

Chương Á quay đầu lại. Khi nhìn thấy tôi, nụ cười trên mặt cô ta trở nên cứng đờ. Tôi dời mắt đi chỗ khác. Hai người này từng là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, Chương Á từng vô số lần vô vai tôi, thay tôi mắng chửi Bá Kiêm: “Những gã đàn ông đối xử không tốt với chúng ta, hãy chết hết đi!”, còn người đàn ông đó cũng từng vô số lần hứa hẹn: “Chúng ta sẽ hạnh phúc!”

https://thuviensach.vn

Thì ra, hai người họ mới là một cặp trời sinh.

Sau khi họ rời đi, trên tờ giấy ăn ở trên bàn, tôi phát hiện thấy mấy chữ Chương Á để lại, đại ý là cho dù tôi có giả vờ tội nghiệp đến thế nào, Bá Kiêm cũng sẽ không bao giờ quay lại. Tối hôm đó, tôi đã dùng chút tiền ít ỏi sót lại trong ví để mua rượu uống, không phải vì hạnh phúc của đôi cẩu nam cẩu nữ đó, cũng không phải vì bị sỉ nhục, tôi chỉ cảm thấy tiếc nuối cho bản thân mình. Có điều gì khiến người ta chua xót hơn là đến ngần này tuổi mới nhận ra, từ trước đến nay, mình đã may áo cưới cho người khác?

Mễ Đình sau khi biết được chuyện này đã nổi giận đùng đùng. “Chị, ngay cả việc cầm rượu hất vào mặt hai đứa thối tha đó mà chị cũng không làm sao?”

Tôi biết nó đang có ý mắng tôi là một kẻ hèn nhát.

Tôi không làm, nhưng tôi đã từng nghĩ đến việc đó, vừa nghĩ đến liền cảm thấy việc hai người phụ nữ tranh nhau một người đàn ông thật chẳng có gì hay ho, thế là thôi.

“Rốt cuộc chị có từng yêu người đàn ông đó không?” Mễ Đình kinh ngạc hỏi. Tôi không biết, tôi chỉ biết mình đã uống rất nhiều rượu Whisky, rượu trắng, rượu nếp, và đủ các loại bia.

Khi tôi ngồi ở một góc quán bar, uống rượu một mình, một người phụ nữ tốt bụng thấy tình hình không ổn, bèn giật cốc rượu khỏi tay tôi. Tôi ngước đôi mắt mơ màng nhìn chị ta. Chị ta quát lên: “Ngải Mễ Lạp, cô định uống đến chết đấy à?” Kì lạ thật, người phụ nữ này còn biết cả tên của tôi nữa, giọng điệu lại rất thân thiết, như thể đã quen biết từ lâu vậy. Tôi ngây ngô cười với chị ra. Giọng nói của người này rất thánh thót, có những người thật tốt số, sống đến bốn mươi tuổi, vẫn đẹp như một bông hoa, còn có những người thì chẳng hề xinh đẹp, từ đầu chí cuối chưa từng được ai yêu thực lòng.

https://thuviensach.vn

Tôi kéo tay chị ta, làu bàu: “Đầu tôi rất đau, có thể gọi giúp tôi một chiếc taxi không?”

Chị ta vội vã gạt tay tôi, bực bội chất vấn một người đứng cạnh đó. “Chẳng phải cậu nói tửu lượng của cô ấy rất tốt sao? Thế này mà gọi là tửu lượng tốt hả?”

Hình như người đó cúi xuống nhìn tôi, sau đó nói đầy vẻ áy náy: “Đến bây giờ tôi mới biết là cô ấy chỉ bốc phét.”

Người phụ nữ càng phẫn nộ, hỏi: “Cô ấy còn bốc phét chuyện gì nữa, bây giờ cậu hãy nói cho tôi biết đi!”

Người đó nói: “Dùng dao găm.”

Tôi mơ hồ nghĩ ngợi, người này còn biết tôi có dao găm sao?

Người đó lại khẽ nói câu gì đó, khiến người phụ nữ dựng ngược lông mày, mắng: “Này, tôi chỉ là hàng xóm với cậu mấy năm thôi, không phải mẹ cậu đâu nhé!”

Tôi phì cười, câu này sao quen quá vậy. Người phụ nữ quay đầu lại, thấy tôi cười thì ngạc nhiên nói: “Trời ạ, cô gái ngốc nghếch này còn cười nữa.”

Những tiếng thở dài khe khẽ sau đó, hình như tôi đã nghe thấy ở đâu rồi. Tôi cố căng mắt nhìn về phía có tiếng thở dài, nhưng đầu óc thực sự choáng váng, chỉ thấy mọi thứ quay mòng mòng.

Buổi tối hôm đó, khi tỉnh dạy, tôi cảm thấy môi mình rất đau. Nếu tôi vẫn là một thiếu nữ ngây thơ mơ mộng, chắc sẽ tưởng rằng mình đã bị ai đó hôm ngấu nghiến. Nhưng điều này là khong thể, nhất định tôi đã đâm sầm vào đâu đó rồi.

https://thuviensach.vn

Ánh trắng rọi vào phòng dịu dàng như nước. Tôi vùng dạy, đi lấy một cốc nước ấm. Dưới ánh trăng mờ ảo, tôi nhìn thật kĩ môi mình, môi trên sưng đỏ, khoé môi có vết xước, nếu đây là kết quả của một nụ hôn, đối phương chắc muôn nuốt chửng tôi quá.

Thần người một lúc, tôi bật đèn và điên cuồng lật tung cả phòng lên. Tôi tìm viên Khổng tước lam tím và con dao Skija mà Hassan tặng, tìm thấy chiếc khăn quấn mà Sila tặng, thậm chí còn thấy cả quyển hộ chiếu vẫn đượm mùi trà Bạch Ngọcm nhưng không có thứ gì của Lâm. Không có bất kì thứ gì chứng minh anh từng tồn tại, không ảnh, không chữ, cũng không quà.

Tôi bắt đầu hối hận vì đã trả lại thẻ tín dụng cho anh, ít nhất đó cũng là vật phẩm tuỳ thân của anh.

Nhìn căn phòng bừa bộn hỗn loạn, cuối cùng tôi đã hiểu ra, ngoài kí ức, giữa tôi và Lâm chẳng còn gì lưu lại, nhưng kí ức là thứ dễ dàng phai mờ nhất. Anh đã nói: “Đợi đến khi trăng tròn, chúng ta có thể cùng nhau cưỡi ngựa, lên tận đỉnh núi.” Ai có thể nói cho tôi biết, câu này rốt cuộc là thật hay giả?

Cuối cùng, tôi oà khóc. Khóc được là tốt lắm rồi, mặc dù điều đó chẳng có ích gì.

Hôm sau, đang nằm vật vã trên giường thì tôi nhận được điện thoại của công ty môi giới việc làm. Giọng của cô nhân viên phấn khích như thể vừa nhận được một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, “Cô Ngải, có công ty bảo cô ngay lập tức đến nhận việc!” Tôi bật dậy như một cái lò xo.

Công ty gọi tôi đi làm đương nhiên không phải tập đoàn Hoàn Á mà là một công ty hợp tác đầu tư năng lượng, chức vụ là thư kí tổng giám đốc. Công ty này thuộc về người phụ nữ tối qua đi ngang qua quán bar, thấy chuyện bất bình đã ra tay giúp đỡ tôi, Hồ Hiểu Ân.

https://thuviensach.vn

“Bà Hồ nói rất hài lòng về cô, bảo cô đến làm việc ngay.” Cô nhân viên công ty môi giới phấn khích tới mức giọng nói run run.

Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả, chưa nói đến việc tôi không quen người phụ nữ này, mà ngay cả công ty hợp tác đầu tư năng lượng làm về chuyên ngành gì tôi cũng còn mù mờ. Nhưng bận tâm nhiều thế làm gì chứ, công việc này hiện giờ chính là ngọn cỏ cứu mệnh của tôi. Thế là tôi vác cặp mắt thâm sì, vội vội vàng vàng chạy tới công ty mới làm việc.

Nghe nói Hồ Hiểu Ân đã sống một thời gian rất dài ở nước ngoài, thích mọi người gọi cả họ cả tên hoặc là bà chủ Hồ. Khi còn trẻ hẳn là một mĩ nhân, vì hiện giờ mặc dù đã bắt đầu béo lên, nhưng chị ta vẫn đẹp.

Khi tôi bước vào, Hồ Hiểu Ân đang kiểm tra các hoá đơn công tác phí của tháng trước, sắc mặt không được tốt lắm. Sau khi giới thiệu sơ qua về công ty và đồng nghiệp, chị ta nói thẳng: “Thông thường vị trí này, tôi sẽ nghĩ đến những nhân viên trẻ hơn một chút.”

Tôi vâng vâng dạ dạ.

Bà chủ Hồ nhìn tôi chằm chằm, lát sau ánh mắt thấp thoáng nụ cười, nói: “Ngải Mễ Lạp, tôi thích cô rồi đấy.” Chị ta đang nói về việc tối qua tôi say không biết trời trăng gì sao? Tôi không dám hỏi kĩ, những lí ức liên quan đến chuyện tối qua đều rất mơ hồ, tôi chỉ nhớ được mình đã say bí tí, liền cười trừ, nói: “Sếp, việc tối qua, rất cảm ơn chị.”

Bà chủ Hồ vờ như không nghe thấy, chỉ nhìn chằm chằm vào khoé môi rách toạc của tôi, hỏi: “Cô còn nhớ việc tối qua à?”

“Đương nhiên, chị bảo lái xe đưa tôi về nhà.” Tôi chắp hai tay lại, cúi người xuống cảm ơn.

“Sau đó thì sao? Cô còn nhớ đã lên nhà như thế nào không, sau đó còn xảy ra chuyện gì nữa?” Chị ta vừa hỏi vừa nhìn tôi bằng ánh mắt lấp lánh,

https://thuviensach.vn

không hiểu vì sao tôi lại thấy trán mình ướt đẫm mồ hôi.

“Tôi tự đi lên?” Tôi khônng chắc chắn lắm, nhưng về tình về lí chắc hẳn là như vậy, “cho nên mới bị va rách cả môi?”

Bà chủ Hồ như thể không nghe thấy tôi nói gì. Từ khi tôi bước vào đây, ánh mắt của chị ra không rời khỏi môi tôi, sau đó từ từ dịch xuống cổ, xuống xương quai xanh. Tôi run rẩy, may mà mặc nhiều áp.

Đột nhiên chị ta nhíu mày lại, tỏ vẻ không hài lòng với chiếc áo len dày cộp của tôi. “Ngoài môi ra còn có chỗ nào khác, ờ…bị rách hoặc khó chịu không?”

“Không.” Tôi đáp nhanh như cắt. Thực ra mắt tôi cũng rất đau, đầu nặng như đeo chì, nhưng tôi quyết định không nói gì cả.

“Vậy có xảy ra việc gì kì lạ hoặc xuất hiện người nào kì lạ không?”

Người kì lạ nhất chính là chị đó, tôi thầm nghĩ.

Bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại: “Tôi yêu em, như chuột yêu gạo á à a…”, đó là chuông điện thoại Mễ Lạp tải cho tôi. Khi mở cửa đi ra, tôi nghe thấy chị ta khẽ lẩm bẩm: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy?”

Phải, chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy? Tôi cũng bắt đầu nghi ngờ. Nếu không phải anh Lý dìu tôi lên lầu, vậy thì là ai? Tôi nhớ hình như được một cánh tay đàn ông tắn chắc kéo đi thì mới có thể leo lên được năm tầng lầu như thế, đột nhiên tôi rùng mình, lẽ nào là Bá Kiêm? Ông trời ơi, đừng doạ tôi chứ.

Đúng lúc tôi nhất nút nghe thì chuông điện thoại tắt ngấm, không hiển thị số gọi đến. Đây không phải là lần đầu tiên có cuộc gọi như thế này đến máy tôi, nghĩ kĩ lại thì hình như gần đây cuối tuần nào cũng có, và lần nào

https://thuviensach.vn

cũng cúp máy đúng lúc tôi nhấn nút nghe, hơn nữa còn không bao giờ hiển thị số.

Kiểu gọi điện này thường là của những kẻ thầm thương trộm nhớ gọi đến, nhưng hiện tôi chẳng có đối tượng thầm thương trộm nhớ nào cả, ngay cả người để hẹn hò cũng chẳng có, may nhờ có công việc từ trên trời rơi xuống này, cuộc sống mới bắt đầu yên ổn lại. Nhưng cảm giác quay trở lại làm việc không thực sự tốt lắm.

Rất nhiều năm sau đó, Hồ Hiểu Ân đã nói với tôi: "Mễ Lạp, tất cả những người có liên quan tới người đó, đất nước đó, đều không bao giờ có thể quay trở về cuộc sống bình thường." Nhưng bất luận thế nào, nó cũng giúp cuộc sống quẫn bách của tôi đi vào quỹ đạo.

Tôi đến làm việc ở chỗ Hồ Hiểu Ân chưa được một tuần thì vệ sĩ của Ngôn Chung đã mò tới. Hồ Hiểu Ân vui vẻ đón tiếp, thế mà tay vệ sĩ đó lại chỉ thẳng vào tôi đang đứng bên cạnh, lớn tiếng chất vấn: "Bà chủ Hồ, đại ca bảo tôi tới hỏi chị, rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

Bà chủ Hồ vẫn ôn tồn đáp: "Lương của cô ấy rất thấp, lại đúng lúc chỗ tôi thiếu người." Nói rồi chị ta giương đôi mắt tròn xoe, lấp lánh lên nhìn.

Vệ sĩ lại hỏi: "Có phải là cậu Hai không?"

Bà chủ Hồ chớp chớp mắt, cười tươi như hoa, nói: "Cái gì mà cậu Hai chứ?"

Vệ sĩ im lặng giây lát lại nói tiếp: "Bà chủ Hồ, chị biết rõ tính của đại ca tôi rồi đấy, đại ca không thích người ngoài nhúng tay vào việc nhà của mình đâu." Giọng điệu hắn sặc mùi cảnh cáo.

Hồ Hiểu Ân đưa những ngón tay nõn nà lên xoa cằm, hỏi: "Ồ, Ngải Mễ Lạp đã trở thành người nhà của đại ca từ lúc nào vậy?"

https://thuviensach.vn

Tôi chả hiểu họ đang nói gì với nhau cả.

Tay vệ sĩ không thể làm gì được bà chủ Hồ, liền quay sang hằm hè nhìn tôi. “Ngải Mễ Lạp, tôi sẽ để mắt đến cô.”

Lúc đó tôi đang hóng hớt xem kịch hay, không để ý lửa đột nhiên chảy tới chân mình, nghe thấy vậy chỉ ngây ngô đáp: “Ờ.”

Hồ Hiểu Ân phì cười.

Không gian im ắng lạ thường, tôi không cố ý nói thế đâu. Vệ sĩ không cười, chỉ nhìn tôi chằm chằm và nói: “Cô Ngải, hãy tin tôi, rất nhiều chuyện không biết thì tốt hơn là biết.” Người nào người nấy đều nói tôi không biết gì cả là tốt nhất, nhưng vấn đề là dù tôi có biết hay không thì cũng đã bị kéo vào chuyện của mấy người họ rồi, cuối cùng vẫn chỉ có tôi lơ ngơ không hiểu.

Sau khi vệ sĩ đi, bà chủ Hồ cứ nhìn tôi mãi. Tôi đột nhiên hiểu ra chị ta đã biết mọi chuyện, nhưng chúng tôi chỉ là người dưng nước lã, nếu đã biết chuyện, sao chị ta còn giúp tôi? Hồ Hiểu Ân nhún vai, đáp: “Xí, đây là thời Trung cổ sao, theo tôi thì sống chống tôi thì chết sao?”

“Cho nên sếp đã “giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha” sao? Tôi thắc mắc.

Hồ Hiểu Ân trợn mắt, nói: “Ngải Mễ Lạp, đã nói với cô bao nhiêu lần, có nhiều thời gian để nghĩ đông nghĩ tây như vậy, chi bằng làm việc đi. Biên bản cuộc họp của tôi đã chuẩn bị xong chưa?

Tôi ôm đống tài liệu lẩn đi. Về sau, tôi cũng nhiều lần bóng gió hỏi Hồ Hiểu Ân vì sao lại giúp đỡ mình, lần nào chị ta cũng ậm ừ không nói rõ, phải chăng thực sự chỉ là giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha? Nhưng may mà Ngô Chung đã không tới làm phiền tôi nữa, cuộc sống của tôi cũng dần yên ổn trở lại.

https://thuviensach.vn

Một buổi sáng sau ngày hôm đó, tôi vừa uống cà phê cho tỉnh táo vừa gõ báo cáo, đột nhiên sực nhớ ra đã từng gặp tay vệ sĩ của Chủ tịch Ngô ở kĩ viện Changga, hắn ta chính là thuộc hạ của người phụ nữ đeo khăn voan che mặt đã cứu tôi thoát khỏi tay gã đàn ông thối tha đó. Trời ạ! Không phải chỉ có vóc dáng giống nhau, mà ngay cả gương mặt đậm nét Trung Á và giọng nói đều giống hệt nhau. Một suy nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu, nhưng tôi lại không thể nắm bắt được. Vật thì không cần nắm bắt nữa, dù sao Pakistan cũng đã cách tôi rất xa rồi.

Tôi bắt đầu quen dần với việc chen chúc trên tàu điện ngầm vào giờ cao điểm, cũng đã quen với việc hết giờ làm một mình lững thững đi về nhà, những khát khao về trời xanh núi tuyết ngày một vơi dần giữa dòng người đông đúc. Mùa này, sạp hoa quả trước cổng tiểu khi luôn bán táo với giá rất rẻ, món canh đậu phụ cũng luôn có thể an ủi đôi tay, đôi chân lạnh giá của tôi, đó cũng thường là bữa tối của tôi.

Hôm nay, vừa bước tới cầu thang, tôi đã thấy ngay một chiếc xe đua mui trần đỗ ở đó. Khu chung cư tôi ở mặc dù cũ nát, xập xệ, nhưng lại ở ngay cạnh Học viện Sân khấu Thượng Hải, không ít sinh viên dù đã tốt nghiệp hay chưa đều tới đây thuê phòng. Trong nhà có giai nhân, ắt sẽ có những chiếc xe sang trọng không ngừng ra vào, nhưng chiếc xe này rõ ràng không phải là xe đưa đón người, vì trong cốp xe chật hẹp chất đầy những thùng các tông, có vẻ như là dọn đến đây ở.

Tôi cũng không có hứng thú quan tâm đến chuyện người khác, liền vòng qua chiếc xe, lặng lẽ đi lên nhà. Leo đến tầng bốn, tôi thấy một bóng người đang lom khom ở ngay chỗ rẻ, lưng quay về phía tôi.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Oan Gia Ngõ Hẹp

Ở những khu chung cư cũ của Hà Nội, tất cả các gia đình đều muốn nhanh nhanh chóng chóng tống khứ các hộp giày, thùng các tông, két nước ngọt rỗng ra bên ngoài, hòng thêm được chút diện tích ít ỏi cho căn nhà, khiến cho cầu thang chung ngày càng trở nên chật hẹp. Tôi có phần lo lắng đống đồ trên tay mình sẽ va phải người đó, bèn nói: “Xin lỗi, cho tôi đi nhờ một chút.”

Người đó đứng thẳng dậy, quay đầu lại. Tôi đột nhiên thấy biết ơn đống tài liệu trên tay mình, vì đã dựng lên một tấm bình phong ngăn cách tôi và người hàng xóm trẻ này.

Ánh mắt của anh dừng lại trên tay tôi, anh nhíu mày, hỏi: “Vết thương trên tay em khỏi hẳn chưa, sao cầm nhiều đồ thế?”

Khi tôi định thần lại được, bát canh đậu phụ đã bị đổ, may mà cốc giấy nhẹ, trời cũng rất lạnh, nên dù bị canh đổ lên người, tôi cũng không có bất kì cảm giác gì cả, chỉ có điều trông vô cùng lôi thôi lếch thếch, lại còn phải gắng hết sức để giả vờ bình tĩnh nữa, giống như ngày hôm đó, trên sân thượng của kĩ viện ở Changga, lúc anh đuổi tôi đi.

Lâm chìa tay ra, như thể muốn đỡ tôi. Tôi vội xua tay, nói: “Không sao.” Tôi quên mất ngoài canh đậu phụ, trên tay tôi còn có một túi táo. Vừa xua tay, chỗ táo trong túi rơi cả ra ngoài, lăn lông lốc khắp nền đất, có mấy quả va vào đống đồ linh tinh chất đống bên tường, phát ra tiếng động rất lớn.

https://thuviensach.vn

Một giọng nói vang lên phía sau anh: “Lâm, vứt rác nhanh lên còn vào nhà, em đóng cửa đây này.” Ngay sau đó, một cô gái thò nửa người ra khỏi cánh cửa, suýt chút nữa tôi đã bị vẻ đẹp của cô ta làm cho lóa mắt. Đúng là mĩ nhân, thân hình quyến rũ, lông mày dày dậm, trông rất quý phái, đôi mắt đẹp mê hồn, trông cô ta như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ, tinh tế và nhã nhặn. Nhìn thấy tôi, mắt cô ta hơi nheo lại, thái độ cảnh giác. Trong phút chốc, một áp lực vô hình ập tới, tôi đứng thẳng dậy một cách vô thức.

Lâm quay đầu lại, nói với cô gái: “Về ngay đây.” Ngập ngừng một chút, anh lại nói: “Em cứ vào nhà trước đi.”

Cô gái khẽ mỉm cười, khiến tôi thấy áp lực đột nhiên tan biến, rồi biến mất sau cánh cửa.

Chúng tôi đã đi lướt qua nhau như thế nào, sau đó làm thế nào mà tôi lên được tầng năm, làm thế nào mà vào được nhà, tôi hoàn toàn không nhớ. Cả người tôi cứng đờ, co ro trên ghế sô pha, tôi với tay lấy một chiếc chăn quấn quanh người. Lạnh quá! Thượng Hải tháng Tư, vẫn lạnh đến thấu xương.

Bỗng có người gọi cửa.

“Ai đấy?”

Tiếng Lâm vang lên bên ngoài: “Mở cửa.” Ngay đến tên của tôi, anh cũng không gọi. Sự việc xảy ra quá nhanh, khiến tôi quên mất việc hỏi tại sao anh lại biết tôi sống ở tầng năm, vội vã khoác chăn, lếch thếch chạy ra mở cửa.

“Táo của em này.” Anh đưa mấy quả táo cho tôi, chắc là ban nãy đã nhặt sót.

“Cảm ơn.” Tôi đưa tay ra, khi cầm táo không cẩn thận đã chạm vào tay của anh, đầu ngón tay nhỏ, những ngón tay dài và gầy, hơi lạnh. Tôi vội rụt

https://thuviensach.vn

tay lại, túi táo một lần nữa lại rơi xuống đất, lăn lóc khắp nơi, đập phải bức tường, phát ra những âm thanh buồn bã.

Anh nhíu mày. “Sao đến mấy quả táo mà cũng không cầm được thế, dạo này không khỏe sao?”

“Không.” Tôi nhìn mấy quả táo, bất giác kéo chăn kín cổ, nói: “Rất khỏe, đều rất khỏe.”

“Thật sao?”

Lần này tôi đã mỉm cười thành công. “Thật.”

Nếu tôi nói là không thật thì anh có thể làm gì chứ? Cô gái quý phái đó vẫn đang đợi anh ở tầng dưới, tôi không muốn hỏi Lâm cô gái ấy là gì của anh mà muộn thế này còn ở bên nhau, vả lại tôi cũng chả có tư cách gì để hỏi.

Chúng tôi cứ im lặng đứng đối diện nhau như vậy, tôi hơi ngoảnh đầu đi chỗ khác; chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ gặp anh ở Thượng Hải, giờ thấy anh mặc quần bò, áo phông, dáng vẻ khôi ngô tuấn tú, đứng ở cầu thang của khu tập thể cũ kĩ, bẩn thỉu này, gió thổi lồng lộng như cái ngày vĩnh biệt nhau trên sân thượng, tôi có ảo giác là thời gian đang quay trở lại.

Lâm nói: “Trong nhà có việc, cho nên thời gian này, anh sẽ đi đi về về giữa London và Thượng Hải.”

Tôi đáp: “Ờ.”

“Cô tới giúp anh chuyển nhà.”

Nửa đêm canh ba, một cô gái còn tới nhà một người đàn ông, giúp anh ta chuyển nhà, không cần nói cũng biết là quan hệ gì rồi. Nhưng tôi không

https://thuviensach.vn

hiểu một người như anh sao lại tới chỗ này, tuy nhiên điều này cũng chẳng đến lượt tôi quan tâm, tôi chỉ khách sáo đáp: “Ừm, khu này rất thuận tiện.”

Lâm nói: “Phải. Sau này có thể cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Được.”

Đều là những lời đối thoại chẳng đâu vào đâu, thế mới nói mọi thứ trên đời đều có thể phai mờ, sang trang mới, chỉ cần đương sự có thể quên.

Tiếng gọi của cô gái kia lại vang lên: “Lâm, quần áo để ở đâu?”

Lâm nhíu mày, quay người nói vọng xuống: “Em đừng lục lung lọi lung tung, để anh tự làm”, sau đó định đi, nhưng anh chợt dừng lại, nhìn chằm chằm, hỏi: “Thời gian vừa qua, em đều thế này sao?”

“Cái gì?”

“Gầy đi rất nhiều.” Trong mắt anh hiện lên nét buồn bã. “Em phải ăn nhiều vào.”

Tôi sờ lên mặt, đã gầy đi rất nhiều sao? Tôi vốn không soi gương nên cũng chẳng nhận ra.

Anh im lặng, giây lát sau lại nói: “Tóc cũng dài hơn rồi.”

Tôi lảng tránh ánh mắt của anh.

“Nếu không khỏe, phải đi khám bác sĩ đấy.” Anh dặn dò

Sau khi Lâm đi rồi, tôi bước ra ban công, nhìn cảnh đêm phía dưới. Ánh đèn màu vàng cam từ cửa sổ một phòng tầng bốn hắt ra, giống như hàng nghìn hàng vạn những gia đình hạnh phúc trong thành phố này, hơn nửa tiếng sau, ánh đèn biến mất, chắc hẳn họ đã đi nghỉ mất rồi… Tôi cúi đầu, nắm chặt tay lại, mặc dù khi ở thôn Gama, anh nói chưa có bạn gái, nhưng

https://thuviensach.vn

vật đổi sao dời. Những điều này tôi đều hiểu cả, có cần thiết phải chạy tới trước mắt tôi không?

Tôi không nhớ đã đọc ở đâu câu này: “Một người, nếu không yêu một người khác, thiện ý lớn nhất chính là hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của người đó, mãi mãi không gặp lại.” Tôi tưởng tôi và Lâm cũng như vậy, dù đau đớn nhưng tôi không tin mình có thể chết vì đau đớn, rồi một ngày tôi sẽ thấy quen, đây là nguyên nhân khiến cuộc sống của tôi dù vất vả nhưng vẫn còn hy vọng, nhưng bây giờ phải làm thế nào đây?

Anh bảo tôi đi khám bác sĩ, còn tôi nghĩ điều mình cần chỉ là một cuộc tình mới mà thôi, mặc dù tâm trạng chán nản này thực sự không thích hợp cho một cuộc tình mới, nhưng con người luôn phải tự cứu lấy mình, nếu không còn có thể làm gì chứ?

Ngày hôm sau, tôi gọi điện thoại cho Mễ Đinh. “Anh Vương mà lần trước em nói đó, thế nào rồi?

Mễ Đinh vui sướng phát điên, gào vào ống nghe: “Hả? Chị, sao đột nhiên lại nghĩ thông suốt vậy?”

Cái anh chàng Vương Nhuệ hay Vương Thụy này, vào bữa cơm tất niên, mẹ tôi có nhắc tới, không nhớ là bạn học cấp ba của ai đó, hay là đồng nghiệp của bạn học cấp ba của ai đó. Thực ra, từ Tết Dương lịch năm ngoái, bà Vương Bảo Ngọc đã biết chuyện tôi và Bá Kiêm chia tay, đều tại Chương Á và Bá Kiêm đột nhiên dắt nhau về nhà. Từ đầu chí cuối, tôi chỉ im lặng, mẹ tôi tưởng tôi vì Bá Kiêm mà u sầu buồn bã. Chả trách Tết Nguyên Đán năm nay mọi thứ đều xuôi chèo mát mái, khiến tôi cũng thấy khó hiểu vì suốt Tết, không thấy ai hỏi chuyện chồng con của tôi, cũng không có ai nhắc tới Bá Kiêm. Còn anh chàng họ Vương, theo lời Mễ Đình, chính là đối tượng hẹn hò mà mẹ tôi đã tuyển chọn giúp tôi, chỉ có điều lúc trước tôi vẫn luôn khéo léo từ chối.

https://thuviensach.vn

Mặc dù không biết tại sao tôi đột nhiên đồng ý hẹn hò nhưng Mễ Đinh vẫn vô cùng hớn hở đi sắp xếp mọi việc. Vài ngày sau, Vương Nhuệ đã tới Thượng Hải để gặp tôi. Tôi trang điểm kĩ càng, ăn mặc lộng lẫy, tới chỗ hẹn.

Mễ Đinh tới để tháp tùng tôi, nhưng vào lúc nhìn thấy tôi, trong ánh mắt con bé hiện lên vẻ xót xa. Tôi đưa tay sờ lên gương mặt gầy gò của mình, mỉm cười vẻ bất cần, gần đây đúng là có gầy đi một chút, cảm giác người mỏng manh như tờ giấy. Tôi có thể cố gắng không khóc, nhưng không có cách gì để bản thân không gầy đi.

“Chị, có chuyện gì vậy?” Mễ Đinh hỏi.

Tôi bình thản đáp: “Giảm cân”, sau đó cố gắng ngẩng cao đầu, đối diện với cuộc đời ngổn ngang của mình. Hẹn hò chứ gì? Cố tình chạy tới để tôi nhìn thấy chứ gì? Tôi chịu được tất. Có ai sống mà không phải cắn răng chịu đựng, chấp nhận chứ?

Không ngờ điều kiện của anh chành họ Vương này cũng khá. Tôi hỏi nhỏ Mễ Đinh: “Anh Vương làm nghề gì đấy?”

Mễ Đinh cười tươi như hoa, đáp: “Luật sư.”

Bác sĩ, luật sư, nhân viên nhà nước, là “top 3” nghề nghiệp ở thị trường hẹn hò. Tôi đã chọn được người ở tốp đầu rồi.

“Vừa ý chứ?” Mễ Đinh hỏi lại.

Tôi gật đầu, còn không vừa ý thì đi nhảy xuống sông Hoàng Phố đi. Vấn đề bây giờ là đối phương có vừa ý tôi hay không thôi.

Mễ Đinh chớp chớp mắt, hỏi: “Chị, sao chị luôn quên rằng mình có gương mặt làm điên đảo chúng sinh nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Tôi gượng cười rồi bắt đầu phấn chấn tinh thần để nói chuyện với anh chàng họ Vương. Từ hôm đó, chúng tôi bắt đầu hẹn hò, mỗi tuần một lần, lần nào tôi cũng tô son trát phấn, cố gắng xuất hiện với dáng vẻ xinh đẹp nhất. Anh Vương rất chu đáo, ân cần, hôm nào cũng gọi một bàn đầy thức ăn, vừa gắp cho tôi vừa nói: "Em phải ăn nhiều một chú. Gầy khó sinh con."

Mễ Đinh kinh ngạc vô cùng, ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi tiếp tục ăn, không cảm thấy bị sỉ nhục chút nào. Người ta kết hôn đều là để sinh con đẻ cái, ổn định cuộc sống, chẳng lẽ lại là để cùng mình lang bạt khắp chân trời góc biển?

Mễ Đinh thấy mọi chuyện đã tạm ổn, yên tâm rút lui. Tôi và Vương Nhuệ bắt đầu ra ngoài đi ăn, đi xem phim riêng với nhau, cảm thấy cũng yên bình.

Khi còn nhỏ, ai cũng mơ ước về một tình yêu thuần khiết, nồng nhiệt; lớn lên rồi, cuối cùng cũng hiểu rằng tình yêu giống như ma quỷ, nghe thấy nhiều nhưng chẳng mấy ai nhìn thấy. Rất nhiều người cả đời không chạm được tới tình yêu, đó là việc quá đỗi bình thường, hơn nữa, đời người ngắn ngủi, thỏa hiệp là bài học bắt buộc để trưởng thành, nếu không còn có thể làm thế nào?

Có lần, Vương Nhuệ đưa tôi về nhà, gặp Lâm và bạn gái anh. Lâm bình tĩnh nhìn Vương Nhuệ, sau đó nhìn sang tôi một giây, sau đó quay người bỏ đi. Cảm giác trong lòng tôi lúc đó thực sự rất phức tạp. Vương Nhuệ đưa tay ra đỡ tôi, hỏi: "Sao thế?" Tôi nói không sao, chỉ đột nhiên cảm thấy trong lòng nguội như tro tàn. Mễ Đinh hỏi tôi: "Chị, chị còn muốn thế nào nữa?" Tôi chẳng muốn thế nào cả, thật đấy, lòng nguội như tro tàn cũng chẳng có gì là không tốt.

Nhưng không phải hôm nào cũng chạm mặt Lâm, mặc dù anh ở tầng bốn, tôi ở tầng năm, nhưng nếu cố tình tránh mặt thì cũng không phải là

https://thuviensach.vn

không thể. Hơn nữa, tôi nhanh chóng phát hiện ra thời gian anh ở đường Giang Tô mỗi lần nhiều nhất chỉ hai, ba ngày, có lúc một, hai tuần không thấy bóng giáng đâu. Có lần đi làm về muộn, tôi gặp anh ở cầu thang, đang kéo va li lên nhà, trông có vẻ vừa xuống máy bay, vẻ mặt rất mệt mỏi. Cô gái đó thỉnh thoảng ở cùng Lâm, nhưng đa phần chỉ có một mình anh.

Tôi có một thói quen mới, đó là bất luận về nhà muộn đến đâu, việc đầu tiên đều là kéo rèm, ghé mắt nhìn xuống tầng dưới. Chỉ nhìn thôi, nhưng hễ vào ngày dưới tầng bốn có ánh đèn và có tiếng người là tôi như biến thành một bóng ma, ngoài đi làm, luôn cố gắng hạn chế đi ra cầu thang, ngay cả vứt rác cũng đi cầu thang cứu hỏa.

Cầu thang cứu hỏa đã nhiều năm không được sửa chữa, lại không có đèn điện, đi lại rất khó khăn. Tôi vừa đi vừa cười khổ, mỉa mai bản thân ảo tưởng ai cũng mê mình, Lâm đến đường Giang Tô ở đâu phải vì tôi, hai người bọn họ ngọt ngào hạnh phúc như vậy, tôi đúng là thần kinh nên mới đi đường cầu thang cứu hỏa! Sợ rằng có mặc bikini nhảy tới trước mặt anh, anh cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn.

Thế là tôi lại quay về thói quen sinh hoạt thường ngày và con đường vứt rác cũ, nhưng mỗi lần đi qua tầng bốn, vẫn không tự chủ được mà dỏng tai nghe ngóng, có lần hình như thấp thoáng nghe thấy tiếng Lâm đang sắp xếp hành lí, thế là khóe miệng tôi nhếch lên rất lâu. Tâm trạng đó giống như lần đầu tiên biết yêu vậy, có chút e dè, có chút mừng thầm, nhưng nhiều hơn cả là đắng chát.

Có một lần, cửa nhà anh không đóng, thực sự không kìm nổi tò mò, tôi thò đầu ngó vào trong. Đây là căn hộ có các phòng thông nhau, diện tích cũng tương đương căn hộ của tôi, trang hoàng rất tinh tế nhưng hỗn loạn bề bộn, hơn nữa, kì lạ nhất là không hề có phòng ngủ, cũng không có giường. Cả căn hộ rộng thênh thang chỉ có một chiếc xô pha dựa vào tường, trên chiếc bàn nhỏ dưới xô pha có đặt các loại đồ hộp, vỏ lon Coca, bia, túi ni lông, quần áo thì chất đống ở góc tường: áo sơ mi, áo phông, quần bò, giầy

https://thuviensach.vn

thể thao, đều là những thứ phù hợp với sở thích từ trước đến nay của Lâm: đơn giản mà nổi bật. Tim tôi bắt đầu đập loạn cả lên, bỗng có tiếng bước chân vọng lại, không dám nhìn thêm nữa, tôi vội vàng chạy xuống vứt rác.

Chỗ vứt rác của khu chung cư nằm ở một góc khuất và tối tăm, bốn năm cái thùng rác xếp cạnh nhau. Ngoài lúc đi vứt rác, không có ai muốn đi qua đây, đèn đường hỏng đã lâu cũng không có ai sửa. Tôi vung tay ném rác vào thùng như ném một quả bóng rổ, tiếc là không trúng, túi rác đập vào thành thùng, rơi xuống đất. Do dự một lúc, tôi thở dài, đi tới định nhặt túi rác lên.

Vừa định cất bước đi, phía sau có người khẽ hỏi: “Sao em lại ở chỗ này?”

Người tôi lập tức cứng đờ, khi nhận ra chủ nhân của giọng nói này,mọi sự bình tĩnh đều lập tức tan biến như mây khói.

Một đôi bàn tay từ phía sau vòng qua eo tôi, sau đó tôi thấy lưng mình ấm nóng, Lâm dựa sát vào người tôi, như vô số lần chúng tôi đã cưỡi ngựa lên núi. Tôi không dãm cử động, chỉ liếc nhìn những ngón tay gầy và dài của anh, mười ngón tay đan vào nhau, khẽ siết lại.

Thói quen ôm người khác từ phía sau này chắc là do cưỡi ngựa mà có, khi áp người tới, anh thích đặt môi vào sát tai người phía trước. Vào giây phút cảm thấy hơi thở của anh lướt qua tai, thế giới đều trở nên tĩnh lặng, tôi căng thẳng tới mức không dám cử động.

Anh khẽ nói: “Anh uống rượu chỉ là việc bất đắc dĩ khi tiếp khách, em biết anh không thích uống rượu, sao còn tức giận bỏ ra ngoài?” Giọng nói mang theo hương rượu nồng nặc phả vào vành tai tôi, buồn buồn, ướt át. Tôi phải cố gắng lắm mới có thể giữ cho mình giữ thẳng được, thì ra anh đã uống rượu, nên mới nhận nhầm người.

https://thuviensach.vn

Anh lại khẽ nói: “Đừng giận nữa nhé! Lần sau, anh nhất định không uống nhiều như thế nữa.”

Lâm chưa từng nói với tôi bằng giọng dịu dàng như thế này, hoặc cũng có thể có, nhưng kí ức của tôi bắt đầu mơ hồ. Tôi thẫn thờ nhìn về phía trước. Đột nhiên anh liếm nhẹ vào tai tôi, hỏi: “Sao vậy?” Hai cánh tay anh càng siết chặt hơn. “Vẫn giận anh à? Tối nay định làm cái túi trút giận, không thèm để ý tới anh nữa sao?”

Sự thân mật này khiến người tôi run rẩy, phải hít một hơi thật sâu tôi mới trấn tĩnh được. Cứ coi những lời này là đang nói với tôi đi, cứ coi như ông trời cuối cùng cũng đã thương xót, ban cho tôi một chút an ủi đi! Đột nhiên Lâm xoay người tôi lại, sau đó nhắm mắt, cúi xuống hôn tôi.

Hoảng hốt, tôi trợn tròn mắt, do dự không biết có nên đẩy anh ra không. Không giống với những nụ hôn trước kia, nụ hôn này nhẹ như những cánh hoa anh đào thoảng rơi, đầy ắp sự chiều chuộng và thương xót, dịu dàng đến mức tôi muốn òa khóc.

Hàng lông mi cụp xuống như cánh bướm đang rập rờn, tôi từ từ nhắm mắt lại, ép bản thân đừng nghĩ ngợi gì nữa, đây là Lâm đang hôn tôi, chứ không phải hôn người khác, giây phút này ngắn ngủi nhưng cũng rất tốt.

Anh bất ngờ buông tôi ra, chạm vào hàng lông mi ướt át của tôi, hỏi: “Sao lại khóc?” Đến khi nhìn rõ mặt tôi, anh lập tức buông tôi ra, ngón tay đang đặt trên mặt tôi cũng hạ xuống. Như không tin vào mắt mình, anh hỏi: “Là em ư?”

Đầu óc tôi vẫn đang trong trạng thái trống rỗng, tôi lắc đầu một cách vô thức, Lâm khẽ đưa tay lên, tôi lập tức lắc đầu và lùi lại một bước, ngẩng đầu chào hỏi một cách nhạt nhẽo: “Lâm, lâu rồi không gặp.” Nói xong thì im bặt, lâu rồi không gặp cái gì chứ, thật là giả tạo, nhưng trong tình huống này, tôi còn có thể nói gì hơn?

https://thuviensach.vn

Anh lặng lẽ đứng đó, ánh mắt như thấu hiểu tất cả, không khí bắt đầu trở nên nặng nề.

Tôi hít một hơi thật sâu, nói tiếp: “Ban nãy, tôi đang đổ rác, không biết chuyện gì đã xảy ra, tôi…” Tôi lắp bắp, trong miệng vẫn còn nguyên sự lưu luyến dịu dàng mà anh để lại.

Anh đột nhiên giơ tay lên che mắt tôi, nói: “Đừng nhìn anh như thế.”

Dưới bàn tay lạnh giá của anh, tôi kinh ngạc, chớp mắt liên tục, hàng lông mi lướt qua lòng bàn tay anh.

Rồi anh bực bội nói: “Sau này, không được nhìn anh như thế nữa, anh không chịu nổi.”

Tôi ngạc nhiên: “Nhưng…”

Anh cắt lời tôi một cách thô lỗ: “Đừng nói nữa.”

Dạo này anh rất gầy, khuôn mặt thì trắng bệch. Tôi lóng ngóng không biết phải làm sao, thần người một lúc lâu cũng không biết nói gì, đầu óc hỗn loạn, tay chân rã rời, muốn rút lui một cách thật tự nhiên, nhưng giờ phút này, bất luận làm gì cũng đều hỗn loạn và bối rối.

“Em không khỏe à?” Lâm nhíu mày, tiến đến, thái độ có vẻ miễn cưỡng nhưng cử chỉ vẫn rất dịu dàng. Con người thực sự có thể chìm đắm trong thói quen được người khác chăm sóc ư?

Cổ họng tôi rất ngứa, tôi kiềm chế một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được, ho sù sụ.

“Lần trước anh bảo em đi khám bác sĩ, em đã đi chưa?”

“Chưa.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao không đi?”

“Miao…”

Cuộc đối thoại ngô không ra ngô, khoai chẳng ra khoai này bị cắt ngang bởi một con mèo hoang, cùng với tiếng mèo kêu, một người phụ nữ từ trong bóng tối từ từ xuất hiện, chiếc váy màu trắng tung bay giữa màn đêm. Bước đi uyển chuyển, cô ta nhìn ngó xung quanh, gọi: “Lâm, có phải anh đấy không?” Sauk hi nhìn thấy chúng tôi, cô ta lập tức đi tới, khi còn cách khoảng một mét, cô ta giơ tay ra khoác lấy tay Lâm một cách rất tự nhiên, nở nụ cười dịu dàng. “Sao anh lại ở đây?” Ở một nơi tối tăm, chật chội như thế này, vẻ đẹp của cô ta khiến người ta nghẹt thở.

Lâm đáp: “Ừm.”

“Ừm” không phải là một câu trả lời, chỉ là một thán từ. Nhưng cô gái đó không cảm thấy phiền lòng, vẫn ngả vào người anh, nói: “Em đợi anh ở cửa hàng tạp hóa bên đường lâu lắm rồi đấy.”

“Em ra đó làm gì?” Anh cúi đầu hỏi. Cô ta chỉ thấp hơn anh nửa cái đầu, đứng bên nhau, trông càng đẹp đôi, tôi có cảm giác họ là một đôi kim đồng ngọc nữ.

“Để anh dễ tìm thấy em.” Cô ta nũng nịu đáp, giọng hơi khàn, giữa đêm tối nghe càng vang vọng.

Anh cười.

Tôi cảm thấy mình hoàn toàn là một người thừa, nghĩ bụng hay là cứ lẳng lặng bỏ đi. Thế là tôi lùi lại một bước, hai người kia vẫn đang cúi đầu nói chuyện thân mật, chìm đắm trong thế giới của riêng họ, hoàn toàn không để ý tới tôi; tôi lùi lại thêm một bước nữa, đúng lúc này, cô gái ngẩng đầu lên, hỏi tôi: “Ô, Mễ Lạp cô cũng ở đây à?”

https://thuviensach.vn

Cô ta còn biết tôi tên là Mễ Lạp nữa sao? Thế có biết tôi đã đứng đây rất lâu không hả? Tôi miễn cưỡng gật đầu chào, không biết xưng hô thế nào, Lâm chưa từng nhắc đến tên cô ta.

Cô gái nói: “Lần trước, Lâm có nói với tôi rằng cô cưỡi ngựa rất giỏi. Tôi đang muốn hôm nào đó, mọi người cùng nhau cưỡi ngựa đi chơi.”

Tôi nhất thời cứng họng, không biết phải trả lời thế nào.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, ngày mai có được không?”

Cô gái này rất cao, khi nói chuyện với cô ta, tôi cứ phải ngửa cổ lên, áp lực vô hình lại ập tới. Tôi hắng giọng, nói: “Ngày mai… tôi phải tăng ca.”

“Vậy thì ngày kia nhé? Vì ngày kìa thì không được, anh ấy lại phải đi rồi.” Nói tới đây, cô ta lại liếc mắt nhìn Lâm, vẻ trách móc.

“Ngày kia tôi cũng phải tăng ca.” Tôi dứt khoát từ chối.

“Bất luận thế nào, tôi cũng hẹn cô rồi đấy!” Cô gái cười.

Tôi đành phải kiếm cớ bỏ trốn vào đồng hoang.

Hôm sau, tôi xin được tăng ca, bị bà chủ Hồ Hiểu Ân lấy lí do tiền điện quá đắt để từ chối, thế là tôi đành phải tìm tới một trung tâm thương mại để lượn lờ cả ngày. Hôm đó, thần kinh của tôi đã bị đả kích mạnh mẽ, hàng thời trang xuân hè vừa ra mắt, những thứ trong tạm được một chút giá toàn trên một nghìn tệ, tất cả giầy dép từ năm phân đổ lên đều tăng giá, cứ thêm một phân thì giá tăng gấp đôi. Tôi nhớ khi mình vừa đến Thượng Hải, từng mang hết tiền lương ra để mua quần áo, từng thích nhất là chạy đi mua hàng giảm giá hết mùa của các nhãn hiệu nổi tiếng, từng… từng có cuộc sống tầm thường nhưng vui vẻ biết bao.

https://thuviensach.vn

Còn hiện giờ, đối diện với những thứ này, tôi không còn chút rung động nào nữa, đẹp đến mấy cũng có hơn được Shalwar Kameez và nụ cười thuần khiết của đám trẻ con không? Hơn nữa, tôi cần nhiều vật ngoài thân như thế để làm gì? Đang đi lung tung thì nhận được điện thoại của anh Vương, dạo này anh ta cứ bám riết lấy tôi, nghe nói tôi đang ở trung tâm thương mại, liền nhiệt tình nói sẽ tới ngay. Tôi nói còn hẹn với bạn, anh ta liền đề nghị ngày mai cùng đi ăn cơm.

“Ngày mai hẹn với Mễ Đinh rồi.” Tôi khéo léo từ chối.

“Mễ Lạp, em còn từ chối nữa, anh sẽ nghĩ linh tinh đấy!” Anh ta nói.

Tôi đành phải nhận lời.

Sáng hôm sau, Vương Nhuệ đúng hẹn lái xe tới đón tôi. Mễ Đinh đã tới từ sáng sớm, kéo tôi đi xuống.

Xe của Vương Nhuệ bị một chiếc xe đua chặn ở mé ngoài, muốn lên xe buộc phải vòng qua chiếc xe đua đó. Cửa xe mở ra, từ trong xe bước xuống chính là Lâm và cô gái đó, tôi cúi gằm mặt xuống, vờ như không nhìn thấy, đi thẳng một mạch. Mễ Đinh nãy giờ chạy ở phía trước đột nhiên dừng lại, tôi suýt chút nữa thì đâm phải con bé, nó tròn xoe mắt, xuýt xoa: “Không phải chứ, chỗ này mà có một đôi đẹp thế kia sao?”

Thực ra, chỉ một chữ “đẹp” thì hoàn toàn không đủ hình dung về họ, trên thế giới này có một từ nữa là “khí chất”. Lâm và cô gái đó đứng với nhau, giống như một luồng điện chói lòa, khiến tất cả những người trong bán kính một trăm mét xung quanh đều phải hoa mắt. Tôi vừa kéo Mễ Đinh đi vừa nói: “Đừng nhìn nữa, đi thôi!”

Mễ Đinh lắc tay tôi, nói: “Oa, họ đi về phía này, không phải hàng xóm của chị chứ? Chị, chị thật có phúc…”

Tôi hạ thấp giọng, quát: “Đừng linh tinh nữa, người ta có bạn gái rồi.”

https://thuviensach.vn

Mễ Đinh không thèm bận tâm tới tôi, vẫn nhìn chằm chằm đôi kim đồng ngọc nữ đó như muốn ăn tươi nuốt sống. Lúc này, Lâm cũng nhìn thấy chúng tôi, ánh mắt như thiêu như đốt của Mễ Đinh, muốn lờ đi cũng khó, vậy mà anh chỉ khẽ gật đầu rồi nhìn đi chỗ khác. Còn cô gái kia, nhìn thấy tôi thì hai mắt sáng rực lên, bước tới, hỏi: "Mễ Lạp, hôm qua chúng tôi đợi cô cả một ngày, chẳng phải hẹn đi cưỡi ngựa sao?"

Nghe cô ta gọi với vẻ thân thiết như vậy, Mễ Đinh nghi hoặc nhìn tôi. Tôi cười trừ, nói: "Hôm qua bận đi làm."

"Vậy hôm nay thì sao, hôm nay cô có thời gian không, hay là hôm nay cùng nhau đi cưỡi ngựa nhé?"

"Hôm nay tôi có hẹn rồi." Tôi vừa nói vừa chỉ tay về phía Vương Nhuệ đang tiến đến.

Vương Nhuệ lúc đầu ngồi trên xe đợi, thấy tôi và Mễ Đinh mãi không tới liền chui ra. Anh ta giúp tôi cầm túi xách một cách rất tự nhiên, tôi thuận nước đẩy thuyền. Mễ Đinh đúng là đồ háu ăn, trong túi nhét đầy đồ ăn vặt, nặng chết đi được.

Thấy Vương Nhuệ cầm túi của tôi, Lâm đột nhiên nói: "Vậy thì đi cưỡi ngựa. Mễ Lạp, bảo bạn em cùng đi luôn nhé?"

Tôi đang định từ chối thì Mễ Đinh đã vỗ tay hoan hô tới tấp rồi quay sang nói với Vương Nhuệ, đầy vẻ phần khích: "Anh Vương, hôm nay đi cưỡi ngựa được không? Đã lâu lắm rồi em không vận động, người sắp mốc lên rồi!"

Nghe thấy Lâm gọi thẳng tên tôi, Vương Nhuệ hơi sửng sốt, luật sư vốn nhạy cảm, anh ta không trả lời trực tiếp Mễ Đinh, chỉ nhìn tôi, chậm rãi nói: "Chẳng phải đã hẹn đi ăn cơm đồng quê sao?"

https://thuviensach.vn

“Ở trường đua cũng có cơm đồng quê.” Cô gái đi cùng Lâm chen lời, cho tới lúc này tôi vẫn chưa biết tên cô ta là gì. Cô ta khẽ mỉm cười, hơi nghiêng đầu, nói: “Anh Vương, anh họ Vương phải không? Tôi và Mễ Lạp là hàng xóm, đã hẹn cô ấy đi cưỡi ngựa mấy lần rồi, nhưng chưa đi được, hôm nay thật chẳng dễ dàng gì mới gặp nhau, chúng ta cùng đi được không?”

Được cô gái đẹp như thế khéo léo thỉnh cầu, làm gì có người đàn ông nào từ chối được. Vương Nhuệ mặc dù đồng ý nhưng mắt vẫn liếc về phía tôi, đầy vẻ thăm dò, Mễ Đinh thì vô cùng vui sướng, cô gái đó dường như cũng rất vui, ngược lại, hai người đàn ông thì tâm tư nặng trĩu, chẳng thấy cười nói gì cả.

Hai trước xe lần lượt đi về phía trường đua, tôi ngồi cùng xe với Vương Nhuệ, có thể nhìn thấy Lâm ở phía trước, dọc đường đều im lặng, thi thoảng cô gái kia có hỏi anh cái gì đó, anh mới quay sang trả lời. Có lúc đột nhiên anh ngước mắt lên, nhìn vào gương chiếu hậu, bắt gặp ánh mắt của tôi, thế là tôi hoảng hốt nhìn đi chỗ khác, nhưng chỉ giây lát sau, không kiềm chế nổi, tôi lại quay lại nhìn. Cũng may chẳng bao lâu đã tới trường đua ngựa.

Trường đua ngựa không xa lắm, đi qua cầu vượt Diên An khoảng nửa tiếng đồng hồ là tới, khắp nơi tràn ngập ánh nắng ấm áp, gió xuân dịu dàng thổi tới, trong phút chốc, tôi cảm thấy tâm trạng sảng khoái hơn rất nhiều.

Trường đua rất rộng, có khá nhiều người đang luyện tập cưỡi ngựa trong các sân hình vuông và hình tròn, bên cạnh là một thao trường hình ô van rất lớn mà chẳng có ai tập, trường đua cung cấp những vật dụng đơn giản như mũ, đệm gối… Tôi rất tò mò, sau khi thay đồ xong, tôi ngắm mình trong gương. Ở Pakistan, cưỡi ngựa không có nhiều nguyên tắc như thế này, nhưng mặc đồ cưỡi ngựa vào cũng ra dáng một tay đua ngựa chuyên nghiệp hơn, chứ không như khi ở hoang mạc Karakoram, bất luận cưỡi ngựa giỏi đến mấy, đều trông như thổ phỉ, cầm gậy gỗ đập loạn xạ cả lên, giống như

https://thuviensach.vn

đập gà chạy loạn khắp núi vậy. Núi tuyết, mây trắng, những ngôi nhà giống như lô cốt ở Gaham… Tôi mỉm cười, thực ra khi đó bản thân rất hạnh phúc.

Mễ Đinh thấy tôi đột nhiên mỉm cười, liền giở vờ rùng mình, nói: “Chị, chị đột nhiên cười như được tắm trong gió xuân thế, trông thật đáng sợ.”

Tôi bảo con bé im miệng lại, nhưng nó vẫn không buông tha. “Chị, chị có thấy mắt của cô gái đó có màu xanh xám, giống hệt mắt Mèo Ba Tư không? Cô ta là người ở đâu vậy?”

Tôi do dự, đáp: “Không biết.” Nhưng phải công nhận cô gái kia nói tiếng Trung rất giỏi.

Mễ Đinh đột nhiên cười gian, nói: “Chị, mèo Ba Tư có biết chị quen anh chàng đẹp trai đó không?”

Tôi bặm môi, trừng mắt, quát: “Đừng nói linh tinh!”

“Được rồi, Ngải Mễ Lạp, mắt chị không rời khỏi cái anh chàng họ Lâm đó một giây, một kẻ ngốc như em còn nhận ra được. Chị định lừa ai chứ!”

Tôi giật mình: “Rõ đến vậy sao?”

Mễ Đinh đau khổ gật đầu.

“Bọn họ cũng nhận ra rồi sao?”

“Anh Vương có nhận ra hay không thì em không biết. Nhưng Mèo Ba Tư thì chắc chắn là biết rồi. Chị, tốt nhất chị nên cẩn thận một chút.”

Tôi cười khổ, tôi có gì mà phải cẩn thận chứ, nói cho cùng đó là bạn trai người ta mà.

Chỉ có tôi và Mễ Đinh ở trong phòng thay đồ nữ, cô gái kia vừa tới đã đi theo mấy người nuôi ngựa tới chuồng ngựa, có vẻ rất thông thạo chỗ này.

https://thuviensach.vn

Tôi nghe mấy người nuôi ngựa bình luận về cô ta, kéo một người ra hỏi mới biết cô ta là hội viên lâu năm của trường đua này, hiện còn nuôi một con ngựa thuần chủng, rất được cưng chiều, nghe nói chỉ riêng tiền thức ăn đã lên tới mấy nghìn tệ.

"Mấy nghìn tệ tiền thức ăn cho ngựa?" Tôi giật mình.

"Đúng thế." Người nuôi ngựa chặc lưỡi, đáp. "Người ta có tiền mà, haizz, thức ăn cho ngựa còn tốt hơn cho người."

Tôi thật không hiểu, người có tiền tại sao lại tới ở khu chung cư cũ trên đường Giang Tô, hơn nữa, chẳng phải cô ta nói không biết cưỡi ngựa sao? Xem ra sự thực không phải như vậy, nhưng cũng chẳng liên quan đến tôi.

Thay quần áo xong, tôi và Mễ Đinh đi sang khu nghỉ dưỡng để tìm những người khác. Cái nơi được gọi là trường đua ngựa này đối với người thành phố mà nói đều là chốn nghỉ ngơi giải trí, về bản chất thì chẳng khác mấy quán karaoke, câu cá hay cơm đồng quê. Một dãy phòng được dựng xung quanh đường đua, mỗi phòng đều kê ghế mây, bàn trà, trường đua cung cấp đồ uống, hạt dưa và đồ ăn. Khi tôi và Mễ Đinh đi vào căn phòng đã được đặt trước, đúng lúc nghe thấy Vương Nhuệ hỏi Lâm sao không đi cưỡi ngựa. Lâm trả lời rất khách khí rằng gần đây không muốn đi cưỡi ngựa lắm.

Trong mắt mọi người, Lâm chính là hình mẫu của một công tử nhà giàu, tuấn tú, trẻ trung, tao nhã, đặc biệt là khi anh mặc áo phông. Chỉ có tôi là từng nhìn thấy dáng vẻ dữ tợn của anh, ở cái nơi xa xôi đó.

Hiểu biết của Vương Nhuệ về cưỡi ngựa đều đến từ mấy lần bị ngã khi được người chăn ngựa dắt đi trên thảo nguyên, nghe Lâm nói như vậy, anh ta bất giác mỉm cười, bao dung như nụ cười của người đàn ông nhiều hơn vài tuổi. Lâm lại im lặng, hôm nay hình như tâm trạng của anh rất không tốt, trông mặt lúc nào cũng u uất. Tôi lén liếc nhìn anh mấy lần, có lần anh

https://thuviensach.vn

đột nhiên ngước mắt lên, thế là bốn mắt lần nữa lại chạm nhau, tôi lập tức nhìn đi chỗ khác, vờ như không có chuyện gì. Anh vẫn tiếp tục nhìn tôi, cho tới một giây trước khi anh Vương kịp nhận ra và quay đầu lại, anh mới nhìn đi chỗ khác. Mễ Đinh ở phía sau huých vào khuỷu tay tôi, nháy mắt, muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe thấy những tiếng hò reo, kèm theo tiếng vỗ tay bên ngoài.

Bị thu hút bởi tiếng hò reo, mọi người đều nhìn ra bên ngoài vách kính, chỉ thấy một con ngựa trắng như tuyết, nhanh như chớp từ trong chuồng ngựa lao ra, một cô gái khoác trên người bộ đồ cưỡi ngựa kiểu anh đang ngồi trên lưng nó. Ngựa phi "lộp cộp", cát bay tứ tung, khi đi qua chỗ vòng, cô gái hơi cúi người xuống, tôi không trông thấy cô ta làm động tác gì, nhưng con ngựa đột nhiên tăng tốc, khiến cho những người xung quanh reo hò ầm ĩ.

Con ngựa chạy ba vòng quanh sân, càng phi càng nhanh, cuối cùng thì lướt vèo vèo như một luồng sáng trắng, ngay cả tôi cũng bất giác thầm than phục, tài cưỡi ngựa của Hassan và Lâm rõ ràng là hơn hẳn cô gái này, tốc độ cũng nhanh hơn, nhưng tư thế mềm mại, uyển chuyển thì không thể sánh bằng.

Ánh sáng trắng một lần nữa lại lướt qua, sau đó dừng lại trước mặt chúng tôi. Đang chạy nước đại mà có thể dừng đột ngột, không chỉ đòi hỏi ngựa được huấn luyện chuyên nghiệp mà người cưỡi và con ngựa phải có sự phối hợp ăn ý cao độ với nhau thì mới có thể làm được, nếu mới luyện tập vài năm thì hoàn toàn không thể có được bản lĩnh như thế này. Cô gái kia ngay đến tóc mai cũng không bị rối, liếc mắt qua tất cả mọi người, sau đó dừng lại chỗ tôi.

Bỗng Lâm nói: "Đừng gây rối nữa!" Giọng điệu nặng nề như muốn thể ngăn cản đối phương. Tôi nhìn Lâm, không hiểu gì cả, lúc này, anh vẫn nhìn chằm chằm về phía cô gái đó. Bất chấp thái độ của anh, cô ta giơ roi

https://thuviensach.vn

ngựa lên chỉ về phía tôi, khóe miệng vẫn mỉm cười, nói: “Lên ngựa, chúng ta đấu với nhau một trận!”

“Hả?”

Lâm chỉ thẳng vào cô ta, quát: “Xuống ngựa!” Ngữ khí của anh đã trở nên nghiêm khắc.

Cô gái vẫn ngồi trên lưng ngựa, mỉm cười, nói: “Mong muốn lớn nhất của người học cưỡi ngựa chẳng phải là thi đấu sao? Anh luôn không chịu thi đấu với em, trong khi kĩ thuật cưỡi ngựa của Mễ Lạp lại do đích thân anh chỉ dạy, vậy thì em và cô ấy thi đấu một trận cũng coi như được thỏa tâm nguyện, phải không, Ngải Mễ Lạp?”

Tôi sửng sốt, Lâm kể với cô ta là đã dạy tôi cưỡi ngựa sao? Việc đó có gì hay mà kể chứ. Ánh mắt đầy thắc mắc của Vương Nhuệ đưa qua đưa lại giữa tôi và Lâm.

Cô gái tiếp tục tươi cười. “Lâm, tại sao anh không đồng ý? Anh Vương không phản đối, anh còn lo gì chứ?”

Lâm nhất thời cứng họng, Mễ Đinh thì vô cùng ngỡ ngàng.

Nói xong, cô gái nhảy xuống khỏi lưng ngựa, không cần bục đỡ, dáng vẻ vô cùng nhanh nhẹn, lại khiến mọi người hò reo. Cô ta bước tới chỗ tôi, nghiêng đầu thì thầm: “Có đấu không? Ngải Mễ Lạp? Nếu cô thắng, mấy chuyện ghê tởm bên thùng rác đó, tôi coi như chưa từng xảy ra.”

Tôi quay phắt sang nhìn cô ta, thì ra cô ta đã thấy tất cả, đã biết tất cả.

“Nếu như tôi thua thì sao?” Tôi ngập ngừng hỏi.

“Nếu cô thua…” Cô ta chằm chằm nhìn tôi, chậm rãi thốt ra hai chữ: “Chuyển nhà.”

https://thuviensach.vn

Tôi nhíu mày. “Nếu tôi không chuyển nhà?”

“Vậy tôi sẽ nói chuyện với anh Vương, tôi nghĩ bạn trai của cô chưa biết những chuyện bẩn thỉu của cô với người đàn ông khác đâu nhỉ?” Mặc dù trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng lời nói sắc sảo, nghe mà rùng mình.

Thấy tôi và cô ta cúi đầu thì thầm to nhỏ với nhau, Lâm không khỏi lo lắng. Tôi nhìn anh, lòng bàn tay nắm chặt, ướt đẫm mồ hôi, dứt khoát đáp: “Được, tôi đấu.”

“Ngải Mễ Lạp!” Lâm gọi tôi, như thể không tin vào tai mình.

Nghe thấy tiếng gọi đầy lo lắng này, cô gái quay sang nhìn anh với ánh mắt khó hiểu. Vương Nhuệ nãy giờ chỉ im lặng, giờ thấy tôi đồng ý, cũng vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Mễ Lạp, sao em…”

Tôi an ủi anh: “Em từng học cưỡi ngựa, anh đừng lo.”

Cô gái nhìn Vương Nhuệ, khẽ nói: “Danh sư xuất cao đồ, yên tâm đi anh Vương.” Sau đó, cô ta lại quay sang nhìn tôi: “Phải không, Mễ Lạp?”

Tôi im lặng.

Cô ta nheo mắt, nói: “Vậy lát nữa gặp lại!”

Đợi cô ta đi rồi, Mễ Đinh mới chạy tới, khẽ hỏi: “Chuyện gì vậy, chị, Mèo Ba Tư phát hiện ra gian tình của chị rồi sao?”

Lòng nặng trĩu, tôi quát con bé: “Em không nói lung tung thì sẽ chết sao?”

Lâm bước tới, gọi: “Mễ Lạp!”

https://thuviensach.vn

Tôi hạ thấp giọng, nói: “Không sao”, rồi nhìn về phía Vương Nhuệ, mỉm cười an ủi: “Anh ở đây đợi em, em đi chuẩn bị.”

Anh Vương dáng vẻ đầy băn khoăn, chỉ “ừ” một tiếng.

Cái gọi là “chuẩn bị” chẳng qua là đi chọn một cái yên phù hợp mà thôi, tôi chẳng quen con ngựa nào ở đây cả, nếu có Bạch Nhi ở đây thì tốt biết mấy!

“Bảo bọn họ chuẩn bị Sao Bắc Cực cho em.” Lâm ở phía sau đột nhiên nói.

Tôi quay đầu, kinh ngạc nhìn anh.

“Sao Bắc Cực, một con ngựa màu hạt dẻ.” Lâm không để ý ánh nhìn càng lúc càng kì lạ của Vương Nhuệ, tiếp tục nói: “Nó và Bạch Nhi có tính cách rất giống nhau, trước khi ra trường đua, phải đi vài vòng nước kiệu trước.”

Vương Nhuệ chen ngang, hỏi: “Bạch Nhi là ai?”

Tôi không biết phải nói sao. Bạch Nhi là ai ư? Nói Bạch Nhi là con ngựa cái nhỏ mà Lâm đã dùng để dạy tôi những kĩ thuật cưỡi ngựa sơ cấp khi còn ở thôn Gama, cũng là con ngựa đã đưa tôi ra khỏi dãy Karakoram ư? Nếu anh ta hỏi tôi thêm nữa thì tôi biết trả lời thế nào đây?

Mễ Đinh bước tới, khoác tay tôi, mỉm cười, nói: “Đi, em đưa chị đi thay quần áo!” Dứt lời, con bé kéo tôi đi. Cứ tưởng con bé sẽ hỏi gì đó, nhưng nó lại không hỏi gì cả.

Trong chuồng ngựa, người chăm sóc ngựa đã nhận được thông báo và dắt Sao Bắc Cực ra. Tôi trầm tư đội mũ, chỉnh yến ngựa, sau đó vỗ lưng ngựa mấy cái. Người chăm sóc ngựa nhìn tôi, nói: “Cậu Lâm rất quý con ngựa này, chưa từng cho người khác cưỡi.”

https://thuviensach.vn

Mễ Đinh làm như rất vô tình hỏi: “Anh Lâm có con ngựa nào tên là Sao Thiên Lang không?”

Người chăm sóc ngựa tròn mắt kinh ngạc, hỏi: “A, điều này mà cô cũng biết sao? Nghe nói Sao Thiên Lang được nuôi ở London, chưa đưa tới đây lần nào, hai con ngựa này vốn là một đôi đấy.” Nói rồi, anh ta vỗ vỗ đầu của Sao Bắc Cực. Tôi lảng tránh ánh mắt như thấu rõ gian tình của Mễ Đinh, không nói một lời nào.

Đến khi chúng tôi trở ra, ngoài sân đã chật cứng người. Biết tin có hai cô gái muốn so tài cưỡi ngựa với nhau, tất cả những người có mặt trong trường đua đều xúm lại. Mèo Ba Tư đã đợi sẵn ở vạch xuất phát từ lâu, bên cạnh Lâm và Vương Nhuệ. Tôi thúc ngựa đi tới, đứng cạnh cô ta.

Vương Nhuệ thì thào: “Cứ chạy vài vòng là được, đừng miễn cưỡng.” Tôi gật đầu

Từ lúc tôi bước ra, Mèo Ba Tư luôn nhìn con ngựa của tôi chằm chằm, vẻ mặt rất khó đoán. Tôi nghĩ cô ta thừa biết đây là ngựa của ai, nhưng hiện giờ cũng không thể bận tâm nhiều thứ như vậy nữa.

“Hy vọng cô nói lời sẽ giữ lời, nếu tôi thắng, chuyện cũ sẽ không nhắc lại.” Tôi khẽ nói với cô ta, thực lòng vẫn thấy hơi chột dạ, nhưng cô ta ép tôi như thế này, cũng chỉ còn cách ứng chiến.

Đến lúc này, cô ta mới rời mắt khỏi Sao Bắc Cực, nhìn thẳng về phía trước, cười khẩy, nói: “Cô thắng tôi? Không thể nào.”

Mễ Đinh nghe thấy, chen miệng vào: “Loài người chiến thắng khủng long, tôi vốn cũng tưởng điều này là không thể.”

Tôi bất lực kêu lên: “Ngải Mễ Đinh!”

https://thuviensach.vn

Mễ Đinh nhún vai, đến gần tôi, hạ giọng nói: “Chị, cố gắng lên! Nhưng nếu tình hình không ổn, thua cũng không thành vấn đề.”

Tôi gật đầu, không nói thêm nữa.

Mấy nhân viên bắt đầu dọn dẹp đường đua, những người không liên quan đều rời khỏi đường đua, khoảng mùi mấy phút sau, mọi thứ đã chuẩn bị xong. Người chăm sóc ngựa cầm còi, hỏi: “Thưa cô, có thể bắt đầu được chưa?”

Mèo Ba Tư không nói gì, còn tôi thì hít một hơi thật sâu, nói: “Được rồi!”

Tiếng còi vang lên, hai con ngựa đều lao vút lên như tên bắn. Tôi một tay ghì chặt dây cương, một tay vung roi thúc ngựa. Điều khiến tôi kinh ngạc là Sao Bắc Cực cứ như thể được sinh ra để dành cho tôi vậy, mỗi một bước chạy, mỗi lần vào cua, nó đều phối hợp rất ăn ý với tôi, tuy là lần đầu tiên cưỡi nhưng người và ngựa như thể những người bạn đã lâu năm rồi. Tôi vốn tưởng với kĩ thuật nửa vời của mình, chắc lúc ra thi đấu sẽ bị bỏ xa phía sau, nhưng Sao Bắc Cực rất giỏi, có thể giúp tôi bám sát, chỉ cách đối phương có một thân ngựa. Bất luận Mèo Ba Tư có hò hét, chèn ép thế nào, thậm chí vung roi liên tiếp, cũng không thể kéo dãn khoảng cách giữa cô ta và tôi.

Sau hai vòng đua, sự phối hợp của tôi và Sao Bắc Cực càng ăn ý, dần dần đuổi kịp đối phương. Một thân ngựa, nửa thân ngựa, một đầu ngựa, rồi thành chạy song song nhau, thấy khoảng cách tới vạch đích càng lúc càng gần, tôi hỏi Mèo Ba Tư: “Nếu hòa thì tính sao?”

Cô ta không đáp mà hỏi lại: “Phải rồi, Ngải Mễ Lạp, cô vẫn chưa biết tên tôi phải không?”

Tôi ngỡ ngàng nhìn cô ta.

https://thuviensach.vn

Lúc này, ngựa sắp vào vòng cua cuối cùng. Cô ta hơi quay đầu lại, cười rạng rỡ, nói: “Tôi tên là Laila.”

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cuộc Sống Yên Bình

Type: Huyền Đoàn

Laila, vị hôn thê mà đến nay Hassan vẫn nhớ nhung không quên, cô gái to gan tới mức đám bỏ trốn cùng người đàn ông khác trong ngày cưới, cô gái khiến cho tất cả thuộc hạ của Hassan đến giờ vẫn thầm nguyền rủa đang sờ sờ trước mặt tôi.

Liệu có thể chỉ là trùng tên? Nhưng đôi mắt màu xanh xám như mắt mèo của cô ta là diện mạo đặc trưng của người Trung Á, lại cả cái dáng vẻ ung dung, thong thả này nữa. Hôm bỏ trốn, Lâm và Hassan đối đáp vô cùng căng thẳng, trong vòng vào phút ngắn ngủi người bọn họ nhắc tới nhiều nhất chính là Laila, vì cô ta hiện đang ở cùng Lâm.

Đột nhiên, Sao Bắc Cực hí lên một tiếng thảm thiết, vó trước bước hụt rồi lao về phía đám đông bên cạnh đường đua. Chúng tôi đang vào khúc cua nước rút của năm mươi mét cuối cùng, vậy mà tôi lại mất tập trung, khiến ngựa không biết làm thế nào. Còn Laila thì đã nhân cơ hội thúc ngựa chen lên trước, hai con ngựa, tám cái chân, phút chốc chen vào nhau, mặc dù chỉ trong một giây ngắn ngủi nhưng cũng đủ cướp đi sinh mạng một con người.

Tôi vội kéo cương tránh ra, chân của Sao Bắc Cực va phải hàng rào, chỉ nghe thấy "khực" một tiếng rất nhe, chẳng lẽ là tiếng gãy xương? Tôi kinh hãi, vội vã tập trung tinh thần, cố hết sức giảm bớt tốc độ. Lúc này, Laila đã cách tôi hai thân ngựa, vậy là thắng thua đã định, điều duy nhất tôi có thể làm là cố hết sức để giảm thiểu thiệt hại của tai nạn, nhưng con ngựa thực sự quá sợ hãi rồi.

https://thuviensach.vn

Quanh đường đua chật ních những người, Sao Bắc Cực đột nhiên chuyển hướng, khiến đám đông chạy tán loạn. Tôi nhìn chân trước bên phải của nó chả máy, sự đau đớn khiến nó không nhìn rõ được gì nữa, lao đi như điên. Tôi không biết phải làm thế nào để trấn an nó, cũng không thể bắt nó dừng lại, con ngựa lao qua vạch đích, đâm vào hàng rào, tôi bị hất tung khỏi lưng nó. Lâm, Vương Nhuệ, Mễ Đình và tất cả những người đứng xem chạy đến, có người chạy về phía Sao Bắc Cực, nhưng đa phần là chạy về phía tôi.

Cả người tôi bay lên, vẽ thành một đường prabol trên không trung, nhưng tôi lại cảm thấy yên tâm phần nào. Vào lúc con ngựa bị gãy chân, tôi đã biết đời mình thế là xong, chắc chắn sẽ bị ngã ngựa, chỉ không rõ sẽ ngã như thế nào. Tôi nhìn thấy ánh mắt kinh hoàng của Lâm, anh là người đầu tiên lao tới, hình như còn nghe thấy tiếng kêu gào của Mễ Đình, nhưng họ xa quá, tình hình lại quá hỗn loạn, nên không nghe rõ con bé đang gào cái gì. Tôi đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Laila một cách vô thức, bao nhiêu người như vậy, cảnh tưởng hỗn loạn như vậy, nhưng tôi vẫn có thể ngay lập tức bắt gặp cặp mặt màu xanh xám của cô ta.

Vai phải là phần đầu tiên của cơ thể tiếp đất, sau đó là cả người ngã lăn ra. Lâm lao tới ôm lấy tôi, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Tôi gắng ngẩng đầu toeen, vì muốn nhìn rõ vẻ mặt của anh, và muốn hỏi anh: “Lâm, Laila này có phải là Laila ở Pakistan không, hãy nói cho em biết!”

Karakoram, Gama, khu chợ Changga, ẩn hiện như trong cõi mộng. Đó là một thời gian và không gian khác. Tôi tưởng những người, những việc, những yêu hận tình thù đó chỉ xảy ra ở nơi đó, hoá ra tất cả đều sẽ quay lại, cho dù tôi đang ở một thời gian, không gian khác.

Khi tôi tỉnh lại, đã là ngày hôm sau, đang nằm trên giường, trong bệnh viện. Vừa mở mắt tôi đã nhìn thấy Mễ Đình đang đứng sau lưng quay lại phía mình, ngó nghiêng nhìn gì đó với vẻ đầy phấn khích. Dáng vẻ này

https://thuviensach.vn

khiến tôi yên tâm phần nào, con bé này hành sự vô phép vô tắc, nhưng nếu tôi thực sự có mệnh hệ gì thì chắc nó sẽ không vui vẻ thế này được.

Tôi chống khuỷu tay xuống giường, định ngồi dậy, muốn xem con bé đang nhìn cái gì mà tập trung thế. Mễ Đình nghe thấy động tĩnh, quay lại, thấy tôi đã tỉnh, nó vội vã kéo ghế ngồi lại gần, nheo mắt thăm dò, miệng hỏi luôn: "Chị, chị và anh Lâm đó…ừm…rốt cuộc là có chuyện gì?"

Đầu óc tôi vẫn choáng váng, nghe thấy câu hỏi này thì ngạc nhiên: "Cái gì cơ?"

"Anh ấy bế chị lao thẳng tới bệnh viện, dáng vẻ đó…chà chà, em và anh Vương hai người mà không thể giành chị lại được. Chị và anh ta…ở…?"

Tôi định phủ nhận nhưng Mễ Đình đã xua tay nói: "Chị, chị đừng giả vờ nữa. Anh Lâm và Mèo Ba Tư đang cãi nhau ở cầu thang kìa…:

Tôi giật mình, bật dậy hỏi: "Bọn họ cãi nhau sao?"

Mễ Đình đẩy ghế ra, lại thò đầu ra nhìn rồi quay lại báo cáo: "Chưa cãi nhau, nhưng tình hình này…chà chà, nếu anh Vương chỉ dừng ở mức kinh ngạc thì thái độ của Mèo Ba Tư phải gọi là nổi trận lôi đình. Nhưng nếu người đàn ông của em mà ôm một người phụ nữ khác với tư thế như sắp mất đi người mình thương yêu nhất, chắc em sẽ thiến anh ta mất! Cô ta chẳng qua chỉ nổi giận thôi, thế đã coi như bình tĩnh lắm rồi."

Tim tôi nãy giờ đã thấp thỏm không yên, nghe những lời này của Mễ Đình, càng thêm loạn nhịp. Mễ Đình rụt đầu lại, ghé sát vào tôi, thì thầm: "Ban nãy anh Vương đã đứng dưới cầu thang, hút hết cả bao thuốc đấy."

Tôi đang dỏng tai nghe ngóng, muốn nhận ra giọng của Lâm giữa hàng loạt âm thanh hỗn loạn bên ngoài, thấy vậy bèn ngẩng đầu lườm Mễ Đình, nói: "Vương Nhuệ không hút thuốc."

https://thuviensach.vn

“Bây giờ thì hút rồi…Hơn nữa, anh ấy sẽ vào ngay, e rằng còn hỏi chị nhiều điều đấy. Đã nghĩ xem sẽ giải thích với anh ấy thế nào chưa?”

Tôi thần người.

“Biết ngay là chị chưa nghĩa gì mà.” Mễ Đình vỗ trán, than thở: “Chị, vậy chị định cùng anh đẹp trai đó…”

“Chị và anh ta không có gì cả.” Tôi cắt đứt dòng ảo tưởng của con bé.

Mễ Đình chớp mắt, hỏi: “Ồ, không có gì? Không có gì tại sao lại ôm chị như vậy?”

“Ôm thế nào?”

Mễ Đình cười hì hì, nói: “Dù thế nào thì cũng rất không bình thương…” Đang nói thì con bé bật dậy khỏi ghế, quay người lại, bẽn lẽn chào: “Ha ha, anh Lâm…Anh tới rồi à?”

Tôi không biết anh vào phòng từ khi nào, cũng không biết anh có nghe thấy mấy câu linh tinh của Mễ Đình hay không, sắc mặt anh rất bình thường, ngoài một chút phờ phạc ra, không có biểu cảm gì khác. Mễ Đình kiếm cớ tránh ra ngoài, Lâm đứng ở cửa một lúc lâu rồi mới từ từ lại gần, ngồi xuống cạnh tôi. Anh thần người nhìn cánh tay cắm kim truyền dịch của tôi, một lúc sau không nói gì.

Tôi đành lên tiếng trước: “Không sao, bác sĩ bảo ngày mai có thể xuất viện. Anh yên tâm đi.”

“Xảy ra tai nạn như thế này là điều không ai mong muốn. Cô ấy nói thực sự rất xin lỗi.:

“Rất xin lỗi tại sao không đích thân tới nói chuyện với tôi?, tôi thầm nhủ và hỏi: “Cố ấy tên là Laila à?”

https://thuviensach.vn

Anh im lặng.

Tôi nhìn anh, trong lòng đầy ắp thắc mắc mà không biết phải hỏi thế nào. Cô Laila này có phải là vị hôn thê của Hassan không? Sao cô ta lại ở đây? Còn người đàn ông đã bỏ trốn cùng Laila mà Hassan nhắc tới đó có phải là anh không? Những việc này hình như đều là bí mật riêng tư, khó có thể tiết lộ.

Lâm nói: "Anh hỏi bác sĩ rồi, không sai cả, không cần lo lắng, nhưng có thể em rất yếu."

Tôi "ừ" một tiếng, đột nhiên nhớ tới Sao Bắc Cực, liền hỏi: "Phải rồi, con ngựa thế nào rồi?"

"Anh đã tìm bác sĩ chữa cho nó rồi, nhưng e rằng sẽ mất một thời gian."

"Nghe nói anh còn có một con ngựa tên là Sao Thiên Lang?"

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, tôi đã thấy hối hận. Tại sao lại hỏi một câu ngu ngốc thế này chứ? Tôi muốn làm gì, muốn biết điều gì đấy? Cho dù anh đặt tên cho một con ngựa khác là Sao Thiên Lang thì đã sao? Trên thế giới này, những sự vật được đặt tên theo các vì sao nhiều lắm, chuyện đó có thể nói lên điều gì? Hay là cho tới giờ, tôi vẫn đang tự lừa dối mình, muốn tìm kiếm những dấu hiệu chứng tỏ anh từng quan tâm tới tôi?

Lâm đáp: "Đúng vậy, anh còn có một con ngựa tên là Sao Thiên Lang."

Tôi nhìn anh chăm chăm.

Anh ta hạ thấp giọng, nói: ":Lần này, Sao Bắc Cực gặp nạn, Sao Thiên Lang chắc rất buồn."

Người chăm ngựa nói Thiên Lang và Bắc Cự vốn là một đôi. Tôi khẽ hắng giọng, chuyển chủ đề: "Kĩ thuật cưỡi ngựa của Laila thật siêu đẳng."

https://thuviensach.vn

“Ừ, cũng được.”

Tôi im lặng mấy giây rồi hỏi: “Cô ấy là người ở đâu?”

“Cô ấy có thẻ xanh của Anh Quốc. Sao vậy?”

“Màu mắt của cô ấy…”

“Những điều này em không cần bận tâm.” Anh nhíu mày, đáp.

Lâm vẫn như vậy, từ lúc quen anh tới giờ, những điều anh không muốn nói, tôi vĩnh viễn sẽ không thể hỏi ra từ miệng anh. Một câu “em không cần bận tâm” đã đẩy tôi tới một nơi xă xăm vô định. Tôi buồn bã cúi đầu.

Lúc này đã tới giờ ăn cơm, y tá mang tới một hộp cháo bốc hơi nghi ngút. Lâm đưa một tay đỡ lấy hộp cháo, một tay cầm thìa, vừa khuấy vừa nói: “Anh chỉ tới thăm em, không có việc gì khác.” Ngẫm nghĩ một lát, anh bổ sung: “Anh hứa những việc thế này sẽ không xảy ra nữa.”

Tôi lạnh lùng tiếp lời: “Cũng phải, bạn gái của anh mà.”

Cháo bỗng nhiên bị bắn ra ngoài, có một ít rơi lên người tôi, nhưng phần nhiều là rơi lên cánh tay của anh. Tôi vội kêu lên: “Trời!”

Lâm thản nhiên rút một tờ giấy ăn ra lau.

“Có sao không?” Tôi lo lắng hỏi.

“Chẳng phải em cũng có người đàn ông khác đó sao?” Anh nói rồi lại tiếp tục công việc ban nãy, múc nửa thìa cháo đưa tới gần miệng tôi, mặt thản nhiên như không.

Tôi bực bội nói: “Để em tự làm.”

“Em đang truyền nước. Há miệng ra.”

https://thuviensach.vn

Tôi bối rối ăn miếng cháo đầu tiên, hơi nóng bốc lên khiến mắt tôi mờ đi, cảm giác cháo tan ra trong miệng, không nhận ra mùi vị gì. Tôi hạ quyết tâm, nói: “Cứ để em tự làm thì hơn.”

“Em nói ít đi vài câu là sẽ ăn hết ngay thôi. Nào, há miệng ra…a…” Lại một thìa cháo nữa được đút vào miệng tôi.

Tôi đành phải nuốt vội vã và nói dối: “Ngon hơn cả tưởng tượng.”

“Ừ, anh bảo họ nấu riêng cho em đấy. Em khảnh ăn, dạ dày lại không được khoẻ, nhưng lúc nào cũng thích ngoan cố.”

Tôi nghe mà chẳng nói được câu nào. Lâm cũng im lặng, nhìn chăm chăm thìa cháo, đưa ra lại thu về, định thổi cho nguội nhưng rồi lại thôi, chỉ khẽ đưa qua đưa lại rồi mới đưa tới miệng tôi.

Dung mạo gần như tranh, gần trong gang tấc, tôi khốn khổ kiềm chế, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. “Em chưa từng nghĩ sẽ gặp lại anh.”

Anh lại đút cho tôi một thìa cháo nữa và nói: “Anh cũng chưa từng nghĩ, chỉ có điều…” Anh nhíu mày trầm ngâm.

“Chỉ có điều trái đất thật nhỏ bé?” Tôi mỉm cười, tiếp lời.

“Chỉ là lòng không yên.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh gượng cười, lảnh tránh ánh mắt của tôi. “Anh xin lỗi vì đã làm phiền cuộc sống của em. Cũng vì điều này mà Laila hiểu lầm. Cô ấy cũng biết một vài chuyện của chúng ta, cho nên…”

Tôi ngắt lời anh: “Chúng ta thì có chuyện gì?”

Giây lát sau, anh mới khẽ nói: “Em biết mà.”

https://thuviensach.vn

“En không biết.”

“Em nhất định phải ép anh nói ra sao?”

Tôi nhìn anh. Anh lại im lặng, cúi đầu nhìn thìa cháo trong tay.

Tôi cắn môi, chằm chằm nhìn anh.

“Anh thích em, từ rất lâu rồi, trước khi em biết, thậm chí trước cả khi bản thân anh biết, anh đã thích em rồi.” Anh hơi ngập ngừng, sau đó nhắc lại: “Rất thích.”

Tôi sửng sốt, đầu óc trống rỗng, tim đập thình thịch, một nhịp, hai nhịp, ba nhịp…

“Có lúc, điều anh mong muốn nhất chính là bão tuyết phong toả mọi con đường, như vậy chúng ta có thể quay về muộn hơn một chút, có thể có nhiều thời gian bên nhau hơn một chút/”

“Anh thích em ư?”

“Ừ.”

Tiếng đáp rất nhỏ nhưng đầy vẻ kiên định, khoé miệng còn khẽ cong lên, gương mặt tuấn tú khiến lòng người không khỏi rung động. Cuối cùng anh đã nói ra rồi, lúc đó đúng là anh có thích tôi. Hoá ra không phải là tôi tưởng bở, nhưng sao bây giờ anh mới nói cho tôi biết, tại sao lúc đó anh lại đuổi tôi đi? Tại sao? Tôi có nên hỏi anh không? Tôi vô thứuc nắm chặt bàn tay đang truyền dịch, tê dại, chẳng có lấy một chút đau đớm, chắc là do truyền nước lâu quá.

Lâm mỉm cười, anh vẫn tuấn tú, vẫn dịu dàng như trước: “Nhưng tất cả đã qua rồi, em cũng đã có bạn trai, hãy sống yên ổn như thế này đi.”

https://thuviensach.vn

Cả người tôi cứng đờ, khói từ bát cháo xộc thẳng lên mắt, cay xè, khiến nước mắt tôi trào ra.

“Vài ngày nữa, anh sẽ quay về London, có thể rất lâu nữa mới quay lại. Anh chỉ có một việc chưa yên tâm. Có phải em vẫn đang gom tiền để xây trường học cho thôn Gama không?” Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, Lâm nhíu mày, nói tiếp: “Tình hình ở đó càng ngày càng loạn, em không biết sao?”

“Thế giới này có lúc nào yên tĩnh?” Tôi hỏi lại.

Lâm nhấn mạnh: “Đó không phải là bạo loạn thông thường mà là chiến loạn. Mễ Lạp, ngọn lửa của cuộc nội chiến Afghanistan đã vượt qua đèo Khyber, lan tới lưu vực Broughton rồi, tâm lí bài ngoại đã lên tới đỉnh điểm, không an toàn đâu.”

“Em không định đi lúc này.” Tiền còn chưa gom đủ, hiện giờ, tôi chưa thể đi được.

Anh có vẻ tức giận, hỏi: “Tại sao em lại không muốn dùng tiền của anh? Việc này vốn dĩ anh cũng có một phần trách nhiệm.”

“Anh thực hiện trách nhiệm của anh, em thực hiện trách nhiệm của em.”

Cơn giận của anh cuối cùng cũng bùng phát: “Ngải Mễ Lạp!”

Tôi quay đầu đi chỗ khác. Tôi không muốn dính líu đến anh về vấn đề kinh tế, mà thực tế cũng chẳng muốn dính líu với anh về bất kì phương diện nào cả.

Anh nắm lấy tay tôi, tức giận quát: “Tại sao?”

Tôi rụt tay lại: “Buông ra.”

Anh nghiến răng, nói: “Không buông!”

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, Vương Nhuệ bước vào. Tôi là Lâm lập tức tách nhau ra, cứ như đang diễn một màn kịch thì đạo diễn hô "cắt" vậy. Nhưng chắc chắn Vương Nhuệ đã trông thấy tất cả, trong giây lát, tôi có cảm giác như bị bắt gian tại giường.

Nhưng Vương Nhuệ không nói gì cả, chỉ thản nhiên đặt một túi đồ ăn vặt lên đầu giường, sau đó hỏi tôi: "Em muốn uống nước không? Anh mua trà chanh đây này, anh rót cho em một cốc nhé?" Vừa hỏi anh ra vừa vỗ vai Lâm, mỉm cười ý bảo anh tránh ra.

Lâm đặt hộp cháo trong tay xuống. bình tĩnh đứng dậy, nói: "Tôi phải đi rồi, hai người nói chuyện với nhau nhé."

Vương Nhuệ nói: "Ha ha đi nhanh vậy sao? Bạn gái của anh đâu. Không đi cùng anh à?"

"Cô ấy đang nghỉ ngơi ở nhà, sẽ tới thăm Mễ Lạp sau." Lâ đáp.

"Không sao, không sao, lúc nào có thời gian, chúng ta lại cùng đi cưỡi ngựa. Cô ấy mệt thì cứ nghỉ ngơi đi, không cần phải đến đâu."

Lâm bình tĩnh đáp: "Được.", sau đó lịch sự chào tôi rồi quay người rời đi.

Vậy là anh đi rồi, không chút do dự, bước chân rất nhẹ nhàng, chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm tích, để lại mình tôi thẫn thờ trên giường bệnh, đối diện với gương mặt như có ý nói "tôi biết hết rồi" của Vương Nhuệ.

Lòng tôi rối như tơ vò, chỉ muốn tìm một nơi vắng vẻ không người để ngồi thẫn thờ. Thực ra cũng chẳng có gì để mà thẫn thờ cả, anh bảo tôi hãy sống yên ổn như thế này đi mà, tình cảm là thứ cần có thời cơ để phát triển, một khi đã bỏ lỡ thời cơ, sẽ không thể quay lại được nữa.

https://thuviensach.vn

Sau khi Lâm đi, Vương Nhuệ ngồi gọt táo cho tôi ăn, thi thoảng lại nói chuyện nọ chuyện kia, tôi chỉ gượng cười hưởng ứng.

Buổi sáng, Mễ Đình có nói: “Anh Vương không hỏi gì cả, điều đó chứng tỏ anh ấy vẫn chưa biết. Quá tốt rồi! Nếu vì anh chàng đẹp trai đó mà để mất người bạn trai đàng hoàng hiện giờ, mẹ chị sẽ không để chị yên đâu!”

Tôi bực bội vô cùng, kiềm chế lắm mới không hét lên bảo nó câm miệng. “Anh Vương” chắc chắn là đã biết hết rồi, chỉ là không muốn nói toạc ra thôi.

Laila đương nhiên không tới bệnh viện thăm tôi, Lâm cũng vậy, tôi ở bệnh viện ngủ thêm hai đêm nữa thì xuất viện. Hôm về nhà, đi qua tầng bốn, thấy căn hộ đó yên ắng vô cùng, Lâm đã đi rồi, còn Vương Nhuệ thì thở phào.

Đây là lần đầu tiên Vương Nhuệ tới nhà tôi. Sau khi nhìn quanh một lượt, anh ta cười, nói: “Ngoài cái cây chỗ cửa sổ, thực sự anh không thể nghĩ em lại ở một nơi như thế này.”

“Sao cơ?”

“Lậu thất hữu giai nhân(*).” Dứt lời, anh ta chớp chớp mắt với tôi, tôi thần người một lúc mới hiểu ra anh ta đang khen tôi xinh đẹp.

(*). Nghĩa là trong ngôi nhà tồi tàn, xấu xí lại có người đẹp.

“Đợi hết hạn thuê thì trả nhà đi, tìm một nơi thoải mái hơn, anh cũng có thể thường xuyên tới uống ly trà.” Anh ta nói tiếp.

Tôi khẽ đáp một tiếng “vâng”, ngoài “vâng” ra, thật chẳng biết có thể nói gì.

https://thuviensach.vn

Đàn ông đều thế này cả, dần dần, anh ta sẽ nhúng tay vào mọi viện ăn, mặc, ngủ nghỉ, đi lại của bạn, vào mọi quyết định trong cuộc sống, nhưng… Lâm đã đi rồi, trong cuộc sống be bét thế này, vẫn còn một anh chàng họ Vương kể ra cũng là một may mắn cho tôi, mặc dù diện mạo không nổi bật, tính cách thâm trầm, nhưng giữa hồng trần cuồn cuộn vạn trường, chỉ có mình anh ta đứng bên cạnh tôi. Mọi người đều nói: Người không bao giờ rời bỏ bạn, ở bên bạn đến phút cuối cùng mới là người đáng trân trọng nhất.

Vương Nhuệ đi chưa được bao lâu thì tôi nhận được điện thoại của Mễ Đình. Trước một loại câu hỏi của con bé, tôi đành phải báo cáo tường tận. “Có, có đồ ăn, anh Vương nhét đầy tủ lạnh rồi mới đi.”. “Ai nấu cơm cho chị á?” Anh Vương thuê một cô giúp việc theo giờ, đang hầm canh đấy”, “Anh chàng đẹp trai á? Không thấy?”

Chẳng lẽ đây mới là mục đích thực sự của cuộc điện thoại này? Tôi dửng dưng nói: “Hình như là về Anh Quốc rồi.” Lâm nói anh sẽ quay về London, trong thời gian ngắn sẽ không quay lại.

Mễ Đình sung sướng nói: “Không gặp là tốt nhất.”

Một, tốt nhất là không gặp, không gặp sẽ không yêu.

Hai, tốt nhất đừng quen biết, không quen chẳng tương tư.

Ba, tốt nhất không làm bạn, không làm bạn sẽ chẳng nợ nhau.

Bốn, tốt nhất không thương, không thương làm sao nhớ.

Năm, tốt nhất chưa từng yêu, không yêu sẽ chẳng bao giờ chia tay.

Đây chính là Thập giới thì của Thương Ương Gia Thổ(*), tôi chậm rãi nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

(*)Thương Ương Gia Thổ (phiên âm tiếng Tạng: Tshang-dbyangs rgya-mtsho (1683 – 1706) là vị Đại Lạt Ma đời thứ sáu của Tây Tạng, tác giả của nhiều bài thơ tình lãng mạn, cảm động lòng người.

Đầu kia điện thoại im lặng một lát, rồi Mễ Đình chuyển chủ đề: "Hôm qua, Vương Nhuệ tới tìm em, hỏi về chuyện của chị và Lâm."

Tôi ngạc nhiên, hỏi: "Thế em nói thế nào?"

"Nói hết."

"Ngải Mễ Đình!"

"Em bảo có người thích chị chẳng phải là điều rất bình thường sao, ai bảo anh ta cứ lửng lơ con cá vàng, như thể chị là người của anh ta rồi."

Tôi lặng người, không ngờ Mễ Đình lại nói như vậy, thảo nào mà Vương Nhuệ lại chạy tới nhà tôi, nói mấy câu văn vẻ sởn gai ốc. Chả trách tôi cảm thấy thật kì lạ, Vương Nhuệ không phải là người xuất khẩu thành thơ, sở trường của anh ta là "hầu toà" kia mà.

"Vậy anh ta nói thế nào?"

"Anh ta nói biết rồi." Dừng một lát, Mễ Đình lại hỏi: "Chị, biết rồi nghĩa là sao>

Nó hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai?

Mễ Đình ấp úng nói: "Có điều…chị cũng không còn ít tuổi nữa, nếu anh Vương đối xử tốt với chị…chi bằng hãy sống yên ổn đi."

Ai cũng nói với tôi là phải yên ổn mà sống đi, Mễ Đình, Vương Nhuệ, thậm chí cả Lâm, không ai hỏi tôi rốt cuộc người tôi yêu là ai.

https://thuviensach.vn

Chỉ vài ngày sao, tôi đã biết cái câu “biết rồi” của Vương Nhuệ nghĩa là gì.

Mẹ tôi gọi điện thoại, bảo tôi cuối tuần về nhà cùng bà tới dự buổi họp mặt bạn cũ. Đã lâu tôi không về nhà thăm bà, vả lại Hàng Châu với Thượng Hải cũng không xa lắm, nên lập tức sắp xếp hành lí. Mẹ tôi vẫn vậy, nhưng cử chỉ, lời nói không giấu được vẻ sung sướng, đắc ý, khiến tôi thấy rất lạ. Hôm sau, trước khi đi họp mặt, bà còn bắt tôi mặc một chiếc váy mới. Từ nhỏ tới lớn, tôi vẫn ăn mặc rất lôm côm, đánh độc quần bò áo phông lượn lờ khắp nơi, mẹ tôi cũng chẳng có ý kiến gì, không hiểu sao lần này lại nhất định bắt tôi mặc váy.

Tôi không nhịn được hỏi: “Mẹ, mẹ nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Bà Vương Bảo Ngọc cũng nói thẳng luôn: “Mẹ của Vương Nhuệ cũng tới.”

Tôi nghe thấy vậy lập tức muốn rút lui, me tôi trừng mắt, mắng: “Xem con kìa, đâu phải chỉ có một mình mẹ anh ta chứ, có nhiều người lắm, gặp thì đã sao, nói chuyện như bạn bè thôi.”

Sao có thể “nói chuyện như bạn bè thôi” chứ, giữa vườn hoa cỏ Long Tĩnh sum suê tươi tốt, có một bà già ngồi ngay ngắn, nhìn tôi từ đầu tới chân, rồi lại nhìn từ chân tới đầu, cặp kính lão dày cộp lấp loáng khiến tôi hoa mắt chóng mặt, và người đàn ông ngồi bên cạnh bà già đó đương nhiên là Vương Nhuệ.

Là luật sư. Thái Sơn có đổ mặt cũng không biến sắc, Vương Nhuệ vẫn bình thản ôn hoà, chỉ có tôi là như kiến bò chảo nóng, đứng ngồi không yên. Càng quái đản hơn là, ăn uống xong xuôi, bà già đó còn lấy ra một chiếc vòng tay, bắt tôi đeo. Mười mấy con mắt của các bà thím ngồi xung quanh đồng loạt đổ dồn tới, tôi từ chối không được mà nhận cũng không xong, đã bị dồn vào chân tường.

https://thuviensach.vn

Mẹ Vương Nhuệ cười, nói: “Sau này đều là người một nhà, cái này sớm muộn cũng là của cháu thôi.”

Bà Vương Bảo Ngọc ngồi bên cạnh cố giấu nụ cười mãn nguyện, miệng vẫn từ chối: “Làm thế sao được, sẽ làm hư cháu nó mất.”

Chiếc vòng ngọc màu xanh lúc đã chụp vào cổ tay tôi trong cảnh tượng ồn ào như vậy đó. Vào lúc chiếc vòng yên vị trên tay tôi, hình như Vương Nhuệ đã thở phào. Một bà thím nói với mẹ tôi: “Chị Vương, nếu hai đứa đã đồng ý, cũng nên chọn ngày đi, để chúng tôi còn chuẩn bị phong bao.”

Không ngờ chủ đề lại đột ngột chuyển sang chuyện cưới xin, về sau nghĩ lại, tôi thấy cũng phải, bà ta đeo chiếc vòng đó cho tôi trước mắt nhiều người như vậy, chính là đã chấp nhận tôi, thế nên họ hỏi ngày cũng là hợp tình hợp lí.

Mẹ Vương Nhuệ cười hà hà, nói: “Chúng tôi đường nhiên muốn càng sớm càng tốt, có phải không, con trai?”

Vương Nhuệ ngoan ngoãn, đáp: “Vâng.”, khiến cho mọi người cười ồ lên, mẹ tôi cũng cười không khép nổi miệng.

Tôi cuống cả lên, trước khi đi đã đoán là khó qua nổi ải này, nhưng kết hôn vẫn nằm ngoài khả năng dự liệu của tôi, chỉ tiếc là trước các bậc “di lão” này, hoàn toàn không đến lượt tôi lên tiếng.

Tối hôm đó, tôi nói với mẹ: “Mẹ, việc này gấp gáp quá, con và Vương Nhuệ mới quen nhau chưa lâu đã bàn đến chuyện kết hôn làm sao được.”

Mẹ lập tực bịt miệng tôi lạ, nói: “Nếu năm nay con mới hai mươi tuổi thì có thể yêu đương thêm vài năm nữa.”

Tôi cứng họng.

https://thuviensach.vn

Ngày thứ hai sau buổi họp mặt. Vương Nhuệ và mẹ anh ta mang lễ vật chính thức tới thăm nhà tôi. Vương Nhuệ gọi mẹ tôi là cô, dáng vẻ rất thân thiết. Cái mặt cười rạng rỡ đầy mãn nguyện của mẹ tôi khi đáp lại khiến tôi càng thêm bực bội.

Tôi lẻn ra ngoài, gọi điện cho Mễ Đình. Con bé nói: “Em cảnh cáo chị, không được nghĩ tới cái anh Lâm gì đó nữa. Đàn ông ít tuổi hơn dễ trăng hoa lắm, hơn nữa, người ta cũng đâu có theo đuổi chị. Đàn ông không theo đuổi phụ nữ nghĩa là anh ta chẳng có ý gì với cô ta cả, chị còn nghĩ ngợi vẩn vơ, cơ hội sẽ một đi không trở lại đấy!”

Tôi im lặng cúp máy.

Trong nhà, hai bà mẹ đã bắt đầu bàn bạc chọn ngày làm đám cưới, nhưng thực tế chủ yếu là mẹ Vương Nhuệ nói, còn mẹ tôi chỉ mải cười, hoàn toàn không có ý kiến gì, hơn nữa, mẹ Vương Nhuệ rõ ràng là nghe theo ý của con trai. Cuối cùng, lễ cưới được định vào ngày thứ Bảy đầu tiên của tháng Chín, Vương Nhuệ nói mấy tháng còn lại đủ để sửa sang nhà mới.

Nói tới nhà mới, ánh mắt của Vương Bảo Ngọc lấp lánh hẳn lên. Có bà mẹ nào nói muốn con gái mình phải chịu khổ? Mẹ tôi cũng vậy, đó là chưa nói đến chuyện nhà mứi của Vương Nhuệ nằm trong chung cư Tomson Riviera, khu Lục Gia Chuỷ nổi tiếng Thượng Hải.

Lần đầu tiên tôi tới khu chung cư Tomson Riviera lớp gấp mười lần khu chung cư cũ trên đường Giang Tô, nơi dòng sông Hoàng Phổ uốn lượn trước mắt, một kẻ luôn có mức sống thấp như tôi thật không thể tưởng tượng rằng Thượng Hải còn có một nơi thênh thang, khoáng đạt và khí thế như thế này, không khỏi có phần vui sướng, nói một cách chính xác là cảm giác kích thích thần kinh, căn hộ rộng lớn như thế này là niềm mơ ước của biết bao cô gái! Vương Nhuệ còn chỉ vào một gian phòng, nói chỗ đó sau

https://thuviensach.vn

này sẽ là tủ quần áo của tôi. Chỗ để quần áo trong tương lai này còn rộng hơn cả căn phòng hiện giờ của tôi nữa.

Từ đó, cuộc sống của tôi bắt đầu bận rộn, có quá nhiều việc phải suy nghĩ, có quá nhiều thứ phải mua sắm, từ đồ đạc tới quần áo, từ địa điểm làm tiệc cưới tới mời bạn bè người thân.

Mẹ tôi đã nhờ người mang đi Hong Kong, mua cho tôi một bộ trang sức bằng vàng của Long Phụng Trình Tường. Bà nói mặc dù nhà họ Vương không thiếu những thứ này, nhưng nếu không có của hồi môn, tôi sẽ phải chịu ấm ức, cứ như tôi là kẻ trèo cao vậy.

Tôi hỏi: “Mẹ, hôn nhân mà trèo cao thì sẽ không hạnh phúc phải không?”

Bà gật đầu, đáp: “Đương nhiên, chỉ dựa vào vẻ bề ngoài thì vào ngành nào, nghề nào, cũng không được lâu dài, huống hồ là tình yêu của đàn ông.”

Tôi lại hỏi: “Vậy nếu cô gái đó đặc biệt tốt bụng và đáng yêu thì sao?”

Bà nói: “Ồ, thế con thử nói xem, những cô gái bán quần áo ở Ngân Thái, từ tầng hầm tới tầng thượng, có cô nào không hiền lành, tốt bụng, đáng yêu?” Ngân Thái là một khu trung tâm thương mại nổi tiếp của Hàng Châu.

Tôi im lặng.

“Nhưng con không cần phải lo lắng”, mẹ tôi lại hớn hở nói, “con gái à, con đừng quên, con tốt nghiệp từ trường đại học nổi tiếng, lại đang làm việc ở Thượng Hải.”

Mễ Đình nghe vậy bèn nói: “Xí, nếu chị ấy xấu xí như Trư Bát Giới thì có học trường đại học nổi tiếng đến mấy cũng vô ích.”

https://thuviensach.vn

Tôi không nói gì, ngày nào cũng bắt bản thân phải bận rộn, như vậy sẽ không nghĩ tới những chuyện khác được nữa, không nghĩ tới Pakistan, cũng không nghĩ tới anh. Tôi nhìn mình từng bước, từng bước tiến đến hôn nhân, dù hoàn toàn không muốn nhưng chẳng thể làm gì được. Mặc kệ đi, tôi ngây người nghĩ, đằng nào đối với phụ nữ, kết hôn là việc sớm muộn sẽ xảy ra, hơn nữa, Vương Nhuệ là một lựa chọn không tồi, mà thực ra đó là lựa chọn duy nhất mà tôi có.

Một buổi chiều, tôi tới khu Tomson Riviera để giám sát việc sửa nhà, không ngờ lại bắt gặp Laila đi cùng một người đàn ông ở tầng trệt. Người đó có vẻ rất quan tâm tới cô ta, luôn bước sau cô ta nửa bước. Tôi dụi mắt, người đó chẳng phải là Ngô Chung sao?

Tôi vội nấp vào một cây cột, chằm chằm nhìn bọn họ. Ngô Chung mà tôi biết, mỗi lần xuất hiện đều đi đầu, phía sau là một đống thuộc hạ, vệ sĩ, quản lí cấp cao, khí thể đứng trên vạn người không thua kém gì Hassan ở lưu vực Broughton. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông ta nho nhã đi sau người khác như vậy, hơn nữa lại là một cô gái.

Bản tin tài chính nói tập đoàn Hoàn Á của Ngô Chung đã thất bại trong mấy cuộc chạy đua giành dự án lớn gần đây, tôi tưởng ông ta đang bận tối tăm mặt mũi chứ, không ngờ lại gặp ở đây, đã thế trông ông ta và Laila rất thân thiết, cứ như thể đã quen nhau lâu lắm rồi.

Chỗ Ngô Chung và Laila đứng là nơi tôi phải đi qua, tôi đành tiếp tục nấp sau cây cột, không lâu sau, Ngô Chung lên xe đi trước. Đợi ông ta đi khuất, tôi bèn nhảy ra khỏi chỗ nấp, gọi Laila.

Laila nhìn thấy tôi nhưng vờ như không nghe thấy, đến khi người đi cùng đứng lại, ra hiệu có người gọi, cô ta mới miễn cưỡng dừng bước, quay lại, mỉm cười chào hỏi: “À, Mễ Lạp, trùng hợp quá, sao cô lại ở đây?” Sau đó, nhìn thấy tập tài liệu trang trí nhà cửa trong tay tôi, cô ta liền hỏi: “Trang trí nhà à? Cô sắp kết hôn ư? Cùng anh Vương phải không?”

https://thuviensach.vn

Tôi trả lời qua loa: “Ừm.”

“Chúc mừng cô!” Cô ta nói rồi quay đầu định bỏ đi.

Xem ra cô ta không có ý định nói chuyện phiếm với tôi, tôi cũng vậy, chẳng qua là vì có một câu hỏi vướng mắc trong lòng đã lâu, nên tôi mới gọi cô ta. “Có một việc tôi muốn hỏi cô, có thể nói chuyện một lát không?”

“Có chuyện gì thì nói luôn đi.”

Cô ta cao hơn hơn tôi rất nhiều, khi đi lại có thói quen bước những bước dài, khiến cơ thể khẽ khàng lay động, uyển chuyển, duyên dáng vô cùng. Ánh mặt trời đầu hè như dát một lớp bột vàng loá mắt lên người cô ta.

Nói ở đây thì nói ở đây. “Xin hỏi cô đã từng đi Pakistan chưa?”, tôi nói.

Đôi mắt màu xanh xám như mắt mèo nheo lại.

“Từng đi chưa?” Tôi gặng hỏi.

Cô ta hỏi lại: “Tại sao cô muốn biết việc này?”

Tôi im lặng, tại sao muốn biết việc này ư, có lẽ chỉ là muốn xác định mình có phải là kẻ thế thân cho người khác không mà thôi.

Laila nhìn tôi rất lâu, đôi mắt màu xanh xám của cô ta không ngừng chớp chớp trong ánh tà dương. “Thì ra cô không biết…”

“Không biết điều gì?”

“Không biết gì hết. Ngải Mễ Lạp, cô không chỉ không biết gì về tôi, mà còn không biết gì về anh ấy cả.” Câu này của cô ta là một câu khẳng định, chứ không phải là một câu phán vấn.

https://thuviensach.vn

“Phải, tôi chẳng biết gì cả nên mới tới hỏi cô, cô có phải là Laila, bạn của Hassan Naboo Hardel không?” Tôi không dám dùng từ “vị hôn thê”.

Cô ta phá lên cười, nói: “Ngải Mễ Lạp, cô thật đáng yêu.”

Vờ như không nhận ra giọng điệu giễu cợt của cô ta, tôi chỉ đợi cô ta trả lời.

Cô ta nho nhã phủi gấu váy, sau đó như thể hạ quyết tâm, nói: “Được rồi, nếu cô muốn biết thì hãy đi theo tôi.” Nói rồi, cô ta đi ra khỏi toà nhà.

“Đi đâu?” Tôi đuổi theo, hỏi.

“Bất kể tôi đi đâu, cô đều phải đi theo. Có vấn đề gì không?” Cô ta ngạo mạn hỏi.

Tôi không thèm đáp lời.

Nơi Laila dẫn tôi đến là một hội sở tư nhân nằm trên tầng thượng của một công trình kiến trúc lâu đời trên bến Thượng Hải, nơi mà tôi mới chỉ nhìn thấy trên quảng cáo và các tạp chí. Tôi bám sát Laila, len qua đám đông khách hàng, nghe cô ta dùng các loại ngôn ngữ khác nhau để chào hỏi họ: tiếng Anh, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Pháp, thậm chí cả tiếng Hi Lạp. Tất cả các ngôn ngữ, cô ta đều nói rát lưu loát.

Còn nhớ có lần Hassan khen ngợi khả năng học ngoại ngữ của tôi, đến giờ tôi mới hiểu vì sao anh ta lại vui mừng như vậy, thì ra trước kia đã từng có ngọc quý. Tôi thở dài ngán ngẩm.

Laila dẫn tôi đi thẳng vào trong một phòng riêng trang trí rất lịch sự, bình phong trạm trổ, đèn chùm bằng pha lê và cả những con chim hoạ mi lông xanh mỏ đỏ đang nhảy nhót, tạo nên một không gian hoa lệ, xa xỉ.

https://thuviensach.vn

Sau khi yên vị, câu đầu tiên cô ta nói với tôi là: “Nấm tùng nhung và gan ngỗng ở đây khá ngon, có muốn thử không?”

Tôi nhã nhặn từ chối: “Không cần. Cô bảo có việc…”

Cô ta mỉm cười: “Cô không đói, nhưng tôi đói rồi.” Nói rồi, cô ta giơ tay gọi phục vụ, tôi đành nén lại những lời muốn hỏi.

Thành phố đã lên đèn, trong hội sở, thực khách càng lúc càng nhiều. Dao dĩa của Laila không ngừng tạo ra những tiếng lạch cạch trên chiếc đĩa trắng tinh. Tôi càng lúc càng sốt ruột, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Laila, cô không rỗi hơi tới mức gọi tôi tới để nhìn cô ăn đấy chứ?”

Cô ta ngẩng đầu lên, đôi con người màu xanh xám dưới ánh đèn càng thêm lấp láp, so với nhan sắc của Laila, tôi thật sự quá mờ nhạt. “Mễ Lạp, cô thật thiếu kiên nhẫn, hãy đợi thêm một lát, kịch hay sắp mở màn rồi.” Cô ta từ tốn nói.

“Kịch hay gì?”

Cô ta đặt dao dĩa xuống, thong thả đáp: “Bây giờ mà nói cho cô biết thì sẽ không còn là kịch hay nữa.”

Tôi bực mình, định bỏ đi.

“Có điều, hiện giờ tôi đã no rồi, muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Cô ta lại nói.

Con Mèo Ba Tư này đang muốn đùa giỡn tôi sao. Tôi cố giữ bình tĩnh, hỏi: “Cô là ai?

“Tôi tên là Laila Syer Mufti.:

“Pakistan?”

https://thuviensach.vn

Cô ta mỉm cười, đáp: “Đương nhiên.” Cả cô ta và Hassan đều rất tự hào về dân tộc và quốc gia của mình. Quả nhiên cô ta chính là Laila, người phụ nữ mà Lâm và Hassan đã phải đánh nhau sứt đầu mẻ trán để giành về tay mình.

Tôi gắng gượng hỏi tiếp: “Nhưng cô có thẻ xanh của Anh Quốc?”

Laila nhìn tôi, tỏ vẻ buồn cười, đáp: “Phải, tôi có thẻ xanh của Anh Quốc, nhưng là người Pashtun. Từ nhỏ tôi đã quen Lâm.”

Pashtun, bộ tộc lớn nhất của Afghanistan, lớn thứ hai của Pakistan, cũng là bộ tộc của Hassan, bộ tộc dũng mãnh thiện chiến nhất của khu vực Broughton, cũng là bộ tộc có thế lực nhất. Cô ta nói đúng, tôi đoán được tất cả, chỉ là tôi không dám đối diện. Laila còn nói gì nữa những tôi hoàn toàn không nghe thấy, đầu óc trống rỗng. Bọn họ từ nhỏ đã ở bên nhau, thì ra là vậy.

“Nghe nói Khổng tước lam tím đang ở chỗ cô?”

Tôi ngỡ ngàng nhìn cô ta.

“Đó là thánh bảo của bộ tộc Pashtun chúng tôi, hi vọng cô có thể nhanh chóng trả lại.”

Ngay cả việc Khổng tước lam tím đang ở chỗ tôi cô ta cũng biết. Ai đã nói cho cô ta biết? Hassan? Hay là Lâm?

Tôi thẫn thờ đáp: “Được.”

“Khi nào?” Cô ta hỏi dồn.

“Lần tới sang Pakistan, tôi sẽ trả lại cho Hassan.”

“Khi nào?”

https://thuviensach.vn

“Chắc sẽ sớm thôi.”

Tôi nhớ Hassan có một quán ăn ở khu chợ Changga, tôi có thể mang tới đó.

“Cô đi Pakistan là vì đã hứa xây một ngôi trường cho thôn Gama sao?”

Tôi nghi hoặc hỏi lại: “Sao cô biết việc này?”

Laila không trả lời mà cười rất tươi, quay người chỉ về một hướng, nói: “À, kịch hay bắt đầu rồi.” Cùng lúc đó, tại hướng mà cô ta chỉ vang lên những tiếng loảng xoảng của đồ sứ rơi vỡ, tôi cũng nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy Ngô Chung.

Khắp đầu và mặt Ngô Chung dính đầy nước canh, có người đã cầm cả bát canh đổ xuống đầu ông ta. Người làm việc này là một người phụ nữ trẻ, cô ta đang muốn len qua người thanh niên đứng chặn trước mặt Ngô Chung, dùng những ngọn tay ngọc ngà cào vào mặt ông ta, trên gương mặt diễm lệ là cơn giận ngút trời, gương mặt đó nhìn thoáng qua có tới sáu, bảy phần giống tôi.

Alice!

Tôi từ từ đứng dậy, nhìn chằm chằm vào người thanh niên đứng trước mặt Ngô Chung, Alice hùng hổ quay người cầm lấy chai rượu trên bàn, định ném vào người Ngô Chung, may mà người thanh niên kia nhanh tay giật lại được. Tôi nhìn khuôn mặt hơi nghiêng của anh ta, biểu cảm khinh bỉ này giống hệ như vẻ mặt khi lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau trên núi tuyết.

Trước mắt tôi tối sầm lại, đầu gối bất giác run rẩy, phải bám vào tường mới không bị ngã. Laila ở bên cạnh thong thả nói: “Ngải Mễ Lạp, cô cảm thấy Ngô Chung có thể đồng ý cho chị gái của người tình và con trai mình ở bên nhau không?”

https://thuviensach.vn

Hít một hơi thật sâu để ổn định tâm trạng, sau đó tôi lao về phía Alice đang lảo đảo chực ngã, đang cô độc không nơi nương tựa trước những người phục vụ, thực khách và bố con nhà họ Ngô lạnh lùng kia. Nhưng không một ai biết, đoạn đường chỉ dài bằng vài bước chân này, tôi như thể bước đi trên cây cầu băng bị gãy giữa mùa đông, lạnh giá đến thấu xương.

Thấy bất ngờ có người chạy lại đỡ và gọi tên mình, Alice bàng hoàng quay đầu lại, mascara nhoè nhoẹt dưới mí mắt, khắp mặt đầm đìa nước mắt và mồ hôi, cảm giác bơ vơ, đáng thương vô cùng.

Tôi ôm con bé vào lòng, an ủi: “Không sao. Nào, chúng ta về nhà thôi.” Thị phu, đúng sai, tôi không cần biết, tôi chỉ biết dù thế nào, chúng tôi vẫn là chị em.

Alice nức nở trong lòng tôi. Lúc này, tim tôi cũng đang thắt lại, gào thét và rơi lệ, nhưng muốn khóc cũng phải đợi về nhà đóng cửa lại rồi khóc. Tôi dẫn Alice đi ra. Bỗng một bóng đen chắn trước mặt tôi, tôi dịch sang bên cạnh, anh ta chặn lại, tôi dịch tiếp, anh ta giơ tay kéo, “Mễ Lạp!” Người đó lo lắng gọi tên tôi.

Tôi ngước mắt lên, nói: “Xin tránh đường, cậu Hai.”

Anh nhìn tôi, ánh mắt hoảng loạn như van nài, gương mặt này ngay cả trong tình huống này, vẫn khiến cho người ra hồn xiêu phách lạc.

Vùng khỏi bàn tay của anh, tôi khẽ nói: “Tôi thật ngu ngốc.”

Lâm lắc đầu: “Không, không phải như thế.”

“Không phải như thế thì là thế nào, thưa anh Ngô Thượng Lâm, cậu Hai nhà họ Ngô?”

“Em nghe anh giải thích đã, Lạp Nhi!”

https://thuviensach.vn

Tôi thét lên: “Đừng gọi tôi là Lạp Nhi”

Bàn tay anh cứng đờ giữa không trung, khuôn mặt tái mét, còn Alive thì run rẩy trong lòng tôi. Tôi tức giận quay lại, nói với Ngô Chung: “Đây chính là ló do ông cho người theo dõi tôi và cử tôi đi Pakistan sao? Đáng lẽ người gặp nguy hiểm không phải tôi mà là cô ấy, đúng không?”

Thái độ của Ngô Chung sâu xa khó đoán.

“Là ai muốn làm khó cô ấy, vợ ông ư?” Tôi cười khẩy. “Nếu như ông đã không làm được, tại sao còn chọc giận bà ta? Đẩy người phụ nữ của mình ra tiền tuyến để hi sinh, ông giỏi thật đấy, ông chủ Ngô! Nhưng sao ông không nghĩ đến việc cô ấy ít hơn ông nhiều tuổi như vậy, ông không biết xấu hổ sao?” Giọng nói của tôi trở nên vừa sắc nhọn vừa cay nghiệt,

Ngô Chung không nói gì, tuy nhiên lại có một giọng nói vang lên đầy khiêu khích: “Ngải Mễ Lạp, cô cũng nhiều tuổi hơn một người nào đó rất nhiều. Trước khi nói câu này, hãy nghĩ tới bản thân mình, cô thì sao, cô có thấy xấu hổ không?” Là Laila, không biết cô ta đã đứng bên cạnh Ngô Chung từ khi nào. Cô ta, Ngô Chung và Lâm, bọn họ đang đứng cùng nhau, là người một nhà. Còn tôi và Alice, chúng tôi chính là người ngoài.

Tôi giễu lại: “Phải, tôi nhiều tuổi hơn anh ta, thế mà anh ta còn muốn theo đuổi tôi, từ Pakistan đuổi theo tới Trung Quốc. Chà chà, chắc hẳn là vì anh ta không còn chút hứng thú nào đối với cơ thể cũng như linh hồn của cô” Tôi vốn không phải là kẻ mồm miệng sắc sản, ngoại trừ những lúc lại bị chọc giận.

“Xoẹt…” Một vật màu đen đột nhiên vung lên, một con dao găm mỏng dính phóng thẳng về phía tôi. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, trong đầu tôi hiện lên hai suy nghĩ rất nực cười: cô gái này đúng là kẻ ngang tàng của bộ tộc Pashtun và con dao găm này có phải là Skija không? Chẳng lẽ cũng là Hassan tặng cô ta?

https://thuviensach.vn

Con dao găm bị Lâm chặn lại, rơi xuống đấy. Laila đanh mặt quát: “Ngô Thượng Lâm, anh có ý gì?”

Lâm đứng chắn trước mặt tôi, hỏi lại: “Em dẫn Mễ Lạp tới chỗ này là có ý gì?” Sắc mặt anh ta sa sầm, đó là điềm báo cơn thịnh nộ sắp ập đến.

“Anh còn gọi cô ta là Mễ Lạp nữa cơ à?” Giọng Laila đầy vẻ hằn học, có thể nghe thấy cả tiếng hai hàm răng cô ta nghiền vào nhau. Nhưng bất luận thế nào, Lâm vẫn là của cô ta. Nhân lúc lộn xộn, tôi dìu Alice chạy ra ngoài. Lâm vội quay người kéo tôi lại, nhưng lại bị Laila ngăn cản.

“Buông ra!” Sau lưng tôi vang lên tiếng nói cực kì lạnh lùng của Lâm.

“Không!” Đây là giọng nói khàn khàn của Laila.

Chà, một mĩ nhân sao lại rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay chứ? Sau đó xảy ra chuyện gì, tôi không biết, chỉ cảm thấy hỗn loạn, lẫn trong đó là tiếng gọi của Lâm. Tôi không quay đầu lại, đưa Alice chạy thẳng ra khỏi hội sở.

Tối hôm đó, tôi không quay về căn hộ ở đường Giang tôi, hai chị em đều mệt rã rời, tôi đưa Alice về khách sạn, Alice luôn miệng kêu đau đầu, nằm co quắp trên giường, tôi chỉ có thể ở lại chăm sóc cho con bé. Hoá ra nó đã về nước được một thời gian rồi, nhưng vẫn chưa về Hàng Châu.

Khi Alice chưa về nước, tôi có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi con bé vì sao lại đi Pakistan, có quan hệ gì với Muri, rồi sao lại rời khỏi Changga, chưa hết, vì sao Muri lại cung kính với Lâm như vậy…Câu hỏi cuối cùng, tôi đã biết câu trả lời, nhưng những điều còn lại, hiện giờ tôi cũng không muốn biết nữa.

Tuy nhiên, sau khi đã ngủ một giấc dài, Alice lại mở lời trước: “Ngải Mễ Lạp, chẳng phải chị muốn biết tại sao em lại đi Pakistan sao?”

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn chằm chằm về phía cầu vượt Diên An ngoài cửa sổ, đèn xe nổi lê, lao vun vút tạo thành một đường sáng rực rỡ, nổi bật trên những công trình kiến trúc cổ kính. Đây là một trong những cảnh quan nổi tiếng nhất của bến Thượng Hải, nhưng trong mắt tôi bây giờ, lại hiện lên một thôn làng nhỏ bé, xinh đẹp ở độ cao ba nhìn năm trăm mét so với mực nước biển, trời xanh núi tuyết, Gama. Nếu không phải do Gama ở nơi biệt lập với thế giới, không phải do cơ duyên trùng hợp, kiếp này, tôi và Lâm sẽ không thể nào gặp nhau,

Alice ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Em đi Pakistan để tìm vợ của Ngô Chung, để đối chất với bà ta, bảo bà ta đừng bám lấy Ngô Chung nữa.” Ngừng lại giây lát, nó khẽ nói, ánh mắt thẫn thờ: “Em tưởng người ông ta yêu là em.”

Vợ của Ngô Chung chính là mẹ của Lâm, ngực tôi đột nhiên đau nhói. Nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, tôi tự nhủ: “Ngải Mễ Lạp, Laila nói đúng, không có ông bố bà mẹ nào lại cho phép con trai mình và chị gái của người tình ở bên nhau. Đằng nào mày cũng sắp kết hôn rồi, hãy quên anh đi, quên Pakistan đi, quên tất cả đi. Mày có thể làm được. Nào, hãy ưỡn ngực mà sống tiếp.”

“Vợ của Ngô Chung là một kẻ tàn phế, bị thọt một chân.” Khoé môi của Alive hiện lên nụ cười lạnh lùng, nổi bật trên gương mặt trắng bệch, trông càng yếu ớt và tàn nhẫn.

Tôi nhíu mày. Thọt chân ư? Hình như tôi đã từng nhìn thấy một người phụ nữ bị thọt chân ở đâu đó rồi.

“Em tưởng Ngô Chung chỉ vì thương hai nên mới ở cùng người đàn bà đó bao nhiêu năm như vậy. Em chỉ muốn đi tìm bà ta để đích thân nói cho bà ta biết người Ngô Chung yêu là em.” Nói tới đây, nó dừng lại, giấy lát sau thì nghiến răng, hằn học nói: “Mất bao công sức, hoá ra em chỉ là một món đồ chơi.”

https://thuviensach.vn

Tính cách của hai chị em tôi khác nhau môt trời một vực, tôi thù do dự thiếu quyết đoán, không bị dồn vào đường cùng rất ít khi phản kháng, còn Alice thì lại rất quyết đoán, dứt khoát, đã quyết làm gì là không ai có thể ngăn cản được. Tuy nhiên, chúng tôi có một điểm chung, đó là dám làm dám chịu, không bao giờ giả tạo, dối trá.

“Vợ của Ngô Chung sao lại ở Pakistan?” Cuối cùng, tôi cũng không kìm được sự tò mò của mình.

“Bà ta vốn là người Pakistan. Lĩnh vực kinh doanh lớn nhất của tập đoàn Hoàn Á là công nghiệp quân sự, bất động sản, tài chính, đầu tư, chẳng qua chỉ là những lá bài che mắt thiên hạ.Hiện giờ, nơi có nhu cầu về vũ khí lớn nhất thế giới chính là Trung Á.”

Trung Á, nói chính xác hơn là hai bên đèo Khyber. Giới truyền thông đã gọi khi vực đó bằng một cái tên đầu tính hình tượng: “Thùng thuốc nổ Khyber.”

“Công nghiệp quân sự chính là súng ống, đạn dược ư?” Tôi hỏi lại.

Alice kinh ngạc: “Chị không biết tập đoàn Hoàn Á chỉ là một cái vỏ bọc thôi ư?”

Tôi im lặng không đáp. Ít nhất Laila đã nói đúng một điều, những hiểu biết của tôi về Lâm thực sự ít ỏi đến đáng thương.

“Lâm…ý chị là Ngô Chung sản xuất vũ khí đạn dược sao?”

“Không phải vũ khí đạn dược mà là công nghiệp quân sự.” Alice đính chính.

Tôi tưởng vũ khí, đạn dược chính là công nghiệp quân sự, là ngành nghề quốc gia, nhưng ai biết được, thế giới này chưa từng bình yên. Súng đạn của Nga sản xuất ở Libya, chiến đấu cơ của Mỹ, xuất hiện ở Syria, và cả tên

https://thuviensach.vn

lửa đạn đạo của Trung Quốc nữa, khi Iran, Iraq nổ ra chiến tranh, hại bên đều sử dụng tên lửa đạn đạo. Đây là lĩnh vực kiếm tiền tốt nhất trên thế giới, nhưng lại rất xa vời đối với thường dân như tôi.

"Công nghiệp vũ khí là lĩnh vực kinh doanh lâu đời của nhà họ. Ngải Mễ Lạo, chị thử nói xem Lâm của chị làm nghề gì?" Alice bắt đầu mất kiên nhẫn, hỏi dồn. Tôi im thin thít, sực nhớ Lâm từng nói Rajput có tiền nhưng không có vũ khi, cho nên mới bị tận diệt/

Tôi cảm thấy toàn thân ớn lạnh, rã rời, đầu óc váng vất, một lúc lâu sau mới nói tiếp: "Vậy em có tìm được bà ta không?" Tôi thực sự không thể bắt chước Alice, gọi mẹ của Lâm là "người đàn bà đó" được.

"Không, nhìn thấy chị, em đã biết mình bị theo dõi, cho nên đã nhanh chóng rời khỏi đó. Nhưng tháng trước em đã gặp ở London."

Tôi đang muốn hỏi bị theo dõi nghĩa là sao, nghe thấy vế sau, bất giác kinh ngạc. Alice cười khổ, nói: "Không phải em tìm đến bà ta mà là người đàn bà đó tìm đến em."

"Bà ta chủ động tìm em?" Trong đầu tôi lập tức hiện lên hình ảnh một người phụ nữ mặc Burqa, tuy bị thọt chân nhưng vẫn toán ra khí chất cao quý. Tôi nhớ đã gặp bà ta ở đâu rồi, kĩ viện của Changga! Lạy đức Allah!

"Bà ta tìm em, nói rằng chỉ cần Ngô Chung đề nghị li hôn, bà ta nhất định sẽ đồng ý."

Tôi ngây người nhìn Alice, đây chính là nguyên nhân dẫn đến cảnh tượng ngày hôm nay ở hội sở sao?

Cuối cùng, Alice cũng không kìm được nữa, oà lên khóc.

Sau vài ngày ở lại khách sạn, Alice quyết định về Hàng Châu. Tôi không biết con bé có dự định gì cho tương lai, nhưng cũng không quá lo lắng, con

https://thuviensach.vn

bé này rất ương bướng, không dễ chịu thua, bất luận ở đâu, bất luận vấp ngã thê thảm thế nào, nó nhất định sẽ đứng lên, sống thật tốt, chỉ cần không gặp phải loại người như Ngô Chung. Những người đàn ông đã có vợ, đối với tất cả phụ nữ, đều là những con đường không lối thoát.

Trước khi chia tay, Alice hỏi tôi: “Chuyện của chị là Lâm, chị định thế nào?”

Tôi đánh trống lảng: “Chị và Lâm thì có chuyện gì chứ?”

“Thôi đi, Ngải Mễ Lạp! Lúc ở Pakistan, em đã biết anh ta thích chị rồi.”

Giây lát sau, tôi hỏi: “Lâm đi Pakistan chỉ là để ngăn cản em ư?”

Alice quay sang nhìn tôi, bóng của chúng tôi in lên tấm cửa kính, gương mặt tương đồng, dáng vóc tương đồng, thậm chí cách mím môi cũng giống nhau, cho nên lần đầu gặp tôi, Lâm mới có thái độ khinh thường như thế. Anh tưởng tôi là Alice.

“Tên tiểu tử đó đang đi một nước cờ rất lớn, cụ thể là gì em không biết, nhưng có thể khẳng định là vì bộ tộc của anh ta.”

Bộ tộc của anh, Rajput.

“Ngải Mễ Lạp, Ngô Thượng Lâm không trong sáng lương thiện như vẻ bề ngoài của anh ta đâu. Khi mới mười tám tuổi, anh ta đã thực hiện trót lọt vụ buôn bán vũ khí đầu tiên, cùng lúc bán một loại tên lửa đạn đạo nào đó cho cả hai bên, hơn nữa, anh ta còn sắp xếp để đại diện hai bên đối đầu trong cùng một khách sạn.”

Tôi ngỡ ngàng nhìn Alice, tên lửa đạn đạo sao?

Alice cười khẩy, nói: “Chị cứ hỏi tất cả các thủ lĩnh quân du kích, phiến quân, độc tài ở Trung Á mà xem, ai không biết danh tiếng cậu Hai nhà họ

https://thuviensach.vn

Ngô chứ?”

Thiên hạ có ai không biêt vua? Chỉ có kẻ ngốc như tôi là không biết.

“Em không biết hai người đã tiến triển đến mức độ nào. Em chỉ muốn hỏi, chị có thể cắt đứt mọi mối liên hệ với người đàn ông đó không?”

“Chị sắp kết hôn rồi.”

Alice cười khẩy: “Lấy cái anh chàng họ Vương bụng to như bà bầu năm tháng đó hả?”

Không thể trách cô ấy phũ miệng, vì ngoại hình của Vương Nhuệ thực sự chỉ được đến như vậy, nhưng anh ta nguyện cho tôi một cuộc sống yên ổn.

“Loại người đó có gì tốt chứ? Ngoài việc anh ta là người đàn ông vừa đủ tiêu chuẩn để kết hôn.” Alice chán nản hỏi.

Tôi cười ngượng, chua chát nói: “Nếu không cón có thể thế nào nữa?”

“Cũng phải, người như anh Vương, mặc dù bỏ thì thương vương thì tội, nhưng đằng nào chị cũng không thể ở bên Lâm được. Những thứ chị có, Laila đều có, còn thứ chị không có mà cô ta có chính là sự hỗ trợ đắc lực của gia tộc Mufti. Ngải Mễ Lạp, chị không thắng được đâu.”

“Gia tộc Mufti?”

Alice liếc xéo tôi, lên giọng: “Ngải Mễ Lạp, chị đừng có nói với em là chị không biết sở dĩ nhà họ Ngô có thể làm mưa làm gió ở Pakistan là nhờ có gia tộc của Laila làm chỗ dựa nhé?”

Tôi thực sự không biết.

https://thuviensach.vn

“Thế giới hiện nay có mười khu vực chiến sự, đứng đầu là khu vực Trung Á. Sáu mươi lăm phần trăm số lượng vũ khí của Trung Á do ai cung cấp, chị có biết không?”

Tôi kinh ngạc, thực sự không tưởng tượng nổi, người bị tôi gọi là “em Lâm” hoá ra là nhân vật sừng sỏ có thể hô mưa gọi gió đến vậy.

“Công nghiệp quân sự và vũ khí đạn dược có gì khác nhau?”

“Công nghiệp quân sự là bản thân mình có nhà máy sản xuất, còn vũ khí đạn dược là chỉ những người môi giới.” Sau khi giải thích một cách đơn giản, Alice vỗ vai tôi đầy vẻ thông cảm, nói: “Ngải Mễ Lạp, không phải chị đang tranh giành một người đàn ông với một người phụ nữa khác, mà là đang chống lại Laila và gia tộc của cô ta. Chị sẽ chết rất thảm.”

Hiện giờ tôi đã rất thảm rồi.

Đây hình như là những biến động của thế kỉ trước rồi. Lâm từng nói sở dĩ gia tọc Rajput bị diệt chủng, bị đuổi khỏi vùng đất nơi mình đã sinh ra và định cư là vì họ có tiền nhưng không có sức chiến đấu, đây là lí do gia tộc họ Ngô phải theo ngành công nghiệp quân sự sao?

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, cứ tưởng Lâm không muốn ở cạnh tôi là vì tôi quá tầm thường, giờ mới biết hoá ra không đơn giản chì là vấn đề xứng hay không xứng, mà vì chúng tôi hoàn toàn không sống trong cùng một thế giới.

“Chúc chị may mắn, Ngải Mễ Lạp.” Khi chia tay, Alice đã nói như vậy.

“Chị cũng chúc em may mắn.” Tôi hạ giọng nói. Tôi vốn không tin trên đời này có thần thánh, sau khi đi Pakistan, tôi lại hi vọng là có. Trên có thần linh, dưới có địa ngục, bất luận khổ nạn thế nào cũng có Thánh Allah che chở, thật là tốt biết bao.

https://thuviensach.vn

Tàu hoả từ từ rời ga, bóng dáng của Alice dần biến mất.

Sau khi Alice đi rồi, tôi đứng trên sân ga rất lâu, điện thoại trong túi không ngừng đổ chuông, cuối cùng thì tắt ngấm do hết pin. Sau hôm đến hội sở, tôi còn chưa kịp xin nghỉ, Hồ Hiểu Ann đã gọi điện tới, không ngừng rào trước đón sau, hỏi tôi đang ở đâu, khi nào về, úp úp mở mở đầy thâm ý, khiến tôi đành phải nói thẳng: “Sếp, hãy cho tôi nghỉ vài ngày, khi về, tôi nhất định sẽ giải thích rõ với chị.” Chị ta lập tức im miệng. Thực ra, tôi đã sớm biết công việc này là Lâm thu xếp giúp tôi, nếu không sao có thể trùng hợp như vậy, không thân không quen mà chị ta lại giúp đỡ nhiệt tình như thế. Hồ Hiểu Ân để lộ rất nhiều sơ hở, chỉ có điều tôi không nhận ra mà thôi.

Tôi tưởng bản thân mình vĩ đại lắm, bất luận kết cục thế nào, trong tim người đó, tôi vẫn đặc biệt và toả sáng, ai ngờ hoá ra chỉ là một sự tồn tại nhỏ nhoi. Tình cờ gặp trên núi tuyết cái gì chứ, về cơ bản, anh chỉ đi ngăn cản tình nhân của cha gặp mẹ mình thôi, còn tôi lại là chị gái của cô tình nhân đó, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy loạn cào cào lên rồi, chưa nói tới những trách nhiệm mà anh phải gánh vác.

Công nghiệp quân sự. Trời ạ!

Tôi tự nhủ: “Ngải Mễ Lạp, cứ cho là mày mặt dày mày dạn bám lấy anh ấy, thế mày có biết sự khác nhau giữa đạn đại bác và đạn Dumdums không? Mày có biết mười khi vực chiến sự lớn nhất thế giới ở những đâu không? Chút hiểu biết ít ỏi đến đáng thương của mày về thế giới thứ ba cũng chỉ đến từ CCTV thôi. Cứ cho là mày chẳng cần biết đến những thứ đó, chỉ ở nhà đợi anh quay về, trái tím mày liệu có chịu nổi không?”

Không chịu nổi, tôi không làm được, cho nên bất luận xét ở phương diện nào, tôi và Lâm đều không thể đến với nhau. Điều đầu tiên Lâm dạy tôi khi ở thôn Gama chính là: Trước khi chịu trách nhiệm, cần phải biết khả năng

https://thuviensach.vn

của mình. Tình yêu chẳng phải cũng thế sao? Tôi không đủ khả năng đứng bên cạnh anh.

Mấy ngày qua, Vương Nhuệ gọi điện đến vô số lần, tôi chẳng còn hơi sức đâu bận tâm tới anh ta, biết nói chuyện gì đây? Những việc có liên quan tới thế giới đó, không thể chỉ vài ba cậy là có thể nói rõ được. Tôi như một cái xác không hồn, lết về đường Giang Tô. Cây hoè trong sân đã trổ đầy lá xanh mướt, đây là mùa đẹp nhất của Thượng Hải, đi tới đâu cũng thấy không khí thơm mát, đặc biệt là buổi tối.

Tôi bước lên cầu thang, cửa tầng bốn khép hờ, tôi coi như không nhìn thấy, lặng lẽ đi qua. Nhưng vừa quay người đi được vài bước, tôi đã cảm thấy có người xuất hiện sau lưng. Không cần quay lại cũng biết là không ổn, tôi ba chân bốn cẳng chạy lên tầng năm, nhưng có nhanh đến mấy cũng không sánh được với đôi chân dài của anh. Vừa bước vào nhà, Lâm đã giơ tay chặn cửa lại.

“Mễ Lạp!”

Tôi không nói không rằng, quay lại đẩy anh ra. Lúc đầu, anh còn nhẫn nhịn, nhưng khi thấy tôi dồn toàn bộ sức lực để trốn tránh, anh phải quát lên: “Ngải Mễ Lạp, em tránh mặt anh là vì sốt ruột muốn kết hôn với Vương Nhuệ phải không?”

Tôi ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, Lâm thừa dịp chen người vào, sau đó khép cửa lại, tiếp tục mỉa mai: “Em muốn kết hôn đến vậy sao? Sợ không có ai lấy sao?”

Tôi tưởng muộn thế này anh còn chạy đến tìm là muốn giải thích về cảnh tưởng nực cười ở hội sở, hoặc chí ít…Chí ít gì tôi cũng không biết nữa, nhưng dù sao cũng không phải thế này. Bị anh chèn ép tới mức phải lùi lại, sơ ý va vào chiếc bàn phía sau, tôi liền tức tối cự lại: “Cậu Hai, tôi kết hôn hay không liên quan gì đến anh?”

https://thuviensach.vn

Thấy tôi loạng choạng, Lâm định đưa tay ra đỡ, nhưng nghe thấy câu này, anh lại túm chặt lấy tay tôi, tư thế như chim ưng bắt gà con vậy. Anh hằm hè nói: “Phải, đúng là không liên quan gì đến anh. Ở Pakistan thì là Hassan, ở đây thì là Vương Nhuệ, em muốn lấy chồng đến thế sao? Ngải Mễ Lạp, tóm được gã nào là em lấy gã đó luôn hả?”

Tôi phá lên cười một cách chua xót. “Phải, tôi sốt ruột muốn lấy chồng đấy, gặp ai tôi cũng muốn lấy đấy, thì sao? Ít nhất tôi chưa từng nghĩ sẽ lấy anh.”

Anh mỉa mai: “Đúng vậy, em chưa từng nghĩ sẽ lấy anh. Vậy anh Vương đó có biết em đã lột hết quần áo, chủ động lao vào anh không?”

Câu này như một mũi tên xuyên thẳng vào tim tôi. Tôi không kịp nghĩ ngợi gì, vung tay tát một cái trời giáng vào mặt anh. Chắc Lâm cũng biết mình đã lỡ lời nên không hề né tránh. Trên gương mặt tuấn tú, phút chốc hằn lên năm vết ngón tay.

Nước mắt trào ra, tôi chỉ ra cửa, quát: “Cút!” Sự vất cả của cuộc sống, sự cô độc không biết chia sẻ cùng ai, những tháng ngày vì nhớ anh mà trằn trọc không ngủ, và cả sự tự ti khi đối diện với Laila…tất cả những nỗi niềm dồn nén trong lòng, cuối cùng đã vỡ bờ.

Lâm tiến đến, áy náy nói: “Lạp Nhi, anh…”

Tôi ném chiếc cốc trên bàn về phía anh, đồng thời vung tay vung chân đấm đá loạn xạ, vừa khóc vừa gào: “Cút, cút đi!”

Chiếc cốc vỡ vụn, những mảnh sứ nhỏ li ti bám trên người anh. Hôm nay, anh mặc một chiếc áo phông mỏng, trong lúc đấm đá loạn xạ, tôi đã vô tình cào rách cánh tay anh. Lâm vừa chống đỡ vừa lùi vào trong phòng, hốt hoảng nói: “Dừng tay! Em…em điên rồi à? Có nghe thấy không hả? Còn đánh…đánh nữa, anh sẽ không khách khí đâu!”

https://thuviensach.vn

“Đã bao giờ anh khách khí với tôi chưa? Ngay từ đầu, anh đã bắt nạt tôi, anh tưởng tôi là Alice phải không? Còn sau đó…sau đó, anh lại coi tôi là Laila, anh coi tôi là kẻ thế thân của Laila!”

“Kẻ thế thân của Laila? Em nghĩ lung tung cái gì vậy?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Tôi nghĩ lung tung ư? Tôi nhiều tuổi hơn anh, lại không xinh đẹp bằng Laila, nếu không coi tôi là thế thân của cô ta, sao anh lại làm những việc đó với tôi rồi bỏ rơi tôi, không quan tâm đến tôi? Anh coi tôi là cái gì hả?”

“Anh không quan tâm tới em khi nào chứ?” Anh…”

Tôi tức đến mức run người, cắt lời anh: “Phải, anh vẫn quan tâm tới tôi. Công việc ở chỗ Hồ Hiểu Ân chứ gì, ngay ngày mai, tôi sẽ xin thôi việc! Nhưng Ngô Thượng Lâm, anh đã có bạn gái rồi, trên lưng anh còn cả trách nhiệm nặng nề như thế, nếu đã không thể ở bên tôi, sao còn tới làm khổ tôi?”

Thực ra, ngay từ đầu tôi đã biết, một người như anh không thể nào không có bạn gái. Nhưng biết rõ là không thể, biết rõ là sẽ thảm bại, vậy mà tôi vẫn bất chấp tất cả, lao đầu vào lửa. Ngải Mễ Lạp, người phụ nữ ngu xuẩn nhất trên thế giới chính là mày đấy!”

Lâm túm chặt lấy hai tay tôi, nghiêm nghị nói: “Nhưng anh không làm được. Anh cũng không biết phải làm như thế nào.” Giọng anh như lời thầm thì đầy kìm nén.

Tôi tức điên người trước câu này của anh. Những giọt nước mắt căm phẫn lã chã chảy xuống cằm, xuống cổ. “Anh không biết sao? Anh không biết, tại sao còn nói thích tôi? Thích tôi sao còn suốt ngày cùng Laila lượn lờ trước mặt tôi? Thích cái gì chứ?Nếu thích, sao anh còn đối xử với tôi như thế? Anh tưởng những lời anh và Hassan nói với nhau hôm đó, tôi không

https://thuviensach.vn

nghe thấy sao? Anh ta hỏi anh Laila sẽ nghĩ thế nào khi thấy anh đi cùng tôi, cô ta bỏ trốn, phản bội Hassan là vì ai, bản thân anh phải biết chứ!”

Tôi gần như mất hết bình tĩnh, tuôn ra một tràng những lời trách cứ. Đây là lần đầu tiên tôi tức giận như vậy trước mặt Lâm, ngay đến tôi cũng phải giật mình bởi cơn giận này. Từ nhỏ đến lớn, ai cũng coi tôi là hồ ly tinh hại người, tiếp xúc rồi mới biết tôi là kẻ tẻ nhạt, vô vị đến mức nào, tính cách yếu đuối, cuộc sống tầm thường, chẳng có gì ngoài gương mặt trông tạm được. Tôi không có nhiều bạn bè, thầy không yêu bạn không mến, làm gì cũng thận trọng, suy trước tính sau, người nào đối xử tốt với tôi, tôi sẽ ra sức báo đáo, dù bị hiểu lầm, bị tổn thương, cũng chỉ biết im lặng chịu đựng. Nhưng lần này, tôi không chịu nổi nữa, tôi đã bị tổn thương quá sâu sắc, nên tôi đã phản kháng.

“Được, không biết cũng chẳng sao, đằng nào tôi cũng không muốn gặp lại anh nữa. Anh đi đi, đi ngay bây giờ.” Tôi dứt khoát nói.

Anh kéo tôi vào lòng, thì thầm: “Lạp Nhi…”

“Đừng gọi tôi như vậy!” Tôi gào lên, đẩy mạnh anh ra. Lâm không kịp đề phòng, đập người vào cửa. Anh tức giận, quát: “Dừng tay, Ngải Mễ Lạp…Ui da!” Tôi vừa mới vung tay lên, đã bị anh túm chặt, bẻ quặt ra sau lưng, khiến tôi không thể cử động, áp sát vào người anh.

Đang lúc lửa giận phùng phùng, tôi ngẩng đầu lên gào: “Anh bắt nạt tôi, anh chỉ muốn đùa giỡn tôi chứ gì! Ngô Thượng Lâm, anh là thằng khốn nạn!” Vừa khóc tôi vừa co đầu gối lên. Lâm vội vã nghiêng người tránh, cú lên gối này không trúng chỗ hiểm nhưng lại khiến anh sợ tái mặt.

Không thèm khách khí nữa, anh đẩy tôi xuống chiếc xô pha duy nhất trong phòng, không đợi tôi giãy giữa đứng dậy, đã đè lên người tôi. Tay toi bị anh ta giữ chặt trên đỉnh đầu, cả người không sao nhúc nhích.

“Ngải Mễ Lạp, em muốn anh tuyệt tự à?”

https://thuviensach.vn

“Đằng nào cũng không phải con của tôi!”

Câu nói này khiến ánh mắt đầy lửa giận của Lâm đột nhiên tối sầm lại, hình như anh thấy buồn cười, khoé miệng nhẽ nhếch lên, run rẩy.

Tôi vặn vẹo, nói: “Buông tôi ra!”

Anh bướng bỉnh đáp: “Còn lâu!”

Ngoài cửa có tiếng động nhỏ, chắc là hàng xóm nghe thấy cuộc cãi vã, thò đầu vào xem. Cánh cưa khẽ hé ra, giây lát sau lại khép chặt. Lâm không thèm bận tâm đến chuyện đó. Lúc này, toàn thân tôi đã bị anh khống chế, muốn chửi tiếp nhưng nhìn gương mặt của anh gần trong gang tấc, tôi lại không thể thốt nên lời, chỉ còn một cách là khóc. Tôi ngoảnh đầu đi, mới đầu còn kìm nén, chỉ thút thút, chẳng bao lâu sau, từ thút thít đã thành oà lên nức nở. Chưa bao giờ tôi thấy ấm ức và tủi thân như lúc này, bao năm sống khổ sống sở, giờ lại phải dàng dụm tiền xây trường học cho thôn Ga,â, và quan trọng nhất là, chuyện tình cảm đều như nước chảy qua cầu, chưa có ai thực sự yêu tôi cả.

Nước mắt, nước mũi chảy tùm lum, làm ướt cả ngựa áo của Lâm. Ban đầu, anh chỉ im lặng nhìn tôi, nhưng sau đó, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán tôi, nụ hôn chỉ nhẹ như một ảo giác. Anh cất tiếng đầy xót xa: “Trông em khóc cứ như một con búp bê xấu xí vậy.”

Tôi nghiến răng nghiến lợi đốp lại: “Anh mới là con búp bê xấu xí ấy! Anh đang bắt nạt em.”

“Anh sẽ không bao giờ bắt nạt em, không bao giờ.” Hơi thở ấm nóng phải vào tai, khiến cả người tôi như tê dại.

Tôi quay đầu lảng tránh sự thân mật này nhưng vô ích, anh ở quá gần. Sự nhớ những gì Laila đã nói, tôi vội hỏi: “Lailai nói anh và cô ta là thanh mai trúc mã.”

https://thuviensach.vn

“Vậy thì đã sao? Những người lớn lên cùng nhau nhiều lắm, anh chưa bao giờ chạm vào người cô ấy.:

“Cái gì…cái gì mà chạm vào cô ấy?” Cách nói mờ ám của anh khiến tôi bối rối, lắp bắp hỏi.

“Ừm, như thế này này.”

Nói rồi, anh hôn tôi, chặn đứng những lời tôi muốn nói. Tôi kinh ngạc đến mức mấy giây sau mới có ý thức phản kháng, nhưng Lâm đang hoàn toàn chiếm ưu thế, tôi không trốn đi đâu được. Toàn thân sởn gai ốc, tôi gắng sức đẩy anh ra, gào lên: “Anh làm gì vậy?”

Một lần nữa, lời nói của tôi bị chặn lại. Tôi như rơi vào khoảng không mơ hồ, lần trước là anh nhận nhầm người, còn lần này thì sao? Tôi giãy giụa nhằm thoát khỏi nụ hôn cuồng bạo và hoang dại của anh, nhưng cả người tôi đã bị ôm chặt cứng. Trên gường mặt tuấn tú của anh chỉ còn sự mê đắm, tôi thậm chí còn cảm nhận được cả có thể rắn chắc của anh.

Tôi nghe thấy tiếng tim đập thình thích như trống đánh, không biết là của Lâm hay của tôi, nhưng bất luận là của ai, mỗi nhịp đập đó đều khiến chân tay tôi mềm nhũn, hơi thở gấp gáp. Tôi đúng là một kẻ yếu đuối đến đáng thương, chỉ một nụ hôn nhỏ nhoi cũng đủ khiến tôi quên hết thế giới bên ngoài và chìm đắm trong thế giới của anh.

Rất lâu, rất lâu sau, khi tôi chẳng thể làm gì khác ngoài việc thở hổn hển, Lâm mới buông tôi ra: “Em yêu anh.” Anh nói với giọng chắc nịch.

Tôi quay mặt đi, phải, tôi yêu anh, nhưng như thế thì có ích gì?

“Lại khóc sao?” Anh vừa hỏi vừa cúi xuống, khẽ liếm những giọt nước mắt trên cằm tôi. Ở khoảng cách này, tôi có thể nhìn rõ gương mặt đẹp như tranh vẽ của anh, ánh đèn vàng chiếu lên vai, lên mái tóc đen nhánh của

https://thuviensach.vn

anh. Tôi nhìn chăm chăm lên trần nhà, để mặc anh hôn, ngay cả khi bàn tay nóng hổi của anh luồn vào trong áo, tôi cũng không ngăn cản.

Cuối cùng, cảm thấy có điều bất ổn, Lâm ngẩng đầu lên, hỏi: “Lạp Nhi, em sao vậy?”

Tôi chỉ im lặng.

Lâm cuống cả lên: “Nói gì đi chứ, đừng làm anh sợ!”

Tôi chậm rãi lên tiếng: “Anh nói đúng, em thích anh, cho nên dù biết rõ anh đã có người khác, nhưng khi anh làm những chuyện này với em, em vẫn không ngăn cản anh…Em biết…em không xứng với anh, nhưng…” Lúc này, những lời Alice nói với tôi trước lúc về Hàng Châu lại vang vạng trong đầu: “Alice đã nhận ra mình chỉ là món đồ chơi của bố anh, phải chăng em cũng là món đồ chơi của anh, cho nên anh mới không bận tâm việc em nhiều tuổi hơn anh, dù có bạn gái rồi vẫn tìm tới em?” Nói đến đây, những giọt nước mắt tủi hờn lại trào ra.

Ánh mắt của Lâm đột nhiên có vẻ thâm trầm, sau đó anh ngồi dậy, nhếch miệng cười chua chát, nói: “Thì ra trong lòng em, anh lại là kẻ tồi tệ như vậy! Anh đúng là điên rồi nên mới liên tục bay hơn hai mươi tiếng đồng hồ từ London về đây, một lòng một dạ nhớ đến em. Lúc nào trong đầu anh cũng lặp đi lặp lại những câu hỏi: em có gầy đi không, có bị ốm không, có còn đến quán bar làm nhân viên phục vụ không, có khóc nữa không… Em nói đúng, Ngải Mễ Lạp, anh chỉ muốn thân thể của em thôi.” Dứt lời, anh đứng bật dậy.

Tôi bật dạy khỏi xô pha một cách vô thức, kéo cổ tay anh lại. Anh không đi nữa nhưng vẫn quay lưng lại phía tôi. Tôi không hiểu sao mình lại níu anh lại, cũng không biết nên nói gì, nhưng một suy nghĩ chợt loé lên trong đầu, tôi ấp úng hỏi: “Sao anh biết…em tới quán bar làm nhân viên phục vụ?”

https://thuviensach.vn

Người anh cứng đờ.

“Và cả chuyện em khóc nữa. Có một hôm em say rượu, có phải là anh đã đưa em về nhà không? Nhưng mà…”

“Lại những gì nữa?” Lâm có vẻ mất kiên nhẫn, quay người lại hỏi.

“Anh nói anh chưa từng chạm vào Laila…” Tôi bối rối đến mức không dám nhìn thẳng vào mặt anh mà hỏi.

“Sau khi có em, anh không chạm vào bất kì người phụ nữ nào khác,hiện giờ không, sau này cũng không. Đâu như em, mới có vài ngày đã nhảy ra một anh chàng họ Vương.”

Tôi vờ như không nghe thấy câu thứ hai, lí nhí nói: “Nhưng lần trước… em đi đổ rác, rõ ràng anh…anh đã nhầm. Anh vốn định hôn…”

“Anh muốn hôn em.”

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh.”

“Làm gì có người đàn ông nào ngay đến chuyện hôn ai cũng không biết chứ. Anh đâu phải là em, mới uống có ba li đã say bí tí, ngay cả người đưa mình về nhà là ai cũng không biết. Đúng là đồ ngốc!”

Đầu óc tôi rối tung lên: “Anh nói muốn hôn em ư, nhưng…”

Lâm nghiêng người, cốc nhẹ một cái vào trán tôi, nựng nịu: “Anh vốn muốn hôn em đấy, bảo bối ngốc nghếch ạ! Em cứ như cái xác không hồn ý.” Rôi nhân lúc tôi vẫn còn thẫn thờ, anh liền ngồi xuống, ôm tôi vào lòng, khẽ nhéo mũi tôi.

Tôi gạt tay anh ra, nói: “Ngô Thượng Lâm, vậy anh hãy nói cho rõ ràng đi! Trước khi làm rõ mọi chuyện, đừng có lại gần em!”

https://thuviensach.vn

Anh “hừ” một tiếng. nói: “Anh không lại gần em, em cũng sẽ lại gần anh.” Sau đó, nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của tôi, anh mới thôi trêu đùa, nghiêm nghị hỏi: “Em muốn biết điều gì?”

Chỉ trong giây lát, thái độ của anh đã hoàn toàn thay đổi, mang ve xa cách khiến tôi sợ hãi. “Khi ở Changga, anh đẩy em đi, anh không biết em đã đau khổ đến thế nào đâu. Nếu anh làm thế một lần nữa, em sẽ không chịu nổi.”

Anh quay sang nhìn tôi, áy náy nói: “Anh xin lỗi.”

Giọng tôi bất giác dịu xuống: “Em muốn biết những khó khăn của anh, như vậy mới có thể cùng anh đối diện.”

Anh nhìn tôi rất lâu, trong con ngươi đen láy là bóng hình nhỏ bé của tôi. Những ngón tay kì diệu lenl lỏi vào tận đáy tim, cuối cùng anh đã quyết định mở lòng, tiếp nhận sự quan tâm của tôi. Tôi nói tiếp: “Em muốn biết quá khứ của anh, những điều liên quan đến anh, chuyện của Hassan và Laila, gia tộc của anh. Lâm, em muốn biết tất cả về anh.”

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 19: 14: Thế Sự Xoay Vần

Vùng đất thảm khốc và xinh đẹp này,

Những đỉnh núi trập trùng phủ tuyết trắng, những dòng nước trong vắt, lạnh buốt tuôn trào,

Tất cả những gì người nhìn thấy đều là sinh mạng của ta,

Ta không thể rời xa vùng đất này, không thể rời xa người,

Bởi vì chúng ta có chung nhịp đập con tim.

- Vua Gesar (*)-

(*) Một vị vua vĩ đại, nổi tiếng vì sự dũng cảm và việc hành thiện diệt ác trong truyện dân gian Tây Tạng.

Lâm kể cho tôi nghe hai câu chuyện.

Câu chuyện thứ nhất, nhân vật chính là một cậu bé rất khôi ngô, sáng sủa. Cậu bé sinh ra và lớn lên tại một vùng đất có tên là Waz, thuộc đất nước Pakistan, tuy vậy, đó lại là một vùng đất vô pháp vô thiên, không có luật lệ, chính phủ. Những người dân ở đó chỉ nghe lời vị thủ lĩnh tối cao của bộ tộc mình.

Cậu bé là người dân tộc thiểu số, gia tộc của cậu là hậu duệ của những người Aryan. Người dân gọi bộ tộc của họ là Rajput, nghĩa là “con của vua”, sau này, khi bị diệt chủng, họ bị gọi là “con của giặc”.

https://thuviensach.vn

Cậu bé không biết bộ tộc của mình đã di cư tới vùng đất này từ bao giờ, nhưng câu và những người cùng tộc sớm đã coi đây là quê hương của mình. Điểm khác biệt của họ so với các dân tộc khác trên đất nước này chính là ngũ quan thanh tú, dáng người thon thả. Diện mạo đó, đừng nói là ở Trung Á, ngay cả trên thế giới, cũng thuộc vào hàng xuất chúng.

Waz là một ốc đảo giữa sa mạc, khí hậu ôn hòa, sản vật phong phú. Cha của cậu bé đã mở vài cửa hàng tạp hóa ở đây, lợi nhuận đủ để những đứa con của ông ta lớn lên mà không phải lo lắng về chuyện cơm ăn áo mặc. Cha của cậu bé rất nghiêm khắc, ông hi vọng cậu có thể trở thành một thương nhân giỏi giang, kiếm được thật nhiều tiền. Tuổi thơ của cậu bé là những tháng ngày vui vẻ, cậu thích nhất là được cùng cô em gái nhỏ hơn mình vài tuổi cưỡi ngựa dạo chơi khắp các núi non, đồng cỏ.

Năm cậu bé mười lăm tuổi, bố cậu quyết định đưa cậu ra nước ngoài du học. Ông đã tận dụng tất cả các mối quan hệ cả thân lẫn sơ, bán rất nhiều ngựa, dê, để chuẩn bị chi phí cho con trai. Ông muốn cậu học công nghệ và kĩ thuật của phương Tây, để làm rạng rỡ tổ tông. Tiếc là cậu bé đã không đi được. Cậu đã chết, ngay cả hài cốt cũng không còn.

Nguyên nhân là một cuộc ẩu đả kì lạ, không rõ lí do, về sau nghĩ lại, đó dường như là một trò đùa của số phận. Hôm xảy ra cuộc ẩu đả đúng vào tiết Khai Trai (*) của người Pakistan. Sau một tháng sống như những nhà tu hành khổ hạnh, mọi người vui sướng, háo hức lao ra phố, mua sắm đồ ăn. Cậu bé cùng em gái đi chợ chơi, bỗng có một gã đàn ông tiến đến trêu chọc em gái cậu.

(*) Còn gọi là Lễ Eid al Fitr, đánh dấu sự kết thúc của tháng ăn chay Ramadan của tín đồ đạo Hồi.

Gã đàn ông dùng những từ ngữ khiếm nhã nhất để chòng ghẹo em gái cậu bé, khiến cậu ta nổi trận lôi đình. Có thể vì sắp phải ra nước ngoài nên cậu bé càng muốn che chở bảo vệ em gái, hoặc cũng có thể là cậy mình

https://thuviensach.vn

xuất thân trong một gia đình giàu có, cậu bé đã bắt gã đàn ông kia câm miệng và cút khỏi khu chợ. Trong lúc cãi nhau, cậu bé đã buột miệng nói ra từ "đồ ti tiện". Đó là từ mà quân lính dùng để nhục mạ những người da màu bản địa, là một từ mang tính sỉ nhục và khiêu khích vô cùng lớn, thế là từ tranh cãi biến thành ẩu đả. Sau đó, gã đàn ông kia bị chết, trên ngực cắm con dao mà chính ông ta dùng để đe dọa cậu bé.

Thực ra, cậu bé chỉ đơn thuần là tự vệ, nhưng cậu ta lại mắng đối phương là "đồ ti tiện" ngay giữa chợ, một cậu bé Rajput da trắng chửi người da màu bản địa là kẻ ti tiện, khiến cho dân chúng không khỏi phẫn nộ.

Lúc đó, chú của cậu bé, người có sức ảnh hưởng rất lớn trong vùng, đã thuyết phục những người đứng đầu bộ tộc của gã đàn ông kia suốt đêm, nhưng đối phương không chịu bỏ qua. Họ cử hai người tới đốt cửa hàng của bố cậu bé, thiêu chết cả bố và mẹ của cậu ta.

Cậu bé đã dùng khẩu súng trường cũ của bố mình để lại để bắn chết hai người đàn ông đó tại một hoang mạc phía ngoài thành Waz, sau đó dẫn em gái chạy trốn suốt đêm. Tuy nhiên, hai anh em đã không thể chạy thoát. Trong lúc bỏ trốn, em gái của cậu bé bị ngã gãy một chân, còn cậu bé thì bị bắn chết.

Nhưng thảm kịch vẫn chưa dừng lại ở đó, cái chết của gia đình cậu bé đã tạo thành mối hận thù chồng chất giữa hai gia tộc. Chú của cậu bé đã giết hết cả nhà gã đàn ông và hai kẻ phóng hỏa, sau đó, gia tộc của những người đó lại giết chết tất cả những người trong gia tộc của cậu bé. Dần dần, số người chết càng lúc càng nhiều.

Cuộc chém giết lây lan nhanh chóng như một đại dịch, khiến đám đàn ông người nào người nấy như bị ma ám, tính hung hãn trỗi dậy, hận thù chồng chất. Nhiều năm sau, gia tộc của cậu bé nọ đã không còn một người đàn công trưởng thành nào, chỉ còn lại vài người già, trẻ con và phụ nữ. Họ

https://thuviensach.vn

không thể ngăn cản vụ tàn sát, cũng không thể chấm dứt hận thù, đành phải rời bỏ quê hương đi nơi khác.

Vậy là từ đó, bộ tộc Rajput biến mất khỏi dòng chảy lịch sử và lãnh thổ Pakistan.

Câu chuyện thứ hai, nhân vật chính là một người đàn ông dạy học trong một ngôi trường làng. Ông ta có một người vợ xinh đẹp và hai đứa con đáng yêu. Năm đó, Afghanistan bị xâm lược, ông ta cùng những người đàn ông trong thôn cùng cầm vũ khí đánh giặc. Khi quay trở về từ chiến trường, người đàn ông đau đớn phát hiện thôn làng của mình đã bị quân xâm lược tấn công. Họ đã dùng một loại khí độc để giết chết dân làng, về sau, loại khí độc đó được gọi là vũ khí hóa học.

Người đàn ông nọ đã trở thành một kẻ cô độc, không gia đình, ngay cả thôn làng ghi dấu cuộc sống trước kia của ông ta cũng đã chết, chỉ còn lại khung cảnh hoang vắng, tiêu điều, và những xác người không được chôn cất. Thế là ông ta lại ra đi, lại cầm lấy vũ khí và trở thành thủ lĩnh tối cao của một vùng. Dần dần, ông ta tập hợp được một đội quân, lập nên lực lượng du kích chiếm cứ một vùng. Mặc dù sau đó, ông ta lại lấy vợ sinh con, nhưng hàng năm, vào ngày vợ cũ mất, hung tính của ông ta lại bùng phát.

Hôm đó chính là ngày giỗ của vợ cũ. Người đàn ông ra chợ mua đồ cúng lễ, và ông ta đã nhìn thấy một cô bé xinh đẹp, có làn da trắng, rất giống người châu Âu. Dưới sự tác động của hơi men, ông ta đã buông lời chọc ghẹo cô bé. Rượu và lòng thù hận khiến một người đàn ông hơn năm mươi tuổi không còn mạnh mẽ như thời trai trẻ, cuối cùng, ông ta đã chết dưới tay của anh trai cô bé.

Đây vốn dĩ chỉ là hận thù cá nhân, cùng lắm thì là hận thù giữa hai gia đình, nhưng mấy năm chiến tranh, quân xâm lược đã giết quá nhiều người,

https://thuviensach.vn

trong khi Rajput, một bộ tộc thiểu số nhưng lại rất giàu có, lại luôn coi thường những người dân nghèo khó trong vùng.

Thủ lĩnh tối cao của bộ tộc bản địa quyết định nhân cơ hội này đuổi những người Rajput ra khỏi vùng đất của họ. Tên của vị thủ lĩnh đó là Jari Naboo Hardel, ông ta cũng chính là bố của Hassan.

Có thể là vì thời thế thay đổi, cũng có thể vì đã quen với mối thù khắc sâu tận xương tủy nên khi kể lại những chuyện này, thái độ của Lâm vô cùng bình tĩnh. Anh kết thúc câu chuyện bằng một câu: "Người em gái của cậu bé bị bắn chết đã sang Anh, sống thay cho anh trai cô và những người trong gia tộc. Người ấy chính là mẹ anh."

Liếc nhìn bầu trời ngoài khung cửa, sao đã lặn gần hết, chắc trời sắp sáng rồi. Đột nhiên, tôi cảm thấy lạnh đến phát run, không biết có phải vì luồng gió nãy giờ vẫn luồn qua cửa sổ vào phòng hay không. Tôi đứng dậy, đóng cửa sổ, cầm ấm nước trên bàn lên, phát hiện nó đã lạnh ngắt, đành phải đun một ấm khác. Lâm vẫn im lặng ngôi trên xô pha, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thì có vẻ ngoan ngoãn, nhưng niềm vui đã biến mất khỏi mắt anh.

Tôi len lén quay lại nhìn anh, sự im lặng của anh khiến tôi sợ hãi. Sự thù hận, đau khổ, xa lạ, bất lực, và quan trọng nhất là sự quyết tâm kia, hình như tôi cũng từng thấy trên khuôn mặt của ai đó. Chính là Hassan.

Tôi đưa cốc cà phê cho anh, anh chỉ cầm mà không uống. Trong làn khói trắng mờ ảo bốc lên từ miệng cốc, sự im lặng kéo dài của anh khiến tôi ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ làm phiền đến anh.

"Không phải anh quen Hassan ở Cambridge. Bọn anh quen nhau trong một cuộc đấu giá ngựa ở Anh. Hôm đó, anh trai anh nói muốn tặng anh một con ngựa làm quà sinh nhật mười bốn tuổi. Trong bộ tộc Rajput, mười bốn

https://thuviensach.vn

tuổi tức là đã trưởng thành. Anh đã cùng anh trai đích thân tới cuộc bán đấu giá để chọn con ngựa vừa ý nhất.”

Tôi sực nhớ ra Lâm từng nói có một người anh trai ở Cambridge, bèn hỏi: “Anh trai anh hiện giờ ở đâu?”

Một tia đau khổ thoáng hiện lên trong mắt Lâm, khiến tôi im bặt, không dám hỏi tiếp. Rất lâu sau đó tôi mới biết, Lâm và Ngô Thiên Kỳ, người anh trai mà anh nhắc tới, là anh em cùng cha khác mẹ. Bố đẻ của Lâm không phải là Ngô Chung. Tôi cứ tưởng Hassan và Lâm chỉ đơn thuần là những người khác tộc và có tính cách trái ngược, một người thì thâm trầm khó đoán, còn một người thì sôi nổi phóng khoáng, nên mới xảy ra mâu thuẫn; không ngờ đằng sau họ lại là cả một mối hận thù sắc tộc lớn đến thế.

Lâm chậm rãi tiếp tục câu chuyện của mình: “Anh và Hassan cùng thích một con ngựa đen tuyền, nhưng bốn vó lại trắng như tuyết. Anh trai anh đã dùng toàn bộ số tiền mình có để mua nó, đó cũng là cái giá cao nhất trong các cuộc đấu giá năm đó, nhưng Hassan nhất quyết giành con ngựa đó bằng được. Cuối cùng, họ thỏa thuận sẽ đua ngựa với nhau, người nào thắng sẽ dành được Ô Mục. Mễ Lạp, em biết không, từ trước tới nay, anh trai anh chưa từng thua trong một cuộc đua ngựa nào.”

“Trận đó… lại thua sao?” Tôi khẽ hỏi, thầm nghĩ chắc con ngựa đen mà Hassan cưỡi chính là Ô Mục. Sao lại đặt cho nó một cái tên ngờ nghệch, chẳng liên quan gì đến dáng vẻ dũng mãnh của nó thế nhỉ?

Lâm đáp: “Không, hai người hòa nhau. Anh trai anh rất tức giận, thân là kị thủ giỏi nhất của bộ tộc, đó là lần đầu tiên anh ấy bị cầm hòa. Không ngờ Hassan còn tức giận hơn cả anh trai anh nữa, vì anh ta cũng chưa thua ai bao giờ. Hai người đành phải cùng nhau nuôi dưỡng Ô Mục, nhưng vẫn không hỏi han nhau câu nào. Sau khi biết được thân phận của nhau, họ lại càng khó trở thành bạn bè.

https://thuviensach.vn

Nhưng mọi chuyện đã thay đổi sau một buổi tranh luận. Các buổi tranh luận nổi tiếng của Đại học Cambridge xuất hiện từ thế kỉ trước, mô phỏng cách nghị sự của Hạ viện Anh, cũng được coi là cái nôi của những chính trị gia tương lai. Chủ đề của buổi thảo luận hôm đó là vạch tội Nixon. Anh không hiểu vì sao anh trai anh lại mời Hassan làm người biện luận hỗ trợ cho mình, và cùng không hiểu sao anh ta lại nhận lời. Đó là lần đầu tiên hai người họ đứng cùng một chiến tuyến. Kết quả của buổi tranh luận là 345 phiếu tán thành và 2 phiếu phản đối. Sau đó, Hassan và anh trai anh đã nổi tiếng khắp Cambridge.

Bọn họ trở thành bạn bè, thường xuyên rủ nhau đi xem kịch, cùng huấn luyện Ô Mục, thậm chí còn kéo nhau tới tận London để hẹn hò tập thể. Lúc anh hỏi, anh ấy đã nói: “Thù hận là thứ không thể nói rõ ràng được”.” Nói tới đây, Lâm khẽ thở dài, nếu thù hận là thứ không thể nói rõ ràng được thì lịch sử nhân loại cũng sẽ không có nhiều vụ tàn sát đẫm máu như vậy.

“Bọn anh đã cùng nhau trải qua một khoảng thời gian rất vui vẻ ở London, cưỡi ngựa, uống rượu, tham dự đủ loại tiệc tùng.” Sự vui vẻ trước kia khiến vẻ mặt của anh rạng rỡ phần nào. “Hassan là tâm điểm của các bữa tiệc, anh ta luôn có những cách nhìn độc đáo về chính trị, văn học, tôn giáo, thiên văn, địa lí và ăn uống chơi bời. Không có thứ gì là anh ta không biết, nên anh ta rất được lòng các cô gái.

Thế rồi, đột nhiên anh ta quyết định về nước kết hôn. Anh ta mời hai anh em anh cùng đi. Anh trai anh rất hào hứng, vì bọn anh đều sinh ra ở London, chưa từng tới Pakistan lần nào, nên rất muốn biết đất nước đó như thế nào. Bọn anh đã bay tới Pakistan để tham dự hôn lễ của Hassan, nhưng vừa hạ cánh đã bị giam lỏng.”

Tôi khẽ kêu lên một tiếng.

“Bọn họ đòi một số tiền chuộc rất lớn, ngay cả gia tộc của anh cũng không thể trả nổi.”

https://thuviensach.vn

Tôi khẽ lắc đầu. “Hassan đã lên kế hoạch cho tất cả sao? Không thể nào.”

Lâm lạnh lùng hỏi: “Em cảm thấy Hassan không thể nào làm việc vô liêm sỉ như thế sao?”

Tôi bối rối, không biết nên nói thế nào.

Về sau, khi đã trải qua nhiều biến cố, tôi mới biết Lâm nói đúng. Hassan trước tiên là thủ lĩnh của bộ tộc Pashtun, sau đó là một chính khách, cuối cùng mới là một người đàn ông với những yêu hận tình thù bình thường. Chính khách là người mưu cầu lợi ích nào đó trong quá trình làm chính trị, lợi ích này có thể là tư lợi, cũng có thể là lợi ích cho quốc gia, dòng tộc. Dưới tiền đề này, thiện ác, thị phi, trắng đen, trong con mắt của người đời, chẳng qua đều là thủ đoạn.

Lâm im lặng vài giây rồi nói tiếp, giọng điệu đã ôn hòa hơn: “Lúc đó, gia tộc của Hassan đã quyết định tham gia cuộc thánh chiến. Muốn đánh nhau thì phải có tiền, một vài người cho rằng Rajput vốn là ngoại tộc, những đồng tiền bọn anh kiếm được đương nhiên đều thuộc về Pakistan và bộ tộc Pashtun."

Đây là thứ lí luận ăn cướp gì vậy? Tôi thật không thể tin Hassan lại là người vạch ra kế hoạch bắt cóc đòi tiền đó, anh ta có vẻ cương trực và thẳng thắn thế cơ mà.

“Trong khoảng thời gian bọn anh bị giam lỏng, có một cô gái thường lén tới thăm, đưa nước và thức ăn cho bọn anh. Về sau anh mới biết cô ấy chính là Laila, vị hôn thê của Hassan.” Anh dừng lại một lúc lâu, mắt dán chặt xuống nền nhà, sau đó mới tiếp: “Laila đã giúp bọn anh bỏ trốn vào buổi tối ngay trước hôn lễ của cô ấy.”

Tôi há hốc miệng.

https://thuviensach.vn

“Gia tộc của Laila và Hassan đều có địa vị rất cao quý trong bộ tộc Pashtun, là giáo đồ đạo Hồi Pashtun chính thống. Phụ nữ đào hôn sẽ bị xử như tội thông dâm, đều phải chết.”

“Xử như tội thông dâm, đều phải chết? Tức là bị cho vào lồng heo và dìm chết sao?” Tôi kích động hỏi.

“Họ sẽ trói người đó lại và ném đá cho đến chết.”

Ném đá cho đến chết? Thật rùng rợn và tàn nhẫn!

“Thực ra, sau những phong trào đấu tranh từ thập niên sáu mươi, phụ nữ Pakistan đã được hưởng rất nhiều quyền lợi về việc học hành, việc làm và hôn nhân. Nhưng sau vụ đảo chính vào năm 1977, Tướng Zia-ul-Haq đã áp dụng hàng loạt “Pháp lệnh Hood", theo đó, dân chủ được coi là khái niệm của phương Tây, phi Hồi giáo, “Burqa và cuộc sống tù túng” được coi là truyền thống và mĩ đức phù hợp với đạo Hồi. Phụ nữ một lần nữa bị yêu cầu ở trong nhà, nếu xuất hiện ở nơi công cộng, họ phải mặc Burqa che kín đầu và mặt. Mặc dù vấp phải sự phản đối từ đa số nữ giới và dư luận trong và ngoài nước, nhưng Tướng Zia-ul-Haq vẫn khăng khăng làm theo ý mình. Ông ta cho rằng đòn roi và ném đá là hình phạt độc đáo của đạo Hồi, phù hợp với lễ nghi tôn giáo.”

“Tại sao ông ta lại muốn làm như vậy?” Tôi hỏi.

“Lâm khẽ đáp: “Zia-ul-Haq một mực tin rằng Pakistan chính là vườn địa đàng giữa cõi trần của đạo Hồi và thực hiện những chính sách này cũng là đấu tranh chống lại tà ác phi Hồi giáo.”

“Vị tướng quân này điên mất rồi!” Tôi cảm thán.

“Bản thân ông ta không cho rằng như vậy. Các nhà độc tài, thủ lĩnh quân phiệt, thậm chí những kẻ hủy diệt chủng tộc, đều cảm thấy họ là chính nghĩa, không có ngoại lệ.”

https://thuviensach.vn

Sau một tiếng thở dài, Lâm trở lại với câu chuyện dang dở: “Buổi tối hôm đó, bọn anh dẫn theo Laila bỏ trốn, nhưng chưa đi được bao xa, anh trai anh đã vì bảo vệ cô ấy mà bị đánh chết.”

“Anh trai anh bảo vệ cô ấy sao?”

“Mễ Lạp, Laila bỏ trốn vì anh trai anh.”

Cô ấy bỏ trốn vì anh trai của Lâm sao? Đầu óc tôi trở nên hỗn loạn.

“Anh từng nói với em rằng anh trai anh ở Cambridge, thực ra đó là phần mộ của anh ấy, mẹ anh đã phải tìm mọi cách mới chuộc lại được thi thể của anh ấy.”

“Vậy tại sao Laila lại trở thành bạn gái của anh?”

“Theo quy định của bộ tộc, người phụ nữ đào hôn phải nương tựa vào một người đàn ông nào đó, nếu người đàn ông đó chết, cô ấy sẽ do anh hoặc em trai của người đàn ông đó chăm sóc, nếu không sẽ phải quay về nhà.”

“Chăm sóc ư?”

“Phong tục của đạo Hồi là đàn ông có quyền lấy bốn vợ, không phải vì trọng nam khinh nữ mà là vì trong chiến tranh, đất nước đã mất đi quá nhiều đàn ông, tỉ lệ nam nữ bị mất cân bằng nghiêm trọng. Một người đàn ông phải kiêm luôn việc chăm sóc những bà quả phụ của người khác, những quả phụ này thường chỉ vợ của anh em trai hoặc của hàng xóm, thậm chí đôi lúc là vợ của bạn, đương nhiên việc này cũng vì mục đích duy trì nòi giống.”

Tôi thật sự không hiểu nổi, từ trước đến nay, tôi vẫn giữ quan điểm vợ của bạn không thể tơ tưởng, chị dâu em chồng không thể yêu nhau, nhưng ở mảnh đất đó, dưới sự tàn phá của chiến tranh và mục tiêu bảo tồn sắc tộc, lại tồn tại một hệ quy tắc hành vi hoàn toàn khác.

https://thuviensach.vn

Lâm nhìn tôi chằm chằm, nói: “Vào ngày anh trai anh chết, anh đột nhiên hiểu ra mình là nạn dân, mẹ anh cũng vậy, bọn anh đều bị đuổi khỏi quê hương của mình. Mặc dù sinh trưởng ở London, nhưng đó không phải là quê hương của anh, bọn anh chỉ có một con đường, đó là trở về, đòi lại đất đai và nhà cửa vốn thuộc về mình, ngoài con đường đó không còn con đường nào khác.”

Trời đã sáng, khi những tia nắng sớm đầu tiên chiếu vào phòng, Lâm đột nhiên giật mình như thể vừa từ quá khứ trở về hiện tại. Anh nhìn tôi, mỉm cười, buông một câu nhẹ như không: “Ồ, trời sáng rồi.” Nụ cười của anh vô cùng yếu ớt và mệt mỏi. Tôi rất sợ nụ cười này, khi dẫn tôi chạy trốn Hassan, anh cũng cười như thế. Đó là nụ cười khi Dante bàn về Shakespeare, khi Hassan nhắc tới Pashtunistan, là nụ cười khi người ta nói về tín ngưỡng, chân lí, về tình yêu sâu sắc nhất lòng mình.

Tim tôi như bị đè dưới một tảng đá, một cảm giác đau đớn tột cùng len lỏi tận đáy lòng.

Lâm nhìn về một nơi xa xăm, khẽ ngâm nga: “Joseph sẽ quay lại Canaan, xin đừng bi lụy. Hovel sẽ trở lại vườn hồng, xin đừng bi lụy. Nếu cơn hồng thủy dâng lên nhấn chìm mọi thứ, Noah sẽ là người chỉ đường cho bạn trong mắt bão, xin đừng bi lụy…”

Đây là thơ của Hafez. Tôi rùng mình, cả anh và Hassan đều muốn quay về quê hương, nhưng quê hương của họ ở đâu?

“Lâm?” Tôi khẽ gọi.

Anh quay sang, đợi tôi lên tiếng. Tôi đã từng hỏi Hassan điều anh ta mong muốn nhất là gì. Hassan muốn xây dựng một vùng đất tự do và hòa bình cho người Pashtun. Bây giờ, tôi cũng hỏi anh như vậy. Anh chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt vỡ vụn.

https://thuviensach.vn

“Anh muốn người Rajput quay trở lại quê hương, có phải không? Đây chính là điều anh đang phấn đấu, là trách nhiệm của anh, có phải không?” Khi nói ra câu này, tôi chỉ muốn khóc. Dù là buôn bán hay chế tạo vũ khí, rõ ràng là anh đang muốn khơi dậy một cuộc chiến đẫm máu.

Thực ra, Lâm đã nhiều lần bóng gió với tôi những điều này, ở Gama, ở Changga, dọc đường gió tuyết, anh nói ghen tị với sự tự do, bình an và vui vẻ của tôi không chỉ một lần. Nếu vấn đề lớn nhất của một đời người là không lấy được chồng thì so với Lâm và những người dân Pakistan, cuộc đời tôi thực sự quá thư thái, tự do.

“Mễ Lạp!” Đột nhiên, Lâm kéo tôi khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. Tôi ngước lên nhìn, anh định nói gì đó nhưng lại ngập ngừng một lúc mới lên tiếng, giọng run run: “Em sẽ đợi anh chứ?”

… Tôi không biết nữa. Tôi không dám đối diện với ánh mắt mong chờ của anh, vội nhìn đi chỗ khác, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh không hề dịch chuyển, tôi đành phải quay lại, nói: “Lâm, hãy buông tha cho em.” Cái thế giới tàn khốc và xa lạ đó thực sự khiến tôi sợ hãi.

Bỗng anh nắm lấy tay tôi, nói: “Đi, anh đưa em tới một nơi!” Nói rồi bèn đứng dậy, như thể đã hạ quyết tâm rất lớn. Tôi do dự, lí trí mách bảo tôi đừng đi, nhưng nhìn những ngón tay trắng toát vì căng thẳng và biểu cảm như muốn đặt cược tất cả vào ván bài cuối cùng của anh, tôi lại thấy tim mình đau nhói. Tôi dứt khoát đứng dậy, được, chân trời hay góc bể, núi đao hay biển lửa, tôi cũng sẽ theo anh.

Lâm nhìn sâu vào mắt tôi, sau đó kéo tôi xuống lầu. Thành phố đã bắt đầu vào giờ cao điểm buổi sáng, tiếng còi xe, tiếng người nói, đủ loại âm thanh hỗn độn và huyên náo. Lâm nắm chặt tay tôi, đi giữa dòng người đông đúc, lòng bàn tay nóng hổi và nhớp nháp mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Tôi hỏi anh có cần gọi xe không, anh nói đi bộ cũng được. Sau đó, anh dẫn tôi tới đường Hằng Sơn, cách đường Giang Tô không xa lắm.

Đường Hằng Sơn trước kia thuộc tô giới Pháp, là địa điểm nổi tiếng ở Thượng Hải. So với những khu vực còn lại của thành phố, nó giống như một ngõ hẻm cổ kính với những ngôi nhà nhỏ theo phong cách châu Âu, loang lổ rêu xanh và cỏ dại, từ trong những bức tường bao, thấp thoáng vọng ra tiếng cười nói lảnh lót như tiếng chuông ngân, cho thấy rõ sự mênh mang của năm tháng và vẻ phong tình của Thượng Hải xưa.

Lâm kéo tôi đi sâu vào con ngõ, trước mặt là những lá cây ngô đồng phấp phới, khẽ xào xạc trong gió xuân ấm áp. Đến trước một biệt thự, anh thản nhiên mở cửa đi vào.

“Đây là đâu vậy? Quán ăn hay khách sạn?” Các ngôi nhà ở đường Hằng Sơn đa phần đều là di tích lịch sử, nếu không được trưng dụng làm đại sứ quán của một quốc gia nào đó thì lại bị niêm phong làm bảo tàng hoặc là nhà ở cho một quan chức cấp cao nào đó.

Lúc này, trước mắt tôi là ba căn nhà xám xịt và bụi bặm, trông cứ như ba hộp diêm xếp cạnh nhau, trong sân không hoa không cỏ, chỉ có những vách đá dốc đứng và một cầu thang ngoằn ngoèo, bên cạnh cầu thang, cũng chính là sảnh trước của căn nhà, có trồng vài cây bạch dương.

Tôi kinh ngạc vô cùng, đây chẳng phải là Gama thượng sao? Nói một cách chính xác là nhà của Wughi ở thôn Gama thượng.

Tôi tròn mắt nhìn Lâm, hỏi: “Anh đã dựng lại nhà của Wughi sao?”

“Ừ, có giống không?”

“Giống, quá giống ấy chứ! Em không biết là anh lại thích nhà của Wughi đến như vậy.” Ở thôn Gama thượng, Lâm hòa nhập rất tốt với cuộc sống của dân địa phương, cưỡi ngựa, chơi polo, hút thuốc lá, anh đều giỏi;

https://thuviensach.vn

nhưng thích tới mức dựng lại cả một căn nhà ở cái nơi tấc đất tấc vàng như Thượng Hải thì hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi.

“Anh xây căn nhà này không phải vì thích nó.” Lâm vừa nói vừa mở cánh cửa gian phòng bên trái, ra hiệu bảo tôi đi vào.

“Không thích thì dựng làm gì?” Tôi vừa hỏi vừa bước vào trong, lại sững sờ, căn phòng này rất rộng, nội thất và cách bài trí gần như giống hệt với căn phòng ở Gama: hai chiếc giường kê ở hai bên gian phòng, lò sưởi, tấm thảm trên tường, và cả cây gậy nhỏ anh dùng để viết chữ lên đất khi dạy tôi tiếng Urdu… chỉ có điều, đẳng cấp đã được nâng tầm từ một lều trại cho nạn dân thành khách sạn Burj Al Arab ở Dubai.

Trong phòng có rất nhiều gối dựa màu sắc sặc sỡ, tường được sơn màu xanh lam chỗ đậm chỗ nhạt, tấm thảm treo hoa mĩ, lò sưởi tinh tế, mái vòm kiểu Ivan toát lên vẻ xa hoa của Trung Á. Ánh sáng lọt vào phòng qua vách tường và khe hở của mái nhà, khi mặt trời di chuyển, ánh sáng không ngừng biến đổi và giao thoa, tạo thành những đốm sáng nhấp nháy. Tôi đưa tay khẽ chạm vào những đốm sáng đó.

“Có giống sân thượng ở Gama không?” Lâm bước đến, khẽ hỏi. “Đợi xây xong nhà thì ngay cả lúc trời mưa, em vẫn có thể nhìn thấy tất cả các vì sao ở Bắc bán cầu, bao gồm cả sao Thiên Lang và sao Bắc Cực.”

Tôi ngỡ ngàng nhìn anh.

“Phòng bên cạnh là bếp và phòng khách, phòng mà Wughi ở, anh đã sửa thành phòng đọc sách, phía sau là nhà vệ sinh. Anh đã lắp thang dẫn lên sân thượng, đến mùa thu, em có thể phơi quả hạnh trên sân thượng. Thang máy, tự động lên xuống, như vậy em sẽ không bị ngã nữa. Phải rồi, anh có mua cho em một ít quần áo và trang sức, treo ở đằng kia kìa.

Ngôi nhà bên cạnh, anh cũng mua rồi, định sẽ trồng một rừng cây hạnh, quy mô đương nhiên không thể lớn bằng ở Gama, nhưng chỉ cần quy hoạch

https://thuviensach.vn

tốt là có thể trở thành một khu rừng nhỏ xinh đẹp, vấn đề lớn nhất là ở đây không có núi tuyết.” Giọng anh có vẻ tiu nghỉu. “Anh đã nghĩ rất nhiều cách, nhưng đều không được. Mễ Lạp! Điều anh ngày nhớ đêm mong không phải là căn nhà này, mà là những ngày tháng có em bên cạnh.” Anh nhìn đăm đăm vào mắt tôi và nói.

Tôi sững sờ tới mức không thốt nên lời.

“Em từng nói Gama là một nơi tuyệt vời, có thuốc lá để hút, có trò polo, còn có cô gái yêu anh, cho nên anh đã dựng nên ngôi nhà này. Nhưng không biết, bây giờ cô gái đó có còn yêu anh nữa không?”.

“Đừng nói nữa!” Tôi ngắt lời anh.

“Em hỏi anh rằng dẫn dắt người Rajput quay trở về quê hương có phải là trách nhiệm và khát vọng của anh không, anh không thể lừa dối em, đó đúng là vận mệnh trời định cho anh, nhưng ngoài điều này ra, điều anh mong muốn nhất là được ở bên em, cùng thức dậy, cùng ăn cơm, dạy em tiếng Urdu, cùng đi dạo trong rừng hạnh nhân và có em đứng xem anh thi đấu polo.”

“Anh có Laila rồi mà.” Tôi khẽ nói.

Anh nhíu mày. “Anh sẽ chia tay cô ấy… Người anh yêu là em, em rõ hơn ai hết mà.”

Tôi im lặng.

“Giữa anh và Laila chỉ là liên minh chiến lược, đôi bên cùng có lợi mà thôi.” Lâm giải thích.

“Liên minh chiến lược?”

https://thuviensach.vn

“Anh và cô ấy không có tình cảm gì cả, nhưng người của bộ tộc anh cần thế lực của gia tộc cô ấy. Từ trước tới nay, anh luôn giấu em những điều này, vì muốn em có được một cuộc sống giản đơn, vui vẻ. Nhưng… “ Vẻ mặt anh bỗng trở nên hoang mang. “Từng giây từng phút, anh luôn nhớ đến em, ngày hoa anh đào ở Cambridge nở rộ, anh sực nhớ em nói tháng Ba sẽ tới thăm anh, nhưng anh đã từ chối. Thế nên anh đã đến Thượng Hải, trở thành hàng xóm của em. Nhìn thấy em ngày ngày đi làm, về nhà, nhìn thấy ánh đèn từ cửa sổ phòng em, anh thường tự hỏi, em có biết anh đang nhớ em không. Cô kĩ nữ trong kĩ viện ở Changga nói với anh rằng em hỏi cô ấy anh có thích em chút nào không, cô ấy nói em rất đau lòng vì từ trước tới nay, anh chưa từng nói yêu em.” Câu cuối cùng, anh hạ thấp giọng tới mức gần như thì thầm. Không biết từ lúc nào, anh đã tiến sát lại, kề vào tai tôi. “Thực ra em đã biết người trong lòng anh là ai, chỉ có điều em sợ hãi, có phải không?”

Tôi ngẩng phắt đầu lên, cảm giác bị nói trúng tim đen thật tồi tệ. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, như thể nhìn thấu tận đáy lòng tôi, khẽ nói: “Mein tumhay pyar karta hun.”

“Đây là tiếng Urdu ư?” Sau giây phút chấn động, tôi khẽ hỏi.

Anh gật đầu.

“Câu này anh chưa dạy em. Nghĩa là gì vậy?” Tôi bối rối hỏi.

“Nghĩa là từ nay về sau, anh sẽ không để em phải một mình đối diện tất cả nữa. Anh hứa.”

Lâm không phải là một thầy giáo giỏi, nói gì cũng chỉ nửa chừng. Rất lâu sau tôi mới biết, “Mein tumhay pyar karta

hun” trong tiếng Urdu có nghĩa là “Anh yêu em”, chính xác hơn có thể dịch là: “Anh yêu em, đến chết cũng không thay lòng đổi dạ.”

https://thuviensach.vn

Anh nói anh yêu tôi, đến chết cũng không thay đổi.

“Trước kia, anh đã phạm sai lầm khi bỏ rơi em. Anh hứa sẽ không bao giờ tái phạm, anh sẽ xử lí ổn thỏa chuyện với Laila, sẽ đối xử tốt với em, sẽ không bao giờ để em phải vất vả nữa, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau. Được không?” Nói rồi, anh ôm tôi vào lòng, khẽ vuốt ve gương mặt tôi.

Tôi lắc đầu một cách bất lực, đặt tay lên ngực anh, cảm nhận trái tim đang đập vừa nhanh vừa mạnh của anh, lí trí kêu gào “không được” nhưng trái tim lại không nghe lời.

“Mấy tháng qua, em có nhớ anh chút nào không?”

Tôi không đáp.

“Một chút cũng không sao?”

…

Anh nâng mặt tôi lên, đối diện với đôi mắt đen láy, sâu thẳm đang trào dâng những cơn sóng mãnh liệt, sau đó cúi xuống hôn tôi, ban đầu chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, khơi gợim nhưng đã nhanh chóng trở nên điên cuồng.

Tôi sợ hãi chống cự. Anh vừa thở dốc vừa nói: “Anh chỉ muốn hôn em thôi mà. Chỉ hôn thôi…”

Trong nháy mắt, người tôi mềm nhũn. Đâu có người phụ nữ nào chống đỡ được những lời thì thầm ngọt ngào cả người đàn ông mình yêu. Tất cả những suy nghĩ trong đầu đều trở nên hỗn loạn, Lâm bế tôi lên giường, ôm chặt lấy tôi, ngăn cản ý muốn chạy chốn của tôi bằng những nụ hôn triền miên, vấn vít, rồi anh nghiêng đầu sang một bên, rồi…

Vài giây sau, tôi tức điên người. Anh ngủ mất rồi.

https://thuviensach.vn

Một người phụ nữ bị một người đàn ông bế lên giường, sau đó chẳng phải sẽ làm "chuyện đó" sao? Trong khi tôi vẫn đang phân vân giữa việc từ chối và phục tùng, sao anh có thể ngủ được chứ? Đây rõ ràng là một sự sỉ nhục quá lớn!

Tôi khẽ lay vai anh, không thấy anh nhúc nhích, chuyển sang kéo tai, anh vẫn không nhúc nhích. Đàn ông gì mà ngủ say như chết. Lôi tôi đến làm tấm nệm, làm gấu ôm sao? Tôi ngọ nguậy, định ngồi dậy, anh bất ngờ dụi đầu vào cổ tôi, đè chặt vào hai chân, hai tay tôi, mơ màng nói: "Lạp Nhi, nằm yên đi!" Lần này thì xong rồi, ngoại trừ cái đầu còn ở ngoài, tôi chẳng khác gì Tôn Ngộ Không bị đè dưới chân núi Ngũ Chỉ.

Lâm làu bàu bên tai tôi: "Vì chờ em nên suốt mấy ngày nay anh không chợp mắt. Ngoan nào, cho anh ngủ một lát." Tim tôi như tan chảy, mấy ngày qua không chợp mắt sao, chắc là đúng thế rồi, nếu không sao có thể xuất hiện ngay khi tôi đặt chân lên tầng bốn được? Anh đã ngồi chờ tôi suốt mấy ngày sao?

Bên tai là tiếng hít thở đều đều, trước mắt là những đốm sáng giao thoa trong không trung, anh nói ngay cả khi trời mưa cũng có thể nhìn thấy các vì sao ở Bắc bán cầu, từng gốc cây, ngọn cỏ, từng ngôi nhà, viên ngói, đều thấm đẫm tâm huyết của anh, còn cả cây bạch dương ở trước nhà nữa, mặc dù chỉ là cây non nhưng ở Giang Nam làm gì có cây bạch dương, chắc anh phải vận chuyển từ một nơi rất xa tới. Tôi từ từ nhắm mắt lại, anh muốn ngủ thì cứ để anh ngủ vậy.

Tôi nằm mơ. Trong mơ, tôi thấy núi Ngũ Chỉ, Tôn Ngộ Không và Đường Tăng khi còn nhỏ. Con khỉ nhỏ mắc lỗi, Đường Tăng giận đến mức không thèm để ý đến nó, thế là nó kéo vạt áo cà sa của Đường Tăng, ngước đôi mắt đen láy lên van nài. Nhìn bộ dạng khổ sở của nó, tôi bật cười và giơ tay ra.

https://thuviensach.vn

Con khỉ nhỏ nhảy lên lòng tôi, ngẩng đầu nhìn, nó mới đáng yêu làm sao! Những ngón tay thon dài của nó đặt lên ngực tôi, vừa buồn vừa đau. Đột nhiên, tôi cảm thấy rất nóng, cái nóng lan từ ngực ra toàn thân, vô cùng khó chịu. Tôi muốn đẩy con khỉ xuống, nhưng không hiểu sao lại không cựa quậy nổi. Đột nhiên, phía dưới nhói lên một cái. Cảm giác đau đớn không mãnh liệt lắm nhưng xa lạ. Tôi vẫn chìm trong giấc mơ kì lạ, chỉ cảm thấy toàn thân như bốc hỏa, càng lúc càng khó chịu, hơi thở hổn hển vang lên bên tai tôi.

Tôi choàng mở mắt, lập tức nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Lâm, đôi mắt anh vẫn đẹp vô cùng, nhưng giờ đã ý loạn tình mê. Thấy tôi đã tỉnh, anh liền nuốt tất cả sự sợ hãi, kinh ngạc mà tôi chưa kịp thốt ra bằng một nụ hôn.

Phản ứng đầu tiên của tôi là đẩy anh ra, nhưng cảm giác của cơ thể và động tác của anh nói cho tôi biết, tất cả đã quá muộn. Tôi đã hoàn toàn lạc lối trong thế giới của anh rồi. Giữa ánh sáng mờ ảo, anh chăm chú nhìn tôi, ánh mắt vừa xót xa vừa áy náy, nhưng nhiều hơn cả là sự cương quyết. Tôi không dám tin đây là sự thật, tiếng thét nghẹn cứng trong cổ họng, nước mắt từ từ lăn xuống, không phải vì anh nhân lúc tôi không đề phòng mà chiếm hữu tôi, mà vì cuối cùng, tôi vẫn rơi vào kết cục này.

Vận mệnh luôn đi theo quỹ đạo riêng của nó, những điều phải xảy ra sớm muộn cũng sẽ xảy ra, nhưng giữa tôi và anh có biết bao con người, với biết bao mối quan hệ phức tạp: Laila, Alice, bố mẹ anh, anh Vương, và cả cái gọi là trách nhiệm nặng nề đối với dân tộc Rajput nữa.

Tôi khẽ gọi tên anh, cất tiếng hỏi giữa hơi thở đứt quãng: “Sao… anh có thể… đối xử với em như thế?” Trong mắt anh hiện lên sự day dứt, nhưng chỉ là thoáng qua. Tôi vẫn nhìn thấy các vì sao ở Bắc bán cầu, nhưng tuyệt nhiên không thấy đường lui cho mình nữa.

https://thuviensach.vn

Hoan lạc dai dẳng khiến con người không kiềm chế nổi. Anh thì thầm vào tai tôi: “Lạp Nhi, em mãi mãi là của anh, mãi mãi!”

Điều này, thực ra đã sớm là định mệnh.

Trời sáng, rồi lại tối, hay thực ra là chưa bao giờ sáng? Tôi mơ màng nằm trên giường, nghĩ bụng mình phải nổi giận, phải chất vấn anh sao dám làm như vậy, nhưng toàn thân rã rời, nặng trịch khiến tôi không sao nhúc nhích nổi. Cuộn người trong đống chăn, tôi nghe thấy tiếng nước chảy tí tách ngoài sân, hình như trời đang mưa.

Tôi từ từ mở mắt, bắt gặp đôi đồng tử đen láy của Lâm, liền hít một hơi thật sâu, vung tay lên. Cái tát mới đi được nửa đường thì tấm chăn rơi xuống, để lộ hơn nửa cơ thể trần dày đặc những dấu hôn đỏ rực. Tôi vội rụt tay về, lúng túng kéo chăn lên. Hình như những dấu hôn đó có sức kích thích rất lơn, nên Lâm lại lao đến.

“Dừng lại!” Tôi run rẩy kêu lên. Hiện giờ mới kêu dừng lại thì quá muộn rồi, quả nhiên anh không thèm để ý đến lời tôi. Bên ngoài, nước mưa nhỏ tí tách; trong phòng, lại là bão tố mưa giông. Lâm vốn là kẻ độc tài trong tình yêu, chưa kể chuyện xảy ra hôm qua lại càng khiến anh mất hết kiên nhẫn.

“Em muốn đi vệ sinh.” Giữa lúc cấp bách, tôi buột miệng gào lên. Sau khi đã thân mật đến mức độ ấy mà lại nói câu này, liệu có làm cho đối phương sợ chết khiếp không nhỉ? Quả nhiên Lâm đã dừng lại, nhưng anh vẫn không chịu buông tôi ra, cho đến khi buông một câu với vẻ không cam tâm: “Nhanh lên nhé!”

Vừa thoát khỏi sự chế ngự, tôi lập tức quấn chăn kín người, bước xuống giường, chạy thẳng về phía nhà vệ sinh, Lâm còn dặn với theo: “Đi chậm thôi, cẩn thận ngã…”

https://thuviensach.vn

Khi dòng nước ấm áp chảy khắp cơ thể, tôi đưa tay bịt miệng, ngăn tiếng nức nở. Cảm giác ngượng ngùng và bất lực dâng trào. Tôi không hận anh, chỉ hận bản thân mình đã dễ dàng đầu hàng như vậy. Lâm làm sao có thể hiểu nổi, có lẽ với đàn ông, việc lên giường với cô gái mà anh ta thích chẳng có gì là sai trái cả, có thể anh nghĩ rằng cắt đứt với Laila chính là thể hiện thành tâm thành ý với tôi rồi, nhưng nếu bây giờ Laila có chạy đến chửi tôi là hồ ly tinh, cho tôi một cái tát thì tôi cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng, không cách nào biện minh.

Tại sao anh không giải quyết hết mớ quan hệ lằng nhằng đó rồi hãy thoải mái tới tìm tôi chứ? Tại sao anh lại muốn đẩy tôi vào chỗ trở thành kẻ bất nghĩa, hay tất cả chỉ là những lời nói thoáng qua, tôi chẳng qua cũng chỉ là một cô tình nhân nhỏ, mòn mỏi chờ đợi một danh phận, giống như Alice? Hay anh cảm thấy tôi không còn trẻ trung gì nữa, có làm chuyện này cũng là bình thường, nhưng sự từng trải chưa chắc đã tỉ lệ thuận với tuổi tác, không phải cứ lớn hơn vài tuổi thì nhất định sẽ chai lì, vẩn đục, coi mối quan hệ nam nữ như trò chơi. Sự hoảng hốt, sợ hãi và hoang mang của tôi, anh có hiểu không?

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống cơ thể trần trụi. Tôi không biết mình đã ngồi trong nhà tắm bao lâu, cuối cùng, tôi dứt khoát lau nước mắt, quyết định phải nói rõ chuyện này với Lâm. Nhưng tôi lại không biết nên mở lời thế nào.

Cửa vừa mở, tôi giật nảy mình khi thấy Lâm đã đứng đó. Tôi bối rối định lùi lại, nhưng vừa mới nhúc nhích, Lâm đã kéo tôi vào lòng. Người tôi thoắt cứng đờ. Anh im lặng nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, như thể đã sớm hiểu được sự hoảng hốt, sợ hãi và yếu đuối của tôi, hạ giọng nói: “Anh xin lỗi.”

Mắt tôi lập tức lại đỏ hoe.

https://thuviensach.vn

“Anh xin lỗi. Anh biết em không đồng ý, nhưng anh không hề hối hận về những gì đã làm với em. Em hận anh cũng được, khinh thường anh cũng được, dù sao anh vẫn muốn từ thể xác tới trái tim em đều là của anh.”

“Anh đã biết trái tim anh thuộc về anh rồi, sao không thể đợi tới lúc em đồng ý?”

Anh khẽ dụi cằm lên đỉnh đầu tôi, đáp: “Vì anh biết em sẽ trốn chạy. Em sẽ do dự, thậm chí sẽ từ bỏ. Thế giới rộng lớn, anh sợ không tìm thấy em. Thế giới hỗn loạn, anh sợ em không còn chờ anh ở chỗ cũ. Anh đã cô độc quá lâu rồi, anh muốn từ nay về sau, luôn có em bên cạnh. Thế nên, chi bằng trói chặt em từ bây giờ. Anh biết đây là hạ sách, nhưng anh không còn thời gian. Anh muốn em, không chỉ thể xác, mà cả cuộc đời em đều thuộc về anh.”

Những lời nói quả quyết của anh khiến cả người tôi run rẩy.

“Lạp Nhi, hãy ở bên cạnh anh, đừng trốn chạy nữa.”

Không phải tôi muốn trốn chạy, mà là tôi lo sợ. Nhưng nhịp đập trái tim anh, sự dịu dàng, sự khẩn thiết, thậm chí cả sự ngang ngược của anh, đã từng bước từng bước chế ngự tôi, khiến tôi hoàn toàn mất khả năng kháng cự.

“Em có yêu anh không?” Đột nhiên, anh khẽ hỏi.

Tôi không đáp, cúi gằm mặt xuống. Bàn tay với những ngón thon dài của anh nâng cằm tôi lên, dịu dàng mà cương quyết, ép tôi phải nhìn thẳng vào mắt anh.

“Nói cho anh biết, em có yêu anh không? Nếu anh chỉ là hàng xóm của em, hoặc bạn học của em, hay là bất kì một người nào đó xuất hiện trong cuộc đời em, em sẽ yêu anh chứ? Em sẽ giành lại anh từ tay người khác chứ?” Vì từ đầu chí cuối, tôi chỉ im lặng, nên giọng điệu của Lâm đã dần

https://thuviensach.vn

trở nên chua chát, hai cánh tay càng lúc càng siết chặt, khiến tôi gần như nghẹt thở.

“Có yêu không? Có yêu không?” Anh cố chấp hỏi hết lần này tới lần khác, khiến đầu óc tôi càng choáng váng, hỗn loạn.

Cuối cùng, tôi ngước mắt lên, đặt tay lên trái tim của anh, khẽ thốt ra một chữ: “Yêu”. Dù chữ “yêu” này rất yếu ớt nhưng nó chính là sự khởi đầu của một lời hứa vĩnh hằng.

Và Lâm đã nghe thấy. Cặp lông mày đang nhíu lại lập tức dãn ra, đôi mắt đong đầy sự lo lắng, cay đắng trở nên rất đỗi dịu dàng, những vì sao lấp lánh nơi đáy mắt làm bừng sáng cả gương mặt tuấn tú. Anh ôm tôi đi về phía giường, lần này, tôi không hề phản kháng. Tôi có yêu anh hay không, chẳng phải anh đã biết rồi sao, cần gì phải hỏi nữa?

Sau này, Lâm nói với tôi rằng, sở dĩ anh ép tôi phải nói ra chữ “yêu” bằng được là vì anh sợ sẽ mất tôi, vì anh biết tôi sợ hãi cuộc sống phức tạp của anh, vì anh biết con đường phía trước đầy gian nan, trắc trở. Thế nên anh mới đưa ra hạ sách này, anh muốn giữa tôi và anh có thêm chút tình nghĩa, như vậy, tôi sẽ chờ đợi anh. Anh tin rằng chỉ cần tôi toàn tâm toàn ý với anh, không trốn chạy thì anh có thể bảo vệ tôi trước tất cả sự đả kích của kẻ thù và thời cuộc hỗn loạn. Đáng tiếc, vận mệnh đã sớm được an bài.

Giây phút một lần nữa cùng anh, tôi cảm nhận được ranh giới mong manh giữa tình yêu và sự đau đớn. Sự ngoan ngoãn của tôi khiến Lâm như điên dại, giữa những hơi thở hổn hển, run rẩy và kích động, anh thì thầm vào tai tôi: “Ngải Mễ Lạp, anh yêu em. Anh sẽ mãi mãi yêu em, anh xin thề.”

“Anh xin thề”, ba chữ này, bất luận là với người Pashtun hay người Rajput, đều là lời hứa vô cùng trịnh trọng. Đây là lần đầu tiên anh nói yêu tôi một cách trịnh trọng đến vậy. Bây giờ, tôi không còn lo lắng hay sợ hãi

https://thuviensach.vn

nữa, tôi yêu anh và sẵn sàng chấp nhận tất cả những gì anh mang tới cho tôi, dù là đau khổ hay tình yêu.

Khi Lâm buông tôi ra, cả người tôi rã rời đến mức không động đậy nổi. Anh khẽ thốt lên: “Em đẹp lắm!”

“Em biết. Anh đừng lại gần!” Đáng lẽ tôi phải nói câu này với một thái độ gay gắt, nhưng quả thực tôi đã mệt lắm rồi, nên lời nói cũng bất giác trở nên mềm mại, nhu mì. Lâm khẽ phì cười. Tôi thầm than thở, anh vốn đã là mĩ nam rồi, đừng cười như thế khi trên người không mặc gì được không? Chẳng khác nào dụ dỗ người ta phạm tội.

Anh vuốt ve tấm lưng trần của tôi, cất giọng nói khàn khàn đầy mê hoặc: “Anh lấy nước cho em uống nhé?”

Không, tôi không muốn anh rời khỏi tôi, dù chỉ là đi lấy nước. Tôi lập tức bò về phía anh, dụi đầu vào lòng anh, ôm chặt người anh, nói: “Ôm thêm một lúc nữa.”

Anh khẽ ôm lấy tôi, tôi nhắm mắt lại, hưởng thụ sự dịu dàng đó, nên không thấy được nụ cười nơi khóe môi anh, hạnh phúc như thể ôm được cả thế giới.

Một lúc lâu sau, tôi sực nhớ ra một chuyện, bấm đốt ngón tay, tôi và Lâm đã ở cạnh nhau ba ngày rồi. Ba ngày qua, ngoài những lúc ăn uống, chúng tôi luôn chìm đắm trong mật ngọt tình yêu, tôi cũng quên béng cả chuyện sử dụng biện pháp tránh thai. Tôi lo lắng đẩy anh ra, định chạy tới hiệu thuốc. Ánh mắt long lanh vui vẻ của Lâm đột nhiên như bị phủ một lớp băng tuyết lạnh giá.

Anh “hừ” một tiếng, nói: “Có thì đẻ chứ sao!”

“Đừng có chuyện gì cũng đem ra đùa như thế có được không, đẻ cái gì mà đẻ…” Lúc này, đầu óc tôi đã đông cứng lại, chỉ biết giục anh đi mua

https://thuviensach.vn

thuốc.

Anh ôm tôi vào lòng, nói: “Vài ngày nữa, anh sẽ nói chuyện với gia đình, bất luận kết quả thế nào, tuần tới, anh và em sẽ về Hàng Châu gặp mẹ em.”

Tôi không thể theo kịp lối tư duy nhảy cóc thần tốc của anh, lắp bắp hỏi lại: “Gặp mẹ em?”

“Ừm, chính là bà Vương Bảo Ngọc của em ấy.”

“Tất nhiên em biết bà Vương Bảo Ngọc là mẹ em. Nhưng anh gặp bà ấy làm gì?”

“Xin bà cho anh cưới em.”

“Cưới em?”

“Hai tháng nữa anh sẽ tốt nghiệp. Đợi đến lúc đó, chúng ta sẽ kết hôn, hai tháng vừa đủ để chuẩn bị. Thế nên em đừng sợ, nếu có thì đẻ thôi, nhé?” Dứt lời, anh cúi xuống, hôn nhẹ lên trán tôi.

Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. “Lâm… thế này là…”

“Cầu hôn em. Ngải Mễ Lạp, em có đồng ý lấy anh không?”

“Hay em muốn anh phải quỳ xuống mới chịu đồng ý?” Thấy tôi không trả lời, anh sốt ruột hỏi tiếp.

Ý tôi đâu phải như vậy. Sực nhớ ra một chuyện quan trọng, tôi nghiêm túc hỏi: “Lâm, anh có thể lấy mấy người vợ?”

“Bốn người.”

Quả nhiên! Tôi lạnh lùng “hừ” một tiếng.

https://thuviensach.vn

“Anh có thể lấy bốn vợ, nhưng cả đời này, anh chỉ lấy một mình em thôi. Tất cả những việc anh hứa với em, anh sẽ làm được. Ngải Mễ Lạp, em sẽ là người vợ duy nhất, suốt đời này của anh.”

Trước thái độ sửng sốt của tôi, anh lại trao cho tôi một nụ hôn dài, như minh chứng cho lời hứa của mình.

Cả chục tiếng đồng hồ sau khi Lâm thốt ra câu đó, tôi luôn trong trạng thái thất thần, trong khi anh đã làm đủ thứ việc, nào là nấu trà Bạch Ngọc, đọc sách, ôm hôn tôi… ngay cả những lời dặn dò của anh, tôi cũng chỉ nghe câu được câu chăng.

“Trong lúc anh về bàn chuyện với gia đình, em cứ ở đây, muốn làm gì cũng được. Hằng ngày, anh sẽ gọi điện cho em. Đừng lo lắng!”

Đừng lo lắng sao? Sao tôi có thể không lo lắng được chứ? Anh đã cầu hôn tôi, tôi cũng coi như là người của anh rồi. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, tôi vẫn chưa kịp thích ứng với việc sắp trở thành vợ của anh. Hơn nữa, chẳng cần nghĩ cũng biết người nhà anh sẽ không vui vẻ chấp nhận đứa con dâu như tôi.

“Anh sẽ đi đâu để tìm Ngô Chung?” Tôi sốt ruột hỏi.

“Ông ấy thường ở tòa tháp Song Tử.”

“Ờ.”

“Lại nghĩ linh tinh gì vậy? Anh sẽ xử lí ổn thỏa mọi việc, em cứ yên tâm đợi anh về.” Anh xoa đầu tôi và nói. “Hay anh dẫn em đi đâu đó chơi nhé? Xong rồi về nhà cũng được.”

Nhắc đến “đi chơi”, tôi bỗng cảm thấy thấp thỏm không yên, không kìm được đứng dậy ôm lấy anh. Lâm vỗ nhẹ lên lưng tôi, hỏi: “Em muốn đi đâu?”

https://thuviensach.vn

Tôi lắc đầu.

“Vậy có muốn ra ngoài ăn chút gì không?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy anh đưa em đi mua sắm nhé? Xem phim? Cưỡi ngựa?”

Tôi chẳng muốn đi đâu cả, mấy ngày trốn ở đây, tôi thật sự không muốn nghĩ đến những chuyện xảy ra bên ngoài nữa. Không biết Ngô Chung sẽ nói gì khi biết chuyện của chúng tôi, liệu Lâm có do dự không?

“Vậy thì cứ ở trong nhà vậy.” Anh khẽ khàng an ủi. Tôi “vâng” một tiếng và ôm chặt anh hơn.

Mấy ngày sau đó, chúng tôi chỉ ở trong nhà. Tôi thử làm bánh naan, nấu trà Bạch Ngọc và thịt dê nướng của Pakistan. Mặc dù mùi vị rất tệ nhưng Lâm đều có thể nuốt trôi mà không hề chớp mắt.

“Sau này, anh sẽ nuôi ngựa, còn em sẽ làm bánh. Chúng ta sẽ sống một cuộc sống yên bình.” Anh bế tôi lên đùi và nói với vẻ hạnh phúc. Tôi tự nhủ, cuộc sống hạnh phúc nhất chẳng phải đều là chồng ra đồng cày cấy, vợ ở nhà dệt vải sao? Tuy giản dị nhưng tôi chỉ cần có vậy.

Lâm rất thích đọc sách, nhất là sách về huấn luyện ngựa. Một cuốn, anh có thể đọc đi đọc lại ba ngày không chán.

“Ở Waz có giống ngựa đua nhanh và có thể chịu đói, chịu rét tốt nhất vùng Trung Á. Chúng ta sẽ mua một con ngựa giống thật tốt, sau đó huấn luyện và đem đi thi đấu.” Anh tì cằm vào vai tôi, vừa nói vừa giở sách.

Tôi nhắm mắt, ngả đầu vào vai anh, giả vờ ngủ. Anh cắn nhẹ vào cổ tôi, khiến tôi nhột quá, phì cười, nói: “Ừ, được rồi.”

https://thuviensach.vn

Waz là quê hương của Lâm. Sau này, dù có đến đó hay đi đâu, tôi cũng sẽ theo anh.

Chiều muộn, tôi rủ Lâm ra ngoài đi dạo. Anh dắt tay tôi, chầm chậm bước đi trên con đường Hằng Sơn cổ kính. Cuối xuân sang hè, người qua lại không nhiều lắm. Chúng tôi sánh vai nhau, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới bể, ví dụ tuổi thơ của anh, trường học của anh, và cả ngôi nhà của tôi ở Hàng Châu. Anh hỏi mẹ tôi thích món gì, có sở thích gì, tôi liền trêu có phải anh muốn lấy lòng bà hay không. Anh lườm tôi một cái rồi lại dắt tay tôi đi tiếp. Chúng tôi đi từ đầu đường đến cuối đường rồi lại vòng lại, cứ như vậy, tôi nắm tay anh đi giữa những làn gió đêm đầu hè, đi hết quãng thời gian hạnh phúc cuối cùng của cuộc đời mình.

Khi quay về nhà, tôi thấy vệ sĩ của Ngô Chung, chính là người có khẩu âm đặc sệt tiếng Urdu, đang quanh quẩn dưới gốc cây hòe ngoài cổng, nét mặt u ám.

Mặt Lâm đột nhiên trở nên lạnh tanh. Người đó nhìn thấy chúng tôi thì cúi đầu chào rồi cung kính đưa ra một chiếc phong bì, nói: “Cậu Hai, đại ca sai tôi đưa cái này cho cậu.” Chiếc phong bì mỏng dính, hình như bên trong chỉ có một tờ giấy. Lâm không cầm, cũng chẳng nói gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được bàn tay đang nắm lấy tay tôi của anh siết chặt lại, khẽ run rẩy. Tôi vội nắm chặt tay anh, như muốn nói: không sao, bất luận là ai tìm đến, bất luận phía trước có biến cố gì, tôi sẽ mãi mãi ở bên anh.

Vệ sĩ thấy Lâm không chịu cầm phong bì thì cũng không tỏ thái độ gì cả, chỉ nhẹ nhàng đặt nó xuống bồn hoa bên cạnh rồi bỏ đi.

Lâm mở cửa và dắt tôi vào nhà, từ đầu chí cuối không hề liếc nhìn chiếc phong bì lấy một lần. Nhưng không xem, không đọc, không có nghĩa là không biết nội dung của nó. Chiếc phong bì này đột nhiên xuất hiện, chứng tỏ Ngô Chung đã biết về căn nhà này. Nếu Ngô Chung đã biết thì chẳng lí gì Laila lại không biết. Lòng tôi nặng trĩu tâm tư.

https://thuviensach.vn

Trời bắt đầu mưa, rồi càng lúc càng to, mang theo gió lớn, sấm chớp ầm ầm.

“Xem ra mưa sẽ không nhanh tạnh đâu.” Lâm bước ra khỏi nhà tắm, bước đến xô pha, ngồi xuống và ôm tôi vào lòng.

“Nếu không đem vào sẽ ướt hết đấy.” Tôi khẽ nói.

Anh vờ như không nghe thấy, bế tôi vào phòng ngủ.

Thật mong chiếc phong bì đó để ở ngoài, bị gió thổi mưa bay làm ướt hết, như vậy có thể coi như không có chuyện gì. Đêm đó, tôi mất ngủ, còn Lâm thì ngủ ngon lành. Đoán anh đã ngủ say, tôi nhẹ nhàng ngồi dậy, đi ra ngoài.

Chiếc phong bì vẫn còn ở chỗ bồn hoa, mặc dù đã ướt nhoẹt, mờ hết cả chữ. Tôi mở ra xem, không phải thư mà là một trang báo của Tân Hoa Xã, trong đó viết:

AFP đưa tin, nhằm quét sạch các phần tử thân Muja ở khu vực giáp ranh đèo Khyber, vào lúc bốn giờ sáng ngày mùng Bảy, theo giờ địa phương, quân Liên minh Phương Bắc đã khởi động và thực thi các hoạt động quân sự theo kế hoạch đã định. Mặc dù vẫn chưa rõ kết quả của đợt ra quân này, nhưng Tướng Ahmed, thủ lĩnh khu vực Tây Bắc của Liên minh Phương Bắc, đã tuyên bố, họ sẽ tuyệt đối không rút lui,dù có chết cũng phải ghìm chân quân Muja ở đèo Khyber.

Ngoài ra, một hãng thông tấn của Nga cũng đưa tin, vào ngày mồng Sáu, khắp nơi trong thành phố Peshawar, cách đèo Khyber hơn hai mươi kilomet, đều có thể nhìn thấy quân Muja được vũ trang đầy đủ đang chờ xuất quân. Mỗi binh sĩ được trang bị ít nhất năm loại vũ khí sát thương, trong khi quân Liên minh Phương Bắc lại không có đủ đạn dược và vũ khí. Không biết Tướng Ahmed sẽ chặn đánh quân Muja ở đèo Khyber như thế nào.

https://thuviensach.vn

Ngay khi đọc xong bài báo, tôi muốn ném chiếc phong bì đi, nhưng nghĩ lại, vô ích thôi, dù tôi có vứt tờ báo đi thì vẫn còn ti vi, đài phát thanh, mạng Internet… Pakistan bắt đầu đại loạn rồi. Số phận đã định Lâm là con át chủ bài của ván cờ này, cuối cùng anh vẫn phải đi thôi.

Sau lưng bất ngờ vang lên giọng nói ngái ngủ của Lâm: "Sao em lại chạy ra đây?" Tôi quay lại, thấy anh đang cầm một chiếc áo, đứng ở cửa, biểu cảm rất bình tĩnh. Dù đã nhìn thấy chiếc phong bì trong tay tôi nhưng anh vẫn bình tĩnh bước đến, bình tĩnh khoác áo ngủ cho tôi và dắt tôi vào nhà.

Tôi im lặng đi theo anh. Anh đỡ tôi vào giường, sau đó đứng thẳng dậy, nhìn vào mắt tôi, hỏi: "Lạp Nhi, nói cho anh biết em đang nghĩ gì đi!"

Tôi cụp mắt xuống, lí nhí đáp: "Không nghĩ gì cả."

Anh nâng mặt tôi lên, nói: "Em có biết điều anh sợ nhất là gì không? Chính là bộ dạng lúc này của em, rõ ràng em đang suy nghĩ gì đó nhưng lại giữ kín trong lòng, rồi ngay lập tức sẽ bỏ đi!"

Tôi kinh ngạc.

Anh vuốt má tôi, từ tốn nói: "Lạp Nhi, nói cho anh biết em đang nghĩ gì được không? Nếu em sợ hãi, hãy nói ra, nếu em không vui, anh sẽ không đi đâu nữa."

Giọng nói của anh có chút van nài, có chút mông lung của màn đêm. Luôn có một lúc nào đó, con người cảm thấy yếu đuối và muốn bỏ cuộc, những lúc như vậy, chỉ cần một chút ngoại lực tác động là có thể xoay chuyển cả cục diện. Sau này, tôi đã từng tự hỏi, liệu đó có phải thời khắc do dự cuối cùng của Lâm? Nếu lúc đó, tôi ngăn cản anh, có lẽ anh sẽ không đi thật, mặc kệ thiên hạ đại loạn, mặc kệ đám quân lính vũ khí đầy người ở đèo Khyber, nhưng sau đó thì sao, liệu anh có hối hận không? Anh có hận tôi không?

https://thuviensach.vn

Tâm tư tôi giằng xé, giữa đêm khuya tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng mưa tí tách ngoài cửa sổ. Cuối cùng, tôi nói: “Nếu anh muốn đi thì hãy đi đi, nhưng nhớ phải quay về.” Anh nhìn tôi chăm chăm rồi ôm tôi vào lòng, không nói gì nữa.

Cả đêm, tôi lăn lộn trong giấc ngủ chập chờn. Lâm cũng không ngủ được. Khi mở mắt ra, tôi thấy chiếc ti vi ở phòng bên đang phát kênh tin tức quốc tế, người dẫn chương trình đang nói liến thoắng về chiến sự ác liệt ở đèo Khyber : “Sáng sớm hôm nay, quân Muja đã vượt qua đèo Khyber, tấn công quân Liên minh Phương Bắc với khí thế mãnh liệt đã rút quân tới Jalalabad (*).

(*) Một thành phố ở phía đông Afghanistan, gần biên giới với Pakistan.

Lâm chăm chú nhìn màn hình ti vi, những tia sáng nhấp nháy trên mặt anh, toát lên vẻ ma mị. Chiếc phong bì ướt sũng được đặt trên mặt bàn. Nghe thấy tiếng động trong phòng ngủ, anh ngoái đầu lại, mỉm cười, hỏi: “Em dậy rồi à?”

“Ừm.” Tôi đáp, bước tới ôm anh.

Anh dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

Tôi ngả vào lòng anh, im lặng không nói một lời.

“Lạp Nhi, anh muốn bàn với em một chuyện, e rằng anh phải đi London một chuyến.”

Tôi không bất ngờ trước chuyện này, hỏi: “Khi nào?”

“Hôm nay.”

Thấy tôi không nói gì, anh nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi, sốt sắng nói: “Anh đi rồi sẽ về mà. Trước khi anh quay về, em không được đi

https://thuviensach.vn

đâu cả, ở đây đợi anh nhé.”

“Vâng.”

“Em thề đi.”

“Em thề.”

“Còn một việc nữa.”

“Việc gì?”

“Tất cả những chuyện liên quan đến anh, nếu không phải do chính miệng anh mà là một người khác nói ra, em đều không được tin.”

“Vâng.”

Mỉa mai thay, tất cả mọi lời hứa và lời thề đều như đóa phù dung sớm nở tối tàn, chỉ có giá trị vào giây phút nó được thốt ra.

Sau khi tiễn Lâm, tôi vội vã quay về công ty. Mất tăm mất tích bao nhiêu ngày, cũng phải cho Hồ Hiểu Ân một lời giải thích chứ. Bên ngoài chắc đã trải qua một trận long trời lở đất rồi. Tôi định bụng buổi chiều sẽ gọi điện cho Vương Nhuệ, hủy bỏ hôn ước với anh ta.

Hồ Hiểu Ân không có ở công ty, cả người quản lí cũng không có, cả công ty chỉ lèo tèo vài người. Nhìn thấy cảnh tượng này, không hiểu sao tôi lại thấy vô cùng hoang mang. Kéo một cô lễ tân lại hỏi mới biết Cục thuế đột ngột kiểm tra.

Tôi thấp thỏm đi về bàn làm việc của mình, sạc pin điện thoại, giật nảy người khi phát hiện hơn một trăm cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, đều là của Vương Nhuệ. Tôi xem từng tin nhắn một, anh ta hỏi tôi đang ở đâu, vì sao không nghe máy, ngày nào cũng là những tin nhắn như vậy. Tôi có thể cảm

https://thuviensach.vn

nhận được sự sốt ruột, lo lắng của anh ta. Đột nhiên, tôi nhìn thấy một tin nhắn: “Mễ Lạp, anh thấy hơi lo lắng, bây giờ anh sẽ tới gặp em.”

Tôi sợ toát mồ hôi hột, nhìn thời gian gửi đi thì là một đêm của hơn một tuần trước, hôm đó hình như là ngày tôi mới về nhà. Suốt từ đó đến khoảng chín giờ sáng ngày hôm kia, anh ta mới gửi tiếp tin nhắn: “Mễ Lạp, hằng ngày, anh sẽ đợi em dưới công ty, cho tới khi em xuất hiện. Nếu em mở máy và đọc được tin nhắn này, hãy xuống gặp anh.”

Tôi vội vã chạy xuống tầng, chỉ có vài phút thôi mà tim tôi đập thình thịch, cảm tưởng như đang lao ra pháp trường, mà xét ở một phương diện nào đó thì cũng đúng. Tôi hít một hơi thật sâu để ổn định tâm trạng của mình, sớm muộn gì cũng phải đối mặt thôi.

Quả nhiên, Vương Nhuệ đang đợi tôi trong quán cà phê ở tầng một. Thấy tôi xuất hiện với thần sắc hoảng loạn, anh ta không nói một lời, đứng dậy, lạnh lùng ra hiệu cho tôi đi theo anh ta. Tôi chợt nhớ đến một câu: Đừng coi vợ, chồng, hoặc người yêu của mình là kẻ ngốc, bạn làm gì, đối phương nhất định sẽ biết. Tôi đi theo anh ta tới một góc khuất của tòa nhà, đang định mở miệng xin lỗi thì anh ta đã xua tay, lên tiếng: “Để tôi nói trước.”

Tôi đành phải im miệng nhường anh ta nói trước. Thế mà anh ta lại chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn tôi chằm chằm, khiến tôi nổi hết da gà, rất lâu sau, anh ta mới nói: “Tôi từng này tuổi rồi, sớm đã biết tìm vợ phải tìm người hiền thục, chứ không phải người xinh đẹp. Phụ nữ đẹp, tôi đương nhiên thích, nhưng kẻ khác cũng sẽ thích, thế nên người vợ như vậy sẽ khó mà yên phận sống cùng tôi.”

Nghe những lời này, nhìn vẻ mặt anh ta, tôi đoán chắc tối hôm đó, anh ta đã tới nhà tôi, và có khi đã nhìn thấy cảnh giằng co giữa tôi và Lâm rồi. Cứ tưởng là hàng xóm tò mò, hóa ra lại chính là Vương Nhuệ.

https://thuviensach.vn

Những lời tiếp theo của anh ta đã chứng thực suy đoán của tôi. “Ngải Mễ Lạp, tôi kéo cô ra khỏi cái nơi rác rưởi đó, cứ tưởng cô sẽ mang ơn tôi, không ngờ, sắp đến ngày cưới mà cô còn chạy theo gã đàn ông khác. Cô đúng là đồ vong ân phụ nghĩa!”

Tôi điếng người trước những lời lẽ cay nghiệt của anh ta, định nổi xung lên cho anh ta một trận, nhưng thấy mắt anh ta hoe đỏ, lại thôi. Anh ta cay đắng nói tiếp: “Ngải Mễ Lạp, cô tưởng tôi không biết là cô không thích tôi sao? Nhưng tôi đã tìm mọi cách để lấy lòng cô. Cô tưởng tôi không biết những gã người yêu cũ vớ vẩn và tiếng xấu của cô sao, nhưng tôi thích cô, thích gương mặt đẹp như hồ ly tinh này của cô…”

Khó khăn lắm tôi mới cắt ngang được những lời chửi mắng thậm tệ của anh ta, nói: “Anh đừng như vậy, tôi biết tôi có lỗi với anh. Tôi… hôm nay, tôi cũng muốn gặp mặt để nói lời chia tay với anh…”

Vương Nhuệ nghiến răng kèn kẹt, rít lên: “Chia tay tôi? Cô muốn đi theo gã Ngô Thượng Lâm đó?”

Quả nhiên anh ta đã biết tất cả.

“Ngải Mễ Lạp, cô thật không biết tự lượng sức mình. Công tử của tập đoàn Hoàn Á sẽ thực lòng yêu cô sao? Năm nay cô bao nhiêu tuổi, còn Ngô Thượng Lâm bao nhiêu tuổi? Đúng là cô rất xinh đẹp, nhưng bên cạnh Ngô Thượng Lâm thiếu gái đẹp hay sao? Alice là em gái cô phải không, bị Ngô Chung chơi đùa vài năm, chẳng phải rồi cũng bị đá đi sao?

Mặt tôi biến sắc, ngay cả điều này mà anh ta cũng biết.

Anh ta tiếp tục mỉa mai: “Mà cũng khó trách, cả nhà cô đều hèn hạ như thế. Bố cô chạy theo một ả đàn bà hư hỏng, em gái cô là bồ nhí của Ngô Chung, còn cô thì không biết xấu hổ khi lên giường với con trai ông ta. Hừ, một bên là cha con, một bên là chị em, ai biết…”

https://thuviensach.vn

Không thể chịu nổi những lời nhục mạ bẩn thỉu từ miệng anh ta, tôi gào lên: “Im miệng!” Thì ra khi đàn ông nổi giận cũng có thể trở nên hung dữ và cay nghiệt đến thế này. Tôi quay phắt người bỏ đi, vốn định sẽ chia tay trong hòa bình, nhưng chắc là không được rồi. Vương Nhuệ cảm thấy bị tổn thương, bị lừa dối, không cam tâm, tôi có thể hiểu được, nhưng anh ta không được kéo cả Alice vào chuyện này, càng không được nhục mạ bố mẹ tôi. Vậy mà tôi đã suýt gắn bó phần đời còn lại của mình với người đàn ông này, thật đáng sợ!

Vương Nhuệ vẫn còn nói với theo, giọng run run: “Ngải Mễ Lạp, tặng cô món quà cuối cùng đây. Nhà đầu tư lớn nhất đứng sau tập đoàn Hoàn Á là một công ty của Anh Quốc, có tên là Mozza, công ty này thuộc về tiểu thư Laila Syer Mufti.”

Tôi quay phắt lại, trừng mắt nhìn anh ta, đúng lúc bắt gặp sự cay độc và đắc ý trong mắt anh ta. “Ngải Mễ Lạp, ít nhiều thì cô cũng nên biết tình hình hiện nay của Hoàn Á chứ. Cho dù Ngô Thượng Lâm thích cô, không bận tâm đến việc cô nhiều tuổi hơn anh ta, nhưng so với số tài sản hơn chục tỉ nhân dân tệ và đế quốc thương nghiệp của bố anh ta, cô có những gì? Cho dù nhà họ Ngô không quan tâm tới mối quan hệ loạn luân của các người thì cô mãi mãi chỉ có thể là kẻ nằm chung giường với con trai họ mà thôi.”

Tôi chạy đi, bên tai vẫn văng vẳng câu nói cuối cùng của Vương Nhuệ: “Người mà Ngô Thượng Lâm muốn cưới, cho dù không phải là Laila thì cũng không bao giờ tới lượt cô. Tỉnh lại đi, Ngải Mễ Lạp!”

Lao vào thang máy, tôi gửi tin nhắn cho Lâm, đương nhiên không nhắc tới chuyện Vương Nhuệ nói, chỉ hỏi giờ anh đã tới London chưa, mọi chuyện đều ổn chứ. Lâm không trả lời, chắc anh vẫn đang ở trên máy bay. Tôi hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, tự nhủ Vương Nhuệ chỉ nói linh tinh, anh ta đâu có hiểu tôi và Lâm, rồi bước vào công ty.

https://thuviensach.vn

Hồ Hiểu Ân đang ngồi trong phòng làm việc, một tay đưa lên chống đầu, nét mặt tiều tụy. Vừa nhìn thấy tôi, chị ta lập tức gọi tôi vào.

Tôi không khỏi lo lắng trước vẻ mặt khác lạ của chị ta, liền hỏi: “Sếp, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hồ Hiểu Ân nghiến răng nói: “Đúng là tôi đã đánh giá thấp cô ta rồi, ngay cả bà chủ Hồ này mà cũng dám dây vào.”

Tôi không biết “cô ta” mà Hồ Hiểu Ân đang nói tới là ai, liền hỏi dò: “Ai đắc tội với chị vậy?”

Hồ Hiểu Ân nhìn tôi chằm chằm, hỏi: “Mễ Lạp, Lâm, à… Ngô Thượng Lâm đã nói những gì với cô?”

Đây là lần đầu tiên bà chủ Hồ thừa nhận trước mặt tôi chuyện có quen biết Lâm. Chị ta giúp tôi nhiều như vậy, chắc quan hệ với anh cũng không tồi, thế là tôi sốt sắng đáp: “Nói rất nhiều, nói chị là bạn tốt của anh ấy.”

“Tôi là chị cậu ta. Bạn bè cái gì chứ! Chẳng biết tôn ti gì cả!” Bà chủ Hồ hừ lạnh một tiếng, đốp lại.

Tôi nhăn nhở cười trừ.

Bỗng Hồ Hiểu Ân tức giận đập bàn rầm rầm nói: “ , cô có biết từ nhỏ tới lớn, thằng ranh đó đã gây ra bao nhiêu họa không? Toàn là chị Hồ này phải đi sau dọn dẹp hậu quả cho cậu ta! Có điều, lần này…” Đang nói, chị ta bỗng ngập ngừng, đôi lông mày nhíu tịt lại.

“Là Laila hay Ngô Chung vậy?” Tôi hỏi thẳng.

“Ngô Chung không dám động đến tôi.” Hồ Hiểu Ân bực bội đáp.

“Vậy thì là Laila rồi. Cô ta làm gì chị?”

https://thuviensach.vn

Hồ Hiểu Ân khẽ lắc đầu. Tình hình này, có thể thấy bất luận Laila đã làm gì, đều có ảnh hưởng rất lớn tới công ty.

“Tôi xin nghỉ việc có giúp được gì cho chị không?” Tôi hỏi.

Hồ Hiểu Ân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tôi.

“Tôi nghĩ kĩ rồi, tôi sẽ lập tức xin thôi việc. Laila gây khó dễ với chị cũng chỉ vì Lâm nhờ cậy chị giúp tôi, chỉ cần tôi nghỉ việc… cô ta tất sẽ để yên.”

“Hừ, tôi mà sợ cô ta sao?”

“Không phải sợ, mà là không cần thiết.” Tôi thực sự không muốn vì mình mà bao nhiêu nhân viên trong công ty bị ảnh hưởng.

Đột nhiên, mắt Hồ Hiểu Ân sáng lên, chị ta quay sang nói: “Hay cô đi công tác một thời gian nhé?”

Tôi phì cười. “Sếp, đôi lúc sếp thật đáng yêu!”

Hồ Hiểu Ân trừng mắt trước lời nịnh nọt của tôi.

Bỗng tôi nhớ ra một chi tiết vô cùng quan trọng, vội hỏi: “Có điều, tôi không hiểu lắm, người mà Laila yêu chẳng phải là anh trai của Lâm sao?”

Hồ Hiểu Ân không đáp mà hỏi lại: “Ai bảo cô người Laila yêu là Ngô Thiên Kỳ?”

Tôi sửng sốt, chính miệng Lâm đã nói thế mà.

Hồ Hiểu Ân thở dài, nói tiếp: “Nếu người Laila yêu là Ngô Thiên Kỳ, tại sao cô ta phải ra tay với tôi?”

https://thuviensach.vn

Đúng vậy. Tôi vô thức nắm chặt hai tay lại, tại sao Lâm lại nói với tôi rằng người Laila thích là Ngô Thiên Kỳ? “Rốt cuộc, năm đó đã xảy ra chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Việc này tôi cũng không rõ lắm. Tôi chỉ biết hai anh em họ phấn khởi đi Pakistan, nhưng sau đó chỉ có một người quay về, mang theo một cô gái đang trong tình trạng thập tử nhất sinh, còn Lâm thì gần như điên dại.”

“Điên dại?”

“Tức là gần như không nhận ra cậu ta nữa. Suốt ngày, cậu ta cứ ngồi thẫn thờ, ánh mắt đờ đẫn, gọi thế nào cũng không trả lời. Cậu ta nhốt mình trong phòng suốt nửa năm trời, không chịu gặp ai, ngay cả Summy cũng phải bó tay, đến tôi cũng tưởng cậu ta sẽ là thằng ngốc đến hết đời. Bác sĩ nói đó là chứng tự kỉ sau khi bị tổn thương tinh thần quá nặng… Cô không tưởng tượng được bộ dạng của Lâm lúc đó đâu, vô cùng đáng sợ. Cậu ta tự giam mình, mất hết cảm xúc, không buồn cũng chẳng vui, thậm chí, ngay cả cảm giác đau đớn cũng không còn nữa.

Chứng tự kỉ? Lâm chưa từng nói cho tôi biết anh từng có những tháng ngày đau khổ và tôi thương khủng khiếp đến vậy. Đó là quãng thời gian khó khăn mà anh và Laila đã cùng nhau trải qua, đó mới thực sự gọi là cùng đối diện sinh tử, cùng chung hoạn nạn. Còn tôi, tôi hoàn toàn không biết người đàn ông mà mình yêu tha thiết từng trải qua những khó khăn đó.

“Vậy anh ấy đã bình phục bằng cách nào?”

“Laila đã giúp Lâm bình phục.”

“Cô ta đã giúp Lâm bình phục ư?”

Hồ Hiểu Ân chỉ “ừm” một tiếng, không nói thêm nữa. Có thể chị ta không biết nhiều về chuyện đó, cũng có thể chị ta không muốn nói cho tôi nghe.

https://thuviensach.vn

Tôi trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Sumy là ai?”

“Mẹ kế của Lâm.” Hồ Hiểu Ân đáp. “Cũng có thể gọi là mẹ nuôi. Sumy và mẹ đẻ của Lâm đều là vợ của bố cậu ta. Cô cũng biết đó, tín đồ đạo Hồi có thể lấy bốn vợ, sau khi mẹ Lâm chết, cậu ta đã được Sumy nuôi dưỡng, về sau, Sumy lại lấy Ngô Chung.”

Hóa ra là vậy, bây giờ tôi mới biết Sumy là mẹ nuôi của anh, còn Ngô Chung là bố dượng của anh. Đúng là một gia đình phức tạp!

“Sumy đi lại không được nhanh nhẹn lắm, có phải chân bà ta bị thương không?” Tôi lại hỏi.

Hồ Hiểu Ân chỉ vào chân trái của mình, đáp: “Đúng vậy. Bà ta bị thọt chân, hình như là do ngã ngựa khi còn nhỏ.”

Quả nhiên là bà ta, người phụ nữ tôi đã gặp ở kĩ viện Changga.

“Gia đình Lâm sản xuất và buôn bán vũ khí, phải không?”

Hồ Hiểu Ân do dự trước câu hỏi của tôi, một lúc sau hỏi lại: “Cậu ta không nói với cô à?”

Anh chỉ nói với tôi về quá khứ của anh, bộ tộc của anh, những yêu hận tình thù của anh, tuyệt nhiên không hé răng nửa lời về những việc anh đang làm. Tôi đã muốn hỏi vô số lần, nhưng lời đến cửa miệng lại không dám thốt ra. May mà còn có Hồ Hiểu Ân để khai thác thông tin. “Anh ấy chỉ nói công ty Mozza có mối quan hệ dây mơ rễ má với bên Thượng Hải.” Tôi bịa ra một lời nói dối dựa vào những tiết lộ của Vương Nhuệ.

“Đế quốc chế tạo và buôn bán vũ khí Ngô Thị là một mạng lưới khổng lồ, xưởng sản xuất bí mật ở những xó xỉnh mà cô khó bề tưởng tượng của Đông Nam Á, lấy Trung Quốc làm cầu nối, Mozza là mắt xích trung chuyển

https://thuviensach.vn

quan trọng nhất trong đế quốc đó, địa điểm tiêu thụ là chiến trường Trung Á.”

Thì ra là vậy, cho nên Ngô Chung mới định cư lâu dài ở Thượng Hải, Sumy thì thường xuyên ở Pakistan, Laila ở London, còn Lâm thì bay khắp thế giới.

Hồ Hiểu Ân thở dài, nói tiếp: “Tôi không biết nhiều chuyện liên quan đến Laila lắm, nhưng tôi có thể nói cho cô biết, Lâm không hề thích những việc này, nếu không phải do Thiên Kì đã chết ở Pakistan thì…” Dừng lại vài giây, chị ta mới tiếp tục: “Bố mẹ đẻ của Lâm mất sớm, chỉ có Thiên Kì là yêu thương cậu ta, tình cảm anh em giữa họ rất sâu sắc. Ước mơ lớn nhất của cậu ta là trở thành kị thủ thi đấu giải quốc tế, nhưng về sau…”

Về sau thế sự khó lường, tôi tự nhủ.

Cuối cùng, Hồ Hiểu Ân kết thúc cuộc trò chuyện bằng một câu: “Hi vọng ngày nào đó, cô và cậu ấy có thể rời xa cuộc phân tranh này.”

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của bà chủ Hồ, tôi cầm số tiền trợ cấp nghỉ việc và một ít vật dụng cá nhân, rời khỏi công ty. Hồ Hiểu Ân đích thân tiễn tôi xuống lầu, hỏi: “Về phía Laila, cô đã nghĩ ra cách đối phó chưa?”

Tôi lắc đầu, chưa từng nghĩ có ngày sẽ phải đối đầu với cô ta. Tôi chỉ nghĩ, nếu một người phụ nữ biết rõ người đàn ông mình yêu không yêu mình thì cố chấp ở bên anh ta cũng có ý nghĩa gì chứ?

Hồ Hiểu Ân ấp úng nói: “Mễ Lạp, Lâm không muốn cô dính líu quá nhiều vào chuyện gia tộc của cậu ta. Dù sao cô cũng chỉ là một… một nhân viên văn phòng được bao bọc từ nhỏ tới lớn.”

Tôi kinh ngạc nhìn chị ta.

https://thuviensach.vn

Hồ Hiểu Ân hạ thấp giọng, luống cuống giải thích: “Ý tôi không phải là làm nhân viên văn phòng không tốt, chỉ là… cô không sinh ra ở nơi sóng gió biến động, sẽ không hiểu được cái gì là giang sơn xã tắc, không hiểu được thế nào là sai một li đi một dặm. Có lẽ nỗi ưu tư lớn nhất đời cô chỉ là không tìm được một người đàn ông tốt để kết hôn mà thôi. Mễ Lạp, tôi không có ý chê cô đâu, nhưng Laila ba tuổi đã tập cưỡi ngựa, bảy tuổi luyện múa đao, mười ba tuổi có thể nói lưu loát năm ngoại ngữ, mười lăm tuổi bỏ trốn khỏi Pakistan, đi đâu cũng giắt theo con dao găm chém sắt như chém bùn. Lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, phản ứng của cô ta trước những mối đe dọa tuyệt đối không giống người bình thường.”

“Chị muốn nói rằng Laila không phải là người dễ đối phó?”

“Năm Laila mười chín tuổi, cô ta được bổ nhiệm làm người đứng đầu gia tộc ở nước ngoài, chỉ trong ba năm ngắn ngủi, cô ta đã làm cho trị giá tài sản của Mozza tăng gấp ba lần. Mễ Lạp, ý tôi không phải là Laila không dễ đối phó, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, có những người phải gánh trách nhiệm lớn lao ngay từ ngày họ sinh ra, đó là do trời định, còn cô, cô có thể lựa chọn.

Những điều này, không phải là tôi không hiểu, tôi cũng do dự rất lâu trước khi chấp nhận yêu anh, hơn nữa, tôi đã hứa với anh rồi, chúng tôi sẽ ở bên nhau suốt đời.

“Mễ Lạp, sau này cô sẽ biết, thực ra cuộc sống của một nhân viên văn phòng bình thường mới là hạnh phúc nhất. Nhưng có lẽ bây giờ đã muộn rồi, kể từ ngày Lâm thích cô, kể từ ngày cô gặp cậu ta ở Pakistan, cô đã bị kéo vào thế giới của cậu ta rồi.” Bỗng nhiên, ngữ điệu của Hồ Hiểu Ân đầy vẻ thận trọng, chị ta hỏi: “Ngải Mễ Lạp, nếu… tôi nói nếu thôi nhé, Lâm cố gắng hết sức cũng không thể ngay lập tức ở bên cô, cô có đợi cậu ấy không?”

https://thuviensach.vn

Cả Lâm và chị ta đều hỏi tôi có đợi được không, lẽ nào việc chờ đợi sẽ vô cùng gian nan? Mặc kệ, tôi trả lời chắc như đinh đóng cột: “Tôi sẽ đợi. Tôi đã hứa với anh ấy như vậy.”

Hồ Hiểu Ân định nói gì đó nhưng lại thôi.

Tôi mỉm cười, trấn an chị ta: “Hãy tin tôi!”

Nói cứng là vậy, nhưng trong lòng tôi không phải không lo lắng. Lâm bảo tôi đợi anh, nhưng cụ thể là đợi bao lâu, vài ngày nữa, anh sẽ trở về thật chứ? Anh muốn dẫn dắt người dân Rajput trở về Waz, việc này cần bao nhiêu thời gian? Mấy tháng, mấy năm, hay là cả đời? Chưa kể hiện giờ đang chiến sự hỗn loạn như vậy. Tôi có thể cạnh tranh với Laila, nhưng tôi sẽ đối đầu thế nào với đại nghiệp của cả một bộ tộc đây?

Tối hôm đó, Lâm không gọi điện thoại cho tôi như đã hẹn, tôi gọi cho anh nhưng anh tắt máy suốt, vô số tin nhắn đều như đá ném xuống đại dương. Mấy ngày đầu mất liên lạc, tôi còn giữ được bình tĩnh, chắc anh đã gặp phải khó khăn gì đó rất lớn, nhưng tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lí, tôi có thể đợi, chỉ cần trong lòng anh có tôi là được. Nhưng một tuần sau, vẫn không có tin tức gì của Lâm. Anh bảo tôi đợi anh chứ không nói anh sẽ bặt vô âm tín như thế này. Tôi bắt đầu đứng ngồi không yên, chạy tới tòa tháp Song Tử, tới hội sở, tới sân bay, theo dõi tất cả các chuyến bay tới Anh Quốc.

Thời gian cứ thế trôi đi, một tuần, hai tuần, rồi ba tuần… Sau hôm nói chuyện với tôi, Hồ Hiểu Ân đã đi công tác nước ngoài. Ngô Chung thì như thể đã bốc hơi khỏi trần gian.

Tôi chỉ có thể tới tòa tháp Song Tử đợi hết ngày này tới ngày khác, buổi tối thì tới đường Hằng Sơn, nhưng không có anh, căn nhà trở nên vô cùng trống trải. Cứ như vậy, thấm thoát, tôi mất liên lạc với Lâm đã gần một tháng.

https://thuviensach.vn

Trên sảnh chính của tòa tháp Song Tử có một màn hình lớn, phát tin tức giao thông, thời tiết, nhưng đa phần là giới thiệu sản phẩm của tập đoàn Hoàn Á. Một buổi chiều, khi tôi đang ngồi nghỉ chân ở bồn hoa trước tòa nhà, bỗng thấy cả màn hình đột nhiên tràn ngập sắc đỏ, cô MC phấn khích đưa tin về lễ đính hôn tại London của cậu Hai tập đoàn Hoàn Á. Những dòng chữ bắn ra như đạn pháo, ghim thẳng vào tim tôi: “Chúc mừng lễ đính hôn của ngài Ngô Thượng Lâm và tiểu thư Laila.” Trên màn hình, Lâm mặc bộ vest màu đen lịch lãm, khoác tay Laila lộng lẫy trong bộ váy dạ hội, đứng trên thảm đỏ. Hai người bị dân chúng vây quanh như những vì sao vây quanh mặt trăng.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trở Lại Broughton

Type: Liinn

Tôi gọi điện cho Alice từ sân bay Hồng Kiều, nghĩ bụng con bé có thể hiểu được tâm trạng của tôi lúc này, tâm đầu ý hợp không phải là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, mà là sự đồng cảm với bất hạnh của người khác.

Bên kia đường dây rất ồn ào, điện thoại vừa kết nối, tôi đã buông một câu không đầu không cuối: “Chị đi Pakistan, khoảng một tháng nữa sẽ về.”

Alice không hề ngạc nhiên với quyết định lạ lùng này của tôi, chỉ hỏi: “Ồ, có đủ tiền không?”

“Đủ, giúp chị chăm sóc mẹ nhé.”

“Được.” Sau vài giây im lặng, Alice nói: “Một tháng không đủ thì ở hai tháng, hai tháng không đủ thì ba tháng, nhưng phải trở về đấy.”

“Ừ.”

Lại một khoảng lặng kéo dài, không ai chịu cúp máy trước. Cuối cùng, tôi ngập ngừng hỏi: “Ở đó bây giờ thế nào?”

Alice đáp một cách dứt khoát: “Em nghe nói họ đi Italia mua đồ cưới, Laila vốn không thích phong cách thiết kế của Paris. Ngải Mễ Lạp, không có chị, anh ta vẫn rất vui vẻ.” Một nhát dao đâm thẳng vào ngực tôi, không sao, điều tôi muốn chính là cảm giác này, sớm chết sớm siêu thoát. Vỏ

https://thuviensach.vn

ngoài bằng kim loại sáng lấp lánh của bốt điện thoại hắt bóng nét mặt ủ rủ muốn ngục ngã của tôi. Nhưng những lời thề non hẹn biển của anh vẫn còn văng vẳng bên tai. “Anh không hề hối hận về những gì đã làm với em, em hận anh cũng được, dù sao anh vẫn muốn từ thân thể đến trái tim của em, đều thuộc về anh.”

Thế giới rộng lớn, anh sợ không tìm thấy em.

Thế giới hỗn loạn, anh sợ em không còn chờ anh ở chỗ cũ.

Nếu đã như vậy, chi bằng trói chặt em từ bây giờ.

Anh có thể lấy bốn vợ, nhưng sẽ chỉ cưới một mình em thôi.

“Alô, alô? Ngải Mễ Lạp, nói đi chứ!” Alice gọi liên hồi.

Tôi không sao thốt nên lời, trong lòng như có một tảng đá đè nặng.

“Muốn khóc phải không? Trước khi khóc, không được chải mascara đâu nhé, xấu lắm đấy.”

“Ừ.” Tôi đáp. Nếu muốn khóc, tôi sẽ tìm một xó xỉnh nào đó mà khóc. Tôi vừa dứt lời thì Alice cúp máy.

Có người nói muốn quên một người cần ít nhất hai mươi mốt ngày, cũng có người nói thời gian để quên dài bằng thời gian yêu người đó. Einsten nói không gian và thời gian là tương đối, vì vậy, nếu sống một ngày bằng một năm thì hãy đi thật xa. Xa mặt cách lòng, đây cũng là lí do vì sao cảm xúc khi tha hương nhiều khi là liều thuốc chữa thất tình tốt nhất. Nhưng có liều thuốc chữa thất tình tốt nhất không có nghĩa là sẽ không cảm thấy đau, sẽ không thấy tim như dao cứa. Ngồi trên máy bay liên tục hơn bốn mươi tiếng đồng hồ khiến tôi có thể nghĩ lung tung đủ thứ chuyện.

https://thuviensach.vn

Ngày thứ hai sau khi tôi biết Lâm đính hôn, Dela gọi điện cho tôi, nói có người đến một cửa hàng đồ gỗ ở khu chợ Changga đặt vật liệu để xây trường học có giá khoảng mười nghìn đô la Mỹ, thanh toán một lần và ghi rõ người kí nhận là tôi. Tin tức nhanh chóng được truyền tới thôn Gama, mọi việc sau đó đều rất thuận lợi. Wughi đã cử cậu ta tới Changga, nơi duy nhất có điện thoại quốc tế, để thông báo cho tôi.

Sau khi cúp máy, tôi phải mất đến vài tiếng đồng hồ để sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình, nhưng hiệu quả chẳng đáng là bao. Sau đó, tôi mua vé chuyến bay sớm nhất tới Pakistan, hậu quả của việc nhắm mắt mua vé là lộ trình của tôi cần chuyển tuyến bốn lần, thời gian bay dài tới năm mươi sáu tiếng. Dọc đường, tôi trằn trọc không yên, thời gian chênh lệch, từ máy bay to chuyển sang máy bay nhỏ, tóc tai tôi đã rối bù như tổ quạ, mặt mũi thì bơ phờ, tiều tụy.

Chuyến bay cuối cùng cất cánh lúc rạng sáng. Tôi ôm đầu, cuộn người ở hàng ghế cuối cùng của máy bay, hướng ánh mắt về nơi xa xăm. Ở độ cao ba mươi nghìn feet1 so với mực nước biển, không nhìn thấy gì cả, ngoài bầu trời đêm đen như mực, bên tai văng vẳng tiếng gầm rú của động cơ máy bay. Hơn bốn mươi tiếng đồng hồ, mặt trời mọc rồi lại lặn, máy bay cất cánh rồi lại hạ cánh, cơ thể dần mệt mỏi, rã rời, đầu óc trống rỗng. Nhưng cho đến khi hạ cánh xuống sân bay Islamabad, tôi không hề rơi một giọt lệ nào.

(*) Chú thích: 1. Khoảng hơn 9000 mét.

Đã thông thạo đường xá, tôi nhanh chóng gọi được xe đi Changga, tuy cũng phải mất vài ngày nhưng dù sao đường đi cũng bằng phẳng. Sau khi đến Changga, tôi vội vã tìm đến cửa hàng đồ gỗ theo lời chỉ dẫn của Dela.

Cậu ta không có ở đó, ông chủ cửa hàng nói với tôi toàn bộ tiền gỗ đều đã được thanh toán. Thực ra, không chỉ có gỗ, mà toàn bộ vật liệu xây dựng trường học ở Gama bao gồm sắt thép, xi măng, gạch ngói, thậm trí máy

https://thuviensach.vn

hiệu chuẩn, thước cuộn và dụng cụ hỗ trợ, đều đã được thanh toán hết. Ông chủ cửa hàng đồ gỗ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, nói người trả tiền dặn phải đích thân tôi kí nhận thì mới được giao hàng. Tôi hỏi người mua trông như thế nào, làm nghề gì, ông chủ nhất quyết không nói. Dela nói có thể là một nhà hảo tâm nào đó, tôi liền bảo cậu ta rằng ở Trung Quốc có rất nhiều tổ chức từ thiện, nhưng chẳng có tổ chức từ thiện nào lại chạy đến Pakistan để thanh toán toàn bộ tiền hàng rồi phủi mông đi cả. Dela lại nói liệu có thể là Lâm không. Tôi lập tức nói không phải. Người đàn ông đó đang tiêu dao ở tận châu Âu cơ mà, hơn nữa, nếu là anh chắc chắn không làm một việc thừa thãi là bắt tôi phải kí nhận như thế này. Với tính cách của anh, nhất định sẽ chuyển thẳng vật liệu về thôn Gama. Dela còn nói vật liệu được đưa đến đã chất đầy sân của cửa hàng đồ gỗ rồi, ông chủ đánh tiếng nếu tôi không chở vật liệu đi, sẽ tính phí lưu kho bãi. Đây là nguyên nhân Dela sót ruột muốn tôi đến Changga. Wughi đã triệu hồi khẩn cấp toàn bộ nam đinh trai tráng của thôn, xắn tay áo chuẩn bị làm một trận thật lớn, tất cả đã sẵn sàng, chỉ chờ tôi đến Changga là bắt đầu.

Ông chủ muốn tôi xuất trình hộ chiếu, bối rối giải thích: “Không phải là tôi không tin tưởng cô, nhưng gần đây, tình hình khá hỗn loạn.”

Ngày tôi trở lại Changga, quân Muja ở các trại tị nạn Pakistan và Afghanistan đang giao đấu với quân đội của Liên minh Phương Bắc tại Jalalabad, nghe nói binh lính Muja mỗi người đều có mấy khẩu súng, đạn dược đầy đủ, còn đạn dược của Liên minh Phương Bắc thì mãi tới khi binh sĩ nhảy ra khỏi chiến hào rồi mới tới đủ. Với trang bị như vậy, tất nhiên quân Muja toàn thắng.

Do tiền phương sặc mùi khói súng, Changga đã thay đổi rất nhiều so với lúc tôi rời đi hồi năm ngoái. Hơn nửa số hàng quán trong chợ đều đã đóng cửa, mọi người đi lại vội vã, cả thị trấn chìm trong bầu không khí căng thẳng, ngột ngạt. Tin tức chiến tranh lan đi khắp nơi dưới mọi hình thức. Ai ai cũng bàn luận về chiến tranh, về đèo Khyber, về Kabul. Có người còn nói

https://thuviensach.vn

quân Muja đến từ Peshawar được chính phủ Pakistan ngấm ngầm tài trợ, ông chủ lớn đứng phía sau chính là Cục Tình báo Mỹ. Cục Tình báo huấn luyện binh sĩ trong các trại tị nạn và học viện Hồi giáo ở khắp mọi nơi trên đất nước Pakistan, đây sớm đã không còn là bí mật nữa. Lại có người nhảy dựng lên phản bác, nói tin Cục Tình báo Mỹ ngầm hỗ trợ quân Muja này đã xưa như Trái Đất rồi, sau khi phương Tây rút quân khỏi Afghanistan, Mỹ cũng lập tức ngừng hỗ trợ cho quân Muja, thứ mà họ để lại cho Pakistan là hàng triệu dân tị nạn Afghanistan đang kêu gào vì đói khát. Ngày nay, Liên minh Phương Bắc mới là đội quân chính nghĩa, nhiệm vụ của họ không chỉ là quét sạch các phần tử xấu còn sót lại của quân xâm lược, mà còn đáp trả sự tấn công của quân Muja, bởi nói cho cùng, sau lưng quân Muja là Pakistan, cho nên Liên minh Phương Bắc mới thực là đội quân danh chính ngôn thuận.

Từ những cuộc bàn luận này, tôi cũng vỡ ra đôi điều. Quân đội của dân tị nạn, cũng chính là quân Muja, được chia thành bảy đội quân chủ lực, hiện giờ, người phụ trách khu vực biên giới tây bắc của Pakistan là Hassan, nghe nói kẻ hỗ trợ anh ta chính là chính phủ Pakistan. Còn thủ lĩnh các tỉnh biên giới tây bắc của Liên minh Phương Bắc hiện nay là Ahmed, một người có mối quan hệ dây mơ rễ má với chính phủ Afghnistan đã sụp đổ, cũng chính là tổ chức chống thánh chiến. Nói cách khác, Hassan và Ahmed là thủ lĩnh của hai phe đối địch lớn, Thứ ba là Dostum, một đội quân du kích, hoàn toàn dựa vào sự hỗ trợ của tập đoàn tài chính nước ngoài để chi phí cho chiến tranh, đồng thời là đội quân khó lường nhất. Ngoài ra còn có rất nhiều thế lực quân sự khác, nhưng tôi không nhớ rõ.

Tình thế trước mắt là Liên minh Phương Bắc đóng quân ở Jalalabad, quyết một trận sinh tử với quân Muja. Jalalabad thuộc Afghanistan, nhưng chỉ cách Peshawar vài tiếng lái xe. Tôi sợ ngọn lửa chiến tranh sẽ lan tới thôn Gama, cũng may Gama nằm dưới chân núi tuyết, giao thông không thuận tiện, chắc sẽ không sao. Nhưng điều kì lạ lại là Dela không chờ tôi ở

https://thuviensach.vn

cửa hàng đồ gỗ như đã hẹn. Ông chủ cửa hàng nói: “Cậu ta đi kiểm tra xe chở vật liệu rồi, chắc sẽ về nhanh thôi, cô cứ uống trà đi.”

“Xe?” Tôi thắc mắc.

“Đúng rồi, xe.” Ông chủ vừa đáp vừa đẩy gọng kính, như thể đang giải thích phép tính cộng trừ nhân chia cho một học sinh siêu chậm hiểu. “Tiểu thư, nếu như cô muốn vận chuyển vật liệu xây dựng đến thôn Gama thì sao có thể không cần xe được.”

“Ồ, phải.” Tôi uống một ngụm trà, dụi dụi mắt, cố gắng tĩnh tâm. Nhìn tờ giấy đặt mua vật liệu xây dựng đã được thanh toán nhăn nhúm trước mặt, tôi thấy nó được viết bằng tay, chữ kí bên dưới loằng ngoằng, hơi bị ố vì dính mồ hôi hoặc là vết bẩn gì đó, nhìn mãi không nhận ra là chữ gì.

Tôi hỏi ông chủ: “Ông nói là một người đàn ông đã trả tiền, đúng không?”

Ông chủ đáp: “Đàn ông, người bản địa, hơn ba mươi tuổi, ăn mặc rất chỉnh tề.”

“Anh ta nói mình là người ủy quyền của tôi và tất cả vật liệu xây dựng đều là cho trường học ở Gama sao?”

Ông chủ liếc nhìn tôi qua cặp kính dày cộp, đáp: “Chúng tôi chỉ biết thu tiền, chuyển hàng, chứ không có trách nhiệm kiểm tra lai lịch của khách hàng.”

Tôi hơi bối rối, nghĩ cũng phải, mấy thông tin ít ỏi này có cũng như không. Tôi ngắm nhìn khung cảnh xung quanh, cửa hàng đồ gỗ sừng sững trên một khu phố nhỏ ở góc khu chợ, đối diện với cửa ra vào là một bảng cáo thị loang lổ, một bức ảnh quảng cáo xe máy bị rạch tan tành, thay vào đó là lời răn của Thánh Allah.

https://thuviensach.vn

Hai bên đèo Khyber là một thùng thuốc nổ, cả thế giới đều dõi mắt theo những biến động nơi đây.

“Họ có đánh đến đây không?”

Câu hỏi không đầu không cuối của tôi vẫn được ông chủ nghiêm túc đáp lại, sau khi phóng ra một ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh. “Ngải tiểu thư, đây là Pakistan, không phải Afghanistan.”

Tôi cứng họng, phải rồi, đây là Pakistan, nhưng Pakistan và Afghanistan chẳng phải là máu mủ ruột rà với nhau sao? Hassan luôn nói muốn xây dựng một Pashtunistan thống nhất, lãnh thổ của đế quốc chưa từng xuất hiện trên trái đất này bao gồm toàn bộ Afghanistan hiện nay và cả Pakistan nữa.

Tôi chậm rãi uống trà, mặt trời dần chếch về hướng tây, vẫn không thấy bóng dáng của Dela đâu cả. “Cậu ta rốt cuộc đã đi đâu vậy, sao mà lâu thế không biết?” Tôi hỏi ông chủ.

Ông ta nhún vai, đáp: “Rất khó tìm được ô tô chăng?”

Tại sao Dela không tìm xe ngựa nhỉ? Đường từ Changga đến thôn Gama vốn không dành cho ô tô mà. Mùa đông năm ngoái, chúng tôi đã phải cưỡi ngựa rất lâu mới ra khỏi núi, chẳng lẽ vào mùa hè có thể đi ô tô?

Ông chủ cửa hàng thấy tôi sốt ruột, liền quay sang hỏi: “Tiểu thư, ban nãy cô nói lô hàng này không phải do cô mua sao?”

Tôi ngơ ngác nhìn ông ta.

“Vậy thì là ai mua?” Ông ta hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Thấy tôi cũng ù ù cạc cạc, ông ta đành chuyển chủ đề, hỏi: “Cô định xử lí lô hàng này thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Chờ Dela gọi xe đến, tôi sẽ chuyển số vật liệu này tới Gama trước.” Mặc dù không biết là ai đã ứng tiền mua số vật liệu này, nhưng tất phải có nguyên do, khi cần nhất định đối phương sẽ xuất hiện. Tôi không thể chờ người đó ở cửa hàng đồ gỗ mãi được, và cũng không dại gì từ chối ý tốt của người ta, hơn nữa, dân làng Gama đều đang mong ngóng lô hàng này.

“Sau đó thì sao?” Ông chủ lại hỏi.

“Sau đó cái gì cơ?”

“Ngải tiểu thư sẽ cùng cậu Dela đi Gama sao?”

“Ừm.” Tôi đáp qua quýt.

Đôi mắt phía sau cặp kính dày cộp của ông chủ thấp thoáng vẻ buồn bã. “Sau khi đến Gama thì sao?”

Tôi bắt đầu cảnh giác, tự hỏi tại sao ông ta lại quan tâm đến hành tung của tôi vậy? Tuy nhiên, tôi vẫn nhã nhặn trả lời: “Sau đó tôi sẽ về nước, trước khi hết mùa hè.” Dứt lời, tôi nhìn ra ngoài cửa, đầu hơi cúi xuống. Muốn xây trường học cần một khoảng thời gian nhất định, trong khi thời gian hiệu lực của visa chỉ có ba tháng, không biết ba tháng có xây kịp hay không. Chờ mọi việc xong xuôi, tôi sẽ về Hàng Châu, không bao giờ quay lại Thượng Hải nữa. Nghĩ đến đây, tôi bất giác khẽ thở dài.

Ánh nắng từ bỏng rát đã chuyển sang dịu dàng, ráng chiều dần khuất nơi chân trời, cửa hàng đồ gỗ cũng đến giờ đóng cửa, vậy mà Dela vẫn chưa về. Tôi đành phải để lại mẩu giấy nhắn, bảo cậu ta về thì đến khách sạn tìm tôi. Sau đó, tôi hỏi ông chủ chỗ mua văn phòng phẩm, ông ta bảo ở con phố đối diện với ngã rẽ, lại hỏi tôi đến đó làm gì.

“Tôi muốn mua cho bọn trẻ ở thôn Gama một ít vở và bút, có vấn đề gì không?” Tôi đáp. Mặc dù không có một giấc ngủ cho ra hồn suốt năm mươi tiếng đồng hồ nhưng tôi vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra có điều gì đó không ổn.

https://thuviensach.vn

Tiếng chuông báo động vang lên trong đầu, nhưng hơn nửa năm ở Giang Nam yên bình đã khiến tôi thiếu nhạy bén hơn trước. Thấy ông chủ không nói gì nữa, tôi liền bước ra khỏi cửa hàng.

Lúc này, mặt trời đã lặn, mấy người đàn ông váng sung tiểu liên đi lên từ con đường nhỏ lát đá của khu chợ, nhìn thấy tôi, liền xua tay ra hiệu bảo tôi nhanh chóng ra về. Tôi rụt đầu vào chiếc khăn trùm, quyết định mua xong văn phòng phẩm sẽ lập tức trở về khách sạn.

Ở những nơi khô hạn nóng nực, chập tối luôn là khoảng thời gian dễ chịu nhất trong ngày. Trước đây vào lúc chiều muộn thế này, sẽ có rất nhiều người đổ ra đường, vậy mà lúc này nhìn khắp phố, chỉ thấy lác đác vài người đi lại vội vã, cũng may cửa hàng văn phòng phẩm vẫn mở cửa, và thật trùng hợp, nó lại ở ngay cạnh nhà hàng Aubu Race, nơi tôi gặp Hassan lần đầu tiên.

Lần này quay lại Changga, ngoài việc xây trường học, còn có một việc nữa, đó là trả lại Hassan viên Khổng tước lam tím. Tôi vốn định nhờ Dela cầm sợi dây chuyền tới nhà hàng trả cho Hassan, vì tôi không dám đối mặt với anh ta. Không ngờ Dela lại không chờ tôi ở cửa hàng đồ gỗ, còn nhà hàng này thì lại đóng cửa kín mít.

Vừa đến Changga đã gặp chốn cũ, tôi nấp trong một góc khuất, cẩn thận quan sát nhà hàng. Mặc dù nghĩ số mình không đen đến mức vừa đến đã đụng phải Hassan nhưng tôi cũng không ngờ Aubu Race sẽ đóng cửa. Hỏi hàng xóm xung quanh, họ chỉ nói tình trạng này đã diễn ra một thời gian rồi, còn chủ nhà hàng đi đâu thì không ai hay biết.

Hassan còn một căn nhà nữa ở Changga, chính là nơi anh đã giam giữ tôi và gài bẫy Lâm. Nhưng tôi vốn là kẻ mù đường, trong khi khu chợ lại giống như một mê cung khổng lồ, nên chẳng mấy chốc tôi đã lạc đường. Nếu không tìm thấy nơi Hassan dừng chân thì biết trả Khổng tước lam tím cho anh ta thế nào đây? Đúng lúc này, một người đàn ông trông có vẻ giống

https://thuviensach.vn

cảnh sát đi tới, nhìn tôi chằm chằm. Tôi không nhìn rõ diện mạo của đối phương nhưng không biết vì sao tim bỗng đập loạn cả lên, cảm giác lo lắng ập tới. Tôi bước nhanh hơn trên con phố vắng tanh vắng ngắt, dưới ánh trăng vằng vặc, chỉ nghe thấy tiếng bước chân cô độc.

Đi qua một cửa hàng đồ sắt, tôi rẽ xuống một con dốc, cuối cùng cũng thấy ánh đèn vàng mờ ảo nhấp nháy phía trước, trong bụng yên tâm hơn phần nào, sắp về đến khách sạn rồi.

Bỗng nhiên có một cảnh sát xuất hiện, người này hơi béo, không phải là người mà tôi vừa nhìn thấy. Theo lí thì nhìn thấy cảnh sát phải thấy yên tâm mới phải nhưng tim tôi lại đập nhanh hơn, không kịp suy nghĩ, chân tôi đã tự động rẽ sang con đường nhỏ bên cạnh.

Một chiếc xe nhỏ thình lình xuất hiện và lao về phía tôi với tốc độ kinh người. Khi tới gần, chiếc xe phanh kít lại, hai người đàn ông mặc cảnh phục nhảy xuống, cùng với hai cảnh sát ban nãy, bao vây tôi, không nói một lời.

Tóc gáy tôi bỗng dựng ngược cả lên, những người này nhìn tôi tròng trọc với ánh mắt sáng quắc như mắt của bầy sói.

“Các ngài, có chuyện gì vậy?” Tôi run rẩy hỏi.

Cả bốn người đều kinh ngạc khi thấy tôi nói tiếng Urdu. Giây lát sau, một người cất tiếng hỏi: “Cô là Ngải Mễ Lạp?”

“Vâng. Tôi là Ngải Mễ Lạp.”

“Ngải Mễ Lạp, thay mặt chính phủ Pakistan, tôi mời cô đi theo chúng tôi.” Người đó nói tiếp.

“Hả? Tại sao?”

https://thuviensach.vn

“Visa của cô có một số vấn đề cần xác minh lại, đề nghị cô theo chúng tôi.” Người cảnh sát mà tôi đoán là chỉ huy nói với giọng khô như ngói.

“Visa của tôi có vấn đề gì?” Tôi lo lắng hỏi.

“Điều này, chúng tôi không rõ lắm, nên muốn đưa cô về để làm rõ.” Vẫn là người cảnh sát đó nói.

Tôi cảm thấy yên tâm hơn đôi chút, nếu chỉ là vấn đề visa thì chắc cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng tại sao họ lại đến bắt tôi vào lúc này, lại còn với điệu bộ thế này nữa?

“Vậy tôi có thể quay về khách sạn, lấy một số đồ dùng cá nhân không?” Tôi thận trọng hỏi. Được về khách sạn là tốt nhất, chí ít cũng có người biết tôi bị ai dẫn đi.

“Chắc không mất cả đêm đâu.” Đối phương trả lời, sau đó giục tôi lên xe.

Có một người đi về hướng này, khi còn cách chỗ tôi đứng vài mét thì dừng lại, thấy tình hình không ổn, người đó lập tức quay sang hướng khác.

“Tôi muốn quay về khách sạn, để lại lời nhắn cho bạn tôi.” Tôi viện đại một lí do.

“Cô sẽ quay về nhanh thôi. Nhanh lên, đi thôi.”

Các anh chỉ đưa tôi đi hỏi chuyện thôi, đúng không? Thông thường sẽ mất bao lâu?” Tôi gặng hỏi.

“Chuyện này rất khó nói, phải do lãnh đạo quyết định.” Nói rồi, họ đẩy vào lưng tôi một cái.

Tôi loạng choạng suýt ngã, gào lên: “Có đúng là tới đồn cảnh sát không?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên.”

Pakistan từng là một phần lãnh thổ của Ấn Độ, vì thế, giống như Ấn Độ, hệ thống tư pháp đa phần được thừa hưởng từ Anh Quốc, cũng có các cơ quan như sở cảnh sát, tòa án, nhà tù,… Gần đây, thế cục hỗn loạn, rất nhiều người nước ngoài bị trục xuất hoặc bị mời đến sở cảnh sát tra hỏi, người nước ngoài ở đây không chỉ khách du lịch, mà là những thương nhân ở các quốc gia lân cận, vì lí do nào đó mà thường xuyên qua lại Changga.

Vài ngày trước, có một người Iran đã bị cảnh sát dẫn ra khỏi khách sạn, nguyên nhân là buôn lậu bươm bướm. Lúc biết chuyện, tôi như thể nghe thấy câu chuyện trong Nghìn lẻ một đêm. Buôn lậu bươm bướm ư? Thế thì có ảnh hưởng gì tới hòa bình thế giới? Nhưng có người lại nói nguyên nhân thật sự không phải là buôn lậu bươm bướm hay buôn lậu đồ quyên, mà là nhà cầm quyền hiện giờ thần hồn nát thần tính, chỉ cần là nhân vật khả nghi, đều sẽ giam lại. Có thể tôi bị dẫn tới sở cảnh sát cũng là vì nguyên nhân này.

Thấp thỏm ngồi lên ô tô, tôi bị kẹp giữa hai cảnh sát lực lưỡng. Cảnh tượng này khiến tôi hoang mang, tôi có phải là phạm nhân đâu, sao họ lại đối xử với tôi như thế này? Tôi tự trấn an mình, nhất định là có chỗ nào nhầm lẫn thôi, visa của tôi thì có vấn đề gì được chứ, chẳng phải vẫn nhập cảnh thuận lợi đó sao? Hơn nữa, Pakistan là một trong những nước linh hoạt nhất thế giới về vấn đề visa, ngay cả việc xin gia hạn cũng dễ dàng, tại sao phải cử tới bốn người đàn ông lực lưỡng đi bắt tôi vậy?

Xe nổ máy, đi qua khu chợ và nhà hàng của Hassan, đi qua cửa hàng văn phòng phẩm, qua cửa hàng đồ gỗ. Tôi nheo mắt lại nhìn, thấy đống vật liệu chất cao ngang đầu người trong sân đã biến mất không chút dấu vết. Tim tôi lại bắt đầu đập thình thịch.

Ô tô dừng lại trước cổng sở cảnh sát, đó là một tòa nhà hai tầng. Mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vọng lại trong đêm tối, tôi sởn hết cả da gà,

https://thuviensach.vn

nhưng hai bên là hai người đàn ông cao lớn, tình hình này chắc không chạy trốn được rồi.

Thấy chúng tôi đi vào, một người đàn ông to béo mặc cảnh phục ngẩng đầu lên, bên cạnh ông ta là một phạm nhân đang bị phạt "ngồi máy bay". "Ngồi máy bay" là hình phạt đặc biệt ở Pakistan, phạm nhân sẽ bị treo ngược lên bằng một cái móc sắt rất lớn và bị đanh đập dã man, do máu chảy ngược lên đầu nên cơn đau càng lớn gấp bội. Đây là một trong những hình phạt mà tôi căm ghét nhất, thậm chí còn hơn cả ném đá tập thể.

Viên cảnh sát lau sạch vết máu trên tay, ngẩng đầu hỏi: "Là cô ta à?"

Viên cảnh sát áp giải tôi trả lời: "Phải chính là cô ta."

"Đồ đâu?" Người kia hỏi tiếp.

Đồ gì? Tôi vừa mới kinh ngạc ngẩng đầu đã thấy cổ đau nhói một cái. Hóa ra tay cảnh sát áp giải tôi đã giật viên Khổng tước lam tím xuống. Tôi ôm lấy cổ, phẫn nộ hỏi: "Này, các người muốn ăn cướp hả?"

Vì muốn trả lại viên Khổng tước lam tím cho Hassan nên tôi luôn đeo nó trên cổ, hải quan Trung Quốc coi nó là hàng giả nên cũng không hỏi han gì. Sauk hi vào lãnh thổ Pakistan, tôi luôn rất cẩn thận, không để ai nhìn thấy, không biết mấy tên cảnh sát này làm thế nào mà biết viên Khổng tước lam tím trên người tôi.

"Có phải là hàng thật không?" Tay cảnh sát béo vừa hỏi vừa tỉ mỉ ngắm nghía viên Khổng tước lam tím trong tay.

"Hàng thật."

"Hộ chiếu đâu?"

"Đây."

https://thuviensach.vn

“Rất tốt. Có ai nhìn thấy không?”

“Không có ai nhìn thấy, rất sạch sẽ.”

Tay cảnh sát béo gật đầu, vỗ mấy cái lên hộ chiếu của tôi rồi đột nhiên ném vào đống tài liệu chất cao như núi ở góc bàn. Tôi nhảy dựng lên, quát: “Này, rốt cuộc các người là ai? Trả lại viên Khổng tước lam tím cho tôi!” Không ai thèm để ý, chỉ đến khi tôi giãy giụa kịch liệt, tên cầm đầu mới ngẩng lên nhìn tôi như một kẻ ngốc, nói: “Xem ra cô vẫn chưa hiểu được hoàn cảnh của mình nhỉ, Ngải tiểu thư.”

Tôi thực sự không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

“Cô nghĩ tại sao chúng tôi bắt cô?” Tay cảnh sát béo hỏi tôi.

“Không phải vì vấn đề visa sao?”

Ông ta cười phá lên, ngay sau đó, những kẻ khác cũng cười theo. “Chúng tôi bắt cô là vì sợi dây chuyền này, đây là đồ cô ăn trộm phải không?”

“Ăn trộm? Tôi không ăn trộm, có người tặng cho tôi…” Tôi sợ hãi nói.

Ông ta mỉa mai: “Có người tặng cho cô ư?”

Tôi lắp bắp: “Tôi… có thể giải thích.”

“Tiểu thư, Khổng tước lam tím là quốc bảo của Pakistan, không phải là cô không biết chứ?”

Tôi ớn lạnh từ đầu đến chân. Quốc bảo? Hic, một thứ vô giá như thế, tất nhiên là đủ tư cách trở thành quốc bảo rồi.

Tay cảnh sát béo không thèm để ý tới tôi nữa, hất hàm ra hiệu cho thuộc hạ, nói: “Dẫn cô ta đi.”

https://thuviensach.vn

Tôi kêu lên: “Không, cái này đúng là người ta tặng tôi mà, một người đàn ông tên là Hassan Naboo Hardel. Các anh có thể kiểm tra!” Tôi vốn không muốn dính líu gì đến Hassan nữa, nhưng bây giờ đã không thể bận tâm nhiều như vậy nữa rồi.

Nghe thấy lời tôi, mấy tay cảnh sát đều khựng lại. Hassan Naboo Hardel tiếng tăm lẫy lừng cả vùng Broughton, chắc chắn họ đã nghe tên.

Trán tôi ướt đẫm mồ hôi lạnh, tôi nhũn nhặn nói: “Anh có thể đi hỏi Hassan, anh ta sẽ nói cho anh biết đây không phải là đồ ăn trộm mà là quà anh ta tặng tôi.”

Trong nháy mắt, căn phòng trở nên yên tĩnh kì lạ, tất cả đều quay lại nhìn tên cảnh sát béo. Tôi cơ hồ nhìn thấy sự lưỡng lự trong ánh mắt ông ta, nhưng sau đó, ông ta nói: “Ngải tiểu thư, đại nhân Hassan Naboo Hardel đã rời khỏi Changga từ lâu rồi.” Rồi ông ta lại nghiêm trọng ra lệnh: “Dẫn đi!”

Hassan đã rời khỏi Changga rồi sao? Bụng tôi đột nhiên thắt lại, giờ phải làm sao đây?

Tại tầng hai của Sở cảnh sát Changga, sau cánh cửa sắt kiên cố là ba phòng giam, hai to một nhỏ, phòng nhỏ dành cho phạm nhân nữ. Mùa hè oi bức, cánh cửa sắt vừa được mở ra, tôi đã ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc, đó là thứ mùi khủng khiếp tổng hợp từ phân và nước tiểu, trộn lẫn với mùi mồ hôi. Thế mà ở nơi nóng bức ngột ngạt thế này, phạm nhân nữ vẫn phải trùm Burqa kín mít từ đầu tới chân, trông cứ như những con nhộng khổng lồ đen sì. Dạ dày tôi nhộn nhạo, khó khăn lắm mới kìm được con buồn nôn.

Tay cảnh sát áp giải tôi nói: “Không quen phải không? Không sao, rồi sẽ quen thôi.” Nói rồi, hắn ta đẩy tôi vào phòng giam và đóng sầm cửa lại.

“Không, anh đừng đi!” Tôi bám vào cánh cửa sắt, gọi với theo. “Tôi muốn gặp luật sư, gặp người của lãnh sự quán Trung Quốc, gặp…” Nhưng viên cảnh sát đó không thèm nghe tôi nói hết câu đã đi mất, tôi lí nhí thốt ra

https://thuviensach.vn

những chữ cuối cùng: "… gặp ai cũng được, miễn là giúp tôi thoát khỏi cảnh này…"

Đáp lại tôi là đủ giọng đàn ông vang lên từ hai buồng giam bên cạnh, vọng đi vọng lại trên hành lang. Đầu tôi ong lên, cảm thấy trời đất quay cuồng, tôi ngồi phịch xuống đất.

"Cô phạm tội gì vậy?" Chờ tiếng ồn ào lắng xuống, một phạm nhân nữ hỏi tôi.

"Lúc đầu họ nói visa của tôi có vấn đề, sau đó lại bảo tôi ăn trộm." Tôi lau mồ hôi trên trán, đáp.

"Cô ăn trộm thứ gì?"

"Tôi không ăn trộm gì cả! Họ đổ oan cho tôi!" Tôi phẫn nộ nói.

Nữ phạm đó hờ hững nói: "Ai chả nói mình bị oan!"

Tôi ấm ức đến mức không muốn vặc lại nữa, lát sau lại hỏi: "Thông thường, sau bao lâu họ sẽ cho phép phạm nhân liên lạc với bên ngoài?"

"Ba đến năm ngày."

"Tôi không chờ được lâu như vậy. Tôi phải tìm lãnh sự quán." Tôi vội nói.

"Đại sứ quán nào?"

"Lãnh sự quán Trung Quốc."

Bà ta có vẻ ngạc nhiên, hỏi lại tôi: "Cô không biết đại sứ quán Trung Quốc đã rút khỏi Pakistan từ lâu rồi sao?"

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc kêu lên.

https://thuviensach.vn

“Cô không biết ở đây đang đánh nhau à?”

Nhìn gương mặt không vẻ có gì là đùa cợt của đối phương, tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Tất nhiên là khi mấy tay cảnh sát chẳng nói chẳng rằng bắt tôi ngay giữa đường, tôi cũng sợ hãi, nhưng sự sợ hãi lúc này còn lớn hơn gấp bội. Đó là sự hoảng sợ khi đối diện với vực thẳm. Trời ạ, bây giờ phải làm thế nào đây? Nữ phạm đó nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của tôi, đột nhiên hỏi: “Được rồi, vậy cô có muốn ra ngoài không?”

Tôi quay phắt sang nhìn bà ta.

“Hì hì, đừng nhìn tôi như vậy.” Bà ta bĩu môi, nói. “Cũng chẳng phải là chuyện gì mới mẻ, cô cứ gửi đơn lên tòa án, nộp ít tiền phạt, cho người này năm trăm, người kia một ngàn, nói chung là không cần nhiều lắm đâu. Chắc chắn cô sẽ được thả.”

Tôi run rẩy hỏi lại: “Ý bà là hối lộ?”

“Suỵt… Này, cô gái, hai chữ này không được nói to.”

Tôi lập tức im bặt. Thần người vài giây, tôi đã nhìn thấy một tia hi vọng, phải rồi, hối lộ, chỉ cần có thể ra khỏi đây, cách gì cũng không quan trọng.

“Thế cô có tiền không?” Bà ta nhìn tôi chằm chằm, hỏi tiếp.

“Còn một ít. Bọn họ đã tịch thu hết tư trang của tôi rồi, hộ chiếu, điện thoại, ví tiền,… nhưng may mà tôi vẫn còn một ít.”

“Ở đâu?” Bà ta vội hỏi

“Sao cơ?”

“Tiền của cô để ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Đến lúc này, tôi mới để ý đến ánh mắt tham lam và hung dữ của người đàn bà này. Tôi vô thức lùi lại, bà ta tiến đến, nói: “Tiền đâu? Đưa đây!”

Tôi cuống quýt nắm chặt con dao găm Skija trong ống tay áo, từ khi bị Laila rút dao đe dọa ở hội sở, tôi luôn giấu nó trong người để phòng thân. Tôi đeo nó vào cổ tay, trông như đeo một chiếc vòng, có lẽ vì vậy mà cảnh sát không để ý.

Đột nhiên, nữ phạm kia “gừ” một tiếng và hung hăng lao về phía tôi. Trước mắt tối sầm lại, chưa kịp rút dao ra tôi đã bị đẩy ngã xuống đất. Hassan nói thời điểm rút dao vô cùng quan trọng, đáng tiếc tôi không phải một học sinh xuất sắc. Quần áo tôi bị xé toạc, cuộn tiền phòng thân giấu ở góc áo rơi ra, bà ta lập tức buông tôi ra và bổ nhào đến chỗ cuộn tiền.

Lúc tôi lồm cộm bò dậy được, người đàn bà đó đã mất tăm mất tích từ lúc nào rồi. Cả người tôi như hóa đá, không biết là nên đi tìm bà ta hay là báo cảnh sát, hay là coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Trong lúc giằng co với nữ phạm kia, tôi đã va phải vài phạm nhân khác, họ vội vàng tránh sang một bên, những người không tránh được thì cất lời chửi bới, nhưng nhiều hơn cả vẫn là biểu cảm thờ ơ. Trong số những gương mặt thờ ơ đó, tôi đột nhiên bắt gặp một gương mặt quen thuộc, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều ngớ ra.

“Jiahan? Sao cô lại ở đây?” Tôi kinh ngạc thốt lên.

Jiahan cũng kinh ngạc không kém, nhưng chỉ sau vài giây ngắn ngủi, cô ta đã trở về với vẻ thờ ơ như cũ, kéo khăn choàng lên, lảng tránh ánh mắt của tôi, cúi đầu, thu người vào góc.

Tôi cảm thấy có gì đó không ổn. Trong trí nhớ của tôi, Jiahan là một cô gái năng động, căng tràn sức sống, thích Lâm liền tỏ tình ngay, sau khi bị từ chối cũng không lằng nhằng đeo bám. Vậy mà cô gái ở trước mắt tôi lúc này trông vô cùng mệt mỏi như đã mất hết sức sống, quần áo thì đã tả tơi,

https://thuviensach.vn

rách rưới, khắp người đều là những vết đen như vừa chạy ra từ một đám cháy. Cô ta co ro ở một góc tường như một kẻ lang thang vừa trải qua kiếp nạn, không có đường để về.

“Jiahan? Jiahan, cô làm sao vậy?” Tôi lại gần cô ta, ngồi xuống hỏi.

Cô ta vờ như không nghe thấy, chỉ gục đầu xuống hai đầu gối.

Tôi lo lắng hỏi tiếp: “Jiahan, tôi là Mễ Lạp đây. Sao cô lại ở đây, đã xảy ra chuyện gì?”

Đầu cô ta càng cúi thấp hơn.

Tôi giơ tay, khẽ chạm vào vai cô ta. “Jiahan, đừng làm tôi sợ, cô sao vậy?”

Cô ta rụt vai lại, tránh bàn tay của tôi. Hình như tôi đã đọc được ở đâu đó rằng, ghét bị người khác chạm vào người là tư thế tự vệ sau khi phải chịu một tổn thương nặng nề. Không hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô ta.

Nhất thời, tôi không biết phải làm thế nào, ngoài việc lo lắng nhìn Jiahan. Mãi lâu sau, cô ta mới khẽ lẩm bẩm một câu: “Đều chết cháy cả rồi.” Dứt lời, cả người cô ta bắt đầu run rẩy. “Không còn lại một ai! Bố tôi… mẹ tôi… đều chết cháy cả rồi.”

Tôi sởn cả gai ốc, cuống quýt hỏi: “Sao lại đều chết cháy?”

Cuối cùng, cô ta cũng ngẩng đầu, đờ đẫn nhìn tôi, nói: “Thôn Gama… mấy trăm người của thôn Gamma hạ và Gama thượng, những ngôi nhà, rừng cây, trường học… tất cả đều bị đốt hết rồi. Bố mẹ và em trai tôi cũng bị chết cháy cả rồi.”

https://thuviensach.vn

Chết cháy? Mấy chữ này từ từ vẽ nên một cảnh tượng thảm khốc trong đầu tôi. Thôn Gama bị cháy rồi sao? Wughi, Ceda, Sila… Trong đầu tôi vụt hiện lên hàng loạt cái tên, hình ảnh căn nhà mà tôi đã từng sống, rừng cây hạnh xinh đẹp, và cả những người dân lương thiện… Tất cả đều bị thiêu rụi rồi sao? Sao tự nhiên lại có đám cháy lớn như vậy?

“Sao lại xảy ra hỏa hoạn? Sao cô lại ra nông nỗi này? Mọi người có sao không?” Tôi tuôn ra một tràng câu hỏi, đột nhiên lại thấy thật kì lạ. Mười ngày trước, tôi còn nhận được điện thoại của Dela cơ mà, tôi đến Pakistan mới được vài ngày, căn cứ theo thời gian, thời điểm thôn Gama xảy ra hỏa hoạn trùng với thời gian tôi đến Pakistan, nhưng chẳng phải Dela nói rằng Wughi đã triệu tập tất cả dân làng để bắt tay xây dựng trường học sao? Thôn Gama ở chân núi tuyết, nhà cửa đều được xây bằng đá, sao có thể cháy được? Còn Dela, rốt cuộc anh ta đã đi đâu?

Jiahan nước mắt lã chã, hỏi: “Mấy trăm con người, nhà cửa, đồ đạc đều bị thiêu rụi bởi một mồi lửa, cô nói xem có sao không?”

Ý của cô ta là tất cả mọi người, cô bé Ceda đáng yêu, ông lão Wughi uyên bác, bà Sila hiền hậu, còn có bé Ali và vợ của Abbas nữa… đều chết rồi sao? Không! Điều này không thể là sự thật được. Đầu óc choáng váng, hai đầu gối bủn rủn, tôi ngã khuỵu xuống đất.

“Chúng tôi đều nghĩ đó là quân Dostum. Từ đầu mùa xuân, họ đã tập trung ở thung lũng. Bố tôi nói đèo Khyber là nơi nhiều thế lực quân sự đối địch, rất nhiều đội quân bí quá hóa liều, muốn vượt qua dãy Karakoram nên phải đánh bọc sương từ phía sau. Nhưng Gul nói không phải, đó là “những người ngoại tỉnh”.” Jiahan lẩm bẩm với ánh mắt trống rỗng.

Thì ra, sau khi nghe tin tôi mua vật liệu xây dựng trường học cho thôn Gama thượng, Jiahan thường xuyên đi ra khỏi thôn, vì cô ta không thích nghe dân làng suốt ngày bàn tán chuyện xây trường học, và nhất là tên của

https://thuviensach.vn

tôi. Một hôm, cô ta kéo Gul ra khỏi thôn, cũng có thể vì vậy mà cô ta thoát nạn.

Bọn họ đứng trên một dốc núi, nhìn thấy xa xa có hai chiếc xe tải Toyota vũ trang đầy đủ, chở đầy binh lính râu ria xồm xoàm, đầu đội khăn đen. Một nhóm binh sĩ liên tục vung vẩy súng tiểu liên, la hét om sòm, nhóm còn lại thì giơ bàn tay băng bó chằng chịt lên cao một cách đầy kiêu hãnh. Hai chiếc xe tải dừng lại ở một nơi khá rộng lớn của thung lũng Broughton, sau đó các binh sĩ xuống xe và đi bộ vào thôn Gama. Vừa vào thôn, họ liền đốt nhà. Ban đầu, họ chỉ đuổi dân làng đi, nhưng khi dân làng phản kháng, họ bắt đầu nổ súng, giết chết dân làng.

"Cho đến bây giờ, tôi vẫn không biết họ là ai, nhưng mỗi khi giết chết một dân làng, họ lại kêu to lên một tiếng: "Oui" (phải). Tôi sẽ không bao giờ quên từ này, tôi nhất định, nhất định sẽ báo thù cho người dân Gama!" Jiahan vừa nói vừa nghiến răng kèn kẹt, hai bàn tay đặt trên đầu gối run lẩy bẩy. Nhưng nỗ lực tỏ ra kiên cường đó hoàn toàn vô ích, chỉ trong giây lát, cô ta đã lại suy sụp, òa lên khóc. "Tôi không biết có ai còn sống sót không. Khi tôi và Gur định chạy về làng thì có kẻ đánh lén từ phía sau, khiến tôi ngất đi. Khi tỉnh dậy, tôi đã thấy mình ở đây rồi."

"Từ lúc đó đến giờ, cô vẫn luôn ở đây à? Có gặp người nào khác trong thôn không?"

Cô ta vừa nức nở vừa lắc đầu, nói: "Tôi không biết. Sau khi tỉnh lại… tôi đã thấy mình ở đây rồi."

Chuyện này thật kì lạ, nhưng rốt cuộc kì lạ ở chỗ nào thì nhất thời tôi lại không thể nhìn ra được. Trầm ngâm giây lát, tôi hỏi: "Cô có biết Dela ở đâu không?"

Jiahan ngỡ ngàng hỏi lại: "Chẳng lẽ Dela đợi cô ở Changga sao? Hại người không gặp được nhau à? Phải rồi, sao cô ta lại ở đây?"

https://thuviensach.vn

Tôi cười khổ, cuối cùng thì cô ta cũng nhận ra điều này rồi. Vừa định trả lời thì một cảnh sát đi tới, vẫy tay gọi Jiahan và nói: “Có người tới thăm cô.”

Cả Jiahan và tôi đều vô cùng ngỡ ngàng, cô ta liền đứng dậy đi theo tay cảnh sát. Tôi thẩn người nhìn theo bóng họ, tự hỏi người tới thăm cô ta liệu có phải là Dela, người của thôn Gama hạ hay là người quen nào khác? Trái tim đang chìm trong tuyệt vọng đột nhiên lóe lên một tia hi vọng nhỏ nhoi, có người tới thăm cô ta nghĩa là tôi cũng được cứu ra?

Nhưng không ngờ Jiahan lại không quay lại nữa.

Tôi đứng ngồi không yên, lúc thì hy vọng Jiahan nhanh chóng quay về, lúc lại nghĩ cô ta không quay về thì tốt hơn. Sợ hãi và hi vọng luân phiên giày vò ruột gan tôi, cuối cùng, tôi túm lấy một viên cảnh sát, hỏi: “Cô gái lúc nãy đi đâu rồi, đi gặp ai? Có quay lại không?”

Viên cảnh sát đương nhiên không thèm để ý đến câu hỏi của tôi. Một nữ phạm không chịu được, bèn nói xen vào: “Họ sẽ không nói cho cô biết đâu, còn cô gái đó chắc đã đi từ lâu rồi.”

“Đi đâu?”

“Cô nói xem cô ta đi đâu? Đương nhiên là rời khỏi chỗ này rồi.” Cô ta đáp với vẻ khinh miệt.

Tôi nhìn cô ta, sững sờ một lúc rồi lắc đầu quầy quậy, nói: “Không đâu, cô ấy sẽ không bỏ tôi lại.”

Nữ phạm đó cười khẩy một cái rồi không thèm để ý tới tôi nữa.

Tôi không tin Jiahan sẽ bỏ mặc tôi ở đây, vấn đề là ai đã đưa cô ấy đi. Nếu là người của thôn Gama thì sẽ không thể chỉ cứu cô ấy mà bỏ tôi lại, vậy thì là ai? Thời gian càng trôi, tâm trạng bất an của tôi càng lúc càng lớn.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau, tôi bị áp giải lên một chiếc xe tù càng vài phạm nhân khác. Cửa xe đóng sầm lại, sau đó xe lắc lư khởi động, hướng về phía ngoại thành Changga. Hàng ghế phía trước có bốn tay cảnh sát áp tải, dưới ánh nắng yếu ớt của buổi bình minh, tôi nhìn thấy khẩu súng lấp loáng trong tay họ.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Tôi quay sang hỏi một phạm nhân ngồi trong góc. Ngoài tôi ra, trên xe còn ba phạm nhân nam khác. Cả ba đều nhíu mày nhìn tôi, như thể tôi đã quấy rầy việc suy nghĩ của họ. Lát sau, một người trả lời: “Peshawar.”

“Đến đó làm gì?”

“Cô nói xem để làm gì? Đương nhiên là đi ngồi tù rồi.”

Tôi túm chặt thanh vịn trên ghế, đến nỗi các khớp xương trở nên trắng toát. “Nhưng, tôi vẫn chưa trải qua một cuộc thẩm vấn nào mà.”

“Tôi không biết thẩm vấn thẩm viếc gì hết, tôi chỉ biết tôi, cô và bọn họ, đều phải đến nhà tù Peshawar.” Phạm nhân đó nói.

Lúc này, chiếc xe đang đi qua cổng thành của Changga, người đi đường đều nghiêng người tránh hoặc đứng im bất động, đợi chiếc xe tù đi qua. Dưới ánh nắng ban mai rực rỡ, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc với chiếc áo dài bụi bặm. Muri! Đó là Muri!

Tôi lao tới, ra sức đập vào cửa sổ xe, gào ầm lên: “Muri! Muri!”

Chiếc xe lắc lư mạnh nhưng không dừng lại. Giật mình bởi tiếng gào thét của tôi, không ít người đi đường dừng lại, nhìn theo chiếc xe tù với ánh mắt nghi hoặc. Tay cảnh sát ngồi trong buồng lái phẫn nộ, nhảy vào thùng xe, vung cái dùi cui về phía tôi. “Bốp” một tiếng, tôi thấy máu chảy xuống một bên má, đám cảnh sát thì chửi bới om sòm. Tôi vẫn muốn gọi Muri,

https://thuviensach.vn

nhưng dùi cui cứ hết đợt này đến đợt khác rơi xuống như mưa, khiến tôi không sao mở miệng ra được.

Tôi cắn chặt môi chịu đau, sực nhớ còn con dao găm skija, nhưng một giây trước khi tôi bất chấp tất cả xông lên, phạm nhân ban nãy nói chuyện với tôi đã giữ chặt tay tôi lại, nói: “Cô gái, bình tĩnh!”

Tôi hất tay anh tar a, muốn bất chấp tất cả để nhảy ra khỏi chiếc xe tù này, Muri chỉ đứng cách đó có chục mét chỉ cần tôi thoát ra khỏi chiếc xe khốn kiếp này là có thể được tự do. Đúng lúc ấy, tôi nhìn thấy Muri quay người sang cúi đầu với thái độ cung kính, mấp máy môi nói gì đó với một cô gái có dáng người dong dỏng cao, mặc chiếc Burqa truyền thống. Mặc dù cả người cô gái bị Burqa che khuất, nhưng từ đôi mắt màu xanh xám đầy quyến rũ đó, tôi vẫn có thể nhận ra đó là Laila.

Tại sao cô ta lại ở Changga? Ánh mắt của Laila liếc qua chiếc xe tù, tôi nhìn chằm chằm vào cô ta qua ô cửa kính có song sắt, nhưng xa quá, không biết cô ta có nhìn thấy tôi không.

Chiếc xe tù xuyên qua đám đông, đi ra cổng thành Changga, bỏ lại Muri và Laila ở phía sau. Cảnh sát thấy tôi không nổi điên nữa, chỉ chửi mắng một hồi rồi quay đầu đi. Tôi đưa tay lên lau sạch vết máu trên mặt, khẽ lắc đầu, ý bảo mình không sao. Hàng loạt câu hỏi vần vũ trong đầu tôi: Laila đang ở Changga, còn Lâm thì sao? Anh có đang ở đây không? Phải chăng Laila cũng đang biết tôi đang ngồi trên chiếc xe tù này? Tôi ngước mắt nhìn mấy tên cảnh sát áp giải một lần nữa. Lúc này, phạm nhân ngồi bên cạnh tôi mới khẽ nói: “Cô gái, bất luận cô muốn gì, hãy đợi đến Peshawar rồi tính. Ở đó có gần một nghìn người, thế nào cũng có cách.”

Tôi quay sang nhìn anh ta chằm chằm. “Tôi tên là Wata. Rất vui được làm quen với cô.” Anh ta nhe hàm răng nham nhở ra cười, khẽ tự giới thiệu. Tiếng Urdu của anh ta mang nặng khẩu âm Pashtun. Tôi chỉ khẽ gật đầu rồi quay đi chỗ khác, giờ này làm gì còn tâm trạng để kết bạn. Mang tâm trạng

https://thuviensach.vn

hỗn loạn và bất an, tôi thẫn thờ nhìn những con đường, núi tuyết và đồng cỏ đang lùi dần về phía sau, thực sự không hiểu vì sao mình từ một du khách lại biến thành tù nhân chỉ trong một sớm một chiều như vậy.

Sau một chặng được dài, cuối cùng, chiếc xe đã đến đích vào buổi chiều cùng ngày. Tôi không khỏi ngỡ ngàng khi trước mắt mình là bầu trời trong vắt của Peshawar.

Peshawar được gọi là "thành phố ngàn hoa", thuộc tỉnh biên giới Tây Bắc của Pakistan. Tự cổ chí kim, nơi đây chính là điểm trung chuyển hàng hóa phồn hoa nhất, thùng thuốc nổ của lịch sử cận đại, chợ đen và nơi buôn bán vũ khí lớn nhất vùng Trung Á.

Nhà tù Peshawar sừng sững tọa lạc tại một góc của thành phố, đó là một công trình kiến trúc được tạo thành từ tường đỏ và gạch men trắng. Nhìn thoáng qua, nó cũng không có gì khác biệt so với các công trình kiến trúc khác của thành phố, đều là nóc nhà hình củ hành tây trắng muốt, đậm phong cách Hồi giáo Trung Á, nhưng bốn góc đều có đài quan sát, lúc nào cũng có cảnh vệ vác súng canh gác, còn trên tường là hàng rào dây thép gai kiên cố. Đó là một thế giới khác, một thế giới mà trước kia tôi cho rằng một nhân viên văn phòng làm công ăn lương như tôi không bao giờ có thể chạm tới được, thế giới không có tự do.

Cảnh sát mở cửa xe, gào lên: "Ra đi, đến nơi rồi!"

Vậy là tôi đã đến địa ngục. Nhà tù Peshwar, trông từ xa thì rất đẹp, nhưng đến gần mới phát hiện nó vô cùng xấu xí và cũ kĩ, như thể được xây từ thế kỉ trước, tường nhà loang lổ được xây từ bùn đất, chỉ cần có mưa lớn hay động đất là sẽ sụp đổ. Đáng tiếc, Trung Á nằm ở giữa lục địa, từ trước đến nay chưa từng xảy ra động đất, cũng rất ít mưa.

Chúng tôi lần lượt đi qua cánh cửa nhỏ duy nhất trên dãy tường bao dài dằng dặc, có vài cảnh sát cầm súng trường đứng ở đó, giống hệt những Môn

https://thuviensach.vn

thần mặt đen. Nhìn thấy khuôn mặt và làn da trắng khác hẳn người bản địa của tôi, họ đều vô cùng kinh ngạc.

Ấn dấu vân tay đăng kí xong, tôi cùng với các tù nhân được dẫn vào một căn phòng tối tăm, chật hẹp nhưng rất dài để lắng nghe bài giáo huấn vỡ lòng để quản giáo. Tôi đứng ở hàng cuối cùng, tinh thần vẫn vô cùng hoảng loạn. Laila xuất hiện ở Changga, Dela mất tích, Gama bị thiêu rụi, tôi bị hãm hại phải vào tù, tất cả những việc này chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên hay có liên quan với nhau? Phải chăng những việc này đều do Laila sắp đặt? Nghĩ đến đây, tôi rùng mình ớn lạnh, chẳng phải cô ta đã đính hôn với Lâm rồi sao? Cô ta đã là kẻ thắng cuộc, việc gì phải tốn công tốn sức hãm hại tôi chứ?

Thấy tôi không tập trung nghe, quản giáo nhìn chằm chằm vào mặt tôi, nói: “Có vài người trong số bọn mày phải ở lại đây rất lâu. Muốn sống thì chỉ có một cách, đó là ngoan ngoãn chấp hành quy định, bọn tao cho ăn cơm thì phải ăn cơm, bảo đi ngủ thì phải đi ngủ, cũng không được giở trò, gây sự. Nếu vi phạm quy định, tao bảo đảm bọn mày phải cầu xin Thánh Allah để không bao giờ phải gặp lại bọn tao nữa. Được rồi, bây giờ sẽ có người dẫn bọn mày đi tắm rửa, sau đó ai về buồng giam người đó.” Dứt lời, quản giáo quay người bỏ đi.

Tôi giơ tay, nói: “Xin hỏi, tôi có thể…”

Quản giáo quay phắt người lại, giận dữ quát: “Câm miệng! Bọn tao không hỏi thì chúng mày không được phép mở miệng. Nghe rõ chưa hả, đồ ngu?”

“Nhưng tôi không thể bị giam ở đây. Các người không có quyền bắt giam tôi, tôi muốn gọi điện cho lãnh sự quán!” Có lẽ đây là cơ hội cuối cùng để tôi cầu cứu, nên tôi không thể tiếp tục mềm yếu được nữa, lớn tiếng kháng nghị.

https://thuviensach.vn

Đám phạm nhân kinh ngạc nhìn tôi. Quản giáo dõng dạc nói: “Tất nhiên là bọn tao có quyền giam mày ở đây, mà cũng không có điện thoại cho mày gọi đâu, bởi vì mày là một tên trộm, một kẻ năm lần bảy lượt phạm tội. Đây là lần thứ ba mày phải vào tù, thời hạn thi hành án là bảy năm, còn nữa, chẳng có lãnh sự quán nào liên quan đến mày cả, mày là người Pakistan, tên là Abu Bostan.”

Tôi nghe những lời tên quản giáo nói mà như nghe sét đánh bên tai. Abu Bostan, một cái tên Pakistan chính hiệu. Tôi thét lên, đầu tiên là bằng tiếng Anh, sau đó là tiếng Urdu: “Tôi không phải là Abu Bostan! Tôi không ăn trộm, cũng không phải là người Pakistan, tôi là…”

Đột nhiên, Wata đứng bên cạnh giơ tay bịt chặt miệng tôi, ghìm chặt không cho tôi giãy giụa, đồng thời hạ giọng nói: “Xin cô đấy, cô gái, hãy nghe lời tôi. Abu thì Abu, chẳng phải chỉ là một cái tên thôi sao?”

Nhưng nếu ngay đến cái tên của mình tôi cũng bị cướp mất thì tôi sẽ chết rục trong cái nhà tù này mà không ai hay biết mất. Bàn tay to lớn, đầy bùn đất của Wata gần như che kín cả mặt tôi, chỉ chừa lại một khe hẹp ở trên mặt, tôi nhìn thấy tên quản giáo với ánh mắt kinh miệt, nanh ác và tàn nhẫn. Wata ghé sát tai tôi, nói với vẻ lo lắng: “Hutu là tên khốn, đừng chọc giận hắn ta!”

Mắt tôi hoa lên, cơn ác mộng đã biến thành sự thật rồi, mặc dù không biết là ai, nhưng chắc chắn có kẻ muốn hãm hại tôi, từng bước từng bước dụ tôi chui đầu vào tròng, bây giờ, chiếc thòng lọng trên cổ tôi đã thít chặt lại rồi. Thế lực của đối phương ắt hẳn rất lớn, không chỉ lừa tôi đến Peshawar, còn gán cho tôi một thân phận giả, rõ ràng là muốn tôi biến mất khỏi thế gian này! Biến mất chứ không phải là chết, xét ở phương diện nào đó, phương thức này còn tàn khốc hơn nhiều so với giết người. Nhưng điều khiến tôi sợ hãi không chỉ có thế, nhìn quanh đều là đàn ông, từ tù nhân tới quản giáo, từ cai ngục tới giám ngục, tất cả đều là đàn ông, chỉ có mình tôi là phụ nữ.

https://thuviensach.vn

Peshawar không có nhà tù riêng dành cho phụ nữ, trên thực tế thì khắp cả Pakistan đều không có, tất cả tù nhân đều bị giam cùng một nơi. Không giống như các nước khác, tù nhân nữ ở Pakistan đại đa số không phạm tội phóng hỏa hay giết người, mà là tội gian dâm, ngay cả những cô gái từ chối sự sắp đặt hôn nhân của cha mẹ hay yêu đương vụng trộm đều bị gán tội danh này. Vì số lượng quá ít nên họ giam chung với tù nhân nam, tuy luôn có một khu vực riêng dành cho nữ, nhưng điều này lại khiến cho tình hình càng tệ hại hơn, thử tưởng tượng ở một nơi toàn nam giới, bỗng lác đác xuất hiện vài người khác giới xem, thật đáng sợ!

Tôi và Wata bị nhốt ở hai khu vực khác nhau. Lúc chia tay, anh ta có vẻ rất lo lắng, dặn đi dặn lại: “Bất luận xảy ra chuyện gì, quan trọng nhất là phải tiếp tục sống!” Câu nói này của anh ta làm cho sự tuyệt vọng và hoảng sợ của tôi lên đến đỉnh điểm, đặc biệt là khi bị Hutu dẫn qua các buồng giam dành cho nam giới để sang buồng giam dành cho nữ giới. Đám tù nhân nam chen chúc về phía hang rào sắt, kêu gào ầm ĩ, giống như lên cơn cuồng hoan. Trong số họ có người là Pashtun, người Tajik, Kazakh, Sikh, thậm chí cả những người Ấn Độ da nâu.

Tôi khiếp đảm trước cảnh nước bọt văng tung tóe, những hàm răng nham nhở và những cặp mắt đỏ au, chỉ biết nghiến chặt hai hàm răng vào nhau, cắm cúi đi, không dám nhìn ngang nhìn dọc quá nhiều. Khi sống trong thời bình, người ta phân biệt người với người là bằng nhiều tiêu chí: quốc tịch, dân tộc, khu vực, thậm chí là quần áo, trang sức, vóc dáng, tuổi tác; nhưng trong một hoàn cảnh đặc biệt nào đó thì chỉ có một tiêu chí phân loại, đó là đàn ông và đàn bà.

Trong thế giới được bao bọc bởi dây thép gai này có vô số buồng giam. Buồng giam của nam giới ước tính khoảng năm mươi mét vuông, mỗi buồng giam hai mươi tù nhân, nhưng nhìn thoáng qua cũng thấy có tới cả trăm người bị nhét vào một buồng. Chỗ nào cũng ô uế bẩn thỉu, hôi thối nồng nặc. Thế nhưng đây vẫn chưa phải là điều khó chịu nhất, không gian

https://thuviensach.vn

chật chội đã khiến các phạm nhân luôn trong trạng thái khó chịu và hung hăng, không ngày nào là không xảy ra các trận ẩu đả.

Buồng giam nữ phía sau buồng giam nam, mỗi buồng sáu tù nhân. Ở đây, buồng giam nữa được gọi là "hoa viên", ban đầu, tôi tưởng đó là vì họ được ưu tiên hơn về mặt không gian so với phạm nhân nam, nhưng thực tế đã chứng minh tôi quá ngây thơ.

Khi tôi bước vào buồng giam, đám tù nhân nữ nhất loạt ngẩng đầu lên nhìn, trên gương mặt của họ có sự lạnh lùng, đờ đẫn và sự xót xa. Tất cả những phản ứng này, tôi đều đã lường trước, điều khiến tôi bất ngờ chính là trong số họ lại có cả Jiahan. Nhìn thấy tôi, Jiahan lại không có vẻ ngạc nhiên, chỉ nhìn tôi một cách đờ đẫn, như thể tôi là một người xa lạ.

"Giường của mày ở đằng kia." Quản giáo Hutu vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào người tôi.

Tôi nhìn chiếc giường, đúng lúc có một con gián to tướng bò qua chiếc nệm. Hutu toét miệng cười, nói: "Ghét bẩn phải không, nếu mày khiến tao vui vẻ, có thể không cần ngủ ở đó." Vừa nói, hắn ta vừa sờ mông tôi. Không kịp đề phòng, tôi nhảy dựng lên. Phản ứng này càng khiến đối phương thích thú, nhăn nhở cười, nói: "Tối nay, ta sẽ tới thăm em, em yêu."

"Tối nay, ta sẽ tới thăm em", có người phụ nữ nào lại không hiểu được ẩn ý trong câu nói này chứ? Nỗi khiếp sợ dâng trào từ tận đáy lòng, tôi dựa cả người vào tường, đầu óc choáng váng.

Sau khi Hutu đi khuất, một tù nhân nữ nhổ nước bọt xuống đất, phẫn nộ nói: "Đêm nay, đừng có nghĩ tới chuyện ngủ."

Tôi cố hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh. Một lúc sau, tôi đến gần Jiahan, hỏi: "Jiahan, sao cô lại ở đây?"

Jiahan quay lưng lại phía tôi và nằm xuống.

https://thuviensach.vn

Tôi khẽ chạm vào người cô ta, gọi lần nữa. Đột nhiên cô ta thét lên: “Cút đi!” Đồng thời, một vật giống như chiếc khay bay đến, đập vào đầu tôi và rơi xuống đất, phát ra tiếng loảng xoảng chói tai.

“Jiahan?” Tôi ngây người sững sờ.

“Tôi không quen biết cô. Tránh ra!” Cô ta quay lại nhìn tôi, gằn từng tiếng một rồi lại quay đi.

Tôi vốn định hỏi xem hôm đó, ai tới thăm cô ta, tại sao cô ta lại bị đưa đến nhà tù Peshawar, quan trọng hơn nữa là muốn tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng tình hình này chắc là không hỏi han gì được rồi. Thẫn thờ một lúc lâu, tôi đành chậm rãi quay về giường của mình.

Bữa tối hôm đó là cháo. Lúc phát thức ăn, một cai ngục nhìn chằm chằm vào mặt tôi, nói với giọng điệu vô cùng dâm đãng: “Tao đã xếp hàng rồi.” Cả buồng giam im phăng phắc, bao gồm cả Jiahan…

Cuối cùng, màn đêm cũng buông xuống, cả buồng giam tối như cái hũ nút, khiến tôi vô cùng căng thẳng. Có con gì đó bò vào gáy tôi, tôi cắn chặt môi dưới, nuốt tiếng thét vào bụng. Thời gian chầm chậm trôi đi, tôi nhìn chằm chằm ra cửa, nhẩm đếm: “103, 102, 101,…” Nửa đêm, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân và tiếng cười nói của đàn ông, hình như không chỉ có một người, sau đó là tiếng chìa khóa va vào nhau leng keng, cửa buồng giam bị đẩy ra.

Tiếng bước chân nặng trịch tiến gần đến giường tôi, tôi sợ đến mức không dám thở. “Em cũng không chờ được nữa rồi, phải không?” Giọng của Hutu. Hắn ta cười khanh khách, ghé sát cơ thể hôi hám nồng nặc vào người tôi. Tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sau Hutu còn có mấy gã nữa. Cả bọn lao đến, tôi chỉ còn cách lùi lại góc tường, run rẩy như con thú nhỏ chạy trốn kẻ săn môi. Bóng của Hutu bao trùm cả người tôi, hắn cười dâm đãng, nói: “Ngoan nào, ta sẽ khiến em thấy

https://thuviensach.vn

dễ chịu ngay thôi.” Ngoài tiếng thở nặng nề của đám đàn ông, cả phòng giam không còn âm thanh nào khác, tất cả các tù nhân, bao gồm cả Jiahan, đều im lặng.

Tôi lao ra khỏi giường, nhưng chưa kịp chạy đã bị đám cai ngục kéo chân, lôi trở lại giường. Tôi cố gắng rút chan ra, nhưng lại bị chúng đè xuống. Tiếng quần áo bị xé toạc vang lên chói tai, khiến người ta không khỏi sởn gai ốc. Một bàn tay thô bạo kéo quần của tôi xuống và sờ soạng khắp người tôi. Hutu nhào đến, tôi nghiến chặt răng, kìm nén những giọt nước mắt đang chực trào ra, vung tay lên. Con dao găm trên cổ tay lập tức bung ra, đâm thẳng vào mắt hắn. Cơn đau khiến cho hắn bật ra khỏi người tôi, co rúm người lại, kêu rống lến. Bọn cai ngục khác thấy hắn đột nhiên kêu la thảm thiết thì không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Tôi bị lôi ra khỏi giường, ném xuống đất, lục phủ ngũ tạng cơ hồ đều đảo lộn. Tôi gắng sức bò ra cửa, nhưng chưa được bao xa thì bị kéo lại, một vật sắc nhọn rạch vào mặt tôi, từ khóe môi đến mắt.

Tôi hết sức bình sinh gào lên: “Hutu, đợi tao thoát khỏi đây, nhất định tao sẽ khiến lũ chúng mày chết không toàn thây!” Một tên cai ngục lập tức cho tôi một cái tát nảy lửa, tôi lảo đảo ngã đập đầu vào chỗ nào đó, mặt mũi đầm đìa máu. Hutu đứng ở góc buồng giam, tay ôm chặt mắt, gào lên: “Giết nó cho tao!”

Máu chảy che khuất tầm nhìn, tôi cố gắng căng mắt lên, tay vẫn nắm chặt con dao găm, chắc mầm mình sẽ chết ở chỗ này, vào ngày này, nhưng ít nhất tôi có thể chết một cách trong sạch. Lại có một bóng đen cúi xuống nhìn tôi và giơ cao chiếc dùi cui trong tay. Đột nhiên đèn điện ngoài hành lang được bật lên, ánh sang chói mắt lập tức bao trùm cả buồng giam lộn xộn. Một giọng nói the thé vang lên: “Trời ạ, các người đang làm gì thế hả?”

Đám cai ngục đồng loạt dừng tay, khúm núm tranh nhau chào hỏi, ngay cả Hutu ở góc phòng cũng cố gắng đứng dậy, cung kính chào: “Đại nhân!”

https://thuviensach.vn

Người được gọi là đại nhân đó bước vào phòng, mặt mũi dễ coi, quần áo chỉnh tề, là lượt từ đầu đến chân. Đó chính là Darla, giám ngục trưởng của nhà tù Peshawar. Cả buồng giam im thin thít, ai cũng kinh ngạc vì Darla xuất hiện ở đây vào lúc này, tôi nép vào một góc phòng, con dao găm vẫn lăm băm trong tay. Darla cất giọng the thé, ra lệnh: “Đưa nữ phạm này vào hầm tối, còn mấy người…” Anh ta chỉ tay vào đám cai ngục, nói tiếp: “Mau đỡ anh ta đi khám bác sĩ!”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Darla, không ngờ mình lại nhận được sự giúp đỡ từ anh ta. Mặc dù hầm tối cũng chẳng phải là một nơi hay ho, nhưng lúc này, đối với tôi nó chính là hầm trú ẩn an toàn nhất. Sau khi để lại mệnh lệnh, Darla quay người bỏ đi luôn, nhưng được vài bước anh ta đột nhiên dừng lại, quay người tiến đến chỗ tôi cúi xuống, nói: “Cho ta xem con dao Skija của cô một chút được không?”

Tôi liền đưa nó cho anh ta. Sau này tôi mới biết, Skija đứng hang thứ bảy trong mười con dao găm tốt nhất thế giới, lưỡi dao được làm từ gỗ mun và hợp kim, có sức sát thương rất lớn, không những vậy, nó còn là con dao kép quý hiếm, tức là có thể tacsg ra sử dụng riêng. Con dao này đã có tuổi đời hàng trăm năm, là món quà mà người thợ làm dao nổi tiếng nhất bộ tộc Pashtun dành tặng hai cô con gái nhỏ yếu ớt của mình, cho nên nó có cả hai chức năng là tấn công và ngụy trang. Bây giờ, một con dao đang ở chỗ Laila, con còn lại ở chỗ tôi. Con dao của tôi đã bị Darla tịch thu, còn tôi thì bị ném vào hầm tối.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Địa Ngục Trần Gian

Type: Huyền Đoàn

Hầm tối được xây dưới lòng đất, chật hẹp, không có cửa sổ hay giường nệm, một cái lỗ hôi thối được đào ngay trên nền nhà bằng xi măng, chắc là "nhà vệ sinh". Tù nhân bị nhốt trong hầm tối sẽ không được ra ngoài hóng gió, ngay cả đồ ăn cũng bị cắt xén tới mức một ngày chỉ có có một bữa. Đây là nơi mà lãnh đạo nhà tù Peshawar trừng phạt những tù nhân bướng bỉnh, hung hăng nhất. Sự tù túng và cách biệt với thế giới bên ngoài có thể khiến tù nhân phát điên và hiểu ra rằng trong nhà tù này, ai mới là người nắm quyền quyết định.

Tôi nằm co ro trong hầm tối, lòng sục sôi lửa giận. Tôi vốn là một cô gái yếu đuối và thụ động, ngay cả khi bị người khác chèn ép, khinh miệt, cũng chỉ nhẫn nhịn chịu đựng. Thậm chí, tôi còn bóng gió khuyên Lâm hãy quên hết những thù hận của bộ tộc mình để sống cuộc sống mới tốt đẹp hơn. Nhưng ngày hôm nay, tôi đã ngỡ ra một điều, thù hận không phải là thứ có thể dễ dàng lãng quên và buông bỏ. Bằng chứng là bây giờ, ý định báo thù kẻ đã hãm hại mình đang bắt đầu nảy mầm bén rễ trong tim, trong đầu tôi.

Tôi căm hận cái thế giới này, hận tất cả những kẻ đã đẩy tôi xuống địa ngục: ông chủ cửa hàng đồ gỗ, đám cảnh sát cai ngục…và cả Lâm. Nếu anh còn một chút xót thương dành cho tôi, không phải yêu mà chỉ là chút xót thương thôi, thì đã đến và kéo tôi khỏi chốn địa ngục trần gian này rồi. Bảy năm, không biết tôi có thể sống mà ra khỏi đây sau chừng ấy thời gian không. Chẳng ai biết tôi bị bắt giam cả, mẹ, Alice, Dela; ngay cả khi họ biết

https://thuviensach.vn

tôi mất tích và đi tìm thì cũng không dễ dàng lần ra nhà tù này, chưa kể đến chuyện tôi đã bị thay tên đổi họ. Đành phải nghĩ cách tự cứu mình thôi, mặc dù hi vọng là rất mong manh.

Joseph sẽ quay lại Canna, xin đừng bi luỵ; Hovel sẽ trở lại vườn hồng, xin đường bi luỵ; Nếu như cơn hồng thuỳ có tới nhấn chìm tất cả, Noah sẽ là người chỉ đường cho bạn trong mắt bão, xin đừng bi luỵ… Tôi nhẩm đi nhẩm lại bài thơ không biết đã ăn sâu vào trí óc mình tự bao giờ, cảm giác đau đơn giảm dần. Bỗng có người lặng lẽ mở cửa hầm tối và đi vào, đỡ tôi dậy. Đầu mũi tôi cảm nhận được hơi nước nóng ấm mà từ lâu đã trở nên xa lạ. Tôi không biết đối phương là ai, chỉ cảm thấy đó là một người đàn ông cao lớn và vạm vỡ.

“Mở miệng ra.”

“Sao cơ?” Tôi hỏi lại, giọng khản đặc.

“Mở miệng ra, uống thuốc.” Người đó khẽ nói.

Hai mí mắt của tôi đã dính chặt lại bởi máu khô nên tôi không thể nhìn rõ gương mặt người đó, nhưng có thể cảm nhận được sự cương quyết trong giọng nói của anh ta: “Cô phải uống thuốc, phải tiếp tục sống!”

Cốc nước ấm được kề sát vào miệng tôi, một dòng chất lỏng chảy vào cổ họng, tôi ho sặc sụa, người đó liền đỡ lấy đầu tôi. “Anh là ai?” Tôi khó nhọc lên tiếng hỏi.

“Cô không biết tôi, nhưng tôi biết có người đang tìm cô, một người rất có quyền thế. Tôi có thể chuyển lời giúp cô, chỉ cần nói cho tôi tên thật của cô và thứ có thể chứng minh thân phận của cô.” Người đó từ tốn nói.

“Ai đang tìm tôi?”

https://thuviensach.vn

Người đó ngập ngừng rồi đáp:”Bây giờ tôi không thể nói được, nhưng tôi sắp được thả ra. Nếu cô đưa cho tôi một tín vật, tôi sẽ chuyển tới tận tay người đang tìm cô.”

Không biết người này có đáng tin hay không, nhưng tôi còn gì để mất nữa? Tôi chỉ còn một cách là đặt cược tính mạng và tương lai của mình vào tay người đàn ông xa lạ này. Thế là tôi nói, không chút do dự: “Tôi tên là Ngải Mễ Lạp, người Trung Quốc, người Trung Quốc. Anh hãy nói với người đang tìm tôi rằng, anh ta đã từng tặng tôi một chiếc nhẫn đá quý màu lam tím.” Tôi đoán người đang tìm tôi chính là Hassan, ngoài anh ta ra, còn ai có khả năng này nữa?

Người đó lại hỏi kĩ thêm một vài chi tiết, sau đó vui vẻ nói: “Người đó nhất định sẽ đến cứu cô. Nhưng cô phải tiếp tục sống.”

“Tại sao anh lại muốn giúp tôi?”

“Vì cô rất đáng giá. Người đó hứa sẽ trả một khoản tiền rất lớn cho người cung cấp tin tức của cô.”

Tôi mơ màng nhớ đến một chuyện dường như xảy ra từ cả thế kỉ trước. Hôm đó, trong một căn nhà xa hoa tráng lệ, tôi đã hỏi Hassan: “Tôi đáng giá bao nhiêu tiền?” và anh ta đã trả lời: “Đắt hơn một con ngựa một chút.”

Tôi lần tìm trong bóng tối, túm lấy tay người đó, gắng sức hỏi: “Người đang tìm tôi…có phải là Hassan Naboo Hardel không?”

“Đại nhân Hardel? Đại nhân Hardel cũng đang tìm cô ư?” Người đó kinh ngạc hỏi lại.

Không phải Hassan, vậy thì là ai?

Người đó không nói gì nữa, khẽ khàng đi ra. Một lúc lâu sau, tôi gắng gượng mở mắt ra, tự nhủ có người đang tìm tôi, muốn cứu tôi khỏi đây, tôi

https://thuviensach.vn

phải tiếp tục sống, phải chờ bằng được ngày tự do. Nhìn xung quanh, bốn bề trống trải, tưởng như bóng tối là một dạng vật chất, có trọng lượng, có tìm cảm và sự bi thương, còn thời gian hoàn toàn là thứ vô nghĩa. Cũng may, cách một ngày lại có người nhét một chiếc bánh khô như ngói cho tôi qua cái khe hẹp dưới cánh cửa. Đây là tiêu chí duy nhất giúp tôi tính toán thời gian. Khi đồ ăn được đưa vào lần thứ ba, tôi cố hết sức lết tới cửa, ăn hết sạch cái bánh. Bây giờ, thứ tôi cần chính là sức lực.

Tôi đã từng đọc trong một cuốn sách nào đó rằng: Trong tù, chiến thắng đáng nể phục nhất chính là tiếp tục sống, nhưng không chỉ là thể xác mà còn cả tinh thần, ý chí và linh hồn. Nhà tù địa ngục trần gian, chỉ cần mất đi một trong những thứ đó thì không thể coi là còn sống, ngay cả khi có thể bước ra khỏi địa ngục đó. Bất luận thế nào, tôi nhất định phải sống, dù chỉ để được gặp lại bà Vương Bảo Ngọc.

Tuy hầm tối rất chật hẹp nhưng không gian để tập thể dục thì vẫn có. Chống tay vào tường, tôi từ từ đứng dậy, tưởng tượng mình đang đứng trên sân của khi chung cư, gió xuân thoang thoảng lướt qua, sau đó bắt đầu vài động tác cơ bản, dù chậm chạp và gượng gạo nhưng không sao, tôi có nhiều thời gian. Tập xong một lượt động tác cơ bản, tôi gần như cũng tiêu tốn toàn bộ sức lực, bèn chậm rãi ngồi xuống, nghỉ ngơi một lát rồi lại tập tiếp. Ngày lại ngày, có thể tôi dần hồi phục.

Những lúc không tập luyện, tôi nhớ lại những người, những việc mà tôi đã gặp trong thời gian một năm qua, từ việc Ngô Chung đột ngột xuất hiện trong nhà tôi đến chuyện gặp Lâm trên núi tuyết, thôn Gama, thị trấn Changga, rồi chuyện Hassan cướp cô dâu trong khu chợ, sau đó là sự xuất hiện của Laila. Tôi đã từng bước, từng bước bị cuốn vào mối thù truyền kiếp giữa người Rajput và người Pashtun. Hồ Hiểu Ân nói đúng, ngay từ khi gặp Lâm, tôi đã lún sâu vào thế giới của anh, không còn đường thoát nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Vài ngày sau, cửa hầm tối lại mở ra, một tên cai ngục liên tục chửi rủa và lôi tôi dậy, dẫn ra thao trường, vừa đi vừa nói: “Hôm nay, đưa mày đi xem một màn kịch hay nhé.” Tới nơi, tôi nhìn thấy những phạm nhân khác và mười mấy tên cai ngục đang đợi sẵn, ngoài ra còn có hai tên đang lép một phạm nhân nam máu me bê bết khắp người ra. Phạm nhân đó bị trói bằng dây thừng, dù ra sức kháng cự nhưng cũng không thể chống lại hai tên cai ngục vạm vỡ. Cảnh tưởng này khiến tôi liên tưởng tới những con trâu đực sắp bị làm thịt, dù trên người đầy vết dao đâm nhưng vẫn cố chống cực.

Phạm nhân đó bị trói vào một tảng đá lớn, hai tay dang ra thành hình chữ thập. Một tên cai ngục vung dùi cui lên, đập “bốp” một cái vào tay anh ta. Phạm nhân đó kêu la thảm thiết, chắc cánh tay kia đã bị đập gãy, sau đó đến lượt cánh tay còn lại và hai chân. Tôi chợt nhận ra, phạm nhân đó chính là người muốn giúp tôi chuyển tin ra ngoài.

Một tên cai ngục gầm lên: “Thằng chó này muốn giúp cô ta đưa tin, tưởng có thể giấu được chúng ta! Bất kì kẻ nào muốn giúp cô ta đều sẽ có kết cục như thế này! Lẽ ra hôm nay, thằng chó này sẽ được tự do, nhưng bây giờ, bọn tao sẽ bắt nó ở lại đây thêm một năm nữa, một năm! Đứa nào còn dám giúp cô ta thì kết cục sẽ càng thê thảm!” Cây dùi cui của tên cai ngục vung vẩy trong không khí rồi chỉ thẳng vào tôi. Tôi điếng người, không thốt nên lời. Sau khi chứng kiến màn hành hình dã man đó, tôi lại bị nhốt vào hầm tối. Không biết tình hình phạm nhân kia thế nào, chắc chắn trong hàng nghìn tù nhân ở đây, sẽ không còn ai dám giúp toi nữa. Nhưng dù có người giúp hay không, tôi cũng nhất định phải ra khỏi đây.

Vài ngày nữa trôi qua, cánh cửa hầm tối lại mở ra, ánh sáng chói loá suýt nữa khiến tôi mù mắt. Cai ngục bước tới kéo tôi đi, nói: “Đứng dậy! Lần này mãy hãy thật thà một chút!”

Tôi vùng khỏi bàn tay của hắn ta, tự đi ra khỏi phòng giam, được hai bước thì phát hiện cai ngục không đi theo. Tôi liền quay lại nhìn, bắt gặp sự sửng sốt trong mắt hắn, chắc hắn không thể ngờ trong căn hầm tối tăm, kín

https://thuviensach.vn

mít này, tôi không những chưa chết mà còn có thể tự mình đi ra khỏi đó. Đối với bọn cai ngục chỉ chờ đợi sự khuất phục của tôi, đây chẳng phải điều gì tốt lành, bọn chúng không dẫn tôi về buồng giam nữ mà lại dẫn đến buồng giam nam.

"Sao lại đến buồng giam của nam?" Tôi hỏi tên cai ngục áp giải.

"Bọn tao bảo mày đi đâu thì hãy đi đó. Nếu cảm thấy không chịu nổi, có thể kêu cứu, em yêu ạ!" Tên cai ngục nói rồi cất giọng cười đểu. Tên này trông rất lạ, tôi chưa từng gặp bao giờ, có lẽ hắn ta là người thay thế cho Hutu, nhưng dù là ai thì đều là một lũ thối tha.

Sau đó, tôi bị đẩy vào buồng giam lớn nhất của nhà tù Peshawar, nơi nhồi nhét hơn trăm gã đàn ông, già có, trẻ có, với đủ màu da khác nhau. Nghe nói, năm ngoái, có một cô gái cũng bị bọn cai ngục trừng phạt như thế này hai lần, lần nào cô ta cũng bị cưỡng bức và sinh ra một đứa bé, sau đó thì phát điên. Hai đứa trẻ có màu da hoàn toàn khác nhau, không ai biết cha của chúng là ai. Những cô gái bị bọn cai ngục đẩy vào buồng giam của nam chính là món đồ chơi mà bọn chúng thưởng cho đám tù nhân đã lâu không nhìn thấy đàn bà.

"Rầm" một tiếng, cửa buồng giam đóng lại, ngay sau lưng tôi. Đám tù nhân trong buồng ngẩng đầu lên, rồi lập túc đứng dậy, vây xung quanh tôi. "Các người định làm gì? Đừng lại gần!" Tôi lùi lại, thét lên trong tâm trạng hoảng sợ cực đô. Skija bị tịch thu rồi, tôi không còn vũ khí nào để chống cự nữa. Đám tù nhân phá lên cười, ngay trước mặt tôi là một gã người Sikh, ít nhất cũng phải năm mươi tuổi, nước miếng chảy ròng ròng từ khoé miệng.

"Nghe nói cô em rất đanh đá, đá đánh cho Hutu một trận tơi tả. Cô em hợp khẩu vị của ta đấy!" Một gã béo lùn bước ra khỏi đám đông, đứng cách tôi chưa đầy một mét, nói.

Lúc này, lưng tôi đã bị dính chặt vào song sắt.

https://thuviensach.vn

Nhà tù cũng giống giới giang hồ hỗn loạn, luôn có kẻ thủ lĩnh. Tôi biết tên này, gã chính là J béo, đại ca của buồng giam này, cũng là một trong ba thế lực lớn của nhà tù Peshawar. J béo nhìn tôi từ đầu đến chân bằng ánh mắt dâm dãng, từ từ tiến đến. Tôi đã hết đường lùi, liền túm lấy một song sắt sau lưng, song sắt này đã bị hoen gỉ do thời gian, trở nên lỏng lẻo.

“Nếu em làm ta hài lòng, em sẽ không phải hầu hạ những kẻ khác.” J béo nói.

Tôi trừng mắt lườm gã ta, chậm rãi rút song sắt ra.

“Ái chà, em muốn dùng cái này làm vũ khí sao?” J béo nhìn thanh sắt dài chưa đầy hai mươi centimet trong tay tôi, cười khẩy, giễu cợt. “Lại đây, đánh mạnh vào, chỗ này này.” Vừa nói, hắn vừa chỉ vào hạ bộ của mình.

Tôi giơ cao thanh sắt lên, sẵn sàng tấn công. Mặt J béo thoáng vẻ do sự, đương nhiên gã đó biết rõ “chiến tích oai hùng” trong buồn giam nữ của tôi. “Lại đây!” Tôi khẽ nói bằng tiếng Urdu, sau đó là tiếng Pashtun. Đám tù nhân bắt đầu lưỡng lự, có tiếng xì xào khẽ vang lên, họ đang ghé tai nhau bàn luận. Ở đây toàn những tay già đời từng trải, biết trên thế giới này, có một loại người không nên dây vào, chính là người muốn sống, vì kẻ muốn sống chắc chắn sẽ giành được chiến thắng sau cùng.

Khoảng mấy chục giây sau, một gã đàn ông thân hình vạm vỡ nhảy ra. Tôi liếc nhìn gã ta, đột nhiên lại muốn khóc. Những lời vừa nói chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế và tự an ủi mình thôi, tôi biết nếu thật sự phải đánh nhau thì tôi sẽ chết ở đây, nhưng nếu không đánh thì kết cục sẽ càng thê thảm

“Dừng tay!” Bỗng nhiên có người quát lớn. Gã tù nhân vãm vỡ ngỡ ngàng quay đầu lại. “Buông cô ấy ra!” Người đó lại quát lên. J béo có vẻ không vui, nói: “Hà hà...Wata, chuyện này không liên quan đến mày.”

https://thuviensach.vn

“Bây giờ có liên quan rồi, được chưa hả?” Không biết Wata từ góc nào nhảy ra, đứng chắn trước mặt tôi. Anh ta đưa mắt nhìn quanh, lúc lắc cổ, vặn cổ tay, nói: “Các anh em, tôi đánh thay cô ấy, nếu tôi thắng thì các anh không được làm phiền cô ấy nữa, được không?”

Tôi lặng lẽ đứng sang bên cạnh, thật không thể chịu nổi mùi hôi bốc ra từ người anh ta.

“Mày muốn giúp cô ta ư?” J béo hỏi với ánh mắt dò xét kì quái.

“Phải.” Wata đáp rồi quay sang nói với tôi. “Cô gái…Xin lỗi, vừa rồi tôi không nhận ra cô.”

“Wata, tuy mày có ơn với tao, nhưng mày cũng biết quy định ở đây rồi đấy, mày mà làm thế, bọn cai ngục sẽ cho anh em ta ăn dủ.”

“Tao biết, tao có thể đánh những thằng cao to trước, sau đó đến mấy tay thuộc hạ nhãi nhép của mày, đến lúc không nhúc nhích được nữa thì thôi. Sau đó, mày hãy nói với bọn cai ngục là mày và các anh em đều thưởng thức rồi, được chứ?” Wata vẫn nói với vẻ bất cần.

“Này, chuyện này liên quan đến danh dự của tôi đấy!” Tôi đưa tay bịt mũi, lên tiếng phản đối.

Wata không thèm quay sang nhìn tôi, chỉ khẽ nói: “Danh dự quan trọng hay tính mạng quan trọng hả?”

Đối với phụ nữ, cả hai đều quan trọng.

J béo có vẻ bực bội, nói: “Dù tao đồng ý với mày, cũng chỉ bảo đảm được người của tao thôi.”

Nhà tù Peshawar có ba thế lực, J béo không phải là thế lức lớn nhất, cũng còn lâu mới đạt đến trình độ nói gì kẻ khác cũng đều phải răm rắp

https://thuviensach.vn

nghe theo. Còn Wata, anh ta vẫn nói như thể đây chỉ là chuyện vặt vãnh: “Bọn khác, tao sẽ tự giải quyết. Mày chỉ cần quản lí người của mày cho tốt là được rồi.”

J béo “hừ” một tiếng. Wata thúc giục: “Bắt đầu đánh đi chứ!”, giọng nói đầy phấn khích, sau đó quay sang, ra hiệu tôi hãy lùi lại. Nháy mắt, anh ta đã lao vào đám tù nhân, nhanh như một cơn gió, thụi cho gã vạm vỡ đứng đầu một cú. Gã kia lập tức gầm lên một tiếng, đánh trả. Phút chốc, cả phòng giam trở nên hỗn loạn. Wata dường như bị nhấm chìm trong đám tù nhân hung hãn. Tôi như ngồi trên đống lửa, mấy lần định xông vào đám ẩu đả để giúp anh ta, nhưng chưa chui lọt đã bị đẩy bật ra. Đột nhiên, tôi bắt gặp ánh mắt của J béo, hắn giơ tay về phía tôi, làm một động tác vô cùng thô bỉ. Tôi lập tức ném thanh sắt trong tay về phía mắt hắn…Đừng nghĩ hành động đó chỉ có tác dụng trút giận chứ không hề có uy lực sát thương, giống như phụ nữ khi đánh ghen chỉ biết lao vào giật tóc nhau, cuối cùng vẫn chẳng ai mảy may xây xát. Dưới sự thúc ép của Hassan, tôi đã luyện phi đao với bức tường không dưới một nghìn lần. Hassan là thống soái và sĩ quan huấn luyện của đội quân Muja ở tỉnh biên giới Tây Bắc, dưới tay tướng giỏi sẽ không có lính tồi, cho nên, cú ném này của tôi chính xác tới mức…thanh sắt sượt qua tai J béo. Hắn ta trợn mắt lườm tôi, có vẻ bất ngờ. Không để hắn kịp phản ứng, tôi lao đến, đẩy ngã hắn. Vài tù nhân ở bên cạnh kéo tôi ra, nhưng hai ngón tay lạnh như băng của tôi đã đặt lên mắt của J béo rồi.

Mấy tên cai ngục hùng hổ xông vào, vung dùi cui lia lịa, đánh tới mức đám tù nhân đang xúm vào nhau phải lập tức tản ra, ngồi xuống đất. Wata lao đến, lôi tôi xuống khỏi người J béo. Tôi giãy giụa kịch liệt, còn muốn cho J béo một trận nữa. Wata luống cuống giữ chặt tôi lại, nói: “Cô gái, bây giờ không phải lúc tức giận.”

“Vậy phải chờ đến khi nào?” Tôi nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Một tên cai ngục gầm lên: “Im hết cho tao!”

https://thuviensach.vn

Cả phòng giam lập tức im phăng phắc.

“Sao lại đánh nhau? Mày! Lại đây, nói mau, tại sao?” Hắn ta chỉ vào một tù nhân, quát hỏi.

“Chẳng phải các ngài bảo chúng tôi…với cô gái này sao…” Gã tù nhân ngồi trên đất, ngẩng đầu lên trả lời.

“Câm mồm!” Tên cai ngục quát rồi quay sang hằn học nhìn tôi, hỏi: “Vậy bọn mày đã thưởng thức mùi vị của cô ta rồi chứ?”

Tôi bị Wata ấn ngồi xuống, quần áo rách tả tơi, trên mặt trên người đầy vết máu không biết của ai, dáng vẻ thảm hại như vừa bị làm nhục. Chẳng trách gã cai ngục lại hỏi như vậy. Cả đám tù nhân không dám ho he, mãi sau mới có người nói: “Đúng vậy, thưa ngài!” Chính là J béo.

“Lần này, tao đã trả hết những gì tao nợ mày rồi nhé. Nhưng việc này không giúp cô ta được lâu đâu.” Sau khi đám cai ngục đi, J béo bước tới, nói với Wata, hai mắt vẫn còn sưng đỏ.

Wata cười hì hì, nói: “Trong tù, sống ngày nào hay ngày đó.”

“Chỉ một lần này thôi đấy.”

“Khó nói lắm, biết đâu mày sẽ lại mắc nợ tao.”

Câu châm chọc của Wata khiến lửa giận của J béo suýt bùng phát tiếp, hắn hung hăng trừng mắt lườm chúng tôi, may là không xảy ra ẩu đả nữa. Đợi J béo đi rồi, Wata trải một tấm thảm ra sàn nhà, ngáp dài một cái, nói: “Ái chà, cuối cùng cũng được ngủ rồi.”

Cuối cùng cũng kiếm được một chỗ nương thân, tôi khẽ khành, nằm xuống cạnh Wata. Buồng giam của nam ở Peshawar không có giường, mỗi người được phát một cái thảm, ban ngày thì quỳ trên thảm để cầu nguyện,

https://thuviensach.vn

ban đêm thì trải ra làm giường ngủ. Tuy kiếp nạn đã qua nhưng tôi vẫn không thể lơi lỏng cảnh giác, toàn thân bất giác cứng đờ, từ buồng giam bên cạnh vọng ra tiếng la hét và tiếng cười dâm dãng, khiến tôi không sao chợp mắt được.

Wata vỗ vào vai tôi, nói: “Này, đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

“Tôi có nghĩ gì đâu.”

“Lúc nãy, dáng vẻ của cô như thể muốn giết người vậy. Hì hì, cô gái này, ở trong tù, cô phải học cách sinh tồn. Đừng bao giờ manh động.”

Tôi im lặng, một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Tôi sẽ học cách khiến anh không nhìn ra tôi đang nghĩ gì trước.”

Wata tỏ vẻ tán đồng, lát sau lại hỏi: “Abu, sao cô lại thích chọc vào mắt đối phương vậy? Con gái con đứa mà động một tí là muốn đâm mù mắt người ta, thật không hay chút nào. Còn nữa, cô thật là liều lĩnh, dám xông vào đánh J béo.”

“Vậy anh bảo tôi phải làm thế nào? Đánh giặc phải bắt kẻ cầm đầu, không ra tay ngay từ đầu thì làm gì có cơ hội thứ hai!” Tôi lên tiếng phản bác.

Đây cũng là chiêu thức thứ hai mà Hassan đã dạy tôi, tấn công vào điểm yếu của đối phương. Điểm yếu của đàn ông từ trên xuống dưới lần lượt là mứt, mũi, yết hầu và chỗ hiểm. Hassan nói căn cứ vào sức khoẻ và lòng can đảm của tôi, nếu với tới mắt thì luôn là mục tiêu tấn công đầu tiên. Anh ta đúng là rất hiểu tôi, tôi thực sự không có can đảm tấn công vào chỗ đó.

“Ngày mai, cô nên đi cắt tóc, sau đó thay một bộ quần áo nam giới… Nhưng tốt nhất là bớt gây rắc rối đi, đúng không?” Wata nói.

https://thuviensach.vn

Tôi gật đầu, lát sau buột miệng hỏi: “J béo nợ anh điều gì vậy?” Sực nhớ hỏi chuyện ân oán của người khác là điều đại kị trong tù, tôi lúng túng nói: “Xin lỗi, lẽ ra không nên hỏi anh những điều này..Tôi chỉ nghĩ liệu có thể bảo J béo giúp tôi đưa tin không?”

“Hắn ta không còn nợ gì tôi nữa.” Wata trầm ngâm đáp.

Tôi thở dài, phải, anh ta nói đúng, yêu cầu này có vẻ hơi quá đáng rồi.

“Tôi có thể giúp cô đưa tin. Nhưng thời hạn ngồi tù của tôi là bốn năm cơ.”

Bốn năm, mặc dù so với bảy năm thì có ngắn hơn gần một nửa nhưng vẫn là khoảng thời gian dài đằng đẵng. Đừng nói bốn năm, chỉ sợ một năm tôi cũng không chịu nổi.

“Cô muốn đưa tin cho ai?” Wata hỏi.

“Hassan Naboo Hardel. Chắc có thể tìm thấy anh ta ở trại tị nạn Afghanistan tại Peshawar.” Tôi vốn không muốn gặp Hassan, nhưng ngoài anh ta, tôi thực sự không nghĩ ra ai có khả năng cứu mình khỏi chỗ này. Lâm giờ đã là chồng sắp cưới của Laila, chắc anh đã quên tôi rồi.

Wata nhìn tôi bằng ánh mắt kì quái, hỏi một câu cũng rất kì lạ: “Cô chắc chắn muốn đi tìm anh ta chứ?”

“Đương nhiên.” Tôi dứt khoát đáp.

“Tôi biết người này, anh ta rất có quyền thế, nhưng tại sao anh ta lại chịu giúp cô?”

“Tôi là người rất quan trọng đối với anh ta. Nếu biết tôi ở đây, anh ta nhất định sẽ đến cứu.” Câu này giống như lời tự trấn an vậy, vì tôi không chắc Hassan có cứu tôi hay không. Nhưng năm ngoái, khi Kangkun lấy

https://thuviensach.vn

trộm viên Khổng tước lam tím, anh ta đã định ném cậu ta cho chó sói ăn thịt, hi vọng lần này, anh ta cũng vì tìm lại viên đá mà tiện thể cứu tôi.

Wata dài giọng "ồ" một tiếng, con người đảo qua đảo lại, dưới hàng lông mi dày, Một lát sau, anh ta lại hỏi: "Người rất quan trọng là người như thế nào?"

"Tôi là…" Tôi ngẩn người nhìn lên trần nhà một lúc lâu, vẫn không biết định nghĩa mối quan hệ giữa mình và Hassan như thế nào, đành phải đáp qua quýt: "Tôi là một trong những tài sản đáng giá nhất của anh ta."

Wata giả vờ buồn nôn, chắc là vì câu này sến sẩm quá mức, cũng may là anh ta không hỏi tiếp nữa, chỉ lẩm bẩm: "Được rồi, tài sản thì tài sản. Tôi hứa sẽ đưa tin giúp cô. Nhưng trước đó, chúng ta sẽ ăn cơm, đi ngủ, cầu nguyện Thánh Allah, và đánh nhừ từ bất kì tên khốn nào dám tới làm phiền chúng ta."

"Được, chúng ta sẽ ăn cơm, đi ngủ, cầu nguyện và đánh nhừ tử bất kì tên khốn nào dám tới làm phiền chúng ta!" Tôi mỉm cười, nhắc lại câu nói như hô khẩu hiểu. Đây là lần đầu tiên tôi cười sau khi gặp phải tai hoạ bất ngờ này. Một lát sau, tôi lại gọi anh ta.

"Cô gái, còn chuyện gì nữa?"

"Mặt tôi kinh khủng tới mức anh không nhận ra tôi sao?"

Lần này, Wata không trả lời, chỉ quay người đi, có vẻ quyết tâm muốn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, bên máng nước rửa mặt tập thể, cuối cùng tôi đã được chiêm ngưỡng bộ dạng hiện tại của mình. Mới hơn một tháng mà tôi đã chỉ còn da bọc xương, khắp người là những vết bầm tím ngắt, còn mặt của tôi thì…

https://thuviensach.vn

“Khá hơn hôm qua nhiều rồi. Không lâu nữa, cô sẽ lại là một cô gái xinh đẹp.” Wata cố tỏ vẻ thoái mái, nói.

Tôi tự nhủ, sao có thể chứ! Tất cả đã thay đổi rồi, sẽ không thể giống như trước nữa. Một vết sẹo kéo dài từ khoé môi đến tận mang tai, cũng với những vết bầm tím, sưng tấy và cả những bết xây xát chưa lành khiến cho cả khuôn mặt tôi thay đổi hoàn toàn, từ chỗ phúng phính, trắng trẻo trở thành teo tóp, hốc hác, lộ rõ cả xương gò má. Nếu trước kia tôi được coi là một cô gái xinh đẹp thì bây giờ, dáng vẻ xinh đẹp đó đã không cánh mà bay, chỉ để lại một nữ phạm xấu xí và xa lạ. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lí nhưng tôi vẫn không khỏi giật mình trước dáng vẻ khủng khiếp này, chả trách Wata không nhận ra tôi, ngay bản thân tôi còn không nhận ra mình nữa. Tôi đưa tay lên, nhưunxg ngón tay gày guộc từ từ lướt qua mặt, trong vài giây ngắn ngủi, tâm trạng tôi trở lại bình tĩnh như buổi chiều mùa hè năm ấy.

“Vì vẫn còn vết sưng tất nên mới thế thôi, chờ một thời gian nữa…” Wata sán lại, xoa hai tay vào nhau, nói câu an ủi, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của tôi, anh ta liền im bặt.

Không, ngay cả khi những vết sưng tấy, bầm tím này tan đi thì vẫn còn những vết sẹo, chúng sẽ theo tôi suốt cả cuộc đời. Tôi sẽ không còn là Ngải Mễ Lạp của ngày xưa nữa, không còn là một cô nhân viên văn phòng hơi ngốc nghếch nhưng rất đáng yêu ở Thượng Hải nữa. “Có lẽ ngay đến bà Vương Bảo Ngọc cũng không nhận ra tôi nữa.” Tôi khẽ nhếch miệng cười chua chát, nói. Trên mặt Wata thoáng hiện nét buồn bã.

Tạm gác hình ảnh trong gương mặt sang một bên, tôi quay sang hỏi anh ta: “Khi nào Hutu quay lại?”

“Cô nhớ hắn ta à?” Wata có vẻ ngạc nhiên, hỏi.

https://thuviensach.vn

“Lúc hắn quay lại, nhìn thấy tôi vẫn sống nhởn nhơ thế này, chắc sẽ không vui đâu nhỉ?” Vết thương của Hutu sẽ khỏi rất nhanh và chắc chắn hắn sẽ quay lại. Ngay cả khi không có trong tù, hắn vẫn muốn trả thù bằng việc ném tôi vào buồng giam của nam, một khi hắn ta quay trở lại, chắc chắn tôi không chết cũng thành tàn phế.

“Cô gái, cô..đang nghĩ gì vậy?” Wata run rẩy hỏi.

Hồi đó, Lâm cũng thường xuyên hỏi tôi đang nghĩ gì. “Có thể dò hỏi xem ở đây ai là kẻ thù lớn nhất của Huta không? Nếu muốn kẻ đó ra tay thì giá là bao nhiêu?” Tôi hỏi

“Co muốn mua chuộc người đó sao?”

Tôi không đáp lời anh ta.

“Nhưng hiện giờ cô làm gì có tiền.” Wata lại lo lắng hỏi.

Tôi quay sang nhìn thẳng vào mắt anh ta, một lúc lâu sau, anh ta nghiêm túc nói: “Hiểu rồi. Vậy…chúng ta phải làm gì?”

“Anh cứ thăm dò tin tức trước, càng cụ thể càng tốt. Ngoài ra, bắt đầu từ hôm nay, hãy gọi tôi là Abu. Đây là một cái tên rất hay, rất hợp với gương mặt này.”

Wata chăm chú nhìn tôi giây lát, sau đó gật đầu.

Thông tin nhanh chóng được thu thập, kẻ thù của Hutu rất nhiều, nhưng chưa tới mức muốn lấy mạng hắn, càng chưa tới mức phải làm thuê cho kẻ khác. Thấy thời điểm Huta quay lại càng lúc càng gần, tôi đứng ngồi không yên. Một tối, Wata đưa ra ý kiến để anh ta đi giết Hutu. Đây thực sự là một ý tưởng ngu ngốc, thử hỏi ở một nơi gay cả đi vệ sinh cũng có hàng trăm cặp mắt dõi theo này, anh ta làm cách nào để giết chết một tên cai ngục mà thần không biết quỷ không hay? Huống hồ, giết cai ngục là chuyện lớn, tất

https://thuviensach.vn

cả tù nhân đều sẽ bị liên luỵ. Nếu bị phát hiện thì chỉ có đường chết, tôi không nghĩ ra cách gì có thể khiến tất cả tù nhân giữ im lặng.

Vậy thì chỉ còn một cách: vượt ngục. Tôi nhìn chằm chằm vào tia nắng đang nhảy nhót trên chân mình. Đây là thời gian hóng gió thoải mát nhất trong ngày, tất cả tù nhân xếp hàng, tận hưởng không khí trng lành tại sân. Mỗi ngày nửa tiếng, đa phần tù nhân đều tranh thủ khoảng thời gian ít ỏi này để túm tụm lại, bắt rận cho nhau. Trời đang dần trở lạnh, mùa đông khắc nghiệt của Trung Á sắp đến rồi.

Thi thoảng, tôi nhìn thấy Jiahan ở đằng xa. Mới vài tháng, trông cô ta đã già xọm đi như một bà lão, lưng không xuống, bước đi loạng choạng. Có vài lần, cô ta định lại gần tôi, nhưng tôi đều lặng lẽ lảng tránh, không chỉ bởi vì vào cái đêm tôi suýt bị cưỡng bức tập thể, cô ta thấy chết mà không cứu, mà còn vì Wata đã nói với tôi rằng, tại Sở Cảnh sát Changga, người đến thăm Jiahan là một cô gái xinh đẹp mặc Burqa.

Tôi đã hỏi cô ta: “Người tới thăm cô có phải là Laila không?”

Jiahan nhìn lại tôi bằng ánh mắt sợ hãi xen lẫn sự căm ghét, đau đớn. Ánh mắt đó quá phức tạp, khiến tôi không thể hiểu được ẩn ý sâu xa trong đó.

“Vì sao người đó không cứu cô ra? Vì sao cô lại bị đưa đến nhà tù? Jiahan, có thể chính người phụ nữ đó đã hãm hại tôi, hãy nói cho tôi biết cô ta là ai!”

Jiahan không đáp lời, chỉ quay người bỏ đi. Tôi lặng lẽ nhìn theo bóng lưng dần khuất của cô ta, từ hôm đó, chúng tôi không nói chuyện với nhau nữa. Có lần, Wata nói cuộc sống của Jiahan trong buồng giam nữ không hề dễ chịu, cô ta chính là đối tượng bị bắt nạt, nhưng tôi chẳng buồn quan tâm, ốc còn chưa mang nổi mình ốc, sao còn làm cọc cho rêu?

https://thuviensach.vn

Trời càng ngày càng lạnh. Gần đây, không có ai tới soi mói tôi nữa, không phải gì Hutu chưa quay trở lại mà vì cả nhà tù đang trong tình trạng hoạt động ngầm. Mặc dù xét ở phương diện nào đó, nhà tù là nơi cách biệt với phần còn lại của thế giới, nhưng đám tù nhân vẫn luôn có cách moi được thông tin từ bên ngoài, hơn nữa Peshawar lại là nơi phố xá sầm uất, dạo gần đây, ngày nào cũng nghe thấy tiếng súng nổ từ ngoài phố vọng vào, dù không muốn để tâm tới cục diện hỗn loạn bên ngoài cũng hơi khó.

Bước sang tháng Mười một, tần suất nghe thấy tiếng súng dày đặc hơn, đám tù nhân trong nhà giam bắt đầu được sắp xếp lại.

“Chắc là tuần này đấy. Chỗ J béo, tôi biết không quá ba mươi người.” Wata chau mày nhìn tôi, nói.

“Chỗ K thì sao?”

Wata hạ giọng đáp: “Không nhiều hơn là bao.”

K là một đại ca khác trong nhà tù Peshawar. Mâu thuẫn giữa J béo và hắn ta đã có từ lâu, mặc dù không đến mức như nước với lửa nhưng hai bên luôn bằng mặt mà không bằng lòng. Lần này, dường như chỉ trong một đêm, hai thế lực đã trở mặt tàn sát nhau không chút thương tiếc. Đám thuộc hạ của J béo còn đánh lén những tên sừng sỏ trong băng nhóm của K một trận nhừ tử. Nguyên nhân của vụ việc này nghe nói có liên quan đến chiến sự bên ngoài. Tôi bập bõm nghe đám tù nhân nhắc đến cái tên Liên minh Phương Bắc.

“Nhưng việc này thì có liên quan gì tới J béo?” Tôi tò mò hỏi Wata. Anh ta buộc lại ống tay áo, nhìn ra khoảng không xa xăm bên ngoài tường rào, khẽ nói: “Tuần trước, Liên minh Phương Bắc đã triển khai phản công ở Jalalabad, giành được chiến thắng áp đảo.”

Tôi hờ hững nói: “Thắng trận là việc tốt mà.”

https://thuviensach.vn

Wata khẽ nói: “Nhưng để chúc mừng chiến thắng này, Liên minh Phương Bắc đã bắt ba chị em của một gia tộc trong quân Muja làm phần thưởng cho các binh sĩ. Ngày hôm sau, thi thể của ba chị em nhà đó bị vứt trên đường quốc lộ ở ngoại ô Jalalabad, cả ba đều bị cưỡng hiếp, sau đó bị rạch nát yết hầu. Có một nhà báo không biết sao lại có được tin này, đã chụp bức hình thi thể của ba chị em họ, đăng lên báo, kèm theo một bài viết vô cùng gay gắt. Ngay sau khi bài báo được đăng, hai bên đèo Khyber đều bị tàn phá.” Dứt lời, Wata hít sâu một hơi.

“Sao nhà báo đó lại có mặt đúng lúc vậy? Hơn nữa, sao anh ta chắc chắn đó là do Liên minh Phương Bắc gây ra?”

Wata lắc đầu, đáp: “Tôi không biết, nhưng dân chúng cũng không quan tâm đến những điều này, quan trọng là vụ việc đã châm lên ngọn lửa thù hận. Trước đây, nhiều người cho rằng quân Muja danh không chính ngôn không thuận, còn bây giờ…” Nói đến đây, anh ta mới đi vào chuyện chính: “Gia tộc của J béo bao gồm ba người anh trai của hắn, là người Pashtun, ủng hộ phong trào phục quốc của quân Muja, còn K là phe phái thân cận của Liên minh Phương Bắc.”

“Cho nên các tù nhận định trút giận thay cho chị em nhà nọ?”

“Không phải bọn họ muốn trút giận thay mà là muốn báo thù, dằn mặt tất cả những kẻ có quan hệ với Liên minh Phương Bắc.”

“Hutu thuộc phe nào?”

Wata trầm ngân giây lát rồi nói: “Hutu ư? Tuy hắn là người Pashtun nhưng đồ rác rưởi đó chẳng thuộc phe nào cả. Hắn chỉ biết có tiền.”

“Anh trai J béo đều ở trong quân Muja à?”

Wata gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Ai là người lãnh đạo họ?”

Wata chớp mắt, có vẻ không hiểu ý tôi. Tôi liền giải thích: “Ý tôi là, Hassan, à, đại nhân Hardel có thể ra lệnh cho họ không?” Dù không hiểu lắm về biên chế quân đội của hai bên nhưng tôi biết cả quân Muja và Liên minh Phương Bắc đều do nhiều bộ lạc hợp thành, nếu không, tổ chức chống thánh chiến sẽ không rơi vào tình cảnh tan tác mỗi người một ngả như vậy.

“Đại nhân Hardel phụ trách huấn luyện lực lượng tinh nhuệ nhất của quân Muja, ai cũng phải để mặt anh ta vài phần.” Nói tới đây, hình như Wata đã đoán được điều tôi muốn hỏi, ánh mắt vừa bừng sáng lại lập tức trở nên buồn bã, anh ta nói: “Không có cách nào đưa tin của cô ra ngoài, đại nhân không biết cô đang ở đây đâu.”

“Đúng là Hassan không biết tôi đang ở đây, nhưng J béo cũng không biết là anh ta không biết, chí ít là không thể xác định được, phải vậy không?

Wata bị mỗi chuỗi “biết” và “không biết” của tôi làm cho chóng mặt, bối rối hỏi: “Nói tóm lại, Abu, cô muốn lừa J béo chứ gì?”

Không phải tôi muốn lừa J béo, mà đang muốn mượn dao giết người. Trong cảnh khốn cùng, au cũng có thể trở thành dã thú. Không ngờ Wata lại lập tức can ngăn. “Cô điên à? Đây không phải là việc cô có thể làm được đâu.”

“Hutu muốn hành hạ tôi đến chết. Tôi đã nghĩ rất kĩ rồi, không còn cách nào khác, trừ phi hắn ta chế, nếu không kẻ chết sẽ là tôi. Wata, tôi không cần anh phải ra tay, chỉ cần anh giúp tôi một việc. Tôi phải sống, tôi cầu xin anh đấy!”

“Tôi mệt rồi. Cô im miệng đi, Abu!” Wata gắt lên.

Wata kiên quyết khuyên tôi từ bỏ ý định trừ khử Hutu. Anh ta nói: “Biết đâu hắn đã quên cô rồi. Dù sao sự việc cũng đã qua từ lâu, hơn nữa, trong tù

https://thuviensach.vn

lúc nào chẳng có con ma mới dễ bắt nạt chứ.” Cho đến một hôm, anh ta nghe thấy một cai ngục đe doạ tôi ở hành lang.

“Này, nghe nói mày tìm được một tên vệ sĩ lùn? Tên vệ sĩ đó khiến mày tưởng rằng không cần lo lắng gì nữa?” Tên cai ngục vừa nói vừa cười đểu giả.

Tôi nhíu mày, không thèm đáp.

“Đừng nghĩ đến chuyện thoát khỏi tay Hutu. Vài ngày nữa thôi, anh ta sẽ quay lại. Bọn tao đều mong ngóng xem kịch hay đấy. Ha ha ha…” Giọng nói của tên cai ngục lộ rõ sự phấn khích.

Khi cai ngục đi rồi, tôi quay người lại, Wata đã đứng ở góc tường gần đó tự lúc nào.

“Bọn chúng luôn uy hiếp cô thế này sao?” Anh ta lớn tiếng hỏi.

“Phải, gần đây thì càng thường xuyên.” Tôi thành thật trả lời.

“Xem ra bọn chúng sẽ không buông ta cô, cũng sẽ không bỏ qua cho tôi.” Wata rầu rĩ nói. Im lặng giây lát, anh ta thầm thì: “Chúng ta hãy bàn về ý kiến của cô đi.”

Ở phía tây nam của sân nhà tù có một góc khuất khá kín đáo, chất đầy những thứ linh tinh, đồng thời là nơi duy nhất có thể nói những chuyện bí mật mà không sợ bị người khác nghe thấy. Trong nửa tiếng hóng gió mỗi ngày, tôi và Wata đều lên ra đó bàn kế hoạch.

“Cô định làm gì?” Wata hỏi thẳng.

“Đã có ai trốn thoát khỏi đây chưa?”

Wata ngạc nhiên, hỏi lại: “Tôi tưởng cô chỉ muốn hạ Hutu.”

https://thuviensach.vn

“Đó là phương án B, phương án A là trốn khỏi đây.”

“Cô điên rồi!”

Tôi không điên. Tôi muốn giết Hutu chẳng qua là vì giữ mạng sống, nhưng nếu có thể vượt ngục, đường nhiên đó sẽ là lựa chọn đầu tiên. Hiển nhiên Wata cho rằng vượt ngục còn khó khăn và bất khả thi hơn cả giết Hutu.

“Chưa có ai trốn thoát khỏi đây, đúng không?” Tôi hỏi.

“Cũng không hẳn. Từng có mười một người bỏ trốn khỏi đây, năm người bị bắn chết ngay tại trận, năm người bị bắt lại.”

Tôi không nói gì.

“Trên đài quan sát luôn có lính canh mang súng, nếu có tù nhân trốn thoát, họ sẽ bị sa thải. Vì vậy, họ sẽ không nương tay với bất kì ai. Cũng có người đã thử trèo tường, nhưng tôi e cô không làm được đâu. Cô nhìn đi, toàn là hàng rào dây thép gai, cứ cho là cô vui được qua lưới thép, thoát khỏi sự truy sát của súng liên thanh, nhưng suy cho cùng, cô vẫn là một phụ nữ ngoại quốc, khó mà sống sót được.” Điều này tôi biết chứ, tôi còn biết cả sự hoang vắng đến chết người của thung lũng Broughton và sự khắc nghiệt của Karakoram nữa.

“Pakistan không giống các nước khác. Ở châu Âu hay Mỹ, tù nhân vượt ngục có thể không phải chết, nhưng ở đây thì khác, cai ngục sẽ bắn chết cô ngay khi có cơ hội. Còn nữa…”

“Còn gì nữa?”

“Tất cả những kẻ vượt ngục đều có sự trợ giúp từ bên ngoài, trong khi cô không có.” Dừng lại giây lát, Wata ngán ngẩm nói tiếp: “Ngay đến hộ chiếu cô cũng không có nữa là.”

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, ngay đến hộ chiếu tôi cũng không có. Vượt ngục có vẻ là ý tưởng điên rồ. Bỗng nhiên, một tia sáng loé lên trong đầu tôi. Tôi cuống quýt hỏi: “Anh vừa nói có mười một người trốn khỏi đây, năm người bị bắn chết tại chỗ, năm người bị bắt lại, vậy còn một người, người đó thì sao?

“Người đó có quân đội trợ giúp, nhưng khi vượt ngục vẫn bị bắn gẫy chân, từ đó về sau, gắn liền với cái xe lăn.”

“Người duy nhất trốn thoát đó là ai?”

“Jari Naboo Hardel.” Wata đáp với vẻ đầy tôn kính.

Tôi kinh ngạc cực độ, Jari Naboo Hardel? Cha đẻ của Hassan?

“Tại sao ông ấy lại bị giam ở đây?”

“Tù chính trị.”

“Ai đã cứu ông ấy?”

“Đại nhân.”

“Đại nhân Hardel?”

Wata gật đầu một cách dứt khoát. Tại thung lũng Broughton, “đại nhân” chính là Hassan Naboo Hardel.

“Cứu bằng cách nào?”

“Tấn công cai ngục.”

Tôi thẫn thờ ngồi xuống, nhìn chằn chằm vào những tia nắng chiếu lên mu bàn chân. Tấn công, nói nhu vậy tức là ngay cả người tài giỏi như Hassan cũng không thể thuận lợi cứu người khỏi chỗ này. Nhà tù Peshawar ngoài lỏng trong chặt, chẳng khác gì một cái thùng sắt kín mít không một

https://thuviensach.vn

khe hở…Nhưng ngay cả cái thùng sắt kín nhất thế giới cũng cần phải sửa chữa. Mỗi đợt sửa chữa sẽ có một lượng lớn phế thải là vật liệu xây dựng cần chuyển đi, sẽ cần xe tải. Mỗi sáng, xe tải sẽ đi vào trong nhà tù và rời đi lúc bốn giờ chiều, ngày nào cũng rất đúng giờ.

Khi tôi nói kết hoạch của mình cho Wata nghe, anh ta lập tức ngăn cản. “Cánh này không được!”

“Tại sao lại không được?”

“Cai ngục sẽ kiểu tra từng chiếc xe đi qua cổng.”

“Nhưng trên xe chất đầy phế liệu, bọn chúng sẽ không nhất từng bao tải ra để kiểm tra chứ?” Tôi nghĩ trên thế giới này, chẳng có tên cai ngục nào lại tận tuỵ với trách nhiệm như vậy cả.

“Họ không cần làm như vậy, vì trước khi rác được chất lên xe, luôn có cai ngục đứng giám sát.”

Tôi trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Vậy có cách nào đánh lạc hướng cai ngục không, khoảng năm phút là được rồi?”

Anh ta lắc đầu. Tôi cúi đầu, nghiền ngẫm với dáng vẻ khổ sở.

Đã đến giờ cầu nguyện, Wata nằm rạp xuống đất, hai tay duỗi thẳng về phía trước, khẽ lẩm bẩm: “Con xin làm chứng ngoài Thánh Allah, không còn chân chủ nào khác.” Giây lát sau, cầu nguyện xong, anh ta đứng thẳng dậy, giang hai tay ra, quay đầu về phía tôi, nở nụ cười an ủi.

“Anh thật sự tin vào Thánh Allah ư?” Tôi hỏi.

“Không.” Anh ta trả lời rất thẳng thắn. “Nhưng ngoài Người ra, không còn ai muốn nghe tôi cầu nguyện.”

“Anh cầu nguyện điều gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Cô sống sót ra khỏi tù.” Wata nghiêm nghị đáp.

Nếu anh ta chịu tắm gội sạch sẽ, chắc chắn sẽ là một người bạn lí tưởng. Vài ngày sau, Wata vội vã chạy tới hỏi tôi: “Abu, cô đã quyết định sẽ thực hiện kế hoạch A hay kế hoạch B chưa? Ngày mai, J béo và K sẽ đánh nhau?”

“Lần trước, anh nói mỗi bên có ba mươi người tham gia, đúng không?”

“Bây giờ chắc sẽ nhiều hơn một chút, thì sao?”

Tôi ngập ngừng nói: “Nếu ba mươi người này biến thành một trăm người, thậm chí vài trăm người thì sao? Tình hình liệu có mất kiểm soát không?”

“Có.” Wata gật đầu, đáp. Đúng như điều tôi mong muốn.

“Nhưng J béo không có đến cả trăm người.”

“Vậy thì nếu hắn ta đang đánh nhau thì sau lưng có hoả hoản, thiêu trụi tài sản của hắn ta thì sao? Hơn nữa, không chỉ có một trận hoả hoạn. Sẽ có bao nhiêu người bị cuốn vào trong đó? Hai trăm? Hay ba trăm?”

Anh ta nhìn chằm chằm, nói: “Vậy phải xem vụ hoả hoạn đó lớn tới mức nào?”

“Lửa rất lớn, tất cả mọi người đều sẽ hoảng loạn, tức giận. Tôi bảo đảm.”

“Khi đó, tất cả cai ngục sẽ phải dồn lại trấn áp tù nhân, không có ai giám sát xe chở phế liệu xây dựng nữa.” Anh ta khẽ tiếp lời.

“Phải. Ít nhất sẽ mất vài phút.”

“Cho nên, chúng ta sẽ thực hiện kế hoạch A?”

https://thuviensach.vn

“Phải. Kế hoạch A: Vượt ngục.”

“Chúng ta có thể tranh thủ vài phút đó để trốn lên xe chở phế liệu.” Tôi nói mà gần như không cần suy nghĩ. Tất nhiên là kế hoạch này không thể chắc chắn trăm phần trăm, nhưng làm gì có kế hoạch vượt ngục nào mà lại khống có rủi ro chứ.

Đêm đó, tôi không sao chợp mắt. Wata quay sang nói: “Abu, cô đang run rẩy đấy.”

“Không sao. Ngày mai không run là được.” Tôi khẽ nói. Những hình ảnh trong quá khứ lần lượt hiện lên trong đầu tôi. Có lần, Lâm nói với tôi: “Mễ Lạp, nếu có chuyện xảy ra, hãy chạy về phía tôi.” Tôi ngu ngơ hỏi lại: “Anh sẽ giúp tôi ư?”, anh đáp: “Tôi không giúp cô thì ai sẽ giúp cô!” Tôi không sao nhớ nổi, anh nói với tôi những lời đó khi nào, ở đâu. Những kỉ niệm của chúng tôi đã phai nhạt nhiều kể từ ngày tôi bị nhốt vào tù, cứ như đã là chuyện từ kiếp trước.

Quá nửa đêm, tôi nhìn thấy một tù nhân ghét sát vào tai Wata, thì thầm gì đó. Chờ người đó đi khuất, tôi liền hỏi Wata có chuyện gì. Anh ta quay lại nói với tôi: “Đúng ba giờ ba mươi phút, cô phải đến chỗ toà tháp, lái xe đã đồng ý rằng sẽ ngồi trong buồng lái, bất luận thùng xe xảy ra chuyện gì cũng không xuống. Đúng ba giờ ba mươi lăm phút, anh ta sẽ khởi động xe.” Toà tháp chính là nơi đang được sửa chữa.

“Lái xe sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Wata trợn mắt, đáp: “Cô đừng tưởng chỉ cần đánh lạc hướng cai ngục là được, còn có lái xe nữa.”

Đúng vậy. Đây là lần hành động duy nhất mà tôi có, nếu không thành công, chí có nước chết. Tôi hồi hộp đến độ tưởng như nghẹt thở. Không lâu sau, tiếng chuông báo thức vang vọng khắp trại giam, như một làn sóng

https://thuviensach.vn

xung kích, len lỏi vào từng xó xỉnh. Hôm nay, tôi hoặc là chết ở đây, hoặc là thoát được ra ngoài.

Đặt chiếc bánh mới ăn một miếng nhỏ xuống, tôi vừa định đứng dậy đã nhìn thấy một đám cai ngục đi tới, số lượng đông đảo gấp đôi với bình thường, tên nào tên nấy quần áo chỉnh tề, dùi cui sáng loáng. Trong số đó có cả Hutu. Hắn đã quay về.

Hutu mở cửa nhà giam, hét lên: “Xử lí sạch sẽ thuốc phiện, dao và dụng cụ kích dục! Sau đó, im lặng xếp hàng!”

Trán tôi lấm tấm mồ hôi hột. Bọn chúng phát hiện ra rồi sao?

Wata đứng bên cạnh khẽ nói: “Suỵt! Bình tĩnh!”

Đám tù nhân chần chừ nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía J béo. Để chuẩn bị cho cuộc ẩu đả sắp diễn ra, gần đây đám thuộc hạ của hắn đã thu thập khá nhiều dao rựa làm vũ khí. J béo định khiêu khích K khi ra ngoài hóng gió, vẫn còn lâu mới tới giờ.

Đám cai ngục bắt đầu mất kiên nhẫn, giục: “Sao thế? Mau làm đi!”

J béo khẽ gật đầu, đám thuộc hạ bắt đầu thu dọn phòng một cách chậm rãi, số còn lại tự động xếp thành hàng trước song sắt. Buồng giam bên cạnh cũng vang lên những tiếng động hỗn loạn, chắclà cũng bị khám xét.

Là nhà tù có quy mô lớn nhất ở Pakistan và Afghanistan, mỗi tháng đều có không ít nhà lãnh đạo đại diện cho các thế lực đến thăm trại giam Peshawar. Tất cả cai ngục và tù nhân cũ đều biết đây chẳng qua chỉ là một màn kịch nhằm che mắt nhà cầm quyền, chỉ cần dọn dẹp sạch sẽ buồng giam, ngoan ngoãn, biết điều một chút thì cơm nước hôm đó cũng sẽ khá khẩm hơn. Trước kia, mỗi khi có người tới thăm, đám cai ngục đều đánh tiếng trước, không hiểu sao lần này lại không nói gì. Tôi để ý hình như

https://thuviensach.vn

Hutu liếc nhìn tôi mấy lần bằng ánh mắt u ám, dù tự nhủ là không được phép sợ hãi nhưng lòng bàn tay tôi vẫn bất giác ướt đẫm mồ hôi.

“Liệu có phải có người để lộ tin tức không?” Tôi len lén hỏi Wata.

Wata vừa mới nói một tiếng: “Tôi…” thì cai ngục đã gầm lên: “Không được nói chuyện.”

Ngay sau tiếng quát, một đoàn người từ đầu kia hành lang tiến vào, người đi đầu là Darla, giám ngục trưởng của nhà tù Peshawar, theo sau là một người đàn ông trung niên, mấy người thanh niên đầu quấn khăn và đám cai ngục bám đuôi họ. Họ nhìn vào từng phòng giam một.

Đột nhiên Wata trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên, khẽ nói: “Ahmed!”

“Ai cơ?” Tôi tò mò.

“Ahmed Mufti, một trong những nhà lãnh đạo được tôn kính nhất dưới ngọn cờ Massoud của Liên minh Phương Bắc, cũng là người cai quản tỉnh biên giới phía tây bắc của Pakistan.”

“Liên minh Phương Bắc? Ông ta tới nhà giam này làm gì?”

Wata chưa kịp trả lời thì tôi đã nghe thấy lời giới thiệu của Darla với đám người kia: “Đây là buồng giam tù nhân nam của chúng tôi, hơi chật chội, do gần đây kinh phí eo hẹp nên chúng tôi chưa thể mở rộng trại giam.” Anh ta vừa nói vừa xoa hai tay vào nhau, dáng vẻ khúm núm.

Nhất định là đã có chuyện gì đó bất thường xảy ra, tôi sợ kế hoạch đào tẩu của mình không thể diễn ra theo đúng kế hoạch, mồ hôi bất giác ướt đẫm cả trán. Khi đoàn người tiến đến gần chỗ tôi, một trong số những thanh niên đi theo Ahmed đột nhiên quay sang nói với Darla: “Ngoài việc thăm buồng giam tù nhân nam, chúng tôi cũng hi vọng được nói chuyện một cách

https://thuviensach.vn

công khai và thân thiện với từng tù nhân nữ.” Giọng nói của anh ta rất nhã nhặn, mượt mà, mang âm sắc tiếng Urdu cổ mà bây giờ rất ít người biết đến. Vào giây phút nghe thấy giọng nói của anh ta, tôi choáng váng đến mức gần như khuỵu xuống.

Darla do dự nói: “Tôi đã bảo người chuẩn bị trà và điểm tâm rồi, việc này…” Nói rồi, anh ta liếc nhìn Ahmed, chưa có nhà cầm quyền nào ở Pakistan đề nghị thăm buồng giam nữ cả vì nó rất không phù hợp với quan điểm của đạo Hồi. Mặt Ahmed sa sầm nhưng ông ta vẫn cứ khẽ gật đầu vẻ nhã nhặn.

Những đốt ngón tay nắm chặt song sắt của tôi trở nên trắng toát.

“Sao bọn họ vẫn chưa đi nhỉ?” Wata sốt ruột hỏi. Bình thường, khách đến chỉ thăm hỏi qua loa rồi đi, nhưng đoàn người này thì cứ đứng lì ở đây, không hề có ý định trở ra. Thời gian chầm chậm trôi đi, tiếng ồn ào bắt đầu vang lên từ những buồng giam xung quanh.

“Hình như bọn họ đang tranh luận.” Wata vừa bám vào chấn song, cổ rướn người nhìn về phía buồng giam bên cạnh, vừa nói. Lập tức, những tù nhân khác trong phòng cũng bắt chước anh ta. Vì thấp bé nên tôi bị đẩy về một góc buồng giam, trên đầu là vô số cánh tay của các tù nhân khác. Tình hình bắt đầu trở nên lộn xộn.

Người thanh niên vừa mới nói chuyện với Darla đột nhiên quay người lại, liếc ánh mắt sắc như da qua đám tù nhân đang náo loạn phía sau song sắt. Bắt gặp ánh mắt đó, đám tù nhân lập tức im thin thít.

Tôi bàng hoàng khi nhìn thấy đôi mắt đó. Trong đôi mắt ấy, tôi đã từng nhìn thấy bầu trời sao lấp lánh, từng nhìn thấy nụ cười dí dỏm và mãn nguyện, từng nhìn thấy gương mặt rạng rỡ, hạnh phúc của một cô gái. Nhưng hôm nay, ánh mắt đó lại toát ra vẻ lạnh lùng và u ám, nổi bật trên gương mặt hốc hác, cau có. Người đàn ông mặc chiếc Shalwar kameez

https://thuviensach.vn

đứng trước mặt tôi đây đã trở nên xa lạ như thể anh ta ở một thế giới mà tôi không chạm tới được. Ánh mắt của anh ta lướt qua J béo, Wata, rồi lướt qua tôi, sau đó thu về. Rồi anh ta quay người, cùng Darla đi ra khỏi trại giam.

Tôi cố gắng kìm nén để không bật khóc và gục ngã, trái tim khó khăn lắm mới trở nên kiên cường hơn lại bị một mũi dao sắc nhọn đâm vào. Lâm không nhận ra tôi! Phải chăng vì gương mặt tôi đã thay đổi quá nhiều?

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Có Gặp Nhau Chàng Chưa Dễ Nhận(1)

(1)Đây là một câu trong bài thơ Giang thành tử của Tô Thức – một nhà văn, nhà thơ nổi tiếng thời Tống. Tiêu đề trên trích từ bản dịch của Nguyễn Trí Viễn

Type: Huyền Đoàn

Ngày đầu tiên bước vào nhà tù Peshawar, mỗi phạm nhân đều được phát hai thứ, một tấm thảm và một cái khay nhôm. Thảm dùng để cầu nguyện và ngủ, còn khay nhôm dùng để đựng đồ ăn được phát hàng ngày. Tuy nhiên, công dụng của chiếc khay nhôm này không chỉ có vậy, còn có thể dựa hai chiếc vào nhau, làm thành một cái bếp đơn giản dùng để nấu trà hoặc làm mềm các thức ăn cứng, đương nhiên cũng có thể dùng nó để đập vỡ đầu những kẻ có ý đồ xấu xa, nhưng các tù nhân thường không làm như vậy. Họ thà chịu mất thảm chứ không muốn mất khay, vì đồ ăn mà bọn cai ngục mang đến thường là cháo, lại rất ít, nên không có khay sẽ phải nhịn đói.

J béo và đám thuộc hạ của mình thường có nhiều hơn một chiếc khay, điều này đồng nghĩa với việc có người không nhận được thức ăn. Thế là ngày nào cũng có tù nhân đánh nhau để tranh cướp khay đựng.

“Cô phải đốt ít nhất bảy chiếc khay mới có thể làm tấm thảm bị cháy, phải mất ít nhất năm tấm thảm mới có thể làm buồng giam…” Đang nói dở, Wata đột nhiên dừng lại, đập một cái rất mạnh vào vai tôi, khiến tôi đau tới phát khóc: “Cô đang nghĩ cái gì vậy?” Anh ta gay gắt hỏi.

https://thuviensach.vn

Cảm giác đau đớn khiến tôi giật mình, ngẩng phắt đầu lên, nhưng hồn phách vẫn đang lơ lửng giữa tầng mây. Mấy giây sau, tôi nhắc lại như một cái máy: “Anh nói cần năm chiếc khay mới dẫn cháy được chứ gì? Hiểu rồi.”

“Bảy chiếc!” Wata bị câu trả lời của tôi làm cho phát điên, nhưng bây giờ không phải là lúc để giáo huấn tôi một trận. Anh ta hít mạnh một hơi, nghiến răng ken két, tiếp tục dặn dò: “Nhất định phải đốt cháy!”

“Ờ…” Tôi đờ đẫn đáp lại.

Nhìn quanh quất, chắc chắn không có ai để ý, Wata mới bùng phát cơn giận của mình: “Có chuyện gì vậy? Đang yên đang lành, sao đột nhiên cô cứ như gặp phải ma thế hả?”

Tôi lắc đầu, ý bảo mình không sao, nhưng Wata vẫn chưa nguôi giận, hậm hực lườm tôi một cái cháy mắt.

“Yên tâm. Tôi biết rồi.” Từ sau khi ra khỏi hầm tối, giọng của tôi lúc nào cũng khản đục, không còn trong trẻo, dịu dàng như trước nữa. Nó đã thay đổi, giống như diện mạo của tôi.

Wata nhún vau, nhìn lên trời, tỏ vẻ lời nói của tôi chẳng có lấy một phần đáng tin.

Sau khi đoàn người của Ahmed rời đi, tù nhân bị gọi ra tập trung ở sân. J béo đi đầu tiên, hùng hổ như võ sĩ sắp lên võ đài, đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được sát khí của hắn, mấy gã thuộc hạ cao lớn vây xung quanh, tên nào tên mấy mặt hầm hầm. Bóng dáng của K cũng xuất hiện ở phía bên kia sân. Đám cai ngục có vẻ không bận tâm đến chuyện này, số lượng cũng ít hơn ngày thường rất nhiều. Chúng không ngừng nhìn về phía buồng giam tù nhân nữ, đoàn của Ahmed đang ở đó.

“Tại sao những người đó lại muốn đến thăm buồng giam nữ?”

https://thuviensach.vn

Wata nhún vai, nói: “Ai mà biết được!” sau đó quay sang hỏi: “Bât lửa?”

Anh ta đang nhắc nhở tôi việc đầu tiên sau khi quay trở lại buồng giam là tìm bật lửa, đó là hàng cấm trong trại giam, J béo có một cái nhưng luôn giấu nó rất kĩ. Tôi gật đầu tỏ ý biết rồi.

“Trong vòng hai mươi phút, cô phải chạy đến toà tháp và trèo lên xe chở phế thải.”

“Ừm.” Tôi đáp.

Theo kế hoạch đã định, tôi và Wata sẽ chia nhau ra đốt buồng giam, sau đó chạy đến toà tháp trước ba giờ ba mươi phút, gặp nhau ở trước xe. Nhưng đoàn khách ghét thăm đã đảo lộn tất cả thời gian biểu của nhà tù. Wata phải đến toà tháp trước để xác nhận với người lái xe, cho nên nhiệm vụ đốt buồng giam sẽ do một mình tôi phụ trách. Điểm mấu chốt của kế hoạch này là thời gian phóng hoả không được sớm, cũng không được muộn, không phải trước, cũng không phải sau khi xảy ra vụ ẩu đả. Ngọn lửa bắt buộc phải bùng cháy vào lúc cao trào của vụ việc.

“Dù có chuyện gì xảy ra, cô cũng phải chạy đến toà tháp đúng giờ hẹn đấy.” Wata lo lắng dặn dò.

‘”Hutu đang ở đâu? Sao tôi không nhìn thấy hắn?” Tôi vừa đưa mắt nhìn quanh sân trại vừa hỏi. Không nhìn thấy hắn ở đây, tôi càng cảm thấy thấp thỏm bất an, như thể có chuyện gì đó mà tôi không biết đang xảy ra.

“Không thấy càng tốt, Abu, hai mươi phút, nhớ kĩ nhé!” Wata đột nhiên túm chặt tay tôi, nói.

Có một vật mát lạnh, mỏng manh và sắc nhọn được truyền từ tay anh ta sang tay tôi. Dùng ngón tay vuốt nhẹ, tôi lập tức bừng tỉnh, đây chẳng phải là con dao găm Skija của tôi sao? Trước khi tôi bị tống vào hầm tối, nó đã

https://thuviensach.vn

bị giám ngục trưởng Darla tịch thu rồi mà. Wata làm thế nào để lấy lại nó vậy?

Tôi quay sang nhìn anh ta, định hỏi nhưng anh ta khẽ lắc đầu, sau đó đẩy nhẹ tôi đi, khẽ nói: “Đi đi, Ngải, Chúa sẽ phù hộ cô. Hãy nhớ, cô chỉ có mười lăm phút để đốt buồng giam và năm phút để chạy đến toà tháp.”

“Được.” Tôi quả quyết nói, sau đó cúi người, lách qua đám tù nhân, trở lại buồng giam. Vài phsut sau khi đi vào buồng giam không một bóng người, tôi tìm thấy cái bật lửa được J béo giấy dưới tấm thảm của hắn. Khay nhôm của tù nhân được xếp ở góc buồng. Tôi cuộc tấm thảm quanh đống khay nhôm rồi dỏng tai lên nghe ngóng. Khi tiến chửi mắng, quát tháo và đánh nhau vọng tới từ sân trại, tôi lập tức châm lửa. Thời tiết hanh khô, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên, đỏ rực một mảng. Tôi nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, thấy nó bốc lên ngày càng lớn, liền lùi lại một bước, tuy tay chân không hề run rẩy nhưng đầu óc tôi lại trở nên trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì. Sực nhớ Wata nói không chỉ phải đốt buồng giam của J béo, mà phải đốt tất cả buồng giam có những kẻ thân quân Muja, nhưng vậy mới có thể khơi dậy ngọn lửa phẫn nỗ trong lòng họ, thế là tôi vội vã chạy sang buồng giam bên cạnh. Số buồng giam phải đốt là tám, trong khi tôi chỉ có mười lăm phút, vậy là chỉ có chưa đầy hai phút cho mỗi buồng.

Tim tôi cũng đập hỗn loạn như ngọn lửa đạp bập bùng trước mắt. Hôm nay, trời có gió mjanh, chỉ trong chốc lát, lửa đã bốc cháy dữ dội. Tôi ngay người đứng nhìn ngọn lửa trước mắt, bỗng có người tóm lấy cánh tay tôi, kéo tôi ra ngoài. Tôi giật mình định rụt tay lại nhưng không được, liền lật bàn tay xuống, rút dao găm ra. Người đó khẽ gọi: “Lạp Nhi!” Trên thế giới này, chỉ có một người gọi tôi là Lạp Nhi. Con dao Skija rơi xuống đất, Lâm buông tôi ra, lùi lại một bước và nói: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.” Ngay sau đó, anh nghiêm giọng hỏi: “Cô phóng hoả à?”

Tôi từ từ quay người lại, cúi xuống nhặt con dao găm lên. Dù động tác có chậm đến mấy thì cũng chỉ mất vài giây, thế nhưng tôi cảm thấy nó dài

https://thuviensach.vn

như một đời người. Sau khi giấy con dao găm vào ống tay áo, tôi ngẩng đầu nhìn người đang đứng trước mặt mình.

Lâm nhíu mày nhìn tôi. Từ vẻ mặt của anh, tôi có thể đoán được anh cảm thấy kì dị đến mức nào. Lúc này, trong mắt anh là một phạm nhân nữ gầy còm, nhếch nhác, với những vết sẹo chằng chịt khắp mặt. mắt thì một bên to một bên nhỏ, lông mày bị xém mất một nửa do ban nãy đứng gần lửa quá, rành rành là phụ nữ mà lại mặc đồ của đàn ông.

Trên thế giới này, khoảng cách xa nhất không phải là em đứng trước mặt anh nhưng anh không biết là em yêu anh, mà là anh hoàn toàn không nhận ra em.

Đúng lúc này, có mấy tù nhân chạy về phía chúng tôi, sau đó là một đám mấy chục người, ai cũng há hốc miệng, kinh ngạc nhìn ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt. Lâm giơ tay kéo tôi vào một góc khuất, theo kế hoạch, lẽ ra lúc này tôi đang trên đường chạy tới chỗ toà tháp, nếu còn dùng dằng ở đây, chắc chắn sẽ bị muộn. Thế là tôi vội vàng giằng tay ra.

Thấy tôi giãy giụa, Lâm lập tức siết mạnh cổ tôi, hai bàn tay của anh chẳng khác nào gọng kìm, khiến tôi không thể nhúc nhích. Với hành động này, anh có thể lấy tính mạng của tôi bất cứ lúc nào. Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày anh lại làm như thế với mình nên nhất thời không biến phản ứng ra sao.

Lâm gằn giọng nói: “Tôi có chuyện muốn hỏi cô, hỏi xong sẽ thả cô đi. Chuyện phóng hoả tôi coi như không nhìn thấy.”

Bên cạnh, đám tù nhân bắt đầu la ó om sòm, trong số họ, đa phần là người của J béo. Tôi khóc nhọc gật đầu. Lâm nới lỏng tay ra một chút, giọng nói đột nhiên trở nên gấp gáp: “Cô có nhìn thấy cô gái Trung Quốc nào không?”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh.

https://thuviensach.vn

“Cao tầm như cô, hơi gầy, mắt to, rất xinh đẹp.” Giọng nói của anh thể hiện rõ sự tuyệt vọng và lo lắng, đó là biểu hiện khi mất đi tình cảm chân thành duy nhất trong đời, nhưng sao tôi có thể là tình cảm chân thành của anh chứ. Vào lúc nghe thấy câu này, tôi chỉ muốn phá lên cười, cuộc đời thật cay đắng và thê lương.

Đúng lúc này, một cai ngục xông vào, chỉ vào đám tù nhân và quát lớn: “Chúng mày đang làm gì vậy?” Một tù nhân đột nhiên quay người, dùng thứ gì đó đập vào người tên cai ngục, khiến hắn ngã uỵch xuống đất. Ngọn lửa đã thổi bùng sự hung hãn trong lòng họ: “Giết nó đi!” Người đó gào lên: “Đúng, giết chết nó”, các tù nhân khác lập tức hùa theo. Không biết họ muốn giết ai, nhưng đám tù nhân vừa la ó vừa lao ra ngoài.

Nhìn đám tù nhân đang phát điên, lửa chày bùng bùnng tứ phía, tim tôi đập loạn cả lên. Nếu tôi nói mình là Mễ Lạp, cho dù gương mặt đã thay đổi đến mức không thể nhận ra, chắc Lâm cũng sẽ đưa tôi đi, nhờ đó thoát khỏi chốn địa ngục trần gian này. Về phần Wata, tôi đã bị muộn, có thể anh ta đã không đợi được mà theo xe tải đi trước rồi, ngay cả khi anh ta chưa đi thì người mà Hutu muốn đối phó là tôi, ở trong trại giam, anh ta vẫn có thể sống tiếp. Tôi bắt đầu do dự, không biết nên đi đến chỗ hẹn hay là nói ra thân phận của mình. Có một tiếng gào thét trong lfng, bảo tôi hãy nói, tính mạng mới là thứ quan trọng nhất, ngay cả khi tôi có thể đuổi kịp chiếc xe đó thì trước tình hình hỗn loạn này, chắc chắn chiếc xe sẽ bị chặn lại, ngay cả khi có thể đi qua cổng lớn thì vẫn còn cai ngục đứng kiểm tra, rất nhiều sự cố bất ngờ có thể phát sinh và mỗi sự cố đó đều có thể khiến tôi mất mạng. Chính vì thế, tôi phải nắm lấy cơ hội này.

Tôi mấp máy môi định nói thì đột nhiên tiếng còi báo động chói tai vang lên, khiến tôi giật nảy người. Hỏng rồi! Báo động của nhà tù Peshawar chỉ kêu trong hai trường hợp: vượt ngục và cầu nguyện. Giờ không phải thời gian cầu nguyện , vậy chỉ còn lại một trường hợp.

https://thuviensach.vn

Có tiếng kêu la từ sân trại vọng vào: “Có kẻ vượt ngục…chỗ toà tháp, giết người rồi! Cai ngục giết người rồi!” Tôi bập bõm nghe tiếng được tiếng mất, tim đập thình thịch. Tôi cố thò đầu nhìn về phía toà tháp, chẳng lẽ Wata đã gặp nạn rồi?

Lâm tưởng tôi định chạy trốn, liền siết chặt hai tay, khiến tôi suýt ngạt thở: “Nói mau, trong nhà giam này có cô gái nào người Trung Quốc không?”

“Rầm” một thanh xà nhà cháy đen rơi xuống, khiến cả mặt đất rung chuyển. Đám tù nhân lũ lượt chạy thoát thân, tôi lo lắng nhìn thấy khoảng bảy, tám tên cai ngục lao về phía toà tháp.

“Wata…” Tôi nức nở, nghẹn ngào thốt lên.

“Cô nói cái gì?” Lâm hỏi, đồng thời nới lỏng tay.

Luồng không khí xộc thẳng vào cổ họng, tôi vừa thở hổn hển vừa nói: “Ở đây…không có…cô gái Trung Quốc nào cả.”

Giọng anh run rẩy: “Chưa…chưa từng có sao?”

Tất nhiên là từng có, nhưng anh không nhận ra. Tôi lắc đầu, giờ điều tôi quan tâm nhất là tính mạng của Wata.

Anh lẩm bẩm: “Không có thì tốt, không có thì chứng tỏ vẫn…” Đang nói dở, anh cúi gập người xuống, ho dữ dội, tôi có thể nhìn rõ sống lưng gầy gò của anh nhô lên dưới làn áo mỏng rộng thùng thình. Anh gầy quá, sao mới một thời gian ngắn mà đã chỉ còn da bọc xương thế này? Trong giây lát, cảm giác xót xa dâng trào, tôi muốn nói với anh rằng: “Em chính là Lạp Nhi đây! Anh đến tìm em, có phải là vẫn còn tình cảm với em không? Trong bao nhiêu lời anh đã nói với em, có lời nào là thật lòng không? Ví dụ như cậu: “Anh yêu em, đến chết cũng không thay đổi.” Nhưng tôi sực nhớ ra, anh đã đính hôn với Laila rồi, dù vẫn còn tình cảm với tôi thì đã sao?

https://thuviensach.vn

Nếu đã chẳng thể ở bên nhau thì chi bằng cắt đứt từ sớm. Nghĩ vậy, tôi lùi lại, lòng thầm nhủ: “Từ nay, chúng ta là hai người xa lạ. Bao nhiêu sự khổ tâm, bao nhiêu trách nhiệm, giờ đã không còn quan trọng nữa. Lâm, từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi. Chúa sẽ phù hộ anh!”

Đột nhiên, tiếng súng liên tiếp vang lên từ phía toà tháp. Không còn thời gian để chần chừ nữa, tôi quả quyết quay người, chạy thục mạng về phía đó. Wata, anh nhất định phải sống, nhất định phải bình an đấy! Đừng giống như Abbas, vì tôi mà phải chết. Tôi chạy như bay, tóc bị lửa sém cũng không biết, văng mất giày cũng không quan tâm, có người gọi cũng không dừng lại, tôi chỉ biết chạy đến chỗ Wata.

Vừa mới ra khỏi khu vực nhà giam, tôi đã nhìn thấy cảnh đánh lộn diễn ra khắp nơi, từng nhóm cai ngục ba đến năm tên đuổi đánh tù nhân, càng ngày càng có nhiều tù nhân đánh trả, lửa thì cháy ngùn ngụt mà không ai quan tâm đến chuyện dập tắt đám cháy. Vừa mới rẽ vào góc khuất gần toà tháp, tôi liền nhìn thấy một chiếc xe tải đang mở cửa. Lấy xe gục đầu bất động trên ghế lái, người đầy máu, không biết còn sống hay đã chết. Bên cạnh chiếc xe, Hutu đang điên cuồng gào thét: “Lại đây! Lại đây!” Cùng với tiếng quát tháo của hắn, chiếc dùi cui liên tiếp giáng xuống như mưa. Wata lăn lộn trên mặt đất, không còn sức chống trả.

“Mày tưởng tao không biết kế hoạch của chúng mày hả? Tao biết hết, mày và con đàn bà đó đang lên kế hoạch gì, tao đều biết hết!”

Tôi vô cùng kinh ngạc, hoá ra hắn đã biết rồi, cho nên hắn mới ở đây ôm cây đợi thỏ. Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện đó, tôi lao về phía Hutu. Trong ngõ, hàng chục tù nhân và cai ngục đang đánh nhau, khí thê hung hăng không thể cản nổi. Mỗi bước chạy, tôi đều phải cẩn thận để không bị đánh nhầm, nhưng vẫn không thể tránh được tên bay đạn lạc. Đột nhiên Hutu dừng lại, giơ khẩu súng trong tay lên.

https://thuviensach.vn

Tôi lao tới như điên, bất chấp đám đông ẩu đả xung quanh, đồng thời rút dao găm ra. Ánh sáng lấp loá của con dao khiến đám tù nhân giật mình. Dù biết mình có chạy nhanh đến mấy, con dao sắc bén đến mấy cũng không thể nhanh hơn súng, nhưng tôi bất chấp tất cả, nhất định phải cứu bằng được Wata. Đột nhiên tôi nhìn thấy Jiahan lao ra, nhảy lên người Hutu. Tốc độ của cô ta rất nhanh, đừng nói đến Hutu, ngay cả tôi cũng không nhìn thấy cô ta chạy từ đâu ra, chỉ nghe thấy Hutu thét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã vật xuống đất. Tôi trợn tròn mắt nhìn toàn bộ sự việc diễn ra, bắt buộc phải tránh sang một bên, nhưng quán tính khiến tôi loạng choạng, ngã vào người Wata. Anh ta lập tức thét lên kêu đau. Tôi ngước mắt nhìn, chỉ thấy Jiahan đang ngồi trên người Hutu, ngửa cổ lên trời, cười như điên như dại, trong miệng là một miếng thịt đầm đìa máu. Tôi kinh hãi nhìn xuống cái bụng to lùm lùm của cô ta. Cô ta có thai sao? Từ khi nào và là con của ai? Tôi không dám tin vào mắt mình nữa.

“Abu, đừng nhìn!” Wata vừa nói vừa đưa tay lên định bịt mắt tôi, nhưng tôi đã nhìn thấy cả rồi. “Đoàng!” Hutu bóp cò súng, nhằm thẳng vào đầu Jiahan. Tiếng đạn chỉ xuyên vào da thịt ở cự li gần nghe nhẹ như không mà sao thê lương đến ngạt thở. Tiếng cười điên dại của Jiahan tắt lịn, cô ta ngã xuống đất.

Tôi quay người đi, nôn thốc nôn tháo.

Từ khi bị nhét vào buông gian nam, tôi hầu như không biết tin tức gì của Jiahan, đặc biệt là mấy tháng gần đây. Nhưng mấy ngày trước, lúc tôi đang bàn kế hoạch chạy trốn với Wata, cô ta bất ngờ chặn đường tôi. Tôi định bỏ đi thì cô ta nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cô, chỉ vài câu thôi.” Hôm đó, cô ta mặc bộ Burqa dài thượt, che kín cả người, nên tôi không nhận ra điểm gì khác lạ. Tôi dừng lại, im lặng nhìn cô ta.

“Nếu cô ra tù, có thể giúp tôi đi tìm em trai không?”

https://thuviensach.vn

Hôm nay nghĩa lại, đó rõ ràng là một lời trăng trối, nhưng lúc đó, tôi chỉ cười nhạt, nhắc cô ta: “Jiahan, án tù của tôi là bảy năm.”

Cô ta tỏ ra vô cùng bi thương, nói: “Tôi biết, nhưng nếu có một ngày cô ra tù, có thể hứa với tôi không?”

Tôi cười, đáp: “Jiahan, tôi có thể hứa với cô, nếu sau bảy năm tôi vẫn còn sống, tôi sẽ giúp cô đi tìm em trai. Nhưng trước tiên, cô có thể nói cho tôi biết người phụ nữ tới thăm cô ở Sở Cảnh sát Changga là ai không?”

Cô ta nhìn tôi chằm chằm, tôi nhận ra trong ánh mắt đó có yêu và hận, hi vọng và tuyệt vọng, nhưng rất nhanh sau đó, mọi cảm xúc đều được thay thế bằng sự quyết tâm. Cô ta đột nhiên lùi lại một bước, quỳ sụp xuống, khẽ hôn chaan tôi. Đây là nghi lễ cao nhất của tộc người Baltis, chỉ vào lúc sinh tử uỷ thác mới đem ra sử dụng. Tôi giật bắn người, vội vã tránh ra, nhưng môi Jiahan đã chạm vào chân của tôi, dù rất khẽ. Sau đó, cô ta đứng dậy, cúi đầu chào rồi lùi lại.

Tôi ngạc nhiên vô cùng, đang định hỏi rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thì cô ta đã đi mất, chỉ để lại một bóng lưng mỏng manh, yếu ớt. Thì ra, đó là lời gửi gắm của Jiahan trước khi từ giã cõi đời.

Ngọn lửa ngút trời dần dần biến thành những đám khói đen sì, cùng lúc đó, vụ bạo loạn trong nhà tù đã bị trấn áp bởi ngoại viện do Darla cử tới. Tất cả tù nhân đều bị bắt quỳ trên sân trại, giữa sân là thi thể của Jiahan, Hutu và người lái xe, ngoài ra còn có vũ khí mà cai gục đã thu được: gậy gộc, dao, thuống sắt.

Tôi đờ đẫn quỳ giữa đám tù nhân, Jiahan là người thứ hai của thôn Gama chết trước mặt tôi. Abbas từng nói: “Tiểu Ngải, chỉ cần tôi còn sống, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi cô.” Còn tôi thì sao, tôi đã đối xử thế nào với Abbas, với người dân thôn Gama? Tôi chỉ biết trơ mắt nhìn hết người này đến người khác chết đi,

https://thuviensach.vn

Tôi cắn chặt môi, tự nhủ: “Ngải Mễ Lạp, trên thế gian này, người ngu xuẩn nhất, vô tình nhất chính là mày đấy! Tại sao lại không nhận ra điểm bất thường trong thái độ và lời nói của Jiahan chứ? Ở trong tù lâu như vậy, mày có khi nào quan tâm tới cô ấy không? Cô ấy mang thai từ lúc nào, mày cũng không hay biết. Đứa con này đương nhiên không thể là kết tinh của tình yêu, cô ấy rốt cuộc đã phải chịu những đau đớn, mất mát gì? Lúc cô ấy khốn khổ và bơ vơ nhất, mày đang làm gì?”

Tôi ngây người nhìn thi thể được phủ dưới một miếng vải dài của Jiahan, nhớ lại hình bóng cô gái kiêu kì, xinh đẹp như đoá hoa hải đường trong lần đầu gặp mặt, toàn thân bất giác khẽ run rẩy, cảm giác day dứt cũng khó chịu như bị hàng ngàn mũi tên đâm vào tim. Tôi khẽ nói: “Jiahan, tôi hứa với cô, những lời cô gửi gắm, tôi sẽ thực hiện bằng được, chỉ cần tôi còn sống. Tôi hứa!”

Bên kia sân trại, Wata, J béo, K và những tù nhân hung hăng nhất trong vụ ẩu đả ban nãy bị trói giật cánh khuỷu, quỳ dưới đất, người đầm đìa máy, dáng vẻ mệt mỏi rã rời. Nghe nói ngoài Hutu còn một tên cai ngục nữa bị đánh chết, và vô số tù nhân bị thương. Giám ngục trưởng Darla ngồi ngả người trên một chiếc ghế tựa cao đặt giữa sân trại, một hàng dài gôm cai ngục và binh sĩ vác súng AK đứng phía sau. Nhìn dáng ngồi đó, có thể thấy hình như giám ngục trưởng cũng rất mệt mỏi, nhưng trên gương mặt được chăm chút kĩ lương vẫn không có lấy một nét hoảng loạn, anh ta thâm chí còn bảo người đun một ấm trà nóng, từ mùi hương có thể đoán ra đó là trà Ả Rập thượng hạng. Mùi thơm của hạt nhục đậu khấu quyện lẫn mùi tanh của máu, phảng phất giữa không tring.

“Tôi rất không thích ngày hôm nay, lẽ ra lúc này, tôi đang ngủ trên gường mới phải.” Darla từ tốn nói, vừa nói vừa giơ tay phủi phủi chiếc áo trên người mình rồi ngáp dài một cái. “Ai có thể nói cho tôi biết hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

https://thuviensach.vn

Cả sân im phăng phắc. Nhà tù Peshawar có một luật bất thành văn, đó là tù nhân không bao giờ tố cáo nhau, họ có thể đánh lộn, trả thù, thậm chí giết chết đối phương, nhưng không bao giờ để lộ bí mật của kẻ khác, bao gồm cả đám cai ngục. Wata nói đây là tình nghĩa giữa những người Pakítan, từ trước tới giờ, tôi luôn coi đó là điều vớ vẩn, giờ mới thấy đúng là như vậy.

"Tôi nghe nói có vài tù nhân không ưa nhau?" Darla chỉ vào J béo và K, hai người bất giác rụt đầu lại.

"Còn anh là người đàn bà đã chết kia muốn vượt ngục?" Darla lại chỉ và Wata và Jiahan, hỏi. Wata không nói gì, gục đầu xuống, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta.

"Theo lời của các cai ngục, Hutu đã phát hiện ra kế hoạch của các người, cho nên các người mới phóng hoả đúng vậy không?"

Wata yếu ớt đáp: "Phải."

"Như vậy cũng có nghĩa là vụ ẩu đả và vượt ngục không liên quan đến nhau mà chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, đúng không?"

Tất cả lại im lặng.

"Vậy thì ai đã đốt buồng giam? Tại sao phải đốt buồng giam?" Darla đột nhiên chuyển chủ đề, gằn từng chữ một.

Tôi lập tức co rúm người lại. Chuyện lớn như thế, tôi biết chắc chắn anh ta sẽ không để yên, nhưng tôi tưởng anh ra sẽ điều tra nguyên nhân cái chết của Hutu hoặc nguồn gốc của đống vũ khí, thật không ngờ anh ta lại chĩa thẳng mũi nhọn vào vụ hoả hoạn.

Darla nói: "À, tôi quên mất là từ trước tới nay, các người không bao giờ tố giác nhau. Vậy thì tôi sẽ đổi câu hỏi." Dứt lời, anh ta gõ vào vật gì đó

https://thuviensach.vn

trong tay, nói tiếp: “Con dao găm này, tôi nhớ là đã để ở trong phòng giám ngục trưởng, sao nó lại chạy đến đây được nhỉ?”

Tôi ngẩng phắt đầu nhìn về phía giữa sân, thứ mà Darla đang vung vẩy trong tay chính là con dao Skija của tôi. Mồ hôi vã ra lấm tấm trên trán, chắc lúc nãy bị ngã nên tôi đã làm rơi mất con dao, sau đó cai ngục nhặt được, đã đưa cho Darla. Tôi len lén liếc nhìn Wata, anh ta cũng đang nhìn về phía này, bắt gặp ánh mắt của tôi, anh ta khẽ lắc đầu.

Một câu hỏi cũ lại bật ra khỏi đầu tôi: Con dao găm này vốn để trong phòng giám ngục trưởng, Wata làm cách nào lấy được nó? Lúc chiều khi chia tay, anh ta gọi tôi là Ngải Mễ Lạp, nếu tôi nhớ không nhầm thì từ khi vào tù, tôi chưa từng nói tên Trung Quốc của mình cho ai biết. Ngoại trừ những kẻ hãm hại tôi, đâu còn ai biết tôi là Ngải Mễ Lạp. Wata, rốt cuộc anh ta là ai?

Vài tù nhân lặng lẽ hướng ánh mắt về phía tôi, Darla lại vung vẩy con dao Skija trong tay, dịu giọng nói với J béo: “À, vẫn không chịu nói phải không?” Sau đó, ánh mắt của anh ta chuyển sang K đang rì rầm cầu nguyện. Thấy Darla quay sang, tiếng cầu nguyện càng to hơn.

“Ái chà, các người đều không chịu nói, vậy phải làm sao đây?” Dứt lời, anh ta giơ tay ra lệnh: “Cứ hai mươi người thành một nhóm, bắt đầu từ buồng giam của J béo.”

Đám cai ngục rẽ đám đông, đi về phía các tù nhân cùng phòng với J béo. J béo ngẩng đầu lên nhìn với vẻ bất lực, vài giây sau, hai mươi tù nhân bị dẫn ra, bắt đứng thành một vòng tròn và quỳ xuống. Ngay sau đó, đám cai ngục bắt đầu dùng dùi cui đánh vào người họ, tiếng kêu la thảm thiết vang lên khắp sân trại. Chẳng mấy chốc, máu đã chảy ướt cả một mảng sân. Giữa những tiếng kêu lam Darla cất giọng lạnh lùng, nghe mà sở gai ốc: “Bây giờ các người chịu nói chưa?

https://thuviensach.vn

Mười phút sau, hai mươi tù nhân kia nằm bò dưới đất, chỉ còn thoi thóp thở. Darla khoát tay, cai ngục lôi họ đi, sau đó lại dẫn một nhóm hai mươi người nữa tới bắt đứng thành vòng tòn, lại giơ dùi cui lên đánh. Trong số này, có những tù nhân đã tham gia cuộc ẩu đả, cũng có những người nhát gan, yếu ớt bị vạ lây. Vẫn không ai nói gì, nhưng có vài người trong số họ nhìn về phía tôi. Tôi nhận ra đó là những ánh mắt sợ hãi, khẩn cầu, khuất phục , đồng thời cũng là ánh mắt kiên cường.

Tôi cắn chặt môi, tự nhủ mình không thể bước ra nhận tội, vì như thế, tôi sẽ chết, chết một cách âm thầm và thê thả,. Bà Vương Bảo Ngọc chỉ có một đứa con, tôi còn phải báo thù, còn cả lời uỷ thác của Jiahan nữa…Dù thế nào, tôi cũng phải cứu lấy mình! Nhưng những tiếng dùi cui đập vào xương thịt và những tiếng la hét thảm thiết kia khiến tôi không thể nào ích kỉ và hèn nhát.

“Dừng tay!” Tôi đứng bật dậy, thét lên, giơ hai tay lên đầu và bước ra. Darla quay sang nhìn tôi, cười khà khà, nói: “Ái chà, là cô à?”

Tiếng dùi cui dừng lại, tất cả đều quay sang nhìn tôi.

“Là tôi. Con dao găm này vốn dĩ là của tôi, vụ hoả hoạn cũng là do tôi gây ra, tôi mới là kẻ chủ mưu vượt ngục.” Tôi cố gắng nói từng từ một cách rõ ràng, mạch lạc, sau đó hít một hơi thật sâu, quay người nói thật ta với tất cả tù nhân: “Tôi tên là Ngải Mễ Lạp, người Trung Quốc, tôi là bạn của đại nhân Hassan Naboo Hardel. Nếu ai có thể thoát khỏi đây, xin giúp tôi chuyển lời đến Hassan, bảo anh ấy báo thù cho tôi!” Nếu không thể sống tới khi có người đến cứu thì chí ít cũng phải có người giúp tôi báo thù.

Nghe thấy đại danh của Hassan, tất cả tù nhân và cả đám cai ngục đều ngạc nhiên vô cùng. Hassan Naboo Hardel, ở lưu vực Broughton và Peshawar, không ai không biết đến cái tên này. Mấy tên cai ngục xông về phía tôi, đẩy tôi ngã xuống đất rồi kéo đi, sau đó dùng dây thừng trói tôi lại. Tôi không kháng cự, chỉ gắng hết sức hét to bằng tiếng Urdu, tiếng Pashtun

https://thuviensach.vn

và sau đó là tiếng Anh: “Tôi là Ngải Mễ Lạp, Ngải – Mễ - Lạp! Xin hãy giúp tôi chuyển lời đến đại nhân Hassan…” Một tên cai ngục tát tôi một cái trời giáng, máu tươi lập tức trào ra khỏi khoé miệng. Wata vùng lên, lao về phía tôi, nhưng chưa được mấy bước thì cũng bị đánh gục.

“Không được đánh cô ta! Đồ ngu!” Darla lớn tiếng quát.

Đám cai ngục ngơ ngác không hiểu vì sao, ngay cả tôi cũng tưởng mình nghe nhầm.

“Không đánh cô ta ạ? Vậy có phải bắt lại không ạ?” Một cai ngục do dự hỏi.

“Đương nhiên! Trói cô ta lại, dẫn đi!” Darla quát lên.

“Vậy còn người này thì sao ạ?” Cai ngục chỉ vào Wata đang quằn quại trên đất.

“Đưa cả đi!”

Tôi và Wata bị nhốt vào hai hầm tối khác nhau. Giây cuối cùng trước khi bị đẩy vào hầm tối, tôi cô gắng ngoái đầu nhìn bầu trời đêm của Peshawar. Giờ đã là cuối thu, sông Broughtn chắc đã đóng băng rồi. Peshawar nằm ở thung lũng đèo Khyber, thuộc dãy núi Hindu Kush1 tương đối kô hanh và ấm áp, nhưng những luồng gió vẫn sắc như dao, mang theo băng tuyết lạnh thấy xương, thổi bay những sợi tóc dính máu của tôi, làm nứt toác những vết thương cả mới lẫn cũ trên người, trên mặt tôi. Đây phải chăm là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy bầu trời đêm?

(1)Một dãy núi nằm giữa Broughton và Pakistan, là phần kéo dài nhất về phía tây của dãy núi Pamir, rặng Karakoram và là phần kéo dài nhất của dãy núi Himalaya.

https://thuviensach.vn

Lần này, bọn chúng bắt tôi đeo cà gông vào chân. Tên cai ngục thận trọng cắt ống quần dính máu của tôi, dùng một cái kẹp nhẹ nhàng đặt cổ chân tôi vào cái gồng sắt, sau đó khẽ hỏi: “Tiểu thư có thật là bạn của đại nhân Hardel không?”

Tôi liếc mắt nhìn ông già nãy giờ vẫn lặng lẽ đứng cạnh mình: “Đừng bận tâm tới ông ta.”, tên cai ngục nói với vẻ đầy coi thường. Tôi biết ông già này, ông ta từng là giáo sư của một trường đại học y nào đó ở Pakistan, do dùng rìu chém chết vợ và nhân tình của bà ta mà đã bị xử tử chung thân. Nếu không phải vì trong vụ xô xát, cái cán rìu rơi xuống, đập vỡ đầu tên gian phu thì ông ta chắc đã được xử vô tội và được phóng thích, chẳng đến nỗi phải làm bác sĩ chân đất của trại giam Peshawar này.

“Tôi sẽ cố hết sức chăm sóc cô.” Sau khi đeo chiếc gông vào chân tôi, tên cai ngục hạ thấp giọng nói: “Ngải tiểu thư, sau này, cô ra khỏi đây và gặp đại nhân Hardel, có thể nói tốt cho tôi vài câu không? Tôi là người Pashtun.” Hắn vừa nói vừa ưỡn ngực tự hào.

Giáo sư chân đất ho một tiếng, tôi cười ngượng, không nói gì. Thực ra, ngay cả Hassan đang ở đâu tôi còn chẳng biết thì chắc gì đã được gặp anh ta, hơn nữa, ngay cả khi biết anh ta đang ở đâu, tôi cũng không chắc là anh ta có đến cứu mình hay không. Những lời nói trên sân trại ban nãy chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

“Wata sao rồi?” Tôi hỏi cai ngục.

Thấy tôi cuối cùng đã chịu nói chuyện, cai ngục tỏ ra vô cùng mừng rỡ, nói: “Wata ư? Tiểu thư yên tâm, anh ta vẫn còn sống.”

Còn sống thì tốt.

“Tôi có thể dò hỏi giúp cô. Tiểu thư yên tâm, tạm thời sẽ không có chuyện gì đâu, cô xem, bọn họ còn cử người tới kiểm tra vết thương cho cô

https://thuviensach.vn

nữa đấy.” Hắn ta ân cần nói, sau đó tránh sang một bên, để cựu giáo sư trường y kiểm tra vết thương cho tôi.

Ông già cúi xuống, xem đi xem lại vết thương của tôi, sau đó rút ra một ống tiêm nhỏ. Tên cai nguc đã đi ra ngoài hút thuốc, chắc do không gian trong hầm tối quá ngột ngạt.

“Đây là cái gì?” Tôi hỏi.

“Thuốc giảm đau.” Ông ta trả lời.

“Tôi không bị thương.”

Ông ta trừng mắt lườm tôi, nói: “Cấp trên nói phải tiêm cho cô, tôi chỉ làm theo mệnh lệnh.” Vừa dứt lời, chất lỏng trong suốt trong ống tiêm đã được đưa vào cơ thế tôi. Tôi cảm thấy có gì đó không ổn.

“Ngày mai tôi lại đến. Có triệu chứng gì bất thường hãy nói cho tôi biết.” Tiêm xong, ông già dặn dò và đi ra.

Một lúc khác, không biết có phải do tác dụng tâm lí hay không mà tôi cảm thấy không những không còn đau mà còn có chút phấn khích, toàn thân nhẹ như mây, muốn khóc, muốn cười, muốn gào thét. Cảm giác vô cùng kì lạ. Từ hôm đó, mỗi ngày, ông già đều tới hầm tôi tiêm thuốc cho tôi, nhưng tên cai ngục hôm trước thì không thấy xuất hiện nữa. Khi tôi hỏi hắn ta đi đâu, ông già nhún vai, đáp: “Nhiều lời quá!” Thế là tôi đành im miệng. Cứ như vậy, một tuần trôi qua, trời ngày một lạnh hơn, mùa thu ở Trung Á ngắn ngủi và dễ tan biến như bong bóng xà phòng, đã sắp chính thức bước vào mùa đông. Tính ra thì đây là mùa đông thứ hai của tôi ở Pakistan, nhưng lần này, không biết tôi có thể sống mà nhìn thấy những bông hoa tuyết rơi xuống nữa không.

Hôm nay, một số chuyện kì lạ đã xảy ra, đó là ông già không đến tiêm thuốc cho tôi, ngay cả cai ngục cũng không thấy một tên nào. Mãi đến nửa

https://thuviensach.vn

đêm, tôi thấy Darla chắp tay sau lưng, bước vào buồng tối.

Tôi dựa vào tường, nhìn chằm chằm vào anh ta. Anh ta giơ một ngón tay lên, đọc từng chữ trong tên của tôi: “Ngải – Mễ - Lạp? Có phải đọc như vậy không? Ngải – Mễ - Lạp?” Đã rất lâu rồi, tôi không nghe thấy cái tên tiếng Trung của mình, vậy mà hôm nay, nó lại được nhắc đi nhắc lại nhiều lần, lại còn từ miệng một kẻ mà tôi hoàn toàn không ngờ tới, tôi hơi sửng sốt, cũng may anh ta không bắt tôi sửa lại cách phát âm cho mình.

“Tôi nghĩ tôi đã đọc đúng. Bởi vì tù nhân trong cả nhà tù này và có rất nhiều cai ngục đang tập đọc tên của cô. Ngải – Mễ - Lạp.”

Một hồi chuông báo động vang lên trong đầu tôi.

“Cô đã làm tôi khó xử rồi đấy, Ngải tiểu thư. Lẽ ra hôm nay sẽ có mười một tù nhân được trả tự do, nhưng vì cô, tôi đành phải huỷ bỏ lệnh phóng thích, tuy nhiên, ngày mai lại có bảy người nữa lẽ ra được phóng thích, và ngày kia cũng có…”Nói đến đây, anh ta thở dài với vẻ khổ não. “Cô bảo tôi nên làm thế nào bây giờ?”

Dừng lại giây lát, Darla nói tiếp: “Hay là cô chết quách đi, như vậy đối với mọi người đều tốt.”

Tôi sững sờ không thốt nên lời. Ở trong nhà tù, giám ngục trưởng chính là Diêm Vương sống, anh ta muốn tôi chết vào canh ba thì tôi không thể sống đến canh tư. Nhưng nếu muốn tôi chết thì cứ giết ngay tại chỗ là được, việc gì phải đích thân đến báo cho tôi? Quả nhiên, sau khi ngắm nghía kĩ vẻ mặt của tôi, anh ta vỗ tay, cười nói: “Ồ, quả nhiên không thể làm cô sợ!”

Tôi không hiểu đầu cua tại nheo thế nào. Nói như vậy những lời vừa rồi chỉ là doạ nạt? Anh ta lại nghiên đầu nhìn tôi một cách hào hứng, điệu bộ này là muốn tôi đặt câu hỏi sao? Được thôi, tôi sẽ hỏi thẳng.

“Đại nhân, tại sao vậy?”

https://thuviensach.vn

“Hả?”

“Tại sao người lại muốn cứu tôi?”

Vào đêm bọn Hutu xông vào buồng giam nữ, anh ta đã cứu tôi, nếu như đó là lần đầu tiên thì hôm nay chính là lần thứu hai, chí ít là tôi nghĩ như vậy. Tôi chẳng lạ gì cách mà cai ngục ở đây đối xử với tù nhân, đánh gãy chân gãy tay vẫn coi là nhẹ, vậy mà hai lần, anh ta chỉ nhốt tôi vào buồng tối. Ở đây cũng được ăn uống, lại không bị người khác bắt nạt, so với ngoài kia, đúng là một nơi dưỡng thương lí tưởng.

“Hì hì hì, tôi không hề cứu co, có những lời không được nói lung tung. Tôi chỉ không được để cô chết một cách dễ dàng.” Darla nghiêm giọng đáp

“Tại sao lại không được để tôi chết một cách dễ dàng?”

“Bởi vì cô rất đáng giá, càng ngày càng đáng giá, cô gái ạ?”

“Vậy tại sao ngài không thả tôi ra?”

“Bởi vì bên kia vẫn muốn hành hạ cô. Cho nên tôi cần suy nghĩ cho kĩ, rốt cuộc là nên nhận lời bên nào, thế mà chưa đợi tôi quyết định, cô đã đốt cháy nửa cái nhà tù này rồi..Ồ, đừng nói với tôi đây không phải là ý của cô đấy.” Vừa nói, anh ta vừa giơ ngón trỏ dài nghều ra trước mặt tôi. “Ngải tiểu thư, tôi biết ngay là cô mà. Dù Wata là một nhân vật lợi hại nhưng chỉ là hữu dũng vô mưa. Tất cả đều là kế hoạch của cô, phải không?”

Tôi không phủ nhận vì có chối cũng vô ích, chỉ im lặng giây lát rồi nói: “Đại nhân biết chuyện của Hutu sao?”

Anh ta cười khẩy, đáp: “Đương nhiên.”

“Vậy thì đại nhân cũng biết ai đã hãm hại tôi?”

“Tôi sẽ không nói cho cô biết bất kì điều gì. Ha ha ha…”

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, tôi lại chậm rãi hỏi: “Đại nhân Ahmed tới thị sát nhà lao hôm trước có tên đầy đủ là gì vậy?”

Trong mắt Darla thoáng hiện lên vẻ tán thưởng, anh ta khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: “Tên đầy đủ của đại nhân Ahmed là Ahmen Vicsue Mufti.”

Một năm trước, khi chạy trốn sự truy kích của Hassan, Lâm đã dặn toi khi về đến Changga thì đến số 33 khu phố Đông của khu chợ, tìm một người tên là Ahmed. Còn ở hội sở tại Thượng Hải, Laila nói với tôi tên đầy đủ của cô ta là Laila Syer Mufti. Gia tộc Mufti là một trong bảy gia tộc lớn và lâu đời của Pashtun.

Darla không bỏ sót bất cứ biến đổi nào trên gương mặt tôi, lú này lại hỏi: “Cô còn đoán được điều gì nữa?”

“Đại nhân chưa vội ra tay là do hai bên ra giá ngang nhau sao?”

“Không phải ra giá ngang nhau.”

“Mà là mỗi bên có ưu điểm riêng?”

Anh ta “hừ” một tiếng. tỏ vẻ buồn bã.

“Bên muốn cứu tôi có phải là đại nhan Hardel không?”

“Không phải.” Anh ta trả lời rất dứt khoát.

“Không phải ư?”

Darla gật đầu xác nhận, mặt đầy hào hứng. “Điều này chẳng phải rất kì lạ sao? Trên thực tế, tôi cũng đang đợi hành động tiếp theo của đại nhân Hardel đây, nhưng thật đáng tiếc!” Anh ta thở dài, nét mặt đầy đau khổ, nhìn không có vẻ là giả vờ. “Cô có chắc chắn rằng với đại nhân Hardel, cô là một người bạn rất quan trọng không? Cô chắc là anh ta không quên cô chứ?”

https://thuviensach.vn

Tôi không đáp, nếu Darla biết tôi chỉ là một người bị Hassan cướp hôn trong khu chợ thì chắc mạng tôi sẽ chẳn còn. Cho dù anh ta đã tặng tôi viên Khổng tước lam tím nhưng nói thực, đối với dân thường, nó có thể là vật báu hiếm thấy trong đời, nhưng đối với gia tộc Hardel, đó chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mua vui cho phụ nữ. Anh ta từng nói giá trị của tôi chỉ tương đương với một con ngựa khá tốt mà thôi.

“Không, không phải. Anh ta đã cử trợ thủ đắc lực nhất đến bảo vệ cô mà.” Sau một hồi ngẫm nghĩ, Darla tự trả lời.

Trợ thủ đắc lực nhất ư? Tôi có nghe nhầm không? Nếu thật sự như vậy thì giờ này tay trợ thủ đó ở đâu, sao không cứu tôi chứ?

“Vậy ai trả giá cao hơn?”

Darla cười một cách kì quái: “Cô đoán xem?”

Tôi nghĩ bụng: “Giám ngụ trưởng đại nhân, hôm nay ông tới đây không phải để đùa bỡn tôi đấy chứ? Cái kiểu úp úp mở mở này thựuc khiến người ta điên tiết.” Lúc này, anh ta đang đứng rất gần tôi, nhìn tôi chằm chằm, trên gương mặt chải chuốt hơi quá đà của anh ta là ánh mắt như muốn nhìn thấy tâm can tôi.

“Tôi không đoán được!” Tôi lảng tránh ánh mắt của anh ta, dựa vào tường, tim đập thình thịch.

“Vậy tôi nên làm thế nào bây giờ? Tôi muốn nghe ý kiến của cô. Nói xem, cô muốn tôi nhận lời ai?” Darla lại nhỏ nhẹ hỏi.

Thật nực cười, một người muốn tôi sống, còn một người muốn tôi chết, giờ nếu tôi ói anh ta nên nghe lời người muốn tôi sống thì liệu anh ta có đồng ý? Thế là tôi thận trọng đáp: “Nếu nhận lời người có thể cho ngài thứ ngài thực sự mong muốn. Đại nhân, ngài muốn gì?”

https://thuviensach.vn

Darla khẽ cười, nói: “Ái chà, Ngải tiểu thư, cô muốn bắt thóp tôi sao?”

“Tôi chỉ là một người bình thường, ngài không cần lo lắng khi cho tôi biết ngài muốn gì. Ai cũng có tham vọng, quyền lợi, địa vị, tình yêu, đây là điều hoàn toàn bình thường. Ngay cả Chúa Jesus còn có tham vọng nữa là.”

“Tham vọng của chúa Jesus là gì?” Anh ta tò mò hỏi.

“Cứu vãn chúng sinh.”

Darla im lặng.

Ai cũng có tham vọng, ngay đến Chúa Jesus cũng không thoát khỏi sự cám dỗ được trở thành đấng cứu thế. Đây là một câu trích từ tác phẩm của nhà văn người Anh, William Somerset Maugham.

“Nếu như chỉ vì ý muốn của bản thân mình thì rất đơn giản. Nếu như vì mục đíc khác, vậy thì cần phải nghĩ xem trong hai bên, bên nào có thực lực giúp ngài hoàn thành chí lớn.” Tôi chậm rãi nói tiếp. Tôi đang đánh cược tính mạng mình với dã tâm của Darla. Rất nhiều kẻ có địa vị cao và những kẻ độc tài đều theo chủ nghĩa lí tưởng, không chấp nhận một sai sót nào dù chỉ nhỏ bằng một hạt cát. Vì lí tưởng, họ có thể từ bỏ mọi thứ, giống như Hassan. Trung Á hiện giờ đang trong thời buổi loạn lạc, loạn thế xuất anh hùng, tôi đoán Darla cũng là một trong những kẻ muốn nhân cơ hội này để tạo nên nghiệp lớn, nhà tù Peshawar nhỏ bé hoàn toàn không thể giữ chân anh ta.

Darla bất thình lình đứng thẳng lên, nghiêng đầu, nói: “Nói chuyện với cô rất vui, Ngải tiểu thư.”

Tôi miễn cưỡng nhe răng cười, nói: “Đại nhân, đừng khác sáo.”

“Vậy hôm nay cứ thế đã, hôm khác chúng ta lại nói chuyện. Tôi bảo người mang cơm đến cho cô, cô vẫn chưa ăn cơm phải không?” Chưa đợi

https://thuviensach.vn

tôi đáp lời, anh ta đã quay người định đi.

Cái loại cháo loãng đó hoàn toàn không thể gọi là “cơm”, nhiều nhất cũng chỉ có thể gọi là nguồn năng lượng duy trì sự sống, nhưng dù sao thì đây cũng là một tín hiệu tốt, chứng tỏ thiện ý của đối phương, mặc dù thiện ý đó rất kì lạ. Tôi nghĩ mình không nên chọc giận anh ta, liền nói khẽ: “Đại nhân, cảm ơn ngài đã cho tôi đồ ăn, ngoài ra, có thể bảo ông giáo sư giảm bớt liều lượng thuốc giảm đau không? Tim tôi đập hơi nhanh.”

Darla quay phắt lại, hỏi: “Cô nói sao cơ?”

“Thuốc giảm đau, loại thuốc mà hằng ngày, ông cực giáo sư trường y tiêm cho tôi đó.” Tôi không chắc loại thuốc đó là nguyên nhân khiến tim tôi đập nhanh và tinh thần nhưng phấn hay không nhưng một khi cơ thể có phản ứng dữ dội như vậy, tốt nhất nên ngừng thuốc.

Darla chằm chằm nhìn tôi, hỏi: “Cô nói ngày nào cũng tiêm sao?”

Tôi gật đầu. Biểu cảm của anh ta từ nghi hoặc đến chuyển thành cương quyết và tàn nhẫn. Anh ta không nói không rằng, bỏ đi một bước.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đất Trời Mù Mịt

Type: Huyền Đoàn

Sau khi Darla đi rồi, tôi vẫn ngồi bất động, dựa vào tường, một bàn tay đặt lên ngực, ngửa đầu nhìn trần nhà đen sì. Khắp người là vết bầm tím, hai cổ chân đeo gông bị tụ máu, sưng to như nắm đấm, nên tôi chỉ còn cách ngồi dựa vào tường như thế này. Buồng tối, hành lang và cả nhà tù đều vô cùng yên tĩnh, thậm chí có thể nghe thấy tiếng gió đêm lướt qua cát sỏi, phát ra tiếng lạo xạo. Tôi khó nhọc trú mình, ở đây đã mấy tháng, tôi hiểu rõ nhà tù là một thế giới tàn khốc như thế nào, đêm tối vốn dĩ là vỏ bọc, lúc này, lẽ ra tôi phải nghe thấy tiếng la hét chói tai, tiếng cười dâm dãng và tiếng chửi mình mới phải. Vậy mà ngoài kia lại im ắng, tĩnh mịch một cách lạ thường. Hay đây là sự tĩnh lặng trước trận đại chiến? Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, chỉ tiếc là tôi không thể lết đi đâu được. Vừa nghĩa đến đây thì cửa hầm tối khẽ khàng mở ra, ông giáo sự già cầm theo thuốc tiêm xuất hiện ở cửa.

Thấy tôi nửa nằm nửa ngồi dựa vào tường, ông ta có vẻ hơi sửng sốt. Tôi từ từ nhắm mắt lại, giả vờ ngủ. Ông ta khom lưng, lặng lẽ bước tới. Ánh sáng yếu ớt từ ngoài rơi vào mang theo cả luồng không khí tươi mới, gió đêm lạnh như cắt khiến đầu óc tôi tỉnh táo đôi chút. Tôi choàng mở mắt, đúng lúc nhìn thấy một vật màu bạc sáng loáng đâm xuống cổ mình. Giết người cần có thời cơ. Ông ta chọn ra tay lúc nửa đêm quả thứ là một lực chọn không tồi, vì lúc này, đa số mọi người đều đang chìm vào giấc mộng, vả lại, tôi đang bị các vết thương hành hạ đến mức chỉ còn sức để thở thoi thóp. Điều duy nhất ông ta không ngờ tới là tôi vẫn còn tỉnh.

https://thuviensach.vn

Theo bản năng, tôi giơ hai tay lên ngăn lại. “Keng”, chiếc gông sắt trên tay đập vào đầu kim tiêm, khiến nó lập tức bị hãy. Ông già không khỏi bất ngờ trước hành động này, bèn lùi lại, nhưng rất nhanh chóng lại lao tới chỗ tôi một lần nữa, trên tay là một luồng sáng lạnh lẽo. Tôi không biết thứ ông ta cầm là cái gì, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta đến để lấy mạng tôi.

Hầm tối vốn chật hẹp, tôi hoàn toàn không có chỗ để tránh, chưa nói đến chuyện trên người còn có gông cùm nặng trịch. Đầu óc tôi rối loạn, điều duy nhất có thể làm là giơ hai tay lên đỡ, dùng gông sắt bảo vệ đầu và mặt mình, “Choang, choang!” Tiếng kim loại va vào nhau chói tai, những tia lửa bắn tung toé.

Tôi hét lên một tiếng để đánh động đám cai ngục, nhưng bên ngoài vẫn lạnh ngắt như tờ. Tôi thu người lại, cố gắng lăn đến góc tường, bỗng nghe thấy một tiếng động rất nhỏ. Không có thời gian quay lại nhìn, tôi bò thục mạng cho tới khi nghe thấy một tiếng “ối!” vang lên. Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ông già đang nằm sõng soài trên đất và một bóng đen cao lớn đang từ từ rút một vậy giống như lưỡi lê ra khỏi người ông ta. Thì ra vừa rồi là tiếng kêu trước khi chết của ông ta.

Bóng đen vứt lưỡi lê sang một bên, cởi áo khoác của mình ra, đưa cho tôi và nói: “Mặc tạm áo của ta trước, bên ngoài gió to lắm.”

Tôi kinh ngạc nhìn người đàn ông mũi cao, mắt nhỏ vào dài, dưới cằm là bộ râu rậm trước mặ mình, dưới ánh sáng mờ ảo, gương mặt anh ta vẫn toát lên vẻ cương nghị ngày nào.

Hassan?

Hassan hơi ngả người về phía trước, hỏi: “Em có tự đi được không?”

Không để ý đến bộ dạng sửng sốt của tôi, Hassan điềm nhiên choàng áo cho tôi, hỏi: “Tại sao mỗi lần gặp em, em đều trong bộ dạng lôi thôi thế

https://thuviensach.vn

này?”

Người tôi vẫn đờ ra như khúc gỗ.

Trong lúc tôi vẫn chưa hoàn hồn, Hassan nhanh chóng mở gông cho tôi, đỡ tôi dậy. Tôi nắm chặt tay anh ta, loạng choạng đứng dậy, thoáng ngửi thấy mùi gió cát và sương đêm trên áo khoác của anh ta, tôi cảm thấy yên tâm một cách kì lạ. Mùi hương này dần dần thay thế mùi tanh của máu, dâng tràn trong lồng ngực, khiến tôi có một cảm giác được tái sinh.

Tôi loạng choạng cùng Hassan đi ra, sân trại giam vắng tanh không một bóng người. Tôi không hỏi Hassan đám cai ngục đã đi đâu, cũng không hỏi làm thế nào anh ta biết tin lão già định giết tôi, vì chỉ cần anh ta ở đây, tôi sẽ bình yên vô sự. Hassan dắt tôi đi qua hết cánh cửa này tới cánh cửa khác, ung dung bước ra khỏi trại giam Peshawar.

Tôi không nhớ mình đã ở trong tù bao lâu, chỉ biết khi bước chân vào là giữa mùa hè, còn khi ra đã là giữa mùa đông. Lúc này, tôi đang theo Hassan đi dọc bức tường cao bên ngoài nhà tù, gió đêm thổi ào ạt, đột nhiên tôi thấy hai mắt cay sè. Hassan lập tức nhận ra điều này, liền dừng bước, cúi xuống nhìn tôi. Tôi ngẩng lên nhìn anh ta, gượng cười, ánh trắng của mùa đông cao nguyên áng vằng vặc, khiến mọi thứ đều biểu hiện rõ ràng như ban ngày. Ánh mắt của Hassan bỗng tối sầm lại, cho thấy cơn thịnh nộ đã lên đến đỉnh điểm, anh ta khẽ chạm vào gương mặt tàn tạ của tôi, khẽ gầm lên: “Ta sẽ bắt chúng phải trả giá, Mễ Lạp, ta hứa!”

Sau lần soi gương ở khu rửa mặt tập thể, tôi không dám nhìn vào chiếc gương nào nữa, thái độ của Hassan lúc này khiến tôi hiểu ra rằng sau mấy tháng, gương mặt của tôi đã bị huỷ hoại tới mức nào.

“Thù của tôi, tôi sẽ tự báo.” Tôi nói.

Câu nói này rất nhẹ nhàng, nhưng bàn tay đang nắm lấy tay tôi của Hassan vẫn khẽ run lên.

https://thuviensach.vn

“Hassan này, ở trong tù, tôi có một người bạn tên là Wata, hiện giờ chắc cũng đang ở trong hầm tối. Anh có thể cứu anh ấy ra không?”

Hassan im lặng.

“Còn có một cô gái tên là Jiahan, là người quen cũ của tôi ở thôn Gama nữa. Cô ấy chết rồi, tôi không biết xác của cô ấy đang ở đâu, có thể vẫn ở trong nhà giam, có thể…” Tôi cắn chặt môi, cố kìm nén tiếng khóc, một lúc sau mới nói tiếp: “Bất luận ở đâu, phiền anh tìm xác cô ấy rồi an táng được không?”

“Mễ Lạp!”

“Sao?”

“Ta có thể ôm em không?”

Chưa kịp trả lời, cả người tôi đã bị nhấc bổng lên, nằm gọn trong vòng tay anh ta. Cả người tôi cứng đờ, nhưng giây lát sau, tôi đã thả lỏng toàn thân. Cái ôm này khiến tôi cảm thấy yên tâm và ấm áp vô cùng. Có lẽ Hassan cũng bất ngờ vì tôi gầy tọp đi, chắc bây giờ chỉ nặng bằng một cô bé mới lớn, nhưng có thể sống sót đã phải tạ ơn Thánh Allah rồi. Tối bất giác nắm chặt cổ áo anh ta, mỉm cười an ủi: “Tôi không sao, chẳng bao lâu nữa sẽ bình phục thôi. Tôi sẽ ăn nhiều hơn một chút.”

“Ta sẽ tìm cho em bác sĩ giỏi nhất. Bây giờ, ta đưa em về nhé?”

Tôi lo lắng liếc nhìn bức tường nhà tù.

‘Ta và Darla đã thoả thuận rồi, yên tâm.”

Tôi vẫn chưa thể yên tâm, nhíu mày hỏi: “Cái giá phải trả rất lớn đúng không?”

https://thuviensach.vn

“Ta sẽ không chấp nhận những điều kiện mà mình không thể đáp ứng, cũng không bao giờ làm những việc mà trong tương lai sẽ gây bất lợi cho phía chúng ta.” Tuy anh ta nói với vẻ thản nhiên nhưng tôi vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng, dù thế nào thì đó chắc chắn phải là một cái giá rất đắt.

Đi được một đoạn nữa, vài người cầm súng AK 47 đột nhiên nhảy ra từ trong bóng tối, cung kính bước tới chào Hassan. Tôi nhận ra vài gương mặt quen thuộc, chính là mấy hộ vệ gác cửa hồi tôi bị giam lỏng trong nhà anh ta. Một người trong số đó hình như bị thương, vì anh ta luôn được người khác dìu đỡ. Lúc này, người đó bước ra, cúi chào, tay phải đặt lên tim, nghiêm túc nói với Hassan: “Đại nhân, may mà tôi đã…không phụ lòng ngài. Ngải tiểu thư đã được cứu rồi.” Có lẽ người này cảm thấy cứu tôi ra trông bộ dạng thảm hại như này vẫn chưa đủ coi là hoàn thành nhiệm vụ nên khi nói chuyện cũng khép nép vô cùng, lựa chọn từ ngữ thật kĩ, thậm chí còn liếc trộm tôi mấy lần. Vì người này cúi thấp đầu nên tôi không nhìn rõ mặt anh ta, nhưng giọng nói này thì không thể lẫn vào đâu được. Chính là Wata!

Trong khi tôi vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào thì Wata đã luống cuống nói tiếp: “Ngải tiểu thư ra nông nỗi này, đúng là do thuộc hạ đã chăm sóc chưa tốt, nhưng thưa đại nhân, suốt bảy tháng trời, chúng tôi bị nhốt ở trong đó, không nhận được bất kì tin tức gì. Cái tên Darla ẻo lả đó còn…”

“Câm miệng!” Hassan quát lên rồi quay sang nhìn tôi, lại nói: “Sáng mai tới sảnh chính nói chuyện.”

Wata cung kính đáp: “Vâng.”

Tôi dở khóc dở cười, hoá ra trợ thủ đắc lực mà Hassan phái đến bảo vệ tôi chính là anh chàng Wata lắm lời này. Bảy tháng, thì ra tôi đã ở trong nhà tù Peshawar lâu như vậy. Wata đã lừa tôi suốt bảy tháng trời, nhưng nếu không có anh ta, e rằng tôi đã chết từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Thấy tôi có vẻ đuối sức, Hassan liền bế tôi lên, để tôi ngả đầu vào vai anh ta. Mặt trăng thanh khiết treo lơ lửng trên chòi gác của nhà tù Peshawar, thấp thoáng bóng người đang di chuyển. Chúng tôi vẫn còn trong phạm vi sát thương của súng tiểu liên, tôi cảm thấy hơi bất an, mặc dù Hassan nói anh ta và Darla đã thoả thuận rồi, nhưng một khi vẫn ở trong phạm vi thế lực của nhà tù thì tôi không thể nào yên tâm được.

Những hộ vệ cũng phát hiện ra sự bất thường, một trong số đó lặng lẽ biến mất, giây lát sau quay lại báo cáo: “Đại nhân, bọn chúng đến rồi.”

“Bao nhiều người?”

“Rất nhiều.”

Đoạn hội thoại rất ngắn, nhưng tim tôi lập tức giật thon thót.

Hassan cúi xuống nhìn tôi, nói: “Em ngủ một lát đi.”

Giờ phút này mà bảo tôi ngủ ư? Anh chàng này thật biết nói đùa. Tôi gượng cười, Hassan cũng khẽ mỉm cười, toát lên sự ung dung, điềm tĩnh hiếm có giữa thời thế loạn lạc. Tôi cũng yên tâm chút, nhưng chưa được bao lâu thì đã nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ vọng đến. Ngay sau đó, từ hai phía bên dưới bức tường thấp, rất nhiều bóng đen đứng lên, không chút do dự chĩa mũi súng trong tay vào chúng tôi. Tôi vô thức nắm chặt tay Hassan, anh ta vẫn vô cùng điềm tĩnh, quay sang nói với hộ vệ: “Che lại.” Lập tức, vài hộ vệ, trong đó có cả Wata, bước lên đứng chắn trước mặt tôi.

Hassan nhìn thẳng về phía trước. Đêm nay, đường phố Peshawar vô cùng tĩnh lặng, nhiệt độ tuy thấp nhưng không có tuyết rơi, chỉ có ánh trăng sáng vằng vặc. Lúc này, trăng đã chếch về một phía bầu trời, ánh sáng màu trắng ngà rọi lên thân hình một người đang tiến tới, một người vô cùng quen thuộc, người mà tôi đã từng ngàn vạn lần nhớ nhung, đến nỗi trong mơ cũng rơi lệ.

https://thuviensach.vn

“Bỏ cô ấy xuống, tôi sẽ để anh đi.” Lâm dõng dạc nói.

“Sao cơ?” Hassan có vẻ không bận tâm đến những điều Lâm nói.

Lâm không nói gì nữa, chỉ giơ tay ra hiệu, tôi lập tức nghe thấy một tràng tiếng lên đạn. Tôi kinh ngạc, Lâm mang đến đây hàng chục tay súng, trong khi đám người của Hassan chỉ có bảy, tám người, nếu như tính cả tôi.

Tôi quay ra, chỉ nhìn thấy lưng của Wata, một tay anh ta để lên vai đồng đội, một tay để trên hông. Tôi ngước nhìn Hassan, hỏi: “Hay là đặt tôi xuống đất đi? Như vậy chạy trốn cũng nhanh hơn.” Anh ta khẽ lắc đầu, mắt vẫn nhìn về phía trước.

Lâm giận dữ quát: “Hardel, tôi chỉ cần cô ấy. Chỉ cần anh thả cô ấy đi, tôi đảm bảo đêm nay các anh sẽ không hề hấn gì.”

Hassan khinh khỉnh đáp: “Ồ, vậy sao?” Ngừng một chút, anh ta ung dung hỏi tiếp: “Hôm qua, chúng tôi vừa mới kí tên vào bản thoả thuận ngừng bắn với Liên minh Phương Bắc, đại nhân Ahmed đã thề thốt rằng sẽ để Peshawar tránh xa khỏi lửa chiến tranh, lời nói vẫn còn văng vẳng bên tai, sao hôm nay lại thành ra thế này, xin hỏi uy tín của Liên minh Phương Bắc để ở đâu?”

Nghe nói hôm qua, sau cuộc nói chuyện của tôi với Darla không lâu, Liên minh Phương Bắc và quân Muja đã kí thoả thuận ngừng bắn ở thành phố Peshawar. Thực ra, khu vực chiến sự khốc liệt nhất Jalalabad, Peshawar không bị ảnh hưởng, nhưng như vạay không có nghĩa là an toàn, vì càng ngày quân độ của hai bên càng áp sát về phía này. Peshawar dù sao cũng chịu sự quản lí của chính quyền Pakistan, là tỉnh trọng yếu phía tây bắc, chính phủ Pakistan chắc chắn không muốn đất nước của mình trở thành khu vực chiến sự. Thế là để đề phòng trước, dưới sự đốc thúc của Liên Hợp Quốc, thoả thuận ngừng bắn ở Peshawar đã được đưa ra, điều khoản rõ ràng nhất trong bản thoả thuận này chính là vạch rõ khu vực quân sự tới đèo

https://thuviensach.vn

Khyber, nói cách khác, Afghanistan có nước sôi lửa bỏng đến đâu cũng không thể lan đến Pakistan. Đây cũng là giới hạn cuối cùng của Liên Hợp Quốc và Pakistan, đương nhiên có thể thực hiện được hay không lại là chuyện khác. Bất luận là Liên minh Phương Bắc hay là quân Muja thì đều không thể trở mặt với chính phủ Pakistan.

Giọng của Lâm lại vang lên: “Hardel, đây là ân oán cá nhân giữa tôi và anh, không liên quan gì đến Liên minh Phương Bắc.”

Hassan lạnh lùng hỏi lại: “Ân oán cá nhân giữa tôi và anh? Cậu Hai, tôi và anh thì có ân oán cá nhân gì chứ?”

“Người phụ nữa đang ở trong tay đại nhân là bạn của tôi.”

Bạn ư? Nghe đến đây, khoé miệng tôi nhếch lên thành một nụ cười chua chát.

Hasan chỉ nói: “Vậy sao?” rồi khẽ nghiêng người, định ôm tôi rời đi.

“Đoàng!” Một tiếng súng vang lên, viên đạn ghìm xuống mặt đất cách chỗ tôi chỉ khoảng một mét, làm cát sỏi bắn tung toé. Lâm lạnh lùng ra lệnh: “Đặt Ngải Mễ Lạp xuống!”

“Tại sao?” Hassan hỏi.

Tôi cũng muốn hỏi như vậy. Tại sao tôi phải đi cùng anh? Chính anh là người đã bỏ rơi tôi cơ mà.

Lâm chậm rãi nhả từng chữ một: “Đại nhân có thể không biết, tôi đã cầu hôn Ngải Mễ Lạp và cô ấy đã đồng ý rồi.”

Trong phút chốc, tất cả hộ vệ đều sửng sốt, quay lại nhìn Hassan, nhưng thái độ của anh ta vẫn rất lạnh lùng, “Ồ, cậu Hai cầu hôn cô ấy rồi ư, vậy còn Laila thì sao?

https://thuviensach.vn

Tôi giãy giụa muốn rời khỏi vòng tay của Hassan, nhưng vừa động đậy, cánh tay của anh ta đã siết mạnh hơn, khiến tôi không sao cực quậy nổi.

Lâm cười khẩy, nói: “Có vẻ anh đã tìm hiểu rất kĩ chuyện riêng của tôi.”

“Một tin lớn như vậy, tôi muốn không biết cũng khó. Thì ra cậu Hai muốn bắt cá hai tay à? Chuyện này Laila có biết không, có chấp nhận không?”

Qua khe hở giữa hai người hộ vệ, tôi nhìn thấy Lâm đứng dưới ánh trăng bạc, đăm đăm dõi về phía tôi. Vẫn là khuôn mặt khôi ngô và vô cùng quyến rũ, vẫn là đôi mắt sáng lấp lánh ánh sao đó, nhưng giờ đây, trái tim tôi đã nguội lạnh rồi. Tôi nhắm mắt, quay đầu đi, bất ngờ nghe thấy Lâm lớn tiếng gọi: “Mễ Lạp!”

Tôi không có phản ứng gì.

“Lạp Nhi!”

Thấy tôi vẫn không đáp, anh giận dữ hét lên: “Ngải Mễ Lạp, lại đây!”

Cuối cùng, tôi vẫn quay đầu lại, vỗ nhẹ vào vai Wata, bảo anh ta đứng tránh ra một chút. Dưới ánh trăng, tôi ngẩng đầu lên, hỏi: “Anh có chắc người anh muốn tìm là tôi không? E rằng anh đã tìm nhầm người rồi, tôi tên là Abu Bostan. Xin lỗi, tôi không quen anh,”

Chắc chắn, đến cuối cuộc đời này, tôi vẫn không thể quên được khuôn mặt tái mét, cắt không còn giọt máu của Lâm lúc này. Khi Lâm khoát tay để đoàn người của tôi và Hassan đi, có ánh trăng chiếu rọi xuống vai và cả đỉnh đầu của anh. Anh đứng đó, hơi nghiêng người, không nhìn tôi thêm một lần nào nữa, nhưng hai mắt tôi lại từ từ mở to, nhìn chằm chằm vào mái tóc của anh, một màu trắng đến chói mắt. Lúc đầu, tôi tưởng đó là do ánh trăng quá sáng, giờ mới biết đó không phải là ánh trăng, mà là mái tóc

https://thuviensach.vn

bạc trắng của anh. Mái tóc vốn mềm lại, đen nhánh của Lâm không biết đã bạc trắng từ khi nào.

Sau khi thoát khỏi vòng vây của Lâm, Hassan đưa tôi đi về phía ngoại thành Peshawar, dọc đường đổi xe đổi ngựa, sau đó đột nhiên đổi hướng quay trở lại. Những tưởng Lâm sẽ đuổi theo, nhưng không, sau khi tôi từ chối thừa nhận mình là Ngải Mễ Lạp, anh đã không xuất hiện nữa. Hassan bố trị hộ vệ quanh những điểm dừng chân ở Peshawar, thậm chí còn điều động cả binh lính của quân Mujam về sau thấy không có ai đuổi theo, anh ta mới rút dần các hàng rào bảo vệ này. Wata chạy đến chỗ tôi, giả vờ ngạc nhiên, nói: “Ái chà, anh chàng đó thật sự tin cô là Abu đấy. Ít nhất cũng nên tặng ít trứng gà chứ nhỉ, sao chẳng thấy có phản ứng gì!” rồi nhăn răng cười. Tôi cũng muốn cười nhưng quả thực không cười nổi. Có một câu như thế này: Không phản ứng cũng chính là một cách phản ứng. Điều này có nghĩa là, từ nay, anh sống hay chết không còn liên quan đến tôi nữa.

Nhà của Hassan nằm trong một con ngõ nhỏ cạnh khu chợ náo nhiệt nhất Peshawar, hai tầng, tường đã bị bong tróc loang lổ, cửa sổ sát với cửa sổ nhà đối diện. Nghe nói sau cuộc chiến ở Jalalabad, Peshawar thường xuyên mất điện, mất nước, nhưng bên trong căn nhà với vẻ ngoài cũ nát này, nội thật lại vô cùng xa xỉ và đầy đủ tiện nghi. Phòng của tôi ở cuối một hành lang dài, nơi có chiếc giường mạ vàng được điêu khắc tinh xảo và những bức tượng trang trí tinh tế, tạo nên một khônggian xa hoa giống như hậu cung trong truyện Nghìn lẻ một đêm. Giữa thời tiết lạnh giá thế này mà trong phòng lại có mùi dạ lan hương thơm ngát. Trên đầu giường, có đặt một bức tượng nhỏ hình con chim đang bay, mắt của nó, bất kể ngày hay đêm, đều nhấp nhát ánh sáng màu xanh lam.

Vừa vào phòng, tôi đã lập tức bảo muốn đi tắm để trút bỏ hết sự bẩn thỉu, bứt rứt trong mấy tháng ở trại giam, Bước vào buồng tắm được trang trí với hai màu đen và vàng, tôi dốc cả lọ thuốc tiệt trùng lên đầu rồi dùng bàn chải kì cọ thật mạnh. Nước thuốc chạm vào hàng trăm vết thương trên

https://thuviensach.vn

mặt, trên người tôi, vô cùng đau đớn, nhưng làm sao có thể sánh bằng nỗi đau mà trái tim tôi đã phải chịu đựng. Một tiếng sau, tôi bước ra khỏi phòng tắm, đứng trước gương, thấy người mình gầy trơ xương như thể vừa từ trại tị nạn trở về.

"Rất xin lỗi vì không thể cứu em ra sớm hơn." Hassan tiến đến sau lưng tôi, khẽ nói.

"Không, tôi vô cùng cảm ơn anh." Tôi khẽ đáp.

"Trước hết, em cứ nghỉ ngơi đã." Nói rồi, anh ta ra hiệu cho người mang một chồng quần áo mới, màu sắc sặc sỡ tới đặt ở đầu giường, chỉ nhìn đã biết là hàng cao cấp.

Tôi lắc đầu, nói: "Tôi không mặc quần áo sặc sỡ."

Hassan không hề tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ nói: "Được." Từ đó trở đi, anh ta sai người chuẩn bị quần áo chỉ có hai màu là đen và xám cho tôi, trông chúng ảm đảm chẳng khác gì cuộc đời tôi.

"Sao anh biết tôi ở trại giam Peshawar?"

"Hiện giờ, thứ em cần nhất là nghỉ ngơi."

Tôi lắc đầu.

"Trông em không được khoẻ lắm."

"Tôi biết. Nhưng thứ tôi cần hơn chính là sự thật."

Hassan nhìn bóng tôi trong gương giây lát rồi bước tới chỗ chiếc bàn nhỏ, rót hai li rượu, đưa cho tôi một li. Sau khi tôi uống hết rượu, anh ta mới thong thả kể: "Anh biết tin từ hai người bị nhốt cùng em. Một người ở trong Sở Cảnh sát Changga, là người Pashtun, đang bị "ngồi máy bay" lúc em bị giải đến đó. Anh ta đã chứng kiến mấy tên cảnh sát đó đối xử với em

https://thuviensach.vn

như thế nào và cũng nhìn thấy viên Khổng tước lam tím. Người đó đã kể cho người bạn tới thăm mình và người bạn đó đã tới tìm ta.

Phạm nhân bị phạt "ngồi máy bay" ư? Tôi cố gắng lọc lại trí nhớ nhưng không thể nào nhớ ra hình dáng và gương mặt người đó. Nhưng dù sao, tôi cũng cảm ơn anh ta vì đã cứu mạng tôi.

"Vừa được tin, ta liền cử Wata đến Sở Cảnh sát Changga để bảo lãnh cho em, nhưng cảnh sát nói rằng không có một cô gái ngoại quốc nào bị bắt cả, ngay cả Wata cũng không quay về. Đến khi ta sai người đi dò la tin tức thì cả hai người đã không còn ở Changga nữa. Không ngờ là đều bị chuyển đến nhà tù Peshawar. Về sau, ta nhìn thấy Ngô Thượng Lâm, Sumy và cả Ahmed đều tập trung ở Peshawar, nhưng Peshawar vốn là thành phố tiền tuyến nên ta cũng không chắc chắn lắm, sau này mới biết bọn chúng không có động tĩnh gì là vì em đang ở đây. Cho đến khi có người nói với ta con dao găm Skija xuất hiện ở nhà tù Peshawar thì ta biết ngay chính là em."

"Anh có biết ai đã hãm hại tôi không?"

Hassan nhìn chằm chằm vào miệng chiếc li thuỷ tinh, im lặng.

"Là cô ta ư?"

Anh ta không đáp.

Người có thể khiến Hassan im lặng không tố cáo, ngoài Laila thì còn có thể là ai? Thực ra, tôi đã sớm đoán ra điều này rồi. Người hận tôi đến tận xương tuỷ và có thể bố trí thiên la địa võng ở Pakistan, từng bước dụ tôi rơi vào bẫy chỉ có cô ta. Dù tôi từng nghĩ rằng nếu người yêu của tôi bị kẻ khác cướp mất, tôi chắc chắn sẽ phẫn nộ nhưng bất luận thế nào, cũng sẽ không tàn nhẫn, độc ác, đến vậy. Cô ta không những muốn tôi phải chết mà còn muốn tôi phải chịu đựng đủ sự giày vò và nhục nhã trước khi chết. Thật đúng là khiến người ta căm hận.

https://thuviensach.vn

“Em đang nghĩ gì vậy?” Hassan quay sang hỏi tôi.

“Không có gì.”

Hassan lặng lẽ nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò, tôi đành phải nói: “Tôi định sẽ nghỉ ngơi một thời gian ngắn rồi chuyển ra ngoài ở.”

“Chuyển ra ngoài?” Anh ta nhíu mày, tỏ vẻ khó hiểu nhiều hơn là không hài lòng.

“Tôi sống ở đây cũng không tiện cho anh, sớm muộn cũng phải chuyển ra ngoài, ở khách sạn hoặc thuê một căn phòng dài hạn cũng được.”

“Ý của em là ngay cả khi sức khoẻ đã hồi phục, em cũng không định về nước luôn? Mễ Lạp, em muốn báo thù ư?” Vẻ mặt của anh ta trở nên nghiêm trọng khác thường,

“Đương nhiên không phải. Tôi làm gì có khả năng báo thù chứ. Tôi chỉ cảm thấy cứ ở mãi chỗ của anh không được tiện lắm.” Tôi bình tĩnh nói/

“Vậy tại sao em không về nước?”

“Tôi không có tiền, ngay cả hộ chiếu cũng mất rồi. Tôi phải nghĩ cách lấy lại những thứ đó, chắc là cần rất nhiều thời gian.”

Dù tôi thấy câu trả lời của mình không có chút sơ hở, nhưng ánh mắt lạnh lùng, nghiêm nghị như thể muốn soi thấu tâm can của Hassan vẫn khiến tôi hơi chột dạ. Căn phòng chìm trong tĩnh lặng một lúc, cho đến khi anh ta nói: “Mễ Lạp, bất kể em muốn làm gì, chỉ cần trong khả năng của ta, ta đều sẽ giúp em.”

“Vâng. Cảm ơn anh, Hassan!” Tôi lập tức đáp lời.

Thông thường, khi tôi đáp lời rất nhanh chóng là lúc tôi muốn che giấu suy nghĩ thật cửa mình. Nhưng lời cảm ơn này là thật lòng, tôi muốn cảm

https://thuviensach.vn

ơn anh ta vì đã không chấp nhận những hiềm khích trước kia mà tới cứu tôi, cảm ơn anh ta đã không để Lâm đưa tôi đi.

Hassan khẽ thở dài, nói: “Không cần phải cảm ơn. Nếu năm đó, ta không cướp em ở khi chợ thì em cũng không phải lưu lạc đến bước đường này.”

Tôi khẽ lắc đầu, nếu số phận đã định tôi phải trải qia kiếp nạn này thì dù anh ta có cướp hôn hay không, tôi cũng vẫn sẽ ở đây,

“Còn căn phòng này, em muốn ở bao lâu thì ở.” Anh ta nói tiếp.

“Nhưng…”

“Không nhưng nhị gì hết.” Anh ta cắt lời tôi. “Đợi em khoẻ hẳn, nếu em muốn tiếp tục ở lại Pakistan, ta sẽ đưa em đến Jalalabad. Peshawar không an toàn, ta không cho phép em ở lại đây.”

Mặc dù rất muốn nói rằng việ ctôi đi hay ở chẳng cần phải được ai cho phép cả, nhưng ngẫm lại thấy mình đang phải dựa vào anh ta, tôi miễn cưỡng nuối những lời đó xuống. Hassan vẫn nghiêm nghị nói: “Nếu em không muốn đêm Jalalabad thì hãy trở về Trung Quốc. Chuyện tiền nong không cần lo, còn về hộ chiếu, việc này đúng là hơi phức tạp, nếu thực sự không làm được thì em hãy đi từ KKH.”

KKH chính là đường quốc lộ Karakoram, là cửa khẩu đường bộ duy nhất nối liền Pakistan và Trung Quốc. Do nằm ở nơi núi cao hẻo lánh nên đây cũng là nơi hay diễn ra các cuộc vượt biên trái phép nhất.

Không phải là tôi không cảm động trước sự giúp đỡ nhiệt tình của Hassan, nhưng có cảm động đến mấy cũng không thể lung lay quyết tâm báo thù của tôi. Tôi không thể nói thẳng với anh ta rằng với bộ dạng đáng sợ này, dù có trở về Trung Quốc thì tôi cũng khó có thể tìm việc và lập gia đình. Có khi ngay cả mẹ tôi cũng không nhận ra tôi nữa. Laila không chỉ

https://thuviensach.vn

huỷ hoạt gương mặt của tôi mà còn đạp đổ tất cả hi vọng vào cuộc sống tốt đẹp trong tương lai của tôi nữa. Không, tôi sẽ không về nước, tôi phải báo thù! Tôi phải để cô ta biết thế nào là thân tàn ma dại, thế nào là sống không bằng chết.

Tôi không để ý Hassan đã nói những gì, mãi đến khi anh ta vỗ nhẹ vào vai tôi, tôi mới giật mình ngẩng lên.

“Lại nghĩ gì vậy?” Anh ta hỏi.

“Tôi muốn gọi điện thoại cho mẹ.”

“Tất cả điện thoại quốc tế ở Peshawar đều bị ngắt rồi. Phải đến doanh trại mới gọi được điện thoại vệ tinh, em cứ nghỉ ngơi cho khoẻ, rồi ta sẽ dẫn em đi.”

Doanh trại mà anh ta nói chắc là doanh trại của quân Muja. Tôi gật đầu, lại hỏi: “Con dao Skija đâu?”

“Trong ngăn kéo tủ đầu giường của em.”

“Khổng tước lam tím thì sao?”

“Ở trong chiếc hộp cạnh Skija.”

“Hassan!”

“Sao?”

“Anh có thể dạy tôi các chiêu thức sử dụng dao găm khác không?”

Đôi mắt nhỏ và dài của anh ta nheo lại đầy vẻ dò xét: “Cái gì?”

Tôi nhìn chằm chằm vào mắt anh ta, lấy hết dũng khí, nói: “Ngoài dùng dao găm, tôi còn muốn học cưỡi ngựa và bắn súng. Tôi biết anh là sĩ quan

https://thuviensach.vn

huấn luyện đội quân tinh nhuệ nhất của Muja, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của anh đâu.”

Vẻ dò xét trong mắt Hassan càng lúc càng rõ rệt, tôi vẫn ngoan cố nhưng không dám nhìn thẳng vào anh ta nữa, hơi cúi đầu xuống, cất giọng khàn khàn: “Hassan, anh biết không, tôi cũng từng gặp người của Liên minh Phương Bắc ở Thượng Hải, thậm chí một người trong bọn họ còn rút dao định đâm tôi giữa chốn đông người. Tôi không cảm thấy Jalalabad hay Thượng Hải an toàn hơn Peshawar. Lần này, tôi đến Pakistan là do bị lừa gạt, bọn họ có thể lừa tôi một lần thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Cũng có thể tôi sẽ không gặp lại họ nữa, nhưng ngỗ nhỡ gặp lại thì sao, ngộ nhỡ đối phương vẫn không chịu tha cho tôi thì sao? Anh không thể bảo vệ tôi mãi, Wata cũng không thể, tôi phải học cách tự vệ.”

Tôi không nói người muốn đâm tôi chính là Laila, nhưng Hassan có vẻ đã đoán được, vẻ mặt của anh ta có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh lại trở về bình thường. Đến lúc tôi nói rằng anh ra không thể bảo vệ tôi suốt đời, anh ta nhíu tịt lông mày lại, khẽ thở dài, vào lúc tôi tưởng anh ta đã dao động thì anh ta lại đặt li rượu xuống, đứng dậy nói: “Muộn rồi, em nghỉ ngơi đi đã.”

Nhìn bóng lưng của anh ta, tôi vô cùng chắc chắn rằng nếu mình không phải người phụ nữ mà anh vừa phải huy động rất nhiều thuộc hạ để giải cứu thì đã bị vứt cho chó sói ăn thịt rồi. Sự phẫn nộ của anh ta là không thể che giấu. Cho tới khi đi đến cửa, anh ta mới nén cơn giận, quay lại nói: “Sắp tới ta khá bận, vài ngày nữa, sẽ tới thăm em.”

Tôi thấy lòng mình nặng trĩu.

Hassan im lặng, một chân đã bước ra khỏi cửa nhưng lại có vẻ do dự, biểu cảm phức tạp như thể muốn nói gì đó rồi lại thôi. Rất lâu sau, anh ta mới nói tiếp: “Ta biết hơn nửa năm nay em đã phải chịu đựng nhiều ấm ức.

https://thuviensach.vn

Nhưng Mễ Lạp, nếu không thể nắm chắc thì tiến một bước không bằng lùi một bước.”

Tôi cúi đầu, chỉ đáp một tiếng “vâng”. Anh ta nói rất có lí, nhưng vấn đề là Laila có chịu buông tha cho tôi không. Chắc chắn cô ta không chịu, vậy thì tôi cũng sẽ không lùi bước. Thấy tôi không tỏ thái độ, anh ta lại nói: “Em nghỉ ngơi đi, những việc khác không cần nghĩ quá nhiều.” rồi quay người đi.

“Hassan” Tôi gọi giật lại rồi vịn một tay vào bàn, đứng dậy, chậm rãi nói: “Tôi chỉ là một người bình thường, vì vậy tôi không biết mình làm gì để báo đáp anh. Nhưng sau này, nếu có việc cần dùng đến tôi, xin cứ nói.”

Anh ta nhìn tôi, gương mặt không chút biểu cảm. Tôi cứ tưởng khi nhận được một lời hứa thế này, đối phương dù không cảm động tới mức rơi lệ thì chí ít cũng nên nói một tiếng “cảm ơn” hoặc “không có gì”, đằng này hai bên lại nhìn nhau chằm chằm là thế nào chứ? Hay là người Pakistan không quen với những hành vi khách sáo thế này? Vậy phải làm sao mới có thể bày tỏ lòng cảm ơn của tôi với anh ta đây? Trong lúc tôi vẫn đang ngây người nghĩ đến chuyện trả ơn thì Hassan đột nhiên hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Hả?”

“Em nói không biết trả ơn ta thế nào, sau đó thì sao?”

“Sau đó ư?” Tôi trợn tròn mắt, sau đó thì…không có sau đó nữa. Đây chẳng qua chỉ là một lời cảm ơn thôi mà.

Hassan lại nói: “Người Trung Quốc có một câu nói: “Tiểu nữ không biết lấy gì báo đáo..”, vế còn lại là gì nhỉ?”

Tôi há hốc miệng, cả người cứng đờ, chẳng lẽ anh ta muôn tôi lấy thân báo đáp? Nhưng giờ tôi chỉ còn cái thân thể tàn tạ này thôi, liệu anh ta có

https://thuviensach.vn

cần không? Chắc là anh ta chỉ nói đùa thôi. Đại nhân Hardel nói đùa… chẳng buồn cười chút nào.

Thấy tôi thẫn thờ đứng như trời trồng, Hassan khẽ mỉm cười, nói: "Ừm, bây giờ em khá giống với Mễ Lạp mà ta quen rồi đấy. Đi ngủ đi! Phải rồi, ta sẽ bảo Niz tới chăm sóc em." Khi nói những lời này, tâm trạng anh ta hình như đã khá hơn.

Tôi lập tức hoàn hồn, nhanh chóng từ chối: "Không cần đâu!"

Hassan vốn định đi, lại dừng lại, ngạc nhiên hỏi: "Tại sao lại không cần?"

"Không cần là không cần!" Tôi lắc đầu lia lịa.

"Em vẫn còn rất yếu, cần tĩnh dưỡng một thời gian, phải có người chăm sóc em chuyện ăn uống, đi lại. Niz rất trung thành, có bà ấy bên cạnh em, ta rất yên tâm."

Tôi thầm nghĩ, bà ta thầm yêu anh, có thể không trung thành với anh sao? Tôi chắp hai tay vào nhau, giả vờ như đóng phim cổ trang, nói: "Ân công, tiểu nữ hiện giờ chỉ còn một nửa, à không, một phần ba mạng sống, có thể để tôi sống yên ổn nốt phần đời còn lại không? Tôi không cần Niz, người phụ nữ này, người phụ nữ này…"

"Người phụ nữ này làm sao? Đó là người phụ nữ duy nhất mà ta có thể cử đến chăm sóc em."

"Dù sao tôi cũng không thích bà ấy. Tôi cầu xin anh đấy, ân công!" Vừa nói, tôi vừa ngước mắt lên nhìn anh ta tỏ vẻ đáng thương.

Hassan thấy tôi khổ sổ như vậy, liền nói: "Được rồi."

https://thuviensach.vn

Tôi vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe thấy anh ta nói: “Nhưng bên cạnh em vẫn phải có người chăm sóc, Wata nhé? Ta sẽ cử cậu ta làm cận vệ của em.” Lần này thì không chờ ý kiến của tôi, anh ta đã quay người rời đi.

Sau vài chục giây xử lí thông tin, tôi lao tới cửa sổ, gào toáng lên: “Đại nhân!”

Lúc này, Hassan đã đi ra tới cổng, nghe thấy tôi gọi, anh ta miễn cưỡng dừng bước, ngẩng đầu lên. Đám hộ vệ xung quanh tưởng tôi xảy ra chuyện, nhất loạt cảnh giác giơ súng lên.

“Wata làm cận vệ của tôi thì sẽ nghe lời tôi hay nghe lời anh?”

“Đương nhiên là nghe lời em rồi.”

“Vậy nếy tôi và anh đánh nhau thì sao?”

Hassan kinh ngạc: “Em và ta đánh nhau? Tại sao em phải đánh nhau với ta?”

Vai của đám hộ vệ bắt đầu rung lên.

“Ý của tôi là ngộ nhỡ ngày nào đó, tôi và anh bất đồng ý kiến, Wata sẽ nghe theo ai?”

“Nghe theo em.”

“Cũng tắc là anh ta sống là người của tôi, chết là ma của tôi?”

Đám hộ vệ của Hassan vẫn giữ thái độ trang nghiêm, mặt lạnh như tiền, nhưng cả người thì rung lên dữ dội, còn có mấy người phải bám tay vào cửa xe để kiềm chế. Tôi nghĩ nếu không phải hằng ngày được huấn luyện nghiêm khắc thì chắc bây giờ họ đã bò ra đất mà cười rũ rượi rồi.

https://thuviensach.vn

Hassan đáp rất nhanh: “Phải!” rồi dẫn đám hộ vệ nhảy lên xe Jeep. Chiếc xe nổ máy, lap vút đi, sau một ngã rẽ, tôi không thấy bóng dáng nó đâu nữa. Ngay lập tức, mặt tôi xị xuống. Tại sao phải cứ có người theo sát tôi chứ? Từ khi bị lừa vào tù, tôi không dễ dàng tin tưởng ai nữa, nhưng nếu là Wata thì cũng đỡ hơn Niz.

Wata bị tôi gọi đến. Vừa nhìn thấy tôi, anh ta đã nghiến răng nghiến lợi cằn nhằn: “Abu, cái gì mà sống là người của cô, chết là ma của cô hả?”

Tôi giải thích: “Tức là đại nhân Hardel không cần anh nữa, nếu tôi cũng không cần anh, anh chỉ còn nước đi ăn xin.”

Wata tức khí nói: “Tôi không cứu cô ra khỏi Sở Cảnh sát Changga ngay hôm đó là do khả năng của tôi có hạn, nhưng tôi thực sự đã cố hết sức rồi. Chẳng phải đại nhân cũng nói là không truy cứu chuyện cũ còn gì!” Càng nói, anh ta càng có vẻ nghẹn ngào, ấm ức. Chắc anh ta tưởng mình bị Hassan tống cổ đến chỗ tôi là vì không làm tròn nhiệm vụ.

Tôi nghiên người, tựa vào lưng ghế, hỏi: “Những lời tôi và đại nhân nói ban nãy, anh đều nghe thấy cả chứ?”

Wata buồn bã gật đầu.

“Vậy anh có nghe lời không?”

Anh ta do dự hỏi: “Sau này, cô sẽ đánh nhau với đại nhân thật sao?”

Tôi thở dài, đáp: “Việc này tôi có thể hứa với anh, nếu có một ngày, tôi và đại nhân của anh xảy ra xung đột, nhất định tôi sẽ không nhờ anh giúp đỡ.”

Wata thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

“Nhưng ngoài chuyện đó ra, tất cả anh đều phải nghe lời tôi. Chưa hết, việc mà tôi bảo anh làm, anh không được nói cho đại nhân biết. Nếu phát hiện anh không nghe lời , tôi sẽ đuổi anh đi.” Tôi cố gắng nói với giọng nghiêm khắc.

Wata sửng sốt nhìn tôi. Tôi liền dịu dàng, nói tiếp:”Nếu anh bị người khác hãm hại phải vào tù, bị huỷ hoại dung nhanh, suýt nữa bị cưỡng bức tập thể, thậm chí cả thân phận cũng bị cướp mất, anh sẽ làm thế nào?”

Wata há hốc miệng kinh ngạc.

“Thánh Allah sẽ bảo anh làm thế nào?”

Lần này, anh ta trả lời chắc như đinh đóng cột: “Báo thù!”

“Thánh Allah thật sáng suốt! Anh biết không, người phụ nữ hãm hại tôi từng thích đại nhân của anh đấy!” Thực ra, tôi không rõ Laila và Hassan có từng yêu nhau không hay chỉ là Hassan yêu đơn phương, nhưng dù sao chuyện đó cũng không quan trọng.

“Cho nên cô ta mới hãm hại cô?” Wata đã hiểu ra vấn đề.

“Đại nhân không nói với tôi là do cô ta làm, nhưng anh ta đã dùng hành động để biểu thị mình không tán thành việc báo thù.”

“Đại nhân đã làm như vậy thật sao? Chẳng lẽ với người phụ nữ kia, ngài vẫn…” Đang nói dở, anh ta bỗng im bặt, len lén liếc nhìn tôi.

Tôi đáp với vẻ buồn bã: “Ừ.”

Wata lập tức tỏ ra bất bình, hỏi: “Cô ta đẹp lắm sao?”

Tôi gật đầu. “Rất đẹp và rất có thế lực.”

https://thuviensach.vn

“Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ tìm cô ta để báo thù.” Wata mới đi theo Hassan vài năm, không biết rõ chuyện của anh ta với Laila, nên mới bị tôi lôi kéo dễ dàng như vậy. Nhưng giây lát sai, anh ta lại nói với vẻ chân thành: “Nhưng đó là tôi, Abu ạ. Tôi là đàn ông, còn cô chỉ là một phụ nữ yếu ớt. Cô hiểu ý tôi chứ? Hiện giờ, ở Peshawar không chỉ có quân Muja, Liên minh Phương Bắc, Cơ quan tình báo liên quân(*), cảnh sát mật, mà còn có rất nhiều đội di kích mà chỉ có Chúa mới biết họ nhảy từ đâu ra. Nếu cô có một kẻ thù vô cùng có thế lực ở đây, cô chỉ có hai con đường: một là rời khỏi nơi này, hai là cố gắng hết sức để có thể sống tiếp, giống như khi ở trong tù, chúng ta phải dựa vào J béo vậy?”

(*)Còn gọi là Cục Tình báo Pakistan, viết tắt là ISI

Wata nói đúng, thế giới ở trong hay ngoài bức tường nhà tù không có gì khác nhau, vẫn là mạnh được yếu thua. Tôi ngẫm nghĩ, Wata lo lắng nhìn tôi, hỏi: “Abu, cô đang nghĩ gì vậy?”

Tôi nhìn lên trần nhà đáp: “Đang nghĩ con đường thứ ba.”

“Con đường thứ ba?”

“Ừ, giống như ngoài kế hoạch A và kế hoạch B, còn có một kế hoạch C dự phòng.”

Anh ta thận trọng hỏi: “Abu, vậy cô muốn tôi làm gì?”

Tôi quay sang nhìn bóng mình trong gương, quần áo mới đã che đi những vết thương xấu xí, đáng sợ, nhưng trên gương mặt này, đã không thể tìm taháy chút dấu vết nào của một Ngải Mễ Lạp ngây thơ, hồn nhiên nữa rồi. Tôi quay sang nói với Wata: “Ngày mai, đi dạo phố cùng tôi.”

Wata không ngờ tôi im lặng một lúc lâu chỉ để đưa ra yêu cầu này, kinh ngạc vô cùng, lông mày dựng đứng lên hỏi: “Đi dạo phố?”

https://thuviensach.vn

“Ừ, đến chợ đen Peshawar.”

“Đến đó làm gì?”

“Đi chợ đương nhiên là để mua đồ rồi.”

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Trú Phục Dạ Xuất(*)

(*)Ban ngày ẩn náu nghỉ ngơi, ban đêm mới ra ngoài hoạt động

Type: Huyền Đoàn

Peshawar có tên cũ là “Purusapura”. Đầu thế kỉ thứ hai, Vua Kanishka của đến quốc Kushan, người rất tôn sùng Phật giáo, đã đóng đô ở đây. Peshawar là một trong những trung tâm văn hoá, Phật giáo quan trọng nhất vùng Trung Á. Trong Đại Đường Tây du ký, Huyền Trang đại sư gọi đây là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, hoa trái sum suê. Đến thế kỉ mười hai, đạo Hồi mới bắt đầu thịnh hành trên mảnh đất này. Do toạ lạc trên nhiều tuyến đường thương mại huyết mạch của Trung Á nên thành phố này từng cực kì phồn thịnh, có tới mười mấy nhà thờ Hồi giáo lớn nhỏ, ngay cả hiện giờ, nó là thị trấn thương mai trọng yếu giữa lục địa Nam và Trung Á. Chỉ có một điểm khác biệt, đó là hàng hoá chủ đạo đã chuyển từ tơ lụa, lông cừu, thảm len thành vũ khí, đạn dược, nô lệ và thuốc phiện.

Vì thế, Peshawar không yên tĩnh như các thành phố khác của Pakistan mà sôi động cả ngày lẫn đêm, đặc biệt là khu chợ đen ở ngoại ô thành phố, đèn hoa sáng rực, xe buýt, xe xích lô trang trí sặc sỡ đi lại như mắc củi. Người dân mặc quần áo truyền thống, thanh niên thì mặc áo phông quần bò, còn có những người không rõ quốc tịch ăn mặc kì quái nữa, các quán ăn, quán trà và phòng chiếu phim lúc nào cũng tấp nập người ra kẻ vào, thoáng nhìn sẽ có cảm giác thời gian và không gian giao thoa, như thể lạc giữua hiện thực và quá khứ.

https://thuviensach.vn

Hôm đó, tôi và Wata trốn từ tầng hai xuống. Anh ta than thở: “Tại sao cửa lớn không đi, lại phải nhảy qua cửa sổ?” Có Hassan làm lá chắn, đương nhiên tôi có thể đường đường chính chính đi qua cửa lớn, nhưng đây là Pakistan, nơi mà phụ nữ một mình đi ra đường cũng trở thành vấn đề lớn của quốc gia, huống hồ lại là nửa đêm đi tới chợ đen, đám hộ vệ không dám cản nhưng chắc chắn sẽ nghi ngờ, còn tôi thì không muốn giải thích. Càng ít người biết hành tung của tôi càng tốt, trong khi tất cả chợ đen đều nhộn nhịp nhất về đêm.

Cửa sổ phòng tôi cách mặt đất ít nhất cũng hơn mười mét. Tôi dang tay ra, bám chặt vào khung cửa sổ nhà đối diện, nhanh nhẹn trèo xuống. Chợ đen nằm ở một góc của thành phố Peshawar, cách nhà Hassan không xa lắm. Tôi đi men theo con đường nhỏ, rẽ ngang rẽ dọc một hồi, chẳng mấy chốc đã tới ngoại vi khu chợ. Wata đi sau tôi khoảng mười mấy mét, đây cũng là yêu cầu của tôi.

“Tại sao phải đi cách xa như vậy? Ngộ nhỡ có chuyện gì, tôi làm sao cứu được cô?” Anh ta kháng nghị.

Tôi ngó lơ lời kháng nghị của anh ta. Linh tính mách bảo nếu tôi đơn thương độc mã xuất hiện, chắc sẽ dễ dụ rắn ra khỏi hang hơn. Wata thấy tôi không đáp thì cho là tôi không muốn giải thích, đành hậm hực làm theo. Cứ như vậy, chúng tôi kẻ trước người sau đi tới chợ đêm.

Lần đầu tiên nhìn thấy khu chợ này, tôi không khỏi rùng mình choáng ngợp, tuy cũng đoán được là nó rất lớn nhưng không ngờ nó lại sầm uất đến mức này. Các hàng quán, lò rèn, quán trà, cửa hàng đồ trang sức…nối tiếp nhau, ngoài ra còn có những cuộc giao dịch đen ở những góc khuất, ví dụ như buôn lậu cổ vật, đồ trang sức, chất gây nghiện và nô lệ tình dục, bao gồm cả phụ nữ, đàn ông và trẻ em. Chợ đêm Peshawar tiếng tăm lừng lẫy còn vì ở đó dám công khai chào bán vật tư quân dụng, quân như, nào là balo, quần áo, thực phẩm đóng hộp…Nghe nói các tổ chức phi chính phủ

https://thuviensach.vn

cứ vận chuyển mười kiện vật tư thù ít nhất sáu kiện sẽ dừng chân ở chợ đen Peshawar.

Nhưng ấn tượng nhất vẫn là các cửa hàng bán vũ khí. Ngoài cửa, họ treo cờ của rất nhiều quốc gia, còn bên trong thì nhân viên hào hứng giới thiệu cho khách hàng tính năng của các loại súng, thậm chí có người còn chĩa súng lên trời bắn thử, chẳng khác gì ra chợ mua mớ rau, con cá. Những người đi đường đều không lấy làm lạ, với khung cảnh sầm uất này. Tôi lần theo tiếng súng nổ, đến trước một cửa hàng, liếc nhìn một lượt các khẩu súng trên giá, trong đó đó, có những khẩu còn mới tinh, nhưng đa phần là súng đã qua sử dụng. Nghe nói đến chợ đêm không chỉ có thể mua mà còn có thể thuê súng. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi rợn tóc gáy, ở nơi tính mạng con người chỉ như cỏ rác, chi phí giết người cũng phải tính toán trước sau. Đang định bước vào thì Wata chạy đến ngăn tôi lại, hỏi: “Abu, cô định mua súng sao?”

“Tôi chỉ xem thôi.” Tôi đáp, mặc dù giọng điệu rất ôn hoà nhưng hành động lại rất quả quyết. Tôi đẩy canh tay của anh ta ra, bước vào, lập tức có nhân viên bán hàng ra chào mời rồi dẫn chúng tôi tới một góc ngồi đợi, lát sau còn có người mang trà và bánh ra mời.

Wata ngồi phía sau ra sức kéo áo tôi: “Abu, Abu!”

Tôi mặc kệ anh ta, nói với nhân viên bán hàng: “Tôi cần một khẩu cho nữ dùng, nhỏ gọn, thuận tiện mang theo người.”

Nhân viên bán hàng không khó chịu khi nhìn thấy tôi và Wata giằng co nhau, như thể đã quen với những cảnh tượng thế này, điềm tĩnh nói: “Chúng tôi có một khẩu súng lục nòng ngắn dành cho nữ, tên là Smith – Davidson, đường kính 0,38 inch, lực sát thương vô cùng lớn, ngay với một người đàn ông vạm vỡ gần một trăm cân, cũng chỉ cần một phát là hạ gục.”

“Đối với các vật thể di chuyển nhanh, xác suất bắn trúng có cao không?”

https://thuviensach.vn

Nhân viên bán hàng đáp: “M1911(*) thích hợp bắn liên tiếp.”

(*) Tên gọi tắt của súng ngắn bán tự động Colt M1911.

“Có thể bắn thử không?”

Lúc này, Wata lại lên tiếng: “Abu, cô muôn mua súng, tôi không ngăn cản cô. Nhưng…” Anh ta nhìn quanh rồi ghé sát tai tôi, nói với vẻ buồn bã: “Chúg ta không có tiền.”

“Không có tiền? Sao anh lại không có tiền?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Tối qua, khi tôi bị cô gọi lên gác, à không, chính xác là lúc cô đứng bên cửa sổ, hỏi đại nhân có phải là người của cô không, đại nhân đã tịch thu toàn bộ tiền của tôi rồi.”

Ngây người một lúc lâu tôi mới định thần lại được, hỏi: “Vậy ở đây có thể trả tiền bằng thẻ không?”

Wata nhìn lại tôi với vẻ mặt bị thương.

“Chỉ nhận tiền mặt sao?”

Anh ta tuyệt vọng gật đầu.

Tôi nghiến răng chửi thầm: “Hassan, anh được lắm!”

“Vậy…không mua nữa nhé?” Wata ngập ngừng nói như thể trút được gánh nặng.

Tôi chẳng nói chẳng rằng, hậm hực đi ra khỏi chợ đen.

Vài hôm sau, Hassan về nhà, tôi liền chạy đến gặp anh ta, nói: “Hassan, anh có thể cho tôi vay ít tiền không?”

https://thuviensach.vn

Hassan đang rửa mặt, trông có vẻ mệt mỏi, nghe thấy tôi hỏi, anh ta bèn quay lại, liếc nhìn tôi, hỏi: “Em muốn làm gì?”

Tôi lập tức thu lại nụ cười của mình, khẽ mím môi, im lặng. Chắc là nhận thấy thái độ của mình có phần hơi lạnh lùng, Hassan dịu giọng nói: “Xin lỗi, Mễ Lạp, ta không có ý đó.”

Tôi chỉ gật đầu một cái rồi đi thẳng một mạch ra khỏi phòng, Hassan không gọi tôi lại. Tối hôm đó, tôi không thèm ăn cơm và lại lẻn ra ngoài, nhưng không cho Wata đi theo. Wata hỏi có phải tôi giận Hassan không, tôi liền thản nhiên đáp là không. Tôi ở đây thân cô thế cô, phải dựa dẫm vào anh ta, làm gì có tư cách hờn dỗi chứ! Tôi chạy tới một con phố, đứng trước một quán gà quay, nhìn vào trong rất lâu, sau đó lặng lẽ xoa cái bụng lép kẹp của mình rồi quay người đi, đúng lúc này thì đụng phải Hassan.

Anh ta giơ tay đỡ tôi, nói: “Sau này, ta sẽ để cho em một ít tiền trong ngăn kéo. Nửa đêm đi dạo ở nggoài, phải mặc nhiều áo một chút. Nhà bếp của chúng ta làm gà quay ngon hơn quán này rất nhiều. Ta đã hứa sẽ cho em tự do, ta sẽ làm được.” Thấy tôi không nói gì, anh ta lại chăm chú nhìn tôi một hồi rồi nói: “Mễ Lạp, đừng tức giận!”

Tôi ngạc nhiên, không ngờ có thể nghe thấy mấy chữ này được thốt ra từ miệng anh ta, sao có vẻ dịu dàng, che chở, thậm chí còn có đôi phần chiều chuộng. Tôi bất giác cảm thấy bị mê hoặc.

Hassan vừa đi vừa từ tốn giải thích: “Ta không đưa súng cho em, không phải vì ngăn cản em làm những điều mình muốn, mà vì dao găm có sắc đến mấy vẫn dễ kiểm soát hơn súng. Skija đủ để giúp em tự vệ, nhưng nếu có súng, em có biết hậu quả sẽ khôn lường lắm không? Hình như ta cũng từng để với em là ta từng tham gia chiến tranh. Trong cuộc thánh chiến, ta đã giết rất nhiều người, nhưng chúng đều là quân địch, những kẻ xa lạ. Ta nhìn bọn chúng ngã xuống, nhìn thấy sự sống từ từ lụi tắt trong ánh mắt của chúng mà chẳng có cảm giác gì. Dù là trước kia, bây giờ hay sau này, ta đều không

https://thuviensach.vn

bận tâm đến sự sống chết của những kẻ muốn chống đối ta, vì ta hiểu rằng chiến tranh luôn tàn khốc, quân địch chết dưới mũi súng của ta hay ta chết dưới mũi súng của chúng thật ra cũng chẳng có gì khác nhau." Khi nói những lời này, gương mặt Hassan vẫn rất điềm tĩnh và thản nhiên, nhưng từ sâu trong đôi mắt nhỏ và dài đó, tôi nhìn thấy một tia buồn bã và bất lực. "Vào cái đếm Laila bỏ trốn cùng người đàn ông khác…"

"Hassan!" Tôi ngắt lời anh ta, không muốn quá khứ đau đớn mà mình cố gắng chôn chặt lại bị đào lên, và trên hết, không muốn nghe nhắc đến tên của một người. Nhưng anh ta dường như không nghe thấy tiếng tôi, vẫn nói tiếp: "Ta dẫn người đuổi theo, mặc dù không nén nổi tức giận nhưng ta chỉ muốn bắt họ lại, vì nghĩ rằng có thể chỉ là sự hiểu lầm, sao có chuyện bạn thân nhất của ta và vị hôn thê của ta bỏ trốn cùng nhau được. Ngay từ khi sinh ra, Laila đã được đính ước với ta, còn Ngô Thiên Kỳ lại là người bạn thân thiết lâu năm của ta. Hơn nữa, hai người đó chỉ vừa nói gặp nhau. Cuộc rượt đuổi kéo dài đúng hai ngày, hai đêm, họ chạy về phía tây nam, bọn ta bám đuổi sát nút, càng ngày khung cảnh khung quanh càng hoang vắng, cuối cùng xe hết xăng, ngựa cũng kiệt sức mà chết, chỉ có thể đi bộ, nhưng cuối cùng, bọn ta đã đuổi kịp họ. Đúng lúc đó, họ đã nổ súng. Ta cứ tưởng họ sẽ giải thích rõ ràng chuyện này, nhưng không. Không còn sự lựa chọn nào khác, bọn ta phải bắn trả, nhưng chủ yếu là để phòng vệ. Lúc đó, trời rất tối, bọn ta đang ở một hẻm núi. Sau khi đọ súng khoảng năm phút, ta ra lệnh cho thuộc hạ rút lui, không tiếp tục truy kích nữa."

"Nhưng Thiên Kỳ vẫn chết."

Hassan nhìn lên bầu trời tối đen, nói: "Phải/"

"Anh hối hận ư?"

"Hối hận?" Anh ta khẽ lặp lại hai từ này, nỗi ưu tư dâng trào mãnh liệt trong giọng nói. "Ta không biết thế nào là hối hận. Nếu tâm trạng hi vọng có được một câu trả lời là một biểu hiện của sự hối hận thì có thể là có. Nếu

https://thuviensach.vn

Ngô Thiên Kỳ không chết thì ngay cả khi Laila bỏ trốn cùng anh ta, ta cũng sẽ không truy cứu.”

Dừng lại giây lát, Hassan cúi xuống nhìn tôi, nói tiếp: “Mễ Lạp, ta nói với em chuyện này là hi vọng em biết giết người và tự vệ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nếu chỉ để tự vệ, em vẫn thuộc phe chính nghĩa, nhưng sau khi giết người, em sẽ phải chịu hậu quả mà việc đó mang lại. Em nghĩ mình đã sẵn sàng để gánh hậu quả đó chưa?”

“Hậu quả gì?” Tôi tò mò hỏi.

“Không thể quay đầu.”

Tất nhiên tôi biết khi một người phải chịu trách nhiệm về cái chết của một người khác, bất luận là vì lí do gì, cuộc dời của người đó sẽ thay đổi. Nhưng vấn đề là cuộc đời của tôi đã thay đổi kể từ khi bị nhốt vào tù, từ khi tôi phải một mình chống chọi với Hutu, khi tôi bị người ta ám sát trong hầm tối, và khi Jiaham khom lưng, cúi rạp đầu hôn lên chân tôi, cầu xin tôi giúp cô ấy hoàn thành tâm nguyện cuối cùng. Từ lúc đó, tôi đã không thể quay đầu lại rồi.

Không ai biết được lúc đó tôi đã cô độc, thê thảm thế nào. Tôi đã từng bước, từng bước thay đổi, đến mức ngay cả bản thân cũng ghê sợ con người mình lúc này, nhưng tôi không còn cách nào khác.

“Những kẻ sát nhân đa phần đều hung ác và lạnh lùng, nhưng họ không hẳn có bản tính tàn nhẫn, mà là nếu không như vậy thì tức là có lỗi với chính mình.”

Tôi bình tĩnh đáp: “Đúng vậy, Hassan.”

Anh ta giơ tay lên vén mái tóc của tôi ra sau: “Nếu mỗi người đều có một số phận thì, Mễ Lạp, ta hi vọng suốt đời em sẽ được bình an.”

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, giây lát sau mới nói: “Hassan, tôi hiểu tất cả những điều anh nói, nhưng sợ rằng tôi sẽ làm anh thất vọng. Anh không thể hiểu được tôi đâu.”

Bị hãm hại, bị phản bội, mất đi người mình yêu thương…Đúng là những gì tôi gặp phải, anh ta cũng từng trải qua, nhưng có một điểm mãi mãi không giống, vì đây là đất nước của anh ta, bộ tộc của anh ta, nói khó nghe thì đây chính là số phận của ta, là thứ anh phải chấp nhận từ khi chào đời. Nhưng tôi thì khác, tôi đã bị lôi kép vào cuộc chiến này, lẽ ra tôi có thể sống một cuộc sống khác. Sự thù hận của tôi, anh ta vĩnh viễn không thể hiểu.

Tuy nhiên, Hassan chưa chịu buông tha cho tôi, vẫn kiên định nói: “Ta hiểu! Hãy tin ta, Mễ Lạp, tất cả cảm nhận của em, ta đều hiểu. Bất luận bị giày vò thế này, chí ít hiện giờ em vẫn còn sống.”

Tôi chán nản im lặng.Phải, tôi vẫn còn sống, nhưng chỉ là thoi thóp hơi tàn.

“Ta không bảo em phải quên đi hay tha thứ, ta chỉ hi vọng sự thù hận sẽ không nuốt chửng em của trước đây.” Dứt lời, anh ta quay sang, chạm nhẹ vào đôi mắt tôi, nói tiếo: “Em có biết trong mắt em hiện giờ có một cái hố đen sắp sửa nuốt chửng em không?”

Tôi khẽ ngoảnh mặt đi, đáp: “Đại nhân, thù hận không thể nuốt chửng được tôi, nhưng tình yêu thì có thể.” Tôi nhếch miệng cười khẩu, nếu không vì yêu anh thì tôi đã không rơi vào cảnh ngộ ngày hôm nay, và nếu không phải vì hận anh, tôi sợ rằng mình đã tan xương nát thịt từ lâu rồi.

Hassan có phần kinh ngạc trước lời tôi nói, ra lệnh: “Nhìn ra mà nói.”

Tôi y lời ngẩng đầu nhìn anh ta: “Có hi vọng dù sao cũng tốt. Giống như cầu nguyện Thánh Allah, cầu xin Thượng Đế hay Đức Phật, đều chẳng có hại gì.”

https://thuviensach.vn

Mặc dù rất thận trọng trong ngữ điệu nhưng câu này vẫn đầy ý châm biếm. Mặt Hassan biến sắc, anh ta nói: “Em đã thay đổi rồi, Ngải Mễ Lạp.”

“Ai rồi cũng sẽ thay đổi, điều này chẳn có gì kì lạ!”

“Ai rồi cũng sẽ thay đổi, điều này chẳn có gì kì lạ!” Hassan nhắc lại lời của tôi, giọng điệu nặng nề như thể ngoài câu này, anh ta không còn gì để nói. Bây giờ, tôi đã hiểu được phần nào lí do anh ta và Lâm hay im lặng, đó là vì không muốn giải thích, kể lể, thậm chí là không muốn ai hiểu mình.

Sau vài phút lúng túng, tôi cố lấy lại vẻ điềm nhiên, hỏi: “Đại nhân, nếu có một ngày tôi làm hại người anh yêu, anh có tha thứ cho tôi không?”

“Em muốn làm hại ai?”

Tôi quay sang nhìn anh ta, ý bảo chẳng phải anh đã biết rồi sao. Anh ta lập tức đáp: “Ta không thể chắc chắn rằng mình sẽ tha thứ cho em. Nhưng ta có thể hứa với em, ta nhất định sẽ đứng trên lập trường của em để nhìn nhận vấn đề.”

“Cảm ơn anh.:

“Không cần. Nhưng nếu có một ngày, ta cũng làm một việc tương tự, hi vọng em cũng có thể đứng trên lập trường của ta để nhìn nhận vấn đề.”

“Được.”

Nhiều năm sau, thỉnh thoảng tôi vẫn mơ thấy cuộc nói chuyện này, mỗi lần như vậy trong lòng tôi luôn cảm thấy buồn bã. Thực ra, tôi chưa từng hiểu anh ta.

Chúng tôi chầm chậm quay về con ngõ nhỏ, có thể là do đêm khuya yên tĩnh, hoặc cũng có thể do mùi cái bụi trên người Hassan khiến tôi cảm thấy

https://thuviensach.vn

bình yên, tôi đã buột miệng hỏi một câu: “Đại nhân, vì sao anh vẫn chưa tìm được cho mình một cô gái để kết hôn?”

Anh ta sửng sốt nhìn tôi, tôi lập tức nhận ra mình đã quá đường đột, vội: “Xin lỗi, coi như tôi chưa nói gì.”

Nhưng anh ta lại không coi như tôi chưa nói gì. Sau vài phút suy nghĩ, anh ta chậm rãi trả lời: “Tại sao ta chưa lấy vợ, chẳng phải em đã biết rồi sao?”

“Sao cơ?”

“Người đầu tiên chưa cưới đã chạy mất, gần đâu mới tìm được một người khác, nhưng xem ra cũng muốn bỏ chạy.” Khi nói câu này, nét mặt anh ra vẫn rất nghiêm túc khiến tôi khó mà đoán ra được đây có phải là nói đùa hay không, cứ đứn ngây ra. Hassan vẫn đi tiếp mà không chờ tôi, tôi đành phải đuổi theo, nói: “Này, hãy coi như mấy người đó đều không có duyên với anh đi. Đằng nào anh cũng được phép lấy bốn vợ, vậy thì cứ lấy tiếp thôi.

Anh ta nhìn thẳng vào tôi, hỏi: “Em nghĩ tìm một người vợ đơn giản lắm sao?”

Tôi đi theo sau anh ta như một cái đuôi. “Vậy anh thích người như thế nào, tôi sẽ để mắt giúp anh.”

Thực ra tôi cũng chỉ muốn trêu chọc anh ta một chút nên mới nói vậy thôi, chứ tôi có thể đi đâu để giúp anh ta tìm vợ chứ? Không ngờ Hassan sau khi nghe xong lại đột nhiên dừng bước, khiến tôi không kịp phản ứng, đâm sầm vào lưng anh ta, chóp mũi đau điếng như đâm phải cánh cửa sắt. Anh ta kéo tôi đến trước mặt, hỏi: “Em để mắt giúp ta ư?”

Tôi xoa mũi, khẽ “ừ” một tiếng.

https://thuviensach.vn

Anh ta lập tức nói với vẻ trịnh trọng: “Cô gái mà ta thích ít nhất phải biết năm thứ tiếng. Ngoài những ngoại ngữ phổ biến như tiếng Anh, tiếng Tây Ban Nha, thì phải có khả năng học tiếng Urdu, tiếng Do Thái, tiếng Ả rập, tiếng Balti, trong một thời gian ngắn.”

Tôi xoa cằm nghĩ ngợi, vậy thì chỉ có Laila thôi, tiếng Ả rập của tôi chẳng ra hồn gì cả.

“Cô gái đó phải thật xinh đẹp, lương thiện, hiền hậu, động một tí lại trèo lên nóc nhà dỡ ngói, à, ý ta là trèo qua cửa sổ. Mặc dù không phải là tín đồ đạo Hồi nhưng cô ấy lại thuộc lòng kinh Koran, hơn nữa còn biết thơ của Hafez.”

Không biết Laila có biết Hafez không, nhưng chắc chắn cô ta thuộc kinh Koran.

“Ngoài ra, cô gái đó sẽ cùng ta bàn luận về những khổ nạn của chiến tranh, mặc dù cô ấy không hiểu chính trị nhưng biết rằng dân chúng an cư lạc nghiệp mới là nền tảng của đất nước.” Vừa nói, anh ta vừa đi tiếp. Tôi lẳng nhẳng bám theo, không tìm được kẽ hở nào để ngắt lời anh ta. Mãi đến khi đến trước cổng nhà và có một hộ vệ thò đầu ra nhìn rồi lập tức quay vào, anh ta vẫn thao thao bất tuyệt. “Cô gái đó thông kim bác cổ, học một biết mười. Cuối cùng cô ấy cực kì đáng yêu, những lúc muốn lấy lòng ta còn luôn miệng gọi ta là ân công. Cô gái như vậy, em giúp ta để mắt nhé, không được kém một phân nào đâu đấy.”

Tôi chột da, không biết tránh đi đằng nào trước ánh nhìn chăm chú của anh ta, cuối cùng, đành cụp mắt xuống, khẽ nói: “Nhưng cô gái này đã từng thích người khác, hơn nữua, người đó còn là kẻ thù của đại nhân, và quan trọng hơn, cô gái này bây giờ đã không còn xinh đẹp nữa, không những không xinh đẹp mà còn rất tàn tạ…”

https://thuviensach.vn

“Ta khôn bận tâm lắm. Mễ Lạp, dù cô ấy không còn xinh đẹp hay đã từng thích người khác, ta đều không quan tâm. Trong chúng ta, có ai không từng yêu người khác? Chỉ cần từ nay về sau, cô ấy toàn tâm toàn ý theo ta là được.”

Tôi gượng cười: “Nhưng cô gái này trong lòng đang đầy phẫn nộ.”

Anh ta gật đầu, nói: “Đây đúng là vấn đề lớn, nhưng ta có thể đợi đến khi sự phẫn nộ trong lòng cô ấy dịu xuống, hoặc đợi đến này cô gái đó có thể sống bình thường ngay cả khi ngọn lửa phẫn nộ đó đang cháy.”

“Sống như bình thường? Có thể không?”

“Đương nhiên có thể. Những người đang sống ở đây chẳng phải đều như vậy sao? Mễ Lạp, ta hiểu sự tức giận của em, đây có thể là một trong những lí do khiến em có thể sống mà ra khỏi tù và kiên cường tới bây giờ, cho nên bất luận em làm gì, ta sẽ không ngăn cản nữa, nhưng xin em nhất định phải sống.”

Tôi hơi sửng sốt trước lời tâm sự của anh ta, lát sau mới gật đầu, đáp: “Được, Hassan, tôi sẽ sống.”

Anh ta đặt hai tay lên vai tôi, siết mạnh, dõng dạc nói: “Vậy thì, Ngải Mễ Lạp, chào đón em bước vào loạn thế.”

Tôi ngẩng đầu, mỉm cười, nụ cười thật lòng đầu tiên kể từ khi tôi bị hãm hại và nhìn thấy gương mặt tàn tạ của mình. Anh ta nói sẽ không ngăn cản quyết định của tôi nữa. Giữa đất nước Pakistan hỗn loạn này, cuối cùng tôi đã có được một chỗ dựa, tôi sẽ không còn bơ vơ, đơn độc nữa.

Lát sau, Hassan lại nói, giọng bình tĩnh mà kiên định: “Vậy bây giờ, em có thể nói cho ta biết kế hoạch của mình rồi chứ?”

Tôi chậm rãi kể cho anh ta kế hoạch của mình.

https://thuviensach.vn

Hộ vệ giúp tôi lấy được một sơ đồ của chợ đen Peshawar, to ngang ngửa với tấm bản đồ Pashtunistan trong phòng Hassan. Không chỉ tất cả đường sá, ngõ ngách, cửa hàng bao gồm cả các tập đoàn thế lực phía sau mỗi cửa hàng, đều được ghi rõ ràng mà còn bao gồm cả sông ngòi, núi non và các cửa ngõ ra vào Peshawar, kéo dài đến tận đèo Khyber. Chẳng hiểu Hassan nghĩ thế nào lại đưa cho tôi tấm bản đồ này.

Tôi nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ cả đêm, suy nghĩ mông lung. Nếu không thể ra tay với Laila, vậy làm thế nào mới có thể báo thù? Điều gì quan trọng nhất đối với cô ta? Mất đi thứu gì sẽ khiến cô ta đau khổ tột cùng, không thiết sống nữa?

Một buổi tối của vài ngày sau đó, tôi lại cùng Wata trèo qua cửa sổ ra ngoài.

“Đại nhân nói thế nào? Đại nhân đã cho tiền chưa?” Wata hỏi dồn dập.

“Cho rồi.” Tôi vừa đáp vừa vỗ vào túi.

“Đại nhân đồng ý cho cô mua súng rồi sao?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy là không đồng ý?”

Tôi lại lắc đầu, Hassan chỉ hỏi tôi rằng có biết chợ đen Peshawar, đặc biệt là chợ đen vũ khí, mọc lên như thế nào không. Tôi đáp là vì chiến tranh. Anh ta liền lắc đầu, nói là bởi vì quân đội muốn nắm uyền,

Quân đội mà anh ta nói chính là chính phủ của Pakistan hiện nay. Mười năm trước, tập đoàn chấp chính quân sự do tướng quân Zia-ul-Haq đứng đầu đã lật đổ tổng thống do dân bầu chọn, để ổn định chính trị, họ không ngừng khơi dậy mối bất hoà thăm căn cố dế giữa các dân tộc, bộ tộc, kích động xung đột vũ trang. Tàn sát, báo thù liên tiếp diễn ra, thủ đoạn ngày

https://thuviensach.vn

càng tàn nhẫn. Quân đội của tướng Zia-ul-Haq không ngừng dùng vũ khí, tiền bạc và luật pháp để thao túng, âm thầm hỗ trợ các phần tử cấp tiến trong các bộ tộc đối địch, tạo ra thế cục như thế chỉ có bọn họ mới có thể giúp đất nước này duy trì sự ổn định.

Hassan nói rằng, dưới sự lãnh đạo của tướng Zia-ul-Hqa, tướng lĩnh quân đội Pakistan chẳng khác gì bang phái xã hội đen, dùng vũ lực để cướp đoạt chính quyền, dùng báng súng để cưỡng ép nhân dân, dùng hận thù, giết chóc để duy trì vị trị thống trị, sau đó họ bố cáo thiên hạ, chào đón các nhà cung cấp vũ khí trên toàn thế giới đến Pakistan. Theo như anh ta biết thì chỉ riêng năm ngoái, các nhà cung cấp vũ khí được chính phủ Pakistan mời đến Peshawar đã vượt quá hai con số, những nhà buôn vũ hí này bán vũ khí cho quân đội, đồng thời ngầm giao dịch với thủ lĩnh các bộ lạc, quân phiệt, độc tài của các nước láng giềng, thậm chí cả quân du kích. Về sau, cả người buôn vũ khí, quân đội của Pakistan và thủ lĩnh các bộ lạc nhận ra một điều, nếu bọn họ cấu kết với nhau thì có thể làm tăng lợi ích của cả ba, thế là chợ đen vũ khí Peshawar ra đời và ngày càng phát triển. Cửa hàng nào ở chợ đen cũng có quân đội bảo kê, có bệ đỡ ở nước ngoài, trong đó, công ty lớn nhất và có thế lực nhất chính là Mozza của Anh Quốc.

Công ty Mozza cũng chính là công ty mà tập đoàn Công nghiệp quân sự Ngô Thị nắm đa số cổ phần. Tôi đã biết Tập đoàn Công nghiệp quân sự Ngô Thị có thế lực lớn ở Trung Á, cũng biết việc buôn lậu vũ khí ở chợ đen rất sầm uất, nhưng chưa bao giờ liên hệ hai sự việc này với nhau.

Anh ta còn nói rằng: “Em có thể đi mua một khẩu súng, sau đó vạch kế hoạch bắn chết kẻ thù của mình. Nhưng trước khi ra tay, xin em hãy tính xem mình có bao nhiêu phần trăm cơ hội nổ súng, chưa kể nếu đối phương có nhiều súng đạn hơn em, tỉ lệ chiến thắng của em sẽ được mất phần? Quan trọng nhất, kẻ thù của em chắc chắn sẽ không đứng im trên phố chờ em tới giết. Quân Muja và Liên minh Phương Bắc đã kí hiệp định đình chiến. Hiệp định này có thể kéo dài bao lâu, ta không rõ, nhưng cả ta và

https://thuviensach.vn

Liên minh Phương Bắc đều biết chiến tranh sớm muộn sẽ lại bùng nổ, ta không muốn ngòi nổ của nó là thi thể của em.”

Trước kia, điều tôi luôn nung nấu trong đầu là mua một khẩu súng để báo thù, nhưng khi Hassan nói cho tôi biết thời cuộc rối ren hiện tại, tôi không thể không suy nghĩ cho thấu đáo. Anh ta nói đúng, tôi không thể cứ thế xông đến bắn chết Laila được. Chưa nói đến chuyện có thể bắn trúng hay không, ngay cả khi tôi bắn trúng thì cũng khó lòng rút lui an toàn. Hassan chỉ nói không ngăn cả tôi chứ không nói sẽ giúp đỡ và bênh vực tôi. Hận thù giữa tôi và Laila chỉ mang tính cá nhân, nhưng nếu anh ta ra tay, nó sẽ biến thành cuộc chiến giữa quân Muja và Liên minh Phương Bắc. Tôi phải làm thế nào mới có thể hoàn thành chuyện này một cách sạch sẽ êm đẹp, lại không trở thành cái cớ để Liên minh Phương Bắc huỷ bỏ hiệp định đình chiến?

Chợ đen vẫn nhộn nhịp như thường, lần này chúng tôi không đến thẳng cửa hàng vũ khí để mua súng mà đến một quán ăn gần đó.

Wata hỏi tôi đến quán ăn làm gì, tôi đáp đến quán ăn đương nhiên là để ăn cơm chứ còn làm gì nữa. Thế là anh ta hết tròn mắt lại đến nheo mắt nhìn tôi. Chắc bây giờ anh ta không còn tin lời tôi nói như trước nữa rồi.

Quán ăn này tên là Tala, nằm ở mé tây bắc của chợ đen, là quán ăn ngon nhất ở Peshawar. Đương nhiên nó còn có một thân phận khác, đó là nơi buôn người náo nhiệt nhất, có một không hai ở Peshawar.

Người mua kẻ bán từ khắp nơi để về đây, tụ tập ăn uống, mua đồ, gặp gỡ, hút thuốc, tán gẫu. Từng đám người túm tụm lại, luân phiên nhau hút một ống thuốc lào rồi cũng ba hoa chích choè, nhưng nhiều hơn cả là những người đứng ở bên đường, ở góc tường, thậm chí ngay trên xe của mình để ăn cơm. Họ chuyện trò oang oang bằng đủ các thứ tiếng: tiếng Pashtun, tiếng Urdu, tiếng Anh, tiếng Balti, tiếng Ba Tư…Người phục vụ chạ như

https://thuviensach.vn

con thoi giữa các bàn, nhanh thoăn thoắt, không ngừng mang đồ uống, đổ tàn thuốc, thay đĩa cho khách.

Thiết nghĩ mỗi thành phố đều có một nơi như thế này, nơi người đàn ông không quan tâm tới sự hỗ loạn của thế giới bên ngoài, ồn ã suốt đêm suốt ngày, trong cảnh hỗn loạn vẫn duy trì chút vui thú hưởng lạc cuối cùng của thành phố, nơi mà chỉ cần bạn tìm được, nó sẽ là cõi yên vui cuối cùng của bạn tại thành phố này.

Càng đến gần Tala, quang cảnh càng đông đúc. Trong giây lát, tôi cứ ngỡ như mình đã quay về một hộp đêm ở bến Thượng Hải, dưới ánh đèn chói mắt, chiếc mát thu thanh lớn đang phát một bản tình ca tiếng Urdu, giai điệu vô cùng xúc động. Mặc dù đạo Hồi cấm uống rượu, nhưng mùi cần sa và mùi hoa nhài, đậu khấu, hương thảo, trộn lẫn với mùi thuốc súng nồng nặc càng khiến người ta thêm điên cuồng.

“Rất nhiều nhà cung cấp vũ khí sẽ tới đây uống một ít để chúc mừng cho một đơn hàng mới, trao đổi tin tức, tiện thể mua một người đẹp hoặc một đứa trẻ mang về nhà.” Wata nói.

“Tiện thể mua cái gì?”

“Rõ ràng cô nghe thấy tôi nói gì mà, Abu!” Wata nháy mắt nói.

Đúng là tôi có nghe rõ, nhưng vẫn cảm thấy không quen lắm. Mặc dù đến đây đã lâu nhưng khi đứng giữa những kẻ buôn người, buôn lậu, buôn bán vũ khí và cả thuốc phiện, nghe họ ba hoa khoác lác về “kinh tế trồng trọt” – một tên khác để chỉ hàng cấm và hoàng hoá ở chợ đen – tôi vẫn không khỏi cảm thấy ghê tởm. Đôi lúc tôi phải tự hỏi, nơi đây với thành phố tôi sống trước kia lại có thể ở trên cùng một thế giới sao? Mà tôi hiện giờ đã là một phần của thế giới này, mặc dù không muốn nhưng vẫn thông thể phủ nhận. Xét ở một phương diện nào đó, tôi chẳng khác gì những kẻ cướp bóc liều lĩnh, những kẻ đầu cơ trực lợi và tội phạm, chúng tôi đến đây

https://thuviensach.vn

nửa đêm canh ba, tụ tập với nhau chẳng qua là vì trong đầu mỗi người đều có một mưu đồ xấu xa, chờ thời cơ để hành động.

Tôi ngồi ở vị trí dễ thấy ngay phía trước quầy rượu, gọi một loại kem bơ mứt hoa quả trộn với đà bào, còn Wata thì nấp ở một góc nào đó. Kem, thuốc lá và thịt cừu non viên là ba loại đồ ăn vặt nổi tiếng của Tala, đương nhiên là không để đến những giao dịch phi pháp cần là có. Đây là một thế giới vô cùng kì lạ, những cô kĩ nữ kẻ viền mắt rất đậm, cơ thể đầy đặn chỉ có thể ở bên ngoài quán mà không được phép bước vào bên trong. Những vụ buôn người diễn ra công khai ở tầng hai, còn những việc như hối lộ, buôn lậu, thậm chí cấu kết, mua chuộc…đều diễn ra ở khu vực ăn uống ở tầng một, nhưng tiền trao cháo múc thực tế chỉ có thể diễn ra ở bên ngoài, cho nên thường thấy cảnh hai bên thoả thuận xong giá cả rồi đi ra khỏi quán, giây lát sau lại quay về bàn cũ, tiếp tục ăn uống.

Đêm đầu tiên tôi đến Tala, không có ai chú ý đến tôi. Đêm thứ hai, có một người đàn ông cao lớn chạy lại chỗ tôi để chào bán một loại thuốc phiện đặc biệt của địa phương và ngay lập tức bị Wata đuổi đi. Đêm thứ ba, một anh chàng ở quầy bar nháy mắt với tôi, cười nói: “Này, đến Tala mà chỉ có một mình thì thật kì cục!”

Tôi cười, hỏi: “Vậy phải làm thế nào, hay tôi cũng mua một người nhỉ? Một người đàn ông đẹp trai để an ủi những lúc cô đơn?”

Anh chàng chớp chớp mắt: “Ý hay đấy!”

Đúng lúc đó, Lâm và một đám người đi vào quán, nhìn thấy tôi, anh có vẻ sững sờ, nhưng rất nhanh sau đó, anh và bạn bè đã tìm một vị trí ở bên cạnh bàn của tôi, ngồi xuống. Lời nói cử chỉ của anh vẫn tỉnh bơ như không, không kinh ngạc cũng không buồn bã.

Tôi coi như không nhìn thấy anh, tiếp tục nói chuyện với anh chàng kia: “Anh có đề nghị gì không? Tôi nghe nói hàng tốt đều sẽ không đấu giá

https://thuviensach.vn

công khai, vì đã bị người ta tranh nhau mua từ sớm rồi."

Hoạt động đấu giá mua bán người ở Tala mỗi đêm có ba phiên, mỗi phiên lại có ba loại "hàng". Thông thường, con buôn sẽ để lại "hàng" có giá trị nhất đến cuối cùng mới đem ra đấu giá. Khác với tưởng tượng của người ngoài, đại bộ phận "hàng" ở đây đều là tự nguyện. Chiến tranh ở phía tây, động đất ở phía đông, nạn dân lưu lạc không nhà cửa, thanh niên không biết làm gì để kiếm sống, còn có cả những phụ nữ và trẻ em chỉ cần có thể sống tiếp thì việc gì cũng sẵn sàng làm…đều qua nhiều cầu nối để tìm tới đây. Nhà tâm lí học Maslow(*) đã từng nói: Nhu cầu đầu tiên của con người là sinh tồn, khi sự sinh tồn không thể tiếp tục, đạo đức hay trinh tiết đều không còn ý nghĩa gì cả. Đương nhiên "hàng" không tự nguyện cũng có, nhưng tỉ lệ không nhiều.

(*) Abraham Harold Maslow (1908 – 1970), một nhà tâm lí học người Mỹ, nổi tiếng với mô hình Tháp Nhu cầu của con người và được coi là cha đẻ của Tâm lí học nhân văn.

Anh chàng trải ra trước mặt tôi một thứ trông như tờ quảng cáo, có hai mặt, mỗi mặt đều dán la liệt hai mươi, ba mươi mấy tấm ảnh nhỏ, nam có nữ có, cường tráng có yếu ớt có. Đây chính là "hàng" tiến hành đấu giá công khai. Anh ta chỉ vào mấy bức ảnh của vài thiếu niên, nói: "Tiểu thư, cô xem người này cũng được đấy, còn người này nữa, đến từ Kalash đấy. Cô có biết Kalash không?"

Tôi gật đầu, Kalash là vùng đất nổi tiếng sinh mĩ nhân của Pakistan, mĩ nhân ở đây chỉ cả nam lẫn nữ. Phía dưới mỗi bức ảnh đều có một dãy số, đó là giá bán của họ. Anh chàng kia không ngừng liếc trộm vẻ mặt của tôi, hỏi: "Mấy ngàn Rupi thôi, rất rẻ phải không?"

"Phải, rất rẻ." Tôi đáp.

"Vậy cô sẽ mua chứ?"

https://thuviensach.vn

Tôi mỉm cười: “Tôi là phụ nữ.”

“Tala không phân biệt phụ nữ hay nam giới, chỉ phân biệt bên mua và bên bán.”

Thật là một quy tắc thú vị! Ánh mắt của Lâm lại nhìn tôi ở trong gương, lông mày anh hơi nhíu lại, lát sau thì quay đầu đi. Tôi và anh chàng kia nói chuyện mà không hạ thấp giọng, chắc anh đã nghe thấy hết.

Lúc này, có hai thanh niên dáng người mảnh khảnh, mặc áo khoác dài có tay và vạt áo rộng, rẽ đám đông, đi tới chiếc bàn của Lâm, bọn họ để một tay lên ngực, cúi người chào. Anh bèn gọi người lấy thêm ghế.

“Rajput!” Anh chàng môi giới buôn người hạ giọng nói, nhìn chằm chằm vào hình bóng trong gương của những người đàn ông ở chiếc bàn đó.

“Ai?” Tôi hỏi.

“Rajput, một dân tộc thiểu số của Pakistan, cô chắc chắn chưa từng nghe thấy bao giờ. Nếu bọn họ vẫn còn ở đây thì danh hiệu vùng đất mĩ nhân không thể nào tới lượt Kalash, nhưng người ta nói họ đã bị diệt vong lâu rồi.” Anh ta nói mà trên mặt vẫn giữ nụ cười nịnh bợ chuyên nghiệp. “Cố chỉ có thể đọc về bọn họ trong sách giáo khoa, giống như người Inca, người Nguyệt Chi trong truyền thuyết, biến mất từ lâu rồi. Nhưng không hiểu sao, gần đây, người Rajput lại đột nhiên trở về, chỗ nào cũng có bọn họ, chỉ có quỷ mới biết họ từ đâu chui ra.

“Họ đông lắm à?”

“Không nhiều lắm nhưng cũng đủ. Nháy mắt, ngành nghề nào cũng có người của họ, có tiền có thế lực, ai nấy đều là nhân vật nguy hiểm.”

Theo lí, ở chỗ Lâm ngồi không thể nào nghe thấy những lời của chúng tôi, vì giọng của anh chàng môi giới đã nhỏ tới mức như tiếng muỗi kêu,

https://thuviensach.vn

nhưng hai người Rajput mới đến đột nhiên quay người lại, nhìn chằm chằm vào chúng tôi, một người còn giơ hai ngón tay chỉ vào tôi và anh chàng đó. Ánh mắt của Lâm cũng theo đó nhìn về phía tôi, tôi quay đầu đi chỗ khác.

“Chết tiệt…” Anh chàng môi giới nghiến răng, đáp lại bằng nụ cười rạng rỡ, cho tới khi hai người Rajput đó quay đi.

“Ban nãy, anh nói họ là nhân vật nguy hiểm ư?” Tôi lại hỏi.

“Ừm, người tóc bạc đó là cậu Hai nhà họ Ngô, chính là người cầm đầu bọn họ.”

“Họ nguy hiểm lắm sao?”

Anh ta liếc mắt nhìn tôi, tôi đẩytờ một trăm Rupi qua, anh ta nhanh nhẹn thu tiền, sau đó nói tiếp: “Tôi nghe nói mấy năm trước bọn họ đã từng cạnh tranh với một băng đảng khác là Sarver, nhằm giành quyền kiểm soát việc buôn bán vũ khí. Sarver ỷ có nhiều tiền, đánh tiếng với tất cả các đầu não ở Peshawar là không được nhập hành của cậu Hai. Vì việc này, cậu Hai, người mà ai cũng gọi là Lâm, đã lái một chiếc xe tải từ London tới Peshawar, không dừng lại ở chợ đen mà đi thẳng tới biên giới chỗ đèo Khyber, dừng lại ở vùng đất giao tranh giữa hai phe phiến quân để chào bán vũ khí. Nào là đạn dược, thuốc nổ, súng giả cả chắc chắn phải đắt hơn ở chợ đen rất nhiều, nhưng đều là hàng tốt, bách phát bách trúng, không những vậy, mỗi khách hàng còn được tặng một chiếc quần bông.”

“Quần bông?” Tôi cứ ngỡ mình nghe nhầm.

“Phải, quần bông! Không biết là quân phục dùng mặc trên núi cao của quân đội nước nào, chất lượng vô cùng tốt, còn kèm theo cả một chiếc áo lót giữ nhiệt. Cậu Hai này đúng là thiên tài, anh ta biết những binh sĩ của quân du kích các bộ lạc cần cái gì, nên đã vượt qua châu Âu, đi qua Trung Quốc, Trung Á, mười mấy quốc gia, ngàn dặm xa xôi để đưa một xe tải vũ khí quan trọng tới biên giới Pakistan và Afghanistan, “thùng thuốc nổ

https://thuviensach.vn

Khyber” nổi tiếng thế giới. Anh có thể ngờ được rằng ngoài súng ống đạn dược, anh ta còn mang theo cả quần bông chứ!”

Hài lòng với vẻ kinh ngạc của tôi, anh chàng lại thao thao bất tuyệt: “Trong một ngày, anh ta đã bán hết tất cả hàng hoá, bao gồm cả chiếc xe tải đó, thu lời gấp bội. Nhưng quan trọng nhất là anh ta đã chứng minh được thực lực của mình. Có trời mới biết làm thế nào anh ta qua được cửa khẩu của mười mấy nước liền, hơn nữa lúc đó anh ta mới chỉ có mười bảy tuổi, vẫn chỉ là một thiếu niên. Nói tóm lại, chỉ qua một đêm anh ta đã nổi tiếng, khách hàng bao gồm các thế lực quân phiệt, đội du kích, thủ lĩnh bộ tộc… bắt đầu đặt hàng trực tiếp với anh ta. Nhờ thắng lợi trong trận tranh giành khách hàng đó mà hiện giờ, họ đã kiểm soát toàn bộ thị trường vũ khí ở Peshawar.”

Nghe những lời kể của anh chàng môi giới này, trong lòng tôi dâng lên một cảm giác lạ lẫm mãnh liệt. Về sau, tôi cũng nghe được không dưới mười lần câu chuyện “chiếc quần bông” đó từ miệng nhiều người khác nhau, cứ như thể nó đã trở thành bài thánh kinh trong lòng tất cả các thanh niên sục sôi nhiệt huyết, người nào người nấy khi kể đều tỏ rõ sự sùng bái, khâm phục, nhưng Lâm trong lời kể của bọn họ, tôi hoàn toàn không quen biết. Lâm mà tôi biết là một sinh viên trường Cambridge rơi từ trên núi tuyết xuống, tính tìn nóng nảy chứ không phải là một người đàn ông tài năng, gan dạ, mới mười bảy tuổi đã lái xe tải đơn thương độc mã vượt qua biên giới mười mấy nước và qua mặttất cả các đội điều tra buôn lậu.

Một lần nữa, tôi lại bắt gặp ánh mắt của Lâm ở trong gương. Lần này, tôi không lảng tránh, tôi nhìn người đàn ông khoác chiếc áo dài truyền thống của Pakistan, tóc bạc chấm vai, dung mạo xuất chúng, vẻ mặt thản nhiên đó…đúng là rất xa lạ! Vậy mà trước kia, tôi cứ tưởng mình rất hiểu anh.

Đột nhiên, một người đàn ông cường tráng khoảng năm mươi tuổi rẽ đám đông đi vào quán. Xunh quanh anh ta có mấy vệ sĩ che chắn, ông ta

https://thuviensach.vn

nhìn bao quát một loạt các bàn trong quán với ánh mắt cảnh giác rồi đi về phía bàn của Lâm. Người này tôi có biết, chính là thủ lĩnh Liên minh Phương Bắc ở tỉnh Tây Bắc Pakistan – Ahmed Vicsue Mufti – chú ruột của Laila Syer Mufti.

“Đại nhân Ahmed.” Anh chàng môi giới thì thầm vào tai tôi.

Khi ánh mắt của Ahmed lướt tới chỗ chúng tôi, anh chàng môi giới toét miệng cười, còn tôi chỉ khẽ nghiêng người.

“Tiểu thư, cô biết ông ta à?” Anh ta hỏi.

“Không biết.” Tôi trả lời dứt khoát.

“Nhưng nhìn cô có vẻ như quen biết ông ấy.”

“Tôi biết ông ta nhờ đọc báo thôi. Ông ta có thường xuyên tới đây không?”

“Họ cùng một giuộc mà.” Anh ta bĩu môi, đáp: “Chính khách và lái súng, từ xưa tới nay có bao giờ tách rời?”

Tôi nghĩ cũng phải.

Anh chàng môi giới lại nói: “Đại nhân Ahmed đánh giá Lâm rất cao, muốn gả con gái duy nhất của mình cho anh ta. Đang tiếc con gái ông ta nhỏ tuổi quá, còn Laila lại nổi tiếng là khó tính. Nếu tôi là Lâm, tôi sẽ cưới Laila trước, chờ vài năm nữa lại lấy con gái đại nhân Ahmed. Nghe nói đó cũng là một mĩ nhân đấy.”

“Con gái của đại nhân Ahmed?” Tôi nhắc lại như một cái máy.

Anh ta gật đầu, nhìn quanh một vòng, sau đó hạ giọng nói: “Nhưng tôi nghe nói, đại nhân muốn gả con gái cho Lâm thực ra là vì muốn tăng cường sự kiểm soát đối với tập đoàn Công nghiệp quân sự Ngô Thị. Kiểm soát

https://thuviensach.vn

được tập đoàn Công nghiệp quân sự Ngô Thị coi như kiểm soát được nguồn vũ khí của cả Trung Á. Haizz…nếu là tôi, tôi mặc kệ ông ta muốn kiểm soát cái gì thì cứ việc, có hai cô vợ xinh như hoa thế, còn muốn gì nữa? Anh ta thật là may mắn, đúng không?"

"Phải." Tôi vừa đáp vừa đứng lên.

Anh chàng môi giới ngạc nhiên hỏi: "Tiểu thư, cô định đi đâu?"

"Lên tầng hai mua một anh chàng Kalash đẹp trai chứ đi đâu!" Tôi cười tít mắt, đáp: "Chẳng phải anh nói Kalash là vùng đất của mĩ nhân sao?"

Lúc này từ trên sân khấu tầng hai vọng xuống tiếng chiêng "boong boong", mọi người bắt đầu tập trung về quán ăn. Phiên bản đấu giá người mỗi đêm ở Tala sắp bắt đầu. Tôi quay người đi lên tầng hai, để lại anh chàng môi giới đang ngẩn tò te.

Đương nhiên tôi hiểu vì sao anh ta lại sững sờ nhưu vậy. Mặc dù chốc chốc lại có khách nữ tới Tala nhưng họ thường chỉ ở tầng dưới, hơn nữa đều mặc đồ của nam giới, bất kể có che được các đường nét nữ tính của mình hay không. Tất cả đều ngầm hiểu, ngay cả khi muốn mua người cũng là bảo vệ sĩ hoặc những người môi giới lảng vảng ở quầy rượu đứng ra mua hộ, chứ một người phụ nữ ngang nghiên đi thẳng lên tầng hai để mau đàn ông là việc tự cổ chí kim chưa từng có.

Tôi vừa đứng lên, đám đàn ông trong quán liền đổ dồn mắt về phía tôi. Khi lên đến tầng hai, tôi càng cảm nhận rõ những ánh mắt nóng như thiêu như đốt ở xung quanh, nhưng vẫn đi tiếp. Càng nhiều người để ý càng tốt. Nhưng còn chưa kịp nhìn rõ mĩ nhân Kalash nổi tiếng thiên hạ ở trên sân khấu cao thấp, béo gầy ra sao, tay tôi đã bị một bàn tay rắn chắc tóm lấy, tiếp theo là giọng nói vang lên: "Mễ Lạp, em làm gì ở đây?" Tại các ngã rẻ của cuộc đời, vô tình cũng được mà cố ý cũng thôi, tôi cứ hết lần này tới lần

https://thuviensach.vn

khác đụng phải Ngô Thượng Lâm. Lúc trước, tôi cảm thấy đó là duyên phận, nhưng hiện giờ chỉ cảm thấy là nghiệp chướng.

Tôi nhíu mày, rút tay ra nhưng không được. Bàn tay của anh vừa cứng vừa chắc, khiến cả người tôi lảo đảo nghiêng sang một bên. Tôi ngẩng đầu, nửa cười nửa không, nói: “Ở đây thì còn có thể làm gì chứ?”

Đám đàn ông trên tầng hai nhìn thấy Lâm tóm lấy cánh tay của tôi thì đều thở phào nhẹ nhõm. Thậm chí, tôi còn nghe thấy tiếng ai đó khẽ nói: “Thế mới phải chứ, phụ nữ đi đến Tala mua người, lại còn là mua đàn ông, lẽ ra phải có ai đó đến bắt cô ta về dạy dỗ từ sớm mới phải. Đúng là mỗi thời mỗi khắc!”

Lâm kéo mạnh tôi đi sang một bên, tôi đành phải đi theo anh, bất giác mặt sa sầm. “Buông tôi ra! Lâm, anh là đồ khốn! Buông tôi ra, đau quá!”

“Giờ em nhận ra anh rồi ư? Trước đây chẳng phải nói là không quen biết anh sao? Hassan đâu, sao không quản lí em?”

Tôi cười khẩy, đáp: “Chuyện của tôi và Hassan, không đến lượt anh phải lo, thưa cậu Hai!”

Nghe xong câu này, trong mắt anh hiện lên một tia nhìn lạnh toát. Bất thình lình, anh vác tôi lên vai, còn chưa kịp kêu tiếng nào, tôi đã bị ném vào một phòng VIP bên cạnh. Trong lúc giãy giũa, tôi đã kịp ngoái đầu liếc nhìn những người đi cùng Lâm ở tầng một, họ vẫn đang thì thầm nói chuyện, chỉ có đại nhân Ahmed là không thấy đâu, còn hai người Rajput đó thì bám sát theo Lâm. Sau khi tôi và Lâm vào phòng, họ lẳng lặng đứng ngoài cửa phòng canh gác.

Căn phòng này không lớn cũng không nhỏ, từ trong phòng có thể nhìn rõ sân khấu nơi diễn ra cuộc bán đấu giá, nhưng người bên ngoài lại không thể nhìn được bên trong. Ngay sau khi bị ném vào phòng, tôi đứng phắt dậy, nhìn anh bằng ánh mắt đầu phẫn nộ. Xoa cánh tay tê cứng, tôi lùi lại một

https://thuviensach.vn

bước, tiếp tục khiêu khích: “Cậu Hai đang làm gì vậy? Đột nhiên bắt tôi vào đây, người nào không biết còn tưởng tôi là gì của anh đấy!” Anh đứng trước mặt tôi, sau khi nghe lời này, ánh mắt thoắt trở nên buồn bã.

“Không có gì để nói thì tôi đi đây!” Tôi tiếp tục xoa cánh tay, cất bước định đi. Ngoài kia, tiếng chiêng trống càng lúc càng rộn rã, cuộc dấu giá đã bắt đầu. Lâm chặn tôi lại, nghiêm giọng hỏi: “Mễ Lạp, em có biết đây là nơi nào không? Em làm gì ở đây?”

“Đương nhiên tôi biết đây là nơi nào.” Tôi nói: “Mặc dù tôi hơi chậm chạp nhưng không hề ngốc. Anh bắt tôi vào đây là muốn hỏi tôi chuyện này sao? Bây giờ nói xong rồi, tôi có thể đi được chưa?”

Lâm định nói gì đó lại thôi, anh luôn ngập ngừng như vậy, nhưng bây giờ tôi không còn đủ sự nhẫn nại để chờ đợi nữa. Tôi dợm bước, an lại dang hai tay ra chặn tôi lại. “Sức khoẻ của em đã khá hơn chưa? Còn thấy khó chịu ở tim không?” Khi nói câu này, giọng anh dịu hẳn xuống.

Tim tôi khẽ run lên, sao anh biết tim tôi không khoẻ nhỉ? Nhưng tôi vẫn thản nhiên đáp: “Vẫn ổn.” Dứt lời, tôi bước sang bên cạnh một bước, anh lại chặn tôi lại. Tôi nhíu mày nhìn thẳng vào mắt anh.

“Xin lỗi, lúc ở trong nhà giam, anh đã không nhận ra em.” Anh nói rất nhỏ, giọng có chút run rẩy.

Tôi ngoảnh mặt đi, không nói gì.

“Anh vừa biết em mất tích liền bay về Pakistan ngay, nhưng không tìm đâu ra tung tích của em. Về sau, anh treo thưởng cho người nào tìm thấy em, nhưng vẫn không có bất kì tin tức gì. Chiến sự ở tiền tuyến lại rất dữ dội…” Anh lẩm bẩm giải thích.

Hoá ra người treo thưởng tìm tôi là anh, nhưng tôi không thấy cảm động chút nào, mỉa mai: “Anh treo thưởng tìm tôi, Laila có biết không? Ồ không,

https://thuviensach.vn

đại nhân Ahmed có biết không?”

Anh mím chặt môi, giây lát sau mới nói: “Về sau, biết em ở nhà giam Peshawa, nhưng Darla luôn do dự, anh lại không dám manh động, sợ đánh rắn động cỏ, sẽ hại đến em.”

“Thế nào là đánh rắn động cỏ?” Tôi hỏi.

“Có một số việc liên quan đến hai thế lực trong cuộc giao tranh hiện nay, anh…”

“À, vậy thì không cần phải nói nữa. Còn gì nữa không?” Tôi ngắt lời anh.

“Anh không nhận ra em, nhưng anh biết chắc chắn em ở trong nhà giam Peshawar. Anh cử người theo dõi Hassan, cho nên…”

“Cho nên Hassan vừa cứu tôi ra, anh đã đuổi tới. Hiểu rồi.” Tôi gật đầu, nói.

“Không phải là anh muốn nhường em cho Hassan, mà là anh không rõ tình hình ở đây, không dám chắc có thể bảo vệ được em.” Anh vội vàng giải thích, nói đến đây lại đột nhiên hỏi: “Sau khi ra tù, Hassan có cho em ăn cỏ Catha không?”

Tôi hơi ngạc nhiên, sau đó sầm mặt, đáp: “Không.”

Anh gặng hỏi: “Vậy thời gian gần đây, tim em còn thấy khó chịu không?”

Tôi bắt đầu hết kiễn nhẫn, không buôn đáp. Anh hít một hơi thật sâu rồi mới nói: “Tạm thời chắc Hassan sẽ không làm gì bất lợi cho em, em ở chỗ anh ta sẽ được ăn toàn.”

https://thuviensach.vn

Tôi cười lạnh, đương nhiên tôi ở chỗ Hassan sẽ an toàn, ít nhất đại nhân Hardel không có một vị hôn thê lúc nào cũng muốn tôi chết.

“Anh không thể đến chỗ Hassan thăm em, anh…”

Tôi quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt anh, nói rõ ràng từng chữ: “Không sao đâu”, giọng thản nhiên, không chút xúc động.

Nghe mấy từ này, sắc mặt Lâm trở nên trắng bạch. Đột nhiên anh giơ tay định che mắt tôi, nói: “Lạp Nhi, đừng nhìn anh vậy!” Tôi vội ngoảnh đầu đi, những ngón tay của anh dừng lại giữa không trung, sau đó từ từ buông thõng xuống, nắm chặt lại tới mức các khớp xương đều gồ lên, trắng bệch.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên căng thẳng, ngoài hơi thở nặng nề của anh thì hoàn toàn tĩnh mịch. Bên ngoài lại vô cùng náo nhiệt, chiêng trống ầm ĩ, cuộc đấy giá đã tiến hành tới phiên thứ hai, hàng hoá của phiên này là hai đứa trẻ và một người phụ nữ.

Nhìn anh lúc này, tôi không thể tìm được mối liên hệ nào với cậu Hai nhà họ Ngô trong những lời kể của anh chàng ở quầy rượu, thậm chí cũng không thể tìm được mối liên hệ giữa anh hiên nay với anh trong kí ức. Anh đã gầy và xanh xao đi nhiều, giờ lại thêm mái tóc bạc trắng, dưới ánh sáng mờ tối, trông có vẻ mỏng manh, yếu đuối như một tờ giấy. Tôi chỉ cảm thấy anh như người xa lạ.

“Còn việc gì nữa không?” Tôi hỏi lại lần nữa.

Anh nói một cách khó nhọc: “Mễ Lạp, nếu như sức khoẻ của em không có trở ngại gì lớn, anh sẽ sắp xếp cho em trở về Trung Quốc càng sớm càng tốt.”

“Trở về đâu?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Trở về Trung Quốc.” Anh nói: “Người của anh nói em vẫn đang trong giai đoạn phục hồi, anh không chắc chắn, vì vậy…Không sao, anh có thể lập tức đưa em đi từ thung lũng Swat, ở đó có một chiếc trực thăng bay thẳng đến thành phố Kashgar của Trung Quốc, em có thể tới đó, chuyển máy bay rồi quay về Thượng Hải.”

Tôi ngắt lời anh: “Đợi chút, tại sao tôi phải quay về Trung Quốc?”

Anh nhíu mày: “Peshawar sắp đánh nhau, em ở lại đây làm gì?”

“Cảm ơn anh đã thay tôi lo liệu tất cả. Nhưng tôi không muốn quay về.” Tôi thẳng thừng nói.

Anh cuống cả lên: “Đừng gây rối nữa! Hardel cứu em là để dằn mặt anh, em phải hiểu rõ hơn ai hết chứ.”

“Vậy giờ anh không cần kiêng dè anh ta nữa.” Tôi đáp nhẹ như không.

“Em nói cái gì?” Lâm gần như quát lên: “Ngải Mể Lạp! Đây không phải là việc em có khả năng tham gia, em còn muốn sống nữa không? Nghe lời anh, quay về Trung Quốc đi, rời khỏi nơi này đi!” Vừa nói, anh vừa nắm lấy cánh tay tôi một lần nữa.

Lần này, tôi để kệ cho anh nắm, ngẩng cao đầu, dõng dạc nói: “Ngô Thượng Lâm, anh muốn tôi đi cùng anh phải không, trước tiên hãy trả lời tôi mấy câu hỏi.”

Anh nhìn tôi, nói: “Em hỏi đi.”

“Anh có từng lừa dối tôi không?”

Bàn tay anh lập tức run rẩy.

Tôi nhìn anh chằm chằm, trầm giọng nói:”Trả lời tôi đi!”

https://thuviensach.vn

“Có.”

“Anh có biết ai đã hại tôi phải vào tù không?”

Môi của anh mấp máy nhưng không rõ nói gì,

“Biết hay không biết?” Tôi lại hỏi.

“Biết.”

Tim tôi lạnh giá như bị băng phủ.

“Hiện giờ, Laila là vợ sắp cưới của anh phải không?”

“Phải.”

“Tất cả những điều này, vào hôm chia tay tôi ở Thượng Hải, anh đều đã biết?”

“Anh tưởng…”

Tôi gào lên: “Trả lời tôi phải hay không phải!”

“Phải.”

“Cho nên thực ra anh đã biết mình sẽ không bao giờ quay lại nữa, đúng không?”

Lần này anh không trả lời, mà tôi cũng chẳng cần câu trả lời.

“Tôi đã rất sợ hãi, anh biết không? Tôi biết mình không có khả năng, không quyền không thế để giúp được gì cho anh, nhưng anh nói anh yêu tôi, và tôi đã tin. Kết quả là anh không trở lại.” Tôi hạ giọng, bình tĩnh nói: “Lâm, thực ra tôi đã từng nghĩ, chỉ cần anh không bỏ tôi thì tôi cũng không từ bỏ. Nhưng anh đã rời bỏ tôi, vậy thì cứ như vậy đi.”

https://thuviensach.vn

Lâm dường như chết đứng, sống lưng cứn đờ, mái tóc bạc dưới ánh đèn trở nên lạnh lẽo, chỉ có đôi mắt vẫn đen láy, nhưng không có bất kì cảm giác gì, giống như anh bây giờ, từ trong ra ngoài đều lạnh như băng tuyết.

“Đừng chặn tôi lại như thế này nữa, đây là Pakistan, nên tránh hiềm nghe nơi đông người.” Tôi rút cánh tay ra khỏi bàn tay anh, lùi lại một bước, anh vẫn đứng bất động, tôi lại lùi thêm một bước nữa, đã đến mép cửa: “À, quên mất, chúc anh tân hôn hạnh phúc!”

Cửa phòng mở ra, tôi đi ra ngoài, không ngoảnh đầu lại nên không thể nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe như sắp chảy máu của anh.

Hai người Rajput đợi trước cửa nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại, hiệu quả cách âm của căn phòng không được tốt lắm, vừa rồi chắc họ ít nhiều đã nghe thấy chuyện của tôi và Lâm. Họ đều nhìn tôi vẻ đầy phẫn nộ. Tôi đẩy họ ra, hoà vào đám người đông đúc trước sân khấu.

Cuộc đấu giá đã bước vào phiên cuối cùng, đứng trên sân khấu lúc này chính là tiết mục áp chót vào đêm nay, một thanh niên đến từ Kalash, chắc chỉ khoảng mười tám, mười chính tuổi, tóc hơi xoăn, dáng người dong dỏng cao, có vẻ nhanh nhẹn. Kalash quả nhiên danh bất hư truyền. Cậu ta mặc chiếc áo dài tao nhã, nhìn người thật còn đẹp hơn ảnh chụp vài phần, rõ ràng là bữa tiệc thịnh soạn của một số gã đàn ông có sở thích đặc biệt. Đám đàn ông bất đầu đứng ngồi không yên, chen về phía sân khấu, tôi muốn thoát thân nhưng đã không thể len ra ngoài nữa.

“Một nghìn!” Từ căn phòng bên trái đột nhiên vang lên tiếng trả giá.

“Hai nghìn!” Căn phòng bên phải lập tức có người nâng giá.

Sau tiếng ra giá, cả hội trường lập tức nhốn nháo, tôi bỗng bắt gặp một ánh mắt sâu xa đầy vẻ thăm dò từ một căn phòng ở trên tầng. Ở đó, Ahmed đang dựa người vào lan can, nhìn chằm chằm xuống tôi. Tôi quay đầu, khi tay phải ra hiệu với anh chàng phụ trách đọc giá trước sâu khấu. “Năm

https://thuviensach.vn

ngàn!” tôi khẽ nói, nhưng kì lạ thay, tất cả mọi người đều nghe lời tôi. Tầng hai đang nhốn nháo như cái chợ đột nhiên im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi, ngay cả chàng trai đứng giữa sân khấu cũng ngước mắt lên nhìn.

“Tám nghìn,” một người đàn ông to béo bước ra khỏi căn phòng bên trái, phẫn nộ nhìn tôi, đan mười ngón tay trắng mập mạp vào nhau, tức giận ra giá.

“Tám nghìn mốt!” Tôi dừng lại một chút, sau đó nói thêm hai chữ: “Đô la.”

Cả tầng hai náo động, người đàn ông to bé loạng choạng suýt ngã nhào từ trên bậc thềm xuống, anh chàng MC phấn khởi tới mức mặt đỏ rực, hiện giờ tỉ giá giữa đồng đô la Mỹ và đồng Rupi của Pakistan là 1:87. Đây là giá chính thống, giá ở chợ đen thậm chí còn cao hơn.

Đột nhiên người đàn ông to béo kia thét lên một tiếng và giơ một vật đen sì giống như cây gậy gỗ lên, lao về phía tôi: “Peshawar vô pháp vô thiên rồi sao? Đàn bà con gái cũng dám ra ngoài tranh cướp đàn ông với đàn ông rồi sao? Hỡi Thánh Allah, Người ở đâu?” Đám người xung quanh cả kinh, im thin thít. Không ngoài dự tính của tôi, khi ông ta chỉ còn cách tôi vài mét, liền bị một bóng đèn mảnh khảnh nhanh như chớp đấm ngã, đó là hộ vệ Lâm. Còn tôi lại bị lôi vào một vòng tay mạnh mẽ bên trái là tiếng hỏi lo lắng của Lâm: “Có sao không?”

Tôi quay người giãy giữa. “Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng có chạm và tôi nữa!”, tôi quát lên, thoáng thấy bóng dáng mảnh mai của một người phụ nữ xuất hiện bên cạnh đại nhân Ahmed, không rõ có phải là người mà tôi đang tìm hay không.

Lâm mím chặt môi, nhưng vẫn không buông tôi ra. Tôi tiếp tục thét lên: “Buông tôi ra, tôi không muốn ở cùng anh!”

https://thuviensach.vn

Lúc này, Wata không biết từ xó xỉnh nào nhảy ra, đâm cho Lâm một cú rất mạnh. Đám hộ vệ của anh lập tức vứt người đàn ông to bé xuống rồi nhanh chóng vây lại để đánh trả. Hiện trường cuộc bán đấu giá lập tức trở nên hỗn loạn.

Tôi bị đẩy sang một bên, Wata lại muốn đấm Lâm, một hộ bệ bèn lao vào anh ta. Tôi nhìn quanh quất, muốn tìm một thứ vũ khí vừa tay, tuy luôn mang theo Skija, nhưng nó không thích hợp sử dụng trong trường hợp này, một mình Wata phải chống lại hai, ba hộ vệ, chắc chắn không cầm cự được lâu nữa, tôi phải giúp anh ta. Bỗng tôi cảm thấy tim mình đau nói, như thể có người bất thình lình đâm một nhát dao vào tim tôi, cảm giác đau đớn khiến tôi rùng mình, ôm chặt lấy ngực, toàn thân co rúm lại như một con tôm.

Giữa lúc ẩu đả, Lâm liếc nhìn tôi, thế là tôi vội vàng bỏ tay xuống, nhìn đi chỗ khác. Gã đàn ông to béo kia đột nhiên rút từ thắt lưng ra một con dao dài và sắc nhọn, phá vòng vây, lao về phía tôi. Đám khách hàng đồng loạt tản ra, tôi muốn tránh nhưng cơn đau ban nãy đã khiến cơ thể tôi mất hết sức lực, chỉ biết trơ mắt nhìn con dao lao về phía mình.

Mặt Lâm biến sắc, không thèm bận tâm tới Wata, anh đẩy đám đông, lao về phía tôi. Một giây trước khi gã đàn ông to béo xông đến, anh đã ôm tôi vào lòng, lấy thân mình làm lá chắn cho tôi.

Tôi nhắm chặt mắt, hai chân mềm nhũn, ngã xuống đất.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lam Băng

Nghe nói lần ốm này của tôi kéo dài rất lâu, trong khoảng thời gian đó, tôi có tỉnh lại mấy lần, nhưng thời gian đều rất ngắn. Lần đầu tiên tôi mở mắt ra, khung cảnh xung quanh nói cho tôi biết tôi đã quay về chỗ của Hassan, đang nằm trên chiếc giường to và rộng, cánh tay cắm kim truyền dịch, chiếc rèm phía đầu giường hơi rủ xuống, còn trong phòng thì nồng nặc mùi thuốc.

Hassan quay lưng về phía giường, đang nói chuyện với ai đó. Họ không biết là tôi đã tỉnh nên dù hạ thấp giọng nhưng tôi vẫn nghe thấy rõ ràng.

“ Brown- brown, thưa đại nhân.” Người đó cầm một chiếc cốc lên, nói. Từ lời nói và cử chỉ có thể đón ra ông ta là bác sĩ.

Brown-brown là cái gì vậy?

Hassan lập tức hỏi: “Brown-brown nào?”

“Lam băng.”

Lb, cái tên thật là hay, tôi mơ màng nghĩ ngợi nhưng không biết đó là gì. Sau này tôi mới biết Brown- brown là một loại bột gần giống với heroin, được pha trộn từ cocaine và thuốc súng không khói 1, được phân làm ba loại hồng, vàng, xanh; gọi tắt là hồng băng, hoang băng và lam băng, với độc tính tăng dần.

https://thuviensach.vn

Hassan không nói gì, vì anh ta quay vè phía tôi nên rất khó đoán được biểu cảm của anh ta. Bác sĩ nhíu mày, nói: “Ngay từ đầu đã tiêm liều lượng quá lớn, nếu bây giờ đột ngột cai, sợ rằng... trừ phi là có Catha2... Ngài cũng biết đấy, vẫn chưa có người nào thành công... Tôi chắc chắn là như vậy.”

Không khí trong phòng sặc mùi thuốc súng. Tại sao vậy? Tôi nghiêng người, chỉ cảm thấy đầu óc nặng trịch, tim đập vừa nhanh vừa mạnh.

Bác sĩ lại nói: “ Các giác quan sẽ dần mất đi... Vâng thưa đại nhân, nhưng trước đó, sẽ có một khoảng thời gian người bệnh trở nên vô cùng nhạy cảm, gắt gỏng, dễ cáu giận. Nhiều thì hai tháng, ít thì... Không được ngừng thuốc... dễ bị suy tim.”

“Cho cô ấy dùng thử hoàng băng trước.”

1. Nói rõ hơn thì đây là một loại thuốc bột pha trộn giữa cocaine và thuốc súng không khói. Trong thuốc súng không khói có chứa nitroglycerin, một loại thuốc dùng để chữa bệnh tim, có tác dụng làm giản mao mạch. Nhờ chất này mà cocaine trong Brown-brown dễ dàng di truyển trong cơ thể hơn.

2.

3. Có Catha (còn gọi là Khat, Qat) là một loại thực vật có hoa, chủ yếu mọc ở vùng sừng Châu Phi (có tên gọi khác là vùng Đông Bắc Phi hay bán đảo Somaila) và bán đảo Ả Rập. Trong loại cỏ này có chứa một monoamine alkaloid có tên là cathinone – một chất gây hưng phấn thần kinh, chán ăn.

4.

“Đại nhân muốn giảm dần liều lượng ư? Nhưng... ”

“Thử xem.”

https://thuviensach.vn

Tôi không hiểu họ đang nói gì.

“ Đại nhân, có một câu... không biết nên nói thế nào.” Chả là vẻ mặt Hassan đáng sợ quá nên bác sĩ sau một hồi do dự liền nói lun một mạch: “ Bệnh của tiểu thư rõ ràng là có người đầu độc, mục đích chính là muốn xem đại nhân điều trị cho cô ấy như thế nào. Sợ rằng đối phương đã biết việc chúng ta bí mật nghiên cứu điều chế cỏ Catha.”

Nghe đến đây, ý thức của tôi bắt đầu trở nên mơ hồ, việc suy nghĩ khiến tôi cảm thấy mệt mỏi, tôi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy cơ thể hình như không trọng lượng, từ từ bay lên không trung, muốn nghe họ nói chuyện tiếp nhưng mí mắt nặng nề như đeo chì. Tôi đành phải phục tùng dòi hỏi của cơ thể, thả lỏng toàn thân, chìm dần vào bóng tối.

Về lần thứ hai tỉnh lại, kì thực tôi cũng không chắc chắn lắm vì không thể xác định được là có mở mắt thật không hay vẫn đang trong mơ, chỉ thấy hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt chính là cánh tay đặt bên ngoài chăn đắp của mình, tay áo xoắn lên, khủy tay có vết tom nhỏ. Mùi thuốc súng trong phòng càng nồng nặc hơn. Hassan đang ngồi trên chiếc ghế cách đầu giường không xa lắm, tôi hỏi một câu không đầu không cuối: “ Này tôi đã quay về bằng cách nào vậy?”

Anh ta đang dặn dò gì đó với thuộc hạ , nghe thế bèn quay đầu lại, điềm tỉnh trả lời: “ Wata đưa em về.”

Lâm lại chịu để Wata đưa tôi về ư? Tôi nhíu mày khó hiểu, lại hỏi: “Tôi làm sao thế này?”

“ Tim em có một vài vấn đề.”

Tim tôi từ nhỏ đến lớn vẫn luôn khỏe mạnh, nhưng từ sau khi bị lão bác sĩ tiêm thuốc giảm đau trong hầm tối, tôi thường thấy nhịp tim rất bất thường, thế là vội hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

https://thuviensach.vn

Hassan đáp; “Bị nhiêm vius, nhưng không sao, uống thuốc là khỏi.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Nói rồi, anh ta đứng dậy, bước đến đặt hai ngón tay lên mạch cổ tay của tôi. Tôi chăm chú nhìn anh ta.

Anh ta hỏi: “em muốn nhìn vẻ mặt của ta để đoán xem ta có lừa em hay không ư?”

“ Ừm”

“Vạy em đã nhìn thấy gì?”

Tôi chưng hửng đáp: “Chẳng nhìn thấy gì cả.”

Anh ta im lặng, lát sau mới thản nhiên nói: “À, phải rồi. Người đàn ông mà em mua đó, ta đã bảo Wata trả lại rồi.”

Đến khi tôi hiểu ra “người đàn ông đó” là ai thì khịh ngạc đến mức xuýt chút nữa ngã từ trên giường xuống.

“Tám nghìn đô la, em muốn mua gì cũng được, nhưng mua đàn ông thì ta không đồng ý.”

“Cậu ta chưa thể coi là đàn ông được!” Tôi kháng nghị.

Hassan cười khẩy, hỏi; “Không phải đàn ông lẽ nào là phụ nữ?”

Tôi cứng họng. Ở một số bộ lạc của Pakistan, nam giới mười ba tuổi đã có thể lấy vợ, thế nên một thanh niên mười tám, mười chín tuổi thừa sức được coi là đàn ông trưởng thành quá đi chứ!

https://thuviensach.vn

“Quy định của chợ buôn người là trả lại hàng phải trả thêm một phần ba tổng số tiền vì vi phạm hợp đồng, vì vậy hai nghìn bảy trăm đo la này coi như em nợ ta.”

“Hả?” Chết tiệt! Tôi hoàn toàn không biết còn có cái quy tắc biến thái này.

Hassan bỗng chuyển chủ đề:” Ta đã nhờ người tìm cách giúp em làm lại hộ chiếu rồi, nếu vẫn không được thì ta sẽ cử người đưa em đi từ KKH. Em định bao giờ về nước?”

Như một phản xạ có điều kiện, tôi đáp rất nhanh:” Tôi vẫn chưa khỏe hẳn.”

“ Ta thấy khá ổn rồi, vừa mua súng vừa mua đàn ông, sao có thể nói là chưa khỏe hẳn được?”

Nói chuyện kiểu gì vậy? Chẳng lẽ anh ta đang giận tôi?

“ Mấy ngày tới ta sẽ hơi bận, nếu em thấy mình khỏe rồi muốn đi đâu thì tùy em, nhưng không được nói là có quen biết ta!”

Haizz... Đúng là anh ta đang giận tôi rồi!

Dứt lời, Hassan đứng thẳng dậy, mặt mũi sa sầm. “Ngày đầu tiên ra khỏi nhà tù, ta có nói chuyện với em rằng Peshawar không an toàn, ta thật tình khuyên bảo nhưng em lại để ngoài tai.”

Tôi lí nhí cãi lại: “Tôi đâu có để ngoài tai.”

“ Phải, em không để ngoài tai, lần nào em cũng vâng vâng dạ dạ nhưng sau đó thì sao? Vẫn cứ trèo qua cửa sổ. Cửa ra vào có tại sao không đi? Ta phải đi hỏi Darla xem nhà tù của anh ta là kiểu nhà tù gì mà lại khiến em thích trèo cửa sổ đến vậy.”

https://thuviensach.vn

“Tôi cũng có thích thế đâu.”

“ Không thích? Hừ! Không thích mà ngày nào cũng trèo cửa sổ?”

Đâu phải ngày nào cũng trèo, tôi nhủ thầm trong bụng, nhưng nhìn sắc mặt của anh ta, lại không dám thốt thành lời.

“Lần đầu tiên trốn ra ngoài, em đã tới chợ đen định mua súng giết người; lần thứ hai thì đến Tala, dù biết rõ đó là nơi phức tạp vàng thau lẫn lộn, em lại nhất quyết phải mua một người đàn ông! Ngài Mễ Lạp, em nghĩ là ta không dám làm gì em đúng không?”

Tôi lắp bắp: “Không phải... ân công, không phải như vầy. Ân công đừng tức giận!”

Lần này, dù gọi là ân công cũng vô dụng, Hassan đã giận dữ bỏ đi, để lại tôi một mình thẫn thờ ngồi ở trên giường, hai nghìn bảy trăm đô la trong nháy mắt đã không còn nữa, nghĩ đến lại thấy thật đau lòng. Nhưng không ngờ rắc rối còn ở phía sau, Wata đi trả hàng nhưng không trả lại được.

“Tại sao không trả lại được?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Sao tôi biết được!” Wata bực bội nói. “Chỉ biết thằng ranh đó nói nếu cô trả lại thì nó tự sát!”

Túi hạnh nhân khô trong tay tôi rơi “bịch” xuống đất.

Hóa ra quy định của chợ buôn người là “hàng” đã bán rồi nếu bị trả lại thì sẽ không đáng tiền nữa, thậm chí còn bị người trong ngành chê cười là “trình còi”, một món hàng như vậy thì sao bán ra ngoài được nữa. Sau khi suy nghĩ rất lâu, khó khăn lắm tôi mới đưa ra một ý kiến: “Hay là lén lút trả hàng? Cứ nói là tôi có vấn đề, chứ khoomg phải là anh ta “trình còi”. ” Bây giờ tôi mới hiểu tại sao Hassan lại nổi trận lôi đình.

https://thuviensach.vn

Wata mặt mày ủ dột nói: “Abu, hôm đó ở Tala, cô ném tiền qua cửa sổ, phá vỡ kỉ lục đấu giá của chợ buôn người Peshawar, giờ sao có thể lé lút trả hàng được?”

“Vậy phải làm thế nào?”

Wata nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh ta, hai mươi phút sau, một ý kiến loét lên trong đầu tôi. “Hay là tôi vẫn mua người đàn ông dó nhưng không đưa cậu ta về nhà mà thả cậu ta đi? Phải, ý tôi là đuổi cậu ta đu?”

Wata trợn mắt: “Còn tiền thì sao?”

Láu này đang là giữa trưa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào căn phòng qua ô cửa sổ, đôi mắt màu xanh lam của con chim nhỏ trang trí trong phòng lấp lánh tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhất trong ngày. Tiền... đúng là vấn đề lớn nhất của nhân loại kể từ thuở khai thiên lập địa. Không có tiền, tôi chẳng làm được gì cả.

“Hay là...hay là tôi bán Khổng tước lam tím đi?” Tôi liều mạng nói.

Vẻ mặt Wata trở nên vô cùng nghiêm túc. “Abu, tôi nghĩ tôi phải nhắc cô một truyện.”

“Ừ?”

“Thực ra đại nhân Hardel là người rất nóng tính.”

Tôi biết chứ! Anh ta mà nổi giận, không khéo sẽ trói tôi lại vứt cho sói ăn cũng nên, hơn nữa, tôi thực sự nghĩ bất kì kẻ ăn nhờ ở đậu nào cũng nên ngoan ngoãn một chút, đừng chọc giận chủ nhà. Cho nên chỉ còn lại một con đường: làm tùa rụt cổ.

Nhưng làm con rùa rụt cổ cũng đâu phải dễ, hai ngày sau, khi tôi đang chán nản nằm ôm đầu trên giường, chẳng thèm ngó ngàng đến bữa tối, thì

https://thuviensach.vn

hộ vệ chay tới gõ cửa, nói: “Tiểu thư Abu, hàng cô mua đã tới cổng rồi, họ yêu cầu cô ra kí nhận.”

Chiếc chìa khóa trong tay tôi rơi “cộp” xuống đất. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, hỏi: “Kí nhận cái gì?”

Anh chàng hộ vệ nét mặt rầu rĩ đáp: “Ngươn đó nói cô đã trả tiền cọc rồi nhưng mãi không đến lấy hàng, cho nên ông chủ bảo anh ta đua hàng đến tận nơi.”

Tôi nhào ra chỗ cửa sổ. Chợ buôn người còn có dịch vụ chuyển hàng sao, lạy Thánh Allah!”

Quả nhiên, đứng dưới cửa sổ là một chàng trai trẻ cao lớn, rắn rỏi. Nghe thấy tiếng mở cửa sổ, cậu ta ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào tôi. Cậu chàng này có ánh mắt rất sáng, nếu là bình thường tôi sẽ thấy là đẹp, nhưng bây giờ tôi lại có cảm giác bị hai lưỡi dao sáng loáng đâm vào người. Câu thanh niên đó còn dắt theo một đứa trẻm bên cạnh là tên buôn người đang cười toe toét, nhưng không phải là cười với tôi mà là với hai người đang đứng dưới cửa sổ: Hassan và một người phụ nữ khoảng trên dưới năm mươi tuổi. Người phụ nữ đó đứng ở phía trước, Hassan đứng cách bà khoảng nửa bước.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Hassan đứng sau người khác. Nhưng cũng phải thôi, vì người phụ nữ này có thủ đoạn cứng rắn, sở hữu “bàn tay thép” của Đảng Nhân dân Pakistan, có biệt hiệu “Bướm sắt”. Dù là nữ giới nhưng bà ta vẫn được nhân dân cả nước chấp nhận trở thành thị trưởng Peshawar-Phu nhân Pei.

Phu nhân Pei là người phụ nữ đầu tiên tham gia vào chính trường Pakistan, cũng là ngôi sao chính trị Hồi giáo sáng chói nhất trong chính trường quốc tế từ trước đến nay. Ngay cả tôi, một thường dân không máy quan tâm đến thế sự cũng nhớ như in gương mặt xinh đẹp cùng tính cách kì

https://thuviensach.vn

quái khiến bà ta chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã nổi tiếng khắp chính trường quốc tế.

Thật không ngờ một nhân vật sáng chói như vây lại đang ngẩng đầu mỉm cười ngay dưới cửa sổ phòng tôi, và phía sau bà ta, đứng ngang hàng với Hassan, là một người đàn ông ăn vận chải chuốt, chính là Darla! Anh ta ngẩng đầu lên, vẩy tay mim cười với tôi như thể là một người bạn thân thiết. “Hello, tiểu thư Abu, lâu rồi không gặp.”

Nếu không nhờ có khí thế điềm tĩnh của Hassan bên cạnh, chỉ sợ vào lúc nhìn thấy Darla, tôi đã ngã nhào ra ngoài cửa sổ luôn rồi. “Tiểu thư Abu, hàng cô đặt đã đến rồi, xin hỏi phải để ở đâu?”

H cũng ngước đôi mắt sâu thẳm lên. Lúc này, câu “Thực ra đại nhân Hardel là người rất nóng tính” của Wata vang vọng khắp mọi ngõ ngách trong trí não tôi, những giọt mồ hôi lạnh không biết từ lúc nào đã ướt đẫm trên trán,

H hơi nheo mắt lại, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Ngay cả tôi cũng không biết truyện gì đang xảy ra đây này! Lúng ta lúng túng một hồi, tôi đành cười trừ, nói: “Bây giờ, tôi sẽ xuống giải thích!” rồi đóng sầm cửa sổ lại, hoảng hốt gọi Wata.

Wata thò đầu ra khỏi góc nhà, hỏi “Sao?”

“Anh chưa trả tiền vi phạm hợp đồng à?”

“Tôi trả rồi.”

“Thế sao bọn họ còn đưa hàng đến tận đây?” Tôi gào lên.

Không chờ Wata giải thích, tôi đột ngột dừng lại, hít một hơi thật sâu, thận trọng đi tới bên cạnh Hassan, sau đó quay sang nghiêm mặt nói với tên

https://thuviensach.vn

buôn người và cậu thanh niên: “Tôi đã cử người đến nói rất rõ ràng rồi mà, các người cũng đã nhận tiền vi phạm hợp đồng, sao còn... ” Đang nói, tôi chợt im bặt khi nhìn thấy cô bé mà cậu thanh niên này dắt đến. Cô bé đó ăn mặc khá gọn gàng, sạch sẽm nhưng nét mặt lại có vẻ đờ đẫn. Sau khi tôi đi ra cô bé ngước đôi mắt to và đen láy lên chăm chú nhìn tôi, nét mặt từ đờ đẫn chuyển sang nghi hoặc, sau đó là vui mừng. Dưới ánh chiều tà màu vàng cam chói mắt, tôi nhận ra cô bé đó chính là Ceda của thôn Gama thượng.

“Ceda?” Tôi kinh ngạc hỏi,

Cô bé gạt tay cậu thanh niên kia ra, chạy về phía tôi, oà khóc nức nở, những giọt nước mắt nóng hổi nhanh chóng thấm ướt quần áo chúng tôi. Chuyện này là như thế nào? Sao Ceda lại ở đây?

Gã buôn người chẳng khác gì yêu quái đầu thai, lập tức lên tiếng phụ họa: “Con bé này là người hầu của Isa, tám ngàn một trăm đô la rồi, chỉ cần trả nốt số tiền còn lại, cả hai đứa đều sẽ thuộc về tiểu thư.” Nói xong hắn nhún vai, nở nụ cười đầy tự tin.

Hassan liếc nhìn tôi, hỏi: “Đây là...?”

“Bạn của tôi.” Tôi trả lời nhanh như cắt.

“Bạn?” Anh ta nghi hoặc hỏi lại.

“Vâng. Đại nhân, tôi muốn mua cô bé!” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh tam nói. Đây là lần thứ hai tôi cầu xin Hassan làm gì đó cho mình.

H nhíu mày. “Việc này...”

Tôi hạ giọng: “Tôi biết, tôi biết, nhưng tôi nhất định phải mua.”

https://thuviensach.vn

Gã buôn người thấy tôi và Hassan nói chuyện càng lúc càng khó hiểu, liền sốt ruột nói: “Đại nhân Hardel, trước kia, chúng tôi không nhận ra tiểu thư Abu là người của ngài, thực sự xin lỗi, nhưng món hàng này tiểu thư đã trả giá để mua trước mặt tất cả mọi người, việc này có ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của cửa hàng chúng tôi, chúng tôi cũng không còn cách nào khác.”

Tôi tức tối chửi thầm trong bụng. Ceda ngẩng gương mặt đầm đìa nước mắt lên, kinh ngạc nhìn h. Trẻ con rất nhạy cảm, chắc con bé đã biết Hassan không muốn thu nhận bọn họ, thế là cánh tay gày guộc của nó càng ôm chặt lấy tôi. Tôi bất giác đưa tay vuốt máu tóc rối bời của con bé, tự nhủ nhất định sẽ bảo vệ nó, sau đó tôi quay lại nhìn Hassan, nếu anh ta không mua, tôi sẽ tìm cách khác, dù phải bắt cóc cũng được, tóm lại tôi sẽ không để Ceda phải lang thang đầu đường xó chợ nữa.

Đôi mắt sâu và nhỏ dài của Hassan nhìn chăm chăm vào mặt tôi một lúc, cuối cùng anh ta nói: “Sẽ không có lần sau đâu!”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, gã buôn người cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng người đàn ông này không được ở lại phòng em, đi...” Hassan lại nóil

“Tới nhà bếp!” Wata không biết từ đâu nhảy ra, tiếp lời vô cùng trôi chảy.

Tôi rùng mình, bỏ tám nghìn một trăm đô la để mua một người làm bếp ư? Liếc mắt thấy cậu thanh niên đó cúi đầu, nét mặt không buồn cũng chẳng ra vui, thậm chí không thấy vui vẻ gì là phản đối hay hoảng hốt cả. Từ đầu chí cuối, cậu ta toàn nghiêng đầu nhìn về một nơi nào đó xa xăm, chỉ khi Wata nói là tới nhà bếp thì mới liếc mắt sang nhìn sang. Hassan đang đứng ở đây, tôi đương nhiên chỉ có thể vờ như không thấy ánh mắt đó, mà thực ra

https://thuviensach.vn

ngay cả khi Hassan không có ở đây, tôi cũng không biết xử trí thế nào với cậu ta.

“Được, trước mắt cứ tới nhà bếp đã.” Hassan nói. “Còn cô bé này...”

Wata lại định lên tiếng, nhưng bị tôi trừng mắt ngăn lại. Tôi cương quyết nói: “Ceda sẽ ở cùng tôi!”

Wata định nói gì đó lại thôi.

Sau khi gã buôn người vui vẻ rời đi, Hassan mời phu nhân Pei và Darla vào phòng trước, còn tôi dắt Ceda đi sau, vốn định chuồn về phòng theo lối cửa sau nhưng đột nhiên Hassan lại dừng bước, quay lại nói với tôi: “Ngày mau ta sẽ ra thông báo, sau này toàn bộ lưu vực sông Broughton, bao gồm Peshawar, Changga, Chitral, bất kì ai dám mua Khổng tước lam tím sẽ bị khép vào tội trộm cắp.”

Tôi đứng ngay người tại chỗ, lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu, thầm chửi Wata là kẻ ăn cây táo rào cây sung.

Hassan lại khẽ quát: “Nghe rõ chưa?”

Tôi lí nhí đáp: “Rõ rồi”

Darla đứng phía sau Hassan nháy mắt với tôi, phu nhân Pei quay lại hỏi Darla: “Đây chính là phu nhân tương lai của đại nhân Hardel sao? Thật đáng yêu!” Darla còn chưa kịp trả lời, Hassan đã hạ giọng đáp: “Không phải.” Phu nhân Pei nghe xong chỉ mỉm cười, tỏ thái độ “anh không nói thì tôi cũng thừa biết”.

Hassan không nhìn tôi nữa, quay người dẫn khách vào tiền sảnh, còn Ceda về phòng tắm rửa. Ceda vừa vào nhà tắm, tôi đã muốn gọi Wata đến mắng cho một trận, nhưng cuối cùng lại thôi. Dù sao tôi cũng không còn là trẻ con nữa, lòng trung thành của Wata đối với Hassan sẽ luôn lớn hơn đối

https://thuviensach.vn

với tôi, đó là điều vô cùng bình thường. Không ngờ Wata lại tự dẫn xác tới, nét mặt rất nghiêm nghị, nói rằng có chuyện muốn nói. Nhìn thấy anh ta nghiêm túc như vậy, tôi bất giác chột dạ, tưởng Hassan muốn vứt tôi cho sói ăn,.

“Hôm đó cô bị ngất ở Tala.” Wata lên tiếng trước.

“Ừ, thì sao?”

“Anh chàng câu hai đó ôm cô.”

“Thì làm sao?” Tôi cảnh giác hỏi.

“Việc này tôi không nói cho đại nhân biết, tôi chỉ nói cô đã mua một ngươi đàn ông.” Giọng Wata ngày càng hạ thâp. “Cả việc trước đó cậu Hai kéo cô vào phòng, tôi cũng không nói cho đại nhân biết.”

Tôi chớp chớp mắt, không ngờ anh ta lại không nói với Hassan những chuyện động trời như vậy. Wata luôn coi tôi là người phụ nữ của Hassan cho nên mới một lòng trung thành với tôi, ngay đế những chuyện vớ vẩn như âm mưu bán Khổng tước lam tím anh ta còn báo cáo với Hassan, vậy mà lại giấu giếm chuyện này. Đối với anh ta đây có thể coi là một sự phản bội, nhưng anh ta vẫn quyết định không nói gì.

“Tôi mãi mãi sẽ không nói cho đại nhân hay bất kì ai biết chuyện của cô và cậu Hai, có Thánh Allah làm chứng, tôi nhất định sẽ chôn chặc nó trong lòng.” Wata lại nói. Sau đó, anh ta nhíu mày trở nên ngập ngừng: “Nhưng... Abu này, cô có thể hứa với tôi là sẽ... không để ý tới anh ta nữa không?”

Tôi nói chắc như đinh đóng cột: “Được”

“Ngay cả khi anh ra đuổi theo cô khắp phố?” Anh ta nhìn chằm chằm vào mắt tôi.

https://thuviensach.vn

“Anh ta sẽ không đuổi theo tôi khắp phố.” Tôi dứt khoát nói.

“Anh ta sẽ làm như thế! Abu, tôi biết con người này, biết cả sự tích về anh ta nữa, từ rất lâu rồi. Anh ta rất đáng sợ, dù tôi không muốn nói như vậy, nhưng trên thế giới này, nếu còn ai có thể tranh tài có thể tranh tài cao thấp với đại nhân nhà tôi, tôi nghĩ chính là người này!” Wata nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh ta sẽ không cam tâm chịu thua đâu. Những thứ anh ta muốn anh ta sẽ bất chấp thủ đoạn để có được.”

“Tôi sẽ không để ý đến anh ta nữa!” Tôi nhấn mạnh từng chữ.

Wata còn định nói dì nữa, tôi không kì được sự bực bội, quát lên: “Wata! Vì Thánh Allh, hãy im đi!”

Anh ta y lời im miệng, nhưng vẫn tỏ vẻ áy náy: “Xin lỗi vì đã nổi giận với anh.” Bản thân tôi cũng không hiểu tai sao mình lại đột nhiên nổi xxung như thế này nữa. Thực ra tôi chỉ muốn nói tôi và người đó không thể ở bên nhau, xin đừng nói với tôi về chuyện này nữa, nó làm tôi thấy khó chịu.”

Wata toét miệng cười, nhẹ nhàng nói:”Không sao. Abu, cô tức giân với tôi cũng không sao, nhưng tôi vẫn phải nói cho hết, tôi cảm thấy đôi nam nữ hôm nay chủ động tìm đến có vấn đề.”

“Đôi nam nữ”? Ý chỉ cậu thanh niên đó và Ceda sao? Bọn họ thì có vấn đề gì được chứ?

“Thung lũng Kalasha đúng là cái nôi của những mỹ nhân, nhưng không ai có làn da trắng nõn như vậy.” Anh ta nhấn mạnh từng chữ. ”Ở đất nước chúng tôi, chỉ có một tộc người có làn da trắng, dáng vóc mảnh khảnh và ưa nhìn như vậy, chính là tộc người Rajput.” Khi nhắc đến người Rajput, Wata nhìn tôi không chớp mắt. “Abu, có thể những người khác không biết, nhưng tôi biết cậu Hai họ Ngô là người Rajput.”

https://thuviensach.vn

Tôi càng nghe càng kinh ngạc, nhưng vẫn cứng đầu phản bác: “Thế thì sao? Có thể bộ tộc Rajput cũng giống như bộ tộc Pashtun, có rất nhiều người, không phải ai cũng biết nhau.”

“Phải, có thể tôi đã quá đa nghi, nhưng bộ tộc này...” Anh ta kết thúc câu nói bằng một cái nhún vai vẻ khinh miệt.

“Anh không thích bọn họ à?”

“Đúng, tôi không thích.” Wata nói thẳng. “ có người cảm thấy bộ tộc Rajput rất đáng thương, bởi vì bọn họ bị trục xuất khỏi Pakistan, mà kẻ yếu thì luôn nhận được sự đồng cảm của số đông. Nhưng người Rajput cũng chẳng khác người Do Thái ở Pakistan, hay người Itali ở châu Á, nếu cô hiểu ý của tôi.”

Tôi không hiểu.

Thấy vẻ mặt ngây ngô của tôi, Wata đành phải nói thẳng: ”Tham lam vô độ, chỉ cần kiếm được tiền, việc gi họ cũng làm.”

“Thế thì đã sao?”

“Thế thì đã sao?” Wata nhắc lại câu hỏi của tôi rồi giơ hai tay lên trời như thể tôi đúng là một con ngốc hết thuốc chữa,sau đó nói: “có những việc không được phép làm. Abu, thế giới này rất tồi tệ, nhưng có một số việc vẫn không thể làm được. Chuyện này không liên quan đến tín ngưỡng hay tôn giáo, mà là nguyên tắc làm người. Có nhưng việc là phi nghĩa, có nhưng việc là phi đạo đức, nếu biết mà vẫn kiếm tiền dựa vào những việc này thì cũng đồng nghĩa với việc từ bỏ linh hồn, mà con người một khi đã mất đi linh hồn thì trừ phi có kì tích xuất hiện, nếu không sẽ không thể tìm lại được nữa.”

Tôi nhíu mày dò hỏi: “Người Rajput... đã làm những việc phi đạo đức sao?”

https://thuviensach.vn

Wata nhìn tôi, sau khi chắc chắn tôi thật sự không biết gì mới nói: “Bọn họ đặt chướng ngại vật trên đường, vơ vét tài sản và tấn công dân tị nạn từ Ấn Độ sang. Đây chính là thùng tiền đầu tiên người Rajput kiếm được, cũng chính là lý do chỉ sau một đêm, bọn họ sẽ trở nên giàu có.”

Tôi hoàn toàn sững sờ. Năm 1947, sự chia tách Ấn Độ lúc đó còn là thuộc địa của Anh đã dẫn tới trào lưu vượt biên với quy mô lớn nhất thế kỉ hai mươi. Theo thống kê chưa hoàn chỉnh, tổng số người di cư thông qua các phương thức khác nhau lên tới mười bốn triệu người, và Waz – nơi cư trú từ ngàn xưa của người Rajput – lại nằm ngay con đường di cư trên bộ.

Wata tiếp tục nói: “Còn cô bé đó, da hơi ngăm đen, có thể đúng là bạn của cô. Abu, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, trẻ con ở chỗ chúng tôi và ở chỗ cô không giống nhau đâu, trẻ con ở đây trưởng thành sớm lắm, chúng cũng giống như người lớn, đều biết lường gạt, thậm chí giết người.”

Tôi trầm ngâm suy nghĩ, Ceda đột nhiên xuất hiện ở chỗ buôn người, đều này đúng là kì lạ.

Về chuyện này, Ceda giải thích với tôi rằng ngay Gama gặp nạn, cô bé hoàn toàn không có ở trong thôn. Con bé và Dela vốn thân với nhau nên sau khi Dela nhận được điện thoại của tôi, đã dẫn theo nó cùng tới cửa hàng đồ gỗ ở Changga đợi tôi. Sau khi đợi mấy ngày mà không thấy tôi đến, Dela nói quay về Gama trước, không ngờ nửa đêm hôm đó, đột nhiên có một toán người xông vào nhà trọ bắt cóc bọn họ, đến khi con bé tỉnh lại đã thấy mình ở giữa một đám trẻ lang thang, quần áo rách rưới. Ceda vẫn chỉ là một đứa trẻ yếu ớt nên đành chịu khuất phục. Những việc sau đó tôi dều có thể đoán ra, sau nhiều lần qua tay hết người này đến người khác, cô bé bị bán đến chỗ buôn người Peshawar, không bao giờ gặp lại Dela nữa, việc thôn Gama bị thiêu rụi, cô bé hoàn toàn không hay biết.

Lời kể của Cela không có chỗ nào bất hợp lý cả, nhìn cô bé ngủ ngon lành, tôi bất giác nhớ đến Jiahan. Nhưng nếu Cela ở đây thì Dela ở đâu?

https://thuviensach.vn

Không biết ở thôn Gama còn ai khác thoát khỏi kiếp nạn đó hay không, tôi làm thế nào mới có thể tìm được họ? Đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của Cela, tôi không tin là cô bé lừa gạt tôi.

Nhưng chưa được mấy ngày, Cela đã lén trèo cửa sổ trốn ra ngoài, cùng đi với cô bé là cậu thanh niên tên Ía đó. Wata từ đầu tới giờ luôn theo dõi bọn tôi nên vội vàng đến báo cho tôi, còn nói là bọn họ chắc chắn là trốn đi gặp người nào đó, có thể chính là Lâm. Chưa biết chừng ngoài việc theo dõi tôi ,"hai tên gián điệp" này còn có nhiệm vụ quan trọng hơn, thu thập tin tình báo của Hassan. Tôi kéo chặt áo choàng, không nói nửa lời, chỉ lặng lẽ đi theo hai người họ.

Mặt trăng vừa to vừa tròn ở trên cao, quạ đen xòe đôi cách đen sì, bay lượn dưới trăng. Tháng tư, theo lịch âm của Trung Quốc, còn được gọi là Hòe Nguyệt, tức là mùa cây hòe nở rộ những cách hoa màu vàng trắng; nhưng ở Peshawar, trời vẫn lạnh đến thấu xương. Mùa xuân ở Trung Á rất ngắn, phải đến tháng Sáu mới cảm nhận được bước chân trậm rãi của mùa xuân. Trời lạnh thế này,không biết hai người đó muốn đi đâu?

Cela và cậu thanh niên đi qua vài con phố, sau đó tháo giầy, chậm rãi bước vào một nhà thờ Hồi giáo có mái hình củ hành màu xanh, sau đó tới chính giữa nhà thờ, quỳ xuống, mặt hướng về Thánh địa Mecca. Kinh Koran không cho phép quỳ lễ, trong nha thờ Hồi giáo không có ảnh của Thánh Allah, thế nên tất cả các tín đồ đạo Hồi đều hướng mặt về phía Thánh địa Mecca để cầu nguyện.

"Họ đang làm gì vậy?" Tôi thấy Ceda và cậu thanh niên đó quỳ trên một tấm thảm, miệng lẩm bẩm điều gì đó, liền quay lại hỏi Wata.

"Đang cầu nguyện." Wata đáp.

Tôi cũng đoán như vậy., nhưng thông thường, mỗi lần cầu nguyện chỉ mất vài phút, vậy mà hai người này hơn nửa tiếng đồng hồ sau vẫn còn ở đó

https://thuviensach.vn

cúi người dập đầu, hết lần này tới lần khác.

Tôi và Wata lặng lẽ tiến đến nấp sau lưng hai người họ, chỉ nghe thấy họ lẩm bẩm: “Hỡi Thánh Allah! Xin Người hãy giải trừ bệnh tật cho tiểu Ngãi của chúng con, hãy chữa bệnh cho chi ấy. Người là đáng toàn năng chữa khỏi bách bệnh, ngoài Người ra, không ai có thể chữa trị được.” Sau đó, hai người lại dập đầu, đồng thanh nói: “Con, c, và con, Isa tối nay sẽ đọc kinh Koran ba lần, để cầu nguyện cho chị ấy sớm bình phục.”

Tôi há hốc miệng kinh ngạc.

Mấy ngày nay, tình trạng sức khỏe của tôi vẫn không khá lên, Ceda nhanh chóng nhận ra tôi đang bị bệnh rất nặng, cả ngày không chịu rời tôi nửa bước. Nhìn gương mặt đầy u buồn của cô bé, tôi chỉ biết xoa đầu an ủi nó, thật không ngờ nửa đêm, nó lại chạy đến nhà thờ Hồi giáo để cầu nguyện cho tôi.

Đối với tôi, cuốn kinh Koran là một bộ thiên thư, không những khó hiểu, phát âm trúc trắc mà còn dài lê tha lê thê, đọc một lần thôi cũng đã là quá lắm rồi, huống hồ những ba lần!

Tôi vội nhảy ra, gọi: “Ceda!”

Cô bé ngẩng đầu lên, trán còn một vết đỏ rất rõ, nhìn thấy tôi, nó lập tức toét miệng cười, nói: “Ngãi, sao chị lại đến đây? Đợi một chút, em vẫn chưa cầu nguyện xong.”

Tôi nhíu mày: “Đừng cầu nguyện nữa, theo chị về nhà.”

Nhưng con bé không chịu, nhất quyết đọc xong bộ kinh mới thôi. “Những cái này có tác dụng gì đâu!” Tôi bắt đầu mất kiên nhẫn, nói. Nếu con bé cứ dập đầu thế này, tôi còn chưa khỏe thì nó đã đổ bệnh rồi. Ceda nghiêm nghị nói: “Tiểu Ngãi, sao chị cứ khôn chịu hiểu thế? Chỉ cần chị tin

https://thuviensach.vn

tưởng, Thánh Allah nhất định sẽ bảo vệ chị, nhưng trước hết chị phải tin tưởn đã."

Đột nhin tôi nhớ lại năm đó khi bắt đầu học tiêng Urdu, câu nói tôi thích nhất là: "Chúa sẽ phù hộ cho bạn!". Khi đó, chăc tôi ít nhiều tin tưởng vào Thánh Allah hay thần Phật gì đó, nhưng bây giờ, tất cả đã khác rồi. Tôi khẽ thở dài, Ceda thấy tôi không còn ngăn cản, lại cùng Isa cầu nguyện. Đêm khuya tĩnh mịch, trong nhà thờ không có ai ngoài bốn người chúng tôi. Tôi dựa người vào cửa, mắt chăm chú dõi theo bóng dáng gầy gò hiện lên rõ rệt trong màn đêm, không ngừng ngẩng đầu lên rồi cúi đầu xuống, hai tay hướng lên trời, hết lần này tới lần khác. "Nhân danh Thánh Allah, tôi sẽ chữa lành cho bạn, chữa lành mọi đau thương của con người và đau thương do ánh mắt ganh ghét, đố kị. Cầu xin Thánh Allah chữa lành cho bạn. Nhân danh Thánh Allah, tôi chữa trị cho bạn."

Trong nhà thờ tĩnh mịch, chỉ có mặt đất lấp lánh ánh xanh như đang hòa nhịp sống động cùng với hai bóng người đó. Tôi nhìn Ceda và Isa, lại quay đầu nhìn thành phố Peshawar yên tĩnh, rồi lại nhìn về một ô cửa sổ nào đó có ánh đèn chợt lóe sáng rồi vụt tắt. Tôi ngẩng đầu lên, Peshawar có tuyết rơi, tuyết tháng Tư.

Gần nửa đêm, cuối cùng cũng đọc xong ba lần kinh Koran, tôi kéo bàn tay nhỏ bé của Ceda bước ra khỏi cánh cửa lớn của nhà thờ, theo sau là Isa và Wata.

"Chị sẽ bình phục, nhất định là như vậy." Ceda vừa nói vừa khẽ lắc bàn tay của tôi. "Đợi chị khỏe lại, chúng ta sẽ rời khỏi đây, chúng ta sẽ về nhàm được không, Ngải?"

"Được." Tôi cúi xuống nhìn con bé, dịu dàng đáp, mặc dù tôi không biết nhà mà cô bé nói là ở đâu. Bông tuyết trắng phau rơi xuống khuôn mặt giờ chỉ nhỏ như một quả hồ đào của con bé, nhìn khuôn mặt đó, lòng tôi đột nhiên dịu lại.

https://thuviensach.vn

Bỗng Ceda thốt lên : “Tiểu Ngải, chị nghe xem, có tiếng hát.”

Đúng vậy, trong màn đem tĩnh lặng, thấp thoáng có tiếng đàn tinh tế, ấm áp vọng đến, hình như là một bản tình ca. Tôi dừng bước, nhận ra đây là một bản tình ca tiếng Anh, có tên là It’s not googbye.

Till the day I’ll let you go

Till we say our next hello

It’s not googbye

Till I see you again

I’ll be right here remembering when

ở Peshawar sao lại có bài hát tiếng Anh như vậy? Tôi vô thức lần theo tiếng nhạc, Wata định ngăn lại nhưng cuối cùng lại không nói gì. Đây là bài hát tiếng Anh mà tôi thích nhất, ở đất nước xa lạ và xa xôi này, đột nhiên nghe thấy giai điệu quen thuộc, lòng tôi càng thêm muôn phần buồn bã.

Tôi vòng qua nhà thờ, qua tòa thị chính, xuyên qua khu dân cư, sắp nửa đêm rồi, tiếng nhạc càng thêm thánh thót, vang vọng, nhưng vẫn không sao tìm thấy người đánh đàn. Tiếng hát miệt mài, du dương, như khóc lóc như kể lể, như thể có một người toàn tâm toàn ý yêu thương một người, nhưng lại không thể ở bên người đó.

When you’ve been missing somebody so long

It’s just a matter of time I’m sủe

But time takes time and I can’t hold on

So won’t you try as hard as you can

https://thuviensach.vn

Put my broken heart together again?

...

Tôi dừng bước, dỏng tai lắng nghe. Tối nay, ở Peshawar, cbó người thất tình sao? Người đó chắc chắn rất rất yêu đối phương, mới có thể hát với tâm trạng trọn đời trọn kiếp như vậy, dốc lòng tâm sự như vậy... Nhưng sao tôi không thể tìm ra người đánh đàn?

Đột nhiên tôi ngẩng đầu lên, tiếng hát này không phải vọng lại từ nơi nào đó, mà chính là từ phía trên. Tiếng hát du dương như dòng thác ào ào đổ xuống, đến từ giữa không trung. Có người đã cả gan trưng dụng loa của tất cả các nhà thờ ở Peshawar để phát bài hát này.

Tôi há hốc miệng kinh ngạc. Peshawar có mấy chục nhà thờ Hồi giáo lớn nhỏ, mỗi khi đến giờ cầu nguyện, tiếng tuyên lễ lại tràn ngập khắp các ngõ ngách của thành phố. Khi vừa đến Pakistan, tôi đã từng bị tràn âm thanh tuyên lễ năm lần một ngày, bảy ngày một tuần này khiến cho tâm thần suy nhược; còn bây giờ, toàn bộ loa của các nhà thờ đều đang đồng loạt phát một bản tình ca với giai điệu, ca từ bi thương khiến người nghe muốn khóc.

Now what if I never kiss your lips again

Or feel the touch of your sweet embrace

How would I ever go on?

Without you there’s no place to belong

...

Tiếng hát tiếp tục vang vọng như thể đến từ thiên đường: Đó không phải là tạm biệt. Em yêu, hãy nhớ, đó không phải là tạm biệt. Cho tới khi gặp lại

https://thuviensach.vn

em, anh sẽ ở đây nhớ nhung hồi tưởng...

Cuối đầu xuống, tôi nghĩ thật buồn cười, hóa ra ở đất nước Hồi giáo nghiêm ngặt như thế này cũng có người thất tình. Vậy mà tôi cứ tưởng tất cả bọn họ đều nhắm mắt kết hôn.

Tiếng nhạc du dương chậm rãi vang vọng giữa bầu trời đêm tĩnh lặng, toàn thánh đường màu xanh lam hòa lẫn với màu tuyết trắng xóa bay lượn trên bầu trời Peshawar. Tôi đứng yên một chỗ, mải miết nghe, lần đầu tiên cảm thấy một Peshawar đầy rẫy cảnh giết chóc và mùi màu tanh lại đẹp như trong truyện cổ tích. Nếu có ngày quay trở về Trung Quốc, tôi nghĩ mình sẽ nhớ mãi đêm nay, nhớ sự dịu dàng khiến người ta kinh ngạc của một Peshawar nổi tiếng bởi sự hỗn loạn và hoang dã.

Có không ít người dân bị đánh thức bởi tiếng nhạc, mở cửa sổ ra nghe ngóng, bật đèn hoắc chạy ra ngoài phố nhìn ngó, lại là không ai lớn tiếng kêu gào mà đều im lặng lắng nghe, những người yêu nhau được ở bên nhau thì nhìn nhau mỉm cười, người cô đơn thì nước mắt lưng tròng, trong khoảnh khắc này, thế giới dường như chỉ còn lại tình yêu, ngắn ngủi nhưng khắc cốt ghi tâm.

Thật là tốt, tôi thầm nghĩ, trên thế giới này vẫn còn một người yêu một người như vậy. Ngươi đó nhất định là báu vật của anh ta nên anh ta mới có thể dịu dàng, tha thiết như vậy.

Đã quá mười hai giời đêm, tiếng nhạc cuối cùng cũng tắt, dân chúng bắt đầu trở vào nhà, tôi cũng đi về. Tôi không ngoảnh đầu lại nên không nhìn thấy cách chỗ tôi đứng mười mấy mét, qua một con phố, tại một ngã rẽ, có một bóng người gầy gò đã bám theo chúng tôi từ khi ra khỏi nhà thờ. Người đó mái tóc trắng, mặc quần áo cũng màu trắng, chỉ có đôi mắt là đem láy, lấp lánh như thể những ánh sao trên bầu trời Bắc bán cầu mùa đông.

https://thuviensach.vn

Khi lên gác, Ceda lắc cánh tay tôi, nói: “Ngải, chúc chị sinh nhật vui vẻ!” Tôi dừng lại, tự hỏi sao cô bé lại biết sinh nhật của tôi. Nghĩ lại, chắc là khi vừa đến thôn Gamam, Sila từng giúp tôi sắp xếp đồ đạc, có thể cô bé đã biết vào lúc đó. Thế là tôi cười, nói: “Cám ơn em.”

Khi đến đầu cầu thang tối om, Ceda chớp mắt một cách tinh nghịch, gọi: “Ngải này!”

“Ừ?”

“Bài hát ban nãy chị có thích không?”

“Thích.”

Nge tôi nói thích, đôi mắt to trong của con bé liền sách rực lên. “Bài hát đó... cứ như là hát riêng để tặng sinh nhật chị ấy nhỉ?”

Mỗi lần nhìn thấy đôi mắt to tròn của con bé trợn lên một cách tinh quái, tôi chỉ muốn phì cười. “Ừ, rất hay!” Tôi cười, giơ tay xoa đầu con bé rồi nói: “Đi ngủ thôi.” Con bé vui vẻ đi vào phòng, vừa đi vừa nhảy chân sáo như trẻ con được cho kẹo, có vẻ rất vui sướng.

Ngày hôm sau, tất cả các tờ báo tiếng Anh và tiếng Trung ở Peshawar đều có bài viết về bản tình ca lúc nửa đêm này. Phái bảo thủ cực kì phẫn nộ, nói đây là sự xúc phạm đối với Thánh Allah, bọn họ lật tung cả thành phố lên để lục soát, muốn bắt kẻ đã cả gan phát bài hát này để diễu hành thị chúng, kết quả đương nhiên là không bắt được, một thời gian sau cũng đành cho qua.

Tôi không xem bao nên không hay biết gì về chuyện này. Sau buổi tối hôm đó, không biết có phải được Thánh Allah phù hộ hay không mà tôi cảm thấy các triệu chứng bệnh giảm bớt, tim cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa.

https://thuviensach.vn

Wata vẫn giữ nguyên ý kiến về chuyện xảy ra tối hôm đó, luôn miệng lẩn bẩm:”Dù Sao tôi vẫn cảm thấy mờ ám.”

“Vậy chờ tới khi biết có gi mờ ám rồi hẵng tính.“ tôi nói. Sực nhớ đã mấy ngày rồi không gặp Hassan, tôi liền hỏi Wata hôm nay anh ta đi đâu. Wata nói hôm nay Hassan ở nhà để chờ tiếp khách. Nghĩ kĩ lại hình như từ khi phu nhân Pei đến thăm, Hassan bắt đầu suốt ngay mặt nhăn mày nhó, thỉnh thoảng có chạm mặt cũng chỉ thất anh ta vội vội vàng vàng đi đâu đó, nét mặt đăm chiêu. Hôm đó, phu nhân Pei,Darla và Hassan đã nói chuyện rất lâu, cửa chính của tiền sảnh luôn đóng chặt. Sau nay truyền thông phương Đông và phương Tây đều đưa ra các cuộc phỏng đoán về cuộc hội đàm hôm ấy của Hassan, đa số đó cho rằng đó là khởi điểm cho sự sụp đổ cho sự nghiệp chính trị của phu nhân Pei. Chỉ vài tháng sau cuộc gặp này, cục diện chính trị của Peshawar đã xảy ra biến động vô cùng lớn.

Gia tộc Hardel đã góp bao nhiêu công sức trong sự thay đổi lớn lao này, tôi không biết. Tôi có lần hỏi Hassan có từng nghĩ một phu nhân Pei hừng hực khí thế lại sụp đổ nhạh chóng như vậy không. Còn một Darla trong có vẻ không chút thực lực, cử chỉ ẻo lả, chỉ biết nịnh nọt, lại thăng quan tiến chức nhanh như ngồi hỏa tiễn không. Hassan liền nói: “Mễ lạp, không thể chỉ vì một người có sở trường nịnh nọt, a dua mà phủ nhận tâm cơ và thực lực của anh ta. Đời sống chính trị được xay dựng dựa trên quân quyền, sự lớn mạnh của quân quyền trong những năm loạn lạc gần như là sự đảm bảo duy nhất quyết định đời sống chính trị, trong khi đằng sau phu nhân Pei không có một đội quân đủ lớn mạnh.”

Nói như vậy, chẳng lẻ đằng sau Darla có một quân đội lớn mạnh sao? Là quân đội Darla hay quân đội của Hassan ? Đay có phải là diều kiện để anh ta cưu tôi ra khỏi nhà tù không?

Trở lại chuyện hôm nay, Darla lại đến gặp Hassan. Đợi anh ta đi rồi, Hassan lại về thẳng phòng mình, không lâu sau, mấy tướng lĩnh dưới trướng anh ta lần lượt đến. Mấy người nay không phải là cận vệ của anh ta,

https://thuviensach.vn

cũng không phải binh lính của Muja, mà là những nhân vật chủ chốt quản lí quân vụ, tài vụ và vận chuyển...,chính mấy người này đã giúp Hassan dựng lên tập đoàn quân sự hùng mạnh.

Kể từ lúc được sắp xếp ở lại đây, khi thoảng tôi lại gặp những người này. Tuy Hassan huy động lực lượng cứu tôi ra khỏi nhà tù Pheshawar nhưng chưa từng giải thích với những người này tại sao phải cứu tôi, cũng chưa từng giới thiệu tôi là ai, chắc anh ta cho rằng chuyện riêng của mình không cần giải thích với bất kì ai. Nhưng vất đề ở chỗ, một người đàn ông trẻ trung khỏe mạnh, có quyền có thế, vào tù để cứu một cô gái không rõ lai lịch , sau đó anh ta và cô gái ấy sống cùng một nhà, đề tài này khiến quần chúng nhân dân vô cùng tò mò hứng thú.

Không lâu sau, có người moi được tin tức cũ, nói tôi là cô dâu mà Hassan cưới ở chợ về, nhưng giang hồ đồn thổi cô gái đó dung mạo xuất chúng, bất kể lúc vui hay buồn đều là một đại mỹ nhân, trong khi mặt mũi tôi chằng chịt vết thương, vết sẹo, chẳng có gì giống một mỹ nhân cả.

Sau đó lại có tin đồn cô gái đó sống chết không đồng ý lấy Hassan. Nhưng tôi đâu có như vậy! Chưa hết, còn có người nói cô gái đó ngưỡng mộ đại nhân Hardel đến mức không thể rời xa một bước, cứ nhìn khi cô gái ấy nói chuyện với đại nhân, đều không dám nhìn vào mắt đại nhân là biết. Tôi dở khóc dở cười, đó là vì Hassan quá cao tôi thấy mệt khi cứ phải ngẩng cổ lên nói chuyện với anh ta! Nói tóm lại, người ngoài cuộc không sao hiểu được chúng tôi có quân hệ gi với nhau, suốt ngày xì xào đoán già đoán non.

“Quan hệ gi thì cũng không liên quan đến các người!” có lần, Wata đã tức khí quát lên. “Cái quái gì mà ngưỡng mộ đại nhân đến mức không thể rời ra được chứ? Rõ ràng là Abu nhà tôi xấu hổ, có biết không hả?”

Đây chính là vấn đề thứ ba. Kể từ sau khi ra tù, trước mặt mọi người, Hassan luôn gọi tôi là “Abu”, tức Abu Bostan. Tôi nghĩ đó không phải chỉ

https://thuviensach.vn

vì trước mặt mọi người, tôi đã nói với Lâm mình tên là Abu, mà quan trọng hơn là tôi từng từ chối kết hôn với Hassan, và còn đào hôn nữa. Đào hôn, theo luận hiện hành của Pakistan và nhất là trong các gia pháp của các gia tộc lớn như Hardel, đó là trọng tội mà ngay cả Hassan cũng không cứu được.

Vì một loạt lí do ở trên, mấy viên tướng lĩnh đều coi tôi là cô gái có lai lịch không rõ ràng, luôn giữ thái độ khách sáo và xa cách. Tôi nghĩ như thế cũng tốt, nếu bọn họ có thể coi như không nhìn thấy tôi thì càng hay. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Tối nay, Hassan cùng mấy nhân vật chủ chốt hợp suốt đêm, đại nhân Bynum, chủ quản tài vụ, đến giờ vẫn chưa rời đi.

Kể từ khi cuộc chiến Jalalabad nổ ra, cuộc đối đầu của Liên minh Phương Bắc và quân Muja diễn ra liên tục không ngừng nghỉ suốt mười lăm tháng trời, trong đó có vô số cuộc xung đột lớn nhỏ, chỉ có điều trước chiến dịch Jalalabad, quân Muja khi thế hừng hực, hăng hái tiến lên, sau chiến dịch Jalalabad, binh lính Muja lại thất bại thảm hại. Nguyên nhân lớn nhất là ngay từ khi khai chiến, Liên minh Phương Bắc đã được trang bị súng máy Maxim.

Nếu nói về sự xuất hiện của thuốc nổ chấm dứt thời đại của vũ khí lạnh thì sự ra đời của súng Maxim đánh dấu sự kết thúc của Binh pháp Tôn Tử. Nói vậy có hơi quá, nhưng sự ra đời của Maxim đã khiến cho rất nhiều chiến thuật quân sự thời cận đại phải rút khỏi dòng sông lịch sử, ví dụ như chiến thuật biển người.

Loại súng này nổi tiếng từ thế kỉ trước, có bằng chứng xác thực cho thấy vì sử dụng loại vũ khí ghê gớm này màn số người tử vong trong Thế chiến I đã đạt đến con số đến nay chưa từng có là năm mươi lăm triệu người, mà hầu hết tất cả binh sĩ tinh nhuệ của Liên minh Phương Bắc hiện nay đều được trang bị loại súng này.

https://thuviensach.vn

Vậy quân Muja cũng trang bị loại súng này là được, có người đề nghị như vậy nhưng vấn đề là loại súng này còn có một đặt điểm chể người khác: đắt.

Trên thế giới này, việc lãng phí tiền của nhất chính là chiến tranh. Đã đánh nhau hơn một năm rồi, không biết còn phải đánh bao lâu nữa, ngay cả gia tộc Hardel cũng phải bắt đầu tính toán chi li. Tôi không biết bọn họ đang bàn bạc chuyện gì nhưng thấy đèn sáng suốt đêm, đôi lông mày của Hassan thì nhíu tịt lại. Để chuẩn bị đầy đủ binh mã và lương thực, cần rất nhiều, rất nhiều tiền.

Khi nơi chân trời xuất hiện một vệt sáng màu trắng bạc, đèn trong phòng Hassan vẫn sáng, thấp thoáng có tiếng tranh cãi vọng ra. Tôi quyết định mở cửa, thò đầu cố gắng nhìn sang bên đó. Wata thấy tôi mở cửa ra, lập tức chui vào, hỏi:”Abu, dậy rồi à?”

Tôi hất cằm sang phía đó, hỏi:” vẫn chưa hợp xong à?”

Wata thì thào:”Chưa, bàn suốt cả đêm.”

“Vì vấn đề tiền nong sao?”

“Đúng vậy.”

Im lặng một lúc,tôi hỏi: “Là phía phu nhân Pei hay quân đội cần?” nghe nói phu nhân Pei được Đảng nhân dân tiến cử tranh chức thủ tướng Pakistan cho nhiệm kì tới, đối thủ của ba là tướng quân Zia-ul-Haq-thủ tướng đương nhiệm của Pakistan. Người người đều biết tướng Zia-ul-Haq muốn tiếp tục đảm nhiệm chức vị thủ tướng, hơn nữa ông ta vốn lập nghiệp từ quân quyền, phía sau chắc chắn có quan hệ dây mơ rễ má với chợ đen Peshawar, còn nếu Hassan muốn ủng hộ phu nhân Pei, tức là trở thành kẻ thù của Zia-ul-Haq.

Wata buồn bã nói:”Sợ rằng cả hai đều cần.”

https://thuviensach.vn

Điều đáng sợ hơn cái động không đáy chính là hai cái động không đáy.

Đột nhiên trong phòng Hassan có người lớn tiếng nói:”Tôi có lý do gì, lẽ nào đại nhân cho rằng tôi có mưu đồ riêng?” Tiếp theo, tiếng cãi cọ càng lúc càng lớn.

Hassan nghiêm giọng quạt: “Bynum!”

Bynum dừng lại nhưng sau đó càng lớn tiếng hơn:” Tôi chỉ vì đại nghiệp của bộ tộc Pashtun chúng ta, vì kì vọng của gia tộc Hardel và cơ nghiệp cho ông cha vất vả gây dựng nên. Anh cho rằng tôi có mưu đồ riêng gì, hả anh trai?”

Tôi trợn tròn mắt, lập tức nhìn sang Wata. Anh trai ư? Chuyện này là thế nào? Tôi nhớ Hassan từng nói Jari chỉ còn lại mình anh ta là con trai mà.

Wata nhìn tôi, nhún vai, tỏ vẻ không bận tâm. Đang định hỏi kĩ tôi nghe thấy “rầm” một tiếng, có một vật nặng rơi xuống đất.

Tôi, Wata và các hộ vệ khác khi nghe thấy tiếng động bèn từ các ngóc ngách trong nhà lao ra, xông vào phòng của Hassan. Chỉ thấy Hassan đứng quay lưng ra phía cửa, một người với gương mặt chữ điền, đôi lông mày dựng ngược, dáng vẻ hung ác đang đứng đối diện với anh ta, dưới chân họ là những mãnh gốm vỡ vụn, chắc hẳn là bị đạp vỡ trong lúc tranh cãi.

Tôi thì thầm hỏi Wata:”Chẳng phải Jari chỉ có một mình đại nhân là con trai hay sao?”

Wata nghiêng đầu, ghé sát vào tai tôi, khẽ đáp:” Ở bên ngoài.”

Hả? Đúng là tin động trời!

Lúc này, một hộ vệ chạy đến trước mặt Hassan, hỏi:”Đại nhân Bynum, có chuyện gì mà tức giận đến vậy?” Người này ở tư thế phòng bị, nhưng

https://thuviensach.vn

giọng vẫn rất nhã nhặn, không ngờ một hộ vệ khác lại đứng chắn trước mặt Bynum, giơ tay đẩy anh ta, lạnh lùng nói:”Tức giận hay không không đến lượt anh lên tiếng.”

Mắt tôi hoa hết cả lên, còn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào đã nghe thấy “lạch cạch” mấy tiếng, tất cả hộ vệ ở đây đều rút súng ra, hơn nữa còn chia ra hai nhóm rõ ràng: Hộ vệ của Hassan bất mãn với thái độ hộ vệ cuả Bynum, giơ tay đánh vào gáy một người trong số đó. Hassan quát: “ Dừng tay!” nhưng không kịp, đối phương ôm lấy cổ ngã xuống. Mặt Bynum tái mét, hắn lạnh lùng nói: “ Anh quả nhiên trị quân có cách, nhưng...” hắn đột nhiên giơ tay chỉ vào tôi, nói lớn: “Tại sao quân khố lại trống rỗng? Anh tiêu tiền vào việc chính đáng hay là cho con đàn bà vớ vẩn này?”

Đột nhiên mọi ánh mắt đều đồng loạt đổ dồn về phía tôi. Hassan cũng nhìn thấy tôi đang đứng trong góc, liền nhíu mày hỏi: “ Em đến đây làm gì? Về phòng đi!”

Bynum cười khẩy, nói: “Tiểu thư Abu Bostan phải không? Đúng lúc cô ở đây, tôi có vài chuyện muốn hỏi.” Sau đó, hắn ta không đợi tôi đồng ý, hùng hổ luôn một tràng: “ Xin hỏi cô là ai? Nhà ở đâu? Có hôn ước với đại nhân nhà chúng tôi hay không? Nếu không, tại sao lại sống ở đây? Nghe nói đại nhân cứu cô ấy khỏi nhà tù Peshawar, nói như vậy thì...”

Hassan lạnh lùng cắt lời hắn ta: “Bynum, đừng tưởng là em trai của ta thì ta không giết ngươi.”

Pakistan là một quốc gia bảo thủ, theo giáo lí đạo Hồi, nam nữ chưa kết hôn ngay đến cả nắm tay cũng không được, chứ đừng nói là ở chung một nhà. Hassan là người đứng đầu gia tộc Hardel, đức hạnh của anh ta không được phép bị vấy bẩn. Tôi đã ở đây mấy tháng rồi, từ lâu đã có lời đồn nói tôi lai lịch bất minh, hoàn toàn không xứng với đại nhân, hôm nay Bynum còn nói tôi không chỉ là lại lịch bất minh mà còn là một phạm nhân nữa.

https://thuviensach.vn

Đám hộ vệ đưa mắt nhìn nhau, trong thâm tâm, họ đã sơm coi tôi là nữ chủ nhân tương lai, không ngờ lai lịch của tôi lại kinh khủng như vậy.

Wata tức giận nói: “Đại nhân Bynum, tiểu thư Abu bị người ta hãm hại nên mới phải ngồi tù.”

Bynum chế nhạo: “Hãm hại cái gì, ăn cắp hay bỏ trốn theo trai?”

Lời vừa thốt ra, mọi người đều “ồ” lên.

Bynum quay sang Hassan, tiếp tục chất vấn: “Anh nói quân nhu thiếu thốn sao tôi lại nge nói gần đây tiểu thư vừa bỏ ra tám nghìn đô la để mua một người đàn ông ở chợ đen về?”

Tôi lập tức quay sang nhìn Wata. Wata mặt mày ủ ê lắc đầu, ý bảo anh ta cũng không rõ ai đã truyền tin này ra.

Bynum tiếp tục: “Tiểu thư này sống trong ngôi nhà của gia tộc chúng ta mà không giữ đức hạnh của người phụ nữ nói cho cùng đây là chuyện riêng trong nhà của anh, nhưng cái kiểu ném tiền qua cửa sổ này, xin hỏi tiền ở đâu ra? Là lấy từ tiền quân phí của Muja phải không?”

Nge những lời chất vấn của Bynum, sắc mặt Hassan càng lúc càng khó coi, đầu óc tôi bắt đầu xoay như chong chóng, tuyệt đối không thể để danh tiếng của Hassan bị ảnh hưởng vì tôi được. Nhưng những điều Bynum nói đều là sự thật, biết phản bác thế nào đây? Thấy Hassan giơ tay kên như muốn ra lệnh hộ vệ bắt hắn ta lại, tôi buột miệng nói: “Đại nhân Hardel, xin nghe tôi nói một câu. “Mặc dù đầu óc rất hỗn loạn nhưng lúc này không còn cách nào khác. Tôi kính cẩn hành lễ với Bynum, nói: “Xin chào đại nhân.” Hắn quay người, không nhận lễ này của tôi, lạnh lùng “Hừ” một tiếng.

“Tôi là Abu.” Không đợi hắn ta trả lời, tôi nói luôn: “Đúng là tôi có mua một người đàn ông ở chợ đen về, nhưng là để nấu cơm.”

https://thuviensach.vn

Bynum châm chọc: “Một tên đầu bếp mà có giá tám nghìn một trăm đô la ư?”

“Đại nhân Bynum đang chỉ trích tôi không biết tiết kiệm sao?”

Bynum vừa mở miệng, tôi liền ngắt lời: “Tiết kiệm đúng là một phẩm chất tốt, nhưng tiền là thứ kiếm được chứ không phải là thế tiết kiệm mà có. Hôm nay, tôi sẽ dạy cho đại nhân một cách kiếm tiền, để tránh sau này suốt ngày ngài lại trách tôi tiêu tiền như nước.” Rồi tôi lôi trong túi áo ra một đồng xu, giơ lên nói: “Đây là đồng xu có giá trị một tệ.”

Bynum cười khẩy. “Phải, đây là đồng một tệ, tôi thấy rồi.” Hassan nhìn tôi với ánh mắt nghi ngại, anh ta cũng không biết tôi muốn làm gì.

Tôi nói tiếp: “Tôi có một người bạn là cao thủ của khoa Hóa học, trong một dịp rất tình cờ, anh ta đã nung chảy đồng xu này và phân tích thành phần trong đó. Sau đó, bạn tôi nói cho tôi biết trong máy đồng xu này không chỉ có bạc thật mà giá trị của lượng bạc trong đó còn cao hơn rất nhiều so với mệnh giá của nó.” Tôi dừng lại một lúc để quan sát phản ứng của mọi người. Họ đều dỏng tai lên nghe, Hassan hạ giọng nói: “Nói tiếp đi!”

“Có một nguyên lí trong lưu thông tiền tệ hiện đại, đó là lượng tiền trong lưu thông phải tỉ lệ nghịch với tốc độ lưu thông bình quân của cùng một đơn vị tiền tệ. Tất cả tiền tệ trong lưu thông đều chỉ tiền kim loại, vì tiền kim loại có khả năng lưu giữ, có thể tự phát điều tiết lượng tiền tệ trong lưu thông, khiến cho nó thích ứng với lượng cần dùng thực tế. Cho nên, tiền giấy mà một quốc gia phát hành phải tương đương với tiền kim loại. Như vậy mới không xảy ra tình trạng lạm phát và giảm giá.”

“Cho nên?” Bynum hỏi.

“Trong khi hiện nay, hàm lượng bạc chúa trong loại tiền xu này lại vượt quá mệnh giá của bản thân nó, điều này có nghĩa là...”

https://thuviensach.vn

“Có nghĩa là chênh lệch lợi ích rất lớn.” Đôi mắt nhỏ và dài của Hassan lấp lánh ánh hào quang chiến thắng.

“Đại nhân Bynum vô cùng ngạc nhiên, trên thực tế mọi người có mặt ở đó bao gồm cả Hassan, không ai không ngạc nhiên cả.

“Nhưng chiêu lách kẽ hở của chính phủ này không phải là kế lâu dài.” Tôi nhếch miệng nói.”Nhưng tôi đã nghiên cứu rồi, với tình hình trước mắt, đây là cách kiếm tiền nhanh nhất.”

Cả căn phòng im phăng phắc, Hassan quay đầu nhìn Bynum. “Lập tức tìm người thử nghiệm.”

Bynum hạ giọng đáp: “Vâng.”

Nói rồi, hắn ta dẫn hộ vệ cảu mình đi, trước khi đi còn ngoái đầu nhìn tôi, gằn giọng nói: “Tiểu thư Abu quả nhiên thông minh hơn người.”

Tôi mỉm cười. “Cứ thử trước đa, còn chưa biết có thành công hay không.”

Hộ vệ của Hassan cũng lần lượt rời đi, ai cũng nhìn tôi rồi cười rất tươi. Khi trong phòng chỉ còn lạ tôi cà Hassan, tôi không cười nữa, thấp thỏm nói: “Hassan, cách này thực ra tôi biết từ lâu rồi nhưng không nói ra là vì không một chính phủ nào cho phép thị trường tiền tệ của mình xảy ra sơ suất lớn như vậy.”

“Ta sẽ chuẩn bị người chịu tội thay.” Hassan nói. “Mọi chi tiết dù nhỏ nhặt cũng sẽ được xử lí ổn thỏa, em yên tâm.”

“Sợ rằng một người chịu tội thay không đủ.” Tôi lắc đầu.

“Ta sẽ chuẩn bị đủ người chịu tội thay đẻ báo cáo với chính phủ.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng phu nhân Pei là bạn của anh mà.” Cuối cùn tôi nói ra nỗi lo lắng lớn nhất trong lòng. Nói cho cùng, cách này chính là đục khoét ngân khố của chính phủ Pakistan, mà phu nhân Pei lại là một thành viên trong đó.

Hassan quả quyết nói: “Mễ Lạp, những điều này em không cần lo lắng. Ngoài ra, em phải nhớ rằng đối với chính khách, khôn có tình bạn vĩnh cửu, chỉ co những người cùng chung lợi ích ở một thời điểm nhất định nào đó.”

Tôi im lặng.

“Vậy mà ta cứ tưởng em chỉ là thiên tài trong việc học ngoại ngữ thôi đấy.” Ngừng lại giây lát, anh ta đổi giọng, chân thành khen ngợi tôi.

Tôi cười gượng, cái này có gì đáng khen ngợi chứ, thủ đoạn bất chính suy cho cùng cũng là thủ đoạn bất chính thôi.

Bắt đầu từ hôm đó, lượng tiền xu nhanh chóng giảm bớt trên thị trường Pakistan, thậm chí có đợt hoàn toàn biến mất. Một lượng lớn tiền xu đột nhiên biến mất khiến chính phủ chú ý, nhanh chóng bắt tay điều tra. Ài tháng sau, một nhóm người trong đó chủ yếu là người Ấn Độ bị bắt, phía cảnh sát thu một lương lớn tiền xu trong nhà họ, sau đó toàn bộ những người này bị trục xuất về nước. Nghe nói việc này còn liên quan đến một quan chức cấp cao nào đó của chính phủ Zia-ul-Haq, vị quan chức đó ngay lập tức bị mất tín nhiệm, từ đó thất bại hoàn toàn trên chính trường.

Việc này gây xôn xao một thời gian dài, gần nửa năm sau đó, thị trường tiền tệ mới dần dần hồi phục, nhưng dần hồi phục tức là chính phủ tiến hành đúc tiền xu mới, với hàm lượng bạc bằng với mệnh giá của bản thân đồng tiền. Sau đó, chính phủ tuyên bố đã kiểm soát được tình hình, tôi không biết điều đó có thật không, chỉ biết là thoắt cái quân Muja đã được trang bị súng Maxim.

Ngoài ra, việc này còn ảnh hưởng đến sự lưu thông tiền tệ ở chợ đen Pakistan, thâm chí còn ảnh hưởng đến thị trường tiền tệ các nước lân cận.

https://thuviensach.vn

Nghe nói từ đó về sau, Peshawar có thêm một ngành nghề mới – tiền tệ chợ đen. Vì kính phục lòng can đảm, sự hiểu biết và khả năng nắm bắt thời cơ hiếm thấy của mấy người Ấn Độ bị trục xuất, những người giao dịch tiền tệ chợ đen đã xưng họ là tổ nghề. Câu chuyện này cùng với câu chuyện "chiếc quân bông" trở thành hai trong những truyền thuyết ở chợ đen Peshawar, được truyền từ người này sang người khác.

Đây đều là những chuyện xảy ra sau này, mà tôi cũng không quan tâm, nhưng bắt đầu từ hôm đó, thuộc hạ và đám hộ vệ của Hassan vui vẻ gọi tôi là "Abu cô nương", một số còn bắt chước Wata gọ tôi là "Abu" một cách thân thiết. Tôi nhận được sự yêu mến của tất cả mọi người trong nhà, chỉ có Bynum mỗi lần gặp tôi là vẫn giữ vẻ mặt hằm hè.

Hassan nói muốn mua một món quà tặng tôi và hỏi tôi muốn mua gì. Tôi liền đáp: "Đại nhân, anh giúp tôi nhiều như vậy, đây là việc nên làm, nhưng..." Anh lặng lẽ nhìn tôi, tôi cũng biết Pakistan hiện giờ rất hỗn loạn, nhưng ngoài anh ra, tôi thực sự không còn ai để cầu cứu."

Nắm chặt hai bàn tay trong ống tay áo, tôi nói giọng khẩn khoản: "Đại nhân, cầu xin anh, có thể điều vài thêm vài người đi tìm tin tức cảu bà Vương Bảo Ngọc không?"

Bà Vương Bảo Ngọc, mẹ của tôi, đã bị bắt cóc đến Pakistan, đến nay đã mất tích hơn một tháng.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Giăng Bẫy

Type: Huyền Đoàn

Mẹ tôi mất tích đúng một ngày trước khi Hassan cứu tôi ra khỏi tù. Sau khi gọi điện thoại cho Alice, tôi mới biết chuyện này.

Tất cả các cuộc gọi quốc tế ở Peshawar đều bị quân đội kiểm soát nghiêm ngặt, Hassan phải dùng đường truyền riêng của mình, khó khăn lắm mới giúp tôi kết nối được với Hàng Châu. Cuộc điện thoại đầu tiên, tôi gọi cho Alice, vốn định thăm dò tin tức ở nhà, vì dù sao cũng đã lâu không liên lạc, tôi hơi lo lắng về tình hình của mẹ tôi, không ngờ lại nghe được tin động trời như vậy.

Kể từ khi tôi đi Pakistan, Alice cứ hai tuần lại đến thăm mẹ tôi một lần, gắng hết sức nói đỡ cho tôi. Mỗi lần con bé đến, mẹ tôi đều đợi sẵn ở nhà, nhưng lần đó thì không, vài ngày sau, Alice lại đến nhưng vẫn không thấy mẹ tôi đâu. Sau đó, Alice báo cảnh sát, họ phá cửa xông vào nhà, toàn bộ tài sản, đồ đạc vẫn còn, hàng xóm, người thân, bạn bè, những nơi bà thường hay lui tới, đều tìm cả, nhưng không thấy. Không ai biết bà đã đi đâu.

Hơn nửa năm nay không có tin tức của tôi, Alice đã lén liên lạc với Muri, biết tôi đã đến Peshawar, biết tôi có vài rắc rối, nhưng không gặp trở ngại gì. “Không gặp trở ngại gì lớn” rõ ràng chỉ là lời an ủi của Muri, nhưng đúng là tôi vẫn còn sống. Thậm chí Muri còn lén nói cho Alice biết là có một thế lực rất lớn khác đang ngầm bảo vệ cho tôi, cho nên Alice mới tạm yên lòng, không ngờ bà Vương Bảo Ngọc lại vô cớ mất tích. Kiểm tra nhà cửa, tất cả đều không suy suyển, chỉ thiếu một thứ: hộ chiếu. Ngay sau

https://thuviensach.vn

đó, Alice đã tìm mọi cách để liên lạc với Muri. Nhưng lần này, Muri không biết gì cả, chỉ bảo với con bé rằng tôi đã an toàn, chắc sẽ sớm liên lạc với nó. Không ngờ phải đợi rất lâu tôi mới gọi được cho Alice.

Nhận được điện thoại của tôi, Alice tỏ ra rất kích động, hỏi có phải "mụ đàn bà chết tiệt đó" làm không, còn nói sẽ đi tìm Ngô Chung hỏi cho ra lẽ. Tôi chưa kịp giải thích thì đã nghe thấy một hồi dài những tiếng "tút tút". Con bé này vẫn hấp tấp và nóng nảy như trước! Vậy là cuộc điện thoại đầu tiên từ sau khi ra tù của tôi đã kết thúc chóng vánh như vậy.

Sau khi cúp điện thoại, tôi loạng choạng đứng lên lấy nước uống. Thực ra không phải tôi khát nước mà chỉ muốn làm một việc gì đó để quay lưng về phía Hassan. Tôi không muốn anh ta nhìn thấy biểm cảm bơ vơ, phẫn nỗ, hoang mang, và quan trọng hơn là nỗi sợ hãi trên mặt mình. Phút chốc, trong đầu tôi hiện lên vô vàn ý nghĩ, lại dường như chỉ là một khoảng trống rỗng vô bờ bến,

Hassan đứng phía sau, gọi tên tôi. Tôi giả vờ như không nghe thấy, nước tràn qua miệng cốc, chảy xuống bàn mà tôi cũng không biết, cuối cùng chiếc cốc thuỷ tinh mất thăng bằng, đổ ụp xuống. Hassan định bước tới, tôi liền co rúm người lại. Vẫn quay lưng về phía anh ta, tôi nói: "Hassan, anh đừng tới đây, đầu óc tôi rất hỗn loạn, tôi muốn cầu xin anh một việc, tôi muốn…"

Anh ta nhanh nhẹn nói: "Được."

Tôi quay đầu lại, ngẩn người nhìn anh ta. "Anh còn chưa biết tôi muốn cầu xin việc gì mà."

"Em muốn ta giúp em tìm mẹ. Ta hứa bằng mọi giá sẽ giúp em."

Tôi thực sự chấn động: "Đại nhân, như vậy có nghĩa là anh sẽ phải chống lại Laila và Liên minh Phương Bắc đấy,"

https://thuviensach.vn

“Em không nói ta cũng sẽ giúp em. Nhưng sao em biết vụ bắt cóc này do Liên minh Phương Bắc, do Laila làm?”

“Nếu không pgải cô ta thì là ai?” Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Hassan. “Anh biết điều gì đó phải không? Hãy nói cho tôi biết!”

Anh ta đặt tay lên vai tôi, nói: “Mễ Lạp, ta đã từng dạy em, đứng trước kẻ thù càng mạnh thì càng phải bình tĩnh, không được nổi loạn.” Tuy giọng nói của anh ta rất lạnh lùng, nghiêm nghị, nhưng tôi vẫn cảm nhận được một chút dịu dàng trong đó. Sự dịu dàng này khiến cho phòng tuyến mà tôi cố gắng cầm cự gần như sụp đổ, khoé mắt tôi bỗng nóng hổi, phải chớp mắt liên hồi mới kìm được không oà khóc.

Tôi nói: “Nhưng ngoài cô ta ra, không còn ai thù ghét tôi đến mức đó cả. Không, Hassan, anh đang bênh vực Laila. Nhất định là cô ta, ngoài cô ta ra, không còn ai ác động như vậy!” Tôi gào lên.

“Có thể không phải vì ân oán cá nhân mà là vì lợi ích lớn hơn.”Anh ta chậm rãi nói với giọng lạnh lùng.

Thật ra Hassan đang nói gì, tôi đều không nghe thấy, vì đầu óc tôi đang hỗn loạn vô cùng. Cảm giác duy nhất đến từ bàn tay của anh ta, ấm áp và mạnh mẽ, lòng bàn tay có vết chai thô ráp nhưng khiến người ta cảm thấy yên lòng. Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, người đàn ông này là chỗ dựa duy nhất, niềm hi vọng duy nhất của tôi lúc này. Thế rồi tôi quỳ xuống.

Hassan kinh ngạc, định đỡ tôi dậy nhưng tôi nhất quyết không động đậy.

“Đại nhân, chỉ cần anh cứu được mẹ tôi, nếu anh muốn có tôi…” Tôi nghiến răng, nói: “Tôi đồng ý lấy anh.”

“Mễ Lạp!” Anh ta kinh ngạc, sau đó nổi giận đùng đùng, trong giây lát tôi tưởng mình sẽ bị mắng cho một trận, nhưng giây lát sau, anh ta kìm nén cơn giận, xách tôi lên dễ dàng như xách cổ một con gà. Anh ta ấn người tôi

https://thuviensach.vn

xuống giường, cúi người nhìn vào mắt tôi, nói: “Yên tâm, ta sẽ gắng hết sức tìm mẹ em.”

Môi tôi khẽ run rẩy.

“Còn về chuyện cưới xin, ta không muốn miễn cưỡng, nếu không phải tự nguyện, em sẽ lại bỏ trốn.” Nói đến đây, anh ta nghiêm mặt lại: “Ta sắp phải ra trận, không có thời gian chạy khắp nơi để bắt em về. Ta chỉ có một yêu cầu, Mễ Lạp, trước khi tìm thấy mẹ em, em có thể sống bình thường được không?”

Tôi cắn chặt môi, gật đầu,

“Ngoài ta ra, không được nói chuyện với bất kì ai.” Anh ta vừa nói vừa khẽ chạm vào mặt tôi.

Sau cuộc trò chuyện này không lâu, tôi đã đến chợ đen Peshawar mua Isa. Sau hôm đó, vì sức khoẻ không ổn lắm, nên tôi luôn ngoan ngoãn ở trong nhà. Nhưng mặc kệ Hassan đã dặn đi dặn lại, tối nay, tôi vẫn trèo cửa sổ ra ngoài. Tôi sợ càng để lâu thì càng khó tìm hiểu được chân tướng sự việc, hơn nữa, sức khoẻ giảm sút cũng khiến tôi không thể đợi thêm được nữa.

Đêm nay, trời quang mây tạnh, tầm nhìn khá tốt. Những dãy núi tuyết ở phía xa, nhà thờ Hồi giáo với nóc nhà hình củ hành tây, trong đêm tối đều hiện lên khá rõ rệt, càng làm tăng thêm sự vắng vẻ ở khi chợ đen. Không còn những đám người nối đuôi nhau ra vào các cửa hiệu, chợ đen trở nên vô cùng tan hoang, khắp nơi đều và rác là lều lán lộn xộn, vải bạt tầng tầng lớp lớp, cơ hồ che mất cả bầu trời đêm.

Trong thời gian tôi bị bệnh, Peshawar đã mở lại cuộc bầu cử dân chủ đã tạm dừng cách đây mười hai năm, phu nhân Pei là người đại diện cho Đảng Nhân dân.

https://thuviensach.vn

Hassan gọi phu nhân Pei là “người phụ nữ kiên nghị nhất trên mảnh đất được thống trị bởi đạo Hồi.”, mỗi lần nhắc đến bà ta, giọng điệu anh ta đều vô cùng tôn kính. Nhưng tôn kính không đồng nghĩa với việc có cùng lập trường chính trị, trong khi lập trường chính trị khác nhau, rất khó trở thành chiến hữu trong cùng một chiến hào.

“Ta hi vọng trong thời gian tới, em sẽ ở yên trong phòng, đặc biệt là không được ra ngoài vào buổi tối.” Sau khi kể với tôi về việc bầu cử, anh ta đã dặn dò như vậy.

“Tôi sẽ cẩn thận.” Tôi nói.

Anh ta đang cắm cúi xem công văn, nghe thế liền ngẩng đầu lên: “Có rất nhiều chuyện không phải em cẩn thận là có thể tránh được.”

Ở lâu cùng người đàn ông này, tôi dần dần cũng hiểu được một chút tính cách của anh ta. Anh ta không nói nhiều nhưng một khi đã nói thì hiếm khi vòng vo tam quốc mà luôn đi thẳng vào vấn đề. Nhưng tôi không thể chỉ ngồi đợi được.

“Là vì cuộc bầu cử sao?” Tôi hỏi dò.

“Ừ.”

“Tại sao?”

Anh ta nhíu mày. Nhíu mày chứng tỏ đại nhân Hardel bắt đầu thấy khó chịu. Nhưng tôi vẫn không sợ, nói: “Ở đất nước của tôi, bầu cử là một việc được cả nước chào mừng.”

Cuối cùng, Hassan cũng bỏ tập công văn trong tay xuống, nói: “Nhưng ở Pakistan, bầu cử gần như là ngòi nổ cho mâu thuẫn.”

https://thuviensach.vn

Tôi thở dài, đúng là rất nhiều việc đều không có lí do, chẳng qua là lịch sử bất đồng nên cách sống và cách nghĩ cũng bất đồng.

Người Anh đã mang theo cả chế độ bầu cử đến đất nước này và có vẻ nó không phù hợp với một quốc gia coi bộ tộc Pashtun và gia huy là tiêu chí đoàn kết như Pakistan.

Cả khu chợ đen, hình như chỉ có quán ăn Tala là không chịu ảnh hưởng của cuộc bầu cử, chiếc đèn xoay treo trên cửa ra vào vẫn giống như ma trơi, đung đưa trước gió.

Len qua đám khách hàng đang ba hoa khoác loác, tôi tiến về phía quầy rượu, anh chàng trong quầy ngẩng đầu lên hỏi: “Tiểu thư, cần gì không?” Anh chàng này trông rất lạ, không phải người mà tôi đã gặp vào lần trước đến đây.

Tôi đưa cuộc tiền trong tay ra, hỏi: “Ở đâu có bán lam băng?”

Anh ta lập tức toét miệng cười, nháy mắt đã thu tiền về, đáp: “Tiểu thư là người mới thì phải, trên thị trường không thể mua được lam băng, nhưng nếu là hoàng băng thì đi ra phía sau là mua được.”

“Đi ra phía sau?”

Anh ta chỉ vào lối đi bên cạnh quầy rượu: “Đúng vậy, cô đi ra phía sau là sẽ nhìn thấy.”

Tôi bước vài bước, quay đầu lại, thấy anh ta đang dặn dò đồng nghiệp điều gì đó, vừa nói vừa nhìn theo bóng tôi. Thấy tôi đột nhiên quay đầu lại, anh ta tỏ ra hoang mang, tôi hỏi anh ta Brown – brown là gì, anh ta đáp là thuốc súng. Hồng băng là hỗn hợp của thuốc súng và bột anh túc. Hoàng băng là hỗn hợp của thuốc súng và heroin. Còn lam băng là hỗn hợp của thuốc súng và methamphetamine(*)

https://thuviensach.vn

(*)Một chất kích thích hệ thần kinh trung ương rất mạnh

Không ai biết người đầu tiên đem trộn hai loại bột với nhau tạo ra thứu thuốc biến thái này là ai, chỉ biết khi từng vùng đất dần dần bị tàn phá, từng ngôi làng lần lượt bị chiến tranh thiêu rụi, thuốc phiện bắt đầu tràn lan, Từ binh sĩ đến tiểu thương, cai ngục, từ người già đến phụ nữ yếu ớt, chỉ cần cảm thấy mệt mỏi, thù hận hay tuyệt vọng, họ sẽ hít thuốc phiện. Cõ lẽ vì giá thuốc phiện nguyên chất rất đắt nên các loại hỗn hợp chất gây nghiên đã ra đời từ lúc nào không hay.

Không ai biết ca,r giác của tôi đi khi đoán được bản thân mình đã trở thành một con nghiện là như thế nào, thậm chí ngay bản thân tôi cũng không biết. Hoặc có thể nói là tôi hoàn toàn không có phản ứng gì, cơ thể tôi từ từ bị sự tê dại khuất phục, cùng với cảm giác nhục nhã và sợ hãi. Tôi quay người như một cái máy, theo lời hướng dẫn của anh chàng đó, đi ra phía sau quán ăn, từng bước vứt bỏ những kí ức về tình yêu, hi vọng về sự ngay thẳng.

Bóng tối như dòng thuỷ triều đen kịt, từ từ nuốt chửng tôi.

Phía sau quán ăn là một con ngõ nhỏ ít người qua lại, hai bên là các toà nhà cổ. Tôi không biết “phía sau” mà anh chàng kia nói là ở đâu nhưng vừa ló đầu ra khỏi quán, bên tai đã vang lên tiếng người nói, sau đó đầu tôi đau nhói một cái và tôi ngã xuống đất. Trước khi ngã, hình ảnh cuối cùng mà tôi nhìn thấy chính là gương mặt buồn bã của Muri.

Tôi có chút bất ngờ, cứ tưởng mình thường xuyên nghênh ngang xuất hiện ở chợ đen thì người ra tay sẽ là cô ta, không ngờ lại là Muri. Trong chốc lát, đầu tôi hiện lên vô vàn ý nghĩ, người đàn ông này là cánh tay đắc lực của tập đoàn Công nghê quân sự Ngô Thị ở Pakistan, vì mối quan hệ với Alice, Muri thậm chí còn có chút bảo vệ tôi, lần này, anh ta đã nghe lệnh ai mà tấn công tôi? Ngô Chung sao?

https://thuviensach.vn

Tôi ngả thẳng vào một vũng bùn đầy tuyết, mặt ép xuống. Muri vội vã xoay đầu tôi lại, sau đó kiểm tra xem tôi còn thở hay không, hành động không hề có chút sát khí nào, ngược lại có vẻ hơi lo lắng. Tôi càng thấy khó hiểu, không thể đoán được ý đồ của anh ta, chỉ biết anh ta không có ý định giết tôi, bèn quyết định chờ xem thế nào. Tôi nín thở, tay phải nắm chặt con dao Skija, nằm im trong vũng bùn.

Muri lấy áo phủ lên người tôi, sau đó vác tôi lên vai như vác một chiếc bao tải, nhưng không hiểu sao vừa định bước đi thì anh ta đột nhiên khựng lại, thu chân về. Tôi hé mắt, chỉ nhìn thấy hai bóng người đen sì xuất hiện trong đêm tối.

Hai bóng đen đó gần như bị bóng tối che khuất hoàn toàn, một người phụ nữ dong dỏng cao và một người đàn ông lạ mặt. Cả hai đều im lặng.

Người phụ nữ dong dỏng cao này chính là Laila. Thấy cô ta cuối cùng cũng xuất hiện, mối hận thù đè nén trong lòng tôi lập tức trào lên. Laila và người đàn ông từ từ bước ra khỏi bóng tối, đến lúc này, tôi mới nhìn thấy trên vai người đàn ông kia là một khẩu AK 47, họng súng chĩa về phía Muri.

Laila liếc mắt nhìn tôi, chậm rãi hỏi: “Muri, muộn thế này anh còn vác theo một người muốn đi đâu?”

Muri đáp: “Bạn tôi không khoẻ, tôi đưa cô ấy về nhà.”

“Vậy sao? Sao tôi cảm thấy người bạn này trông quen quen, có thể cho tôi xem mặt cô ấy không?”

Muri từ chối: “Xin lỗi tiểu thư, người bạn này của tôi không muốn gặp ai hết.”

“Không muốn gặp ai hay là không thể gặp ai?”

https://thuviensach.vn

Muri không nói gì nữa, sa sầm mặt, đặt tôi xuống đất. Giọng Laila đầy vẻ khiêu khích, còn cả họng súng đen sì kia nữa, cô ta không cho phép ai cãi lời mình.

Quả nhiên, sau khi nhìn kĩ mặt tôi, Laila sầm mặt, hỏi: “Không biết muộn thế này anh còn muốn đưa Ngải Mễ Lạp đi đâu?”

Muri đáp: “Cậu Hai muốn Ngải cô nương quay về Trung Quốc.”

Laila cười ha hả: “Là cậu Hai muốn hay Muri anh muốn lấy lòng Alice mà tự mình quyết định vậy?”

Lời này vừa thốt ra, người kinh ngạc nhất là tôi, dù biết Muri thích Alice nhưng tôi không ngờ vì cô ấy, anh ta có thể làm chuyện này.

Giọng nói của Laila mặc dù rất nhẹ nhưng vẫn rành mạch, có thể thấy cô ta kiềm chế cảm xúc rất tốt. “Chị em nhà họ Ngải quả nhiên tuyệt sắc khuynh thành, ngay cả anh cũng vì họ mà phản bội Ngô Thị, có điều không biết Alice có hiểu được tâm tư sâu nặng này của anh không?”

Muri không bận tân đến lời khiêu khích của cô ta, chỉ hạ giọng nói: “Tiểu thư Laila, ngay cả khi Ngải cô nương về nước thì cô ấy đã thành ra thế này, nào có thể tranh giành cậu Hai với cô được nữa.”

“Cho nên anh mới nẫng tay trên của tôi, định nhân lúc thần không biết quỷ không hay để đưa Ngải Mễ Lạp rời khỏi Peshawar, đúng không?”

“Hà tất phải đuổi cùng giết tận, tiểu thư Laila.”

Laila lạnh lùng đáp: “Tôi có đuổi cùng giết tận hay không, hình như không tới lượt anh nhắc nhở.”

Muri im lặng, nhưng khi Laila chất vấn, anh ta liếc nhìn tôi và khẽ thở dài. Đây là tiếng thở dài cuối cùng của anh ta trên cõi đời này vì ngay lập

https://thuviensach.vn

tức, một tiếng "pằng" vang lên, đó là tiếng viên đạn trong súng giảm thanh găm vào thịt. Muri từ từ ngã xuống đất như một cảnh quay chậm, tiếng thét kinh hãi của Laila vang lên trước tiếng thét của tôi chỉ khoảng nửa giây, may mà cô ta đang bận trách mắng ta xạ thủ ở bên cạnh đã tự ý nổ súng nên không nghe thấy tiếng thét nửa chừng của tôi.

"Đó là lời căn dặn của Sumy phu nhân." Tay xạ thủ đáp, không chút sợ sệt trước những lời mắng mỏ của Laila. Hắn vừa nói vừa đi vòng qua người Laila đến bên cạnh Muri, cúi xuống kiểm tra kĩ rồi mới bước về phía tôi.

"Anh muốn làm gì?" Laila hỏi, giọng có chút hoảng loạn.

Không kìm được, tôi lại hé mắt ra, chỉ thấy Laila giang hai tay đứng trước mặt tôi, như muốn ngăn cản tay xạ thủ đó. Hắn nói: "Tiểu thư, Sumy phu nhân nói làm việc không được do dự, mềm lòng."

"Không phải là tôi do dự mềm lòng, nhưng nếu cô ta chết. Lâm…"

"Cậu Hai sẽ làm thế nào? Người đã chết rồi, dù có yêu đến mấy rồi cũng sẽ quên thôi."

"Nhưng cô ta đã thành ra bộ dạng này rồi…" Cô ta hạ giọng, nói.

"Thành ra bộ dạng này thì sao chứ? Trong lòng cậu Hai chẳng phải vẫn luôn có cô ta sao?" Tay xạ thủ này chắc hẳn rất có vai vế nên mới dám dùng giọng điệu hung hăng như vậy với Laila. "Tiểu thư nên biết, ngay cả lam băng cũng không phải không có thuốc chữa. Nếu như Hardel đồng ý cho cô ta dùng cỏ Catha, cô có dám đảm bảo cậu Hai sẽ không đi cướp người nữa không?"

Cỏ Catha? Đây là lần thứ ba tôi nghe thấy cái tên này. Lần trước ở quán Tala, Lâm hỏi Hassan có cho tôi dùng cỏ Catha không, lúc đó tôi hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì? Đầu óc tôi rối như mới bòng bong, chuyện này

https://thuviensach.vn

rốt cuộc là thế nào? Sao Laila lại muốn cứu tôi? Lẽ nào tôi đã hiểu nhầm, người luôn muốn tôi biến mất khỏi cõi đời này không phải là cô ta?

Laila im lặng, tay xạ thủ hỏi: “Vậy tiểu thư hà tất phải đuổi theo, lúc nãy cứ để Muri cứu cô ta đi cho xong.” Ngừng một lát, hắn lại nói tiếp: “Lẽ ra tôi không nên nói những lời này, nhưng tiểu thư đính hôn đã một năm rồi, vậy mà cậu Hai vẫn không chịu kết hôn cùng cô, vì điều gì, có cần tôi nói ra không? Ngày nào cô gái này chưa chết, ngày đó cô ta còn chen ngang giữa cậu Hai và tiểu thư. Lẽ nào tiểu thư định suốt đời làm vị hôn thê trên danh nghĩa của cậu Hai sao?”

Laila bắt đầu do dự.

“Tôi biết tiểu thư lo lắng nếu cậu Hai biết khi cô gái này chết, cô cũng có mặt tại hiện trường, như thế sẽ khó mà giải thích. Tiểu thư yên tâm, cô có thể đi trước, sau khi xử lí sạch sẽ, tôi sẽ đuổi theo cô.”

“Nhưng…”

“Ngoài phu nhân ra, tôi sẽ không nói chuyện tối nay với bất kì ai. Tôi xin thề trước Thánh Allah!”

Hơi thở nặng nề và tiếng bước chân của Laila dần rời xa.

Do tầm nhìn hạn chế, tôi không biết Laila đi về hướng nào. Wata đi đằng sau sẽ xử lí cô ta, kẻ khiến tôi lo lắng bây giờ chính là tên xạ thủ. Đợi Laila đi khuất, hắn lập tức cúi xuống, con dao găm trong tay loé lên một tia sáng lạnh lùng, hắn muốn tôi chết một cách nhanh chóng.

Tôi chống một tay xuống đất, bất ngờ bậy dậy, con dao Skija trong tay phi thẳng về phía cổ của đối phương. Những lời đối thoại vừa nãy của bọn chúng khiến lòng tôi càng thêm phẫn nộ, lần ra tay này chính là một chiêu trí mạng. Chỉ nghe thấy một tiếng “xoẹt” rất nhẹ như tiếng vải rách, nhưng

https://thuviensach.vn

thứ thực sự bị rách lại chính là động mạch cổ của tay xạ thủ. Một dòng chất lỏng màu đỏ thẫm trào ra từ vết cắt, ào ạt như một dòng suối.

Con dao găm của tay xạ thủ rơi xuống đất, hắn ngây ra vài giây, nét mặt cực kì ngỡ ngàng, sau đó thì gục xuống cách chỗ tôi chưa đầy hai mươi phân. Máu của hắn bắn lên cả vạt áo và chân tôi. Tôi đứng ngây ra như trời trồng. Vậy là tôi đã giết người rồi, theo đúng nghĩa đen, tôi đã lấy mình làm mồi nhử, dụ kẻ thù vào bẫy. Lúc này, ngọn lửa giận trong lòng đã dần lụi tắt, chỉ còn lại sự ghê tởm mà tôi dành cho chính bản thân mình. Trước đây, tôi đã hùng hồn, tỏ vẻ đạp đức thế nào khi nói với Lâm rằng những hận thù và phẫn nộ có một ngày sẽ huỷ hoại anh, giờ nghĩ lại những lời đó, lại ngoảnh đầu nhìn thi thể của Muri và tay xạ thủ ở dưới chân, tôi cảm thấy mình đúng là một kẻ giả tạo vô cùng. Cuối cùng, tôi đã hiểu ra nhận thức sai lầm suốt hai mươi sáu năm qua của mình. Hoá ra tôi không phải loại người yếu đuối, chỉ biết nhẫn nhục, chịu đựng, hoá ra bản chất tôi không phải là một người phụ nữ hiền lành, dịu dàng, mà tôi là một kẻ tâm địa hẹp hòi, có thù phải báo và sẵn sàng làm tổn thương kẻ khác.

Khi Wata vác Laila chạy đến thì nhìn thấy tôi một tay chống tường, một tay ôm ngực, không ngừng nôn khan. Laila sợ hãi trừng mắt hết nhìn tôi lại nhìn thi thể đầy máu của tay xạ thủ, miệng cô ta bị nhét một thứ gì đó, chỉ có thể phát ra tiếng kêu ư ứ.

Wata hốt hoảng hỏi: “A…Abu, có sao không? Người này chết rồi sao? Tôi còn sợ không đến kịp.” Nói rồi, anh ta ném Laila sang một bên, cầm dao găm, nhảy đến bên cạnh xác của tay xạ thủ, bồi thêm vài nhát lên ngực hắn, vừa đâm vừa chửi: “Muốn giết Abu nhà tao ư? Trước hết phải hỏi xem tao ó đồng ý hay không chứ! Mày coi tao là bù nhìn à, coi đại nhân nhà tao là bù nhìn à?”

Khó khăn lắm tôi mới dứt cơn buồn nôn, nhìn thấy cảnh này, ruột gan lại như lộn nhào cả lên: “Đừng đâm nữa!” Tôi khó nhọc nói: “Tìm thứ gì đó đắp lên người Muri, sau đó về nhà anh.”

https://thuviensach.vn

Wata đáp “vâng” rồi nhìn quanh, không tìm được thứ gì thích hợp, bèn cởi áo khoác ngoài của mình ra đắp lên thi thể Muri.

Tâm trạng tôi ít nhiều có chút buồn bã, vì Muri là người Pakistan đầu tiên mà tôi quen, không ngờ cuộc sống của anh ta lại kết thúc nhanh nhưu vậy, hơn nữa lại là vì tôi. Sau khi xử lí qua thi thể của Muri, tôi và Wata đi nhanh ra khỏi ngõ, lén vào một căn nhà. Căn nhà này nằm ở phía bên kia con ngõ, vốn là một lò rèn mà mấy ngày trước, tôi đã bảo Wata thuê lại, ban ngày vẫn kinh doanh như bình thường nhưng buổi tối, nó thuộc về chúng tôi. Đúng là một nơi yên tĩnh lí tưởng để hỏi cung. Tôi đã đoán trước là cô ta sẽ ra tay mà. Tôi đến Tala thường xuyên như vậy, hung hăng đòi mua đàn ông như vậy, lại còn ôm ấp Lâm giữa chốn đông người, tất cả chính là để dụ rắn ra khỏi hang.

Vừa vào nhà, Wata đã nhenh nhẹn treo hai bàn tay bị trói của Laila lên, sau đó lấy cho tôi một chiếc ghế, đặt trước mặt Laila, rồi đứng sang bên cạnh, sắp xếp các loại khí giới rèn sắt cổ quá, tiếng kim loại va vào nha loảng xoảng. Laila quần áo rách bươm, đầu tóc rối bù, nhìn các dụng cụ trong tay Wata, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

“Laila, lâu rồi không gặp?” Tôi nói

Miếng giẻ bịt miệng Laila đã được lấy ra nhưng cô ta không hề lớn tiếng gào thét, có lẽ biết rằng có kêu cứu cũng chẳng ích gì. Cô ta nhìn tôi chằm chằm một lúc mới mở miệng nói: “Cô đã giết người!”

Không ngờ câu đầu tiên của cô ta lại là câu này, tôi hơi sừng sỡ, sau đó bình thản đáp: “Đúng vậy.”

Wata nói: “Abu, đừng phí lời với cô ta, mau hỏi bà Vương Bảo Ngọc ở đâu.” Ngoài Hassan, Wata là người duy nhất biết mẹ tôi bị bắt cóc.

Laila liếc nhìn anh ta, cất giọng đầy mỉa mai: “Tưởng hỏi cái gì thì tôi sẽ trả lời cái đó sao, anh cũng thật…”

https://thuviensach.vn

Không để cô ta nói hết câu, Wata đã bước lên túm chặt lấy cổ tay cô ta, "rắc" một tiếng, cánh tay phải của cô ta đã bị bẻ gãy. Laila, thét lên một tiếng, đau đớn tưởng như sắp ngất. Tiếp sau, Wata lại đổ chậu nước đá đã chuẩn bị sẵn lên người cô ta. Hiện giờ, nhiệt độ ban đêm vẫn dưới không độ, tôi có thể loáng thoáng nhìn thấy mấy cục đá nổi bồng bềnh trên mặt nước. Nước lạnh hắt lên người, cảm giác như thể ngàn mũi tên đâm vào tim, nhưng lại khiến Laila không nhất đi được.

Wata lạnh lùng nói: "Cô nương nhà ta hỏi cô cái gì thì cô hãy trả lời cái đó, không trả lời, ta sẽ không khách sáo bẻ nốt cánh tay kia của cô, sau đó là chân, tiếp theo là gương mặt xinh đẹp này! Hiểu chưa hả?"

Tôi ở bên cạnh nhìn mà cũng bất giác sợ rúm người lại. Tôi biết mãi sau này Wata mới đi theo Hassan nên anh ta không có ấn tượng gì về Laila, nhưng dù sao Laila cũng là một cô gái xinh đẹp, vậy mà anh ta nỡ lòng hành hạ như vậy. Nhưng cũng không trách được Wata, không vì người phụ nữ này, anh ta cũng không cần phải ngồi tù cùng tôi suốt bảy tháng trời.

Dù đau đến chết đi sống lại. Laila vẫn tỏ ra cao ngạo, nói: "Vương Bảo Ngọc, mẹ cô chứ gì? Bà ta chết rồi!"

Wata thụi một cú vào bụng Laila, khiến người cô ta lập tức cong lại như một con tôm, anh ta lạnh lùng nói: "Nếu bà Vương Bảo Ngọc chết rồi, tối nay cô cũng đừng hòng sống nữa."

Laila vẫn cứng miệng, nói: "Ra tay đi!"

Wata bị cô ta chọc tức, định đánh nữa, nhưng tôi đã kịp thời ngăn lại. Tôi đưa tay điều chỉnh đèn để ánh sáng chiếu thẳng vào người mình, sau đó từ từ bỏ mạng che mặt xuống, nói: "Laila, ngẩng đầu lên nhìn tôi." Từ khi ra tù, bất luận đi đâu tôi đều đeo mạng che mặt, lúc nhìn thấy mặt tôi, Laila không khỏi thét lên sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Đợi cô ta hét xong, tôi mới chậm rãi nói: “Tôi hỏi cô một câu, cô hãy trả lời một câu. Nếu không tôi sẽ khiến cô giống như tôi, mọi nỗi nhục cô gây ra cho tôi, tôi sẽ hoàn trả đầy đủ.”

Khuôn mặt cô ta trở nên trắng bệch, cuối cùng cô ta nói: “Cô muốn biết điều gì?”

“Mẹ tôi đang ở đâu?”

“Không biết.”

Wata lập tức đè cánh tay còn lại của Laila xuống, cô ta giận dữ hét lên: “Tôi thực sự không biết. Từ năm ngoái tôi không hề rời khỏi Pakistan, làm sao có thể sang Trung Quốc bắt cóc mẹ cô được.”

“Vậy tại sao cô biết mẹ tôi bị bắt cóc tới Pakistan?”

Cô ta cắn môi.

Wata gào lên: “Nói!”

Laila nói: “Ngải Mễ Lạp, nếu cô giết tôi, cô và Lâm vĩnh viễn không thể ở bên nhau được, cô có tin không?”

“Cô nương nhà tôi đương nhiên là sẽ ở bên cạnh đại nhân nhà tôi, tên Lâm đó là cái thá gì?” Wata nói rồi liếc mắt nhìn tôi.

Tôi chỉ lạnh lùng nói: “Wata, vẽ một bông hoa lên mặt tiểu thư Laila đi.” Dùng Lâm để uy hiếp tôi ư? Bây giờ, nó đã chẳng còn tác dụng đối với tôi rồi.

Wata đáp với vẻ phấn khởi: “Vâng!”

Laila lại hét lên: “Ngải Mễ Lạp, cô dám sao?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là dám. Laila, tôi chỉ muốn tìm hiểu những chuyện mà tôi muốn biết, đừng lôi những người không liên quan vào, tôi không có đủ kiên nhẫn đâu.”

Cô ta nhìn tôi như nhìn một người xa lạ.

“Cô nói cô không biết chuyện của mẹ tôi, tôi làm sao tin cô được đây?

“Bởi vì điều đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả.” Cô ta nói.

Cô ta nói đúng, đây cũng là điều tôi nghĩ mãi không hiểu. Nói cho cùng hận thù giữa tôi và cô ta là vì Lâm, tại sao cô ta phải bắt cóc mẹ tôi? Lẽ nào muốn dùng mẹ tôi để uy hiếp tôi? Việc này thực sự là không cần thiết.

Laila tiếp tục: “Ngải Mễ Lạp, tôi chỉ muốn cô biến mất khỏi thế giới này, mẹ cô thế nào không liên quan đến tôi.”

“Nói như vậy, việc đẩy tôi vào tù đúng là do cô sắp đặt?”

Cô ta im lặng, Wata vung tay cho cô ta một cái bạt tai. Lập tức có máu chảy xuống từ khoé miệng cô ta. Tôi nhói mày, không hiểu sao tối nay Wata lại nóng nảy như vậy.

Quay sang Laila, tôi nói tiếp: “Cô có chối cũng vô ích thôi. Ngày tôi bị bắt đến nhà tù Peshawar, tôi đã nhìn thấy cô ở trên phố, nếu không tôi thực sự không ngờ rằng trên đời này lại có người phụ nữ lòng dạ độc ác như cô.”

Lần này, cô ta im lặng.

“Người tới sở cảnh sát gặp Jiahan cũng chính là cô phải không? Nhưng tôi không hiểu tại sao cô lại đẩy cả Jiahan vào nhà tù.”

Khi nhắc đến Jiahan, ánh mắt Laila có phần bối rối. “Jiahan là ai?”, cô ta hỏi.

https://thuviensach.vn

Wata lại định chen ngang nhưng bị tôi chặn lại.

“Đúng, tôi dụ cô đến Changga, cũng chính tôi bắt cô đến đồn cảnh sát Changga, nhưng tôi không biết Jiahan nào cả.” Laila nói tiếp.

Tôi và Wata đưa mắt nhìn nhau, cô ta không biết Jiahan ư? Vậy người phụ nữ lôi Jiahan ra khỏi đồn cảnh sát và tống cô ta vào nhà tù Peshawar là ai? Lẽ nào còn có một người phụ nữ khác? Trong đầu tôi thoáng hiện lên một hình ảnh, lẽ nào là…

“Nếu cô có bản lĩnh lớn như vậy, tại sao không cho tôi biến mất ngay ở Thượng Hải? Tại sao còn tốn công dụ tôi tới đây?” Tôi tiếp tục hỏi.

Cô ta nhìn tôi với vẻ khinh thường, tròng mắt như thể sắp toé lửa.

“Là cô không đủ khả năng hay thực ra cô không dám để tôi chết? Cô sợ “ném chuột vỡ bình”, sợ Lâm chứ gì?”

Tôi vừa nhắc đến Lâm, Laila đã tỏ ra vô cùng kích động. “Tôi mà lại không dám sao?” Cô ta gào lên: “Sao cô không chết đi, Ngải Mễ Lạp, cô cướp chồng của người khác mà vẫn còn hùng hồn vậy, thật vô liêm sỉ!” Dứt lời, cô ta nhổ nước bọt vào mặt tôi.

Không đề phòng, tôi không tránh kịp. Wata tức điên, vung tay định đánh cô ta, tôi ngăn lại, sau đó đưa tay lau nước bọt dính trên má, chậm rãi nói: “Laila Sayer Mufti, cô là người Pashtun, sinh ra trong một gia đình địa chỉ giàu có ở Sindh, từ nhỏ đã có đính ước với Hassan Naboo Hardel, cũng là người của một gia tộc danh giá, nhưng buổi tối trước ngày cử hành hôn lễ, cô lại bỏ trốn cùng Ngô Thiên Kỳ, người bạn thân nhất của chồng mình. Trong quá trình truy đuổi, Ngô Thiên Kỳ bị biết chết, cô may mắn trốn thoát, sau đó lại bám lấy em trai của anh ta là Ngô Thượng Lâm. Giờ đây, cô quay trở lại Pakistan với tư cách là vị hôn thê của Ngô Thượng Lâm. Chà hà, kĩ nữ nổi tiếng nhất ở Tala cũng không lợi hại bằng cô đâu.”

https://thuviensach.vn

Lúc đầu, Laila không hiểu tôi muốn nói gì, chỉ vểnh mặt lên nghe, đến khi tôi mỉa mai cô ta chẳng qua chỉ là một con điếm, cô ta tức giận nhảy dựng lên. Wata sớm đã phòn bị, lại ấn người cô ta xuống. Cô ta nổi điên, lại nhổ nước bọt, lần này tôi tránh được.

“Ahmed Vicsue Mufti, cũng chính là chú cô, hiện nay là thống soái của tỉnh biên giới Tây Bắc và Liên minh Phương Bắc. Cô đoán xem Ngô Thượng Lâm đính hôn với cô có bao nhiêu phần là vì chú của cô?”

“Mẹ kiếp!” Cô ta tức giận buột miệng chửi.

“Phải rồi, Ngô Thượng Lâm mãi không chịu cưới cô có phải vì mặc dù có được súng Maxim nhưng Ahmed vẫn không đánh bại được quân Muja? Laila, tôi nghe nói đại nhân Ahmed còn có một đứa con gái xinh như hoa như ngọc, trẻ trung hơn cô nhiều, cũng muốn gả cho Lâm. Tình cảm giữa hai chị em cô tốt thật đấy, còn muốn lấy chung một chồng.”

Wata ở phía sau thúc giục: “Abu, tôi biết cô tức giận, nhưng thời gian quý báu, cô nên hỏi những việc quan trọng trước.”

Được rồi, tôi tự nhủ. Đang muốn hỏi tiếp chuyện của thôn Gamma và mẹ tôi thì “uỳnh” một tiếng, căn nhà tưởng như rung chuyển. Có người đạp mạnh vào cánh cửa. Tôi, Wata và Laila đều bị giật mình bởi âm thanh này. Wata nhanh chân nhảy tới chắn trước mặt tôi, tôi vội kêu lên: “Laila!”, ý bảo anh ta lôi Laila cùng chạy ra lối cửa sau, nhưng Wata không thèm bận tâm, cứ nhìn về phía cửa nhà đầy cảnh giác. Đối với anh ta, tính mạng của tôi quan trọng hơn cả. Chẳng mấy chốc, cánh cửa đã bị đạp tung ra, đổ rầm xuống đất, cát bụi bay tung toé, năm, sáu người bước ra từ trong đám cát bụi, mặc dù không nhìn rõ mặt mũi nhưng có thể thấy trên tay mỗi người đều có súng.

Wata kêu lên: “Trời, mụ phù thuỷ cũng đến rồi!”

https://thuviensach.vn

Tôi không biết “mụ phù thuỷ” là ai, chỉ thấy Laila đột nhiên hai mắt sáng bừng, cất tiếng gọi: “Sumy phu nhân, con ở đây!”

Wata nghe thấy Laila kêu lên, tức giận vung tay định đánh. Tôi vội kéo anh ta đi nhưng không kịp nữa.

Khói bụi tan dần, trong lò rèn chật chội bỗng chốc có tới gần chục người chen chúc, một người phụ nữ đeo khăn voan đen tập tễnh đi vào. Bà ta tuy không còn trẻ trung lắm nhưng nhan sắc thì vẫn xinh đẹp hơn người.

Lúc nhìn thấy bà ta, tôi thầm thở dài, không cần Laila gọi lần nữa tôi cũng biết bà ta là ai. Chính là Sumy, người phụ nữ đjep nhất vùng Trung Á, ngay cả Laila vẫn kém xa bà ta.

Sumy quét mắt nhìn từng người trong nhà, khi thấy tôi, bà ta hơi khựng lại. Trong khoảnh khắc đó, tôi chỉ cảm thấy đôi mắt đen láy của bà ta như rực sáng. Laila đứng bên cạnh tôi gọi nhưng Sumy không để ý đến cô ta, đôi mắt tuyệt đẹp chỉ nhằn chằm chằm vào tôi, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: “Lúc đó lẽ ra không nên thả cô đi.”

Tất cả những người tỏng phòng, bao gồm cả Laila, đều sửng sốt, chỉ có tôi hiểu bà ta đang nói đến chuyện năm đó gặp tôi trong kĩ viện Changga. Tôi không nói gì, nhưng Wata lại mỉa mai một câu: “Những việc lẽ ra không nên làm thì đừng nói nữa.”

Sumy vờ như không nghe thấy, chỉ nói: “Thật không ngờ cô lại táo bạo như vậy, bảy tháng ở trong nhà tù Peshawar, không chỉ bảo toàn tính mạng mà còn giết chết cả Hutu.”

Tôi sững sờ, hỏi: “Bà biết Hutu?”

“Đương nhiên là ta biết.” Bà ta chậm rãi nói: “Ta còn biết cô hợp sức với một cô gái tên là Jiahan để giết Hutu, nhưng cô gái đó không may mắn như cô nên đã chết vào hôm đó.”

https://thuviensach.vn

Mặt tôi vẫn không có biểu cảm gì nhưng lồng ngực bắt đầu phập phồng mãnh liệt. “Người phụ nữ gặp Jiahan ở đồng cảnh sát Changga chính là bà sao?”

Sumy khẽ thở dài. “Thật đáng tiếc, cô ta không chịu ra tay với cô/”

Tôi tức đếm run người. Ra là vậy, bà ta mới là kẻ đứng sau giật dây. Từ trước đến nay, tôi vẫn cho rằng người hãm hại tôi vào tù chính là Laila, chưa từng nghĩ sẽ là bà ta, Sumy phu nhân, mẹ nuôi của Lâm.

“Tại sao vậy?” Ba chữ này cứ quanh quẩn trong đầu nhưng tôi không sao thốt nên lời. Nhớ lại dáng vẻ tiều tuỵ của anh, đương nhiên tôi biết là tại sao. Vì Rajput, vì người trong bộ tộc và vì đại nghiệp ngàn thu quay trở về quê hương, Sumy tuyệt đối không cho phép con trai mình vì một đứa con gái dị tộc mà từ bỏ cơ hội kết thông gia với gia tộc Mufti, cũng tuyệt đối không cho phép anh rút khỏi cuộc chiến này. Còn tôi, chẳng qua chỉ là một chướng ngại vật nhỏ bé đã bước nhầm vào cuộc chiến này, chỉ cần đá đi là xong. Nhưng cú đá này thật quá ư tàn nhẫn, khiến toàn thân tôi ớn lạnh.

Sumy lại từ tốn nói: “Ta đã xem thường cô rồi, không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn, cô có thể xoay sở được số quân phí lớn như vậy cho Hardel.”

Tôi vô cùng kinh ngạc, quay sang Wata, chẳng lẽ có kẻ tiết lộ thông tin này cho phe đối địch? Wata thấy tôi nhìn thì đánh mắt ra hiệu, để lộ lựu đạn hơi cay đang giấu trong tay. Tôi giật mình, vội dùng ánh mắt để ra hiệu ngăn cản, làm như thế quá nguy hiểm! Wata khẽ đưa tay phải lên, ngón trỏ chếch về phía cửa sau, anh ta đang bảo tôi chạy ra ngoài theo lối đó, tôi khẽ lắc đầu. Nếu tôi chạy trốn, anh ta sẽ thành bia đỡ đạn cho tôi, trước nhiều họng súng như thế này, chết là cái chắc.

Đang lúc bần bần, Sumy nói gì tôi cũng không nghe rõ, chỉ nghe được câu cuối cùng bà ta nói với thuộc hạ: “Đưa hai người này đi!” Wata hít một

https://thuviensach.vn

hơi thật sâu, chuẩn bị ném lựu đạn hơi cay, đột nhiên giọng của Hassan vang lên từ đằng sau: “Xin hỏi Sumy phu nhân muốn đưa người của tôi đi đâu?”

Vẻ đắc thắng của Sumy đột nhiên biến mất, bà ta nhìn bóng dáng Hassan từ cửa sau bước vào như thể chỉ hận không lột da anh ta được. Tôi quay đầu nhìn, thấy biểu cảm của Hassan cũng như thể hận không thể lột da tôi được. Tôi chột dạ, nhủ thầm: “Đại nhân, tôi biết anh giỏi, nhưng giỏi đến mấy cũng không thể đơn thương độc mã nghenh ngang bước vào hang cọp thế này được, súng đạn không có mắt đâu.”

Hassan cất tiếng chào Sumy: “Sumy phu nhân, đã lâu không gặp.” Giọng không lớn nhưng rất nghiêm nghị.

Từ lúc Hassan xuất hiện, Sumy chưa hề rời mắt khỏi anh ta, đó là ánh mắt chất chứa sự thù hận khôn cùng. “Hardel? Không ngờ lại gặp anh ở đây.” Từ thái độ thù địch, Sumy đã quay ngoắt sang thái độ dửng dưng, bà ta nói vậy nhưng ngữ điệu lại không lấy gì làm ngạc nhiên lắm. Hassan nói: “Bạn tôi và tiểu thư Laila hình như có chút hiểu lầm, khi về, tôi sẽ nghiêm khắc quản thúc cô ấy, Sumy phu nhân có thể rộng lòng bỏ qua chuyện hôm nay không?” Mấy tên thuộc hạ của Sumy vừa khe Hassan nói vậy, liền tỏ vẻ khinh thường, với lợi thế về người và vũ khí, họ sao có thể dễ dàng bỏ qua cho chúng tôi.

Hassan vừa dứt lời, một người bị trói chặt cả chân lẫn tay như chiếc bánh chưng bị ném vào phòng từ cửa sau, phía ngoài có tiếng nói: “Đại nhân, đột 4 đã sẵn sàng, quân địch đã bị tước hết vũ khí.”

Nhất thời, cả căn phòng im phăng phắc, mấy tay súng đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không nhìn thấy tình hình bên ngoài nhưng nghe lời này thì có thể đoán được người của Hassan đã kiểm soát tình hình. Sumy sa sầm mặt.

https://thuviensach.vn

Hassan nói:”Sumy phu nhân, chúng ta ai nấy đưa người của mình về, như vậy có được không?”

“Bạn của anh đã giết một thuộc hạ của ta, còn bắt cóc đánh đập con dâu tương lại của ta. Sao có thể giải quyết như vậy là xong được?” Sumy hậm hực nói.

Hassan lại hỏi: “Ồ, vậy mà muốn như thế nào?”

Sumy mở miệng nhưng lại không nói lời nào, sắc mặt vô cùng khó coi.

Từ lúc bước vào lò rèn đến giờ, Hassan không hề nhìn Laila, cũng không thèm nhìn tôi. Anh ta không nhìn tôi, tôi có thể hiểu được, nhưng ngay cả Laila cũng không đoái hoài thì hình như là có vấn đề, hoặc là tại tôi quá nhạy cảm. Nhưng mỗi khi nhắc đến Laila, giọng điệu của anh ta rõ ràng là rất dịu dàng mà.

Tôi hết nhìn Hassan lại quay sang nhìn Sumy. Sau câu “bà muốn như thế nào?” của Hassan, không khí trong phòng lại rơi vào cảnh căng thẳng, im ắng. Trên mặt Sumy lộ rõ vẻ do dự, tình hình hiện giờ là Hassan đang kiểm soát toàn cục nhưng mấy khẩu súng trong nhà vẫn đang chĩa về phía tôi và Wata, chỉ cần một sơ suất nhỏ, hai bên đều sẽ thương vong. Đang nghĩ ngợi thì tôi nghe thấy “xoẹt” một tiếng, ngay sau đó cổ tôi đau nhói. Laila đột nhiên vùng dậy, một con dao găm sáng loáng kề ngay cổ tôi.

Wata bẻ gãy một tay của Laila nhưng cô ta vẫn còn cánh tay kia, hơn nữa chúng tôi đều quên không tịch thu con dao Skija của cô ta.

“Anh dám tiến thêm một bước, tôi sẽ không khách sáo!” Laila nấp sau lưng tôi, thấy Wata định nhào tới cứu, cô ta lập tức quát lên, đồng thời ấn mạnh tay xuống, máu rỉ ra trên cổ tôi, Wata lập tức không dám cử động.

“Bảo người của anh lui hết đi!” Laila quay sang ra lệnh cho Hassan.

https://thuviensach.vn

“Lùi ra!” Laila một lần nữa hét lên.

Khoé môi Hassan khẽ động đậy, ai cũng tưởng anh ta sẽ nói những lời hùng hồn nào đó, nhưng đợi mãi mà chẳng thấy gì, thế là lại đồng loạt dồn ánh mắt về phía tôi.

Laila có vẻ mất bình tĩnh, quát: “Anh…mau tránh ra!”

Thật bất ngờ, câu trả lời của Hassan chỉ là một tiếng thở dài rất khẽ và tiếng gọi: “Laila.”

Hai chữ “Laila” vừa thốt ra, nét mặt của tất cả mọi người trong phòng đều biến đổi. Có người bối rối phẫn nộ, có người ngỡ ngàng không hiểu, còn tôi thì thấy tim mình đập mạnh như trống đánh, không phải tôi không biết vị trí của cô ta trong lòng Hassan nhưng thực sự không ngờ trong hoàn cảnh như thế này, anh ta lại đột nhiên xao lòng.

Đột nhiên Sumy lớn tiếng gọi: “Laila, lại đây!” Tiếng gọi này chẳng khác gì sét đánh ngang tai, Laia giật bắn người, vẻ mềm yếu trên mặt lập tức biến mất, cô ta đáp “vâng” rồi lảng tránh ánh mắt của Hassan, đẩy tôi đi về phía Sumy.

Hassan vội nói: “Đợi đã! Lẽ nào Sumy phu nhân đã quên hiệp định đình chiến rồi? Nếu…”

Sumy ngắt lời anh ta: “Nếu phải ra tay, cũng là các anh bội ước trước.”

Laila vừa đẩy tôi vừa quát: “Đi nhanh lên!” Tôi cố tình lừng chừng để kéo dài thời gian, liếc thấy Wata đang lén tiến lại gần. Bỗng một giọng đàn ông dõng dạc quát lớn ở bên ngoài: “Sumy phu nhân, hãy đưa Laila ra ngoài!”

Laila quay đầu lại. “Lâm?”

https://thuviensach.vn

Sumy cũng ngẩng đầu nhìn về phía có giọng nói.

Lần này, ngay cả Hassan cũng biến sắc mặt, chỉ có tôi là không bất ngờ. Tôi từ từ đưa tay lên gần ngực của Laila, đừng quên là tôi cũng có sao. Tôi không muốn một lần nữa rơi vào nanh vuốt của mụ phù thuỷ này, sự xuất hiện của Lâm khiến mọi người phân tân, cũng là thời cơ tốt nhất để tấn công, Laila mừng rỡ hỏi: "Lâm, anh đến rồi sao?"

Lâm nói: "Để Hardel và cô ấy lại…Laila, em và Sumy phu nhân ra đây."

Tôi khựng lại. Sau khi nghe thấy Lâm bảo thả tôi ra, nét mặt Laila lộ rõ vẻ ngạc nhiên và không can tâm. "Anh vội vã chạy đến đây, vẫn là vì…" Câu này, cô ta nói rất khẽ, nhưng vì ở ngay ben tai nên tôi nghe thấy rất rõ, lòng thầm nhủ không ổn rồi, gần như theo bản năng, tôi dùng con dao Skija trong tay gạt con dao găm mà Laila đang kề vào cổ tôi ra, cùng lúc đó, con dao trong tay Laila cũng đâm mạnh xuống.

Hành động đột ngột ngày khiến cho những người ở bên trong và bên ngoài căn nhà đều giật mình hoảng sợ, "keng" một tiếng, con dao Skija trong tay Laila gãy làm đôi. Xung lực khiến cả hai chúng tôi bị bắn ra ngoài. Cô ta nhìn con dao bị gãy trong tay với vẻ khó tin, còn tôi mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lí nhưng vẫn không khỏi sửng sốt, cứ tưởng cả hai con dao sẽ cùng sứt mẻ, không ngờ lại có kết cục như thế này. Sau này, Hassn giải thích rằng vì người thợ rèn yêu thương người con gái út hơn, nhưng tôi nghĩ có lẽ do tôi gặp may, hoặc số phận đã định tôi không được chết vào hôm đó.

Khi ngã xuống đất, tôi nghe thấy tiếng la hét và vật lộn hỗn loạn. Nhưng ngay sau đó là một loạt tiếng súng nổ, đạn găm xuống nền đất giữa tôi và Laila. Nháy mắt, tất cả đều đứng im, không dám manh động.

"Ái chà, các người rõ ràng là đang làm loạn mà!" Một giọng the thé vang lên bên ngoài lò rèn. "Lại còn đánh nhau thật nữa chứ! Hiệp định đình chiến với hai người chỉ là một tờ giấy trắng thôi có phải không?"

https://thuviensach.vn

Nhân lúc rối loạn, tôi bò tới một chỗ an toàn, đột nhiên người đó hỏi: “Abu Bostan! Cô lại đổ thêm dầu vào lửa có phải không?”

Tôi kinh ngạc khí nhận ra giọng nói đó là của Darla, giám ngục trưởng của nhà tù Peshawar. Sao anh ta lại xuất hiện ở đây, còn dẫn theo một đội cảnh sát nữa?

Ngay từ khi Darla đi theo phu nhân Pei đến nhà Hassan, tôi đã thấy lạ rồi, sau này mới biết, trong vòng vài tháng ngắn ngủi sau khi tôi ra tù, Darla đã được phu nhân Pei đặc cách đề bạt làm Sở trưởng Sở Cảnh sát Peshawar, phụ trách trị an trong thành phố.

Darla đứng ngoài cửa nói vọng vào: “Sumy phu nhân, đại nhân Ahmed đã được phu nhân Pei mời đến nhà rồi, giờ mời bà và cậu Hai tới đó.” Anh ta quay sang Hassan, tiếp lời: “Đại nhân Hardel, mời ngài cùng đi luôn.”

Hassan đưa mắt nhìn tôi, tôi gật đầu, ý nói dù bị thương nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng, lúc này, anh ta mới hạ giọng ra lệnh: “Đội 4 nghe lệnh!”

Lập tức có tiếng hộ vệ ở bên ngoài trả lời: “Rõ!”

“Hộ tống tiểu thư Abu về doanh trại!”

“Tuân lệnh.”

“Kẻ nào ngăn cả, giết không tha!”

“Rõ!”

Darle khẽ nhíu mày, hiện giờ, anh ta là Sở trưởng Sở Cảnh sát Peshawar, có người ngang nhiên nói “giết không tha” trước mặt anh ta, đúng là không phải phép lắm.

https://thuviensach.vn

Hassan dặn dò xong mọi việc mới đi ra ngoài, lập tức có hộ vệ ngầm theo sát bảo vệ. Tôi cùng Wata rút lui theo cửa sau, còn người của Sumy thì đi theo lối cửa trước. Tôi kiềm chế bản thân để không nhìn về hướng đó nữa, ngoại trừ lúc Lâm bất ngờ xông vào nhà tôi, tôi không nhìn anh thêm lần nào nữa nhưng cũng đủ thấy cánh tay anh bị băng bó, trên vai còn hiện rõ vệt máu tươi, sắc mặt thì vô cùng nhợt nhạt.

Đoàn người của Liên minh Phương Bắc đã gần ra đến cửa, Hassan đi sau họ vài bước. Sumy đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Hassan, hỏi: “Đại nhân lo lắng cho cô Abu Bostan như vậy, chắc hẳn cô ta chính là người mà đại nhân yêu quý?”

Nghe lời này, Hassan hơi sửng sốt, tôi cũng sửng sốt. Trong lúc lơ đãng, tôi liếc thấy Lâm, bóng dáng gầy gò của anh trong phút chốc chiếm hữu toàn bộ tầm nhìn của tôi. Như thể cảm nhận được cái nhìn của tôi, Lâm cũng quay đầu lại, đôi mắt đen láy nổi bật trên khuôn mặt trắng bệch. Trong mắt anh là một màu đem thăm thẳm của những cảm xúc mãnh liệt bị kìm nén, lại như thể sự u buồn khó hiểu đang bừng bừng trỗi dậy, mạnh mẽ tới mức có thể thiêu đốt trái tim tôi. Một cảm giác đau nhói đột nhiên len lỏi trong trái tim tôi. Một cảm giác đau nhói đột nhiên len lỏi trong tim, tôi khẽ kêu lên một tiếng, Wata lập tức đỡ lấy tôi.

Hassan quay lại nhìn tôi. Lâm định bước đến nhưng Sumy bình tĩnh ngăn lại. Tôi vội bỏ bàn tay ôm ngực xuống, nói với Wata: “Không sao, đi thôi!” rồi quay người, không nhìn lại nữa.

Cũng may, cơn đau đến đột ngột nhưng đi cũng rất nhanh, chỉ có điều trán tôi ướt đẫm mồ hôi. Lúc tôi cố gắng theo các hộ vệ đi ra ngoài, nghe thấy Hassan thản nhiên nói:”Sumy phu nhân có vẻ rất quan tâm đến chuyện tiểu thư Abu có phải người mà tôi yêu quý hay không?”

“Nếu tiểu thư Abu không phải người mà đại nhân yêu quý, tôi thực không biết đại nhân sẽ giải thích với phu nhân Pei về chuyện huy động binh

https://thuviensach.vn

lực tối nay như thế nào?” Sumy nói.

Wata tức giận mắng một câu: “Liên quan quái gì đến bà!”

Tối nay anh ta thực sự vô cùng nóng nảy.

Đám hộ vệ theo lệnh của Hassan, đưa thẳng tôi đến trại tị nạn ở ngoại ô Peshawar, cũng chính là tổng bộ của quân Muja trong lãnh thổ Pakistan.

Doanh trại nằm ở ngoại ô Peshawar, trên một vùng đất bằng phẳng thuộc thung lũng Swat, hai bên là các dãy núi dựng đứng mà phải vượt qua mới tới được. Lần đầu tiên nhìn thấy trại tị nạn, tôi có cảm giác đây là một thị trấn thu nhỏ được dựng bởi hàng loạt lều bạt trải dài mênh mông, trong đó phần lớn là để ở, cũng có không ít những cửa hàng bán nhu yếu phẩm, quán trà, cửa hàng đồ kim loại…thậm chí còn có cả trạm y tế.

Doanh trại này được dựng cũng đã lâu, sau đó lại nhận được viện trợ của các bên nên tương đối kiên cố, vững chắc, cạnh những căn lều đơn sơ nối liền nhau là căn cứ quân sự, thao trường và kho súng đạn, tất cả đều rất là ngay ngắn, chỉnh tề.

Khi chúng tôi tới nơi đã là lúc bình minh, cả doanh trại vừa tỉnh giấc, phụ nữ gánh nước, trẻ con nô đùa, còn có cả những người đàn ông dắt mất con dê đang nhớn nhác gọi nhau. Thấy chúng tôi đi qua, ai cùng dừng lại, mỉm cười chào hỏi, nụ cười trong ánh nắng sớm mai vô cùng rạng rỡ. Như cách ăn mặc, tôi thấy đa phần là người Pashtun nhưng cũng có cả người Tajik, Kazakh và Uzbek…

Những nơi tầm mắt chạm tới đều có vẻ vô cùng yên bình, ngay cả những bóng người đeo súng ống chốc chốc xuất hiện cũng trở nên hiền hoà hơn. Hộ vệ dẫn tôi đến một căn phòng vuông vắn giữua một dãy lều nối liền nhau.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư Abu, rất xin lỗi.” Sau khi vào phòng, đội trưởng đội 4 nói với tôi.

Tôi đang mải ngắm nghía các căn phòng, nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên vẻ khó hiểu, đang lơ ngơ không biết anh ta xin lỗi vì cái gì thì thấy binh sĩ lần lượt đi ra ngoài, cánh cửa bị đóng sầm lại và khoá chặt, sau đó còn đóng đinh rất chắc chắn.

Tôi sửng sốt hỏi: “Tại sao các anh lại nhốt tôi? Có chuyện gì vậy?”

Người đội trưởng đứng ở ngoài cửa nói: “Tiểu thư Abu, đại nhân nói nếu tiểu thư rời khỏi căn phòng này một bước, một người trong chúng tôi sẽ phái đến toà án quân sự, rời khỏi đây mười bước, cả đội 4 sẽ bị cắt lương thưởng ba tháng!”

“Vì vậy các anh nhốt tôi lại sao?” Tôi tức giận đập cửa rầm rầm, sau đó lại nhào về phía cửa sổ, đập lên cửa kính: “Lại còn đóng đinh ở cửa sổ nữa ư?”

“Để đề phòng cô trèo qua cửa sổ, thưa tiểu thư!”

Tôi đoán lần này Hassan tức giận thật rồi, dù có cười đùa lấy lòng cũng vô dụng, nhưng tôi không ngờ anh ta sẽ nhốt tôi ở đây. Căn phòng này khiến tôi nhớ tới khoảng thời gian khủng khiếp khi bị nhốt trong hầm tối không ánh mặt trời.

“Thả tôi ra! Nếu không tôi sẽ phá nát chỗ này!” Nghĩ chưa đủ sức uy hiếp, tôi lại gào lên qua ô cửa sổ: “Tôi sẽ dùng Skija!”

Đám binh sĩ đưa mắt nhìn nhau, uy lực của Skija người người đều biết, sau một hồi thì thầm bàn bạc, vài binh sĩ chạy đi, giây lát sau dẫn theo Wata bị trói chặt cứng đến. Đội trưởng lớn tiếng nói: “Tiểu thư Abu, đại nhân nói, nếu cô không nghe lời thì cứ trừng phạt Wata và cả Ceda nữa.”

https://thuviensach.vn

Dưới sự kìm kẹp của mấy đôi tay hộ pháp, Wata đến giãy giũa còn khó chứ đừng nói là thoát thân, thấy bộ dạng thảm hại của anh ta, tôi bỗng mềm lòng, bụng thầm rủa Hassan đúng là đồ tàn nhẫn.

Đội trưởng lại nói: “Đại nhân vẫn cứ thương yêu tiểu thư, nếu tiểu thư cần gì thì cứ nói, nhưng tạm thời không được ra ngoài, đại nhân bảo tiểu thư…” ngập ngừng một lúc anh ta mới bắt chước khẩu khí của Hassan, nói tiếp: “đóng cửa kiểm điểm lỗi lầm của mình.” Thấy tôi không còn đập cửa kêu gào nữa, mặt anh ta dãn ra, thậm chí còn có vẻ buồn cười. Có người vô vào vai Wata, mỉm cười nói gì đó, hình như là nói đùa vì ngay cả Wata cũng cười phá lên, vừa lắc đầu vừa nói, đáng tiếc là tôi không nghe thấy gì.

Xem ra không còn ai đồng cảm với nỗi bi thương của tôi nữa rồi. Cuối cùng, tôi chán nản hỏi: “Định nhốt tôi bao lâu?”

Đội trưởng cười, đáp: “Không biết, đại nhân đang phái người đi đốt quán ăn rồi.”

Tôi giật mình. “Đốt cái gì?”

“Quán Tala.” Đội trưởng nhẫn nại trả lời. “Tiểu thư Abu, đại nhân không thích cô suốt ngày đến quán ăn đó chơi nên bảo đội 6 đi san phẳng nó.”

Tôi nhảy dựng lên, kêu: “Đừng! Đừng đốt! Hassan, anh là một tên bạo chúa đáng ghét!”

Đám binh lính ôm vai bá cổ bỏ đi, ngoài Wata len lén nhìn tôi với vẻ lực bất tfng tâm ra, không ai thèm bận tâm tới tôi nữa.

Tôi vẫn gào lên: “Tôi vẫn chưa ăn món thịt viên nổi tiếng ở đó mà. Món thịt viên! Đừng đốt!”

Hơn một tiếng đồng hồ sau, đội trưởng đứng ngoài cửa cung kính nói: “Thưa tiểu thư, đại nhân đã mời đầu bếp của quán Tala đến rồi, ông ta đang

https://thuviensach.vn

ở trong bếp làm món thịt viên cho tiểu thư.”

Tôi giật nảy mình, tại sao Hassan lại có thể khoa trương đến mức này chứ?

“Quán ăn đã bị đốt rồi sao?” Tôi vội hỏi.

“Chưa ạ.” Đội trưởng tiếp tục cung kính đáp. “Đại nhân đã mua lại nó. Nếu tiểu thư thích thì có thể ăn món thịt viên bất kì lúc nào, đại nhân còn nói món cơm bốc của quán đó rất ngon, hỏi tiểu thư có muốn nếm thử hay không.”

Tôi không cần! Tôi muốn đi ngủ để bình ổn lại tâm trí đang hỗn loạn của mình đã.

Đến buổi chiều ngày thứ ba từ khi tôi bị nhốt. Hassan mới xuất hiện. Lúc đó, tôi đã ăn no một bụng thịt viên, tinh thần sảng khoái, lớn tiếng chửi mắng: “Nếu không chịu thả tôi ra, tôi sẽ bỏ đi! Không bận tâm đến Wata, cũng không bận tâm đến Ceda, tôi sẽ không bao giờ quay lại nữa!”

Giọng Hassan thâm trầm vang lên ngoài cửa: “Em định đi đâu?” Cùng với câu hỏi đó, cửa phòng được mở ra, một cơn gió mang theo băng tuyết ở bên ngoài lùa vào phòng, tôi rùng mình ớn lạnh, những lời lẽ hùng hồn bỗng chốc đóng băng trong bụng hết cả.

Hassan chắp tay sau lưng, bước vào phòng, đến khi cách tôi khoảng một mét thì dừng lại, nhìn xuống, nói: “Em muốn bỏ đi ư?”

Tôi lùi lại một bước rồi ngẩng đầu lên nói: “Dù sao anh cũng không thể nhốt tôi.”

“Ta không nhốt em, em sẽ lại lấy mình làm mồi nhử.”

“…”

https://thuviensach.vn

“Lúc trước, ta không đồng ý kế hoạch A của em! Chẳng phải em nói còn kế hoạch B sao?” Anh ta chất vấn.

“Kế hoạch B tạm thời chưa nghĩa ra. Hiện giờ chỉ có kế hoạch A, tôi sợ còn chần chừ, tình hình mẹ tôi sẽ càng tệ.”

“Vậy lần này em có tìm thấy mẹ không?”

Tôi cứng họng.

“Thực lực đối phương còn chưa nắm rõ mà em đã dám manh động như thế ư?”

Tôi nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Hassan không nhìn gương mặt đang vô cùng tức giận của tôi, nói: “Mễ Lạp, ta đã nói có thể bảo vệ em trong toàn lưu vực sống Broughton, đúng không?”

Tôi gật đầu. Năm đó, khi anh ta bảo mấy bà thím đến thuyết phục tôi kết hôn, đã từng nói câu này, không hiểu sao bây giờ lại nhắc lại. Anh ta tiếp tục: “Ý của câu này là thế lực của ta chỉ gói gọin ở Broughton, còn đây là Peshawar.”

Sắc mặt tôi trở nên vô cùng khó coi, đúng là tôi đã không nghĩ đến điều này. Hassan đang nói với tôi rằng mặc dù anh ta có thế lực hùng mạnh nhưng ở Peshawar, chưa chắc có thể hô mưa gọi gió. Thực tế cho thấy Peshawar hiện nay đang trong thế chân vạc giữa Liên minh Phương Bắc, quân Muja và chính phủ Pakistan, chẳng lực lượng nào chiếm ưu thế số một nên không ai dám manh động.

Bị quở trách, tôi chỉ biết im lặng, Hassan nói xong cũng trầm ngân, không khí trong phòng trở nên ngột ngạt vô cùng. Một lúc lâu sau, anh ta mới tiếp tục: “Ta biết em sốt ruột, nhưng tình hình hiện tại…” dừng lại một

https://thuviensach.vn

lúc anh ta mới nói: “Ta cứu em ra khỏi tù cũng chính là tuyên bố với mọi người rằng em được ra bảo vệ, nếu em gặp nạn cũng tức là ta kém cỏi. Lần này cấm túc em vài ngày là để xoa dịu những lời đồn đại ở ngoài kia. Mễ Lạp, em đừng quên đây là Pakistam, phụ nữ không được ngang nhiên xuất đầu lộ diện, đừng nói đến chuyện nửa đêm chạy đến Tala quậy phá. Em mua một người đàn ông về, ta có thể nhượng bộ, nhưng lần này em đã giết người, lại còn là người của Liên minh Phương Bắc!”

Tôi cúi gằm mặt xuống, nghe anh ta phân tích như vậy, tôi đã nhận thức được rằng hành động của mình quá sơ suất và liều lĩnh, nếu không có anh ta, chắc tôi đã trở thành tù nhân của Sumy rồi.

Cuối cùng, tôi ngập ngừng nói: “Xin lỗi.”

Sắc mặt Hassan hơi dịu đi.

Tôi lại khẽ nói: “Những điều anh nói, thực ra tôi đều biết, nhưng tôi sợ mình chẳng sống được bao lâu nữa nên mới sốt ruột.”

Anh ta không nói gì.

“Đừng nói tôi sẽ không sao. Sức khoẻ tôi thế nào, tôi biết. Tôi trúng độc lam băng phải không?”

Hassan tiếp tục im lặng, giọng tôi trở nên khô khốc: “Tôi…đã nghe lỏm lời của bác sĩ, ông ta nói tôi không có cách cắt cơn ngay lập tức, mà tôi cũng không biết cách tự cứu mình, cho nên mới nóng lòng tìm mẹ.”

Giọng của Hassan trở nên ôn hoà hơn: “Mễ Lạp, em không cần quá lo lắng đến sức khoẻ của mình, em còn ở Pakistan ngày nào, ta sẽ bảo vệ em chu đáo ngày đó.”

Tôi gượng cười, nói: “Cảm ơn anh.”

https://thuviensach.vn

Hình như đàn ông đều rất thích câu nói này. Hiện giờ, sau khi đã trải qua kiếp nạn, tôi đã không còn tin tưởng vào lời hứa hẹn này nữa, nhưng bất luận thế nào vẫn phải cảm ơn sự chân thành của người nói ra câu đó.

Giây lát sau, như thể sự nhớ ra, Hassan nói: “Phải rồi, hôm nay ta muốn em cùng ta đến tham gia bữa tiệc mừng chiến thắng của phu nhân Pei.”

“Tiệc mừng chiến thắng?”

Anh ta gật đầu: “Phải, phu nhân Pei đã giành thắng lợi ngay trận đầu của chiến dịch bầu cử thủ tướng.”

Dứt lời Hassan bảo người chuẩn bị đồ tắm rửa và mang quần áo, trang sức vào. Chẳng bao lâu sau, cả mặt bàn như được rải đầy châu báu lấp lánh hoa cả mắt.

“Ta biết em chỉ mặc quần áo tối màu, nhưng đi dự tiệc mà ăn mặc giản dị quá cũng không hay, ta đã bảo người chọn cho em vài bộ nữ trang, nhớ đeo cả Khổng tước Lam tím đấy.” Anh ta vừa nói vừa đưa tay day huyệt thái dượng, vẻ mặt mệt mỏi. Nghe đám hộ vệ nói, một ngày trước vụ tra hỏi Laila, có người đã lẻn vào một cơ sở nghiên cứu bí mật của quân Muja, ăn cắp một nghiên cứu rất có giá trị mà thần không biết quỷ không hay, chuyện này chưa giải quyết xong đã đến vụ làm loạn ở lò rèn, Hassan phải chạy quay chạy lại tất nhiên là vô cùng mệt mỏi.

Nhìn đống nữ trang và quần áo lấp lánh trên bàn, tôi liền nói: “Tôi không đi đâu.”

“Tại sao?” Anh ta ngạc nhiên hỏi.

“Không tại sao cả, chỉ là không muốn đi thôi.” Tôi nhíu mày, đáp. Mặc dù tôi đã hứa chỉ cần Hassan ngỏ lời, tôi sẽ cưới anh ta, nhưng tôi vẫn không muốn cùng anh ta xuất hiện ở nơi công cộng. Từ sâu thẳm đáy lòng, tôi vẫn cự tuyệt thân phận nữ chủ nhân của gia tộc Hardel này.

https://thuviensach.vn

“Nếu em không náo loạn ở lò rèn, không ai biết đến sự tồn tại của em, đương nhiên là em có thể không đi…Nhưng bây giờ, khắp Peshawar, còn ai không biết ta đang sống chung với một cô gái có tên Abu Bostan?”

“Sống chung? Thế này…hoàn toàn không thể coi là sống chung được… Là hai phòng!”

“Mười phòng cũng vô ích! Thôi, em đi tắm đi.”

Tôi nhăn nhó hỏi: “Thật sự phải đi sao?”

Anh ta gật đầu. Bây giờ tôi đã biết thế nào là sai một li đi một dặm, chỉ còn cách miễn cưỡng đi lấy đồ tắm.

“Dinh thự của phu nhân Pei là một quần thể kiến trúc từ thế kỉ thứ mười tám, vườn hoa phía sau nhà có thể xếp vào hàng đầu ở Trung Á, em cứ coi như tới đó hít thở không khí trong lành đi, nếu không muốn để người ta thấy mặt có thể đeo khăn voan.” Có lẽ vì thấy nét mặt phụng phịu của tôi quá đáng thương, Hassan vội xoa dịu.

“Nhưng người của Liên minh Phương Bắc cũng sẽ tới. Cứ thấy bọn họ là tôi lại bực mình.”

“Chính vì bọn họ đều tới nên em mới cần phải đi.” Bỗng anh ta đổi giọng, thì thầm hỏi: “Em quên mục đích của kế hoạch rồi à?”

Tôi quay phắt đầu lại.

“Nếu em không quên, hãy đi cùng, nhưng em phải hứa với ta sẽ kiềm chế tính nóng nảy của mình.”

Tôi ngậm chặt miệng, ý bảo sẽ không nói tiếng nào.

“Nếu em còn gây chuyện, ta sẽ không cứu em!”

https://thuviensach.vn

Tôi lừ mắt nhìn anh ta.

“Ta nói thật đấy.”

“Đưa tay đây!” Tôi bỗng nói.

“Hả?”

“Đưa tay đây, tặng anh một món quà.”

Hassan nhíu mày nhưng cuối cùng vẫn chìa tay ra. Tôi lấy ra một đồng xu, thận trọng đặt lên lòng bàn tay của anh ta.

“Em vẫn còn tiền xu ư?” Sau khi nhìn kĩ vật ở trong tay, anh ta kinh ngạc hỏi.

Sau vụ đổi tiền lấy bạc, tiền xu rất hiếm khi xuất hiện ở Pakistan. Tôi chỉ vào lòng bàn tay Hassan, nói: “Hãy nhìn kĩ, đây không phải là tiền xu của Pakistan mà là đồng một tệ khắc hình hoa mẫu đơn của Trung Quốc chúng tôi, đáng giá hơn nhiều so với tiền xu của nước anh đấy.”

“Ừ, em lấy nó ở đâu vậy?”

“Mua ở chợ đen.” Tôi phải bỏ tới mười Rupi mới đổi được đồng xu này, lúc mua có lẽ chỉ vì nhớ nhà.

“Ồ, vậy lượng bạc bên trong cũng vượt giá trị của nó?”

“Không.” Tôi trừng mắt. “Tôi đưa nó cho anh để làm bằng chứng.”

“Bằng chứng gì?”

Tôi ngẩng đầy lên, trịnh trọng nói: “Sau này, nếu tôi lại gặp nạn, anh vẫn phải đến cứu, cả mẹ tôi cũng phải cứu, nhưng tôi sẽ không để anh phí công vô ích, tôi hứa với anh, đại ân đại đức của anh, tôi nhất định sẽ báo đáp.

https://thuviensach.vn

Đồng xu này chính là bằng chứng, cầm cái này, anh có thể yêu cầu tôilàm mọi việc, bất luận đó là việc gì.”

Hassan lật đi lật lại đồng xu trong tay, hỏi với vẻ mỉa mai: “Giết người phóng hoả quyết không chối từ?”

“Giết người, tôi chưa thuần thục lắm…nhưng phóng hoả thì tôi có thể!” Tôi thận trọng đáp.

“Em sẽ không nuốt lời chứ?” Anh ta nheo mắt nhìn tôi.

Tôi nghiến răng đáp: “Tôi có thể thề!”

“Em thề bằng cái gì, em đâu có đức tin!”

Tôi nghiến răng ken két: “Vậy rốt cuộc anh có lấy không?”

“Có.” Anh ta đáp một cách dứt khoát và bỏ đồng xu vào trong túi. Trời đã hơi tối, anh ta lại cúi thấp đầu, thế nên tôi không nhận ra trên gương mặt u ấm của anh ta, băng tuyết đang tan dần.

Trăng từ từ nhô lên cao, tôi và Hassan ngồi xe đến trước một vườn hoa tươi thắm, thơm ngát, mặc dù đã là chập tối nhưng trên cả con phố lớn vẫn nườm nượp những đám đông vui mừng phấn khởim tay cầm cờ, biểu ngữ, còn có cả ảnh của phu nhân Pei, miệng không ngừng hô khẩu hiệu.

Tôi không khỏi giật mình bởi cảnh tượng chẳng khác nào đêm giao thừa đi dâng hương lễ Phật trước mắt, mặc dù có hộ vệ giúp tách đám đông nhưng cả tôi và Hassan vẫn bị đoàn người bao vây, đành phải thuận theo dòng người mà đi.

“Bọn họ đang chúc mừng phu nhân Pei giành thắng lợi ngay trận đầu.” Hassan vừa nói vừa giúp tôi đẩy đám đông đang ùn ùn tiến lên, giữa hàng trăm hàng nghìn người, chiều cao của anh vẫn nổi bật,

https://thuviensach.vn

“Bà ấy rất được dân chúng yêu mến, ui da…” Không biết tôi bị ai đẩy một cái, chới với đưa tay lên, không may túm phải bộ râu rậm rạp của Hassan. Anh ta đau đớn “hừ” một tiếng, tôi liền ngượng ngùng thả tay ra, nhưng ngay lập tức bị đẩy một cái nữa, thế là theo bản năng, tôi lại nhanh như chớp túm lấy thứ duy nhất trong tầm với, vẫn là bộ râu của Hassan.

Đã bị xô đẩy lại còn bị túm râu, Hassan nhăn nhó đến nỗi mặt mũi đều biến dạng. Hộ vệ ở bênh cạnh cuống lên gọi: “Tiểu thư Abu, đừng! Túm lấy cái này này, ui da!”

Cả người tôi nằm gọn trong vòng tay Hassan, không thể quay đầu nên không biết “cái này” mà hộ vệ nói rốt cuộc là cái gì, nhưng coi râu của người khác là tay vịn thì đúng là rất vô lễ. Nhưng tôi nào có lựa chọn khác, dáng người thấp bé, còn mặc Burqa dài thườn thượt, lại phải giữ đống châu báu nặng trịch trên người, tôi thực sự lực bất tòng tâm.

Bỗng nhiên cả người tôi bị nhất lên cao, lúc định thần lại thì thấy mình được Hassan bế bổng lên. “Đại nhân?” Anh chàng hộ vệ ban nãy kêu lên, hai mắt trợn tròn cứ như nhìn thấy chuyện gì kì lạ lắm. Mà cũng đúng thôi, đây là một quốc gia bảo thủ tới mức phụ nữ ra đường một mình cũng bị coi là bại hoại thuần phong mĩ tục mà. Còn Wata đứng bên cạnh thì lại cố kìm nén sự hả hê, vỗ nhẹ vào vai anh chàng hộ vệ kia với vẻ thương cảm. Hassan vẫn điềm tĩnh vững vàng, không để ý đến hàng nghìn con mắt sáng quắc trên phố, ra lệnh cho hộ vệ đi trước mở đường. Chỉ có tôi là cảm thấy vô cùng căng thẳng là ngại ngùng.

Đột nhiên trong đám đông có một người đàn ông trung niên hô to: “Thánh Allah phù hộ cho đại nhân Hardel và phu nhân mạnh khoẻ hạnh phúc!” Ngay sau đó, một cụ già cũng cất giọng trầm khàn: “Chúc đại nhân Hardel và phu nhân mạnh khoẻ hạnh phúc!” Càng lúc càng có nhiều người giơ hai tay lên trời, hô: “Chúc đại nhân Hardel và phu nhân hạnh phúc. Thánh Alla phù hộ hai vị!”

https://thuviensach.vn

Lời chúc phúc vang lên khắp cả con phố, đám đông tự động nhường đường, khi Hassan đi ngang qua, họ chỉ chạm nhẹ vào vạt áo anh ta để thể hiện lòng thành kính và tôn trọng, ngay đến vạt áo của tôi cũng bị chạm rất nhiều lần.

“Sau này, dù có chuyện gì cũng không được bế tôi lên.” Tôi bực bội nói.

“Đây chẳng phải là kế hoạch mà em đã vạch ra sao?”

“Nhưng không bao gồm việc ôm ấp!”

“Không có những việc này, người đó làm sao tin?”

Tôi ngây người không cãi được nữa.

Hassan liên tục gật đầu mỉm cười, đáp lại lời chúc phúc của từng người một, cho đến khi chúng tôi đi ra khỏi đám đông. Nhìn thấy dinh thự của phu nhân Pei ở ngay trước mặt, anh ta mới nói với giọng vô cùng lạnh nhạt: “Được, nếu em đã không thích, say này dù có chuyện gì, ta cũng không bế em nữa.” rồi đặt tôi xuống đất.

Mặt tôi nóng bừng, không phải vì xấu hổ mà vì một cảm xúc rất khó diễn tả, định giải thích nhưng lại thấy cũng chẳng có gì để phải giải thích, trong khi đó, Hassan đã bước đi. Cách đó không xa, bị thu hút bởi những tiếng hô hào ở bên ngoài, phu nhân Pei cùng vài người đi ra cửa đón tiếp. Đứng bên cạnh phu nhân Pei là chồng bà ta và cậu con trai xinh xắn chừng ba, bốn tuổi. Đứng bên phải vợ chồng phu nhân Pei là đại nhân Ahmed và một thiếu nữ xinh đẹp, khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Nhìn cô bé đứng dựa vào người Ahmedm tôi đoán đó có lẽ là cô con gái được người ta truyền tụng của Ahmed. Cô bé tò mò nhìn tôi từ đầu tới chân, bên cạnh cô bé là Laila mặc lễ phục kiểu Tây, Sumy và Lâm thì lại đứng lùi về phía sau một bước.

https://thuviensach.vn

Đoàn người của Ahmed cũng bị mắc kẹt trong đám đông trên phố, mấy cảnh sát vừa mới dẫn bọn họ tới cửa, đúng lúc nghe thấy tiếng hô hào của dân chúng. Hassan đặt tôi xuống đất trước ánh nhìn của tất cả bọn họ, còn tôi, vì không quen mặc Burqa nên để đứng vững, vẫn phải vịn vào tay anh ta.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tiệc Mừng Chiến Thắng

Type: P.anh

Ánh mắt của phu nhân Pei liếc qua hai người chúng tôi, không có vẻ tán thưởng hay rộng lượng gì cả, còn Sumy thì luôn mỉm cười nhã nhặn, chí ít nhìn bề ngoài bà ta rất bình tĩnh, Laila thì hơi cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm.

"Đại nhân Hardel rất được dân chúng yêu quý." Phu nhân Pei vừa nói xong, Ahmed đã lạnh lùng tiếp lời: "Chúng tôi còn tưởng bạo loạn chứ." Con trai phu nhân Pei nghe thế liền ngẩng đầu nhìn ông già có gương mặt lạnh như băng, đôi mắt cậu bé đen láy, hàng lông mi dài và dày, trông vô cùng đáng yêu.

Tôi đã gặp Ahmed ở trong tù và ở Tala. Đối với người này, tôi chẳng có cảm xúc hay ấn tượng gì, vì ông ta với tôi rất đỗi xa lạ, nhưng từ khi anh chàng đứng quầy ở Tala nói với tôi rằng ông ta muốn con gái gả cho Lâm hòng kiểm soát tập đoàn Công nghiệp quân sự Ngô Thị thì tôi bắt đầu cảnh giác với con người này.

Hassan nói với ông ta: "Đại nhân cứ nói đùa, dân chúng đến để chúc mừng phu nhân Pei chiến thắng, sao có thể gây bạo loạn được."

Lông mày Ahmed dựng ngược lên, Sumy đứng bên cạnh khẽ hắng giọng. Ahmed hừ lạnh một tiếng, lát sau mới nói: "Không phải thì tốt", rồi nhìn sang tôi, nói: "Tiểu thư Abu phải không, rất vui được gặp cô." Ông ta nhìn tôi chằm chằm, trên mặt không có chút biểu cảm.

https://thuviensach.vn

Không ngờ ông ta lại đột nhiên chào hỏi, tôi lập tức đáp: “Tôi cũng rất vui, thưa đại nhân.” Ahmed nói tiếng Urdu, trong lúc luống cuống, tôi cũng đáp lại bằng tiếng Urdu, nhưng lại là tiếng Urdu cổ. Tôi lập tức nhận ra mình đã lỡ lời nhưng hối cũng không kịp. Ngay lập tức, Laila, Sumy, thậm chí cả phu nhân Pei đều nhìn về phía tôi, ánh mắt mỗi người mỗi khác, tôi sững người, Hassan thấy vậy liền nói: “Đại nhân, cô ấy ít khi ra ngoài nên có chút thẹn thùng.”

Nghe xong câu này, Laila nhếch miệng cười khẩy, những người khác đều im lặng.

Tôi mới ra tù được hơn hai tháng mà đã hết lần này đến lần khác trèo cửa sổ ra ngoài, đến chợ đen mua đàn ông, dùng hai chữ “thẹn thùng” quả thật không phù hợp, nhưng nụ cười khẩy của Laila lại càng không hợp. Đột nhiên nhớ ra Ahmed đã từng cùng Lâm đến nhà tù Peshawar, còn cả ánh mắt ông ta nhìn tôi ở Tala tối hôm đó, tôi nghĩ lão già này chắc hẳn biết rõ về tôi cũng như đầu đuôi sự việc, Hassan rõ ràng là đang nói dối không chớp mắt.

Phu nhân Pei tươi cười xua tan bầu không khí bối rối, nói: “Các vị đại nhân định cứ đứng ở cửa nói chuyện thế này sao? Chúng ta cùng vào trong ngồi rồi tha hồ nói chuyện, có được không?” Mọi người nghe vậy liền lần lượt đi vào. Đám người tự tách ra làm hai nhóm, đi hai bên phu nhân Pei: Một bên là người nhà của phu nhân Pei, Hassan và tôi; bên kia là đoàn của Liên minh Phương Bắc do Ahmed dẫn đầu. Tự nhiên Lâm và Hassan thành ra đi song song với nhau. Cho đến lúc này, Lâm chưa hề nói câu nào, nhìn thần sắc anh có vẻ mệt mỏi, mái tóc dài chấm vai hơi rối. Trước đây, anh rất coi trọng vẻ bề ngoài của mình, hiện giờ lại chẳng mấy bận tâm.

Đang đi, đột nhiên Hassan quay sang nhìn Lâm một lượt từ đầu tới chân rồi hỏi: “Trông cậu Hai mệt mỏi thế này, vừa đi đâu về phải không?”

Lâm hơi bất ngờ, quay phắt sang nhìn Hassan, cười gượng, đáp: “Ừm.”

https://thuviensach.vn

Hassan lại nói: “Lần sau, nếu thích thứ gì của tôi, cậu Hai cứ nói thẳng với tôi là được, hà tất phải ngàn dặm xa xôi.”

Lâm nhẹ nhàng hỏi lại: “Tôi thích thứ gì của anh?” nhưng ánh mắt lại hướng về phía tôi đang đứng sau Hassan. Tôi cụp mắt xuống, cố gắng biến mình thành một kẻ vô hình.

Hassan hơi nghiêng người, chắn tầm nhìn của anh, thản nhiên nói: “Anh nói xem? Đơn thương độc mã vượt ngàn dặm xa xôi, thật đáng khâm phục.”

“Còn có cả chuyện đó ư? Chắc đại nhân nhầm tôi với ai đó rồi.”

Hassan không thèm để ý đến lời mỉa mai của anh, chỉ nói: “Anh nên hiểu rõ, có những thứ đối với tôi cũng vô cùng quý giá, nếu tôi muốn, đương nhiên có thể tặng cho anh, nhưng nếu tôi không đồng ý thì anh muốn lấy trộm cũng không được.”

Sumy ngoái đầu lại nhìn hai người với ánh mắt đầy dò xét. Thực ra ngoài hai người này, chẳng ai hiểu họ đang nói chuyện gì. Bỗng nhiên tôi nhớ ra chuyện cơ sở nghiên cứu bí mật của quân Muja bị trộm viếng thăm mấy hôm trước. Không thể tin nổi! Tất nhiên là tôi không nghi ngờ tính chân thực của việc Lâm đơn thương độc mã xâm nhập căn cứ bí mật của địch, mà là trên thế giới này có thứ Hassan có nhưng anh lại không tìm được ư?

Đúng lúc này, Giám đốc Sở Cảnh sát Darla, người phụ trách công tác an ninh của buổi tối nay, vội vã chạy tới. Sự có mặt của anh ta đã chấm dứt cuộc đối đáp kì lạ này. Darla ghé tai phu nhân Pei thì thầm điều gì đó, Sumy nửa đùa nửa thật

nói: “Đại nhân Darla, chúc mừng ngài được thăng chức.”

Darla đành phải cúi chào Sumy, sau đó lần lượt chào hỏi từng người trong Liên minh Phương Bắc, mặc dù chỉ có vài giây nhưng tất cả mọi

https://thuviensach.vn

người đều nhận ra vẻ miễn cưỡng cùng nụ cười gượng gạo của anh ta. Chào hỏi xong, anh ta lập tức quay sang tôi, cười hì hì, nói: “Đại nhân Hardel và phu nhân, chúc buổi tối tốt lành.” Lần này, giọng điệu anh ta vô cùng thân thiết, khác một trời một vực với lúc chào hỏi người của Liên minh Phương Bắc.

Hassan mỉm cười, đáp: “Ừm, chúc buổi tối tốt lành.”

Đột nhiên, Lâm bước đi loạng choạng, suýt nữa đâm phải cây cột trên bậc tam cấp. Laila hạ giọng nói: “Cẩn thận.” Anh đứng vững lại rồi đi tiếp, trông chẳng khác nào một cái xác di động.

Ahmed quay sang nhìn anh, hỏi: “Lâm, tôi thấy ngày thường cậu rất vững vàng điềm đạm, sao bây giờ ngay đến đi đứng cũng không vững thế?”

Anh không nói gì, còn vẻ mặt của Sumy thì vô cùng khó coi.

Tôi cảm thấy mang khăn che mặt đúng là một lựa chọn sáng suốt.

Phu nhân Pei mở bữa tiệc này, mời các nhân vật nắm quyền của Liên minh Phương Bắc và quân Muja, cũng là có dụng ý xoa dịu căng thẳng giữa hai bên. Trước khi đi, Hassan đã nói qua với tôi về quá trình của cả buổi tiệc. “Phu nhân Pei sẽ đọc diễn văn, sau đó là tiệc rượu. Để dung hòa giữa truyền thống với phong tục khác biệt của khách phương Đông và phương Tây, cũng vì sở thích của phu nhân Pei, bữa tiệc được sắp xếp theo kiểu buffet, em đeo voan che mặt, lấy thức ăn không tiện, có thể đi sang phòng bên, ở bên đó có phục vụ riêng đồ ăn cho phụ nữ.”

Nói đến nước này, tôi chỉ còn cách đi sửa soạn quần áo, mang khăn che mặt, cùng anh ta đi dự tiệc.

“Em mặc Burqa rất đẹp.” Sau khi tôi sửa soạn xong, Hassan nói. “Nhưng tại sao bên trong lại phải mặc quần dài?”

https://thuviensach.vn

Tôi đáp gọn lỏn: “Cho tiện.” Khi đánh nhau, chạy trốn… mặc quần dài sẽ đỡ vướng víu hơn.

Anh ta không nói gì nữa, chỉ trầm ngâm nhìn tôi, tới mức tôi thấy sởn hết gai ốc, lát sau mới nói: “Mễ Lạp, hứa với ta một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tối nay không được đánh nhau.”

“Hả…”

Tôi không hề muốn đánh nhau, cũng biết buổi tối hôm nay rất quan trọng đối với Hassan, nhưng điều đó thực sự rất khó nói trước.

“Làm sao để kiềm chế được mình, giữ bình tĩnh khi đối diện với kẻ thù?” Tôi hỏi Hassan.

“Tự nhủ rằng việc nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn. Hoặc là không hành động, nếu đã hành động thì phải dồn kẻ đó vào chỗ chết, vĩnh viễn không có cơ hội vùng lên. Khi chưa chắc chắn, hãy kiềm chế bản thân.”

Tôi đã làm đúng như những gì anh ta nói, thế nên cho đến giờ, tôi vẫn bỏ ngoài tai tất cả những lời lẽ châm chọc, lặng lẽ cùng mọi người bước vào vườn hoa. Mới đi được vài bước, tôi đã bị choáng ngợp bởi phong cảnh nơi đây. Đầu xuân, Peshawar vẫn còn lạnh giá, nhưng trong dinh thự, dưới tán cây dâu tằm rợp trời, đâu đâu cũng ngập tràn hoa nở thơm ngát. Nghe nói cả dinh thự được chia thành bảy khu, nơi chúng tôi đang đứng chỉ là một trong bảy khu đó, cũng là khu lâu đời nhất, nơi có đài phun nước lóng lánh, mặt nước phản chiếu hàng hiên màu lam theo phong cách Mosaic của khu dinh thự.

Trong vườn hoa có rất nhiều khách khứa đang nói chuyện, trong đó có không ít khách nữ, đa phần đều mặc lễ phục dạ hội kiểu Tây. Tiệc rượu của

https://thuviensach.vn

phu nhân Pei là nơi duy nhất ở

Peshawar có thể mặc âu phục mà không bị chỉ trích, đương nhiên không có ai dám ăn mặc hở hang. Cũng may, những người đến đây đa phần là những thương gia, chính trị gia giàu có và hiểu biết sâu rộng nên cũng không có ai nói gì. Nhìn qua một lượt, chỉ có mình tôi với bộ Burqa truyền thống kín mít từ đầu tới chân, trông vô cùng lạc loài.

Bữa tiệc quả nhiên được bắt đầu bằng bài phát biểu của phu nhân Pei, nhưng không ngờ bài phát biểu này không chỉ dành cho những vị khách tham dự bữa tiệc mà còn được truyền khắp Peshawar và Pakistan.

“Hôm nay, tôi rất vinh dự được đứng ở đây để chia sẻ niềm vui của mình với mọi người.” Giọng nói của phu nhân Pei vang khắp đại sảnh, rõ ràng mạch lạc nhưng vẫn mang chút dịu dàng riêng có của phụ nữ. “Mảnh đất này, trước đây, hiện tại và tương lai, sợ rằng không thể tránh khỏi chiến tranh. Hôm nay, tôi xin tuyên thệ với toàn thể nhân dân rằng, nếu tôi có vinh dự trở thành nữ thủ tướng đầu tiên trong lịch sử đất nước chúng ta, tôi sẽ cố hết sức dẫn dắt nhân dân xây dựng một quốc gia cường thịnh, tự do, bình đẳng và dân chủ.”

Bên dưới khán đài, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

“Có quá nhiều người đã hi sinh, và có rất nhiều người đang chờ đợi, họ coi tôi là niềm hi vọng của tự do, hi vọng tôi có thể ngăn chặn chiến tranh. Còn tôi, tôi tin vào Thánh Allah và sẽ trao vận mệnh đất nước cho toàn thể dân chúng.”

Tôi nghĩ đây thực sự là một người phụ nữ vĩ đại và kiên cường.

“Cả phương Tây lẫn phương Đông đều có không ít hiểu lầm về chúng ta, thậm chí ngay trên chính đất nước này, giữa các dân tộc, đảng phái, cũng chồng chất những hiểu lầm. Tôi đại diện cho chính đảng của mình để nói với họ rằng, chúng tôi phản đối bạo lực, căm ghét chiến tranh, điều chúng

https://thuviensach.vn

tôi mong muốn là một đất nước không có áp bức bóc lột, một xã hội xây dựng trên nền tảng bình đẳng và pháp chế. Chúng tôi phản đối nghèo đói, lạc hậu, tranh chấp chính trị và đấu đá phe cánh; tất cả những thói hư tật xấu đi ngược với sự phát triển, tôn nghiêm và văn minh của nhân loại, những thói hư tật xấu cố ý bóp méo giáo lí đạo Hồi, tôi tin có thể tống khứ chúng ra khỏi Pakistan."

Những tiếng hoan hô bên ngoài dinh thự vang trời dậy đất.

"Rất nhiều người nói, là một phụ nữ, tôi không có quyền đứng ở đây, nhưng cảm ơn Thánh Allah, trên thực tế tôi đã đứng ở đây, hơn nữa còn định đứng cao hơn nữa. Tôi sẽ lấy sự thành công của mình để tuyên bố cho tất cả các quốc gia trên trái đất này biết: Phụ nữ trong đạo Hồi có vị trí như thế nào. Dù kết quả bầu cử ra sao, tôi cũng vô cùng cảm ơn nhân dân Pakistan, chính các bạn đã cho tôi đứng ở đây ngày hôm nay, chính các bạn đã tin tưởng tôi có khả năng quản lí một đất nước và chấp nhận tôi trở thành người lãnh đạo của các bạn."

Sau bài diễn văn của phu nhân Pei là thời gian hai mươi phút để phóng viên đặt câu hỏi. Một phóng viên giơ tay nói: "Đối với vấn nạn bạo hành ở Jalalabad, mấy ngày trước, Tướng quân Zia-ul-Haq đã có bài phát biểu công khai rằng Pakistan hiện vẫn cần có quân đội quản lí, bà đánh giá như thế nào về lời phát biểu này?"

Phu nhân Pei đáp: "Tướng quân là lãnh tụ tối cao của Pakistan, chúng tôi đương nhiên ủng hộ quyết định của ông ấy. Bất luận lần bầu cử này, Đảng Nhân dân có thành công hay không, chúng tôi đều cần quân đội để ổn định đất nước."

Một phóng viên khác hỏi: "Phu nhân Pei, theo một nguồn tin rất đáng tin cậy, gần đây, quân Muja và Liên minh Phương Bắc đều đặt mua một lượng lớn súng Maxim. Điều này có nghĩa là Hiệp định đình chiến Peshawar thực chất chỉ là một tờ giấy vô hiệu lực, bà thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

Ngay lập tức, phía dưới vang lên những tiếng xì xào.

Phu nhân Pei bàn bạc với trợ lí một lúc rồi trả lời: “Điều tôi và Đảng Nhân dân mà tôi đại diện phải đảm bảo không chỉ là sự an toàn của nhân dân Peshawar mà còn là của toàn bộ người dân sống trên đất nước Pakistan này. Điều này cần chúng tôi phải xây dựng một nền tảng chắc chắn…”

Phóng viên đó giơ tay ngắt lời bà ta: “Với tình hình này, bà có biện pháp thiết thực nào để đảm bảo an toàn tính mạng cho dân chúng Peshawar không?”

Phu nhân Pei mỉm cười. “Tôi nghĩ vấn đề này, đại nhân Hardel của quân Muja và đại nhân Ahmed của Liên minh Phương Bắc đích thân trả lời sẽ thích hợp hơn.” Nói rồi, bà ta giơ tay về phía Hassan và Ahmed đang ngồi bên dưới.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều theo hướng bàn tay đó, nhìn về phía này của khán đài. Tôi hơi hoa mắt vì không quen với ánh đèn chiếu. Hassan hơi cúi người, ghé tai tôi nói: “Đợi ta ở đây.” Cử chỉ thân mật này lập tức bị người xung quanh bàn tán, đặc biệt là đám phóng viên, trong phút chốc, ánh đèn flash gần như làm lóa mắt tôi.

Tôi cúi đầu xuống, khẽ gật đầu ý bảo đã biết rồi. Đám đông tách ra, nhường đường cho Hassan và Ahmed bước lên khán đài. Hôm nay, Hassan vẫn mặc trang phục truyền thống giản dị, dưới ánh đèn chiếu, bóng dáng anh ta trở nên cao lớn lạ thường, còn toát lên khí thế mạnh mẽ, vương giả. Còn Ahmed ở bên cạnh cũng đang hừng hực khí thế.

Khi tới gần khán đài, hai người mỉm cười với nhau, Hassan ngỏ ý mời Ahmed lên trước, Ahmed nhất quyết từ chối, cuối cùng, hai người bước lên khán đài cùng một lúc, trông có vẻ rất hòa thuận.

Tranh thủ lúc mọi người đều dồn mắt lên khán đài, tôi rời khỏi tiền sảnh, lùi vào một góc. Đại sảnh được nối liền với đài phun nước và vườn hoa.

https://thuviensach.vn

Ánh đèn lặng lẽ in bóng xuống hồ nước trong vắt. Sân vườn Trung Á được bài trí giống với châu u thời Trung Cổ ở chỗ đều có những bức tượng điêu khắc vô cùng tinh tế và dãy hành lang dài tít tắp, nhưng phong cách thiết kế Mosaic tinh xảo đã khiến nó trở nên khác biệt với những nơi khác trên thế giới.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay vang dội, xem ra Hassan đã xử lí rất tốt, tôi nhìn về khán đài, khoảng cách có hơi xa lại đông người chen chúc nhưng vẫn thấy Hassan hiên ngang, phong độ ngời ngời. Đúng là sinh ra để làm thủ lĩnh.

Đúng lúc này, không hiểu sao lại có một cô gái trông không có vẻ gì là khách mời chen ngang, hỏi: “Đại nhân, nghe nói ngài đang thử nghiệm một loại vũ khí hóa học ở thung lũng Swat, có phải không?”

Câu hỏi này khiến tôi sững sờ vài giây, cô gái đó nhanh chóng bị cảnh vệ của Darla lôi ra ngoài. Tôi tránh đám đông, đi đến phía dưới cổng vòm gần đài phun nước, dựa vào lan can, nhìn xa xăm. Đây là một góc tương đối khuất, hàng cây khổng lồ đã ngăn cách những âm thanh ở đại sảnh, khiến nơi đây vô cùng yên tĩnh, một vài cô hầu gái đang cúi đầu nói chuyện trong góc khuất.

“Người phụ nữ mà đại nhân Hardel dẫn đến đó, các cô nhìn thấy chưa, chính là cái cô đeo khăn voan che mặt đó, rõ ràng là trẻ vị thành niên. Hóa ra đại nhân thích kiểu con gái đó.”

Lập tức có người phản bác: “Sao lại là trẻ vị thành niên? Tôi nghe nói cô ta đã già rồi, hơn nữa còn rất xấu, nhưng lại rất giỏi đeo bám đàn ông, đại nhân chẳng làm gì được cô ta cả.”

Cô gái ban nãy tỏ vẻ không tin. “Vừa già vừa xấu thì làm sao trói chân được đại nhân Hardel?"

https://thuviensach.vn

Cô gái phía sau cười khúc khích, nói với vẻ đầy ám muội: “Cô nói xem!”

Tôi ngẩng mặt nhìn trời, cho dù là thời bình hay thời loạn, sở thích lớn nhất của phụ nữ vẫn là buôn chuyện về những người đàn ông đẹp trai, giàu có và quyền thế.

“Nhưng cô ta đeo Khổng tước lam tím, mọi người đều nói cô ta chính là vợ tương lai của đại nhân Hardel.” Một người lại nói.

“Vợ tương lai tức là vẫn chưa phải vợ chính thức, không phải sao? Em vẫn còn cơ hội đó.”

Nói rồi, họ cười ầm cả lên, một lúc sau lại tiếp tục: “Này này, nghe nói cậu Hai cũng đính hôn rồi đấy, chính là tiểu thư Laila, người đi bên cạnh anh ấy trong buổi tiệc hôm nay.”

“Thế thì đã sao? Tóc cậu Hai bạc trắng, nghe nói là vì nhớ thương một người con gái khác, không phải vì tiểu thư Laila.”

Mí mắt tôi co giật mạnh, đây đúng là một tin động trời, nhưng mấy cô gái này lại chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên, như thể ai cũng biết chuyện này. Sau đó có người gặng hỏi: “Thế người con gái đó là ai?”

Tôi dỏng tai nghe ngóng, không ngờ tóc Lâm bạc trắng lại vì một nguyên nhân sến sẩm như trong truyện ngôn tình thế này. Vì một người con gái ư? Sao có thể!

Cuộc phỏng vấn ở đại sảnh hình như đã kết thúc, ngày càng có nhiều người ra vườn hoa đi dạo, mấy cô gái cũng ngừng buôn chuyện, đi làm công việc của mình. Tôi đang lưỡng lự không biết có nên đi tìm Hassan ngay hay đợi một lát nữa thì có một cô gái mặc quần áo tạp vụ đi tới bên cạnh tôi, thì thầm với âm lượng vừa đủ để tôi nghe thấy: “Anh Dela bảo cô ra vườn hoa phía sau nhà gặp anh ấy.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Ai cơ?”

Cô gái chăm chú nhìn tôi, đáp: “Anh Dela của thôn Gama, anh ấy muốn gặp cô, Tiểu Ngải.” Nói xong, cô ta ngắt một bông hoa, giả vờ đưa lên mũi ngửi và bỏ đi, nháy mắt đã lẫn vào đám đông.

Tôi ngây người đứng một chỗ, tim bắt đầu đập thình thịch. Dela sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, liệu có phải là một cái bẫy khác? Còn vườn hoa phía sau là ở đâu? Tôi đưa mắt khắp đại sảnh tìm Hassan, anh ta đang bị một đám người vây quanh, cách không xa là Ahmed và phu nhân Pei cũng đang bị một đám người vây kín, bên cạnh là Sumy và Laila. Tôi liền giơ tay lên ra hiệu, đến khi thấy bóng dáng của Wata, tôi mới quay người rời khỏi đại sảnh huyên náo và đi về phía vườn hoa sau dinh thự, lòng tràn ngập vui sướng. Dela vẫn còn sống, nếu Cela biết được thì sẽ vui mừng lắm đây.

Tôi mò mẫm đi tới vườn hoa, chỗ này không phải là trung tâm của buổi tiệc nên không có vị khách nào, chỉ thỉnh thoảng có vài tạp vụ đi qua nhưng cũng rất nhanh. Ánh đèn và âm thanh huyên náo dần dần biến mất, thay vào đó là ánh trăng sao, ánh nước lấp lánh và tiếng nước chảy róc rách. Tôi vừa đi vừa nhìn xung quanh, khu vườn này quả nhiên rất đẹp, nó rộng lớn vượt sức tưởng tượng của tôi, những lùm cây cao lớn nối tiếp nhau, bãi cỏ êm ái, mỗi bước đi cảnh tượng lại khác, không biết Dela đang ở đâu. Đến khi đi tới một cổng vòm và hành lang dài tít tắp thì một tiếng “xoạt" vang lên sau lưng tôi, tôi quay đầu lại, chỉ thấy những chiếc lá cây óng ánh dưới ánh trăng, hoa cỏ đung đưa, tầng tầng lớp lớp. Tôi hạ thấp giọng gọi: “Dela?”

Một giọng nói khẽ vang lên: “Lạp Nhi!” cùng với đó là một bóng người nhanh như cắt bước ra dưới ánh trăng.

Tôi quay người, đồng thời lùi lại một bước. Lâm thấy tôi cảnh giác như vậy, ánh mắt thiết tha bỗng trở nên u ám. Tôi toan bỏ đi, anh vội gọi: “Mễ Lạp, đừng đi!”

https://thuviensach.vn

Tôi vờ như không nghe thấy.

“Người ta đồn rằng Hassan sắp cưới em, có thật thế không?”

“Không biết, tôi sẽ về hỏi anh ta.”

“Có phải em thích anh ta không?”

Tôi không trả lời, thực ra cũng rất khó xác định tình cảm của mình.

“Em không được thích Hassan!” Lâm cương quyết nói.

Tôi trừng mắt nhìn anh.

Lâm cuống quýt nói: “Ý của anh không phải vậy, ý anh là… Nói tóm lại, đừng quá tin tưởng vào Hardel, anh biết anh ta lâu hơn em. Mặc dù vẫn chưa rõ rốt cuộc anh ta có âm mưu gì nhưng anh biết chắc chắn anh ta đang gài bẫy.” Sau đó, anh đổi sang giọng tha thiết như khuyên nhủ. “Hassan là một chính khách. Mọi việc anh ta làm đều là vì Pashtunistan của anh ta mà thôi.”

Tôi thầm nghĩ, chẳng phải anh cũng như vậy sao?

“Đừng lo, bất kể anh ta quấy rối em thế nào, anh cũng sẽ bảo vệ em.”

Cuối cùng, tôi lên tiếng: “Cậu Hai, anh hiểu lầm rồi, Hassan không hề quấy rối tôi, tôi cũng không lo lắng gì cả, cuộc sống của tôi rất tốt.”

Lâm tái mặt, đột nhiên nắm lấy tay tôi, nói: “Lạp Nhi, nếu bây giờ anh từ bỏ thì sao? Anh đồng ý từ bỏ gia tộc của mình và cả trận chiến này. Anh sẽ cùng em quay về Hàng Châu, hoặc chúng ta sẽ tìm một hòn đảo nhỏ nào đó, mua một căn nhà, chúng ta có thể…”

Sau mấy giây kinh ngạc, tôi rút tay về, nói: “Không thể nào…”

https://thuviensach.vn

“Tại sao lại không thể? Chẳng lẽ em thực sự thích Hassan rồi?”

Tôi nhíu mày, không đáp.

“Có phải không?” Anh càng to tiếng hơn.

“Phải! Tôi thích Hassan đấy, anh ấy đối xử với tôi rất tốt và đã cầu hôn tôi rồi.” Tôi trả lời một cách dứt khoát.”

Nghe vậy, ánh mắt của Lâm phút chốc trở nên giá lạnh. Tôi lảng tránh ánh mắt của anh. Trong không gian tĩnh lặng chỉ còn tiếng nước chảy róc rách.

Một lúc sau, Lâm nghiêm mặt nói: “Bất luận em thích ai và đã hứa hẹn những gì, lần này, anh phải đưa em đi bằng được.”

“Ngô Thượng Lâm, tôi nghĩ là tôi đã nói với anh rất rõ ràng, tôi sẽ không đi cùng anh, bất kể là về Trung Quốc hay đến nơi khác.” Tôi bực bội nói.

“Có phải cách đây năm ngày, em lại bị đau thắt ở ngực không?”

Tôi ngạc nhiên đến mức không biết nên trả lời thế nào. Sao Lâm lại biết bệnh tình của tôi? Mấy giây sau, anh nói tiếp: “Bệnh của em chắc sẽ tái phát vào ngày mai, lần này, dù Hassan có tiêm cho em bao nhiêu hoàng băng đi nữa cũng không qua khỏi đâu. Mễ Lạp, em đã trúng một loại độc có tên là lam băng. Lần trước ở Tala, lúc em bị ngất, anh đã gọi bác sĩ đến khám cho em trước khi giao trả cho hộ vệ. Bác sĩ nói bệnh của em khá nghiêm trọng, chẳng lẽ em không phát hiện sắc mặt mình đang chuyển sang màu xanh lam sao?”

Những người trúng độc băng lam giai đoạn cuối, sắc mặt sẽ có màu lam nhạt, độc tính càng cao thì màu lam càng đậm. Từ khi mang vết sẹo dài trên mặt, tôi hầu như không soi gương nữa.

https://thuviensach.vn

“Thuốc giải độc lam băng chính là cỏ Catha, chỉ mình Hassan có. Nhưng em cũng không cần lo lắng, anh đã lấy được cỏ Catha rồi. Hãy đi với anh, anh đã thu xếp một nơi để cai thuốc cho em.”

“Cai thuốc? Nếu anh có thì đưa cho tôi luôn đi, việc gì phải mang cả tôi theo?”

“Cỏ Catha có thể giúp em cai nghiện lam băng nhưng tình trạng ban đầu sẽ rất tệ, cần tuyệt đối tĩnh dưỡng.” Lâm giải thích.

Tôi trầm tư một lúc, sực nhớ ra cỏ Catha chỉ mình Hassan có, đương nhiên không có chuyện anh ta tặng cho Lâm được. Ngước nhìn dáng vẻ tiều tụy của anh, tôi nghi ngại hỏi: ”Sao tóc anh lại bạc trắng thế kia? Anh bị ốm à?”

Đột nhiên mặt Lâm biến sắc. Tôi hoang mang không hiểu vì sao thì thấy sau gáy nhói lên một cái, mắt hoa lên, ngã xuống đất. Một bóng đen nhảy ra, chụp thứ gì đó vào mũi tôi, một mùi hóa chất nồng nặc xông lên. Sau đó, bóng đen lấy một sợi dây thừng trói chặt tôi lại.

Sau khi nhận ra đó là ai, Lâm hạ thấp giọng, hỏi: “Dela! Cậu làm gì vậy?”

Tôi mơ màng quay lại nhìn bóng đen đó, quả nhiên là Dela! trông cậu ta cao lớn, rắn rỏi hơn trước nhiều. Nhưng tại sao cậu ta lại đánh thuốc mê tôi?

“Hassan đã phát hiện ra việc Tiểu Ngải mất tích, đang lục soát về hướng này. Dela giải thích nhanh. “Anh Lâm, chúng ta phải nhanh lên! Yên tâm, cô ấy không bị thương đâu, xe đã đợi sẵn rồi.”

“Hộ vệ của cô ấy đâu?” Lâm hỏi.

“Đánh ngất rồi.” Dela thản nhiên trả lời, sau đó lại giục Lâm đi.

https://thuviensach.vn

Lâm bế tôi lên. Tôi dùng chút sức lực cuối cùng trước khi hôn mê thều thào nói: “Ngô Thượng Lâm… tại sao anh luôn ép tôi làm những việc tôi không muốn vậy?”

Anh khựng lại, cả người cứng đờ.

Tôi nghiến răng nói: “Anh là đồ khốn!”

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt đờ đẫn và bi thương, nói: “Anh biết, Lạp Nhi, anh biết.”

Trái tim tôi đau đớn như thể bị dao đâm, thuốc mê nhanh chóng phát huy tác dụng, hình ảnh cuối cùng xuất hiện trong đầu tôi là chiếc cằm vuông vức và đôi mắt đen u ám như bóng đêm tĩnh mịch của Lâm.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Type: Liinn

Đêm đó, Lâm và Dela đưa tôi rời khỏi thành phố Peshawar, đến một ngôi làng hẻo lánh.

Nhìn ra ngoài cửa sổ xe, tôi chỉ thấy cảnh sắc hoang vu, con đường uốn lượn quanh núi, bên kia sông có một con đường nhỏ song song với con đường lớn bên này, có chỗ tưởng như đường đâm ra từ vách đá dựng đứng, chỉ cần một hòn đá rơi xuống cũng có thể bịt kín lối đi.

Rạng sáng, chiếc xe jeep thận trọng leo lên cây cầu treo cũ nát, các tấm gỗ trên mặt cầu cách xa nhau đến đáng thương, bánh xe vừa tiến lên, cây cầu liền rung lắc dữ dội. Bên dưới mấy chục mẻ là dòng sông tối đen, nước chảy chậm nhưng đâu đâu cũng là những tảng băng khổng lồ còn sót lại sau khi tuyết tan.

Ngôi làng mà chúng tôi sắp đến nằm ở đầu kia cây cầu. Ngoại ô Peshawar có vô số ngôi làng nhỏ như thế này, vì đất đai cằn cỗi, nghèo đói, chiến tranh nên các ngôi làng khá giống nhau, đều có vẻ tiêu điều, dân cư thưa thớt. Những ngôi nhà gạch vuông vắn như bao diêm nằm xiêu vẹo trên nền đất trơ trụi không một ngọn cỏ, đơn điệu và tĩnh mịch.

Tôi nheo mắt nhìn cảnh vật bên ngoài, trải qua quãng đường dài vất vả mấy tiếng đồng hồ, thuốc mê dần mất tác dụng nhưng toàn thân tôi vẫn tê mỏi, không có chút sức lực nào. Xe dừng lại ở bên ngoài ngôi làng, Lâm bế

https://thuviensach.vn

tôi xuống xe, Dela cảnh giới xung quan, tôi để ý thấy bên hông cậu ta có đeo một khẩu súng.

ở cổng làng có một cụ già đứng đợi, dáng người thẳng tắp, trơ trụi như một cây bạch dương trong giá rét. Khi nhìn rõ mặt ông cụ, tôi không khỏi sửng sốt. Chính là ông Wughi! Dela ngại ngùng lên tiếng chào: "Trưởng thôn!" rồi lấy vạt áo che khẩu súng lại. Trông Wughi gầy hơn trước nhiều, dù ông vốn đã gầy gò nhưng có vẻ quắc thước và khỏe mạnh, giờ gặp lại, tôi thấy mặt ông chằng chịt nếp nhăn, chẳng khác gì một quả hạnh đào, trông lại càng có vẻ khắc khổ, u buồn. Nghe thấy tiếng chào của Dela, Wughi ngước mắt lên, ánh mắt sáng quắc, tinh tường như xưa khiến tôi yên tâm phần nào, đây vẫn là ông lão trưởng thôn thông thái mà tôi từng biết.

"Wu… Wu…" Hai chữ "Wughi" nghẹn cứng trong cổ họng, tôi không sao thốt ra được.

Lâm áy náy nói: "Tiểu Ngải chưa lại sức, cô ấy đang chào ông đấy."

"Ce… Ce…" Tôi muốn nói với ông cụ là Ceda vẫn còn sống nhưng vật vã mãi cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh, đành chán nản ngậm miệng lại. Cũng may ông cụ hiểu cho tôi, chỉ ôn tồn nói: "Ta biết, cháu gái, ta biết hết mà. Cháu đang ốm, không nên nói nhiều."

Sau đó, ông quay sang hỏi Lâm: "Tiểu Ngải bị bệnh gì thế, trông không được ổn lắm?"

Chỉ một câu hỏi đơn giản như vậy nhưng lại khiến tôi đột nhiên muốn khóc. Tôi rất muốn nói rằng mình không sao cả, muốn hỏi ông có khỏe không, những người dân làng khác thế nào, có bao nhiêu người còn sống, có phải đều chuyển tới đây cả rồi.

Nhận thấy vẻ xúc động của tôi, Lâm vỗ nhẹ vào vai tôi, dịu dàng dỗ dành.

https://thuviensach.vn

“Có thuận lợi không?” Wughi hỏi.

Lâm gật đầu.

“Thế thì tốt.” Rồi ông quay người, vừa đi vừa nói: “Phòng đã chuẩn bị xong, hãy đi theo ta.”

Cảnh tượng thật giống như ở thôn Gama năm nào, Wughi đi trước dẫn đường, tôi và Lâm theo sau, tiến vào làng.

Ngôi làng này lớn hơn so với tưởng tượng của tôi, mặc dù không bằng thôn Gama nhưng dân cư khá đông đúc, dọc đường, có vài căn nhà sáng ánh đèn, nhưng đa phần vẫn là đêm tối tĩnh mịch. Một lúc sau, Wughi dừng lại trước một căn nhà ở ngã rẽ.

Dela hỏi: “Ở đây ạ?”

“Ngôi nhà này tương đối lớn, tầm nhìn tốt, hơn nữa cách âm cũng tốt. Dù là tiếng động lớn, bên ngoài cũng không nghe thấy được.”

Sẽ có tiếng động lớn ư, tôi thầm nghĩ.

“Cửa có khóa bên trong, đồ ăn, vật dụng hàng ngày, nước đều đã chuẩn bị đủ.” Wughi mở cửa nhà nhưng không đi vào, chỉ lấy ra một chùm chìa khóa đưa cho Lâm. “Trong vòng mười ngày, không cho ai đến làm phiền thật ư?”

“Đúng vậy, trong vòng mười ngày, Tiểu Ngải sẽ vô cùng nhạy cảm.”

Wughi chỉ cho Lâm xem miếng vải đen treo ở dưới hiên nhà, ở một vài ngôi làng hẻo lánh tại Pakistan, treo miếng vải đen tượng trưng cho việc nhà có người bị bệnh nặng, dân làng nhìn thấy sẽ tự giác đi vòng đường khác. Ông nói: “Thế này sẽ không có người trong thôn đến làm phiền, nếu

https://thuviensach.vn

cần gì, chỉ cần bảo Dela nói với ta là được.” Dứt lời, ánh mắt lo lắng của Wughi lại liếc về phía tôi. Ông hỏi nhỏ: “Lần này, cháu quyết tâm rồi à?”

Lâm quả quyết gật đầu.

“Không dễ dàng đâu.” Ông nói.

“Sớm muộn gì cháu cũng từ bỏ, giờ chỉ là từ bỏ sớm hơn một chút mà thôi.”

“Sớm hơn có nghĩa là điều kiện vẫn chưa đủ.”

“Cháu không đợi được đến ngày đó.” Lâm nói rồi cúi đầu nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng. “Lúc đầu chắc sẽ hơi hỗn loạn, nhưng tất cả rồi sẽ ổn. Bộ tộc Rajput dù nhỏ bé đến đâu cũng không phải chỉ có mình cháu.”

Nghe đến đây tôi mới hiểu ra, Lâm định từ bỏ đại nghiệp phục hưng bộ tộc Rajput của mình.

“Nhưng Liên minh Phương Bắc…” Wughi lại lo lắng nói.

“Vâng, cháu hiểu. Cháu có cách đảm bảo an toàn cho mình và Tiểu Ngải.”

Dela đứng bên cạnh cũng xen lời: “Trưởng thôn không cần lo lắng, anh Lâm có tay trong, còn có…”

Lâm đột nhiên sa sầm mặt, khẽ quát cậu ta. Dela đành im miệng, dù vậy tôi vẫn có thể đoán anh còn nắm giữ một lợi thế đảm bảo an toàn cho cả anh và tôi. Rốt cuộc đó là thứ gì? Và còn nữa, tại sao anh lại từ bỏ tất cả để ở bên tôi?

Ánh mắt của Wughi đảo qua Lâm và Dela. Lâm ôn tồn nói: “Xin lỗi trưởng thôn, có một số chuyện cháu không tiện nói với ông.”

https://thuviensach.vn

Wughi hòa nhã nói: “Lâm, cháu biết là cháu có được niềm tin của ta mà.” Ngập ngừng một lát, ông lại khẽ thở dài, nói: “Nhưng Tiểu Ngải…”

Lâm nghiến hai hàm răng, nói: “Cháu xin thề với Thánh Allah, nhất định sẽ cứu được cô ấy.”

“Rồi sẽ ổn thôi.” Đôi mắt già nua, nhăn nheo của Wughi nhìn chằm chằm vào Lâm. “Cháu phải tin Thánh Allah, nếu mọi việc chưa tốt đẹp, đó là vì nó vẫn chưa kết thúc. Thánh Allah nhất định sẽ phù hộ cho Tiểu Ngải. Ta biết, ta biết mà…” Giọng của Wughi trở nên trầm thấp và kiên định.

Sau khi Wughi đi rồi, Dela mới nghi hoặc hỏi: “Sao lại mất tiếng được nhỉ? Dược tính của thuốc mê chắc đã hết rồi, đây không phải là triệu chứng chất độc phát tác sớm chứ?”

Lâm thận trọng đặt tôi lên chiếc giường quân dụng trong nhà, vẫy tay gọi cậu ta: “Mau đến giúp tôi!”

“Bắt đầu luôn ư?” Cậu ta giật mình bởi giọng điệu lo lắng của anh.

“Phải!”

Dela vội vàng lôi mấy sợi dây da chuẩn bị sẵn ra, Lâm ghì chặt chân tay tôi xuống. Dela lại do dự nói: “Hay là chờ…”

Lâm khẽ quát lên: “Trói lại!”

Mấy sợ dây da này, sợi nào sợi nấy to như cổ tay, quấn quanh ngực, bụng, hai cánh tay và hai cổ chân của tôi. Cứ buộc cho xong một cái, Dela lại ngước lên nhìn Lâm, anh luôn tỏ ra nghiêm nghị, không nói một lời. Còn tôi cũng chẳng buồn chống cự, chỉ có điều đôi lúc bị thít chặt quá, tôi không khỏi rên lên vì đau.

https://thuviensach.vn

Dela nhíu mày hỏi: “Tiểu Ngải làm sao vậy, chỉ biết rên hừ hừ, lúc nãy còn nói được mà. Chẳng lẽ bị thuốc mê làm cho ngớ ngẩn rồi?”

“Khi lam băng phát tác đều có triệu chứng này. Dela, cậu ra ngoài đi, trừ phi người của Hassan đuổi tới, nếu không cố gắng đừng làm phiền.”

Dela nói “được” rồi đi ra cửa, đến bậc cửa, cậu ta quay đầu nhìn tôi, hỏi: “Lần này Tiểu Ngải có qua được không?”

Lâm cười gượng, đáp: “Tôi không biết nữa.”

Dela định nói gì đó nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Lâm, câu nói lại chuyển thành: “Tôi ra ngoài canh chừng đây.” Nói xong, cậu ta đi ra.

Tất cả những hình ảnh và đoạn đối thoại này, tôi đều nhìn thấy, nghe thấy, chỉ có điều cảm giác mơ hồ như thế rất xa xôi, như thể ngăn cách bởi một lớp kính. Trong phòng chỉ còn tôi và Lâm, thậm chí đến khi anh lấy ra một ống tiêm, tiêm thứ dung dịch trong suốt vào tĩnh mạch của tôi, tôi vẫn không có bất kì phản ứng nào.

Sau đó, anh ngồi xuống giường, giơ tay xoa đầu tôi, mỉm cười, nói: “Từ bây giờ, mỗi ngày anh sẽ tiêm thuốc được bào chế từ cỏ Catha cho em, ngày hai lần, sáng và tối, mười ngày là một đợt điều trị, lúc tiêm sẽ hơi đau một chút. Lạp Nhi sẽ không khóc chứ?” Rồi anh đặt tay tôi vào lòng bàn tay mình, nắm chặt, lại ân cần nói: “Đừng sợ, mười ngày trôi qua rất nhanh, anh sẽ luôn ở bên em. Chỉ cần cầm cự qua mười ngày là được, nhưng…” Nói đến đây, anh đột nhiên cúi xuống ôm tôi, cả người run rẩy. “Sáu ngày đầu, cỏ Catha và lam băng sẽ giằng co trong cơ thể em, em sẽ thấy buồn bã và đau đớn, nhưng cũng không quá đau đâu, chỉ là…” Một lúc sau, anh mới xúc động nói tiếp: “Hứa với anh, em sẽ vững vàng, dù thế nào cũng không từ bỏ.” Tôi không lắc cũng không gật đầu, chỉ nhíu mày cựa vai. Anh ôm tôi chặt quá, sắp không thở được rồi. Nhưng anh cẫn không buông ra, mặc kệ tôi có nghe hay không, lẩm bẩm: “Mễ Lạp, nếu em có mệnh hệ gì, anh

https://thuviensach.vn

biết làm thế nào đây? Sỡ dĩ anh để em ở lại Thượng Hải vì anh tin rằng mình sẽ quay lại. Ở cổng nhà tù, anh để Hassan đưa em đi, vì nghĩ như vậy sẽ an toàn cho em, anh cũng tưởng Hassan sẽ chữa trị độc lam băng cho em. Nhưng nhìn em thế này, anh không chờ được nữa. Nếu em bỏ lại anh một mình, anh phải làm thế nào đây?"

Lâm ôm tôi càng lúc càng chặt, tôi chẳng thể chống cự, chỉ có thể quay sang nhìn anh chăm chú. Đột nhiên, đầu óc tôi trở nên hỗn loạn, những kí ức trở nên mơ hồ không rõ ràng. Tôi khẽ gọi: "Em Lâm…"

Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt ngập tràn bi thương và u ám.

"Em Lâm!" Tôi định đưa tay lau những giọt nước trên đôi mắt đỏ hoe của anh nhưng không làm được.

"Lạp Nhi, anh mãi mãi là em Lâm của em." Nói rồi, anh cúi xuống, hôn lên mí mắt tôi. Nụ hôn đẫm nước mắt, đầy xót xa và trân trọng. Tôi mỉm cười, mơ hồ cảm thấy mình đã quay lại những tháng ngày hạnh phúc ở Thượng Hải.

Nhưng chỉ một giây sau, cơn đau đột ngột ập tới một cách hung dữ đến kì lạ, như thể có người dùng dao đâm vào cột sống của tôi. Cả người tôi ưỡn cong lên rồi rơi bịch xuống giường, tôi chỉ có thể lắc đầu một cách điên cuồng, hét lên những tiếng thống thiết: "A a… Thả tôi ra… Cứu tôi với!"

Lâm ngồi phịch xuống đất, nếu còn tỉnh táo, tôi sẽ nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu của anh và cơ thể gầy gò không ngừng run rẩy. Anh chìa tay về phía tôi, thổn thức: "Lạp Nhi… em đau lắm phải không? Lạp Nhi…" nhưng không hề nhúc nhích.

Tôi bắt đầu hiểu ra anh không muốn cứu tôi, cơn đau đã thiêu rụi lí trí và sự nhẫn nại, tôi giãy giụa kịch liệt, cào móng tay xuống giường, quẫy đạp dữ dội. Cơn vật vã khiến quần áo tôi bị rách, dây da cứa vào người đến

https://thuviensach.vn

chảy máu, những vết sẹo lộ ra ngoài… Đột nhiên, tôi hét lên: “Ngô Thượng Lâm, anh nói anh yêu tôi, vậy mà anh đã rời bỏ tôi, lừa dối tôi!”

Lâm lao đến ôm tôi vào lòng, nói: “Lạp Nhi, tha lỗi cho anh, anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa. Không cai thuốc nữa, anh sẽ đưa em đi!”

“Anh lừa tôi! Anh là kẻ nói dối!” Tôi lấy hết sức gào lên, nước mắt tuôn ra đầm đìa.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi.” Anh liên tục lắc đầu, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

“Thả tôi ra!”

“Được, được.”

Đột nhiên Dela nói vọng vào: “Anh Lâm, không được cởi! Lam băng đã phát tác, anh nhất định phải nhẫn nại!” Lâm như sực tỉnh, bàn tay khựng lại, nhưng tay phải của tôi đã được nới lỏng dây trói. Tôi thét lên một tiếng, tháo con dao Skija trên cổ tay ra. Dela vừa từ ngoài xông vào đã thấy con dao găm sượt qua má Lâm và cắm phập vào tường.

Câu ta hoảng hốt đến mức mặt tái nhợt, kêu lên: “Á, quên không tước vũ khí của cô ấy” rồi lao đến túm chặt lấy tay tôi, trói lại như cũ. Không chỉ có Lâm, ngay cả tôi cũng sửng sốt với phản ứng này của mình, một lúc sau mới hoàn hồn, lại bắt đầu giãy giụa.

Dela giật mình lùi lại cả mét, nói: “Tiểu Ngải, ngoan nào, cô mau ngủ đi!”

“Thả tôi ra!” Tôi gào lên. “Nếu không tôi sẽ gọi Ceda đến đánh cho cậu một trận!”

https://thuviensach.vn

Dela lắp bắp nói: “Này này, cô đừng có nói bừa, Ceda… Ceda sao có thể đánh tôi chứ?” Thực ra tôi đã sớm nhận ra cậu chàng này thích cô bé Ceda. Không cho tôi cơ hội mang Cedar a uy hiếp nữa, cậu ta nhanh chóng nhét một miếng vải vào miệng tôi, vừa làm vừa nói với Lâm: “Tôi không làm cô ấy bị đau đâu.”

Đến lúc này Lâm mới định thần lại được, quay sang hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

“Người anh em à, tôi biết anh xót người yêu, nhưng dù đau khổ đến mức nào cũng không được cởi dây trói, chỉ cần qua được mười ngày là ổn.” Rồi cậu ta vỗ lên vai Lâm. “Hãy nghĩ đến việc mới năm ngoái, chúng ta lùng sục khắp nơi cũng không tìm được Tiểu Ngải, ít nhất hiện giờ cô ấy đang ở bên cạnh anh. Đừng để tất cả công sức phải đổ xuống sông xuống bể.” Dứt lời, cậu ta khẽ dài một tiếng rồi đi ra.

Rất lâu sau, Lâm vẫn đứng yên một chỗ, chống tay vào tường. Tôi đã thôi gào thét, chỉ thẫn thờ nhìn gương mặt bị thương của anh, máy chảy ra từ vết dao cắt giờ đã đông lại. Ánh mắt xót xa của anh dần dần ánh lên tia kiên định. Anh nói: “Anh sẽ ở đây cùng em, Mễ Lạp, nếu em dám có mệnh hệ gì, anh thề sẽ quên em ngay lập tức.”

Giật mình bởi lời đe dọa bất ngờ này, tôi trợn mắt nhìn anh, sự đau đớn trong người cũng tạm lắng xuống. Lâm cầm một đầu sợi dây trói cổ tay tôi buộc lên người mình, lấy một tấm thảm trải xuống nền đất, cách chiếc giường chừng một mét rồi ngồi xuống, nói: “Không được ngồi gần em quá, Lạp Nhi, hiện giờ em rất kích động, nếu em khát, đói hoặc không ngủ được, muốn có người nói chuyện, hãy giật sợi dây nhé!” Sau đó, anh mỉm cười một cách dịu dàng rồi giơ tay tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ ở đầu giường.

Ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn nhỏ bằng nắm tay nhẹ nhàng chiếu rọi gương mặt thấm đẫm phong sương của anh, cũng vỗ về sự tức giận trong

https://thuviensach.vn

lòng tôi. Cúi đầu nhìn sợi dây da, đầu bên kia của sợi dây là những ngón tay thon dài của anh. Tôi giật sợi dây, anh không phản ứng, một lúc sau, tôi lại giật, anh khẽ nói: “Còn gây chuyện nữa, anh sẽ cho em một trận đấy. Lạp Nhi, ngoan nào, để anh ngủ nửa tiếng có được không, chỉ nửa tiếng thôi.”

Tôi đành nằm im. Lâm nhắm mắt lại, một tay đặt lên ngực, tay kia vẫn nắm chặt sợi dây da. Dưới ánh đèn mờ ảo, tôi có ảo giác rằng anh vẫn đẹp trai, phong độ và quyến rũ như ngày nào, ngoài trừ mái tóc bạc trắng là khác trước. Nơi khóe mắt có một dòng nước nóng hổi trào ra, tôi lí nhí nói: “Lâm, chúc ngủ ngon!” Mí mắt dần nặng trĩu, tôi thiếp đi từ lúc nào cũng không hay.

Mấy ngày sau, tôi có cảm tưởng đã rơi xuống địa ngục không đáy. Cả ngày, tôi chẳng thấy đói cũng chẳng thấy khát, tình trạng của tôi chỉ có thể dùng một từ để diễn tả: điên dại.

Hai loại thuốc độc giằng xé trong cơ thể, biến trái tim tôi trở thành một biển cả mênh mông, tôi như một kẻ lạc đường, ngụp lặn giữa biển khơi, trên đầu là ánh mặt trời chói chang, xung quanh không một bóng người, phải giãy giụa hết sức để không bị ngộp thở.

Khắp người tôi đau nhói như bị hàng trăm sợi dây gai quấn chặt, tôi muốn hét lên nhưng cổ họng nghẹn cứng, chân tay lạnh buốt. Nỗi đau đớn khủng khiếp như cơn song thần, ập đến hết đợt này tới đợt khác.

Giữa những lúc tỉnh táo ít ỏi, tôi cảm nhận được Lâm đang lau mồ hôi cho tôi, cho tôi uống từng thìa nước, còn nhìn thấy nụ cười của anh, ngay khi vừa mở mắt. Những lúc ấy, tôi cũng gượng cười đáp lại. Anh diu dàng bảo tôi uống them chút nước canh, món canh có mùi thơm dịu của nhân sâm, nhưng tôi mím chặt môi lại.

“Nôn ra cũng không sao.” Anh lại khẽ khàng an ủi. Mấy ngày nay, Lâm phải nhờ đến canh sâm để duy trì sự sống cho tôi, nhưng lần nào tôi cũng

https://thuviensach.vn

nôn ra quá nửa lượng canh đã uống. Trong những lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi cảm thấy vai mình nóng hổi, có thứ gì đó ẩm ướt không ngừng rơi xuống.

Chắc bộ dạng của tôi lúc này rất thảm hại, ngay cả Dela cũng sợ tôi không qua khỏi. Lâm không nói gì, chỉ nhìn tôi chăm chú. Lúc này đã là giữa trưa, một cơn đau đớn vừa qua, tôi sẽ được yên ổn vài tiếng. Anh vắt chiếc khăn nhỏ, cẩn thận lau những giọt mồ hôi trên mặt tôi.

Dela nhìn anh chạy qua chạy lại như con thoi, định nói gì đó lại thôi.

“Cậu muốn nói gì sao?” Lâm tinh ý phát hiện ra biểu cảm lưỡng lự của cậu ta.

Dela lắc đầu.

“Muốn nói gì thì nói đi, nếu không thì đi ra ngoài, cậu cứ đứng ở đây làm tôi thêm sốt ruột.”

“Ngộ nhỡ lần này Tiểu Ngải không qua khỏi, anh tính thế nào?”

“Đến lúc đó tính sau.”

“Mới mấy ngày mà Liên minh Phương Bắc…”

Lâm ngắt lời câu ta: “Hiện giờ tôi không muốn nghe bất cứ chuyện gì của Liên minh Phương Bắc. Chờ cô ấy khỏi rồi tính.”

“Nếu cô ấy không khỏi thì sao?” Dela đã có vẻ mất kiên nhẫn.

Lâm đanh mặt quát: “Dela!”

“Tôi biết là anh không muốn nghe, tôi cũng hi vọng Tiểu Ngải có thể vượt qua cửa ải này, nhưng anh Lâm,người của ta gửi tin về, nói Liên minh Phương Bắc đã xới tung từng tấc đất rồi đó.”

https://thuviensach.vn

Lâm bình thản “ồ” một tiếng rồi lau miệng cho tôi. Nhìn anh mải mê chăm sóc cho tôi, Dela im lặng một lúc rồi lẩm bẩm như nói với mình: “Được rồi, bọn họ có kéo sập trời anh cũng không bận tâm, tôi biết rồi.” Nói xong, câu ta quay người định đi, được vài bước lại quay lại, hỏi: “Anh Lâm, tình hình hiện tại, dù Tiểu Ngải có cai nghiện thành công nhưng dưới sự truy đuổi của Liên minh Phương Bắc và quân Muja, anh đã nghĩ làm thế nào để thoát khỏi Peshawar chưa?”

Lâm không nói gì, lau xong mặt cho tôi, ngẩng đầu lặng lẽ nhìn chùm sáng chiếu vào phòng. Mỗi ngày, vào thời điểm này, đều có một chùm sáng chiếu rọi vào căn phòng u tối, những hạt bụi bay lơ lửng trong không trung, chùm sáng cũng nhẹ nhàng dịch chuyển, phác họa nên bóng dáng mơ hồ của đồ đạc trong phòng và cả gương mặt tiều tụy vì thức đêm hôm chăm sóc tôi của Lâm nữa.

“Mỗi “người giấu mặt” đều do tôi tự tay tuyển chọn và đào tạo, đều là những người cực kì suất sắc.”

“Ngay cả như vậy, còn Sumy phu nhân thì sao, bà ấy sẽ không chịu bỏ qua đâu.”

“Những việc tôi làm cho bà ấy suốt mấy năm qua đã đủ để báo đáp ơn nuôi dưỡng của bà ấy rồi.”

“Chỉ có anh cho rằng là đủ thôi.”

Lâm không nói gì nữa.

Cuối cùng, Dela chỉ thở dài, nói: “Anh Lâm, tôi sẽ luôn ủng hộ anh, tất cả người dân thôn Gama cũng sẽ ủng hộ anh. Bất luận thế nào, chúng tôi cũng sẽ đưa anh và Tiểu Ngải an toàn rời khỏi Pakistan, chỉ cần cô ấy có thể qua khỏi cái đận này.”

https://thuviensach.vn

Lâm chăm chú nhìn tôi, nói một cách chắc chắn: “Cô ấy nhất định sẽ qua khỏi.”

Dela lại thở dài. “Tôi nghe nói anh đã sai người chuẩn bị lông chim công?”

Lâm “ừ” một tiếng, lại bắt đầu lau cổ cho tôi, khi cởi áo cho tôi, anh liếc mắt nhìn Dela. Dela quay người đi nhưng miệng vẫn nói: “Bây giờ đã chuẩn bị những thứ đó có sớm quá không, ý tôi là ngộ nhỡ… thì anh định làm thế nào?”

“Không thế nào cả, tất cả cứ tiến hành như kế hoạch, tôi sẽ đưa cô ấy đi, sống cũng được chết cũng được, nhất định tôi sẽ không rời xa cô ấy nữa.” Anh quả quyết nói.

Khóe mắt Dela đỏ hoe, cậu ta nói: “Được rồi, dù sao cũng qua được tám ngày rồi, chỉ cần cố thêm hai ngày nữa thôi. Không chừng Tiểu Ngải sẽ khỏe lại. Cô gái này tuy nhỏ bé yếu ớt nhưng sức chịu đựng rất tốt, không chừng lần này cũng vậy…”

Những lời an ủi của Dela còn chưa nói xong, tôi đã nghe thấy từ xa có tiếng chó sủa, mấy giây sau bỗng im bặt.

Hai người lập tức im lặng, đợi đến khi tình hình lắng xuống hẳn, Dela mới hạ giọng nói: “Mấy ngày gần đây đều có tiếng chó sủa rất lạ. Người của ta nói tất cả đường ra vào Peshawar đều bị phong tỏa rồi, hộ vệ cảu Hardel lấy Peshawar làm tâm, lục soát từng thôn trang lân cận, ngay cả khu chợ đen cũng không bỏ qua.”

Lâm “ừ” một tiếng, xung quanh Peshawar có rất nhiều thôn làng, đường sá đa phần đều khó đi, anh không lo Hassan có thể tìm ra nơi này trong vòng mười ngày.

https://thuviensach.vn

“Tôi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, Hardel dường như đang tỏa ra bốn hướng để tìm kiếm nhưng lực lượng tinh nhuệ nhất lại đang tiến về phía chúng ta. Tôi nghe các anh em nói bên ngoài thôn mấy ngày nay đã dựng thêm mấy trạm kiểm soát, trong khi những nơi khác đa phần chỉ là phô trương thanh thế, cứ như thể anh ta biết chúng ta đang ở đây.” Dela nhíu mày nói.

“Anh ta làm sao biết được? Trên đường tới đây chỉ có ba người chúng ta.”

“Thế mới lạ, không lẽ…” Dela vẫn chưa nói hết câu thì bên ngoài đã vang lên một giọng nói truyền qua loa phóng thanh: “Xin chào toàn thể người dân trong thôn, chúng tôi đại diện cho đại nhân Hassan Naboo Hardel, thủ lĩnh của các bộ lạc và các gia đình thuộc mảnh đất này, tới đây tìm một người phụ nữ có tên Abu Bostan. Cô ấy là vị hôn thê của đại nhân chúng tôi, tất cả những người cung cấp tin tức về cô ấy đều được trọng thưởng.”

Lâm và Dela kinh ngạc nhìn nhau, Hassan chính thức tuyên bố với mọi người rằng tôi là vị hôn thê của anh ta, hơn nữa còn có thể tìm đến nơi này nhanh đến vậy sao? Dela bực bội nói: “Vị hôn thê cái gì chứ, Tiểu Ngải trở thành vị hôn thê của anh ta từ khi nào vậy? Anh ta cướp về thì là của anh ta sao, thật không biết ngượng!”

“Đừng hoảng. Chắc chỉ là kiểm tra thông thường thôi.”

Vừa dứt lời thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập chạy tới, kèm theo đó là một giọng trẻ con: “Anh Dela, bọn họ đang lục soát từng nhà một. Trưởng thôn Wughi bảo bọn anh mau lánh đi.” Sau đó, một bóng người nhỏ bé thò nửa đầu vào, tuy nhìn không rõ mặt nhưng giọng nói và dáng người nó rất giống Ali, em trai của Kangkun. Đứa bé lập tức rụt đầu lại, tiếng bước chân xa dần.

https://thuviensach.vn

Dela bật dậy chạy ra mở cửa, ngó nghiêng một hồi rồi nói: “Anh Lâm, hay là anh bế Tiểu Ngải trốn ra sau núi đi!”

“Không kịp nữa rồi. Cậu mau đổi miếng vải đen treo ở hiên nhà thành miếng vải đỏ đi.” Theo phong tục của một số ngôi làng, treo tấm vải đỏ trước cửa có nghĩa là trong nhà có phụ nữ đến kì kinh nguyệt hoặc sắp sinh con, dân làng, nhất là nam giới, sẽ tránh đến gần ngôi nhà.

Nhân lúc Dela đi thay miếng vải, Lâm nhanh chóng quấn một mảnh vải che kín đầu, mặt và tóc của mình, đồng thời lấy một cái gối nhét vào bụng tôi. Khi những ngón tay của anh chạm vào người tôi, tôi bất giác nhớ lại cảnh chạy trốn trong kĩ viện Changga năm nào, mặt mũi đột nhiên nóng bừng. Thấy tôi lung túng, chắc Lâm nghĩ rằng tôi lại thấy khó chịu, định hỏi thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng phụ nữ nói: “Nhà này có phụ nữ sắp sinh, chỉ có một mình tôi được vào lục soát.” Một người khác lập tức đáp lời: “Được, chúng tôi ở bên ngoài chờ bà.”

Người phụ nữ đó chính là Niz! Tôi lo lắng nhìn chằm chằm về phía cửa. Dela đứng canh cửa, cất giọng vẻ áy náy: “Chị gái tôi sắp sinh rồi, thực sự không tiện để các vị đại nhân vào lục soát.”

Ngay sau đó, cánh cửa bị đẩy ra, ánh nắng chói lòa bên ngoài chiếu vào, cùng với nó là bóng hình đồ sộ của Niz. Sau khi vào phòng, bà ta đi thẳng đến chỗ tôi, dùng dao găm nâng chăn lên để mặt tôi lộ ra ngoài. Tôi nín thở, chờ đợi tiếng kinh hãi của bà ta, mặc dì đoán chắc bà ta không nhận ra tôi nhưng những người lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt hiên nay của tôi thường không khỏi rùng mình.

Tuy nhiên, Niz chỉ bịt miệng, nhăn nhó hỏi Lâm: “Mùi gì vậy?”

Vì giãy giụa quá mạnh nên những chỗ bị trói trên người tôi đều bị da trầy xước hết, tuy ngày nào Lâm cũng lau người cho tôi nhưng mùi máu

https://thuviensach.vn

tanh vẫn khó mà xua đi hết. Lâm có thể chịu đựng được mùi này suốt những ngày qua, thật không dễ dàng gì.

Anh khẽ nhăn mặt, cúi đầu nói: “Là nước ối của vợ tôi, thưa bà.”

Cả tôi và Dela đứng bên ngoài đều sửng sốt khi nghe thấy câu này. Niz tái mặt, người Pakistan thường tránh gặp phụ nữ mới sinh vì sợ xúi quẩy, mặc dù Niz là phụ nữ nhưng cũng không phải ngoại lệ. Bà ta vừa lùi vội về phía sau vừa chỉ vào tôi, hỏi: “Vợ anh đã bị vỡ nước ối rồi, tại sao còn để ở nhà?”

Tại các ngôi làng hẻo lánh, thông thường, phụ nữ sinh con hoặc đến kì kinh nguyệt đều phải đến các lán cừu ở. Lâm cúi đầu, ấp úng đáp: “Chúng tôi đang định khiêng cô ấy đi… thì bà đến đòi lục soát.”

Niz đã bước ra tới cửa, lại quay lại giục Lâm: “Khiêng vợ anh đi ngay đi, mau lên, nếu không cô vợ xinh đẹp của anh sẽ chết đó!” Dứt lời, bà ta cùng với mấy tên hộ vệ vội vã bỏ đi.

Đợi đám người đó đi khuất, Lâm quay sang bảo Dela: “Đi lấy cáng tới đây.”

Dela ngạc nhiên hỏi: “Lấy cáng để làm gì?”

“Đến lán cừu. Những người đó sẽ quay lại, chúng ta đã đóng kịch thì phải diễn đến cùng.”

Tôi trợn tròn mắt, Dela lại càng không hiểu ý anh là gì. “Hả? Sinh con thật sao? Nhưng trong bụng Tiểu Ngải không có em bé, cái này… biết đi đâu để tìm em bé đây? Nhỡ bọn họ quay lại mà không thấy đứa bé thì phải làm thế nào?”

Lâm vẫn điềm nhiên đáp: “Thì nói là khó sinh, không giữ được đứa bé.”

https://thuviensach.vn

Dela gật đầu như một cái máy rồi loạng choạng chạy đi tìm cáng, tôi nhìn chằm chằm vào Lâm, thấy vậy, anh liền ghé sát lại, thì thầm: “Đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ hôn em đấy.” Tôi bối rối lập tức cụp mắt xuống, nhưng anh vẫn hôn một cái rất nhẹ lên trán tôi và dịu dàng nói: “Đừng lo, em yêu.”

Tôi không lo lắng mà chỉ cảm thấy bối rối.

Sau khi Dela mang cáng về, hai người đưa tôi đến lán cừu ở sườn núi phía sau ngôi làng. Cái lán này chuyên dùng cho phụ nữ đến kì và sinh nở, chia làm năm, sáu phòng nhỏ, bên ngoài có tường thấp bao quanh, bên trong trải đầy cỏ khô, trong vô cùng đơn sơ.

Thấy hai người đàn ông đột nhiên đi vào, đám phụ nữ trong lán kêu ầm lên. Họ đặt tôi ở gian phòng ngoài cùng của lán, Dela có vẻ ngại ngùng, toan chuồn về nhưng đi được vài bước, cậu ta lại do dự hỏi Lâm: “Để Tiểu Ngải ở đây có ổn không? Chỗ này không thích hợp với tình trạng sức khỏe hiện giờ của cô ấy.”

Lâm đáp: “Không sao đâu” rồi đi ra ngoài.

Tôi nằm mơ màng trên đống cỏ khô, có một cô gái từ gian phòng bên cạnh đi sang, cất tiếng gọi: “Tiểu Ngải, phải không?”

Tôi giật mình, suýt nữa thì ngã lăn từ đống cỏ khô xuống đất. Cô gái đó mỉm cười, đỡ lấy tôi, hỏi: “Không nhận ra tôi à? Năm đó, sau trận đấu polo giữa thôn Gama thượng và hạ, tôi có mang táo đến tặng cô mà.”

Tôi kích động nắm lấy tay cô gái đó, hỏi: “Cô là người thôn Gama sao?”

“Đúng vậy.”

“Dân làng Gama đều ở đây sao?” Tôi thực sự nóng lòng muốn biết việc gì đã xảy ra với thôn Gama. Hi vọng tất cả dân làng đều sống sót.

https://thuviensach.vn

“Chỉ có một, hai trăm người thôi.” Cô gái buồn bã đáp.

Thôn Gama thượng và hạ tổng cộng cũng phải có gần một nghìn người, vậy mà giờ chỉ còn một, hai trăm người thoát nạn. Tôi buồn vô hạn, ngước nhìn cô ta.

“Nhưng ít nhất chúng tôi vẫn còn sống.” Cô gái vỗ vai an ủi tôi. “Chô này ấm áp hơn nhiều so với thôn Gama trước đây. Hơn nữa, khi chúng tôi đến cũng có sẵn nhà để ở.”

“Ngôi làng này đã có từ trước rồi sao?”

“Anh Lâm nói ngôi làng này chính là sản nghiệp của anh ấy, chỉ có mười mấy người nội tộc ở đây trông coi, vì vậy chúng tôi chuyển tới đây sống cũng không sao cả.”

Tôi kinh ngạc tột độ. “Đây là sản nghiệp của anh ấy?” Người nội tộc tức là người Rajput sao?

“Lâm đưa mọi người đến đây à?”

“Đúng vậy. Haizz… Nếu không có anh Lâm, có lẽ chẳng còn ai sống sót.”

“Thế những người Rajput ở đây thì sao?”

“Bọn họ cũng chỉ có mười mấy người thôi, hơn nữa hầu hết ở trên núi, rất ít khi xuống đây.”

Thật kì lạ, tại sao những người Rajput đó lại đồng ý nhường nhà cửa cho những người ngoại tộc xa lạ và chuyển lên ở trên núi?

“Wughi nói chúng tôi phải mãi mãi ghi nhớ ân tình này của anh Lâm, khi anh ấy gặp khó khăn, cũng phải giúp đỡ anh ấy như khi anh ấy giúp chúng tôi, thậm chí nhiều hơn, như vậy mới có thể báo đáp anh ấy, nhưng

https://thuviensach.vn

anh Lâm rất ít khi tới đây. Cho đến lần này, anh ấy nói cô bị bệnh và cần tĩnh dưỡng."

Tôi không quan tâm đến những lời kể lể ơn nghĩa của cô gái, chỉ nóng lòng muốn biết Lâm xuất hiện ở thông Gama khi nào. "Anh ấy đến giúp mọi người chuyển đi vào lúc nào?"

Cô gái ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp: "Sáng sớm ngày thứ ba sau khi thôn bị thiêu rụi."

Nói như vậy, anh gần như ngay lập tức biết tin thôn Gama gặp nạn, tôi thầm nhủ, lại hỏi: "Cô có biết kẻ nào đã đốt làng không?... Có phải là Liên minh Phương Bắc không?"

Cô gái kinh ngạc nhìn tôi, nói: "Không phải, đám lính đó trùm khăn kín mặt, không biết là ai nhưng chắc chắn không phải là Liên minh Phương Bắc."

"Tại sao cô biết là không phải?"

"Người nhà tôi nói như vậy." Giọng nói của cô ta nhỏ dần và có vẻ mơ hồ, hình như không muốn nhắc đến chuyện này nữa.

Nhưng tôi vẫn gắng hỏi: "Cụ thể người nhà cô nói những gì?"

"Nói những người đó không phải là Liên minh Phương Bắc." Cô gái có vẻ mất tự nhiên nhưng vẫn nhẫn nại giải thích. "Bọn họ mặc Shalwar kameez màu đen, đầu quấn khăn, trên mu bàn tay có xăm hình đầu chim ưng, trông giống quân du kích thổ phỉ hơn. Nhưng chúng tôi cũng không chắc chắn lắm, vì từ đầu năm ngoái, có rất nhiều quân đội tập trung ở bên kia thung lũng. Họ muốn vượt qua dãy Karakoram và thôn Gama là nơi duy nhất có thể tìm thấy thức ăn trong phạm vi mấy chục dặm. Haizz… Trưởng thôn nói việc này sớm muộn sẽ xảy ra nhưng không ngờ bọn chúng lại đốt

https://thuviensach.vn

làng.” Cô ta gượng cười rồi nói tiếp: “Cũng may, vẫn còn không ít người sống sót.”

Shalwar kameez màu đen, trên mu bàn tay có hình xăm chim ưng? Hình như không có đội quân chính quy nào ăn mặc như vậy cả.

Cô gái thấy tôi trầm ngâm suy nghĩ, liền lấy lại sự vui vẻ, vỗ nhẹ vào tay tôi, nói: “Tiểu Ngải, lần này anh Lâm đưa cô về đây, cô không biết mọi người vui như thế nào đâu. Nhưng trưởng thôn nói anh Lâm không muốn kinh động tới mọi người nên chúng tôi đều giả vờ như không biết cô đến. Nhưng mà này, một người đàn ông rất ghê gớm muốn cướp cô đi, anh ta là thủ lĩnh bộ tộc gì đó, đúng không?” Không chờ tôi trả lời, cô ta bĩu môi vẻ khinh bỉ, nói tiếp: “Nhưng thế thì đã sao? Cô và anh Lâm sớm đã là một đôi, anh ấy thích cô, cô cũng thích anh ấy, có phải vậy không?”

Tôi giật mình, hỏi: “Anh ấy thích tôi, tôi cũng thích anh ấy? Sao mọi người lại nghĩ như vậy?”

“Rõ quá rồi còn gì!” Cô gái cười tít cả mắt, nói. “Cả làng đều kháo nhau rằng sớm muộn gì anh Lâm cũng sẽ cưới cô.”

Đúng lúc này, Lâm trong bộ Burqa kín mít từ đầu tới chân bước vào. Cô gái kia đang nói bỗng im bặt, sau đó cười khúc khích, giơ tay chào rồi lui ra ngoài.

“Đang nói chuyện gì mà vui vậy?” Anh vừa ngồi xuống vừa hỏi rồi đỡ tôi nằm gối lên chân mình. Tôi ngẩng đầu nhìn bộ Burqu anh đang mặc, anh liền cười ngượng ngùng, hạ thấp giọng giải thích: “Bọn người đó vẫn chưa đi, anh đành phải cải trang thành bà đỡ thì mới vào với em được. Trông buồn cười lắm phải không?”

Tôi lắc đầu.

“Nhưng rõ ràng là mắt em đang cười kìa.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngước nhìn hàng lông mi dài của anh, tuy đây chỉ là lời nói dôi nhưng đã khơi ngợi lại những hình ảnh hạnh phúc trong quá khứ. So sánh với thực tại, tôi bất giác nhíu mày buồn bã. Lâm không nói nữa, chỉ lặng lẽ nhìn tôi, tôi ngại ngùng lảng tránh ánh mắt của anh.

“Lạp Nhi, lâu lắm rồi anh không nhìn thấy em cười. Em yêu, em phải cười nhiều vào, lúc em cười trông rất đẹp.”

Rất lâu về trước, tại một ngôi làng hẻo lánh, ở một vùng núi đầy băng tuyết, có một cô gái ngây thơ choàng chăn bông, đứng trên cầu thang, nhìn một người đàn ông vô cùng điển trai, hấp dẫn, nói với vẻ đầy tự ti rằng: “Lâm, anh phải cười nhiều vào, anh cười trông rất đẹp.” Hình ảnh đó như một ảo giác xa xôi, ngay cả tôi cũng quên rồi, không ngờ anh vẫn nhớ.

Bất thình lình, Lâm nhét thứ gì đó vào miệng tôi.

“Cái gì vậy?” Tôi nhíu mày, hỏi.

“Nhân sâm.” Anh nhìn tôi chằm chằm, đến khi cahwsc hcawns là tôi đã nuốt xuống bụng, mới dịu dàng nói: “Ngày mai sẽ bận rộn lắm đấy, anh sợ em không đủ sức khỏe.”

“Bận làm gì?”

“Buổi sáng, em phải vẽ tay, sau đó thử vài bộ quần áo, còn cả nữ trang nữa. Lẽ ra anh phải chuẩn bị cho em bảy bộ nữ trang nhưng gấp qua nên không đủ, sau này anh sẽ bù cho em nhé? Bây giờ, anh mới chuẩn bị được một bộ trang sức bằng vàng, một bộ bằng kim cương tuyết, hi vọng em sẽ thích.”

Kim cương tuyết? Vàng? Lâm đang nói cái gì vậy, tự dưng sắm nữ trang cho tôi làm gì? Chẳng lẽ trong thôn có lễ hội? Nhưng bộ dạng tôi thế này thì làm sai đi xem hội được chứ?

https://thuviensach.vn

Anh tiếp tục nói: “Mùa này không tìm được hoa nhưng anh đã chuẩn bị lông chim công, dùng để trang trí cũng rất đẹp. Em có thích không?”

Tôi chỉ biết ngơ ngác nhìn anh.

“Wughi sẽ là Mullah, ông ấy có thể chủ trì nghi thức cho chúng ta.”

Tôi càng nghe càng thấy rối tinh rối mù. Lâm chăm chú nhìn tôi, hỏi: “Lạp Nhi, ngày mai chúng ta kết hôn nhé?”

Tôi gần như không tin vào tai mình. Hai chữ “kết hôn” như chiếc búa tạ đập vào đầu, vào ngực tôi, khiến tôi kinh ngạc, sững sờ. Kết hôn, bây giờ, khi tôi đã thân tàn ma dại thế này ư?

Anh nói với giọng chân thành: “Một năm trước, em đã đồng ý lấy anh, anh cũng định tốt nghiệp xong sẽ cưới em, nhưng sau đó có quá nhiều chuyện xảy ra… Cũng may anh đã tìm thấy em.”

Tôi nhìn anh không chớp mắt, buột miệng hỏi: “Có phải tôi sắp chết không?” Nếu màn cưới hỏi này chỉ là sự bù đắp cuối đời cho những tổn thương mà Lâm gây ra cho tôi thì tôi ngàn lần không cần.

Anh nghiêm túc nhìn tôi, nhấn mạnh từng chữ: “Đương nhiên là không! Hardel đi khắp nơi nói em là vị hôn thê của anh ta, mặc dù chuyện này chưa phải là sự thực nhưng thế lực của gia tộc Hardel ở Pakistan rất lớn, lại có quân Muja làm hậu thuẫn, nếu anh ta thật sự muốn ép hôn, anh cũng không ngăn cản nổi. Chi bằng cưới em ngay bây giờ, có thể anh mới yên tâm.”

Tôi lưỡng lự. “Nhưng…”

“Không nhưng nhị gì cả, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn, được không?”

Tôi trừng mắt nhìn anh, lời cầu hôn như sự dỗ dành dịu dàng, lại như lời cầu khẩn tha thiết, khiến trái tim tôi tan chảy, nhưng có một nỗi sợ hãi vẫn

https://thuviensach.vn

luôn âm ỉ nơi đáy lòng tôi. Dùng chút tỉnh táo cuối cùng còn sót lại, tôi nói: "Không được!"

"Anh nói được là được!" Lời này tuy nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa thái độ vô cùng kiên định. "Em đã là người của anh, anh yêu em, mà em cũng yêu anh, tại sao lại không muốn cưới anh? Trừ phi em đã thay lòng đổi dạ!" Nói đến đây, mặt anh sa sầm hẳn.

"Chẳng phải anh có Laila rồi sao?"

"Anh chưa bao giờ yêu cô ấy. Cô ấy là người phụ nữ của anh trai anh."

"Bất luận thế nào, hai người cũng đính hôn rồi còn gì."

"Anh đã hủy hôn ước rồi."

Tôi sửng sốt.

"Trước khi đưa em đi, anh đã đề nghị hủy bỏ hôn ước với Laila. Anh trai đối với anh tình thâm nghĩa trọng, trước khi qua đời, anh ấy dặn anh phải chăm sóc Laila, theo truyền thống, anh cũng nên chăm lo cho cô ấy, nhưng anh không hề có tình cảm nam nữ với cô ấy. Năm ngoái, khi cuộc nội chiến ở Pakistan trở nên căng thẳng hơn, mẹ anh cho rằng đó là cơ hội tốt để đưa người của gia tộc trở về quê hương, đúng lúc đó, cuộc đàm phán giữa gia tộc anh với gia tộc Mufti có bước đột phá, Ahmed đã đồng ý với điều kiện mẹ anh đưa ra, nhưng anh phải trở thành thành viên của gia tộc Mufti thì mới có thể tham dự các quyết sách quan trọng của họ." Nói đến đây, mắt anh thoáng hiện lên vẻ hối hận. "Cơ hội này, gia tộc anh đã chờ đợi rất nhiều năm rồi, anh không thể từ bỏ."

Nhưng sau khi biết em mất tích ở Pakistan, anh đã biết thế nào là nỗi sợ mất đi người mình yêu thương nhất, ngay cả khi anh trai qua đời, anh cũng không sợ hãi đến vậy. Em quá yếu đuối, ngây thơ, lại chưa bao giờ sống trong thời loạn lạc, anh điên cuồng đi tìm em, lúc nào cũng sợ sẽ không bao

https://thuviensach.vn

giờ tìm thấy em, không bao giờ có thể bù đắp được những sai lầm của anh. Nhưng lúc đí, anh chưa có thể lực, chưa có binh lính của riêng mình, người Rajput đã bị đuổi khỏi Pakistan từ lâu, nếu muốn tìm thấy em trên mảnh đất này, chỉ còn cách dựa vào Liên minh Phương Bắc và gia tộc Mufti."

Nói như vậy nghĩa là hiện giờ anh đã có binh lính của riêng mình rồi sao? Phải chăng là những "kẻ giấu mặt" mà anh đã nói với Dela?

Giọng anh nhỏ dần và có vẻ áy náy. "Sau đó, anh nhờ Ahmed đưa vào nhà tù Peshawar, không ngờ lại không nhận ra em. Anh thật ngu ngốc, thật vô dụng, sao có thể không nhận ra em chứ? Nếu lúc đó, anh nhận ra em và cứu em ra ngoài, có lẽ em đã không bị trúng độc lam băng."

Tôi nhìn khuôn mặt tái nhợt, đau khổ vì hối hận và tự trách của Lâm mà thầm thở dài. Đừng nói là anh, ngay bản thân tôi còn không nhận ra mình nữa, chính sự lỡ làng khi gần trong gang tấc đó cắt đứt sợi dây tình cảm cuối cùng tôi dành cho anh, khiến cho sau này gặp lại, tôi thực sự chỉ thêm phần chán chường, chua xót. Nhưng mấy ngày nay, anh ngày đêm săn sóc, thuốc thang, giúp tôi cai nghiện, một bước cũng không rời, nếu nói tôi không cảm động chính là nói dối. Chỉ tiếc là duyên phận giữa anh và tôi đã hết từ ngày đó rồi.

Lâm vẫn nhẫn nại dỗ dành tôi: "Trúng độc lam băng chỉ có cỏ Catha mới cứu được, phòng nghiên cứu của Hassan được canh phòng cẩn mật, anh không dám chắc có thể lấy được thuốc nên đành để anh ta đưa em đi. Chẳng ngờ anh ta không cho em dùng loại cỏ đó, nên anh đã lấy về cho em. Em nhất định sẽ khỏi bệnh. Sauk hi tổ chức hôn lễ, anh sẽ đưa em rời khỏi nơi này, sắp xếp cho em một cuộc sống yên ổn."

Tôi bỗng thấy thật nực cười, chẳng lẽ anh định đưa tôi về Trung Quốc rồi quay lại Pakistan để tiếp tục đại nghiệp chấn hưng gia tộc của mình? Rốt cuộc đối với anh, tôi là gì? Sao anh có thể tự cho mình cái quyền được thoắt đến thoắt đi trong cuộc đời tôi và "sắp xếp" cuộc sống của tôi?

https://thuviensach.vn

Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, Lâm hỏi: “Có phải em đang nghĩ anh sẽ lại bỏ mặc em phải không? Anh đã thu xếp ổn thỏa rồi, nhưng sợ rằng chúng ta vẫn phải ẩn náu một thời gian. Nhưng chỉ cần ở bên cạnh em, tất cả những điều này đều không là gì cả. Anh sẽ không bao giờ rời xa em hay phụ lòng em nữa.” Anh đưa hai bàn tay nóng hổi lên áp vào má tôi, thì thầm: “Lạp Nhi, hãy tin anh một lần nữa, được không em?”

“Nếu anh lấy em, Liên minh Phương Bắc sẽ hủy bỏ hiệp ước đồng minh với Rajput. Sợ rằng không thể thoát được đâu, chưa nói đến Sumy phu nhân, Ahmed, ngay cả những người Rajput bình thường có lẽ cũng không để yên cho chúng ta.” Nói thật, những lời hứa hẹn của Lâm khiến tôi rất cảm động, nhưng giây phút cảm động đó cũng rất nhanh chóng qua đi.

“Bọn họ không chịu cũng phải chịu. Cả cuộc đời này, thứ anh cần chỉ có em mà thôi. Anh chỉ biết anh không thể rời xa em, có em là anh có tất cả.” Nói rồi, anh khẽ hôn lên má tôi. “Anh lấy em, một mặt là để thực hiện lời hứa, mặt khác là muốn em biết rằng, dù chúng ta còn cả một chặng đường dài cần vượt qua, có lẽ sẽ phải trốn chui trốn lủi, nay đây mai đó, nhưng trong trái tim anh, em mãi mãi là người không thể thay thế. Chúng ta sẽ chung sống đến đầu bạc răng long.”

“Nhưng… Ahmed muốn gả con gái của ông ta cho anh.” Tôi thật sự không nghĩ rằng người đứng đầu Liên minh Phương Bắc sẽ bỏ qua chiếc chìa khóa vàng giúp kiểm soát tập đoàn Công nghiệp quân sự Ngô Thị trong tay Lâm.

Lâm có vẻ kinh ngạc, hỏi: “Sao em biết…” Anh nhìn chằm chằm vào tôi một lúc lâu, sau đó ánh mắt bỗng sáng ngời, khóe miệng từ từ nhếch lên, hỏi: “Em đang nghen phải không, Lạp Nhi?”

Tôi lắc đầu một cách yếu ớt, anh đưa tay giữ cằm tôi, bắt tôi phải nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh ánh cười của anh, nói chắc như đinh đóng cột. “Em đang nghen, điều này có nghĩa là trong lòng em vẫn có anh.”

https://thuviensach.vn

Tôi nghiến răng nói: “Không phải!” rồi quay mặt đi.

“Sau khi chúng mình cưới nhau, nếu anh muốn cưới cô gái khác thì phải được sự đồng ý của em. Anh biết em sẽ không bao giờ đồng ý, thế nên anh sẽ không đoái hoài đến bất kì cô gái nào khác, cả đời này, có em là đủ rồi. E đồng ý lấy anh nhé!”

Đúng lúc này, cơn đau lại ập tới, tôi đưa tay lên ôm chặt lấy cổ Lâm, anh cũng hốt hoảng ôm lấy tôi. Mấy giây sau, tôi lả đi trong vòng tay anh. Lâm nhẹ nhàng đặt tôi xuống đống cỏ khô, ngay cả khi chìm vào trong hôn mê, bên tai tôi vẫn vang vọng tiếng cầu nguyện của anh.

“Hỡi Thánh Allah, xin Người hãy che chở cho Mễ Lạp. Chỉ cần cô ấy khỏi bệnh, con nguyện là tất cả mọi việc. Con cầu xin Người, Đức Allah chí nhân chí từ, hãy cứu cô ấy…”

Bầu trời sao tuyệt đẹp của vùng cao nguyên chậm rãi nhưng mạnh mẽ kéo tôi ra khỏi cơn đau đớn. Tôi thả mình lững lờ giữa những ánh sao, bên tai vẫn loáng thoáng những tiếng rì rầm cầu nguyện, tuy không nghe rõ từng lời nhưng giọng nói thân thuộc khiến tôi cảm thấy yên lòng. Bỗng nhiên bốn về trở nên vắng lặng, những tiếng cầu nguyện không còn nữa, tôi giật mình choàng tỉnh, hoảng hốt gọi: “Lâm! Anh đâu rồi?”

Lâm lập tức nắm lấy tay tôi, nói: “Anh ở đây.”

“Ở đâu?”

“Ở đây!” Anh vừa nói vừa ôm tôi vào lòng từ phía sau.

Tôi quay đầu lại, thấy hai mắt anh đỏ hoe: “Em tưởng anh lại bỏ đi rồi.”

“Anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa, em là người vợ duy nhất và suốt đời này của anh.”

https://thuviensach.vn

“Vợ?”

“Ừ. Em xem, trời sắp sáng rồi. Hôm nay chính là ngày cưới của chúng ta, em quên rồi sao?”

Đúng là trời sắp sáng, bên ngoài lán, ánh nắng sớm mai xuyên qua những đám mây và dãy núi, chiếu xuống mặt đất, khoác lên ngôi làng đơn sơ và hoang vắng chiếc áo vàng rực rỡ. Hôm nay thực sự là một ngày đẹp trời.

Tôi khẽ nhéo mắt, Lâm lập tức nghiêng người, che ánh nắng chiếu vào mắt tôi.

“Nếu mẹ em có ở đây thì tốt biết mấy.”

“Em cảm thấy không có cha mẹ, lễ cưới của chúng ta không đủ long trọng phải không? Trưởng thôn Wughi đã nhận lời làm chủ hôn cho chúng ta. Dela, Ali và toàn thể dân làng đều sẽ đến chúc phúc cho chúng ta. Anh biết chưa được sự đồng ý của mẹ em mà đã cưới em là thiếu tôn trọng bà, nhưng anh sẽ xin lỗi bà, đợi sức khỏe của em khá hơn, chúng ta sẽ về Hàng Châu thăm bà nhé! Anh sẽ nghĩ cách lấy lòng bà.”

“Về Hàng Châu?”

“Đúng thế. Anh nghe nói các bà mẹ vợ khi biết tin mình có cháu ngoại, dù giận đến mấy cũng sẽ bỏ qua.”

“Cháu ngoại?”

“Ừ, chính là con của anh và em. Lạp Nhi, em sinh cho anh một đứa nhé?”

Tôi há hốc miệng kinh ngạc. Lâm cúi xuống hôn vào má tôi rồi khẽ cười, bế tôi ra khỏi lán, đi nhanh về phía ngôi làng. Anh có vẻ rất hạnh

https://thuviensach.vn

phúc, nụ cười không ngừng nở trên môi, sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Anh rất thích trẻ con. Lạp Nhi, chúng ta sẽ sinh thật nhiều con, đủ nếp lẫn tẻ. Em thích đặt tên con là gì? Thần Đông, Ninh Tây hay Nhưỡng Nam? Anh thấy cái tên Ngô Nhưỡng Nam rất hay…”

Tôi ôm chặt lấy anh, mặc anh mải mê nói, trong lòng ngập tràn nghi hoặc. Chuyện mẹ tôi bị bắt cóc đến Pakistan, anh thực sự không biết hay chỉ là giả vờ không biết? Trước khi đến buổi tiệc của phu nhân Pei, Hassan đã nói với tôi rằng có người nhìn thấy một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, rất giống người Trung Quốc và còn nói tiếng Trung ở Karachi1! Dựa vào miêu tả ngoại hình, mười phần thì có tám, chín phần là mẹ tôi. Nhưng mẹ tôi không đi một mình mà bên cạnh bà có rất nhiều người canh chừng, còn mang theo cả vũ khí. Hassan nói dựa vào loại vũ khí mà họ mang có thể thấy đó là quân đội chính quy nhưng không thể chắc là thuộc phe nào. Tỉnh Tây Bắc Pakistan là địa bàn của gia tộc Mufti, muốn nghĩ chuyện này không liên quan đến Liên minh Phương Bắc cũng khó. Hassan còn nói phạm vi thế lực của anh ta không bao gồm Karachi, nếu cử người đi cứu sẽ rất khó đảm bảo an toàn tính mạng cho mẹ tôi, cách tốt nhất là trao đổi. Vậy mà còn chưa bàn bạc được kế hoạch để trao đổi con tin với Hassan thì tôi đã bị Lâm đưa đến đây rồi.

(*)Chú thích: 1. Thủ phủ của tỉnh Sindh, thuộc khu vực Tây Bắc của Pakistan.

Thấy tôi im lặng hồi lâu, Lâm khẽ lay tôi, hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy? Hay em hạnh phúc đến nỗi không thốt nên lời?”

Tôi nhìn anh, hỏi dò: “Lâm, rất lâu rồi em chưa gặp mẹ, anh… có biết bà đang ở đâu không?”

“Không phải ở Hàng Châu sao?” Anh có vẻ ngạc nhiên.

“Mẹ em ở Hàng Châu ư?” Tôi thận trọng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Mẹ em không ở Hàng Châu thì còn ở đâu? Em ngủ nhiều đến mức biến thành cô ngốc rồi à?” Lâm mỉm cười, trêu chọc.

Nhìn nụ cười rất đỗi chân thành của anh, lòng tôi dần trở nên nặng trĩu.

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã về tới làng, mắt thấy ngôi nhà Wughi bố trí làm nơi chữa bệnh cho tôi, lòng tôi càng thấp thỏm không yên.

“Nhỡ hôm nay, quân của Hassan quay lại thì sao?” Tôi hỏi.

“Không có chuyện đó đâu.” Lâm đáp với vẻ tự tin, sau đó nở nụ cười rạng rỡ.

“Sao anh dám chắc được?”

“Họ đã đi về hướng đông rồi, trạm gác quanh làng cũng đã được dẹp bỏ. Hơn nữa, anh đã cử người đứng canh ở đầu cầu, nếu có động tĩnh gì, họ sẽ lập tức báo về.” Anh tì cằm vào đầu tôi, khẽ nói: “Yên tâm đi, cô dâu của anh.”

Càng gần đến nhà, quang cảnh càng náo nhiệt, trong nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ và trang trí đẹp mắt, Dela đang chỉ huy mọi người khiêng một chiếc mâm hình chữ nhật rất to, phía trên trải đầy lông chim công vào nhà, ngoài ra còn có cả những lọ sơn vẽ tay nữa. Vừa thấy bóng dáng chúng tôi, mấy người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ, chỉnh tề liền đi ra đón. Lâm cười hì hi, đặt tôi xuống. Một người đàn ông đội lên đầu anh chiếc khăn choàng, còn tôi thì bị đám phụ nữ đẩy vào căn phòng bên cạnh. Vẽ tay là một trong những nghi thức bắt buộc của đám cưới truyền thống tại Pakistan, thường được tiến hành trước hôn lễ một ngày. Hai bàn tay của cô dâu sẽ được vẽ kín những hoa văn rất đẹp bằng một loại mực màu cà phê, đến hôm cưới thì phải mặc quần áo thật đẹp và đeo một lô một lốc vòng tay, dây chuyền.

Theo lệ thường, chú rể phải tặng cho cô dâu hai mươi mốt đến năm mươi mốt bộ váy áo cùng bảy bộ nữ trang. Tuy gấp gáp nhưng Lâm vẫn

https://thuviensach.vn

chuẩn bị được cho tôi hai bộ váy và hai món nữ trang, một chiếc vòng cổ bằng vàng và một đôi khuyên tai bằng kim cương. Đôi khuyên tai có hình ngôi sao, rất nhỏ mà màu sắc cũng không giống nhau, một chiếc có ánh xanh, chiếc còn lại là màu trắng, nhưng cả hai đều trong suốt, rất tinh tế. Lâm nói đó là kim cương tuyết, loại kim cương có độ trong suốt cao nhất trên thế giới này, ánh sáng lấp lánh giống như hàng ngàn ngôi sao trên bầu trời.

Người phụ nữ phụ trách mặc quần áo và trang điểm cho tôi nói: “Cậu Lâm nói nếu cô không thích thì không cần đeo trang sức, nhưng đôi khuyên tai này thì nhất định phải đeo. Trang điểm xong, chúng tôi sẽ dẫn cô đến lễ đường, cậu Lâm cũng sẽ đến đó ngay bây giờ đấy.” Từ lúc bước vào nhà, tôi cứ như một con rối, mặc đám phụ nữ chải chuốt, sửa soạn cho mình, chẳng nói một câu nào. Bà ta choàng một chiếc khăn voan màu xanh nhạt lên che mặt tôi, nói sẽ có bảy nghi thức cần phải thực hiện trong hôn lễ, bao gồm ăn mứt, đặt tiền lên rèm cửa nhà trai, vén khăn che mặt, đọc lời thề và rắc đậu phộng, hạt ạnh nhân… buổi tối sẽ có dạ tiệc với thịt dê nướng và bánh cuộn.

Sau khi trang điểm, mặc quần áo xong xuôi, bà ta hào hứng, đặt một tấm gương trước mặt tôi, nói: “Cô nhìn xem, có xinh không?” Đã rất lâu rồi tôi không soi gương nên phản ứng đầu tiên là ngoảnh đầu tránh, nhưng bà ta kiên quyết gí tấm gương trước mặt tôi. Bất đắc dĩ, tôi phải mở mắt ra nhìn và không khỏi ngạc nhiên: Trong gương là một khuôn mặt nhỏ nhắn được giấu dưới chiếc khăn voan màu xanh nhạt, đuôi mắt hơi xếch, đôi môi nhợt nhạt nhưng vẫn rất đẹp. Đây là gương mặt đã từng thuộc về Ngải Mễ Lạp.

“Đây là ai vậy?” Tôi giật mình hỏi.

Bà ta mỉm cười và đáp: “Đây chính là cô đó, Tiểu Ngải. Cô thật sự rất đẹp!”

https://thuviensach.vn

Nhưng… những vết sẹo đi đâu mất rồi? Tôi gí sát mặt vào gương, nếu nhìn kĩ vẫn thấy những vết sẹo mờ mờ, nhưng nếu như chuyện này là thật thì chưa biết chừng, một ngày nào đó, chúng sẽ hoàn toàn biến mất. Dù hơi gầy và làn da vẫn còn màu xanh nhạt của lam băng nhưng khuôn mặt trong gương thực sự rất ưa nhìn, nhờ đôi khuyên tai kim cương, nó lại càng rực rỡ.

Tôi nhìn trân trân vào gương, lẽ nào là nhờ cỏ Catha? Nghĩ đến đây, tôi liền đứng bật dậy, muốn vén áo lên xem.

Đám phụ nữ hốt hoảng kêu lên, người đứng gần tôi nhất nhanh chóng kéo tay tôi xuống, nói: “Ôi trời, Tiểu Ngải, cô làm gì vậy? Sao cô có thể để lộ cơ thể ra chứ?”

“Sao vậy? Tôi chỉ muốn xem bụng của mình thôi mà.”

“Xem bụng? Bụng thì có gì đáng để xem? Váy áo vừa mới mặc xong, đừng có làm rối tung lên chứ!”

Tôi lắp bắp: “Nhưng… người tôi… hơi ngứa.”

“Cố chịu đi! Nếu mẹ cô ở đây, bà ấy cũng sẽ bảo cô như thế.”

Nếu mẹ tôi có ở đây… Tâm trạng vừa mới vui lên được một chút của tôi lập tức tắt ngấm. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, đã là giữa trưa rồi, ánh mặt trời rực rỡ đang chiếu khắp mặt đất. Hôm này là ngày thứ mười từ khi tôi đến ngôi làng nhỏ này, cũng là ngày cuối cùng của liệu trình cai nghiện. Một người phụ nữ dắt tôi ra ngoài, một người khác liền đặt lên đầu tôi một cuốn kinh Koran. Cuốn sách nặng trịch như một viên gạch. “Đúng rồi, để nhhuw vậy, đừng để nó rơi xuống!” Người phụ nữ đó nghiêm nghị nói.

“Tại sao lại phải đội sách?” Tôi ngơ ngác hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đây không phải là một bộ sách, đây là thánh kinh phù hộ cho cháu được hạnh phúc đấy, cháu gái ạ.” Wughi mỉm cười, bước đến nắm lấy bàn tay còn lại của tôi rồi dẫn tôi tiến về phía lễ đường trải thảm, được trang trí bằng lông chim công và lá cây sồi.

“Wughi, cháu có chuyện muốn nói với ông.” Tôi nói rồi toan bỏ cuốn kinh Koran ở trên đầu xuống.

“Bây giờ vẫn chưa được. Sau khi đến lễ đường mới được bỏ thánh kinh xuống.”

“Wughi, cháu…”

Những tiếng hoan hô vang dội đã nhấn chìm lời nói của tôi. Dân làng đều đã đến, trong phút chốc, tiếng trống gõ và tiếng ca hát hòa lẫn vào nhau, tạo thành không khí náo nức đáng có của một lễ cưới. Khó khăn lắm mới chờ được đến khi bài hát kết thúc thì Wughi lại nói: “Tiểu Ngải, cháu mặc áo cưới trông rất đẹp.”

“Vâng, nhưng cháu…”

“Cháu đồng ý chứ?”

Tôi tưởng ông hỏi tôi có đồng ý với nhận xét đó không nên trả lời rất nhanh: “Đồng ý, nhưng ông nghe cháu nói đã…”

Nhưng Wughi không để ý đến tôi, lại lặp lại câu hỏi đó những hai lần. Lần nào tôi cũng vội vã trả lời là đồng ý. Khi hai chữ “đồng ý” cuối cùng được thốt ra, dân làng đồng loạt ào tới, tung kẹo về phía tôi. Hóa ra ông cụ hỏi tôi có đồng ý với cuộc hôn nhân này không. Ở góc phòng, có một người đang đọc to bài kinh chúc phúc. Tôi nhìn thấy Ali, cô gái ở lán cừu và rất nhiều người khá quen mặt, ngoài ra còn có một vài người đàn ông lạ mặt với dáng người thon gọn, khuôn mặt tuấn tú. Tôi đoán họ là người Rajput ở trên núi xuống. Sau đám đông, tôi nhìn thấy Lâm đang đứng bê một bát

https://thuviensach.vn

mực đen, dáng vẻ rất cẩn trọng. Thấy tôi nhìn về phía mình, anh lập tức mỉm cười, ánh mắt dịu dàng và chân tình.

Tôi cũng nhìn thấy Niz trong bộ dạng cải trang và những binh sĩ của quân Muja đang lặng lẽ tiến đến gần. Chắc các bạn đang thắc mắc vì sao họ lại ở đây đúng không? Vì đây là kế hoạch của tôi và Hassan, nói cách khác, ngay khi biết tin tức của mẹ, tôi đã giăng cái bẫy để lừa Lâm. Sở dĩ Hassan không cho tôi dùng cỏ Catha là vì ngoài tác dụng giải độc tố của lam băng, cỏ Catha còn gây ra "Hiệu ứng chim non", tức là người bệnh sẽ nảy sing sự phụ thuộc và trung thành tuyệt đối với người chăm sóc mình trong suốt mười ngày. Tình cảm này còn mạnh mẽ hơn cả yêu và sẽ ngày càng tăng tiến. Tuy nhiên đây cũng chỉ là truyền thuyết, để chắc chắn, Hassan phải nghiên cứu kĩ tác dụng phụ của loại cỏ này. Lâm cũng là bất đắc dx mới phải dùng đến cách lấy cắp cỏ Catha và bắt cóc tôi về đây, có lẽ anh thật sự lo sợ tôi sẽ chết. Hassan đã nắm được điểm yếu này của anh và cùng tôi vạch ra kế hoạch dùng Lâm để đổi lấy mẹ tôi.

Anh ta đã hỏi tôi có khi nào hối hận vì đã tham gia vào kế hoạch này không, và tôi đã trả lời là " không" một cách dứt khoát mà gần như không suy nghĩ. Nhưng đó là khi tôi không biết anh sẽ đưa tôi đến ngôi làng này, nơi có những người dân thôn Gama thuở nào.

Đó cũng là lí do khiến lúc này tôi thấy do dự và không đành lòng. Tôi nói với Wughi: "Lát nữa sẽ xảy ra một số chuyện, ông nhất định phải bảo dân làng không được manh động."

Wughi tưởng tôi căng thẳng vì hôn lễ, liền vỗ vào tay tôi, an ủi: "Lâm sẽ là một người chồng tốt, cậu ấy nhất định sẽ đối xử tốt với cháu. Tiểu Ngải, đừng sợ, cháu sẽ được hạnh phúc."

Tim tôi đập loạn xạ, lần này, chắc chắn Wughi và dân làng sẽ không tha thứ cho tôi. Nhưng tôi không còn cách nào khác vì bà Vương Bảo Ngọc là

https://thuviensach.vn

mẹ tôi, tôi phải cứu bà bằng mọi giá. Chỉ mong những người vô tội không bị vạ lây.

Tôi cắn môi, nói: “Trưởng thôn, quân Muja sắp tới đây rồi, đại nhân Hardel đã hứa với cháu sẽ không lạm sát người vô tội, nhưng…”

Wughi nhướn đôi lông mày lên, hỏi: “Quân Muja?”

“Phải, quân Muja, họ đều ở đây rồi..”

Nụ cười trên mặt Wughi tắt ngấm. “Tiểu Ngải, rốt cuộc cháu đang nói gì vậy?”

“Chúng cháu cần Ngô Thượng Lâm để đổi lấy một người rất quan trọng. Cháu không ngờ anh ấy lại đưa cháu đến đây, hơn nữa còn gặp lại mọi người. Cháu đã gặp Jiahan trong tù, cháu cứ tưởng…”

Wughi ngắt lời tôi: “Tiểu Ngải, ý cháu là cháu không thật lòng muốn lấy Lâm, cháu ở đây chẳng qua là vì muốn bắt cậu ấy ư? Sao cháu lại làm như vậy? Có phải cháu bị uy hiếp không?” Nét mặt ông cụ thoáng hiện lên vẻ tức giận nhưng rất nhanh đã dịu đi, ông nhẹ nhàng hỏi: “Đừng sợ, Tiểu Ngải, hãy kể mọi chuyện với ta.”

“Không. Không có ai uy hiếp cháu cả.” Tôi cay đắng nói.

Ông cụ tức giận quát: “Tiểu Ngải! Sao cháu có thể làm việc này chứ?”

Những người xung quanh thấy Wughi đột nhiên nổi giận quát tháo thì đều giật mình.

“Trưởng thôn, ông giận cháu cũng được, nhưng hãy ngăn người dân trong thôn đừng dính vào chuyện này được không? Đặc biệt là Dela. Đây là chuyện giữa cháu và Lâm…”

https://thuviensach.vn

“Tiểu Ngải! Cháu đối xử với Lâm như thế sao? Cậu ấy là chồng của cháu mà.”

“Cháu…”

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng Wata vang lên ngoài cửa sổ: “Abu, mau ra đây!”

Vậy là họ đã bắt đầu hành động. Wata ở đây tức là Hassan cũng đã đến. Vốn định bảo dân làng tránh đi trước khi quân đội đến, hiện giờ rõ ràng đã không kịp, tôi chỉ còn cách cố gắng yêu cầu binh sĩ quân Muja không động đến họ. Nghĩ vậy, tôi vội vã quay người đi ra ngoài. Nào ngờ vừa quay ra thì nghe thấy tiếng kêu của Wata, sau đó là giọng nói của Dela: “Thằng ranh này cứ lấm la lấm lét, ông đây sớm đã biết mày chẳng phải hạng tử tế gì!” rồi tiếng đánh đấm vang lên. Dân làng không khỏi ngơ ngác quay sang nhìn nhau. Mấy phút sau, có người kêu thất thanh: “Không ổn rồi, Dela bị thương rồi! Trưởng thôn, ông ra đây nhanh lên!” Wughi vừa định chạy ra ngoài thì nghe thấy tiếng Lâm quát: “Các người là ai?” Cùng với tiếng quát của Lâm, đám hộ vệ của Hassan bước ra khỏi đám đông, rút súng ra. Mấy đứa trẻ con òa lên khóc, người lớn kẻ thì dỗ con, kẻ thì xì xào bàn tán, khung cảnh đám cưới bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Một hộ vệ bắn chỉ thiên, ra lệnh: “Tất cả đứng im!” Tiếng súng cùng sự hung hãn của bọn họ khiến dân làng im bặt, nhưng sự yên lặng kéo dài chưa đến ba giây, một người dân cầm chiếc bát ném vào đầu một hộ vệ, tức giận quát: “Chúng mày là cái thá gì mà ra lệnh cho bọn tao!”

Anh chàng hộ vệ đó cũng tức khí, ném cái bát đựng đậu phộng về phía đám đông nhưng cái bát bị chệch hướng, sượt qua vai tôi, đập vào tường vỡ tan.

Anh chàng hộ vệ hốt hoảng hỏi: “Tiểu thư Abu, cô không sao chứ?”

https://thuviensach.vn

Dân làng sớm đã nghe đông có một người rất ghê gớm muốn cướp tôi về làm vợ, giờ lại thấy anh chàng hộ vệ kia lo lắng cho tôi như vậy, bỗng chốc như tỉnh ngộ, có người hô lên: “Những người này đến để cướp cô dâu đấy. Mọi người, hãy bảo vệ Tiểu Ngải!” Thế là họ nhất loạt xông lên, cục diện càng lúc càng hỗn loạn.

Tôi cố chen ra khỏi đám đông, tính chạy đi tìm Hassan để trấn áp tình hình trước mặt thì bất thình lình, Lâm chạy tới, nắm chặt tay tôi, nói: “Lạp Nhi, mau đi cùng anh.” Tôi ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng đan xen rất nhiều cảm xúc, hoảng hốt, do dự, xót xa, áy náy. Nhưng rất nhanh, tôi đã hạ quyết tâm, rút con dao Skija ra, kề vào cổ anh.

Lúc này, đội quan hùng hậu do Hassan dẫn đầu đã vây kín ngôi làng nhỏ, sẵn sang san phẳng nơi này. Lâm nhìn tôi bằng ánh mắt sững sờ và bi thương. Trên bàn tay còn lại của anh vẫn là bát mực tượng trưng cho sự hòa hợp vợ chồng. Đè nén những cảm xúc phức tạp trong lòng, tôi lớn tiếng quát: “Tất cả không được động đậy!”

Cả dân làng và binh sĩ quân Muja đều dừng tay, ngây người nhìn hai chúng tôi.

“Lạp Nhi, tại sao?” Lâm hỏi tôi bằng giọng tràn đầy bi thương.

Tôi không trả lời, chỉ nhìn thẳng vào dân làng, nói: “Tôi phải đưa Lâm đi, đây là ân oán cá nhân giữa tôi và anh ấy, không liên quan đến mọi người.” Sau đó, tôi đẩy anh ra ngoài.

Wughi và Dela đồng thanh hét: “Tiểu Ngải, bỏ dao xuống.”

Tô vờ như không nghe thấy, gọi Wata tới.

Wughi vẫn nói với theo: “Tiểu Ngải, có khó khăn gì mà cháu không thể bàn bạc với mọi người hả? Hôm nay là ngày cưới của cháu cơ mà!”

https://thuviensach.vn

Dela kêu lên: “Tiểu Ngải, cô mất trí rồi!”

Lâm đột nhiên hỏi: “Mễ Lạp, mẹ em gặp chuyện gì rồi phải không?”

Tôi không trả lời.

“Nói cho anh biết đi!”

“Mẹ em bị Sumy bắt làm con tin, em phải bắt anh về để trao đổi!”

Mặt Lâm biến sắc. Tôi nói với Wata: “Giúp tôi áp giải người này ra ngoài.” Tôi thực sự không dám nhìn thẳng vào anh nữa. Bát mực đã bị đổ tự lúc nào, mực dính loang lổ vào gấu váy của tôi, giống như những giọt nước mắt đen thẫm.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Kế Hoạch

Type: thaothanh8426

Lâm bị Wata giải đi, tôi thầm cầu nguyện anh đừng phản kháng, chỉ có như vậy, anh và người dân trong thôn mới được an toàn. Cửa xe mở ra, Lâm dừng lại, quay đầu hỏi Hassan đứng cách đó mười mấy mét: “Anh đã biết hiệu ứng phụ thuộc của cỏ Catha chỉ là lời đồn đại trong truyền thuyết thôi?”

Hassan đáp gọn lỏn: “Đương nhiên”.

“Cho nên khi tôi lẻn vào cơ sở nghiên cứu bí mật, anh đã cố tình để tôi lấy trộm thuốc?”

“Nói là cố tình cũng không phải, chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền thôi”

“Hay cho câu thuận nước đẩy thuyền, lần này xem như anh thắng”

Hassan mỉm cười. “Anh lấy của tôi một thứ, tôi lấy của anh một thứ, chỉ coi là hòa thôi, tôi không dám nhận thắng.”

Lâm không nói gì nữa, quay người định bước lên xe. Bỗng một giọng nói vang lên: “Anh Lâm, đừng đi! Tiểu Ngải, có phải cô bị người khác ép buộc nên mới làm như vậy không?”

Lời vừa dứt, dân làng lại một phen xì xào bàn tán, rất nhiều người nói họ không tin tôi có thể lừa dối anh, nhất định là tôi bị ép buộc, còn nói nhất

https://thuviensach.vn

định sẽ ủng hộ và bảo vệ vợ chồng tôi nữa. Tôi chỉ biết vờ như không nghe thấy những lời nói đó, quay người đi thẳng tới chỗ Hassan.

Wata nghe thấy dân làng nói như vậy thì tức khí nói: “Vợ chồng cái gì chứ! Abu là vị hôn thê của đại nhân nhà tôi và sẽ nhanh chóng trở thành nữ chủ nhân của gia tộc Hardel.”

Dela lập tức bác lại: “Đại nhân nhà anh cướp con gái nhà người ta giữa đường giữa chợ, chẳng lẽ cướp được thì tức là vợ anh ta sao? Thật không biết ngượng! Vị hôn thê? Mẹ kiếp! Tôi chỉ biết trước khi bị cướp đi, Tiểu Ngải đã sống cùng Lâm ở thôn Gama, bọn họ đã sớm là một đôi, mọi người đều có thể làm chứng, có phải không?

Dân làng đồng thanh đáp: “Phải!”

Mặt Hassan bỗng chốc biến sắc, Wata tức đỏ cả mặt, định cãi lại thì Dela đã nói tiếp: “Anh Lâm có ơn với thôn Gama chúng tôi, hôm nay là ngày đại hỉ của anh ấy và Tiểu Ngải, tôi không quan tâm đại nhân của các người là ai, tóm lại, chúng tôi quyết không để cho các người đưa anh Lâm đi. Có phải không mọi người?”

Dân làng lại đồng loạt hô: “Phải!”

“Tuy những người này có sung, nhưng chúng ta không sợ, phải cố gắng hết sức mình, dù chết cũng phải báo đáp ân nghĩa của anh Lâm, mọi người nói có phải không?”

“Phải!”

Bầu không khí bỗng chốc lại trở nên căng thẳng. Hassan đưa mắt ra hiệu, đám hộ vệ lập tức tiến lên, mặt đằng đằng sát khí. Đây không phải là kết cục mà tôi mong đợi, tôi liền quay lại, nói: “Mọi người, hãy nghe tôi nói! Trước kia, đúng là tôi và Lâm có đến thôn Gama lánh nạn, được mọi người chăm sóc chu đáo, cuộc sống rất vui vẻ. Nhưng sau đó, chúng tôi đã

https://thuviensach.vn

ai đi đường nấy, tôi không may bị kẻ ác hãm hại, phải ngồi tù bảy tháng, chính đại nhân Hardel đã cứu tôi ra khỏi tù". Dừng lại vài giây, tôi hạ quyết tâm, nói tiếp: "Tôi đã được đại nhân Hardel cứu, hiện giờ, tôi đúng là vị hôn thê của ngài ấy."

Dân làng nhất loạt "ồ" lên, trên mặt họ lần lượt xuất hiện những biểu cảm kinh ngạc, sợ hãi, khinh bỉ, phẫn nộ lẫn thương hại. Ngay cả Hassan cũng bị bất ngờ trước lời tôi vừa nói.

Gạt nước mắt, tôi nghẹn ngào nói tiếp: "Anh Lâm là người tốt, tôi không xứng với anh ấy… Xin mọi người đừng vì tôi mà đánh nhau."

Không ai nói một tiếng nào, tôi liếc nhìn Lâm, mặt anh co rúm lại vì thất vọng và đau khổ. Còn tôi… lòng cũng đau như dao cắt.

Dela phẫn nộ chỉ thẳng vào tôi, nói: "Tiểu Ngải, sao cô có thể đối xử với anh Lâm như thế? Cô có biết để được ở bên cô, anh ấy đã phải từ bỏ rất nhiều thứ không?"

"Dela, đừng nói nữa!" Lâm ngắt lời cậu ta. Anh dựa người vào cửa xe, dường như không thể đứng vững được nữa.

Dela nghiến răng nghiến lợi nói: "Được, loại phụ nữ tuyệt tình tuyệt nghĩa như cô, chúng tôi không tiếc, nhưng anh Lâm phải ở lại!"

Tôi nghiêm giọng nói: "Tôi sẽ đi, Lâm cũng phải đi!"

"Tại sao?"

"Bởi vì, bởi vi…" Tôi nghẹn ngào không nói nên lời.

Đúng lúc này, Hassan đã giúp tôi giải vây. Anh ta đặt tay lên vai tôi, từ tốn nói: "Tôi là Hassan Naboo Hardel, người đứng đầu gia tộc Hardel, đồng thời là sĩ quan huấn luyện quan Muja. Tôi và Mễ Lạp sắp tổ chức hôn lễ,

https://thuviensach.vn

vậy mà có người dám cả gan bắt cô ấy đi. Nếu tôi bỏ qua cho anh ta, thử hỏi danh dự của gia tộc Hardel có còn không?" Dứt lời, anh ta kéo sát tôi vào lòng, tôi cũng ngẩng đầu nhìn anh ta và mỉm cười cám ơn.

Dân làng bối rối quay sang nhìn Wughi và Dela, chờ đợi quyết định của họ. Wughi nhíu mày, trầm ngâm không nói, còn Dela thì nóng nảy hét lên: "Dù sao chúng tôi cũng không để anh Lâm đi cùng các người."

Hassan lạnh lùng đáp: "Cậu có thể thử. Nhưng hiện giờ tôi là người nắm ưu thế."

Đột nhiên, Lâm nói: "Dela, dừng lại đi. Tôi đồng ý đi cùng bọn họ." Rồi anh quay sang nói với Wughi: "Trưởng thôn, ông còn nhờ hôm đưa mọi người từ thôn Gama đến đây, cháu đã nói gì không?" Wughi gật đầu. Lâm nói tiếp: "Vậy hãy cố gắng làm theo những điều đó." Nói rồi, anh đặt tay lên ngực trái, khom lung cúi chào Wughi.

Wughi cũng khom lung đáp lễ. "Yên tâm, ta sẽ làm theo những gì cháu nói, bảo vệ chu đáo thứ thuộc về cháu."

Thấy tình hình đã dịu xuống, tôi quay người định đi thì Wughi gọi với theo: "Tiểu Ngải, ta có câu này muốn nói với cháu."

Tôi lập tức dừng bước, quay lại bảo: "Ông nói đi."

"Ta không biết giữa cháu và đại nhân Hardel có thỏa thuận gì, cũng không biết tại sao cháu lại đối xử với cậu Lâm như vậy, nhưng ta vẫn tôn trọng sự lựa chọn của cháu… Cháu là một cô gái tốt, ta không nhìn nhầm đâu, ta tin ở cháu."

"Vâng, thưa trưởng thôn." Tôi cảm động đáp lời, cố gắng để không bật khóc.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt già nua của ông cụ vẫn nhìn tôi chằm chằm. “Nhưng quân Muja cực kì tàn bạo, hung hăng, từ đó có thể suy ra, thủ lĩnh của bọn họ cũng chẳng tốt đẹp gì. Thoát được sớm ngày nào hay ngày đó. Chúa sẽ phù hộ cháu, Mễ Lạp.”

“Chúa cũng phù hộ cho ông, trưởng thôn.” Tôi cũng đặt tay lên ngực, cúi chào ông cụ. Sau đó, tôi quay người đi thẳng, không dám ngoái đầu lại.

Lâm bị áp tải lên một chiếc xe khác, tôi và Hassan ngồi chung một xe, toàn bộ binh sĩ Muja lần lượt rút lui khỏi thôn.

Sau khi ra khỏi thôn, Hassan quay sang nói với tôi: “Cho ta xem đi.”

Tôi vén khan che mặt lên, nhìn thẳng vào anh ta, thấy anh ta đột nhiên sững sờ đến ngây người.

“Sao lại có thể như vậy?” Anh ta lẩm bẩm, dường như không tin vào mắt mình.

Tôi hờ hững đáp: “Tôi cũng không biết.”

“Bắt đầu từ khi nào vậy?”

“Tôi cũng không để ý, mấy ngày đầu vô cùng đau đớn, hầu như mất hết ý thức.”

Hassan nhíu mày, hỏi: “Đau đớn? Thuốc ta đưa, em không uống sao?”

Trước khi đến buổi tiệc, anh ta đã đưa thuốc giảm đau cho tôi. Tôi lắc đầu, đáp: “Không, chân tay tôi đều bị trói.”

Anh ta sa sầm mặt. “Anh ta trói em ư?”

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, một lúc sau mới nói: “Vì tôi suýt đâm anh ta.”

https://thuviensach.vn

“Vậy bây giờ em thấy thế nào?”

“Tôi thấy rất mệt mỏi.”

“Cơ thể em đã bị tổn thương quá nhiều, sao có thể phục hồi chỉ trong mấy ngày. Về nhà rồi, ta sẽ bảo bác sĩ kiểm tra tổng thể một lượt, em nên tĩnh dưỡng một thời gian.” Anh ta ân cần nói.

Tôi chỉ im lặng, lát sau mới hỏi: “Tác dụng phụ của việc cai nghiện bằng cỏ Catha vẫn chưa nghiên cứu ra kết quả rõ ràng phải không?”

“Ừ.”

“Nhưng chắc chắn sẽ có di chứng phải không?”

Anh ta không trả lời, chỉ hỏi cụ thể mỗi ngày Lâm cho tôi dùng cỏ Catha bao nhiêu lần, liều lượng như thế nào. Tôi chỉ hờ hững đáp lời, trong lòng vẫn còn buồn bã khi nghĩ đến chuyện vừa xảy ra. Cho đến khi Hassan đột nhiên nắm tay tôi, tôi mới giật mình thoát khỏi những suy nghĩ mông lung. Anh ta hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?” Tôi cúi nhìn bàn tay to lớn của anh ta rồi lại nhìn ra cửa sổ, không rụt tay lại.

Những ngón tay của Hassan chậm rãi đan vào năm ngón tay của tôi, sau đó nắm chặt lại. Anh ta hỏi lại lần nữa, giọng điệu vừa dịu dàng vừa cương quyết: “Em đang nghĩ gì vậy? Mễ Lạp, mau nói cho ta biết.”

“Thôn Gama rất nghèo, một người Balti làm phu khuân vác trên núi cao, vất vả cả một mùa vẫn không kiếm nổi một trăm đô la. Anh có biết Abbas nhận lời làm phu khuân vác cho tôi với thù lao là bao nhiêu không?” Không đợi Hassan nói, tôi tự trả lời: “Mười đô là. Tôi bị lạc trên dãy Karakoram cao tới bốn nghìn mét, lượng ô xy chỉ vào khoảng sáu mươi lăm phần trăm so với đồng bằng, lạnh cắt da cắt thịt, ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn. Ở một nơi như vậy mà anh ta đã đi tìm tôi suốt cả đêm, ba ngày sau, vì cứu tôi, anh ta lại ngã xuống vách núi. Anh ta đã ngăn cản nhưng tôi không

https://thuviensach.vn

nghe, khăng khăng phải đi ngay trong hôm đó, còn nói sẽ trả thêm tiền cho anh ta…" Tôi cứ lẩm bẩm như một người vô hồn

Hassan ngắt lời tôi: "Mễ Lạp, đừng nói nữa." Nhưng hôm nay, tôi nhất định phải nói hết những chuyện bấy lâu vẫn đè nặng trong lòng mình. "Cho đến tận hôm nay, tôi vẫn không dám thừa nhận, dân làng Gama vẫn tưởng rằng Abbas bị đàn dê húc ngã xuống vách núi. Tôi đúng là không biết xấu hổ, vẫn còn mặt mũi ở lại thôn Gama hơn một tháng, ăn uống cùng họ, ở trong nhà của họ, trước khi đi, còn hứa sẽ giúp họ xây một ngôi trường nữa chứ, kết quả tôi chẳng làm được gì cả. Khi ở trong tù, tôi đã gặp một cô gái của thôn Gama, trước khi chết cô ấy nhờ tôi chăm sóc em trai mình. Tôi đã nhận lời, nhưng em trai của cô ấy là ai, tôi cũng không biết. Lần này gặp lại, thấy bọn họ vẫn còn sống, tôi cảm thấy rất vui mừng."

Hassan dịu giọng nói: "Ta hiểu, Mễ Lạp."

"Anh không hiểu được đâu. Tôi chỉ mang đến tai họa cho bọn họ thôi. Tôi chỉ là một kẻ nuốt lời, tôi sẽ không bao giờ hứa hẹn gì với ai nữa."

Hassan vẫn nhẹ nhàng nói: "Mễ Lạp, nếu em muốn khóc, ta có thể…"

Tôi lắc đầu. "Không phải tôi muốn khóc mà tôi thấy vô cùng trống rỗng. Ơn không báo được, thù cũng không trả được, tôi đúng là đồ vô dụng. Đợi cứu được mẹ tôi rồi, tôi sẽ về nhà, sống một cuộc sống yên bình, giản dị với bà, làm tất cả những việc mà mình thích."

"Không cần phải về nhà."

Câu này của Hassan không khỏi làm tôi ngạc nhiên, tôi quay lại nhìn trân trân vào anh ta. Anh ta lặp lại: "Không cần phải về nhà, em cũng có thể sống cuộc sống mà mình mong muốn. Một ngày nào đó, ta sẽ trao cho em cuộc sống như vậy, chắc chắn. Đến khi đó, em muốn xây bao nhiêu ngôi trường thì cứ xây, muốn làm gì thì cứ tùy ý làm, dù đúng hay sai, sẽ không có kẻ nào được phép bình luận, chê trách em." Trước sự ngạc nhiên của tôi,

https://thuviensach.vn

anh ta vẫn thản nhiên nói: “Em muốn làm gì cũng được, đúng hay sai không quan trọng, vì đã có ta ở cạnh em.”

Phải một lúc lâu sau tôi mới định thần lại được, hỏi: “Nhưng nếu tôi muốn làm một việc vô cùng quá đáng thì sao, nếu là một việc sai trái thì sao?”

“Em đã bao giờ làm một việc đúng đắn theo nghĩa thông thường chưa?” Anh ta hỏi lại với giọng mỉa mai nhưng vẫn hàm chứa sự bao dung. “Trong đầu em toàn những ý tưởng quái đản, nào là mua súng, mua đàn ông, kế hoạch A, kế hoạch B, chỉ một câu nói cũng đủ làm thị trường tiền tệ của đất nước này suýt bị tê liệt… Những việc này, hình như không có việc nào là việc mà một người phụ nữ ngoan hiền nên làm cả, có phải không, Abu?” Những ngón tay thô ráp của anh ta lượt nhẹ trên mặt tôi. “Hãy nghe ta nói, trên thế gian này không có việc gì là hoàn toàn đúng hay hoàn toàn sai, chỉ có lập trường khác nhau mà thôi, đôi lúc chúng ta phải làm những việc bất nghĩa để hoàn thành những việc đúng đắn, cho nên em không cần tự trách mình.”

“Việc bất nghĩa?”

“Ví dụ như việc em lừa Lâm và dân làng, đối với họ, đó là điều sai trái nhưng cứu mẹ em, đối với em lại là việc đúng đắn.”

Anh ta vừa nói vừa nhìn tôi chằm chằm rồi từ từ ghé sát đến. Đúng lúc hai bờ môi sắp chạm vào nhau thì một chiếc xe bấm còi xin vượt. Tôi giật nảy mình, bối rối quay đầu đi.

Hassan vẫn ghé sát vào người tôi, một lúc lâu sau mới khẽ gọi: “Mễ Lạp?”

Tôi lung túng đến mức không dám quay sang nhìn anh ta, chỉ lắp bắp hỏi: “Sao… sao cơ?”

https://thuviensach.vn

“Đừng cấu đệm ghế nữa, chiếc xe này rất đắt.”

Tôi ước gì mình có thể bốc hơi vào không khí. Cũng may chúng tôi đã về đến trại tị nạn ở ngoại ô Peshawar, tôi có thể kiếm cớ để xuống khỏi cái xe này. Hộ vệ mở cửa xe nhưng Hassan lại không xuống xe, cứ nhìn tôi say đắm, còn tôi thì không dám nhìn anh ta. Bầu không khí ngại ngùng này chỉ kết thúc khi Ceda chạy đến gõ vào cửa xe, gọi: “Ngải, chị Tiểu Ngải!”

“Mễ Lạp, nếu em không đồng ý, ta sẽ không ép em.” Hassan bỏ lại một câu rồi xuống xe.

Tôi cũng lật đật xuống theo, Ceda nhìn thấy tôi, liền ôm chầm lấy, dụi đầu vào lòng tôi, hỏi: “Chị đi đâu vậy? Em nhớ chị đến chết đi được ấy.”

Chợt nghĩ đến chuyện Ceda cũng là người thôn Gama, tôi len lén quay sang nhìn Hassan, anh ta tưởng tôi lo lắng đến việc của mẹ, liền nói: “Ngày mai, ta sẽ bảo người chuyển lời đến Sumy.”

Tôi đang định nói câu cảm ơn thì một giọng nói từ đằng xa vọng lại. “Đại nhân mang theo nhiều người như vậy đi đâu thế?” Tôi quay sang nhìn, thì ra là Bynum.

Sau vụ đổi tiền xu, Bynum càng tỏ vẻ khó chịu với tôi, tôi cũng dò hỏi thêm một số thông tin về hắn ta. Hóa ra hắn ta là con riêng của Jari với một người phụ nữ không phải là vợ mình. Nếu không phải vì mấy người an hem của Hassan đều đã qua đời và anh ta mãi không chịu lấy vợ sinh con thì Jari chưa chắc đã để mắt đến đứa con này. Ấn tượng hắn ta để lại cho mọi người là một kẻ tầm thường, nhu nhược, hoàn toàn lép về trước những người con trai khác của Jari, cho đến khi hắn ta làm ra một việc động trời.

Năm đó, khi trai tráng của gia tộc Hardel lần lượt ra tiền tuyến thì Bynum lại bị “người tình nhỏ” của mình, một anh chàng điển trai, cầm dao đuổi chém bên ngoài nhà thời Hồi giáo ở Islamabad, trong tình trạng không một mảnh vải che thân.

https://thuviensach.vn

Câu chuyện này lập tức trở thành vụ bê bối chấn động cả nước, suýt chút nữa khiến cho sự nghiệp lẫy lừng mà Jari cả đời xây dựng bị sụp đổ. Nghe nói Bynum phải chạy vào đồn cảnh sát mới giữ được tính mạng, nhưng hắn ta không thể tiếp tục ở lại Islamabad được nữa. Vài năm sau, khi Bynum lại xuất hiện trước mặt mọi người, hắn ta đã trở thành một người đàn ông thận trọng và nham hiểm. Hắn ta lấy hai tiểu thư con nhà danh giá ở Afghanistan, sinh một đàn con, giúp Hassan quản lí tài chính của quân Muja. Tình cảm anh em giữa Hassan và Bynum không tốt lắm nhưng anh ta cũng không kì thị hay gây khó dễ cho Bynum bao giờ. Lúc này, nghe thấy Bynum hỏi như vậy, anh ta cũng chỉ quay lại, nhìn Bynum với ánh mắt dửng dưng.

Bynum mặt không biến sắc, mỉm cười rồi quay sang nhìn tôi khoảng mấy giây, ánh mắt lộ ra vẻ căm ghét, sau đó quay sang phía Hassan. Tôi tưởng hắn ta sẽ lại mỉa mai vài câu nào đó, không ngờ hắn chỉ nói: “Đại nhân Darla đến tìm ngài rất nhiều lần, bảo khi nào về thì ngãi hãy lập tức đến gặp ông ta.”

Hassan nghi hoặc hỏi: “Đại nhân Darla ư? Ta mới gặp anh ta hôm kia mà.”

“Đó là hôm kia, thưa đại nhân.”

Hassan gật đầu. “Phải, đó là hôm kia, thế thì sao?”

Bynum có vẻ ngần ngại. Tôi liếc mắt nhìn khu lều trại, bây giờ đã là sẩm tối, thời điểm náo nhiệt nhất, nhưng lạ là hôm nay trại tị nạn lại rất vắng vẻ, rất nhiều cửa lều và doanh trại đều mở, ngay cả số lượng lính gác cũng giảm đi rất nhiều so với bình thường.

“Người đâu cả rồi?” Hassan cũng đã nhận ra sự bất thường này, hỏi.

“Đây chính là chuyện tôi muốn nói với đại nhân. Darla đến tìm ngài mấy lần, đều là để mượn ít quân.”

https://thuviensach.vn

Hassan sa sầm mặt. “Ngươi cho mượn rồi sao?”

“Tôi chỉ cho mượn vài liên đội thôi.” Bynum trả lời.

Mặt Hassan đanh lại một cách đáng sợ, thống soái cao nhất của quân Muja là anh ta, cho dù là em trai thì Bynum cũng không có quyền thay anh ta quyết định điều động binh lực.

Bynum lại nói: “Đại nhân, sao người không hỏi người dân trong doanh trại đi đâu rồi?” Hassan không thèm đáp lời hắn ta, mà cũng chẳng có ai hỏi nên lát sau, hắn ta đành hậm hực tự trả lời: “Bọn họ đều xuống phố biểu tình rồi. Nếu đại nhân không đi lâu như thế thì đã không xảy ra chuyện.” Hắn ta mỉa mai.

“Bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì.” Hassan nói.

Bynum sa sầm mặt, một lát sau mới nói: “Vâng, báo cáo đại nhân, phu nhân Pei bất ngờ bị ám sát, đại nhân Darla đã ban bố lệnh giới nghiêm toàn thành phố, từ chiều đến giờ, khắp thành phố đã xảy ra mấy chục vụ phóng hỏa, giết người, cướp giật, tình hình vô cùng cam go.”

Mặt Hassan biến sắc. “Chuyện này xảy ra vào khi nào?”

“Sáng sớm hôm nay, sau khi ngài rời đi không bao lâu. Phu nhân Pei đến diễn thuyết ở công viên, sau khi diễn thuyết xong, trên đường ra xe, có mấy người xông tới dùng sung máy bắn bà ấy.”

“Dùng sung máy?”

Bynum nhấn mạnh: “Vâng, súng Maxim.”

Mọi người đều kinh ngạc. Bynum nói tiếp: “Cho nên có người tung tin đồn là chúng ta…” ngập ngừng giây lát, hắn ta nói tiếp: “Cũng có người nói

https://thuviensach.vn

đó là hộ vệ của bà ấy. Chỉ có điều mấy tên đó đều đã tự sát, không thể đối chứng.”

Mặt Hassan tái nhợt, anh ta bước vội vào quán trà gần đó, trong quán có một chiếc tivi màu đen cũ kĩ.

“Mấy hộ vệ đó là người của tướng Zia-ul-Haq. Bynum vừa bước theo Hassan vừa nói.

Trong quán có một đám người đang chen chúc vây quanh chiếc ti vi, thấy Hassan đến, bọn họ đều tự giác tránh ra. Trên màn hình ti vi, người dẫn chương trình đang nói gì đó, mắt ngân ngấn nước, phía sau là một bãi lộn xộn, chắc chính là công viên mà Bynum đã nhắc tới.

Âm lượng của ti vi được vặn lên mức to nhất, giọng của người dẫn chương trình có phần quá khích: “Chúng ta không để yên chuyện này, nhất định sẽ tìm ra hung thủ, bắt hắn phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.”

Lúc này, khuôn mặt Hassan đã trở lại với vẻ nghiêm nghị thường thấy, anh ta khẽ hỏi Bynum: “Tình hình hiện tại thế nào?”

“Người ở bệnh viện nói vẫn đang cấp cứu nhưng có người ở hiện trường nói phu nhận Pei đã chết ngay lúc đó rồi.” Hắn ta hạ giọng đáp. “Ngay sau đó, mấy con phố xung quanh bệnh viện đã bị đoàn người biểu tình chiếm cứ, phóng viên các nước cũng đến, Tướng Zia-ul-Haq đã tuyên bố ngừng cấp thị thực cho các phóng viên nước ngoài.”

“Chỗ Tướng Zia-ul-Haq có tin tức gì không?”

“Cho đến giờ vẫn chưa có thông tin chính thức nào.”

Hassan không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ chăm chăm nhìn vào ti vi, người dẫn chương trình không tiết lộ bất cứ thông tin nào liên quan đến những kẻ ám sát, chỉ thuật lại vụ việc bằng giọng điệu bi thương. Mặc dù Tướng Zia-

https://thuviensach.vn

ul-Haq chưa công khai phát biểu bất cứ điều gì, nhưng người dẫn chương trình nói chính phủ đã gấp rút điều động quân đội của hai tỉnh Punjab và Sindh đến duy trì trị an của thành phố.

“Hiện nay, ai đang tạm giải quyết công việc thay phu nhân Pei?” Hassan lại khẽ hỏi.

“Chồng của bà ấy.”

“Vớ vẩn!” Hassan tức giận quát.

Bynum nhún vai. “Mấy người con trai của phu nhân đều còn nhỏ, cho nên…”

Đúng lúc này, trên ti vi hiện lên hình ảnh hàng trăm, hàng nghìn người từ các ngóc ngách, đường lớn, nhập vào đội ngũ biểu tình quanh bệnh viện, hô khẩu hiệu đầy vẻ kích động, khí thế cuồn cuộn như song triều.

“Liên minh phương Bắc có động thái gì không?” Hassan lại hỏi.

“Không. Nội gián nói mười ngày trước, cậu Hai nhà họ Ngô đột nhiên mất tích, đại nhân Ahmed và phu nhân Sumy đều nổi trận lôi đình, hiện giờ bên đó đang rất hỗn loạn, tạm thời không có động thái gì.”

“Tình hình sẽ càng hỗn loạn.” Wata đứng cạnh tôi, khẽ nói.

“Sao cơ?”

“Sẽ có một vụ ám sát để trả thù. Đảng phái và gia tộc của phu nhân đều sẽ không để yên, không ai biết sau này Peshawar sẽ ra sao cả.”

Nói như vậy, hiệp định đình chiến khó khăn lắm mới kí kết được giữa quân Muja và Liên minh Phương Bắc sẽ bị vô hiệu. Tôi không khỏi rung mình sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Wata lại nói với vẻ bi thương: “Tôi không bận tâm đến chính trị đảng phái, nhưng phu nhân Pei là một người tốt. Nhờ có bà ấy mà tôi mới sống được đến bây giờ. Tôi vốn là người Afghanistan, vốn là sinh viên tốt nghiệp ngành tài chính, vì chiến tranh, tôi và gia đình phải chạy nạn đến thành phố Peshawar.”

“Vậy bây giờ, người nhà của anh ở đâu?”

“Chết hết rồi.” Anh ta buồn bã đáp.

Tôi im lăng, không dám hỏi tiếp nữa. Đúng lúc này, Hassan quay lại hỏi Wata: “Sắp xếp ổn thỏa cả rồi chứ?”

Wata lập tức thoát khỏi tâm trạng bi thương, nghiêm túc đáp: “Vâng, thưa đại nhân.”

Hassan gật đầu rồi quay sang tôi, không chờ anh ta mở lời, tôi đã nói: “Mấy ngày tới tôi sẽ không đi đâu cả, anh cứ yên tâm.”

“Nếu có việc gì thì bảo hộ vệ chuyển lời cho ta.”

Tôi gật đầu.

“Nhớ cẩn thận đấy.”

“Vâng.”

Ngay sau đó, đoàn người của Hassan vội vã bỏ đi, những người ở lại ngoài tôi ra còn có Bynum, hình như hắn ta cũng muốn cùng Hassan đến dinh thự của Darla nhưng Hassan không đồng ý.

Sauk hi ăn tối xong, tôi dọn dẹp mấy thứ lặt vặt trong phòng rồi bảo Ceda đi ngủ. Trước khi đi, Wata nói với tôi: “Abu, tối nay, nếu nghe thấy tiếng động nào kì lạ thì cô cũng đừng để ý nhé. Cứ ở yên trong phòng.”

https://thuviensach.vn

“Tiếng động kỳ lạ ư? Có chuyện gì sắp xảy ra sao?” Tôi hỏi.

“Cô không cần biết nhiều, chỉ cần ở yên trong này là được.”

“Được”, tôi đáp rồi đẩy anh ta ra ngoài. Sau khi từ ngôi làng trở về, tôi luôn có một thắc mắc, đó là Ceda. Cứ tưởng Ceda lưu lạc vì thôn Gama bị thiêu hủy, nhưng Wughi và rất nhiều dân làng còn sống, không có lẽ nào họ lại không bảo vệ được Ceda. Vậy mà con bé lại bị bán làm người hầu, giờ lại đi cùng một thanh niên đến nhà tôi. Chẳng lẽ Lâm đã gửi Ceda tới chỗ tôi, nếu đúng như vậy thì cậu thanh niên tên Isa kia là ai? Wata nói cậu ta là người Rajput, chẳng lẽ cậu ta cũng là người của Lâm?

Tôi định dò hỏi Ceda về Isa nhưng quay lại đã thấy nó ngủ mất rồi. Thế là tôi cũng tắt đèn, trèo lên giường. Nhưng không sao ngủ được, vô vàn ý nghĩ lộn xộn hiện lên trong đầu. Peshawar sắp bước vào mùa hè nhưng ban đêm vẫn lạnh cóng, không biết Lâm bị giam ở đâu, có phải chịu đói chịu lạnh không. Cuối cùng, không nhịn được nữa, tôi bật dậy khỏi giường, muốn đi xem tình hình của anh, dù chỉ để biết anh bị giam ở đâu cũng được. Tôi quay sang chỗ Ceda nhưng không thấy con bé đâu cả. Ceda rời khỏi giường từ lúc nào, tôi cũng không hề hay biết. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân của đội tuần tra. Chẳng lẽ Ceda đi tìm Lâm? Nghĩ đến đây, tôi vội vã mở cửa sổ, trèo ra ngoài.

Bên ngoài là bóng đêm lạnh buốt, cả doanh trại hoang vu trống trải, ngay cả không khí cũng có vẻ tiêu điều. Sauk hi chắc chắc xung quanh không có ai, tôi đi thẳng về phía tây, nơi giam giữ phạm nhân của doanh trại. Cứ đi được một đoạn, tôi lại dừng lại nghe ngóng, bỗng gặp một đội tuần tra đứng chặn giữa đường, tôi đành phải đi đường vòng, đang đi thì nhìn thấy Ceda đang nằm bò trên một dãy bao cát, chăm chú nhìn về những bóng người màu đen phản chiếu trên tấm vải bạt của doanh trại phía trước mặt.

https://thuviensach.vn

Khu trại này rất lớn và đầy đủ tiện nghi, bên ngoài có hộ vệ canh gác, bên trong là các căn phòng nối liền nhau, xung quanh còn có cả bao cát được chất thành đống như bức tường phòng vệ. Tôi tưởng Ceda đi tìm Lâm, không ngờ con bé lại rình mò ở đây, thế là cũng nấp vào một chỗ, chờ xem nó làm gì.

Một lúc lâu sau, Ceda vẫn chăm chăm nhìn vào bóng đen trước mặt. Thế rồi bóng đen đó tách ra làm hai, tôi giật nảy mình, hóa ra con bé Ceda này rình xem vợ chồng người ta thân mật. Thật là hết nói nổi! Trong trại có tiếng người vọng ra: “Em có tâm sự gì à?” Tôi nhận ra giọng nói của Bynum. Nhưng giọng nói vang lên ngay sau đó còn khiến tôi sững sờ hơn, chính là của Isa.

“Không, chỉ hơi mệt thôi.”

“Thế em đi đâu vậy?”

Isa có vẻ bực bội, đáp: “Đi uống nước.”

Sau đó cậu ta mở cửa đi xuống bếp. Tôi chửi thầm tên Bynum biến thái, vậy mà còn lên mặt chỉ trích tôi. Ceda lặng lẽ đi theo Isa vào bếp, tôi cũng bám theo. Isa đang lục tìm thứ gì đó trong bếp, hoàn toàn không có vẻ gì là muốn uống nước mà như thể đang cố tình nấn ná. Đột nhiên cậu ta lạnh lùng nói: “Em tính trốn đến khi nào?”

Tôi giật mình nhưng nghĩ lại thì hình như câu này là hỏi Ceda. Hóa ra cậu ta đã biết con bé đi theo mình. Ceda bước ra từ chỗ nấp, lung túng nói: “Em chỉ… em vừa mới đến thôi.”

Isa thản nhiên ngắt lời Ceda: “Không cần giải thích, anh không quan tâm. Này!” Nói rồi, cậu ta chìa tay ra, trên tay là một chùm chìa khóa. Ceda nhận chum chìa khóa đó, mặt cúi gằm xuống.

https://thuviensach.vn

“Mau cầm chìa khóa đi cứu cậu Hai đi! Còn đứng ngay ra đó làm gì?” Isa nói.

Ceda giật mình, đáp “vâng” một tiếng, nhưng dáng vẻ vẫn rất lúng túng. Nhìn tình hình này thì hai người họ đúng là do Lâm phái tới, và Ceda hình như rất thích cậu chàng Isa này.

“Sau khi cứu được cậu Hai, em hãy cùng cậu ấy rời khỏi đây.” Isa lại nói.

“Thế còn anh?” Ceda vội vàng hỏi.

“Anh có việc của anh. Mau đi đi.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết, đi đi! Đừng quên em đến đây với mục đích gì.” Cậu ta luôn miệng thúc giục. Ceda cuối cùng cũng rời đi với vẻ quyến luyến. Khu trại trở về với vẻ yên tĩnh ban đầu.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hiệu Ứng Cánh Bướm

Type: P.anh

Ceda chạy như bay về phía rìa doanh trại, nơi lều trại thưa thớt, chủ yếu là đá và rác rưởi. Con bé có vẻ rất thông thuộc đường đi lối lại, tôi bám theo ở một khoảng cách vừa đủ. Gần đến nơi, Ceda đi chậm lại, nhìn quanh một vòng rồi đột ngột tăng tốc chạy về phía một chiếc lều trơ trọi. Căn lều được dựng ở khu đất trũng, dựa vào một hẻm núi, bên cạnh có những thân cây cháy xém và các cọc gỗ trơ trọi, vừa nhìn đã biết đây chính là một cái bẫy.

Nhưng Ceda không hề dừng bước, cũng không quan tâm tới hai hộ vệ đang đứng gác, cứ thế lao tới. Tôi giật mình, chưa kịp gọi lại đã thấy con bé cúi người xuống khi còn cách căn lều khoảng mười mấy mét, lẻn ra phía sau, dùng dao rạch một đường lên vải lều, sau đó chui vào trong.

Xung quanh im ắng như tờ, như thể ngoài hai binh sĩ canh gác ra, chưa từng có ai đi về phía này. Tôi không thể để Ceda cứu Lâm ra, cũng không được để đám hộ vệ biết Ceda và anh là cùng một hội. Sau một hồi suy nghĩ, tôi liền nhặt một viên đá to bằng nắm tay lên, nghĩ bụng đành phải đánh ngất con bé rồi đưa nó về phòng vậy.

Tôi chậm rãi tiến về phía căn lều, dỏng tai nghe ngóng, hình như bên trong có tiếng nói chuyện thì thầm, vậy mà hộ vệ lại không phát hiện ra. Thật kì lạ! Tôi sốt ruột, cũng chui qua chỗ rách vào lều.

Trong lều tối hơn bên ngoài nhiều, tôi chẳng nhìn thấy gì, đành phải đứng im một lúc cho mắt quen dần với bóng tối. Quả nhiên, một lát sau, tôi

https://thuviensach.vn

nhìn thấy Lâm bị trói ở góc lều, nhưng người ngồi trước mặt anh lúc này không phải là Ceda mà lại là Laila.

Nhìn thấy cô ta, tôi không ngạc nhiên lắm, nhưng tôi thấy lạ là sao cô ta có thể mò tới đây nhanh như vậy. Tôi rón rén nấp sang một bên, đưa mắt nhìn một lượt trong phòng, không thấy bóng dáng Ceda đâu cả, không biết con bé đang trốn ở chỗ nào. Tình hình bây giờ càng khó kiểm soát, nếu chỉ có một mình Ceda thì tôi còn có thể đối phó, không ngờ lại có cả cô ta. Laila sốt ruột nói: “Anh giơ tay lên, để em bắn vỡ còng tay.”

Lâm không động đậy, chỉ lạnh nhạt hỏi cô ta: “Em nhìn rõ tay anh với cái còng sao?”

Laila ngẩn ra một lúc, lát sau mới nói: “Không bắn thì thôi, em cõng anh đi nhé?”

Xem ra cô ta đã ở đây được một lúc rồi nhưng không mở được còng tay còng chân cho Lâm, mà anh cũng có vẻ không chịu phối hợp với cô ta.

Tôi nhìn thấy hai bóng người nằm trên đất, nhìn trang phục chắc là hộ vệ, chắc hẳn họ đã bị Laila đánh ngất. Lâm giơ tay lên, trong đêm tối lập tức vang lên tiếng lạch cạch của chiếc còng. Anh hỏi: “Vướng cái đống sắt này, em làm sao cõng anh được?”

Laila sốt ruột hỏi: “Vậy phải làm thế nào? Nếu con dao Skija của em không bị gãy thì…”

“Em đi đi.” Lâm nói.

Laila vờ như không nghe thấy, vẫn cố sức suy nghĩ, đột nhiên cô ta nói: “Vậy để em nghĩ cách lấy trộm chìa khóa. Anh đợi em nhé.”

Ceda rõ ràng là đã cầm chìa khóa vào đây. Sao nó không cứu

https://thuviensach.vn

Lâm ngay nhỉ?

Lâm không cho Laila đi tìm chìa khóa nhưng cô ta kiên quyết đòi cứu anh ra, nói sẽ về gọi cứu viện.

Anh lắc đầu nói: “Anh đã phản bội Liên minh Phương Bắc, sẽ không bao giờ quay về nữa, em đi đâu gọi người cứu anh đây?”

Vậy là anh đã từ bỏ gia tộc và trách nhiệm phục hưng gia tộc của mình thật ư? Vậy mà tôi luôn tưởng là anh nói dối.

Laila lo lắng nói: “Không đâu, anh đã làm bao nhiêu chuyện cho Liên minh Phương Bắc, chỉ cần anh nói một câu xin lỗi, chú Ahmed nhất định sẽ tha thứ cho anh. Người trong gia tôc từ trước đến nay luôn nghe theo anh, họ sẽ không bỏ rơi anh.”

“Nếu họ không bỏ rơi anh, tại sao chỉ có một mình em đến đây cứu anh?”

“Đó là vì em đi quá vội, không kịp gọi người khác.” Laila ấp úng giải thích.

“Họ muốn dùng anh để đổi lấy một người quan trọng nên sẽ không làm hại anh đâu, em không cần quá lo lắng.” Lâm dịu dàng an ủi cô ta.

Laila run rẩy nói: “Sao em có thể không lo được? Em là vị hôn thê của anh!”

“Anh đã hủy…”

Laila ngắt lời: “Hôm đó, anh đơn phương hủy bỏ hôn ước, em không đồng ý, không bao giờ đồng ý! Anh hủy bỏ hôn ước với em là vì chú Ahmed luôn ép anh làm những việc anh không thích phải không? Em sẽ nói chuyện với chú ấy, anh cùng em quay về đi. Nếu anh không thích thì chúng

https://thuviensach.vn

ta sẽ đi một nơi thật xa, không dính dáng đến Liên minh Phương Bắc nữa, có được không?”

“Nhưng anh đã…”

“Em không quan tâm. Ban nãy anh không cho em đi lấy trộm chìa khóa, chứng tỏ anh vẫn quan tâm đến em. Em chỉ cần biết thế là đủ.”

“Anh đương nhiên quan tâm đến em, nhưng đó là vì trách nhiệm. Anh đã hứa với anh trai anh là sẽ chăm sóc em, với lại anh đã kết hôn rồi.” Lâm vẫn bình tĩnh nói.

Laila ngã ngồi xuống nền đất, gần như hét lên: “Anh đã kết hôn ư? Với cô gái đó sao? Không! Anh lừa em, không thể nào. Cô ta đã gài bẫy bắt anh, cô ta đối xử với anh như vậy, sao anh còn lấy cô ta? Cô ta hoàn toàn không yêu anh!”

Lâm chỉ im lặng.

“Vì mẹ cô ta có phải không?” Laila lại hỏi. “Mẹ cô ta mất tích, tại sao lại đến hỏi chúng ta? Chúng ta làm sao biết được!”

“Em thực sự không biết ư?” Lâm lạnh lùng hỏi.

Laila sửng sốt. “Anh đang nghi ngờ em ư?”

“Em đi đi. Đừng đến cứu anh nữa!”

“Đúng là anh nghi ngờ em. Có phải anh cũng cho rằng em hại Ngải Mễ Lạp phải vào tù, cho nên anh mới…”

“Lẽ nào không phải?”

“Đương nhiên là không phải! Đúng là em đã lừa cô ta đến Pakistan, cũng chính em đã vạch ra kế hoạch bắt cô ta vào đồn cảnh sát nhưng em

https://thuviensach.vn

hoàn toàn không biết tại sao cô ta lại phải ngồi tù.” Dừng lại giây lát, cô ta nói gằn từng chữ: “Lâm, rốt cuộc ai là người đẩy Ngải Mễ Lạp vào nhà tù, ai có khả năng xóa bỏ toàn bộ dấu vết của cô ta ở Pakistan, một người thông minh như anh lẽ nào lại không biết? Đó là lí do anh bỏ đi…”

“Em im đi!” Lâm quát lên.

Nhưng Laila vẫn không dừng lại. “Bởi vì anh không thể đối diện với sự thật người hãm hại Ngải Mễ Lạp lại chính là Sumy phu nhân, mẹ nuôi của anh!”

Quả nhiên người đứng sau toàn bộ chuyện này chính là Sumy phu nhân.

Giọng của Laila sắc như dao. “Chính vì thế nên anh mới bỏ đi chứ gì?”

“Phải, nhưng nếu em không lừa cô ấy đến đây thì làm gì có những việc xảy ra sau đó.” Lâm nghiêm giọng nói.

“Vì anh là của em!” Cô ta hét lên. “Em sẽ không để bất kì người nào cướp anh khỏi tay em!”

Lâm lạnh lùng đáp: “Anh không phải là của em, em nên giữ tự trọng của mình!”

“Tự trọng ư?” Laila phá lên cười. “Năm đó, anh không nói như vậy! Ngô Thượng Lâm, chúng ta đã cùng trốn thoát khỏi cái nơi đáng sợ đó, cùng dưỡng thương, cùng lớn lên, cùng sáng lập Mozza, rồi lại cùng trở về Pakistan. Chúng ta đã cùng nhau làm nhiều việc như vậy, ai cũng nói chúng ta là một đôi trời sinh. Em thực sự không hiểu tại sao anh lại thay lòng đổi dạ?”

Lâm chẳng buồn giải thích với cô ta.

https://thuviensach.vn

“Vì cô ta và anh cùng bị kẹt trên núi tuyết, cùng vào sinh ra tử sao? Hay là vì lần này cô ta phải chịu không ít khổ nhục trong tù nên anh mới muốn bù đắp cho cô ta? Còn em thì sao? Tình cảm em dành cho anh còn sâu đậm hơn kìa! Anh đừng quên vì anh mà em đã phản bội vị hôn phu của mình, mạo hiểm tính mạng cùng anh chạy trốn. Nếu không có em, sao anh có thể chạy thoát khỏi sự truy đuổi của Hassan!"

“Anh rất cảm ơn em vì chuyện đó, nhưng…”

“Cái em cần không phải là lòng biết ơn! Lẽ nào anh đã quên ai đã dùng tay không bới tìm anh trong đống đất đá ngổn ngang, ai đã cõng anh về đến Pakistan, ai đã vất vả ngày đêm chăm sóc anh suốt nửa năm trời?”

Lâm không đáp lời, hơi thở trở nên nặng nề, cho thấy anh cũng đang phải kìm nén cảm xúc.

“Khi chúng ta vượt qua biên giới, anh đã hứa với em như thế nào? Anh nói cả đời này sẽ đối xử tốt với em, chỉ cần là việc trong khả năng của anh thì chắc chắn anh sẽ làm cho em. Anh còn nhớ không?”

“Nhớ. Cho nên khi em đối xử với Lạp Nhi như vậy, anh mới không truy cứu.”

“Lạp Nhi?” Giọng Laila lạc hẳn đi. “Gọi nghe mới thân thiết làm sao, ha ha… Lạp Nhi… Thế cái cô Lạp Nhi của anh đã biết sau này mình không thể sinh con được chưa?”

Tôi nghe như tiếng sét đánh bên tai. Cô ta nói tôi sẽ không sinh con được ư? Sao có thể… Chắc chắn là cô ta nói lung tung! Ngay cả Hassan cũng nói tác dụng phụ của cỏ Catha còn chưa được nghiên cứu rõ ràng cơ mà, làm sao Laila có thể biết được.

“Em đi đi!” Lâm nghiêm nghị nói.

https://thuviensach.vn

Nhưng Laila vẫn không chịu bỏ đi. “Chẳng phải chính anh cũng đã biết chuyện đó còn gì, nếu không, sao anh lại để Hassan đưa cô ta đi? Lúc đó, anh đã nghi ngờ cô ta bị trúng độc lam băng rồi, và khi gặp lại ở Tala, anh càng chắc chắn chuyện đó. Chỉ có cỏ Catha mới cứu được cô ta, nhưng vì biết một trong những tác dụng phụ của loại cỏ này là chứng vô sinh nên anh mới ngần ngừ không ra tay, mãi đến phút cuối.”

“Em điên rồi! Laila, cô ấy là tất cả đối với anh, em còn nói linh tinh, anh sẽ không khách khí đâu!”

“Anh không khách khí?” Laila cười khẩy, nói: “Anh tưởng em bận tâm tới những điều này sao? Nếu không vì cô ta không thể sinh con, hơn nữa mỗi năm sẽ lại phát bệnh một lần, đau đớn tột cùng thì sao anh lại cương quyết từ bỏ cơ nghiệp bao nhiêu năm vất vả xây dựng, rời bỏ em, rời bỏ Rajput và Liên minh Phương Bắc?”

Tai tôi ù đi, hóa ra lí do anh muốn kết hôn với tôi chỉ là lòng thương hại và cảm giác áy náy muốn bù đắp thôi ư?

“Lâm, Thiên Kỳ đã chết rồi, nếu anh cũng không có con, gia tộc Jizaiu sẽ tuyệt hậu. Anh không nghĩ đến chuyện đó sao?” Giọng nói của Laila bỗng chuyển sang tha thiết.

Tôi loạng choạng ngã ngồi xuống đất. Bỗng nhiên có người đỡ lấy tôi, chính là Ceda, con bé thì thào: “Chị ta yêu anh Lâm đến điên dại rồi. Tiểu Ngải, đừng tin lời cô ta!”

Hóa ra Ceda không muốn đưa chìa khóa cho Laila cứu Lâm nên mới trốn vào một góc. Tôi nắm chặt lấy tay con bé, đứng lên. Lại nghe Laila nói tiếp: “Anh thương hại cô ta nên mới lấy cô ta chứ gì?”

“Không phải.” Lâm đáp một cách dứt khoát.

https://thuviensach.vn

“Anh không hiểu sao, em yêu anh nên mới trốn khỏi lễ cưới, phải bội Hassan để đi theo anh. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, khi anh cười với em, em đã thích anh rồi.”

Chuyện tình cảm giữa bốn người họ thật là phức tạp, mỗi người lại kể theo một cách khác nhau, khiến tôi không thể nào phân biệt được đâu là thật, đâu là giả. Bỗng nhiên, tôi phát hiện ra một điều kì lạ. Đó là rõ ràng lúc nãy tôi nhìn thấy bên ngoài cửa lều có hai lính gác, hơn nữa Lâm và Laila nói chuyện to tiếng một lúc lâu như vậy, tại sao lính gác lại không phát hiện ra?

Hình như Lâm cũng phát hiện ra sự bất thường này, nhiều lần bảo Laila đi nhưng cô ta đã hoàn toàn suy sụp, bất chấp tất cả, òa khóc nức nở, vừa khóc vừa nói: “Vì Thiên Kỳ đã chết nên em mới miễn cưỡng nhận là bỏ trốn vì anh ấy, bao nhiêu năm qua, em luôn mang trên người một tội danh vô hình. Anh ấy thích em nhưng người em yêu là anh. Đêm hôm đó, nếu không phải nhìn thấy hai chúng ta hôn nhau, Thiên Kỳ sẽ không đột nhiên lao ra, cũng sẽ không bị…”

Đúng lúc này, tôi thấy cổ họng đau rát một cách khó tả. Không kìm được, tôi đưa tay lên che miệng nhưng tiếng ho vẫn bật lên, kèm theo một bụm máu. Lâm giật mình quay sang chỗ tôi, quát hỏi: “Ai đó?” Tôi luống cuống lau vệt máu dính trên miệng, bảo Ceda đi ra ngoài. Chúng tôi tiến về lỗ hổng vừa rạch nhưng vừa thò đầu ra đã nhìn thấy đội trưởng đội 4 đang đứng đó, bên cạnh là Wata, các binh sĩ khác đã vây kín căn lều nhưng lại đứng trên sườn núi. Có thể anh ta không muốn có quá nhiều người nghe thấy cuộc chuyện trò của Laila và Lâm nên đã bảo binh sĩ đứng lui ra một chút, vì biết đâu trong câu chuyện đó lại có điều bất lợi cho đại nhân của anh ta.

Wata thấy tôi và Ceda chui ra, liền quay sang nói với đội trưởng: “Bắt cô ta lại cho tôi!”

https://thuviensach.vn

Đội trưởng giơ tay ra hiệu, binh lính lập tức từ trên sườn núi xông vào trong lều, giây lát sau Laila bị trói tay, áp giải ra ngoài.

“Bịt miệng cô ta lại!” Wata quát, lập tức có người bước tới nhét giẻ vào miệng Laila, cô ta không hề chống cự, vẻ mặt đờ đẫn, bước chân loạng choạng, chắc hẳn cô ta đang rất đau lòng.

Đúng lúc này, giọng Lâm từ trong lều vọng ra: “Thả cô ấy ra, bất luận các người muốn gì, một mình tôi là đủ rồi.”

Khuôn mặt tái mét của Laila thoắt sáng bừng. Wata bảo một binh sĩ nhét giẻ vào miệng anh, sau đó còn thụi một cú vào bụng anh. Tôi và Laila cùng giật mình, Ceda bỗng thét lên: “Dừng tay!”, đội trưởng và các binh sĩ khác lập tức dồn mắt về phía tôi.

Từ lúc tôi bước ra khỏi lều, đội trưởng đội 4 luôn nhìn tôi với vẻ kinh ngạc và khinh thường. Chắc chắn anh ta cũng đã nghe thấy những lời Laila nói, dù cô ta nói rất nhiều nhưng tổng kết lại chỉ có hai ý: một, tôi và người đàn ông trong lều có mối quan hệ mờ ám; hai, tôi không thể sinh con. Ceda đỡ tôi, nói với đám binh sĩ: “Nhìn cái gì mà nhìn! Tiểu thư còn cần dùng đến người đó, nếu đánh chết anh ta, ai sẽ chịu trách nhiệm hả?”

Wata lắp bắp nói: “Tôi… tôi ở đây vì đại nhân nói sẽ có người đến cứu anh ta, thế nên…”

“Thế nên anh chạy đến đây bắt người, không thèm quan tâm đến tiểu thư nữa sao? Chà chà, hóa ra anh đâu phải là hộ vệ của tiểu thư, nói đi nói lại, anh vẫn nghe lệnh của đại nhân Hardel."

Wata tức giận đốp lại: “Tôi bắt người cũng là vì tiểu thư, đại nhân nói chỉ có một mình cậu Hai thì không đủ để ép đối phương trao đổi con tin.”

Hassan nói đúng, dùng Lâm chỉ có thể uy hiếp người Rajput, nhưng người Rajput không có đủ thế lực vượt biên bắt cóc người Trung Quốc, cho

https://thuviensach.vn

nên kẻ ra tay chắc hẳn là một đội quân tinh nhuệ của Liên minh Phương Bắc. Nếu là Liên minh Phương Bắc thì Laila rõ ràng đáng giá hơn.

Đến lúc này, Wata mới nhận ra tình trạng của tôi, vội hỏi: “Abu, cô làm sao vậy?”

“Không sao.” Tôi khẽ nói. “Các anh đừng gây khó dễ cho cô ta, cứ giam cô ta lại đã.”

Nghe tôi nói như vậy, Laila không hề tỏ ra kinh ngạc, chỉ cười khẩy vẻ khinh miệt.

Đội trưởng cung kính đáp: “Tuân lệnh, tiểu thư.” Wata tuy bực bội nhưng cũng không phản đối. Sau đó, tôi bảo Ceda đỡ mình về phòng. Wata gọi với theo, nói còn phải giải quyết một số việc, sẽ quay về sau. Tôi lạnh nhạt nói với anh ta: “Từ nay anh hãy quay về bên cạnh đại nhân của anh đi, không cần theo tôi nữa.” Mặt anh ta biến sắc. Tôi lại nói: “Không phải tôi giận anh, tôi muốn anh trung thành với tôi chứ không phải với đại nhân, có lẽ chuyện này đã làm anh khó xử, tôi không muốn thế, hơn nữa tôi sắp về nhà rồi…”

Wata nhíu mày, nói: “Bất luận cô nói gì, tôi sẽ không rời xa cô. Cô định rời khỏi đây ư?”

Tôi không đáp lời anh ta, chỉ im lặng lắc đầu, chậm rãi đi về phòng. Wata đi theo nhưng Ceda đã quay lại bảo anh ta không cần theo làm gì nữa. Wata có vẻ bất bình, may mà đội trưởng đã kéo anh ta lại nên mới tránh được cảnh to tiếng cãi nhau.

Về đến phòng nghỉ, Ceda vặn vẹo hai bàn tay vào nhau, ấp úng nói: “Tiểu Ngải, hôm nay em… em…”

Tôi nằm lên giường, thấy toàn thân mỏi rã rời, chỉ muốn ngủ một giấc.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Ngải, chị giận à?” Ceda lo lắng hỏi.

Tôi nhắm mắt lại, không nói gì.

“Đừng lờ em đi như vậy!”

Thấy con bé đã có vẻ muốn khóc, tôi đành nhẹ giọng an ủi: “Chị không giận em.”

“Vậy chị nói chuyện với em đi!”

Tôi thở dài, nói: “Ceda, chị đã gặp Wughi. Sau khi chị rời khỏi đây, em muốn về bên ông nội hay đi theo Isa?"

Ceda có vẻ bất ngờ, chỉ ngây người ra, không nói. Tôi quay người về phía nó, nói tiếp: “Trước khi đi, chị sẽ bảo Hassan trả tự do cho Isa, nhưng chị không biết…” Tôi muốn nói là không biết Isa có tình cảm gì với Ceda không, có bằng lòng đi cùng con bé không, nhưng thấy lời này có vẻ quá nhẫn tâm, liền đổi thành: “Em nên về nhà thì hơn, nếu có đi cùng Isa, cũng phải cho Wughi biết.”

Ceda nhỏ giọng nói: “Ông nội em biết chuyện mà. Chị đừng lo cho em. Lúc nãy chị nói về nhà là về đâu?”

“Trung Quốc.”

“Cùng anh Lâm sao?”

Tôi lắc đầu, không muốn nói thêm về vấn đề này nữa, liền chuyển chủ đề, hỏi: “Ceda, Wughi đã biết những gì?”

Ceda nhìn tôi bằng ánh mắt sợ sệt và im lặng. Tôi thầm thở dài, quả nhiên Wughi không biết chuyện nó thích cậu thanh niên Isa kia. Tôi lại hỏi con bé chuyện khác: “Lâm tìm thấy em khi nào?”

https://thuviensach.vn

“Không phải anh Lâm tìm thấy em mà là Isa.” Cô bé lí nhí đáp. “Sau khi em bị bắt và bị bọn buôn người đưa về Peshawar, chính Isa đã đi tìm em, nói là anh Lâm bảo anh ấy chăm sóc em.”

Vậy những lời Ceda nói trước đây đều là thật, chỉ là không phải toàn bộ sự thật.

“Anh ta đã chăm sóc em ư?” Tôi lại hỏi.

“Bọn buôn người ở chợ đen rất ghê gớm, anh Lâm nói cần có một người đàn ông ở bên cạnh em.”

“Thế sao mọi người biết chị sẽ đến chợ đen?”

“Cửa hàng chị đến mua súng khi lần đầu tiên đến chợ đen là của anh Lâm. Lúc đó, em và anh ấy đang ở sân sau của cửa hàng, định ra gặp chị nhưng đột nhiên chị lại bỏ chạy. Anh Lâm nói chị nhất định sẽ đến nữa. Sau đó chị đến quán Tala, anh ấy đã đi theo chị, rồi quyết định đưa Isa ra chào bán, anh ấy bảo chúng em nghĩ cách để chị mua anh Isa, sau đó khuyên chị quay về Trung Quốc.”

“Kế hoạch hay đấy.”

“Tiểu Ngải, bọn em không cố ý nói dối chị, anh Lâm nói chị đang giận anh ấy nên mới phải cử bọn em đến bảo vệ chị.” Nói rồi, con bé bước tới dụi đầu vào người tôi. “Ngải, chị đừng giận nữa mà!” Thấy tôi không có phản ứng gì, con bé lại nũng nịu gọi tên tôi mấy lần.

“Nói như vậy, Isa là người Rajput sao?” Tôi hỏi.

Ceda gật đầu.

“Vậy sao Isa lại bị bán ở quán Tala?”

https://thuviensach.vn

“Anh Lâm có tay chân trong chợ buôn người, còn Isa… chính là một trong những “người giấu mặt”.”

“Người giấu mặt?”

“Chính là lực lượng vũ trang riêng của anh Lâm, tuy không nhiều nhưng ai nấy đều rất giỏi.” Ceda vừa nói vừa ngước mắt nhìn tôi với vẻ dè chừng.

Lực lượng vũ trang ư? Tôi không khỏi ngạc nhiên với thông tin này, không ngờ Lâm lại có cả binh sĩ của riêng mình, không những vậy còn gửi được cả một nội gián vào quân Muja.

Ceda thấy tôi trầm tư, bèn trèo lên giường, ôm lấy tay tôi, nằm xuống, hỏi: “Tiểu Ngải, tại sao anh Lâm lại ở đây?”

“Anh ấy sẽ không ở đây lâu đâu, chỉ vài ngày, nhiều nhất là một tuần thôi. Em yên tâm đi.”

“Ngải, chị và anh Lâm cãi nhau à?”

Tôi không đáp.

“Ông nội nói kết hôn rồi thì phải sống hòa thuận với nhau, cãi nhau nhiều sẽ làm tổn thương tình cảm.”

Tôi quay phắt sang nhìn Ceda với vẻ ngạc nhiên, sao nó biết chuyện đám cưới? Như đoán được thắc mắc của tôi, Ceda nói: “Đây này, đôi khuyên tai hình ngôi sao của chị.”

“Đôi khuyên tai này làm sao?”

“Đôi khuyên tai kim cương tuyết này, anh Lâm luôn mang bên người, lúc ở một mình, anh ấy thường lấy ra xem, có lần bị em bắt gặp, anh ấy nói đôi khuyên tai này là sao Bắc Cực và sao Thiên Lang, khi nào làm đám cưới, anh ấy sẽ tặng chị.”

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa, Ceda lập tức im bặt. Tiếp theo là tiếng gọi của Wata, nhưng chúng tôi không đáp lời. Tiếng gõ cửa kéo dài mấy phút rồi chấm dứt.

Một lát sau, tôi lại hỏi Ceda: “Làm sao hai người biết Lâm bị bắt?”, không ngờ con bé đã ngủ mất rồi.

Đêm hôm đó, trong doanh trại vang lên rất nhiều tiếng động ồn ào, có tiếng bước chân, tiếng cãi cọ, thậm chí cả tiếng súng nổ. Tôi cố nhắm mắt ngủ, tay vẫn nắm chặt con dao Skija, đến khi choàng tỉnh thì trời đã sáng trưng.

Ngay sau khi ngồi dậy, một cơn ho dữ dội ập đến. Tôi không thấy Ceda đâu, cũng không thấy hộ vệ nào tới. Bầu trời u ám đến nghẹn thở, vừa ra khỏi phòng, tôi đã thấy lửa cháy dữ dội, khói đen mù mịt. Không biết đã có chuyện gì xảy ra. Thấy tôi, Wata lập tức chạy đến, nói: “Abu, cô hãy ở yên trong phòng, đừng ra ngoài.”

Tôi nhíu mày, không hiểu sao anh ta vẫn còn ở đây nhưng chuyện này để sau hẵng tính, tôi chỉ về phía khói đen bốc nghi ngút, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Wata đáp với vẻ nghiêm trọng: “Dân chúng tấn công trại tị nạn vào sáng sớm hôm nay, đốt cháy hơn năm mươi căn lều.”

“Sao cơ?” Tôi giật mình sửng sốt, hơn năm mươi căn lều chính là hơn năm mươi hộ gia đình.

“Chỉ có mười mấy người bị thương, không có ai chết cả. Như vậy là đã may mắn lắm rồi.”

“Tại sao dân chúng lại tấn công chúng ta?”

“Truyền thông đã công bố tin phu nhân qua đời.”

https://thuviensach.vn

“Phu nhân Pei ư?”

Anh ta gật đầu, mắt rưng rưng.

Tôi vốn cũng đoán được cái chết của bà ta sẽ gây ra sự xáo trộn lớn nhưng không ngờ phản ứng của dân chúng lại mạnh mẽ đến mức này.

“Phu nhân qua đời, tại sao dân chúng lại tấn công trại tị nạn?”

“Bởi vì bọn họ không biết trút sự phẫn nộ vào đâu, chỉ cần có một lí do, bọn họ sẽ tấn công bất cứ chỗ nào.”

“Cô không cần lo lắng, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần đối mặt với khó khăn rồi.”

Tôi sao có thể không lo lắng cho được? Tôi hỏi Hassan đi đâu rồi, Wata đáp hai tiếng trước anh ta có về doanh trại, nhưng lúc đó tôi chưa dậy nên không gọi.

Tôi liền chạy đến chỗ quán trà có ti vi. Đúng là dân chúng đang bạo động, khắp nơi diễn ra cảnh biểu tình, đập phá, chửi bới. Giao thông của cả thành phố gần như rơi vào trạng thái tê liệt, những người không tham gia biểu tình thì không dám ra ngoài, không thấy bóng dáng nhân viên chấp pháp đâu. Không chỉ Peshawar, làn sóng biểu tình và bạo động còn lan ra nhiều thành phố khác. Tướng Zia-ul-Haq đã phải điều động quân đội để ổn định tình hình. Tôi nhìn thấy trên màn hình ti vi xuất hiện cả quân Muja.

“Tình hình ở Karachi thế nào?” Tôi hỏi Wata.

“Karachi? Cô đang lo lắng cho mẹ mình ư?”

“Ừ.”

“Đại nhân đã chuyển lời đến Liên minh Phương Bắc, người đưa tin mặc dù không tận mắt nhìn thấy mẹ cô nhưng chắc sẽ nhanh chóng trao đổi con

https://thuviensach.vn

tin thôi, đừng lo lắng.”

Tôi thở dài một tiếng, gặp được mẹ sớm ngày nào, tôi có thể yên lòng ngày đó. Tôi muốn rời khỏi Pakistan ngay lập tức.

“Hiện giờ đại nhân đang ở đâu?”

“Gia đình phu nhân Pei quyết định đưa hài cốt bà ấy về quê hương. Sau khi đưa linh cữu của phu nhân ra sân bay, chắc đại nhân sẽ quay về.” Anh ta nói.

Nhưng Hassan không thể quay về ngay trong hôm đó, vì sau khi di hài của phu nhân được khiêng ra khỏi bệnh viện, hàng nghìn người trong tâm trạng đau đớn, tuyệt vọng đã vây quanh linh cữu, khóc lóc không ngừng, khiến cho mấy tiếng đồng hồ trôi qua mà linh cữu mới nhích được mười mấy mét.

Tôi thơ thẩn quay về phòng, lòng dạ rối bời, nhưng ngoài việc chờ đợi dường như chẳng thể làm được gì. Đang đi thì Wata chặn tôi lại, khẽ hỏi hôm tôi và Lâm làm đám cưới, tôi có hứa điều gì không?

Tôi lắc đầu. Wata vẫn không yên tâm, hỏi tiếp: “Thế cô có nói với ai câu “đồng ý” ba lần không?”

Tôi lại lắc đầu, nhưng nghĩ ngợi mấy giây, lại gật đầu. “Có, tôi có nói. Nhưng đó là nói về chiếc váy cưới.”

“Thế người hỏi cô câu đó có phải là một Mullah không?”

Mullah? Hình như hôm đó Lâm nói Wughi chính là Mullah. Tôi nói với vẻ thận trọng: “Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

“Đại nhân có biết không?”

“Không.”

https://thuviensach.vn

“Tuyệt đối không được nói với đại nhân đâu đấy!”

“Không được nói cái gì?”

“Nói cô đã đồng ý ba lần.”

“Nói thì làm sao?” Tôi thật sự không hiểu anh ta muốn nói gì.

Wata im lặng một lúc rồi nói: "Yên tâm, tôi sẽ giúp cô giải quyết.”

“Giải quyết cái gì mới được chứ?” Đầu óc tôi rối như mớ bòng bong.

“Abu, tôi biết cô thích người đàn ông đó. Đừng phủ nhận, tôi biết ở nước cô, phụ nữ cũng như đàn ông đều được tự do yêu đương. Nhưng dù là phụ nữ hay đàn ông, một khi đã lựa chọn người bạn đời của mình rồi thì không được thay đổi.” Dừng lại một lát, anh ta lại nói: “Tôi không chỉ trích cô là kẻ ăn ở hai lòng, tôi chỉ lấy tư cách là một người bạn đã cùng ở tù với cô suốt bảy tháng trời để nói với cô chuyện này. Cô không được do dự nữa.”

“Do dự cái gì?”

“Cô thích cậu Hai nhưng lại ở bên cạnh đại nhân. Cô chẳng hứa hẹn với ai trong hai người, như vậy là không đúng.”

“Thế tôi phải làm gì?”

“Vốn dĩ tôi cũng không muốn can thiệp đâu, nhưng Abu, tôi có một dự cảm chẳng lành, nếu cô vẫn do dự không quyết, sẽ gặp chuyện xui xẻo đấy.”

“Chuyện xui xẻo gì?”

“Tôi không biết. Nhưng tôi rất yêu quý cô, nhất định tôi sẽ giúp cô.”

https://thuviensach.vn

Tôi thật sự không muốn tiếp tục chủ đề do dự và hứa hẹn này nữa, bèn bảo anh ta đi tìm Ceda hộ tôi rồi đi về.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hồng Băng

Type: Huyền Đoàn

Là ngày hôm nay, tôi ngồi trong phòng, lo lắng, chờ đợi và nghĩ ngợi linh tinh. Không khí căng thẳng bao trùm mọi ngóc ngách của doanh trại, tôi thấy người dân còn chuẩn bị cả vũ khí. Trời tối dần, Ceda cuối cùng cũng về, câu đầu tiên nó nói với tôi là: “Ngải, đi cùng em.”

Tôi nhướn mày nhìn Ceda vẻ nghi ngại, hỏi đi đâu thì nó trả lời là đi tìm Lâm. Anh và Laila đã bị Wata đưa đến một nơi giam giữ khác. Tôi vội hỏi có phải họ bị đưa ra khỏi doanh trại, Ceda nói là đi đến khu vực lều trại của người dân, không những vậy, họ còn bị nhốt chung một chỗ. Không rõ đây là lệnh của ai nhưng tôi không nghĩ Hassan biết chuyện này, vì đến giờ, anh ta vẫn chưa về doanh trại.

Một phút sau, chúng tôi trèo cửa sổ ra ngoài. Mười mấy phút sau đó, đã đến khu lều trại của dân tị nạn. Ở đây đa phần là các căn lều nhỏ làm bằng vải bạt mỏng, có chỗ còn phải chắp vá. Tôi hỏi Ceda: “Sao Wata lại đưa họ đến đây?” Ceda không trả lời tôi, tôi gặng hỏi mãi nó mới đáp với vẻ bực bội: “Chỗ này là phố đèn đỏ của khu dân cư đấy… Trong trại tị nạn có rất nhiều bà quả phụ, Isa nói bọn họ phải kiếm tiền nuôi con và trang trải cuộc sống, cho nên…”

Tôi chợt hiểu ra cô bé đang nói đến những cô gái bán hoa. Không ngờ trại tị nạn cũng là địa bàn hoạt động của loại hình dịch vụ này. Thế là lại càng sốt ruột.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi đi vòng qua những căn lều nhỏ với ánh đèn mờ tối, cố gắng không gây ra tiếng động. Bỗng nhiên Isa ở đâu nhảy ra chặn trước mặt tôi, nói: “Sao giờ mới tới? Bọn họ cho anh Lâm dùng hồng băng rồi.”

Ceda và tôi đồng thanh hỏi: “Hồng băng là cái gì?”

“Hồng băng chính là…” Isa liếc nhìn Ceda rồi nói: “Tiểu thư, nếu cô còn hỏi linh tinh thì anh Lâm sẽ trở thành chồng của người khác đấy.”

Nghe đến đây thì tôi và Ceda đã hiểu, Ceda tức tối hỏi: “Họ đang ở đâu?”

Isa chỉ vào một căn nhà mái gỗ gần đó, trông căn nhà có vẻ rất kiên cố, trước và sau nhà đều có lính gác.

Thông báo xong, Isa nói phải quay về ngay lập tức, tôi chặn cậu ta lại rồi nói với Ceda: “Em đi tìm đại nhân Bynum, chú ý đừng để người khác nhìn thấy, nói với ông ta rằng Isa đã bị tóm ở khu phố hoa.” Ceda sửng sốt, khẽ liếc về phía Isa. Tôi giục: “Đi nhanh lên, nếu không sẽ không kịp.” Cuối cùng con bé cũng chạy đi. Isa nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh. Không để ý đến thái độ của cậu ta, tôi khoát tay bảo cậu ta theo mình đến căn nhà đó.

Vừa đi tới góc nhà, tôi đã nhìn thấy Wata đứng dựa vào tường, nhìn về phía căn phòng nhỏ, nói ngon nói ngọt: “Cậu Hai, cô gái này vốn là vị hôn thê của anh, lại một lòng một dạ với anh, anh không thể cứ làm lỡ dở hạnh phúc của cô ấy như thế.”

Trong phòng vang lên tiếng thở hổn hển của Laila. Tôi chửi thầm trong bụng, hoá ra Wata nói giúp tôi chính là như thế này đây. Bỗng nhiên Laila nói: “Anh Lâm, hãy ôm em đi!”

“Em đừng tới đây!” Lâm nói.

https://thuviensach.vn

Hồng băng là loại thuốc kích dục rất phổ biến ở Pakistan. Dù là người có ý chí sắt đá cũng khó lòng kháng cự nổi. Tôi định xông vào mấy lần nhưng lại cố nhẫn nhịn. Nếu Bynum không tới, tôi không dám chắc mình sẽ không thiêu rụi căn nhà này.

Trong phòng vọng ra những tiếng động kì lạ. Đột nhiên Lâm nói: “Laila, anh xin lỗi.”, sau đó là tiếng quần áo bị xé rách.

“Anh làm gì vậy?” Laila hỏi.

“Trói em lại! Để em không làm việc mà sau này sẽ thấy hối hận!”

Thấy tình hình không diễn biến đúng ý mình, Wata lại nói vọng vào: “Anh đừng tơ tưởng đến Abu nữa, nếu còn tình ý với anh, sao cô ấy lại lừa bắt anh về đây?”

“Cô ấy bảo anh làm việc này sao?”

“Đương nhiên. Nếu không một kẻ hầu người hạ như tôi đây dám.”

Lâm cười chua chát, nói: “Vậy sao? Tốt, rất tốt.”

Sau đó, trong phòng im phăng phắc. Không nhịn được nữa, tôi nhảy ra khỏi chỗ nấp, gọi Wata. Thấy tôi, anh ta không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ khẽ trừng mắt, thế là hộ vệ bên cạnh lập tức giữ tôi lại.

“A, tiểu thư Abu, chúng tôi đã làm đúng theo sự dặn dò của cô.” Anh ta lớn tiếng nói rồi ghé sát vào tôi, thì thầm: “Abu, hãy nghĩ đến những lời tôi nói lúc chiều. Tôi đang giúp cô hạ quyết tâm đấy.”

Tôi sững sờ.

“Đại nhân sẽ mang đến hạnh phúc cho cô.” Anh ta nhìn thẳng vào tôi, vẻ mặt rất kiên định. “Hơn nữa, nếu cô đã tự tay bắt anh ta về doanh trại thì hà tất phải dây dưa với anh ta nữa?”

https://thuviensach.vn

Tôi cứng họng, nhưng chuyện nào ra chuyện đó, tôi không thể để Lâm nghĩ mình làm ra những chuyện bỉ ổi này được. “Tôi bắt anh ta là vì mục đích khác, không phải để sỉ nhục anh ta. Laila và Ngô Thượng Lâm là nhân vật quan trọng của Liên minh Phương Bắc, anh đã hứa với tôi sẽ không gây khó dễ cho bọn họ, tại sao còn đưa bọn họ đến chỗ này?” Tôi đanh mặt hỏi.

“Đây đâu phải là làm khó bọn họ. Chính vì là nhân vật quan trọng của Liên minh Phương Bắc, nên bọn họ nhất định phải lấy nhau, gia tộc Mufti không thể để mất người này, còn Ngô Thị cũng phải sinh tồn ở Pakistan. Cô không ngăn cản được đâu, cả Isa và con bé kia đều bị bắt rồi.”

Tôi khẽ xoay tay lại, Wata liền lùi một bước, giơ tay lên nói: “Cô định dùng Skija để đối phó với tôi sao? Tôi cược là cô sẽ không làm như vậy!”

Tôi tức đến nghẹn họng, không thể gọi quân cứu viện, chỉ còn cách xông vào nhà ngăn họ lại. Đúng lúc này, một tiếng “rầm” vang lên, cánh cửa của căn nhà đổ ụp ra phía ngoài. Trong đêm tối, chỉ thấy một bóng người cao lớn đang bế một người bước ra ngoài, người được bế chính là Laila.

Wata quay lại, lập tức cứng đờ người, sững sờ gọi một tiếng: “Đại nhân?” Quả vậy, người đang bế Laila chính là Hassan, phía sau bọn họ, Lâm vịn tay vào tường, chậm rãi bước ra ngoài, dù dáng vẻ lôi thôi nhưng quần áo vẫn y nguyên. Tôi khẽ thở phào một hơi. Wata quỳ sụp xuống đất trước ánh mắt phẫn nộ bừng bừng của Hassan, toàn thân run rẩy.

Hassan không thèm để ý tới anh ta, chỉ nhẹ nhàng hỏi han Laila. Điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là cô ta không kháng cự mà lại tỏ ra rất ngoan ngoãn, nũng nịu, bảo anh ta thả mình xuống. Hassan đặt cô ta xuống rồi khoác cho cô ta một chiếc áo, sau đó khẽ ôm cô ta vào lòng, Wata len lén nhìn về phía tôi. Đến bây giờ, Hassan mới để ý thấy sự có mặt của tôi, liền hỏi: “Mễ Lạp? Sao em lại ở đây?”

https://thuviensach.vn

Tôi có tỏ vẻ bình thản, hết sức kiềm chế để không chạy đến chỗ Lâm, cúi đầu, không biết nói gì cho phải.

“Cô ta đến xem tôi và Laila có trở thành vợ chồng thật hay không.” Lâm đột nhiên lạnh lùng nói: “Ngải Mễ Lạp, tôi quen biết cô đã lâu, hôm nay mới biết cô là kẻ nhẫn tâm như vậy.

Tôi sững sờ, môi run run định nói là không phải nhưng anh ta đã lại nói tiếp: “Thực ra hoàn toàn không cần phải làm như thế này. Phu nhân Hardel chỉ cần nói một câu muốn cắt đứt mọi quan hệ với tôi, tôi tự khắc sẽ đi. Chỉ cần một câu thôi, Ngải Mễ Lạp.” Giọng nói lạnh lùng, chua chát đến tàn nhẫn của anh như những lưỡi dao băng giá đâm vào tim tôi.

Tôi muốn phủ nhận nhưng nghĩ lại chính mình là kẻ đã vạch kế hoạch bắt anh làm con tin, tôi lại không sao thốt nên lời. Mọi lời giải thích giờ đều chỉ là nguỵ biện. Một suy nghĩ nảy lên trong đầu tôi, tốt nhất là tôi nên cắt dứt với tất cả những con người ở đây và cùng mẹ trở về Trung Quốc, sống một cuộc sống bình dị đến tầm thường. Thế là tôi nuốt nước mắt vào trong, lắp bắp nói: “Cậu Hai, tôi và anh…”

“Hãy nhìn thẳng vào tôi mà nói!” Anh quát lên.

Tôi từ từ ngẩng mặt lên: “Vậy tôi sẽ nhìn anh để nói, cậu Hai, chuyện giữa anh và tôi…đã là quá khứ, xinh anh đừng làm phiền tôi nữa.”

“Được, được lắm, Ngải Mễ Lạp!” Anh nói rồi bật cười chua xót. Lòng tôi đau như cắt. Sau đó, anh quay về phía Hassan, nói: “Tôi chưa từng ngưỡng mộ anh, nhưng hôm nay thì đã có một chút rồi. Lắm thê nhiều thiếp, quả nhiên là một người hạnh phúc.”

“Ồ. Cậu Hai cứ nói đùa, Laila là của anh, tôi chỉ có Abu là vợ thôi.” Nói rồi, Hassan nhìn về phía tôi.

Tôi ngước lên nhìn anh ta, nói: “Đại nhân, em có chuyện muốn hỏi.”

https://thuviensach.vn

“Em về nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta sẽ đến tìm em.” Hassan ôn tồn nói.

“Vâng.” Tôi nói rồi chầm chậm quay đi.

Sau đó, Lâm và Laila bị đưa về chỗ giam giữ riêng, Hassan bảo thuộc hạ đưa tôi về trước, còn Wata, nghe nói anh ta phải chịu phạt.

Về đến nơi, tôi hỏi đội trưởng đội 4: “Đại nhân đang ở đâu?”

“Xong việc, đại nhân sẽ đến tìm cô. Cô cứ yên tâm ngồi đợi.” Anh ta đáp. “Đại nhân Darla vừa nhậm chức thị trưởng Peshawar, tạm thời thay thế phu nhân Pei, ông ấy đã giao công tác trị an ở Peshawar cho đại nhân.”

“Đó là lí do dân chúng tấn công trại tị nạn của chúng ta sao?”

“Không. Mấy hôm trước Liên minh Phương Bắc đã công bố một đoạn băng ghi âm điện thoại, nghi là của tên ám sát và kẻ chủ mưu. Người này nói giọng đặc chất London.”

Hassan nói tiếng Anh đúng giọng London chuẩn, ngay sau đó lại được trao quyền đảm bảo trị an của Peshawar, khiến cho dân chúng dấy lên mối nghi ngờ anh ta là kẻ đằng sau vụ ám sát,

“Bọn họ yêu cầu đại nhân đứng ra làm rõ sự việc tại buổi họp báo do đại nhân Darla tổ chức.” Đội trưởng lại nói.

“Khi nào?” Tôi vội hỏi.

“Ba ngày nữa.”

“Ba ngày có kịp tìm chứng cứ chứng minh mình trong sạch không? Liên minh Phương Bắc cũng sẽ đến sao?” Thấy đội trưởng gật đầu, tôi nhíu mày, nói: “Nghe có vẻ không ổn lắm.”

Đúng lúc này, Hassan phái hộ vệ tới gọi tôi đến gặp.

https://thuviensach.vn

Thấy tôi đi vào, Hassan nhìn tôi một lúc rồi hỏi: “Em có cần ta giải thích chuyện với Laila không?”

Tôi không khỏi ngạc nhiên nhưng chỉ lí nhí nói: “Không cần.” Anh ta cứ nhìn tôi chằm chằm, không nói gì, khiến tôi không khỏi chột dạ, vội nói: “Tôi biết hai người quen biết nhau từ nhỏ.”

“Ta cứ nghĩ em sẽ thấy không vui.” Khoé miệng anh ta khẽ nhếch lên. “Trong lòng em không hề có ta phải không, Ngải Mễ Lạp?”

Tôi không nói gì, Hassan lại tiếp: “Mễ Lạp, có thể ta không quên được Laila, ta không muốn lừa dối em, cô ấy từng là người phụ nữ mà ta tưởng sẽ chung sống trọn đời, nhưng bây giờ, ta chỉ hi vojng em không phật ý vì điều này.”

Tôi luống cuống nói: “Tôi chẳng có gì mà phải phật ý cả, tôi…” Lời giải thích của anh ta khiến tôi nhất thời lúng túng.

“Nhưng ta thì có.” Hassan nói: “Ta không vui vì em không thấy phật ý. Mễ Lạp, ta muốn biết tình cảm thật của em. Nơi này của em có hình bóng ta không?” Anh ta tiến tới chỉ vào tim tôi và hỏi.

Phản ứng đầu tiên của tôi là muốn chạy trốn, nhưng đôi chân như mọc rễ, không nhúc nhích nổi: “Có không?” Anh ta lại hỏi, giọng gay gắt hơn.

Tôi lẩm bẩm hỏi: “Tại sao…?”

“Hãy trả lời câu hỏi của ta trước!”

“Tôi…không biết!” Tôi bướng bỉnh đáp.

“Lâu như vậy rồi mà vẫn không biết ư?” Hai mắt anh ta nheo lại, bên dưới ẩn giấu cơn thịnh nộ đang bốc lên ngùn ngụt. Tôi bất giác rùng mình ớn lạnh.

https://thuviensach.vn

“Đại nhân, đừng ép buộc tôi.” Tôi hạ giọng nói.

“Nếu ta không ép em, em sẽ mải lẩn tránh.”

Tôi lảng tránh ánh mắt của anh ta, cúi đầu nói: “Cho tôi thêm chút thời gian, gần đây tôi luôn lo lắng không yên.”

“Tại sao lại lo lắng không yên?”

Tôi ngẩng lên nhìn thẳng vào anh ta, nói: “Có người bảo tôi sẽ bị vô sinh.”

“Lam băng không dẫn đến vô sinh. Sức khoẻ của em chưa thể hồi phục ngay nhưng sẽ ổn thôi.” Anh ta dịuu dàng nói.

Tôi lắc đầu: “Tôi đang nói tới cỏ Catha.”

Anh ta sửng sốt: “Cỏ Catha, sao em lại…Laila nói với em như vậy ư?”

Tôi tái mắt, loạng choạng ngồi xuống ghế. Vậy ra chuyện này là thật.

“Mễ Lạp, dù em có sinh con được hay không, ta vẫn sẽ đối xử tốt với em.” Hassan ngồi xuống cạnh tôi, nói.

Tôi gượng cười, nói: “Cảm ơn anh!” Thật là mỉa mai, sau khi biết tôi bị vô sin, hai người đàn ông này vẫn muốn có được tôi.

Anh ta nhìn chằm chằm vào cặp lông mày đang nhíu lại của tôi, nói: “Thực ra…cỏ Catha có dẫn đến vô sinh hay không, hiện giờ vẫn chưa có kết luận chính xác.”

“Anh không cần an ủi tôi.”

“Ta chưa từng an ủi ai bao giờ.”

https://thuviensach.vn

Tia hi vọng nhen nhóm trong lòng tôi: “Như vậy tức là vẫn có người sinh con được?”

Anh ta lắc đầu: “Chưa có ai thử sinh con, cho nên việc này…đến nay vẫn chưa có kết luận.

Cả người tôi run lẩy bẩy. Hassan nắm chặt lấy tay tôi, tôi muốn giằng ra nhưng anh ta không chịu buông, cuối cùng, tôi cũng chẳng buồn giằng ra nữa. Chúng tôi cứ ngồi như vậy một lúc lâu, cho đến khi anh ta nói: “Mễ Lạp, hãy nhìn vào mắt ta!”

Tôi uể oải nói: “Xin lỗi, tôi mệt rồi, muốn…”

“Hãy nhìn ta!” Anh ta quát lên như ra lệnh.

Trước thái độ cứng rắn của anh ta, cuối cùng tôi cũng miễn cưỡng ngước mắt lên. Vẻ mặt anh ta vẫn rất bình thản, anh ta nói: “Trước kia, em đã hứa với ta điều gì?”

Tôi ngỡ ngàng nhìn anh ta. Bàn tay của anh ta siết chặt lại, cứng rắn như một gọng kìm. Tôi nhăn mặt kêu lên “Đại nhân!”

“Em đau ư?” Anh ta hỏi.

“Đương nhiên.”

“Vậy thì chứng tỏ em vẫn còn sống. Còng sống là tốt.” Anh ta từ tốn nói.

“Còn sống thì có gì tốt?” Sự tức giận và tuyệt vọng gần như khiến tôi phát điên. Tôi gào lên: “Sống để chịu khổ thì có ý nghĩa gì?”

Khoé miệng Hassan khẽ nhếch lên như muốn cười nhưng nhìn kĩ thì không phải. Anh ta thả lỏng tay, áp lên tay tôi, nói: “Buổi tối khi chúng ta bàn bạc kế hoạch, em đã hứa với ta điều gì?:

https://thuviensach.vn

Tôi đã hứa với anh ta bất luận thế nào cũng phải sống, điều này tôi nhớ, nhưng lòng vẫn ngập tràn tuyệt vọng: “Sống để làm gì chứ, mỗi năm lại phải chịu đựng đau đớn như chết đi sống lại một lần, lại không thể sinh con, việc gì tôi phải tiếp tục chịu đựng?”

Đột nhiên anh ta ôm tôi vào lòng, khẽ nói: “Suỵt! Mễ Lạp của ta, yên lặng nào!”

Tôi không lảm nhảm nữa, bên tai là nhịp tim rộn ràng của anh ta, rõ mồm một. Anh ta lại khẽ nói: “Em còn có ta mà, cố gắng lên!” Dứt lời, anh ta ngả người tôi xuống, khuôn mặt từ từ ghé sát vào mặt tôi. Tôi quay mặt đi, anh ta hỏi: “Em định lẩn tránh đến khi nào nữa? Cô gái ngốc nghếch, dù giữa em và anh ta đã có gì đi nữa thì cũng đã là chuyện quá khứ rồi. Ở bên ngoài nhà tù, anh ta đã để em đi cùng ta, rồi em lại lừa dối anh ta, cả em và anh ta đều biết chuyện giữa hai người đã chấm dứt.”

Dứt lời, anh ta cúi xuống hôn tôi, má, mắt rồi đến trán. Tôi co rúm người lại. Nhưng chỉ đến thế thôi, anh ta dừng lại. Tôi thầm thở phào. Đúng lúc này, anh ta hôn vào môi tôi, vì bất ngờ nên tôi không kịp tránh, không cựa quật nổi, cũng không thể nghĩ được gì. Rất lâu sau, khi tôi sắp ngạt thở đến nơi, anh ta đột nhiên dừng lại.

“Ai đó?” Tiếng một hộ vệ vang lên bên ngoài. Tôi giật nẩy mình.

Mặt Hassan hơi sa sầm, sau khi dặn tôi ở yên đây, anh ta chạy ra ngoài. Tôi đang định chạy theo thì Ceda xuất hiện ở cửa. vẫy tay gọi tôi rối rít.

Tôi kinh ngạc định hỏi sao nó lại đến đây thì có hai hộ vệ xông ra bắt Ceda. Tôi lao ra nói: “Thả cô bé ra!” Đúng lúc này, Hassan xuất hiện, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào tôi, anh ta ra lệnh: “Trói nó lại!”

“Đại nhân, cô bé chỉ đùa thôi, đại nhân…” Tôi cuống quyét nói.

“Nhốt nó lại!” Hassan vờ như không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ dạy bảo cô bé cẩn thận hơn. Anh đừng nhốt nó lại!” Tôi cầu khẩn.

“Lần này, ta sẽ thay em dạy bảo nó.” Hassan lạnh lùng nói.

Ceda bị áp giải đi, không khí nặng nề một lần nữa bao trùm căn phòng. Hassan ngồi xuống ghế, im lặng không nói. Sau một hồi do dự, tôi áp úng giải thích: “Đại nhân, Ceda chỉ…”

Hassan khẽ giơ tay lên ngắt lời tôi. Căn phòng một lần nữa chìm vào im lặng, tôi không dám cả thở mạnh, cứ đứng ngây một chỗ.

“Mễ Lạp, người vừa nãy là ai?” Anh ta nghiêm giọng hỏi.

Tôi ngơ ngác lắc đầu, mồ hôi đẫm cả lưng áo.

Một lúc lâu sau, Hassan mới ngước mắt lên nhìn tôi, trong ánh mắt chất đầy sự thất vọng, lạnh lùng: “Em đang nói dối.”

“Đại nhân…”

“Đừng tưởng ta không biết. Ta muốn em trả lời một câu hỏi: Sau khi tìm được mẹ rồi, em sẽ về nước hay ở lại đây?”

Tại sao anh ta lại đề cập đến chuyện này? Tôi liếm bờ môi khô khốc, không biết nên trả lời thế nào.

“Nếu không phải trả ơn, nếy em được tự do lựa chọn, em sẽ về nhà hay ở lại đây?”

“…”

“Mễ Lạp!” Anh ta đột nhiên quát lên, khiến tôi co rúm ngươi lại.

“Tôi…tôi…”

https://thuviensach.vn

“Ta chỉ cho em một cơ hội này, nếu em không nói ngay bây giờ thì sau này cũng không cần nói nữa.” Anh ta nói với vẻ buồn bã.

“Đại nhân nói sẽ không ép tôi làm những việc tôi không thích, còn nói chờ tôi khỏi bệnh sẽ đưa tôi về nhà cơ mà.”

“Ta hối hận rồi Giờ hãy nói cho ta biết suy nghĩ thực sự của em!”

Tôi vặn vẹo hai bàn tay một cách vô thức, mồ hôi lạnh toán ra đẫm cả trán. Hassan xử sự nhã nhẫn, khoan dung với tôi quá lâu, tới mức tôi quýt quên rằng anh ta là thủ lĩnh của quân Muja, là người đứng đầu gia tộc Hardel, và là một người đàn ông rất bảo thủ.

“Đại nhân, tôi muốn về nhà.” Tôi lí nhí nói.

“Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Tôi há hốc miệng kinh ngạc, ý anh ta là anh ta muốn nuốt lời?

“Nếu ta muốn em ở lại, em có đồng ý không?” Một lúc sau, không thấy tôi nói gì, anh ta lại hỏi: “Em không đồng ý ư?”

“Tôi…”

“Vì sao?” Giọng anh ta vừa lạnh lùng vừa có vẻ cưỡng ép, càng cho thấy sự nghi hoặc và phẫn nộ trong lòng.

Tôi chưa từng nghĩ rằng anh ta yêu tôi, năm đó, anh ta tranh giành tôi chẳng qua là để trả thù, Giờ tuy tôi đã lấy lại khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại không thể sinh con, anh ta chẳng có lí do gì để lưu luyến tôi cả.

“Là vì dù em và anh ta không thể đến với nhau, em cũng không chấp nhận ta phải không?” Anh ta nói.

“Không phải.”

https://thuviensach.vn

“Vậy thì sao?”

“Bởi vì…tôi căm ghét.”

“Căm ghét?” Anh ta nhíu mày, hỏi/

“Tôi căm ghét những mưu mô, cạm bẫy, căm ghét việc ngày nào cũng phải vật lộn chiến đấu để sinh tồn, căm ghét cuộc sống phải nhất nhất cẩn trọng, và cả việc bị ép buộc. Tôi căm ghét đất nước này, chính nó đã khiến tôi mất đi tất cả. Tôi muốn rời khỏi đây. Hassan, tôi xin lỗi, tôi biết anh muốn tôi ở lại, nhưng tôi đã sức cùng lực kiệt rồi. Nếu được sống tiếp, tôi không muốn ở nơi này nữa.”

“Nhưng tác dụng phụ của cỏ Catha đến giờ vẫn chưa xác định, nếu…”

“Nếu phải chết, tôi cũng muốn được chết ở quê hương, bên cạnh mẹ tôi.” Tôi cương quyết nói: “Đại nhân, xin hãy để tôi đi.”

Hassan nhìn tôi bằng ánh mắt u ám và chỉ im lặng. Tôi thậm chí có thể nghe thấy hơi thở của anh ta và tiếng gió thét gào ngoài căn phòng.

Cuối cùng, anh ta chậm rãi nói: “Ta sẽ đưa em về nhà.”

“Thật sao?” Tôi vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên.

“Ta đã nói dối em bao giờ chưa?”

Đúng vật, từ trước đến nay, anh ta chưa bao giờ nói dối tôi.

“Nhưng nếu em đột nhiên đổi ý, vậy thì từ nay về sau, phải ở lại đây, không bao giờ được phép nhắc đến chuyện về nước nữa.” Anh ta lại nói.

Sao tôi lại có thể đổi ý được chứ? Tôi định nói như vậy với anh ta, nhưng bắt gặp ánh mắt lạnh lùng như băng đó, tô lại thấy hơi chột dạ, không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Rồi anh ta đột ngột chuyển chủ đề: “Phải rồi, Mễ Lạp, bên phía Sumy phu nhân đã đồng ý trao đổi con tin.”

Thông tin này lập tức làm sự nghi ngại trong lòng tôi tan biến. Tôi không khỏi mừng rỡ hỏi: “Khi nào? Trao đổi ở đâu? Chúng ta phải chuẩn bị những gì?”

Hassan từ tốn nói: “Mễ Lạp, đừng kích động quá, nghe ta nói, việc này không đơn giản đâu.”

“Bọn họ có điều kiện kèm theo ư?” Tôi lo lắng hỏi.

Anh ta lắc đầu: “Không có điều kiện kèm theo nhưng yêu cầu địa điểm trao đổi là công viên Peda.”

“Công viên Peda?”

“Chính là nơi phu nhân Pei bị ám sát.”

Tôi nhất thời cảm thấy khó hiểu, cứ tưởng tất cả những cuộc trao đổi con tin đều diễn ra ở nơi hoang vu, yên tĩnh chứ, sao lại ở ngay công viên trung tâm, trước ánh mắt bao nhiêu người? Nhưng bất luận ở đâu cũng không quan trọng, quan trọng là họ đã đồng ý. “Khi nào?” Tôi lại hỏi.

“Ba ngày nữa.”

“Ba ngày nữa, chẳng phải là ngày anh phải chứng minh mình không liên quan tới vụ ám sát sao?”

Anh ta gật đầu.

“Cuộc họp báo sẽ diễn ra ở đâu?”

“Công viên Peda.”

https://thuviensach.vn

“Vậy thời gian thì sao?”

“Sau cuộc họp báo.”

Tôi giật mình. “Sao lại chọn địa điểm và thời gian như vậy? Lẽ nào đối phương không lo lắng giới truyền thông và dân chúng biết sao?”

Hassan cúi xuống uống một ngụm trà, thong thả nói: “Đúng thế.”

“Thế có đi không?”

“Tại sao lại không đi? Ta sẽ dẫn theo phân đội 4 và toàn bộ hộ vệ, còn Wata sẽ đi cùng em.”

“Tôi cũng đi sao?”

“Đúng vậy. Nếu em có mặt ở đó, ta sẽ chứng minh được là mình đã có gia đình, là một người đáng tin cậy. Khi trao đổi con tin cũng cần có em để xác nhận người mà đối phương dẫn đến đúng là mẹ em.”

Tôi thực sự rối loạn, anh ta nói sẽ dẫn tôi tới ra mắt công chúng, nhưng ban nãy chẳng phải đã đồng ý để tôi về nước sao, sau khi tôi đi rồi, anh ta sẽ ăn nói thế nào với dân chúng về sự vắng mặt của tôi đây? Tuy nhiên đúng là tôi cần có mặt khi trao đổi con tin. Trầm tư một lát, tôi nghĩ ngại hỏi: “Đại nhân, việc này có vẻ không ổn, liệu bọn họ có âm mưu gì không?”

Hassan đáp với vẻ tự tin: “Ở nơi công cộng, ngay cả khi họ có âm mưu ta cũng không sợ, huống hồ chúng ta có đến hai con tin. Ta sẽ áp giải riêng từng con tin để đề phòng mất ưu thế.”

“Tôi có cần chuẩn bị gì không?” Tôi thận trọng hỏi.

“Không cần, Muja thừa sức bảo vệ em. Đừng ở xa ta quá là được.”

Tôi gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Phải rồi, nhớ mang theo Skija. Đừng lo, đi cùng nhau sẽ không sao đâu.”Mấy giây sau, anh ta lại nói.

Sao tôi có thể không lo lắng được chứ? Nếu Hassan không thể tự chứng minh mình vô tội thì không chỉ trại tị nạn, quân Muja mà ngay cả tôi đều sẽ khốn đốn. Vốn định cùng anh ta bàn bạc việc trở về nước sau khi cứu được mẹ tôi nhưng nhìn tình hình này, dù anh ta không nói, tôi cũng biết hiện nay anh ta đang bị cô lập. Tôi và anh ta có thể coi là bạn, những lúc thế này, tôi không thể bỏ mặc anh ta.

Nhìn dáng vẻ trùng trùng tâm sự của anh ta, tôi định xin phép cáo lui, khi tôi vừa quay người đi thì anh ta gọi lại, nói: “Phải rồi, Mễ Lạp, Bynum nói với ta muốn chuộc lại Isa.”

Tôi giật nảy mình: “Sao cơ?”

“Isa dù sao cũng là đàn ông, đi theo em sẽ rất bất tiện. Bynum muốn đào tạo cậu ta, ta cảm thấy cũng tốt.

“Không được.” Tôi dứt khoát từ chối.

“Tất cả cận về đều được huấn luyện cùng binh sĩ tinh nhiệu của Muja, ngoài ra sẽ căn cứ vào thế mạnh của từng người để dạy các kĩ năng như đột kích hoặc cưỡi ngựa… còn được lĩnh lương tháng. Em cân nhắc xem…”

“Không cần cân nhắc, không được là không được.”

Thấy thái độ kiên quyết của tôi, Hassan lấy làm lạ, hỏi: “Chẳng phải em không bận tâm tới cậu ta sao? Chẳng lẽ vì món tiền tám nghìn một trăm đô la?”

“Phải.” Tôi thản nhiên đáp. “Anh hãy nói với đại nhân Bynum rằng giá bán là hai mươi nghìn đô la, miễn mặc cả!”

https://thuviensach.vn

Nói xong, tôi tức giận chạy ra ngoài trước vẻ đăm chiêu của Hassan. Dù Bynum có gom đủ hai mươi nghìn đô la thì tôi cũng không bán Isa cho hắn ta. Dù hắn ta có gây khó dễ cho tôi thì tôi cũng không sợ, vì vài ngày nữa, tôi sẽ rời khỏi nơi này rồi. Nhưng không ngờ, vừa về đến trại chưa bao lâu thì Bynum đã mò đến tận nơi xin chuộc người, thái độ ngang ngược, nói Isa nhất định phải là của hắn ta.

Nghe thấy lời này, tôi liền sa sầm mặt, hỏi: "Ồ, các bà vợ của đại nhân có biết việc này không?"

Bynum thản nhiên nhìn tôi, nói: "Tôi thấy cô vẫn chưa hiểu lắm về hoàn cảnh của mình, tiểu thư Ngải Mễ Lạp ạ."

Tôi nhíu mày cảnh giác, hắn ta gọi tên thật của tôi chứ không phải là Abu.

"Ngải tiểu thư thật có bản lĩnh, sau khi trốn mất tăm hơn nửa năm, vẫn có thể khiến cho anh tôi dốc lòng ứng cứu, nhưng tôi không hiểu, nếu như cô đã bỏ trốn cùng Ngô Thượng Lâm thì còn quay lại đây làm gì? Lại còn biến thành Abu Bostan và bị bắt vào nhà tù Peshawar với tội danh ăn cắp nữa chứ?"

"Liên quan gì đến ông?" Tôi bực bội nói.

"Đương nhiên là không liên quan đến tôi, có điều…cô nói xem, nếu binh sĩ Muja biết cô chính là cô Ngải Mễ Lạp năm đó đã bỏ trốn cùng cậu Hai nhà họ Ngô, trước mặt các vị trưởng lão trong gia tộc Hardel, liệu cô còn tiếp tục ở đây được không?"

Thấy rõ vẻ hốt hoảng của tôi, Bynum đắc ý nhếch mép cười, nói: "Nếu họ biết người đàn ông cô đích thân bắt về lần này chính là Ngô Thượng Lâm, cậu Hai nhà họ Ngô thì họ sẽ nghĩ thế nào đây? Cho rằng cô đã dứt khoát đoạn tuyệt với cậu ta…hay cô là một kẻ lòng dạ độc ác?"

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn chằm chằm vào hắn ta bằng ánh mắt phẫn nộ.

“Ấy, cô đừng nhìn tôi như thế. Ha ha ha…Ngải tiểu thư, tôi không để cô bị lỗ vốn đâu, đây là tám nghìn một trăm đô la, chỉ cần cô giao Isa cho tôi, tôi sẽ không nói một câu nào về chuyện này, thậm chí đối với hôn sự giữa cô và tôi, tôi cũng có thể giúp cô vun vào.” Hắn ta đặt xấp tiền xuống trước mặt tôi, nói.

Tôi nhìn xấp tiền, cười khẩy, nói: “Không ngờ đại nhân Bynum lại là người như thế này đấy?”

“Sao cơ?”

“Tôi tưởng những người ăn to nói lớn như đại nhân, đã có vợ có con rồi thì nên quên người tình cũ của mình đi chứ.”

Mặt Bynum biến sắc: “Cô nói cái gì?”

“Nhưng tôi rất tò mò, không hiểu năm đó ông đã làm gì mà lại bị Isa cầm dao đuổi giết khắp phố như thế?”

“Sao cô biết được những chuyện này? Ai nói cho cô biết?” Ánh mắt của hắn ta hiện lên vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn, trán nổi đầy gân xanh.

“Đương nhiên là tôi có cách của tôi.” Tôi thản nhiên đáp nhưng thực ra đây chỉ là đoán mò.

“Có phải Hassan nói với cô chuyện này không?” Hắn ta thận trọng hỏi dò.

“Không phải.”

Bynum đứng bật dậy, dường như muốn bỏ đi, nhưng hắn ta lại ngay lập tức ngồi phịch lại xuống ghế, rõ ràng tâm trạng đang rất hoảng loạn:

https://thuviensach.vn

“Chuyện này…làm sao cô biết được? Nếu cô dám nói với ai khác, nếu cô dám…”

“Nếu ông nói chuyện tôi bỏ trốn cho mọi người biết, tôi cũg không đảm bảo sẽ giữ kín chuyện của ông.”

Bynum tức đến mức không nói được gì, chỉ ngồi thở phì phò. Giây lát sau, hắn ta ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào tôi, nói với vẻ hoà hoãn: “Vậy chuyện của Isa coi như thoả thuận xong? Sau này thành người một nhà, chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau.”

Tôi có phần sững sờ, không ngờ người này lại ngang ngược đến thế. Bynum quay người rời đi sau khi bỏ lại một cậu cảm ơn tôi vì đã “tác thành” cho hắn ta là Isa.

Tôi chợt nhớ ra chuyện Isa chính là một trong những “kẻ giấu mặt” do Lâm huấn luyện. Phải chăng lí do thật sự khi cậu ta được cử tới chỗ tôi không đơn thuần chỉ là để bảo vệ tôi mà còn là để tiếp cận Bynum. Nhưng thực quyền của Bynum trong quân Muja rất nhỏ, dù là chủ quảnn tài chính nhưng cũng không thể tự quyết định việc gì, tất cả quyền hành đều nằm trong tay Hassan. Nhưng bây giờ, tôi không còn hơi sức đâu mà lo nghĩ nhiều chuyện như vậy nữa, điều quan trọng trước mắt chính là vụ trao đổi con tin ở công viên vào ba ngày tới. Nghĩ đến đây, tôi lập tức cho gọi Wata tới.

“Tìm tôi làm gì?” Wata hỏi với vẻ bực bội không giấu giếm.

“Có thể liên lạc với J béo không?” Tôi đi thẳng vào vấn đề.

Sau khi tôi ra tù, đặc biệt là sau khi giúp Hassan gom đủ tiền để mua súng Maxim, Darla cũng thay đổi cách nhìn về tôi, tỏ ra nhiệt tình và thân thiết hơn hẳn. Tôi liền nhờ anh ta thả J béo ra. J béo chuyển lời tới tôi rằng nhất định sẽ trả ơn này.

https://thuviensach.vn

Nghe tôi nói muốn tìm J béo, Wata lập tức trở nên cảnh giác, hỏi: “Tìm J béo làm gì?”

Tôi cố gắng kiềm chế sự bực bội trước thái độ không phân cao thấp này của anh ta, nhẹ nhàng nói: “Anh đi hỏi J béo xem, nếu bố trí xạ thủ ở tất cả các con phố, ngõ ngách xung quanh công viên Peda thì có gì khó khăn không?”

“Đương nhiên khó khăn rồi! Người của J béo đánh nhau thì được chứ bắn súng thì không ổn.”

Tôi trầm ngâm một lát rồi bảo:”Anh liên lạc với anh ta giúp tôi, tôi phải nói chuyện trực tiếp với anh ta.”

Wata trợn mắt, nói: “Cô lại định làm gì nữa vậy?”

“Anh nói với J béo là Abu nhờ anh ta và bạn bè giúp một việc, bất luật có thành công hay không, sau này có việc cần đến tôi, tôi quyết không từ nam.”

Thấy dáng vẻ nghiêm nghị của tôi, cuối cùng Wata cũng tin là tôi nói thật: “Abu, lần này cô định đốt cả Peshawar sao? Ai gây sự với cô vậy?”

“Wata, anh biết chuyện mẹ tôi bị Liên minh Phương Bắc bắt cóc rồi chứ?”

Anh ta gật đầu.

“Đại nhân nói với tôi rằng họ đồng ý trao đổi con tin, nhưng địa điểm lại là công viên Peda.”

“Mụ phù thuỷ đó muốn trao đổi con tin ở công viên Peda ư? Tôi thấy việc này rất mờ ám. Nếu người của J béo không thể phục kích ở đó, vậy có

https://thuviensach.vn

thể giúp tôi theo sát hành tung của những người thuộc Liên minh Phương Bắc không?" Tôi hỏi.

"Cụ thể là những người nào?"

"Ahmed, Sumy, toàn bộ những nhân vậy quan trọng của Liên minh Phương Bắc hiện đang tập trung ở Peshawar, bao gồm cả những người đến công viên và đứng sau chỉ đạo. Quan trọng nhất là dò hỏi xem mẹ tôi bị giam ở chỗ nào, có bao nhiêu người canh giữ, trang bị vũ khí của bọn họ như thế nào?"

Sắc mắt Wata thoắt cái trắng bệch: "Cô định đánh nhau sao, Abu?"

"Tôi cảm thấy…" Tôi liếc nhìn anh ta rồi lại im lặng.

"Cứ nói thẳng với tôi, tôi đảm bảo sẽ không nói với ai. Tôi thề có thánh Allah làm chứng!"

Tôi thở dài, nói: "Đừng có động chút là thế với thốt. Chỉ là…tôi có một dự cảm chẳng lành. Chỉ sợ mẹ tôi vẫn chưa thể quay về."

"Cô chỉ đang lo lắng quá thôi." Anh ta an ủi.

"Nếu mẹ tôi có mệnh hệ gì, tôi quyết không tha cho Liên minh Phương Bắc!" Tôi lẩm bẩm như nói với chính mình nhưng Wata lại không khỏi hoảng sợ, vỗ vai tôi trấn an: "Abu, bình tĩnh đi! Tôi sẽ liên lạc với J béo ngay, cô đợi tin của tôi nhé!" Nói rồi, anh ta đi ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nếu Có Tương Lai Tươi Sáng

Type: Lunar

Sau khi Wata đi rồi, tôi tìm chai rượu uống dở giấu trong phòng, tu liền mấy ngụm. Chất cồn nóng cháy lồng ngực nhanh chóng làm tê liệt mọi cảm xúc, bao gồm cả sự đau khổ, lo lắng. Tôi ép bản thân không nghĩ ngợi gì nữa, chỉ đờ đẫn nhìn lên bầu trời đêm nơi đất khách quê người. Tôi lang thang ở mảnh đất này tính ra cũng được hai năm rồi, đến khi nào tôi mới được về nhà?

Ceda đã được thả ra nhưng lúc nào cũng có vẻ lo lắng, sợ hãi, cề được vài phút đã lại không thấy bóng dáng đâu. Chắc nó đi dò la tin tức của Lâm, nhớ lại lời cảnh cáo của Hassan, tôi quyết định phải nhanh chóng đưa con bé ra khỏi đây, đi cùng Lâm hoặc quay về chỗ của Wughi là tốt nhất.

Tôi lại uống một ngụm rượu lớn. Hassan nói tôi không nên uống rượu, sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khỏe, nhưng tôi cần nó để vượt qua những tháng ngày nay. Tôi ngả người xuống, một tay kê sau đầu, một tay cầm chai rượu, trừng mắt nhìn trần nhà, lẩm bẩm: “Tại sao Wata luôn miệng gọi Sumy là mụ phù thủy nhỉ?”

“Để tôi nói cho cô biết tại sao.” Một giọng nói bất chợt vang lên ngoài cửa sổ, rồi Isa đẩy cửa, nhanh nhẹn trèo vào trong.

Tôi đờ đẫn nhìn cậu ta kéo tấm rèm cửa dày lại rồi quay lại chào, cung kính nói: “Mợ Hai, xin cho phép tôi giới thiệu lại, tôi là Isa, một trong những “người giấu mặt” dưới trướng cậu Hai.”

https://thuviensach.vn

Tôi không khỏi giật mình khi được gọi là mợ Hai.

“Những lời cô và Wata nói với nhau ban nãy, tôi đều nghe thấy rồi.” Cậu ta lại từ tốn nói.

“Gọi tôi là Ngải là được rồi. Cậu đến đây làm gì?” Tôi hỏi.

Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào tôi và nói: “Tôi đến khuyên cô và cậu Hai cùng nhau rời khỏi đây.”

“Sau cơ?”

“Muốn khuyên cô và cậu Hai cùng rời khỏi đây.” Cậu ta chậm rãi lặp lại với vẻ nghiêm túc.” Mợ Hai, thời gian không còn nhiều, tôi xin nói thẳng. Tôi là thuộc hạ do cậu Hai đích than tuyển chọn và đào tạo. Tuy cô không biết tôi nhưng gần một năm kể từ khi cô mất tích, tôi và cậu Hai luôn đi cùng nhau để dò la tung tích của cô. Những ngày tháng đóm cậu ấy thật sự sống không bằng chết.

Phu nhân Sumy chỉ một lòng muốn báo thù cho cậu Thiên Kỳ, muốn mượn lực lượng của Liên Minh Phương Bắc, nhưng cậu Hai nhất mực từ chối việc thành hôn với tiểu thư Laila, còn cử tôi và Ceda đến để bảo vệ cô ngay dưới sự giám sát của Ahmed. Lúc trước, cậu Hai đã phụ lòng cô, nhưng đó cũng là bất đắc dĩ, sau đó, vì cô mà cậu đấy đã đến nhà tù Peshawar tìm rất nhiều lần, còn lẻn vào cơ sở bí mật của Hassan để ăn cắp thuốc giải độc từ cỏ Catha. Cứ cho là những điều này điều không đủ làm mợ Hai cảm động, nhưng lần này vì cô, cậu ấy cam tâm tình nguyện làm tù nhân, chắc là đã đủ bù đắp cho cô rồi.”

Tôi khẽ nói: “Tôi không còn hận anh ấy nữa.”

“Vậy tức là cô đồng ý đi cùng chúng tôi?”

https://thuviensach.vn

Tôi không đáp lời cậu ta. Không còn hận cũng không có nghĩa là tin tưởng trở lại, hơn nữa người hại tôi lại chính là mẹ nuôi của anh, người đã nuôi anh khôn lớn.

“Cô muốn dùng cậu Hai để đổi lại mẹ mình phải không?” Thấy tôi không nói gì, Isa gặng hỏi. “Tại sao cô không bàn bạc với cậu ấy để cứu bà ra ngoài? Cứ cho là phu nhân Sumy không đồng ý, nhưng cậu ấy có thể giúp cô thương lượng với bà ta, dù sao vẫn tốt hơn dựa vào Hardel. Chắc cô cũng hiểu ở đời không có bữa ăn nào là miễn phí, Hardel sớm muộn cũng bắt cô báo đáp.”

“Hassan đã đồng ý cho tôi về Trung Quốc rồi.” Tôi chậm rãi nói.

“Anh ta đồng ý sao?” Isa cười khẩy.”Lạ thật đấy! Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy Hardel là một người biết giữ chữ tín.”

Tôi nhíu mày vẻ nghi hoặc.

Isa thôi không chế giễu nữa, nghiêm mặt nói: ”Hôm qua, quận Muja đối xử với cậu Hai thế nào, cô cũng thấy đó. Nếu không đi ngay, không biết cậu ấy sẽ bị họ sỉ nhục như thế nào nữa, chẳng lẽ cô không thấy đau lòng sao? Trong lòng cậu Hai trước sau chỉ có một mình cô, chắc hẳn cô cũng hiểu rõ. Cậu ấy luôn tin cô có nỗi khổ riêng nên mới lừa gạt cậu ấy, nhưng tối qua, cô và Hardel...”

“Tối qua?” Tôi ngạc nhiên hỏi: “Tối qua, người cùng Ceda đứng ngoài cửa trại của Hassan là cậu à?”

“Không phải tôi.”

Tôi chột dạ, hỏi dồn: “Không phải cậu thì là ai?”

Anh ta nhìn tôi, định nói nhưng lại thôi.

https://thuviensach.vn

Tim tôi đập loạn xạ. “Là... cậu Hai?” Anh đã nhìn thấy tôi và Hassan hôn nhau ư?

Isa lảng tránh ánh mắt của tôi, nói: “Tóm lại, cô thử nghĩ mà xem, nếu cô là đại nhân Ahmed, sao có thể để cho người nắm giữ kho vũ khí của mình rơi vào tay địch mà đến giờ vẫn không có bất kì hành động nào? Không có hành động đồng nghĩa với việc họ sẽ bỏ rơi cậu Hai.”

Bỏ rơi? Tôi giật mình, vội hỏi: “Chẳng phải Laila...”

“Cậu Hai đòi hủy hôn ước với tiểu thư Laila, khiến cho gia tộc Mufti rất tức giận, đặc biệt là đại nhân Ahmed.”

“Tôi tưởng tham vọng quyền lực của Ahmed lớn hơn rất nhiều so với tấm lòng lo lắng cho hạnh phúc cả đời của cháu gái ông ta chứ.”

“Đúng vậy. Nhưng đó là khi ông ta thấy mình có thể kiểm soát được toàn cục, giờ ngau cả thế lực của Liên minh Phương Bắc, cậu Hai cũng không cần thì ông ta có thể làm gì chứ!”

“Đúng vậy. Nhưng đó là khi ông ta thấy mình có thể kiểm soát toàn cục, giời ngay cả thế lực của Liên minh Phương Bắc, cậu hai cũng không cần thì ông ta có thể làm gì chứ!”

“Thế còn phu nhân Sumy?”

“Cô đúng là chẳng hiểu gì về bà ta cả. Bà ta chỉ một lòng muốn báo thù cho cậu Thiên Kỳ, muốn Hardel phải chết.”

“Điều này thì có gì khác nhau?” Tôi vẫn ngơ ngác chưa hiểu.

“Khi phải lựa chọn giữa đại nghiệp trở về quê hương và khiến Hardel phải chết, Sumy sẽ chọn cái thứ hai. Vì năm đó, người mà cha cậu Hai muốn cưới là Sutin.”

https://thuviensach.vn

“Sutin? Đó là ai vậy?”

“Em gái của Sumy. Nhưng người được gả đi lại là Sumy, sau khi Sumy phu nhân sinh cậu Thiên Kỳ chưa bao lâu thì cha cậu ta lại lấy Sutin.”

“Thế còn Ngô Chung?”

“Sumy lấy Ngô Chung sau khi cha cậu Hai qua đời, chỉ vì đôi bên cùng có lợi. Bất chấp sự phản đối của Sumy, cha cậu Hai lấy Sutin làm vợ, bà ấy qua đời sau khi sinh cậu ấy, khi đó ông chủ chết bất đắc kì tử.”

Quả là một tin giật gân! Sau phút bàng hoàng, tôi nghi hoặc hỏi: “Làm sao cậu biết những chuyện này cậy mới đi theo Lâm thôi mà.”

Cậu ta thản nhiên đáp: “Tôi là “người giấu mặt” mà, chuyện gì tôi cũng biết.”

“Ý anh là Sumy phu nhân vì muốn báo thù cho Thiên Kỳ nên bất chấp tất cả, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kì sai sót nào, cho dù sai sót đó có là Lâm?” Tôi lại hoit. “Đó là lí do vì sao bà ta bị gọi là “mụ phù thủy”, mọi người đều nghi ngờ cái chết của Sutin và cha của Lâm có liên quan đến bà ta?”

“Không phải. Hồi trẻ, phu nhân Sumy rất đẹp, bà ta đã bí mật quay trở lại Pakistan, dụ dỗ thủ lĩnh tỉnh Punjab phản bội lại quân Muja, khiến cho binh sĩ chết trận ở lưu vực sông Broughton la liệt, nước sông cũng không chảy được, đến bay giờ vẫn không có ai dám ở đó. Việc này đã gây chấn động cả nước, cũng trở thành tờ giấy thông hành giúp Sumy bước vào liên minh Phương Bắc. Từ đó, bà ta được gọi là “mụ phù thủy”, ngụ ý ẩn chứa sau vẻ đẹp mê người chính là một trái tim ác độc.”

“Vì thế mà cậu không ưa bà ta, không ưa liên minh Phương Bắc, cho nên mới chạy tới khuyên tôi cùng anh ấy bỏ đi?”

https://thuviensach.vn

“Không. Từ ngày cậu Hai thu nhận, tôi đã thề trung thành với cậu ấy, không phải với liên minh Phương Bắc, cũng không phải với Sumy phu nhân.”

“Thế nếu tôi cà anh ấy rời khỏi đây, cậu sẽ thế nào? Sẽ ra đi hay ở lại liên minh Phương Bắc?”

Cậu ta trả lời không chút do dự: “Chúng tôi sẽ quay về Waz đợi lệnh.”

Đợi lệnh? Đang nghĩ ngợi thì ngoài cửa sổ vang lên tiếng gõ nhỏ, kèm theo giọng nói thì thào của Ceda: “Isa, trời sắp sáng rồi.”

Isa không để tâm tới lời nhắc nhở đó, vẫn nhìn tôi chăm chú, nói: “Còn chuyện này nữa, cậu Hai không cho tôi nói vì sợ cô sẽ lo lắng.”

“Chuyện gì?”

“Sau khi họ biết tin, cậu Hai đã lập tức thông báo cho các anh em đi tìm tung tích của mẹ của cô nhưng đến giờ vẫn chưa có thông tin nào liên quan đến liên minh Phương Bắc.”

“Ý cậu là mẹ tôi không nằm trong tay Sumy? Không thể nào, sumy đã đồng ý trao đổi con tin rồi mà.”

Isa định nói nhưng tiếng gõ cửa lại vang lên, Ceda sốt ruột nói có người đến. Quả nhiên có tiếng bước chân đang đi về phía này và một giọng chào hỏi vang lên: “Ceda, hiếm khi cô dậy sớm thế này.” Đó là tiếng của hộ vệ đến đưa bữa sáng cho tôi. Isa đành phải đi, trước khi đi, cậu ta còn chân thành nói: “Cô đi thăm cậu Hai đi, cậu ấy một đời cô độc, mong cô hãy thương yêu cậu ấy.”

Tôi không nói gì.

https://thuviensach.vn

Trời đã sáng rõ. Cả ngày hôm nay, tôi không đi đâu cả, chỉ bảo vệ lấy hai chai rượu, ngồi trước cửa sổ tự rót tự uống. Cho dù Sumy và Ahmed đều bỏ rơi Lâm nhưng anh vẫn còn những thuộc hạ của mình, chắc chắn vẫn có cơ hội trốn thoát. Còn tôi... tôi chỉ có cơ hội này để cứu mẹ thôi.

Khi màn đêm buông xuống, Ceda đột nhiên bật dậy khỏi giường, hỏi tôi đã đi gặp Lâm chưa. Tôi chậm rãi lắc đầu. Ceda nhảy dựng lên, nói: “Sao chị lại không đi? Tiểu ngải à, tối nay anh Lâm sẽ đi đấy!”

Chai rượu trong tay rơi bịch xuống bàn, tôi cũng không buồn để ý, chỉ lo lắng hỏi: “Lúc nào? Sao đột nhiên lại bỏ đi? Mọi người định trốn đi thế nào? Có ai tiếp ứng không?”

“Sao lại đột nhiên, chẳng phải là bị chị làm cho bực mình sao! Chết rồi, làm sao bây giờ, em ngủ quên mất rồi.” Ceda hậm hực nói.

Tôi vừa định hỏi tiếp thì nghe ngoài cửa có người hét lớn: “Có tập kích! Có tập kích!” sau đó, cả doanh trại nháo nhào cả lên. Chẳng lẽ chính là bây giờ? Tôi quay lại, thấy Ceda vội vàng chui qua cửa sổ, chỉ kịp vứt lại một câu: “Đợi tin của em!”

Đợi cô bé đi xa rồi, tôi gọi hộ vệ đến hỏi xem có chuyện gì. Hộ vệ nói có một nhóm dân chúng tấn công doanh trại. Vừa dứt lời, lại có người hô gọi bị tấn công. Hộ vệ lo lắng bảo tôi đi vào phòng lánh nạn, tôi hỏi Hassan đang ở đâu, anh ta nói Hassan đã có người bảo vệ, tôi không cần lo lắng. Nói vậy tức là Hassan vẫn đang trong doanh trại. Trước những lời giục giã của hộ vệ, tôi quay về phòng, ngồi thẫm thờ.

Lâm đã hoàn toàn thất vọng và từ bỏ tôi rồi. Có thứ gì đó nóng hổi từ trong tim tràn lên khóe mắt. Isa muốn tôi đi cùng anh nhưng tôi còn mặt mũi nào gặp lại anh? Ngày mai trao đổi con tin, nếu đêm nay anh bỏ đi, tức là kế hoạch của tôi thành công cốc, nhưng tôi không muốn ngăn cản anh nữa.

https://thuviensach.vn

Gió dập liên tục vào cánh cửa, hình như chưa được đóng kín, tôi thẫn thờ đứng đậy đóng cửa rồi vén rèm bước vào buồng trong. Bỗng một bóng người đứng sau tấm rèm nắm lầy cổ tay tôi, kéo vào. Đi được mấy bước, tôi mới nhận ra đó là Lâm.

“Sao anh lại ở đây? Anh đang làm gì vậy?” tôi hoảng hốt hỏi.

Lâm lạnh lùng kéo tôi vào phòng, không nói một lời. Tôi bực mình hết sức nhưng vẫn phải hạ thấp giọng, hỏi: “Chẳng phải anh muốn rời khỏi đây sao? Ceda đi tìm anh rồi, anh...” Còn chưa nói hết câu, tôi bị đẩy mạnh xuống giường, đầu đập vào cạnh giường, xây xẩm cả mặt mày. Còn chưa định thần lại, anh đã đè tôi xuống giường, khóa chặt tay chân tôi.

“Anh làm gì vậy?”

“Em nói xem tôi muốn làm gì?” Anh lạnh lùng nói rồi bắt đầu cởi áo tôi ra.

Tôi giãy giụa kháng cự nhưng vô ích. “Lâm, đừng đùa nữa!” tôi sợ hãi nói.

“Ai đùa với em!”

“Đừng, anh không được làm thế này... Ngô Thượng Lâm, anh dừng lại ngay, em sẽ hét lên đấy!” Từ nãy đến giờ, tôi vẫn phải cố kìm âm lượng của mình, tránh để hộ vệ bên ngoài nghe thấy.

“Em cứ hét đi, để Hardel đến mà nhìn bộ dạng hiện giờ của em, mà có khi tối qua anh ta đã nhìn thấy cả rồi cũng nên.” Anh vẫn lạnh lùng nói.

Tối qua? Qua nhiên người đứng bên ngoài trại của Hassan chính là anh. Khi nói lời này đáy mắt anh dâng trào sự câm hận và uy nghiêm đến đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Tôi muốn giải thích nhưng Lâm không cho tôi cơ hội. Đúng lúc này, có tiếng gọi của Isa bên ngoài: “Cậu Hai, nếu không đi ngay sẽ không kịp!”

“Cút!” Lâm quát lên.

Lâm giựt viên Khổng tước lam tím trước ngực tôi ra và ném đi, ciên đá đập vào công tắc đèn, rơi xuống đất, lóe lên ánh sáng lam tím rồi vụt tắt, trong phút chốc cả căn phòng tối đen.

Tôi điên cuồng kháng cự, van nài: “Dừng lại, bọn họ sẽ xông vào đấy! Hãy nể tình chuyện trước đây giữa chúng ta, đừng đối xử với em như thế này, em xin anh!”

“Đừng bao giờ nói đến chuyện trước đây với tôi!” Dứt lời, anh càng trở nên thô bạo chiếm hữu.

Tôi cắn chặt môi đến bật máu. Lâm mở to mắt nhìn vết máu trên môi tôi, ánh mắt như vỡ vụng vì đau xót, và anh đột ngột dừng lại. Khóe môi động đậy như thể định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Tôi khẽ nói: “Lâm, anh thay đổi rồi. Sao anh có thể làm chuyện này với em...”

“Vẫn còn hơn vào đứng ngày cưới, em bỏ chốn cùng người đàn ông khác ngay trước mặt tôi.” Anh lạnh lùng nói.

Trái tim tôi như có ai bóp chặt, đau đớn đến rụng rời nhưng tôi cố ép mình không được khóc. “Lâm, em rất hối hận vì đã lừa bắt anh, để anh phải chịu sỉ nhục, em vốn muốn xin lỗi anh, đợi sau khi cứu được mẹ em rồi sẽ nói cho anh biết, trong lòng em luôn chỉ có một mình anh.”

“Câu này em hãy để dành mà nói với Hardel.” Anh mỉa mai.

“Vâng, anh ta nói giữa anh và em đã hết rồi.”

https://thuviensach.vn

Mặt anh tái đi, ngay cả không khí cũng mang mùi tuyệt vọng. Tôi mân mê mái tóc bạc trắng của anh, run rẩy nói: “Em xin lỗi, Lâm.”

Anh sửng sốt.

“Mọi thứ điều bị em hủy hoại rồi.” Tôi không thể kiềm chế lại dòng nước mắt nữa. “Hồi ức của chúng ta, tâm ý của anh dành cho em, còn cả hôn lễ của chúng ta nữa... tất cả điều bị em hủy hoại rồi. Em xin lỗi.” Tôi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên cổ anh.

“Đừng nói nữa. Chúng ta đã kết thúc rồi.” Anh nói gằng từng tiếng.

“Dù không gặp lại anh nữa, dù anh không tha thứ cho em, nhưng em sẽ không bao giờ ở bên người đàn ông khác, em luôn tâm niệm lễ cưới hôm đó đã hoàn thành. Em biết mình rất xấu xa, nhưng vụ hồng băng, em thực sự không biết gì cả, em cũng không cần Hassan... Anh phải tin em. Mà thôi, bây giờ nói những điều này thật vô ích, em biết... chúng ta đã kết thúc rồi.”

Anh cúi nhìn những giọt nước mắt của tôi rồi từ từ đưa tay chạm vào đôi hoa tai bằng kim cương tuyết trên tai tôi.

Bên ngoài, hộ vệ gõ cửa rầm rầm. “Tiểu thư Abu, tiểu thư Abu? Cô trả lời tôi đi!”

Tôi run rẩy nắm lấy vai anh, tìm kiếm đôi môi của anh. Nụ hôn này tôi chờ đợi đã rất lâu, rất lâu rồi, và có lẽ cả đời sẽ không thể nào có được nữa. Nụ hôn có vị mặn đắng kéo dài rất lâu, tôi thì thầm vào tai anh: “Lâm, em rất nhớ anh.”

“Mễ Lạp, mở cửa ra!” Đúng lúc này, giọng nói của Hassan vọng vào trong phòng, chẳng khác tiếng sấm nổ. Tôi vội đẩy Lâm ra, nói: “Anh mau đi đi!”

“Lạp Nhi...”

https://thuviensach.vn

“Đi đi! Mọi chuyện để sau hãy nói... Nhanh lên!”

Tôi vừa đắp cái chăn lên người xong thì “rầm” một tiếng, cửa bật tung ra, Hassan lao vào, bật đèn lên, ánh mắt như tóe lửa lướt nhìn căn phòng một lượt.

Dưới ánh đèn, những giọt nước mắt đầm đìa trên mặt tôi, quần áo ngổn ngang trên đất và cả viên Khổng tước lam tím ở góc tường, đều không thể giấu giếm.

Hassan bước vội đến giường, lo lắng gọi: “Mễ Lạp?”

“Dừng lại! Đừng đến đây!”

Anh ta dừng lại cách tôi khoảng nửa mét.

“Tôi... chưa mặt áo khoác.” Tôi kéo chăn lên tận cổ, ấp úng nói.

Ánh mắt Hassan lướt qua chiếc chăn.

“Tôi không sao, anh ra ngoài đi!” Tôi hoảng hốt nói.

Anh khẽ nheo mắt lại, giơ tay ngăn một hộ vệ định bước vào báo cáo, sau đó hạ giọng hỏi: “Tại sao em không mặc quần áo?”

“Không phải không mặc quần áo, chỉ là không mặc áo khoác thôi.” Tôi cãi lại, lòng bàn tay ướt rượt mồ hôi.

“Ồ, chỉ là không mặc áo khoác?” Anh ta dài giọng hỏi.

Tim tôi đập loạn xạ, phải chăng anh đã phát hiện ra điều gì rồi? Ánh đèn mờ tối khiến cho khuôn mặt của anh càng thêm thâm trầm đáng sợ. Anh nhìn đống quần áo vứt dưới sàn và viên Khổng tước lam tím ở góc phòng, sau đó nhìn chai rượu bị đổ trên bàn.

https://thuviensach.vn

“Sao anh lại ở đây?” Tôi hỏi để đánh lạc hướng anh ta.

“Hộ vệ nói trong phòng có tiếng động lạ nhưng gõ cửa thế nào em cũng không trả lời, cũng không thấy Wata và Ceda đâu nên mới gọi ta tới. Ban nãy, ta nghe trong phòng có tiếng đàn ông, em nói chuyện với ai thế?”

Mồ hôi lấm tấm trên trán tôi, tôi nhất thời không biết trả lời thế nào.

Mặt anh đanh lại. “Tại sao em không trả lời?”

“Tôi có tật nói mơ.”

Anh có vẻ bớt nghi hoặc hơn, nói: “Phải rồi, em hay nói mơ.”

Tôi gật đầu thật nhanh. “Đúng vậy. Chẳng lẽ tôi nói to lắm sao?”

Căn phòng rơi vào trong trạng thái im lặng trong vài lát, một lát sau, anh mới chậm rãi nói: “Cũng không to lắm...”

“Đại nhân, tìm thấy cậu Hai rồi.” Một hộ vệ bên ngoài báo cáo.

“Sao?” Hassan hỏi nhưng vẫn nhìn tôi chằm chằm.

“Ngô Thượng Lâm vẫn đang bị nhốt, không hề có chuyện bỏ trốn.”

Hóa ra là vậy, Hassan chắc hẳn nhận được tim Lâm bỏ trốn cho nên mới bất chấp tất cả lao đến chỗ tôi để bắt người. Nhưng tại sao anh ta lại đến đây? Chẳng lẽ anh ta nghi ngờ tôi? Còn nữa, tại sao Lâm lại quay về? Tại sao anh không bỏ đi?

Hassan bình tĩnh giải thích: “Có người tấn công doanh trại, các hộ vệ nói Ngô Thượng Lâm bỏ trốn, ta tưởng anh ta định hại em. Xem ra họ đã nhìn nhầm , anh ta vẫn đang bị nhốt.” Rồi anh ta hỏi hộ vệ: “Những kẻ tấn công doanh trại thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Bắt sống được hai tên, đội trưởng đội 4 đang thẩm vấn ạ.”

Tim tôi lại giật thót, nhỡ hai người bị bắt này là thuộc hạ của Lâm, nhỡ họ khai ra kế hoạch của anh thì làm thế nào đây?

Hassan ra lệnh cho hộ vệ dẫn đường tới chỗ hai người bị bắt, tôi thở phào một hơi, lại thấy anh ta đột ngột quay lại nhìn sợi dây chuyền trên sàn nhà, hỏi: “Tại sao Khổng tước lam tím lại ở dưới đất?”

“Tôi... hôm nay tôi uống chút rượu.” Tôi lắp bắp nói.

“Uống bao nhiêu?”

“Chỉ mấy ngụm thôi. Tâm trạng của tôi không tốt.”

“Cho nên em uống rượu rồi gây rối?” Anh ta nghiêm nghị hỏi nhưng không có vẻ gì là bực bội.

Tôi cụp mắt xuống, không nói.

“Ta sẽ bảo hộ vệ chuẩn bị rượu hoa quả cho em, phụ nữ uống rượu mạnh còn ra thể thống gì nữa.” Trước khi đi, anh ta không quên dặn một câu: “Hãy nhớ việc hai ngày tới và đừng bao giờ uống say nữa.”

Hassan vừa đi thì Ceda chạy vào. Tôi vội hỏi đầu đuôi câu chuyện.

“Đột nhiên anh Lâm nói không đi nữa và quay về phòng giam, hỏi gì cũng không chịu nói, chỉ thẫn thờ ôm đống xiềng xích như người mất hồn. Tiểu Ngải, chị đã nói gì vời anh Lâm mà anh ấy buồn đến vậy?”

“Anh ta buồn ư?”

“Vâng, trông như thể muốn khóc, trên cổ còn có vết máu.” Nói đến đây, con bé nhảy dựng lên phát hiện ra miệng tôi cũng có vết máu. “ Ngải, chị bị thương rồi!”

https://thuviensach.vn

Đến giờ tôi mới nhận ra điều này, vội bảo Ceda đi lấy một chậu nước. Cô bé chạy như bay ra ngoài, chưa đầy một khắc đã quay lại. Tôi gắng gượng ngồi dậy, Ceda hoảng hốt khi thấy trên người tôi có những vết bầm tím. Tôi lặng lẽ vỗ nước rửa mặt, sau đó hỏi: "Trên mặt chị có vết bầm tím không?"

"Có, ở chỗ này và chỗ này nữa." Ceda vừa đáp vừa chỉ lên mặt tôi.

"Có rõ lắm không?"

"Rất rõ"

Cả người tôi lạnh toát, nếu nhìn rõ đến vậy thì tại sao lúc nãy Hassan lại không hỏi? Tại sao anh ta biết tôi nói dối mà không truy hỏi đến cùng, trừ khi... anh ta đã phát hiện ra điều gì đó, đây là lí do anh ta một mình bước vào phòng và để hộ vệ chờ bên ngoài.

Từ lúc đó, tôi đứng ngồi không yên, nhưng Hassan không đến tìm tôi lần nào nữa, hỏi thì hộ vệ nói anh ta đang chuẩn bị cho buổi trả lời phỏng vấn vào ngày mai. Tôi tự an ủi rằng mình quá đa nghi, trong lúc tâm trạng hỗn loạn lại nghĩ đến Lâm.

Màn đêm buông xuống, doanh trại tĩnh mịch, Ceda lạng lẽ đi ra ngoài, sau đó, không ngoài dự doán của tôi, vừa rót xong một li rượu, quay đầu đã thấy Lâm ngồi trên mép giường.

"Anh sẽ ở lại, để ngày mai em đưa anh đi đổi lấy mẹ em."

"Sao anh lại làm thế?"

"Cho đến giờ, bọn anh vẫn chưa tìm thấy tung tích của mẹ em. Thời gian không cón nữa, cứ làm theo cách của em đi."

Tôi ngẩn người nhìn ạnh, lòng dâng lên một cảm giác ấm áp.

https://thuviensach.vn

“Lạp Nhi, tối qua...”

“Đừng nhắc đến nữa!” Mặt tôi bất giác nóng bừng.

“Anh thật sự xin lỗi.” Anh hạ giọng nói. “Chắc anh mất trí rồi, tại anh tưởng trong lòng em không còn anh nữa, e, lựa chọn đi theo Hassan...”

“Em sẽ không đi theo Hassan!” Tôi bực bội nói.

“Bây giờ thì an biết rồi.” Khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

Tôi quay mặt đi.

“Anh đã thông báo cho toàn bộ thuộc hạ, ngày mai sau khi cứu được mẹ em, anh sẽ cử người đến đón hai người. Lạp Nhi, hôm nay anh đến để hỏi rằng đến lúc đó, em sẽ đi cùng anh chứ?” Khi nói câu cuối cùng, giọng anh lộ ra sự rung rẫy, rõ ràng đang rất căng thẳng.

“Em không biết!” Tôi ngượng ngùng nói.

“Không biết tức là đồng ý phải không?”

“Không phải!”

Anh khẽ cười. “Không phải? Vậy sao tối qua em lại hôn anh?”

Mặt tôi đỏ ửng lên.

“Tối qua, ở đây, em đã nói ngay cả khi không bao giờ gặp lại anh nữa, em cũng không bao giờ đi theo người đàn ông khác, em nói hôn lễ của chúng ta đã hoàn thành, đúng vậy không?”

Tôi ngoảnh mặt đi.

“Em nói lời không giữ lời sao?”

https://thuviensach.vn

“Không phải! Chỉ là em...”

“Vậy em hãy đi cùng anh. Lạp Nhi, hãy đi cùng anh.” Anh khẩn cầu.

Nhìn đôi mắt chứa chan tình cảm của anh, lòng tôi bỗng thấy xót xa, tôi buột miệng thốt ra một câu: “Nhưng em không thể sinh con.”

“Thế thì đã sao?” Anh hỏi lại.

“...”

“Việc này còn chưa chắc chắn, nhưng cho dù nó là thật thì việc chúng ta ở bên nhau qua trọng hay con cái quan trọng?”

“Nhưng anh thích trẻ con mà.”

“Đúng vậy, nhưng con cái không bao giờ quan trọng bằng em. Em vẫn không hiểu sao, vị trí của em trong lòng anh, không gì có thể thay thế, dù là Rajput hay là con cái. Anh đã đợi em bao nhiêu năm như vậy, anh sẽ không để em rời xa anh đâu.”

“Hai năm...”

“Không phải là hai năm. Anh đã chờ em cả một đời rồi, nếu không phải... chúng ta vốn không cần phải đợi lâu như thế.” Nói đến đây, anh khẽ mím đôi môi tái nhợt. “Cho nên điều này không quan trọng, em có hiểu không?”

Tôi xót xa nhìn anh.

Anh chìa tay về phía tôi, dịu dàng nói: “Lại đây.”

Tôi do dự, anh lại gọi, tôi đành tiến lại gần, đến kho những gón tay chạm vào nhau, anh liền ôm tôi vào lòng. Tôi giãy giụa: “Chỉ ôm một lúc thôi.” Anh vùi mặt vào cổ tôi, hạ giọng nói. “Tin tưởng anh một lần nữa có

https://thuviensach.vn

được không? Lạp Nhi, hãy tin rằng anh đáng để em dựa dẫm, mọi chuyện cứ giao cho anh có được không?”

Giọng nói cầu khẩn và xót xa khởi dậy trong tôi những tình cảm mặn nồng và khát khao từng dành cho anh. Tôi chậm rãi đưa tay chạm vào mái tóc dài bạc trắng của anh, dịu dàng nói: “Tóc anh dài quá rồi, phải cắt đi thôi.”

“Em cắt cho anh nhé!” Anh nũng nịu hỏi.

“Vâng.”

“Giặt quần áo nữa.”

“Vâng.”

“Không được rời xa anh nữa.”

“Vâng.”

Anh chăm chú nhìn tôi: “Như vậy là em đồng ý đi cùng anh rồi, phải không?”

“Ừm, em đồng ý.”

Bên tai lập tức vang lên tiếng nức nở nghẹn ngào, tôi giật mình ngẩng đầu lêm, nhìn thấy niềm vui mừng vô bờ bến và cả sự sợ hãi trong mắt anh. “Anh tưởng em sẽ vĩnh viễn không nói như thế nữa. Nếu em lại cự tuyệt anh, chắc anh sẽ phát điên mất, không, anh thực sự đã phát điên rồi.”

Đồ ngốc! Tôi thầm nghĩ

“Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh... Rất rất yêu.”

https://thuviensach.vn

“Anh biết.”

Bóng tối dày đặc, dưới ánh đèn nhỏ, chúng tôi lặng lẽ ngồi dựa vào nhau. Một lúc sau, anh khẽ hỏi: “Lại đang nghĩ gì thế? Nói cho anh nghe đi!”

Tôi khẽ lắc đầu, ánh mắt trở nên xa xăm.

“Hãy nhìn anh!” anh nâng cằm tôi lên, nói

Tôi ngước mắt nhìn thẳng vào mắt anh, cặp lông mày của anh hơi nhíu lại vẻ lo lắng. “Nếu không phải chuyện gì em cũng để trong lòng thì giữa chúng ta không có nhìu hiểu lầm đến như vậy. Thế cho nên, Lap Nhi, em phải hứa với anh, từ nay về sau, nếu có chuyện không vui, nếu gặp khó khăn, em đều phải nói cho anh biết. Anh biết vận mệnh khó lường, cũng biết khó khăn hiểm nguy đang chờ đợi phía trước, nhưng chỉ cần ở bên nhau, chúng ta sẽ vượt qua được, có phải không? Cho dù không vượt qua được thì hai người vẫn tốt hơn một người, đúng không?”

Tôi gật đầu, tuy không dứt khoát lắm nhiwng ít nhất tôi cũng tin tưởng điều này.

Anh lại dịu dàng hỏi: “Vậy hãy cho anh biết em đang nghĩ gì, được không?”

“Lâm, em sợ.”

“Sợ gì?”

Cách một lớp áo mỏng, tôi có thể nghe rõ nhịp tim của anh, cảm nhận được hơi ấm cơ thể anh. “Em luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nến ngày mai khi trao đổi con tin xảy ra chuyện bất trắc, em phải làm thế nào đây? Còn Liên minh Phương Bắc nữa, liệu bọn họ có nhốt anh lại không? Nếu vậy, em biết phải đi đâu tìm anh đây?”

https://thuviensach.vn

Lâm nhìn thẳng vào tôi, nét mặt kiên nghị. “Nghe anh nói này, đầu tiên anh sẽ quay về Liên minh Phương Bắc, dù bọn họ có giam lỏng anh, anh vẫn có thể trốn đi.” Anh vỗ vào người tôi an ủi, động tác nhẹ nhàng nhưng giọng nói rất kiên quyết: “Không ai có thể giữ chân anh, ngay cả Ahmed.”

Tôi yên tâm hơn phần nào.

“Nếu chúng ta lạc nhau, mặc dù anh không nghĩ rằng sẽ để lạc mất em một lần nữa, em hãy đến ngôi làng không tên tìm Wughi. Em còn nhớ không?”

Tôi gật đầu.

“Trong làng luôn có người của anh túc trực, họ sẽ đưa em đến chỗ anh, ngộ nhỡ anh gặp chuyện không may, họ cũng sẽ chăm sóc em. Còn việc trao đổi con tin, anh không đoán được có bất trắc gì nhưng dù sao cũng không còn cách nào khác, nếu mẹ anh không đến, anh sẽ bảo thuộc hạ mở rộng phạm vi tìm kiếm, em đừng lo lắng. Lạp Nhi, anh muốn cầu xin em một chuyện. Nếu mẹ em có mệnh hệ gì, anh nhất định không để yên, nhưng nếu không có vấn đề gì lớn, em có thể hứa với anh là tha cho Sumy không?”

Người tôi bỗng chốc cứng đờ, một lúc sau mới đáp: “Việc này để sau hẵng nói.”

“Dù sao bà ấy cũng là người nuôi anh khôn lớn.”

Tôi thực sự cảm thấy khó xử. Đôi môi ấm nóng của anh chạm vào đỉnh đầu đột nhiên anh khẽ hỏi: “Còn đau không?” Tôi ngơ ngác mấy giây, sau khi hiểu ra liền lúng túng vô cùng. “Anh thích em ngoan ngoãn, thẹn thùng như thế này.” Nói rồi, anh nâng mặt tôi lên, khẽ khàng đặt một nụ hôn lên môi tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi đẩy anh ra, anh cười rất tươi để lộ hàm răng trắng bóng, hỏi: “Từ lúc nào em không còn giận anh nữa vậy?”

“Em lúc nào cũng giận anh!” Tôi ngang bướng nói.

“Ồ, vậy từ lúc nào em tha thứ cho anh?”

Từ lúc nào ư? Tôi ngẫm nghĩ. “Khi anh lấy một đầu dây da buộc vào tay mình, còn đầu kia buột vào tay em... cũng có thể là khi em nhìn thấy máu tóc bạc trắng của anh. Tại sao lại thành ra thế này?”

“Chính là cái hôm anh nghe nói em đã đi Pakistan, lúc đầu, anh không để ý, nhưng một hôm ngủ dậy thì phát hiện tóc mình đã bạc trắng cả.”

Tôi cắn môi, lòng ngập tràn day dứt.

“Không sao, Lạp Nhi, tất cả đều đã qua rồi. Quan trọng là bây giờ em đang ở đây, để cho anh ôm em như thế này. Em không biết là kho em nói không quen biết anh, anh đã sợ hãi đến thế nào đâu. Em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa, có phải không?”

Tôi gật đầu.

“Nhưng Hardel có để em đi không?”

Nhắc đến Hassan, tôi sực nhớ đến vẻ mặt u ám của anh ta tối hôm qua, sau một hồi do dự, tôi vẫn gật đầu, nói: “Chắc là có.”

Anh cười rạng rỡ. “Cho dù anh ta không cho em đi, anh cũng có cách cứu em ra, cho nên em không cần lo lắng. Đợi thêm vài ngày nữa thôi, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

“Mãi mãi ở bên nhau ư?”

https://thuviensach.vn

“Phải.” Ánh mắt anh ấy lấp lánh những ánh sao, mang theo tình yêu sâu nặng. Nụ cười của anh khiến tôi cũng bất giác nhoẻn miệng cười. Từ lúc hết lòng yêu anh dến khi hoàn toàn thất vọng, rồi đến hiện giờ bắt đầu lại, thật không dễ dàng. Nhưng ngày mai sẽ ra sao đây, tooi khẽ thở dài, bất luận thế nào cũng phải đối mặt. Sau ngày mai, chúng tôi sẽ mãi mãi không rời xa nhau, bất luận là ở đâu,chân trời hay góc biển.”

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cát Bụi Hoàng Hôn

Type: Huyền Đoàn

Suốt đêm tôi gần như không ngủ, trời chưa sáng đã dậy. Quá trưa, tôi khoá bộ Burqa lên người, đeo khăn voan che mặt, cùng Hassan vào thành phố. Đi cùng chúng tôi, ngoài các hộ vệ còn có Lâm. Laila bị áp giải vào thành phố trước, ngoại trừ Hassan, không ai biết nơi giam giữ cụ thể.

Từ lúc lên xe, Hassan luôn đăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong có vẻ lòng đầy tâm trạng, cho đến khi chiếc xe đi vào vùng ngoại ô của Peshawar, anh ta mới quay sang hỏi: “Mễ Lạp, sắc mặt em không được tốt, có phải đang lo lắng cho mẹ không?”

“Lo cho cả anh nữa. Anh đã tìm được chứng cứ vô tội chưa?”

Anh ta lắc đầu, tôi thở dài, lo lắng hỏi: “Lát nữa phải làm thế nào? Nếu chúng ta không có chứng cứ, bọn họ sẽ không tha cho anh đâu.”

Anh ta ghét sát vào tôi, nói: “Ừm, bọn họ sẽ không tha cho ta, thế em có cứu ta không?”

Phải một giây sau tôi mới hiểu anh ta đang nói đùa, nhưng câu nói đùa này thật lạnh lùng. Anh ta hỏi lại lần nữa: “Mễ Lạp, trả lời ta đi, em sẽ đứng nhìn ta chết hay là cứu ta?”

Hơi thở của anh ta lướt qua trán tôi, hết lần này tới lần khác, khiến tôi không khỏi nổi da gà. Bối rối, trên hết vẫn là hoang mang. Lần nào anh ta

https://thuviensach.vn

cũng ra vẻ không ép buộc tôi nhưng lại luôn khiến tôi cảm thấy khó xử. Tôi lùi vội về phía sau nhưng không còn chỗ để lùi nữa, vì cánh tay của anh ta đã chống trên lưng ghế từ lúc nào.

Tôi cứ thế im lặng giả điếc cho đến khi xe dừng lại ở bên ngoài công viên Peda.Đây là công viên lớn nhất ở nhất ở thành phố Peshawar, bốn phía đều có cổng vào hình vòng cung, các bức tường đều đã đổ nát quá nửa nhưng nhưng hoa văn điêu khắc trên đó thì vẫn tuyệt đẹp. Bốn bức tường dẫn đến bốn con đường lớn, các con đường lớn nối liền với các con đường nhỏ như một mê cung, cứ thế hình thành nên mạng lưới giao thông của cả thành phố.

Công viên Peda ngày hôm nay như một trận địa được sắp đặt kĩ càng, xung quanh đều có dây cảnh giới, một chiếc xe tải đỗ bên ngoài, cạnh đó là hai người đàn ông mặc Shalwar kameez màu đen, đầu quấn khăn, cứ cách vài bước lại có một trạm gác để ngăn không cho dân chúng xông vào bên trong, nhưng người ra vào đều phải mang theo giấy thông hành.

Xe của chúng tôi đi thẳng một mạch vào công viên và dừng lại bên ngoài như một chiếc lều. Trong công viên mới có vài chiếc lêu như thế này được dựng lên, lần lượt dành cho giới truyền thông, Liên minh Phương Bắc, quân Muja và các chính khách của Peshwar, cũng bao gồm cả người thân của phu nhân Pei. Các lêu được dựng tách biệt với nhau, xem ra Darla đã tốn không ít tâm sức cho việc này.

Trong khi những người khác đều đã xuống xe thì tôi và Hassan vẫn ở nguyên trong xe. Một hộ vệ nhìn qua ô cửa sổ nhỏ rồi lập tức bối rối quay đi, thế là mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này. Không khó để nhìn ra Hassan đang ngả người ôm tôi vào lòng.

Cảnh tưởng mờ ám khiến ngươi ta nảy ra vô vàn liên tưởng, chỉ có tôi biết trên gương mặt đang cúi xuống đó, đầu mày cuối mắt không có chút hơi ấm nào. Sau khi tôi trả lời là sẽ cứu anh ta, anh ta đột nhiên nói: “Mễ

https://thuviensach.vn

Lạp, phụ nữ đều giỏi nói những lời không thật lòng sao?" Rồi cũng không đợi tôi trả lời, anh ta cúi xuống hôn lên trán tôi, cảm giác mách bảo tôi rằng anh ta đang cười. Tôi bối rối đẩy anh ta ra một chút, ngước mắt lên, quả nhiên anh ta đang cười, nụ cười chua chát nhưng vẫn sắc như dao.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của anh ta nên nhất thời đầu óc trở nên trống rống, chỉ thẫn thờ, ngước mắt nhìn. Rất nhanh, anh ta đã lại trở về vẻ điềm tĩnh, lạnh lùng, vững như bàn thạch. Chỉ có những tia nắng bên ngoài là vẫn chiếu qua ô cửa sổ, chiếu len mặt anh ta, làm ánh lên đôi mắt sâu thẳm ẩn giấu dưới hàng lông mày rậm rạp, trong đôi mắt đó, sự chế giễu và hăm doạ vẫn chưa tan hết. Anh ta lạnh lùng cất tiếng hỏi: "Từ khi nào?"

Trong phút chốc, trái tim tôi run rẩy, cơn ớn lạnh lan khắp tứ chi, một lúc sau mới run run trả lời: "Anh nói gì, tôi không hiểu."

Anh ta khẽ cười khẩy. "Được, em không muốn nói, ta cũng không ép.", rồi anh ta đưa tay mở cửa xe, nói: "Đi thôi!" Tôi vẫn thần người ngồi yên tại chỗ. Anh ta đã biết hết rồi, nhưng làm sao lại biết?"

Hassan cúi người, khẽ gọi: "Mễ Lạp?" Cử chỉ của anh ta vẫn có vẻ chu đáo, quan tâm như mọi khi. Tôi nắm lấy bàn tay đang chìa ra của anh ta một cách máy móc. "Vẫn ổn chứ?" Anh ta hỏi.

"Vẫn ổn", tôi khẽ đáp, cách đó mười mấy bước, Lâm đang bị hai hộ vệ áp giải vào một căn lều, sẽ có rất nhiều người canh gác anh. Không biết anh có nhìn thôi màn kịch thân thiết vừa rồi không nhưng tôi thấy anh vẫn rất bình tĩnh. Hassan đột nhiên huých vào khuỷu tay tôi, tôi vội quay đầu lại.

"Đi thôi." Anh ta nói.

Tôi lặng lẽ khoác tay anh ta. Thời tiết hôm nay thật là đẹp, trời xanh mây trắng, hoa nở ngát hương, chim hót véo von, nhưng vẫn không xua tan được sự kích động, căm phẫn trong lòng dân chúng. Chỉ trong một thời gian

https://thuviensach.vn

ngắn, cả công viên Peda đã bị người dân vây kín, ai nấy đều giơ cao bức ảnh của phu nhân Pei, cờ và biểu ngữ giăng đầy bốn con đường lớn xung quanh công viên, hội tụ thành một đại dương bi thương. Những lời hô hào vang lên tận trời xanh: “Hung thủ! Hardel là hung thủ giết người!”

Gương mặt của J béo thoáng xuất hiện giữa đám phóng viên và chính khách đông đúc, anh ta đưa tay ra hiệu với chúng tôi, sau đó biến mất tăm. Tôi liếc nhìn Wata, anh ta lập tức lùi lại hai bước, lặng lẽ quay người đuổi theo.

Darla đích thân ra đón chúng tôi, Hassan cùng vài trợ tá lập tức cùng anh ta ra một góc kín đáo để thảo luận, tôi ngồi trong lều nhìn ra bên ngoài. Chính giữa bãi cỏ có dựng một bục diễn thuyết thảm đỏ, trước mặt là một hàng ghế ngay ngắn. Phóng viên, biên tập viên đã có mặt từ sớm, vẫn là người Trung Á và Ấn – Âu với gương mặt góc cạnh, nhìn thoáng qua cũng phải lên tới hàng trăm người, đủ loại quần áo, đủ loại ngôn ngữ, nhưng có một điểm chung là nét mặt ai nấy đều rất nghiêm nghị.

Cuối cùng, Sumy và Ahmed từ trong đám đông bước ra, dân chúng phía ngoài công viên lập tức im bặt. Tôi đưa mắt tìm Wata, thấy anh ta đang đứng ở một góc, cũng đan chăm chú nhìn về phía tôi và lắc đầu.

Lòng tôi nặng trịu, anh ta lắc đầu có nghĩa là đến giờ vẫn chưa phát hiện ra tung tích của mẹ tôi. Điều này thật kì lạ, thuộc hạ J béo thông thuộc mọi ngóc ngách của Peshawar, nếu ngay cả bọn họ cũng không phát hiện ra tung tích của mẹ tôi, vậy khả năng lớn nhất chính là Sumy hoàn toàn không dẫn mẹ tôi tới, không định trao đổi con tin như đã hẹn.

Tim tôi đập thình thịch, phải làm thế nào đây? Đưa Lâm và Laila quay về ư, chỉ sợ đối phương đã giăng sẵn thiên la địa võng, có muốn đi cũng không được. Đúng rồi, phải nói cho Hassan biết ngay lập tức, tôi vừa cất bước đã nhìn thấy một người đàn ông mặc Shalwar kameez, đầu quấn khăn, lách qua đám đông bước đến, ghé vào tai Hassan nói một câu gì đó. Trên

https://thuviensach.vn

quần áo của người đàn ông đó có vài chỗ rách, mặt mũi xây xước, bầm tím do đánh nhau. Hassan nói chuyện với người đó vài phút rồi gọi đội trưởng phân đội 4 tới đưa người đó về phía sau, sau đó anh ta gọi tôi tới.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Laila đã được giải cứu.” Hassan trả lời ngắn gọn.

“Cái gì?” Tôi giật mình, định hỏi tiếp nhưng có hộ vệ tới thông báo thời gian họp báo đã đến. Hassan khẽ lắc đầu, tôi đành im lặng theo anh ta vào hội trường.

Chỗ ngồi của chúng tôi ở chính giữa hàng ghế đầu tiên, bên cạnh là Darla và các quan chức của Peshawar, sau đó là Ahmed và Sumy. Đầu tiên là lời phát biểu của Darla, thị trưởng tạm thời của thành phố, mọi lời phát biểu của hôm nay sẽ được truyền tới mọi ngóc ngách của thành phố, của quốc gia này, thậm chí là khắp thế giới.

Lòng bàn tay tôi ướt đẫm mồ hôi, vô thứuc đưa mắt tìm kiếm đội trưởng đội 4. Laila đã được giải cứu, còn Lâm thì sao? Đột nhiên tôi thấy vai mình âm ấm, Hassan ghét sát vào tôi nhưng mắt vẫn nhìn về phía trước, nói: “Đừng nhìn ngó lung tung! Cứ bình tĩnh.”

Tôi hít một hơi thật sâu, cố kiềm chế cảm xúc của mình.

Sau bài diễn văn của Darla, lời chia sẻ của chồng con phu nhân Pei và bài phát biểu của tướng Zia-ul-Haq là đến lượt Hassan. Tôi liếc mắt nhìn về phía Liên minh Phương Bắc, Ahmed vẫn giữ nét mặt điềm nhiên còn Sumy thì đầy vẻ cảnh giác, căm hận. Bị bà ta phát hiện nhìn trộn, tôi vội quay mặt đi.

Ngay sau khi Hassan bước lên bục diễn thuyết, những lời chất vấn bắt đầu liên tục cất lên từ phía phóng viên và dân chúng. Một phóng viên hỏi thẳng anh ta có liên quan trực tiếp tới vụ ám sát phu nhân Pei không. Câu

https://thuviensach.vn

hỏi khiếm nhã đó đã khiến không chỉ Hassan mà những thành viên khác của Muja có mặt tại công viên đều vô cùng tức giận. Người chủ trì buổi họp báo nhắc nhở phóng viên này hãy cẩn thận ngôn từ của mình, Hassan giơ tay ngăn người chủ trì lại, ôn tồn nói: “Dù trả lời câu hỏi này sẽ khiến thân phận của tôi bị hạ thấp nhưng tôi vẫn đồng ý trả lời. Tôi sinh ra trong một gia đình gia giáo, được tiếp nhận nền giáo dục dân chủ và khoan dung, trong nhân sinh quan của tôi không có từ “giết người.”

“Vậy sao? Vậy đại nhân giải thích thế nào về đoạn băng ghi âm từ cơ quan chính phủ?” Phóng viên đó lại hỏi.

“Đoạn băng đó không phải là tư liệu gốc.” Hassan bình tĩnh trả lời: “Đoạn ghi âm gốc, tôi vừa giao cho đại nhân Darla, các cơ quan truyền thông có mặt tại đây đều có thể nhận một bản sao.”

Cả hội trường xôn xao, phóng viên lại hỏi: “Ý ngài là đoạn băng đó đã bị xuyên tạc?”

Lúc này tôi mới phát hiện hôm nay Hassan mặc đồng phục của quân Muja. Anh ta đáp: “Tôi không biết có phải là xuyên tạc hay không, bởi vì trong bản gốc, tôi không hề tham dự cuộc đối thoại đó.”

“Vậy đại nhân làm thế nào để chứng minh đoạn băng ngài có mới là đoạn băng gốc?”

“Trong đoạn băng này là tiếng Urdu, còn đoạn băng mà các vị nghe được là tiếng Pashtun.” Nếu đúng là Hassan ra lệnh ám sát phu nhân Pei, anh ta sẽ không dại gì dùnh tiếng Pashtin, như vậy chẳng khác nào lậy ông tôi ở bụi này, mà sẽ dùng tiếng Urdu. Điều này cho thấy có kẻ chủ tâm hãm hại anh ta.

Những tiếng thì thầm vang lên, phóng viên tỏ vẻ hoảng hốt, liếc nhìn về phía Liên minh Phương Bắc. Ahmed vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, Sumy thì không thấy đâu, không biết từ lúc nào, bà ta đã tránh sang một góc, đang

https://thuviensach.vn

cúi xuống nói chuyện với một người đàn ông, mắt nhìn về phía tôi, người đàn ông đó gật đầu lia lịa.

Một giọng nói the thé khó nghe đột nhiên vang lên từ trong đám đông: "Đại nhân Hardel từ nhỏ đã lớn lên ở Anh Quốc, lại từng sống ở nhiều nước thuộc khu vực Trung Á, đừng nói là tiếng Urdu, tiếng Pashtun, có khi ngài ấy còn biết cả tiếng Hi Lạp, tiếng Ba Tư nữa cũng nên. Mọi người nói có phải không?"

"Ý ông là chúng tôi đã làm một đoạn băng giả mạo?" Người chủ trì tức giận hỏi.

"Điều này thì không dám chắc. Chúng tôi chỉ cảm thấy rất kì lạ là tại sao đại nhân Hardel lại không có mặt tại hiện trường khi phu nhân Pei bị ám sát, trong khi ngài đáng lẽ phải có ở đó?"

Đám đông lại bắt đầu xôn xao.

Ông già nhận được sự đồng tình của số đông, miệng lưỡi càng trơn tru: "Sau khi phu nhân Pei bị ám sát, tất cả các chính khách của Peshawar đều lập tức đến bệnh viện, vậy mà đại nhân vẫn không có mặt. Xin hỏi lúc đó đại nhân đang ở đâu, vì sao lại vắng mặt?"

Lúc đó, Hassan đang dẫn quân tới ngôi làng vô danh, nhưng việc này tuyệt đối không được nói ra vào lúc này. Sumy đã quay về chỗ ngồi, mắt nhìn thẳng, thái độ ung dung, người đàn ông ban nãy nói chuyện với bà ta đã biến mất vào đám đông. Trực giác mách bảo tôi có điều kì lạ đang diễn ra nhưng tôi không biết cụ thể đó là gì. Ông già kia lại chất vấn: "Đại nhân không thể trả lời câu hỏi của tôi sao?" Vậy thì cho phép tôi nhắc đại nhân, lúc đó ngài đã dẫn theo vài trăm binh lính bao vây một ngôi làng không tên."

Liếc sang căn lều nơi Lâm bị nhốt, tôi đột ngột hiểu ra, thế là bất chấp tất cả, tôi đứng bật dậy, chạy về phía căn lều. Wata lao về phía tôi, hỏi: "Có

https://thuviensach.vn

chuyện gì vậy?”

“Mau thông báo cho đội trưởng chuyển Lâm đi chỗ khác.”

“Tại sao?”

“Bọn họ không hề dẫn mẹ tôi đến, Laila đã được giải cứu, bọn họ muốn lợi dụng sức ép dư luận để ép Hassan thả Lâm.” Tôi cuống cuồng nói.

Wata không hiểu tôi nói gì nhưng tôi cũng chẳng có thời gian để giải thích với anh ta. Nếu trước mặt bao nhiêu người dân thế này mà Lâm bị áp giải ra khỏi lều của quân Muja thì chẳng những nói gì họ cũng không tin mà Hassan còn trở thành kẻ tình nghi thực hiện vụ ám sát phu nhân Pei nữa.

“Anh nghĩ cách phá hỏng thiết bị thu phát sóng. Tôi đi thông báo chuyển Lâm tới chỗ khác.” Tôi ra lệnh cho Wata. Anh ta hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ nhanh đến chóng mặt của tôi, nhưng sau nhiều lần cùng đối mặt với nguy nan, anh ta vô cùng tin tưởng vào khả năng phản ứng của tôi, thế là lập tức chạy về phía bục diễn thuyết.

Nhưng tất cả đã quá muộn. Giọng nói sắc nhọn của ông già đã vang khắp các loa phóng thanh: “Vào lúc phu hân Pei bị ám sát, đại nhân Hardel đang ở một ngôi làng không tên để bắt cậu Hai nhà họ Ngô của Liên minh Phương Bắc. Hành động kì quặc này chỉ có thể giải thích là do đại nhân đã biết trước vụ tấn công sắp xảy ra, đại nhân biết một khi phu nhân Pei ra đi, Liên minh Phương Bắc chính là kẻ thù lớn nhất của quân Muja, cho nên một đánh đòn phủ đầu trước để khống chế Liên minh Phương Bắc. Cậu Hai nhà họ Ngô hiện đang bị giam trong lều của đại nhân.”

Đám đông nhất loạt “ồ” lên. Tôi chạy rẽ sang một hướng khác, trong lúc này, không thể để người ta càng chú ý đến căn lều của quân Muja được. Ông già kia đứng lên ghế, hô hào đòi khám xét lều của quân Muja, đám đông hùa theo, dân chúng bên ngoài cũng trở nên kích động, chỉ chực lao qua hàng rào cảnh giới.

https://thuviensach.vn

Trán tôi ướt đẫm mồ hôi, trước mắt tôi là đám đông đang ùn ùn kéo về phía lều trại của quân Muja. Đúng lúc này, một tiếng nổ vang lên ầm trời, mặt đất rung chuyển. Trong khi người dân vẫn đang hoang mang hỗn loạn thì một chiếc xe tải lớn vượt qua dây cảnh giới, lao về phía bục diễn thuyết với một khí thế khó bề chống đỡ. Đám đông sợ hãi bỏ chạy toán loạn, tiếng va đập, khóc lóc, gào thét vang tận trời xanh, cái bụi mù mịt, chiếc xe tải đâm thẳng vào bục diễn thuyết, khiến nó nát vụn, mảnh gỗ bay tứ phía, người lái xe bò ra khỏi buồng lái, ngã xuống đất.

Tôi bị đám đông dồng vào một góc, lo lắng tìm kiếm Hassan, Wata, thậm chí là Sumy khắp nơi, nhưng khi bắt gặp bóng dáng mơ hơ của người lái xe, tôi không khỏi sững sờ. Người đó nằm bất động giữa một vũng máu, trên người là bộ Burqa màu đen che kín cả tóc và người, dù vậy, tôi sao có thể không nhận ra?

Tôi bước từng bước về phía người đó, len qua đám đông hỗn loạn, trong làn khói bụi. Có người gọi tôi quay lại nhưng tôi không để ý, cứ bước tới, chậm rãi quỳ xuống. Người phụ nữ đang nằm trong vũng máu trước mắt chính là mẹ tôi.

Tôi nhẹ nhàng nâng bà dậy, gọi: “Mẹ, sao mẹ lại ở đây?” Máu chảy ướt đẫm bàn tay tôi. Trong chớp mắt, tôi không nghe thấy bất kì âm thanh nào xunh quanh, cũng không nhìn thấy bất kì, trong mắt, trong đầu tôi chỉ còn lại hình bóng mẹ. Tôi thận trọng đưa tay lau vết máu trên gương mặt già nua đã có thêm nhiều nếp nhăn của bà.

“Mẹ, mẹ không giận con chứ, từ khi đến Pakistan, con chưa gọi điện cho mẹ lần nào. Con rất muốn về nhà…”

Bốn bề yên tĩnh, yên tĩnh như đôi mắt đang nhắm nghiền của mẹ tôi, tôi cúi xuống hôn lên gương mặt vẫn còn hơi ấm của bà.

https://thuviensach.vn

Năm đó, khi đề nghị tôi đi Pakistan, Ngô Chung đã nói với tôi rằng, vùng đất này đẹp vô cùng, cái tên "Pakistan" bắt nguồn từ tiếng Ba Tư, có nghĩa là "vùng đất thần thánh" hay "vùng đất của sự thanh khiết". Ở đây, có những ngọn núi tuyết cao nhất, có dòng sông băng lớn nhất, có đủ cả hoang mạc, núi tuyết, thảo nguyên, là nơi ấp ủ những nền văn minh huy hoàng nhất. Ông ta còn nói: "Cô nhất định sẽ thích nơi đó, Ngải Mễ Lạp ạ."

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Báo Thù

Type: Huyền Đoàn

Khi còn nhỏ, tôi coi việc báo thù chỉ như một giấc mộng trong phim kiếm hiệp, lớn rồi lại đặt niềm tin vào pháp luật, luôn cười khẩy khi đọc được trên báo có những vụ cần dao chém người để hả cơn giận mà lí do chỉ là vì bị mẹ vợ chê nghèo; tôi chưa từng nghĩ có một ngày bản thân mình cũng bị ngọn lửa hận thù thiêu đốt đến mất hết cả lí trí. Khi lao về phía Liên minh Phương Bắc,, trong lòng tôi chỉ có một suy nghĩ; nợ máu phải trả bằng máu, tôi phải lấy máu của Sumy để báo thù cho cái chết thê thảm của mẹ tôi!

Vụ nổ bom khiến cho đám đông bỏ chạy tán loạn, chỉ còn lại người của quân Muja và Liên minh Phương Bắc rút về phòng thủ phía sau công sự, ở giữa chính là cái xe tải đã bị lật. Quân cứu viện của Liên minh Phương Bắc vội vã chạy tới, bao quân quân Muja, Wata bất chấp những đồ vật bốc cháy chạy về phía tôi, bảo tôi nhanh chóng rời khỏi đây, anh ta nói Hassan đã bị mảnh đạn bắn trúng, còn Darla vừa thấy tình hình không ổn đã bỏ chúng tôi lại để chạy trước. Sumy đứng sau công sự, lớn tiếng yêu cầu chúng tôi thả Lâm ra, nếu không bà ta sẽ không tha cho bất kì ai.

Tro bụi bay mịt trời, đầu óc tôi váng vất, lòng dạ rối bời nhưng lại như trống rỗng. Tôi trao thi thể của mẹ cho Wata, dặn anh ta bảy ngày sau hãy hoả táng rồi lao như điên về phía Liên minh Phương Bắc.

Bầu trời u ám, vạn vật tĩnh lặng, Peshawar tháng Bảy, nhiệt độ là ba mươi chín độ, ngoài Sumy, tôi không nghe thấy, không nhìn thấy một người

https://thuviensach.vn

nào khác. Wata vẫn còn ngây người vì sợ hãi, tôi nhìn thấy Sumy đứng sau công sự cách đó hai mươi mét.

Hai mươi mét, tôi phải vượt qua khoảng cách này trong không quá ba giây, tốc độ của tôi phải nhanh gấp đôi điền kinh thế giới thì mới có cơ hội thành công. Tôi biết súng của Liên minh Phương Bắc đều đã lên nòng. Ngoài ra tôi còn biết bất kể có thành công hay không, tôi cũng sẽ bị bắn chết, nhưng đằng nào tôi cũng chẳng muốn sống nữa.

Tôi có thể cảm nhận được cơ thể mình xuyên qua bầu không khí đầy tro bụi, bật lên cao hơn cả thân xe tải, cao hơn công sự của Liên minh Phương Bắc…Trong nhát mắt, trước sự bất ngờ của tất cả mọi người, bao gồm cả bản thân, tôi đã vượt qua khoảng cách hai mươi mét và lao vào chiến hào của Liên minh Phương Bắc.

Thựa ra khi tôi nhảy lên, tất cả binh sĩ đều đã giương súng, nhưng người chỉ huy vẫn chưa kịp ra lệnh, tôi đã đột nhiên nhào tới, ngã đè cả vào bọn họ, khiến hàng ngũ trở nên hỗn loạn vô cùng, có người bỏ chạy, có người định ngăn cản nhưng đa số là kêu la vang trời.

“Yêu quái!” Một binh sĩ đột nhiên kêu lên, lập tức cả đám người biến sắc mặt.

“Bắt sống cô ta!” Sumy thét lên.

Ngay từ lúc bị ngã, tôi đã gượng đứng dậy, nhưng giữa cả đám người chen chúc, muốn đứng lên nào có dễ. Tiếng thét của Sumy kéo binh sĩ quay lại với hiện thực, tôi vừa cử động đã bị mấy binh sĩ bên cạnh tóm chặt lấy, có người còn giương súng lên chĩa thẳng vào tôi.

Sumy vẫn đứng phía sau mấy hộ vệ, không có vẻ là kinh ngạc, sợ hãi, ngược lại hai mắt bà ta sáng rực như hai ngọn đuốc, hiện rõ vẻ hào hứng. “Hardel giỏi lắm. Cuối cùng cũng thành công rồi!” Bà ta thốt lên một cách phấn khích.

https://thuviensach.vn

Tôi điên cuồng giãy giụa nhưng không thể thoát khỏi vòng kìm kẹp: “Áp giải tới đây. Đừng làm cô ta bị thương.”

“Đồ phù thuỷ!” Tôi tức giận chửi, ngay lập tức bị ăn một cái tát đau điếng.

“Ai cho phép các người đánh!” Mặt Sumy đột nhiên biến sắc. “Đồ ngu! Có biết cô ta đang giá thế nào không?”

Đáng giá ư? Thật không ngờ sau khi được tiêm chiết xuất cỏ Catha, một Ngải Mễ Lạp yếu ớt chỉ có giá bán ngang bằng một con ngựa đã biến thành Ngải Mễ Lạp đáng giá với tốc độ kinh hoàng.

“Sumy phu nhân, hãy thả cô ấy ra!” Tiếng thét của Lâm vọng tới từ phía quân Muja.

Giọng nói quen thuộc này đã đánh thức tôi khỏi tâm trạng căm phẫn, đau đớn và tuyệt vọng. Sumy vờ như không nghe thấy, ra hiệu cho đám binh lính dẫn tôi đi.

“Thả cô ấy ra! Chỉ cần mẹ thả cô ấy ra, con sẽ nói cho mẹ biết vị trí của kho vũ khí.”

Sumy đột nhiên biến sắc mặt.

“Chẳng phải mẹ luôn muốn có bản đồ của kho vũ khí sao? Con sẽ đưa cho mẹ, tám kho vũ khí, tất cả đều giao hết cho mẹ, chỉ cần mẹ thả cô ấy ra.” Lâm khẩn khoản van nài.

“Nghe mà xem những lời này có giống lời của một đứa con trai nói với mẹ mình không? Tám kho vũ khí cơ à, không hổ là con trai ngoan của ta, vậy mà ta tưởng chỉ có sáu kho.”

https://thuviensach.vn

“Kho thứ bảy nằm ở Jalalabd, kho thứ tám ở Kabul, con sẽ giao cả cho mẹ.”

Sumy phá lên cười, nói: “Ngoài vị trí của tám kho vũ khí, ta muốn có cả quyền kiểm soát.”

“Được.”

“Ta còn muốn có danh sách những “kẻ giấu mặt.”

“Không được đưa!” Tôi thét lên.

Lâm lập tức quay sang nhìn tôi. Tôi lắc đầu quầy quậy, nếu giao ra danh sách những kẻ giấu mặt, anh sẽ không còn gì để bảo vệ mình nữa.

“Thế nào?” Sumy lớn tiếng quát với vẻ sốt ruột.

“Không được! Không được đưa cho bà ta!” Tôi lại thét lên.

“Không có danh sách, nhưng con có thể ra lệnh giải tán họ.” Anh nói với Sumy nhưng vẫn nhìn tôi, mỉm cười tỏ ý bảo tôi cứ yên tâm.

Phải tới lúc này tôi mới nhìn rõ khung cảnh trước mắt, Lâm một mình bước ra khỏi công sự của quân Muja, trong tay là một khẩu súng nhưng họng súng lại đang kề vào huyệt thái dương của chính anh. Wata và các binh sĩ của quân Muja ở trong công sự phía sau đều vô cùng kinh ngạc. Không có thuộc hạ, không có Laila, Sumy, không có quyền kiểm soát vũ khí, đừng nói là tâm huyết và thành quả kinh doanh suốt bao năm trời sẽ mất, mà ngay cả anh cũng chẳng còn giá trị lợi dụng nào đối với Liên minh Phương Bắc nữa. Anh sẽ trở thành kẻ có thể bị vứt bỏ bất kì lúc nào! Nghĩ tới đây, nỗi sợ hãi bỗng chốc lấn át cả quyết tâm phục thù trong lòng tôi.

Ánh mắt của tôi và anh giao nhau giữa làn khói thuốc súng. “Lại đây, Lạp Nhi. Từ từ thôi, đừng sợ.” Anh khẽ nói. Dưới ánh mắt thâm trầm của

https://thuviensach.vn

anh, đột nhiên những người và việc xung quanh đều tan biết như bọt biến, giữa đất trời chỉ còn lại mình anh, cuối cùng tôi cũng cất bước, loạng choạng đi về phía anh.

“Đi chậm thôi, đừng chạy.” Lời của anh dịu dàng như của những cặp tình nhân hẹn hò dưới chân đài phun nước chứ không phải ở hiện trường một vụ xung đột.

“Lâm, anh không được giải tán thuộc hạ.”

“Đừng khóc. Anh tự có cách, em đi chậm thôi. Đừng nhìn lung tung.”

Bỗng nhiên có những tiếng lạch cạch vang lên, tôi giật mình dừng bước, lúc này mới phát hiện ra hai bên chiến hào đã có những họng súng đen sì giương cao, lặng lẽ chờ đợi, trên đầu cũng có những tay súng bắn tỉa. Chỉ cần sơ sẩy một chút, cả hai đều sẽ chết.

Cuối cùng, đoạn đường mấy chục mét ngăn cách giữa chúng tôi đã kết thúc. Anh hỏi tôi có bị thương không, tôi lắc đầu.

“Vậy thì tốt.” Anh mỉm cười, hạ giọng nói nhanh với tôi: “Quay về tìm Isa, cậu ta sẽ giúp em nhanh chóng rời khỏi đây! Chuyện của mẹ em rất kì lạ. Em hãy đợi anh điều tra rõ chân tướng, không được manh động.”

Nói tới mẹ, lòng tôi lập tức lại đau thắt, tôi cố kìm nén nhưng nước mắt vẫn cứ trào ra.

“Lạp Nhi?”

Tôi đưa tay gạt nước mắt, khẽ đẩy anh: “Không sao, anh đi đi.”

“Đợi anh nhé?”

Tôi khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Đến gần công sự của quân Muja, Wata lao đến kéo tôi vào, ngoài anh ta, những người khác đều tỏ thái độ coi thường và bất cần. Trong đó có một binh sĩ lườm tôi, mắng: "Đúng là vô liêm sỉ, đại nhân đối xử với cô tốt như vậy mà cô lại gian díu với người đàn ông khác. Đồ tiện nhân!"

Tai tôi ù đi, không nghe rõ anh ta nói gì. Thấy tôi không có phản ứng, binh sĩ đó càng tức giận, nhổ nước bọt vào chân tôi. Wata tức khí mắng: "Ngươi…ngươi dám vô lễ với tiểu thư?"

Binh sĩ đó vênh mặt nói: "Người phụ nữ như thế này sao xứng với đại nhân nhà ta, hôm nay tôi phải thay đại nhân…" Câu này không bao giờ có thể được nói hết, vì binh sĩ đó đã bị đội trưởng đội 4 dùng dao găm đâm chết. "Kẻ nào dám vô lễ với tiểu thư Abu sẽ có kết cục như thế này. Hiện giờ, tôi là chỉ huy, chuẩn bị rút quân!" Dứt lời, ánh mắt sắc lạnh của anh ta lướt qua gương mặt của từng binh sĩ.

Tôi nhìn vũng máu dưới đất, đột nhiên chân tay bủn rủn, ngã xuống, Wata vội đỡ lấy tôi. Tôi chìm vào một giấc ngủ triền miên. Trong lúc mê man, tôi mơ hồ cảm nhận được đoàn xe nối đuôi nhau rời khỏi công viên Peda, đi về phía doanh trại. Sự ồn ào của Peshawar nhanh chóng biến mất trong tiếng gió cuốn ào ào, không đầy vài tiếng đồng hồ, đoàn xe đã vào trong thung lũng, ánh mặt trời dần dần chếch sang hướng tây, tôi biết nhưng tôi không muốn tỉnh dậy. Nếu có thể ngủ mãi như thế này thì tốt biết bao.

Không biết bao lâu sau, đoàn xe hình như đã rời khỏi đường lớn, đường đi càng lúc càng tròng trành, lắc lư như thể đang đi trên cầu treo. Khi xe dừng lại, tôi bị Wata gọi dậy, nói là phải đi bộ.

Kinh ngạc, tôi ngồi bật dậy, nhìn xung qanh, thung lũng Swat đang trong mùa đẹp nhất của năm. Dù đã muộn nhưng trời vẫn còn sáng, cách không xa, đồng ruộng hoang vu của mùa đông đã được thay thế bằng sắc xanh óng ả, xa hơn chút nữa là đồi núi trập trùng trong mây mù đang vẫy gọi chúng

https://thuviensach.vn

tôi dưới ánh nắng ấm áp của buổi chiều tà, còn phía sau những dãy núi trập trùng chính là doanh trại của quân Muja.

Giữa màu xanh êm dịu và những cơn gió hiền hoà, các binh sĩ vẫn cầm súng trên tay với vẻ cảnh giác, ngay cả Wata cũng có vẻ lo lắng bất an, khiến thần kinh tôi lập tức căng lên. Anh ta vứt cho tôi một bộ quần áo nam giới và nói: “Mau thay đi, chúng ta phải đi bộ vào trong núi ngay bây giờ.”

Tôi hỏi tại sao nhưng Wata đã quay lưng lại, không nói gì, thế là tôi đành phải vội vã thay quần áo. Cách chỗ tôi không xa, đội trưởng đang cầm bản đồ chỉ về phía dãy núi trước mặt, dặn dò đám binh sĩ. Hassan được đặt trên một chiếc cáng có bốn người khiêng, ngoài lái xe ra, hầu hết mọi người đều đã xuống xe, ai nấy trông đều vô cùng căng thẳng.

Tôi và Wata đi đến, đội trưởng khẽ gật đầu, cả đội lập tức đi về phía dãy núi, đội xe ở đằng xa cũng nổ máy khởi hành. Tôi hỏi Wata đoàn xe đi đâu, vì di hài của mẹ tôi vẫn ở trên đó, anh ta nói là theo con đường cũ về doanh trại.

“Liên minh Phương Bắc đuổi đến đâu rồi?” Tôi hỏi.

“Không phải Liên minh Phương Bắc, là…”

Một tiếng nổ kinh hoàng xuyên qua thảo nguyên hoang vu và dãy núi trập trùng cắt ngang câu trả lời của Wata. Một đám khói lửa đen sì bốc lên từ đường quốc lộ, trong làn khói lửa, chiếc xe Jeep chở thi thể mẹ tôi bị hất lên không trung, nổ tan tành.

“Mẹ!” Tôi gào lên, tim đau thắt lại, toan lao về hướng đó.

Wata túm chặt tôi lại, nói: “Cô không được đi. Mẹ cô đã chết rồi! Tối nay, chúng ta phải vượt qua dãy núi này để trở về doanh trại!”

https://thuviensach.vn

Tôi quay lại nhìn chằm chằm vào anh ta, hỏi: “Wata, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cáng của Hassan chỉ cách chỗ tôi vài bước chân, từ lúc xuống xe đến giờ, anh ta không có động tĩnh gì, chắc là bị thương rất nặng. Tôi lại quay sang hỏi Wata: “Ai đang đuổi theo chúng ta vậy?”

Anh ta chửi thề một câu rồi nói: “Bynum làm phản rồi.”

Mỗi lần Hassan rời khỏi doanh trại trong thời gian ngắn, mọi việc đều giao lại cho Bynum. Sau sự cố ở công viên Peda, đội trưởng đã lập tức liên lạc với Bynum, định bảo hắn ta gửi quân tới cứu viện, nhưng không thể liên lạc được, ngay cả các tướng lĩnh khác cũng không có hồi âm, mọi lời cầu cứu đều như đá ném xuống đại dương. Sau khi nhận ra sự khác lạ này, đội trưởng lập tức dẫn mọi người quay về, mới đi được nửa đường đã nhận được tin báo Bynum đang dẫn quân làm phản, hơn nữa sẽ tiến hành ám sát trên đường Hassan về doanh trại. Bọn họ không dàn binh đánh giáp lá cà mà dùng hoả tiễn cầm tay để tiêu diệt cả đoàn xe,

“Bynum muốn giết Hassan ư? Chẳng lẽ các tướng lĩnh đều nghe lệnh hắn ta?”

“Nếu họ cho rằng đại nhân đã bị hại ở công viên Peda thì sẽ trả thù Liên minh Phương Bắc và phục tùng Bynum.”

Cho nên hắn ta mới chặn đánh Hassan ngay trên đường về doanh trại.

Trời tối dần, mang theo chút hơi ẩm của đêm khuya.

“Tiếp tục đi! Không được dừng lại!” Đội trưởng ở phía trước lớn tiếng ra lệnh cho mọi người cố gắng vượt qua dãy núi trước mặt. Tôi bám theo Wata, nhanh chóng vượt qua bình nguyên rộng lớn, đi vào trong núi.

Khi chúng tôi bắt đầu trèo lên núi thì từ phía trên cao đột nhiên vang lên tiếng gào thét vô cùng đáng sợ, đó là phương thức bắt đầu một cuộc phục kích của du kích Pakistan. Cùng với tiếng gào thét, hàng chục tảng đá to lăn

https://thuviensach.vn

xuống cứ như có một vụ sạt lở quy mô nhỏ. Mọi người tản ra tìm chỗ ẩn nấp, cùng với đá là những viên đạn lao tới như mưa. Tôi nhìn thấy những binh sĩ ở bên cạnh thét lên vì bị trúng đạn hoặc bị đá đập trúng, lăn xuống vách núi, Wata cũng bị ngã, Hassan được vài hộ vệ lấy thân làm lá chắn, nép vào một hốc sâu của vách núi. Binh sĩ bắt đầu phản kích. Tôi sững sờ vài giây rồi chợt hiểu ra, đây chính là chiến trường!

Trong nháy mắt, cả người tôi cứng đờ, không dám nhúc nhích. Đạn bắn vun vút như đan lưới trước mặt tôi, tôi thấy Wata vẫn đang nằm bất động trên đất, cả đoàn người đã bị đạn pháo làm cho tan tác, đội trưởng dẫn vài người lên triền núi cao hơn để tập trung hoả lực phản kích. Đúng lúc này, cơn mưa núi ào ào trút xuống, sau đó cũng đột ngột như lúc đánh nhau, màn đêm buông xuống, chiến trường im hơi lặng tiếng.

Nước mưa khiến người nào người nấy đều ướt sũng, tôi sợ đến mức không thở nổi, mò mẫm trèo về phía Wata, khẽ lay gọi anh ta. Đội trưởng khom lưng chạy về phía chúng tôi, hỏi: “Tiểu thư Abu, cô không sao chứ?”

“Không sao, nhưng Wata…”

Đội trưởng sờ lên người Wata, nói: “Anh ta bị thương nhẹ thôi, tôi đi một lát sẽ quay lại ngay, cô ở yên đây nhé.” Nói rồi, anh ta lại khom người chạy đi.

Cả đoàn mấy chục người, ngoại trừ Wata, Hassan, đội trưởng và tôi, không còn ai sống sốt, trong đó Wata và Hassan đều bị thương, còn tôi là phụ nữ. Lát sau, đội trưởng chạy về nói Hassan muốn gặp tôi.

Tôi lập tức đứng dậy, theo anh ta bước qua các thi thể nằm la liệt, trèo lên trên, tiếng chân trượt trên bùn đất lạo xạo, trời vẫn đang mưa nhỏ.

Hassan được một tảng đá lớn che chắn, đang nhìn ra phía xa, cả người anh ta cũng ướt sũng bởi nước mưa, nét mặt thâm trầm khó tả. Thấy tôi, anh ta liền hỏi: “Em có bị thương không?”

https://thuviensach.vn

“Không, còn anh thì sao?”

“Vẫn ổn.” Anh ta nói, gương mặt hơi tái đi vì mất máu. “May mà trời mưa, nếu không tình hình sẽ còn tồi tệ hơn.”

“Tồi tệ hơn?”

“Vì trời mưa nên bọn chúng không dùng được pháo cối hay súng Maxim, nếu không chúng ta đã chẳng còn đứng ở đây.” Dừng lại một lúc để thở, anh ta nói tiếp: “Ngày mai, quân của Bynum sẽ lục soát vùng núi này, ta không thể đi xa được, em hãy nhân lúc trời mưa đêm tối để đi khỏi đây.”

Tôi ngây người chưa kịp hiểu ý anh ta.

“Nhờ cả Catha, bây giờ không ai có thể chạy nhanh bằng em. Mễ Lạp, hãy nhân lúc trời tối mà đi đi.”

“Anh bảo tôi đi ư? Bây giờ?”

“Lần này là sơ suất của ta, Chỉ mải ứng phó ở tiền tuyến, không ngờ hậu phương lại làm phản, Bynum chắc sẽ không cho ta đường sống.”

Tôi chưa thấy anh ta nản chí như thế này bao giờ, vội túm lấy cánh tay của anh ta, nói: “Đại trượng phu biết tiến biết lùi, tôi và đội trưởng sẽ dìu anh đi, chờ thời cơ phá vòng vây. Chỉ cần anh thoát được là có thể chiêu hồi quân phản loạn của Bynum.”

Anh ta lắc đầu: “Em có thể chạy nhanh nhưng sức bền còn kém, hơn nữa còn chưa biết vận dụng tốc độ của mình như thế nào. Bản thân mình còn chưa lo xong, em làm thế nào để bảo vệ ta được đây?”

“Vậy thì cứ tìm một cái hang trốn tạm đã, đợi bọn họ đi rồi, chúng ta sẽ ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

“Ta là người đứng đầu một bộ tộc, sao có thể trốn trong hang núi như loài giun dế được? Hơn nữa vết thương của ta…Ta vẫn nghĩ em vẫn chưa khoẻ lại, giữ em lại bên cạnh là tốt nhất, nhưng hiện giờ thân ta còn khó giữ.” Anh ta khẽ gạt tay tôi ra: “Em hãy đi đi.”

“Không!” Tôi dứt khoát từ chối.

“Em phải đi. Không cần thiết phải hi sinh vô ích!” Anh ta nói rất nhỏ nhưng giọng điệu vẫn vô cùng kiên quyết.

“Vấn đề không phải cần thiết hay không cần thiết mà là vẫn chưa tới bước đường cùng thì không thể từ bỏ!”

Hassan mở to mắt, nhìn tôi như thể dò xét: “Không bao giờ từ bỏ ư?”

“Phải, không bao giờ từ bỏ. Dù ngay sau đây có biến thành tro bụi cũng không được từ bỏ.”

“Cho dù ngay sau đây có biến thành tro bụi?” Anh ta nhắc lại, nheo mắt nhìn tôi như thể nhìn một người xa lạ.

“Lúc ở trong tù, khi chất độc phát tác, tôi đều tưởng mình sẽ không thể chịu đựng được nữa, nhưng anh thấy đấy, chẳng phải hiện giờ tôi vẫn đang sống đó thôi? Chính anh đã dạy tôi rằng vẫn còn sống là còn hi vọng. Chẳng phải hiện giờ tôi chạy rất nhanh sao? Chắc chắn tôi có thể giúp ích cho anh.”

Hassan mỉm cười, nói: “Mễ Lạp, ta khâm phục dũng khí của em nhưng vẫn không thể yên tâm được.”

Thực ra tôi cũng không tin lắm vào khả năng của mình, nhưng trước tình hình này, tôi không thể đánh mất hi vọng. Thế là tôi nói với anh ta: “Đại nhân đợi ở đây, tôi đi bàn bạc với đội trưởng xem bước tiếp theo nên làm thế nào.”

https://thuviensach.vn

Nói rồi, tôi mò mẫm đến chỗ dốc núi, nơi đội trưởng đang băng bó vết thương cho Wata. Wata bị trúng một viên đạn vào bụng, máu chảy khá nhiều, tôi không dám nhìn kĩ, chỉ nghe thấy anh ta không ngừng kêu la thảm thiết. Sau đó, anh ta lại nói: “Không được, cô ấy không được đi! Như vậy là đi vào chỗ chết!:

“Nhưng đó là cách duy nhất!” Đội trưởng tức giận gào lên: “Chỉ cô ấy mới có thể tránh khỏi họng súng của bọn chúng! Nếu cô ấy có thể quay trở về căn cứ thông báo cho các anh em Hắc Ưng là đại nhân vẫn còn sống, chúng ta có thể chuyển bại thành thắng!”

“Nhưng cô ấy là kẻ mù đường, chắc chắn sẽ bị lạc!”

Xem ra họ đang thảo luận việc cử tôi quay về xin cứu viện, nhưng ai là Hắc Ưng?

“Tôi sẽ đi!” Tôi chui ra khỏi chỗ nấp, cố nặn một nụ cười để Wata yên tâm. “Đoạn đường này tôi đã đi qua rất nhiều lần rồi, chỉ cần biết được phương hướng, chắc sẽ không lạc đường đâu.”

“Không được! Bynum nhất định đã tăng cường bảo vệ doanh trại, làm thế nào cô và trong đó được?” Wata lo lắng nói.

“Không cần vào doanh trại, cứ điểm của Hắc Ưng ở bên ngoài doanh trại.” Đội trưởng nói, “Tiểu thư Abu chỉ cần vào đến đó, tìm được người liên lạc, nói rõ tình hình, bọn họ lập tức sẽ cho người cứu viện và phản công.”

“Cái gì mà tới đó là được, họ có biết Abu là ai không? Liệu có tin những lời cô ấy nói không?” Wata chen ngang rồi lại ngồi thụp xuống, tâm trạng không chút lạc quan.

“Bọn họ biết.” Đội trưởng nhìn tôi, nói: “Tiểu thư Abu là bị hôn thê của đại nhân.”

https://thuviensach.vn

Phải, tôi là vị hôn thê của Hassan, cả doanh trại quân Muja, ngay cả đội Hắc Ưng thần bí đó cũng biết rõ mặt tôi. Tôi nói: “Được, tôi đồng ý đi.”

Mưa đã tạnh hẳn.

Đội trưởng thấy tôi đồng ý, liền mở tấm bản đồ tỉ mỉ nói cho tôi biết vị trí cứ điểm ở đâu. Cứ điểm là một quán trà ở bên đường quốc lộ phía ngoài doanh trại. Doanh trại càng phát triển, những quán trà như thế xuất hiện ngày càng nhiều, cách một bức tường trắng của xưởng đốn củi, xếp dọc hai bên đường quốc lộ lầy lội đầy bụi bặm, mỗi lần ra vào doanh trại, tôi đều đi qua đây nhưng chưa từng để ý, bây giờ mới loáng thoáng nhớ rằng quán trà này hình như nằm ở cuối đường quốc lộ, mở cửa suốt ngày đêm nhưng rất ít khác, thường nhìn thấy một người thanh niên mặc áo đen nằm ngủ ở trong đó. Tôi chưa từng nghĩ đây chính là cứ điểm liên lạc của Hắc Ưng,

“Người thanh niên đó chính là người liên lạc, cô chỉ cần tìm thấy anh ta là được, không cần biết tên của anh ta, phải đến đó trước khi trời sáng. Nhớ kĩ, trước khi trời sáng!” Đội trưởng dặn dò.

Tôi gật đầu.

Từ đầu tới cuối, Wata luôn nhìn tôi nhưng khi tôi quay lại thì anh ta lại lảng đi chỗ khác, tôi tưởng anh ta đang lo lắng, liền an ủi: “Tôi sẽ cẩn thận.” Anh ta khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn xa xăm.

“Cẩn thận!” Đội trưởng nói bằng một giọng trầm trầm.

Tôi quay người đi, vừa được mấy bước liền nghe thấy Wata gào lên: “Abu, dù gặp chuyện gì, hãy nhớ giữ được tính mạng là điều quan trọng nhất!”

Tôi gật đầu, đáp: “Ừ.”

https://thuviensach.vn

“Không, cô phải thề với Thánh Allah!” Anh ta tỏ thái độ kiên quyết vô cùng kì quái, một tay giữ chặt vết thương, một tay cố chống xuống đất, ngẩng đầu lên. Ngay cả khi ở trong nhà tù Peshawar, anh ta cũng không có vẻ hoảng loạn như lần này. Một cảm xúc kì lạ dâng lên trong lòng tôi, nhưng không để tôi kịp do dự, đội trưởng đã bước tới chắn trước mặt Wata, nói: “Tiểu thư Abu, xin hãy tranh thủ thời gian, chúng tôi đợi tin của cô.:

“Tôi xin thề với Thánh Allah, tôi sẽ sống.” Tôi nói với Wata.

Tôi không thể nhìn rõ vẻ mặt của Wata, đành quay người một mình đi vào chỗ sâu hút tối đen của dãy núi, bóng dáng tôi nhanh chóng bị màn đêm nuốt chửng. Nếu Lâm có ở đây, chắc sẽ nói: “Em đâu có đức tin, thề thốt làm gì chứ?” Không có tôn giáo tín ngưỡng không có nghĩa là không có đức tin. Tôn tin thiện ác cuối cùng sẽ có quả báo, tôi tin tất cả những bất công và đau khổi, hãm hại và nhục nhã mà tôi phải chịu đựng đều sẽ được trả với cái giá gấp trăm gấp ngàn lần.

Đất trời tôi đen như mực, lẽ ra tôi không thể nhìn thấy bất cứ thứu gì nhưng tôi lại nhìn thấy rất rõ, từng khe hở, từng giọt nước mưa đang chảy xuống…hội tụ thành dòng. Trong không khí có những cơn gió nhẹ, những giọt nước mưa theo đó dập dềnh, đồi núi gần gần xa xa nối tiếp trập trùng, nơi chân trời đen kịt in bóng những vách núi dựng đứng, sừng sững như những lưỡi dao, tất cả đều hiện lên rõ ràng như ban ngày trước mặt tôi, còn mỗi bước đi của tôi đều nhanh nhẹn tới mức khó tưởng, chỉ càn khẽ nhún chân một cái là có thể bật cao hơn cả mét. Tôi nhanh nhẹn như một con khỉ ở trên vách đá trơ trọi, đu người từ bên này sang bên kia.

“Cô ấy nhanh nhất, chỉ có cô ấy mới có thể tránh được đạn!” Lời của đội trưởng vẫn văng vẳng bên tai, khi một lần nữa nhẹ nhàng vượt qua một vách núi lớn dốc đứng trơ trọi, tôi đột ngột dừng lại, sau đó gục xuống vách núi oà khóc, nước mưa đập vào mặt, trong phút chốc hoà lẫn với nước mắt chảy vào miệng, vừa đắng vừa chát, còn vô cùng đau đớn.

https://thuviensach.vn

Không biết bao nhiêu lâu sau, khi những tiếng gào khóc trở thành những tiếng nức nở, sau đó lại thành những tiếng nghẹn ngào, tôi ngẩng đầu lên tiếp tục trèom có người nói có khóc lóc cũng vô ích, thực ra trả thù chẳng phải cũng như vậy sao?”

Nửa đêm về sau, quả nhiên như lời đội trưởng nói, trước mắt tôi xuất hiện một triền núi. Khi toi trèo lên đến đỉnh núi thì nhìn thấy ánh đèn của doanh trại thấp thoáng hiện lên qua khẽ núi giữa màn mưa.

Vì lo lắng Hassan sẽ ngăn cản, tôi không hề tới tạm biệt anh ta, cho tới trước khi trèo lên núi mới quay đầu lại một lần, không nhìn thấy gì cả, trời quá tối, chỉ mơ hồ cảm thấy Hassan đang nhỏm người lên chăm chú dõi theo tôi, mà cũng có thể là ảo giác.

Tờ mờ sáng, tôi đi bộ vượt qua con đường núi dài hơn ba mươi kilomet, cuối cùng vượt qua dãy núi đi tới con đường bên ngoài doanh trại, khi đặt chân xuống vùng đồng bằng, mưa càng lớn, xung quanh đều là những đỉnh núi, hẻm núi, đường núi ghập ghềnh khúc khuỷu, tất cả đều mờ đi trong màn mưa.

Đường núi kéo dài đến đồng bằng, trong cơn mưa lớn, tôi giật mình khi thấy mấy chiếc xe ô tô đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, ở phía xa có một trạm kiểm soát tạm thời, xem ra chiếc xe đang được kiểm tra theo thông lệ. Chỗ này cách quán trà không xa lắm, tôi thay đổi hướng đi, lặng lẽ vòng qua đội xe tới quán trà theo một đường khác.

Nước mưa khiến cho đất trời mịt mùng, chỉ có ánh đèn xe yếu ớt phản chiếu cảnh vật mờ ảo, chỗ nào cũng mơ hồ và ẩm ướt. Đêm hôm mưa gió thế này, lại có ba, bốn người co ro trong chiếc làn ở bên ngoài quán trà, hoặc ngồi dựa, trò chuyện, dưới đất đốt một đống lửa, trông họ có vẻ là lái xe. Trên các con đường dẫn tới doanh trại, chỉ trong một đêm đã tăng thêm vô số trạm gác, hằng ngày, qua năm giờ sáng, thanh chắn mới được mở ra

https://thuviensach.vn

cho xe đi, hiện giờ vẫn còn hơi sớm, các lái xe không có chỗ nào để đi, liền tập trung trong quán trà cạnh trạm gác không xa để tán gẫu.

Do dự giây lát, tôi lấy khăn trùm kín đầu, giẫm lên bùn nước đi tới, trên người là bộ quần áo nam giới mà trước khi vào trong núi Wata bảo tôi mặc. Nghe tiếng bước chân, mấy người đó đều quay đầu lại, trong đó có một người đàn ông trung niên gọi tôi: "Này anh bạn trẻ, anh cũng định vào doanh trại à? Cả người ướt hết rồi, lại đây uống cốc trà đã."

Doanh trại quân Muja cũng là trại tị nạn của Pakistan, những người ra vào chỗ này đều nghèo khổ như nhau, họ không chút nghi ngờ trước vẻ thất thểu, bệ rạc của tôi.

Tôi kéo kín vạt áo ướt sũng lại, hạ thấp giọng, cúi đầu hỏi: "Ông chủ đâu, tôi muốn một cốc trà?"

"Muốn uống trà thì tự rót đi." Người đàn ông trung niên vui vẻ chỉ vào ấm nước bên cạnh đống lửa. "Ông chủ mấy hôm rồi đều không thấy mặt", ông ta nhún vai, tiếp: "Nhưng anh có thể ở đây đợi anh ta quay lại."

Đội trưởng nói quán trà chính là cứ điểm, tôi tưởng tới đây là có thể tìm được người liên lạc ngay, nhưng hiện giờ ngoài mấy người lái xe này, cả quán trà bao gồm ngôi nhà phía sau đều đóng kín cổng, hoàn toàn yên tĩnh.

Người đàn ông trung niên nhiệt tình tìm cho tôi một chiếc cốc để uống trà, tôi đành cảm ơn rồi ngồi xuống bên đống lửa, cách mọi người rất xa. Thấy tôi cầm chiếc cốc mà không nói gì, mấy người đó bèn quay đi, vung vẩy tờ báo ở trong tay, tiếp tục chủ đề đang dang dở ban nãy, trong đó có một người nghẹn ngào nói: "Các anh hãy xem, ngay cả tờ Tin tức cũng nói đại nhân đã tử vong ngay tại chỗ trong vụ nổ xe tải đó, xe ra đại nhân thực sự…thực sự…"

Bàn tay đang cời đống lửa của tôi khựng lại, Tin tức là tờ báo có tầm ảnh hưởng rất lớn của chính phủ Pakistan và trên đó nói Hassan đã chết?

https://thuviensach.vn

“Nhưng báo buổi sáng nói vẫn chưa có kết luận chính thức.” Một người khác tiếp lời. “Phát ngôn viên của Liên minh Phương Bắc cũng nói đại nhân còn sống khi rời khỏi công viên Peda.”

“Lời Liên minh Phương Bắc nói mà anh cũng tin ư?” Người đàn ông lúc trước quát: “Họ còn nói đại nhân là người đứng sau vụ ám sát phu nhân Pei kìa. Nếu đại nhân là hung thủ thì sao có thể bị đánh úp như thế? Tôi thấy Liên minh Phương Bắc mới là hung thủ thực sự, hơn nữa…” Cơ thể người đàn ông khẽ run rẩy, ông ta nói tiếp: “Nếu đại nhân thực sự còn sống khi rời khỏi công viên Peda như lời của Liên minh Phương Bắc thì sao đại nhân Bynum phải đột nhiên tuyên bố giới nghiêm toàn bộ doanh trại?”

Người bị chất vấn lắc đầu, rõ ràng là không có vẻ tán đồng với lập luận kia nhưng thấy bạn mình tức giận như vậy thì cũng không phản đối nữa, bên cạnh lại có người nói chen vào: “Tôi cũng nghe nói đại nhân Bynum đã gửi thư cho Liên minh Phương Bắc, yêu cầu đối phương lập tức giao thi thể của đại nhân, nếu không thì…” Anh ta không nói hết câu.

Thì thể nào, mọi người có mặt ở đó đều biết rất rõ, chiến tranh luôn cần có một lí do, Liên minh Phương Bắc làm sao có được thi thể của Hassan? Lấy danh nghĩa trả thù để tuyên chiến là lí do chính nghĩa và có sức thuyết phục nhất, bất luận thắng hay thua, Bynum đều có thể thay thế vị trí của Hassan trong quân Muja.

“Tôi còn nghe nói vụ nổ lần này và ám sát phu nhân Pei đều là do cậu Hai, Ngô Thượng Lâm gây ra.”

Khi cái tên này đột nhiên lọt vào tai, bàn tay nãy giờ chậm rãi cời lửa của tôi bất giác run rẩy, một tia lửa bắn vào mu bàn tay đau nhói, tôi lập tức rụt tay lại, ngẩng đầu lên. May mà mấy người đó vẫn đang nói chuyện xôn xao, không có ai nhìn về phía tôi. Một người nói: ‘Sao có thể chứ? Chẳng phải anh ta vì một người phụ nữ mà đã rút lui khỏi Liên minh Phương Bắc rồi sao?”

https://thuviensach.vn

“Vậy anh có biết người phụ nữ đó chính là vị hôn thê của đại nhân Hardel không?” Người đàn ông trung niên cười khẩy hỏi lại, người kia kinh ngạc thốt lên: “Vị hôn thê?”

“Chính xác!” Câu trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Không thể nào, nếu như đã đính hôn với đại nhân, sao cô ta có thể làm một viên như thế chứ?

“Chuyện này sớm đã ầm ĩ cả doanh trại quân Muja rồi, anh hỏi bất kì người nào cũng sẽ biết, nhưng đại nhân lại bảo vệ người phụ nữ này, nghiêm cấm mội người bàn luận chuyện này.”

“Nếu đúng là vậy, người phụ nữ không biết liêm sỉ như thế lẽ ra phải bị ném đá cho đến chết! Nhưng sao đại nhân lại…”

“Đại nhân mặc dù anh minh tài giỏi nhưng anh hùng khó qua ải mĩ nhân.”

Hoá ra là vậy, mọi người bỗng chốc hiểu ra, lập tức ai nấy lòng đầy căm phẫn, bàn tán xôn xao nhưng đều có chung một ý là phải nghiêm khắc trừng trị người phụ nữ lẳng lơ dâm đãng không biết liêm sỉ là gì kia.

Tôi đã quên mất chỗ đau ở mu bàn tay từ lúc nào, chỉ cúi đầu giấu mặt mình giữa hai đầu gối, đi đường núi suốt một đêm cũng không cảm thấy mệt, chỉ là hiện giờ sau khi được sưởi ấm, quần áo trên người nửa khô nửa ướt, vào một buổi sáng nơi đất khách quê người, khi chủ đề bàn tàn dần chuyển sang thời niên thiếu của Lâm và Laila, tôi lại cảm thấy rất uể oải, chán chường. Đang bàn tàn rôm rả thì có người ở giữa màn mưa mù đột nhiên vẫy tay về phía này, gọi to: “Đi tôi, cho đi rồi.” Đám lái xe nghe thấy tiếng gọi, lập tức đặt cốc trà trong tay xuống, nhất loạt đứng dậy, lần lươt chạy về phía xe của mình.

https://thuviensach.vn

Trong giây lát, quán trà không còn một ai, đợi đến khi tiếng còi xe vang lên trong màn mưa, tôi đứng bật dậy bước nhanh tới một ngôi nhà ở phía sau quán trà, gõ cửa. Cánh cửa bất thình lình mở ra, bên trong không hề khoá, sau giây lát do dự, tôi lách người đi vào.

Phía sau cánh cửa là một cái lán, đồ đạc chất cao như núi, đen sì, tĩnh mịch. “Có ai ở đây không?” Tôi hỏi, lòng cảnh giác cao độ, nắm chặt con dao Skija trên tay, bước từng bước về phía căn phòng phía sai. Cánh cửa phòng khép hờ, chỉ buông một tấm rèm, tôi bước vào, đúng lúc này phía sau lưng có người hắng giọng.

Tiếng hắng giọng này, trong đêm tối tĩnh mịch nghe vô cùng kì quái, tôi đột nhiên nổi hết da gà, đang định bỏ chạy thì lại ngửi thấy một mùi khó độc nồng nặc làm mất cay sè. Khói mù lan tới rất nhanh, xung quanh là những tiếng thở hổn hển, tôi vội vã bịt mũi, đứng dựa vào tường.

Có người kinh ngạc thốt lên: “Sao cô ta lại không hề hấn gì cả?”

“Người cỏ không dễ bị khí độc tấn công.” Người này vẫn chưa nói xong, tôi đã nghe thấy xung quanh có tiếng chuyển động, bọn họ đang bao vậy tôi, tôi quay người chạy, vừa tới nơi chất đầy đồ đạc trong lán đã nhìn thấy trong đêm tối có những bóng người đang di chuyển, không chỉ có vậy, trên bốn bức tường xung quanh cũng toàn người là người. Những người này dệt thành một chiếc lưới, giam chặt tôi ở trong phòng.

Trong lúc cấp bách, tôi đưa tay túm lấy một người ở gần nhất, người đó còn chưa kịp kêu lên thì đã bị tôi kéo tới phía trước mình là lá chắn. Tình hình đã rõ, cứ điểm liên lạc sớm đã bị thất thủ, đối phương đã giăng bẫy chờ tôi nhảy vào.

Hơi thở của quân địch gần như vang lên ngay sát bên tai, văng vẳng trong đầu, tiếp theo đây chúng sẽ lao tới, ép tôi thành cái nhân bánh. Vậy thì chỉ còn cách cá chết lưới rách thôi, vào lúc tôi định liều chết phá vòng

https://thuviensach.vn

vây, trong bóng tối đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc: “Bật đèn lên!”

Tim tôi giật thót lên: “Đại nhân Bynum?”

“Tách” một tiếng, đèn trong phòng sáng lên, ánh sáng chói mắt khiến quang cảnh rõ như ban ngày, trước mặt tôi là một người đứng chắp tay sau lưng, chính là Bynum. Còn bên cạnh hắn ta đều là những hộ vệ đang sẵn sàng chiến đấu, hoặc đứng chặn cửa, hoặc cầm súng chĩa thẳng vào tôi, người ở gần nhất chỉ cách tôi có một sải tay.

Bynum xua tay nói: “Tiểu thư Abu, hãy buông dao xuống, tôi có lời muốn nói.”

Đương nhiên tôi không buông con dao xuống, ngược lại còn nắm chặt hơn.

Bynum cũng không hề bận tâm, chỉ liếc nhìn sang bên cạnh. Tôi không hiểu gì cả, cũng nhìn theo ánh mắt hắn ta, thấy một người đàn ông áo đen đang bị trói giật cánh khuỷu, chắc đây chính là ông chủ của quán trà. Tôi lập tức đẩy tên lính ở trong tay mình về phía Bynum, định nhân lúc hỗn loạn sẽ chớp thời cơ chạy trốn, nhưng mấy chục cặp mắt trong lán, chẳng có cặp mắt nào là không nhìn chằm chằm như muốn thiêu đốt, tôi vừa cử động lập tức có mười mấy người đồng thanh kêu lên: “Trốn đi đâu?”, “Này, đứng lại!” Bọn họ hoặc túm, hoặc chặn tôi lại, tôi vừa mới đi được nửa bước thì đã bị bắt.

Thấy tôi một lần nữa bị khống chế, Bynum lắc đầu, nói: “Tiểu thư Abu, anh trai ta vẫn luôn nói cô thông minh hơn người, tôi thấy chưa hẳn đã vậy. Sao cô chẳng bao giờ chịu nhìn cho kĩ chứ?”

Tôi nhíu mày, không hiểu hắn ta muốn nói gì.

https://thuviensach.vn

Bynum chỉ vào ông chủ quán trà: “Tiểu thư Abu chắc hẳn nhận ra người này chính là liên lạc Hắc Ưng mà anh trai tôi bảo cô tới tìm chứ?”

Lông mày tôi nhíu lại chặt hơn, tôi biết người này là liên lạc của Hắc Ưng, hắn ta cũng biết, nhưng nếu đã biết thì sao còn phải nhắc lại một chuyện đã rõ như ban ngày làm gì nữa? Lại còn bảo tôi hãy nhìn kĩ, lẽ nào có thứ gì đó quan trọng trên người ông chủ quán trà mà tôi đã bỏ qua ư?

Sau khi nhận thức được điều này, tôi liếc nhìn ông chủ quán trà một lần nữa, anh ta mang vẻ mặt chán nản, bộ Shalwar kameez và khăn quấn đầu đều màu đen, ống tay áo xắn lên một nửa. Mặc nguyên một cây đen cũng là cách ăn mặc phổ biến, có gì đâu mà kì lạ?...Đợi đã, tất cả đều là màu đen?

Người Pakistan thích những màu sáng, ngay cả ở vùng núi, người dân cũng đa phần mặc màu nhạt, phụ kiện của người đàn ông đa phần có màu vàng nhạt, cà phê, lam nhạt hoặc trắng, hiếm khi mặc màu đen chứ đừng nói là tất cả đều đen. Giọng tôi hơi run rẩy, nói: “Kéo ống tay áo lên.”

Được sự đồng ý của Bynum, ống tay áo của chủ quán trà được kéo lên, cả cánh tay lồ lộ dưới ánh đèn. “Mu bàn tay”, tôi lại nói.

Cánh tay của ông chủ quán trà được lật xuống, cũng không có điều gì kì quái, ngoài trừ ở gần cổ tay có xăm hình một con chim ưng màu đen.

Người phụ nữ ở ngôi làng vô danh từng nói với tôi rằng bọn sát nhân mặc Shalwar kameez màu đen, không phải là quân phục của Liên minh Phương Bắc, đầu quấn khăn, trên mu bàn tay có xăm hình con chim ưng màu đen, cách ăn mặc giống với đội quân du kích hoặc thổ phỉ.

Trước khi chiếc xe tải mà mẹ tôi lái đâm vào bục diễn thuyết, tôi đã liếc thấy những người ăn mặc tương tự đang đi qua đi lại bên cạnh chiếc xe tải đó.

https://thuviensach.vn

“Hắc Ưng là biểu tượng của gia tộc Hardel, tên gốc là Hana, nghĩa là đội tự vệ, do tổ tiên của tôi sáng lập ra.” Bynum vẫn chằm chằm nhìn vào mắt tôi, lúc này mới nói. “Tổ chức này thành lập với mục đích làm trung gian liên lạc giữa Peshawar, Taxila, Swat, Charsadda với bảy bộ tộc lớn ở vùng thượng lưu sống Kabul. Sau này khi cuộc Thánh chiến mở rộng, nó trở thành tổ chức chuyên thu thập tin tức tình báo và thực hiện các hoạt động chính trị đặc biệt, thủ lĩnh của Hăc Ưng chỉ chịu trách nhiệm trước tộc trưởng của gia tộc Hardel, tên của thủ lĩnh cũng chỉ có tộc trưởng biết mà thôi.”

“Vậy thì sao? Đại nhân Bynum rốt cuộc muốn nói điều gì?” Tôi hỏi.

Bynum nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên, ngạc nhiên vì tôi hình như không hề kinh ngạc gì cả, thực ra chỉ là do hắn ta không nhận ra mà thôi chứ đầu óc tôi đang choáng váng còn trong lòng thì lạnh buốt. “Nửa năm trước, Hắc Ưng đã thực hiện một mệnh lệnh đặc biệt, bọn họ đã lập riêng một tổ với nhiệm vụ tới Trung Quốc, bắt cóc mẹ của một nhân vật quan trọng nào đó tới Pakistan, đồng thời dẫn dụ để nhân vật quan trọng đó tưởng rằng việc này do phía đối địch làm, từ đó sẽ trung thành tuyệt đối với Hassan.”

Nửa năm trước? Vậy cũng tức là khoảng thời gian tôi được Hassan cứu ra khỏi nhà tù Peshawar.

Tôi nhìn chằm chằm hắn ta, Bynum cũng nhìn lại tôi bằng ánh mắt y như vậy. “Làm sao ông biết được tất cả những điều này?” Móng tay tôi cắm sâu vào lòng bàn tay nhưng không hề cảm thấy đau, Bynum đang định trả lời thì bị tôi ngăn lại: “Không cần nói nữa, bất kể ông nói gì, tôi đều sẽ không tin đâu!”

“Nếu cô thực sự không tin thì đã không yêu cầu kéo ống tay áo của người này lên để kiểm tra.”

https://thuviensach.vn

“Ông hoàn toàn có thể bắt bất kì người nào xăm hình ấy, sau đó nói họ là người liên lạc của Hắc Ưng.”

Bynum bình tĩnh nói: “Đúng, tôi có thể. Cũng giống như lúc này tôi cũng hoàn toàn có thể giết chết cô, chứ không phải đứng đây nói chuyện với cô, giải thích tất cả những điều này.” Nói tới đây hắn ta thoáng dừng lại, sau đó nói tiếp: “Thực ra trong lòng cô cũng đã hoài nghi từ lâu, chẳng phải vậy sao, tiểu thư Abu?”

Trái tim tôi cứ như bị nhét vào tủ đá, chịu sự tra tấn của những mảnh băng sắc nhọn và cảm giác lạnh buốt khó hiểu. Hassa, tôi chưa bao giờ nghi ngờ anh ta, ít nhất bề ngoài là như vậy, ngay cả khi cảm thấy anh ta khó hiểu tới mức lạnh lùng, tôi vẫn luôn bị lí trí thuyết phục. Tôi sao có thể nghi ngờ anh ta, một người đàn ông cứu tôi ra khỏi địa ngục, bảo vệ che chở cho tôi? Chỉ nghĩ thôi tôi cũng cảm thấy đây là một sự phản bội!

“Nhưng tôi không phải là nhân vật quan trọng gì cả, anh ta hoàn toàn không cần thiết bắt cóc mẹ tôi.”

“Cô quá xem nhẹ bản thân rồi. Ban đầu có thể chỉ là để trả mối thù năm đó bị cướp vợ nhưng sau đó, anh ta phát hiện ra có thể dùng cô để khống chế cậu Hai và quấy nhiễu Liên minh Phương Bắc.” Bynum trả lời chậm rãi và rõ ràng, “Huống hồ cô còn là người cỏ duy nhất còn sống, mỗi giọt máu của cô đều vô giá, tiểu thư Abu ạ.”

“Nhưng anh ta đã hứa thả tôi đi, không hề ép bức tôi ở lại.”

“Anh ta không cần thiết phải bắt ép, anh ta có cách để cô phải ở lại.” Bynum nhìn tôi chằm chằm. “Tiểu thư Abu, anh ta là Hardel, mười một tuổi anh ta đã ra chiến trường, anh ta sinh ra là dành cho chiến tranh, anh ta là một trong những thủ lĩnh xuất sắc nhất trong vòng một trăm năm trở lại đây của Pashtun, âm mưu và quyền lực sinh ra cùng anh ta. Hơn nữa thực tế

https://thuviensach.vn

chứng minh cô không hề bỏ đi, cô thậm chí còn vì anh ta mà quay lại đây gọi cứu viện nữa.”

Máu trong người tôi dường như đã hoá thành băng đá, trong buổi bình minh tháng Bảy ấm áp nhất của thung lũng Swat, thực ra nhìn kĩ thì Bynum và Hassan rất giống nhau, đều là những người đàn ông khí phách hiên ngang, chỉ có điều thường ngày khí phách của Bynum đã bị Hassan nhấn chìm.

“Nhưng khi chiếc xe tải lao vào bục diễn thuyết, bản thân anh ta cũng bị thương.”

“Nếu đúng là do tôi hoặc Liên minh Phương Bắc ra tay, anh ta không thể nào chỉ bị thương được.”

“Ý của ông là anh ta tự biên tự diễn toàn bộ màn kịch này?” Tôi không muốn tin nhưng lại không thể không tin.

Bynum nói một cách thản nhiên: “Xây xát ngoài da một chút, đổi lại có thể cứu vãn tình thế, thoát khỏi tình trạng bế tắc, cũng đáng đấy chứ.”

Không biết nói gì nữa, cả người tôi đều như rơi xuống hố băng, đó là một cảm giác lạnh giá chưa từng thấy, không giống như lúc ở trong tù, không giống như lòng thù hận đối với Laila, đối với Sumy, đó là cảm giác lạnh giá khi gắng hết sức để chống đỡ, để không muốn tin nhưng vẫn phải tin, cảm giác lạnh giá từ từ ngấm vào xương tuỷ, khi người mà bạn tin tưởng nhất quay lại đâm bạn một nhát dao.

“Tại sao ông lại nói cho tôi biết những điều này?” Tôi cắn răng hỏi, giọng nói đã lạc đi mấy phần. “Người của ông chẳng phải đã bao vây trên núi rồi sao, chỉ cần trời sáng, ông có thể đạt được điều mình mong muốn.”

“Đạt được điều mình mong muốn ư?” Bynum nhìn tôi một cách khó hiểu. “Tiểu thư Abu, lẽ nào cô không biết dãy núi đó là căn cứ huấn luyện

https://thuviensach.vn

Hắc Ưng của Muja? Cơ sở chính của Hắc Ưng được xây dựng ở một hang động nào đó ở trong núi, Hassan nắm rõ từng con đường, từng hang động của vùng đất này như lòng bàn tay.”

“Vậy tại sao anh ta còn bảo tôi đi gọi cứu viện?” Tôi ngạc nhiên.

Bynum không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào tôi. Các hộ vệ không biết từ khi nào đã rút lui ra ngoài, hiện giờ trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi.

“Là muốn giam giữ tôi sao?” Tôi hỏi.

“Với du luận, cô là vị hôn thê của anh ta. Với bản thân anh ta, cô là một trong những tài sản đáng giá nhất. Về tình về lí, anh ta đều không thể để cô xuất hiện ở nơi tiền tuyến được.”

Trái tim đã hoá đá của tôi dường như lại phải hứng chịu những mũi tên độc vun vút bay tới. Tôi nhớ đến giây phút đầu tiên khi gặp Hassan ở khu chợ Changga, ánh mắt anh ta chăm chú, lạnh lùng như chim ưng săn mồi, vậy ra lúc đó anh ta đã xác định được mục tiêu để trả mối thù, mối nhục bị cướp vợ.

“Ông muốn tôi làm gì?” Tôi hỏi Bynum.

“Dẫn đường!” Bynum trả lời ngắn gọn. “Cô quay về dãy núi đó tìm anh ta, anh ta sẽ không để cô rơi vào tay tôi, nhất định sẽ ra gặp tôi.”

“Không!”

Bynum nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại ông ta bằng ánh mắt kiên định như vậy. Tôi sẽ quay về tìm Hassan nhưng không dẫn theo Bynum, tôi sẽ không để cho bất cứ người nào lợi dụng mình nữa.

https://thuviensach.vn

“Cô bắt buộc phải hợp tác với tôi, tiểu thư Abu, hay tôi nên gọi cô là Ngải tiểu thư? Cô tưởng mọi việc đã kết thúc rồi ư? Chưa đâu. Tất cả những gì cô đã trải qua mới chỉ là sự khởi đầu, anh ta sẽ trừ khử cô, đương nhiên, nhưng mục tiêu chính của anh ta không phải cô mà là Liên minh Phương Bắc, là con đường vận chuyển vũ khí từ Âu sang Á mà Ngô Thượng Lâm đang nắm giữ, là Pashtunistan.”

Pashtunistan, hồng đồ đại nghiệp trong lòng Hassan, vì cái này mà anh ta sẵn sàng hi sinh tất cả. “Ông chẳng phải cũng vậy sao?” Tôi nói.

Bynum nhìn tôi, một lúc sau lại nói: “Tôi tưởng cô là người hiểu rõ nhất tại sao lần này tôi lại dấy binh chứ. Nếu tôi nắm quyền, tôi đảm bảo có thể chung sống hoà bình với Liên minh Phương Bắc.”

Tôi cười khẩy, mặt Bynum biến sắc. “Ít nhất trong một thời gian ngắn, tôi sẽ không động vào cậu Hai của cô.”

“Ông cho rằng tôi sẽ tin ông sao?”

“Cô không còn sự lựa chọn nào khác, Ngải tiểu thư.”

Hắn ta nói đúng, tôi đã không còn sự lựa chọn nào khác. “Bây giờ làm thế nào?”

“Trước khi anh ta cử cô tới đây, nhất định có đưa cho cô phương án ứng cứu khẩn cấp, đề phòng cô không tìm được người liên lạc của Hắc Ưng.”

“Anh ta đưa cho tôi một số điện thoại.” Tôi nói, bây giờ mới nghĩ, giữa nơi đồng không mông quạnh, đội trưởng lại không hề mang theo bất kì thiết bị liên lạc nào, sao anh ta lại đưa số điện thoại cho tôi? Số điện thoại này là gọi cho ai, làm sao chắc chăn đối phương nhất định sẽ nghe điện?

“Rất tốt.” Đôi mắt nhỏ dài màu nâu của Bynum sáng rực lên, khiến tôi vô thức muốn lảng tránh, anh em họ ngay đến cặp mắt cũng giống nhau.

https://thuviensach.vn

“Tôi lập tức sắp xếp để cô đi gọi điện thoại, cô cứ nói cứ điểm đã bị thất thủ, hỏi xem bước tiếp theo phải làm gì. Phải rồi, Ngải tiểu thư, Isa vẫn khoẻ chứ?”

“Isa? Isa chẳng phải vẫn ở trong doanh trại sao?”

Bynum vốn định đi ra ngoài, nghe thấy lời này liền dừng lại, sắc mặt tái mét. “Không, cậu ta không có trong doanh trại, đội trưởng nói cậu ta cùng cô đi tới công viên Peda để làm hộ vệ tăng cường.”

“Chính miệng đội trưởng nói với ông Isa sẽ cùng tôi đi tới công viên Peda ư?”

“Phải…Còn có cả Ceda nữa.” Mặt hắn ta co rúm lại.

Khi cơn chấn động của quả đạn lửa đầu tiên đánh thẳng vào quán trà, khi tôi và Bynum cùng lúc bị khí bom đột ngột hất ngã xuống đất, cảm giác đầu tiên xuất hiện trong tim tôi không phải là sự đau buồn, cũng không phải là kinh ngạc, tôi chỉ nghĩ: “Bynum, có thể ông đã đúng, tôi đúng là một trong những tài sản đáng giá nhất của Hassan, nhưng đối với một chính khách mà nói, ngoài đất đai nhà cửa, tất cả những thứ khác đều có thể từ bỏ, chỉ cần được đền đáp hậu hĩnh.”

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Vua Của Gió

Type: thaothanh8426

“Ta ra lệnh cho các vì sao, ta cập bến bình minh, ta tự đăng cơ làm vua của gió”

-Adonis -(1)

1. Adonis là một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp

Người ta nói với tôi rằng Bynum đã chết, hộ vệ của ông ta cũng đều chết cả, Hassan đã nắm lại binh quyền, còn tôi vẫn sống.

Tôi không nhìn thấy thi thể của Bynum, từ đó về sau, những chuyện liên quan đến buổi tối hôm đó không được ai nhắc đến nữa.

Nghe nói trong tình huống thế cân treo sợi tóc, tôi đã thoát khỏi sự tấn công của đạn lửa, đội cận vệ của Bynum bị đám Hắc Ưng giết chết một cách dễ dàng. Khói lửa làm mờ hai mắt của tôi, tôi chỉ có thể nghe thấy đâu đâu cũng là tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ, tiếng kêu thét khiến ruột gan tôi nhộn nhạo, khiến tôi căm ghét, nhưng kì lạ là tôi không hề sợ hãi.

Bynum ngã ngay xuống đất khi làn lửa đạn đầu tiên bay đến, tôi muốn cứu ông ta nhưng bom đạn như mưa, những tiếng nổ của sung AK 47 vang vọng khắp nơi, chắc hẳn là một cuộc đọ súng dữ dội. Thân hình Bynum nằm sấp trên mặt đất bất động, quần áo bén lửa, cháy rực trên người, phát ra những tiếng lách tách.

https://thuviensach.vn

Đạn bom khiến bụi đất bị cuốn tung, ngột ngạt, nóng hầm hập, không chỉ che mất tầm nhìn của tôi mà còn khiến tôi không thể thở nổi, sau đó là một thanh gỗ đột nhiên rơi xuống, chặn đứng khả năng cứu ông ta, sau vài giây do dự, tôi quay đầu chạy ra khỏi căn nhà, lao ra đường phố hỗn loạn nóng như thiêu như đốt.

Ngoài đường toàn người là người, tất cả đều hốt hoảng lo tìm chỗ trốn. Có hộ vệ của Bynum, có binh sĩ trong các trạm gác, có cả người dân thường, đàn ông, đàn bà, người già và trẻ con, ai nấy đều kêu la thảm thiết, không biết phải làm gì. Tôi hòa vào đám đông chạy trên đường, vượt qua những trạm gác đã đổ sập, chạy qua những căn nhà đang bốc cháy, có một người phụ nữ ôm một đứa trẻ từ bên trong lao ra, tôi nghe thấy chị ta vừa chạy ngược lại với mình vừa kêu: “Mẹ sẽ đưa con tới bệnh viện, con ơi, đừng sợ! Đừng sợ!”

Hướng ngược lại là nơi tập trung nhiều bom đạn hơn, cũng là nơi Hắc Ưng đang tàn sát. Tôi thét gọi chị ta: “Không phải ở đó! Chị chạy nhầm hướng rồi!” nhưng người phụ nữ dường như không nghe thấy gì cả. Có máu men theo quần áo của chị ta chảy xuống, thấm xuống mặt đất sau lưng chị ta, vào lúc tôi đang do dự có nên chạy đến kéo chị ta lại hay không thì chị ta trúng đạn ngã xuống đất, đứa bé trong lòng chị ta sợ hãi gào khóc. Đó là một bé gái mới khoảng bốn, năm tuổi, trong lúc nguy cấp được mẹ bế chạy thoát thân, trên người chỉ mặc độc một chiếc quần lót. Cô bé ra sức lay người mẹ đột ngột bị bắn chết của mình, trong đôi mắt to tròn là sự sợ hãi, ngoài kêu thét ra, hoàn toàn không biết làm gì khác.

“Việc này không liên quan đến mày! Cuộc chiến nào mà chẳng có thương vong !” Tôi tự nhủ, nhưng… vào thời khắc lại có một viên đạn nữa bay tới, tôi lao như bay về phía đứa bé, ôm nó vào lòng, có thứ gì đó sắc nhọn đâm trúng hai chân tôi, cảnh tượng cuối cùng tôi có thể nhớ được chính là bản thân ngã xuống đất, và tiếp tục xuyên qua lòng đất, rơi xuống vực sâu tối đen như mực.

https://thuviensach.vn

Nghe nói tôi đã được người của Hắc Ưng lôi ra từ trong đống đổ nát và đưa về căn cứ của họ, một hang động nào đó trong núi. Hang động này hiện giờ chính là trung tâm chỉ huy tạm thời của Hassan, cũng chính là nơi giam lỏng tôi, thực ra ngay cả khi không bị giam lỏng, tôi cũng chẳng thể trốn thoát được, vì hai chân đã bị thương.

Có vô số mảnh đạn găm vào chân tôi, trong đó có mấy mảnh găm vào tận xương ống, bác sĩ nói nếu không phải Wata cầm súng dí vào đầu ông ta, ông ta chắc chắc sẽ cưa chân tôi đi, trong vùng núi với điều kiện y tế sơ sài này, làm như vậy mới là cách bảo toàn tính mạng tốt nhất.

“Tôi cũng phải bảo đại nhân cử một người như vậy tới bảo vệ tôi.” Sau khi tôi tỉnh lại, bác sĩ nhìn tôi với vẻ ngưỡng mộ, nói. “Một người Afghanistan dí súng vào đầu bác sĩ, đây quả là một liệu pháp điều trị vô cùng hiệu quả.”

Tôi không tiếp lời, chỉ gắng gượng ngồi dậy trên chiếc giường gấp, định bước xuống giường nhưng vừa cử động, hai chân đã đau đớn vô cùng.

“Này, cô không được cử động.” Bác sĩ hốt hoảng nói. “Mới có một tuần, ít nhất phải ba tháng cô mới có thể đi lại được.”

“Một tuần?” Tôi cứ tưởng mới có một đêm, hóa ra đã một tuần trôi qua. “Nhưng tôi không đợi lâu như vậy được! Tôi phải ngồi dậy.”

“Ngồi dậy làm gì? Cô hiện giờ chẳng thể làm được gì cả, tiểu thư Abu ạ!”

Tôi đã thành một kẻ tàn phế rồi sao? Nhưng tôi phải biết Lâm thế nào, đang ở đâu? Đã một tuần rồi, không biết chiến sự bên ngoài diễn biến ra sao. Bynum đã chết, Hassan nhất định đã thu hồi quyền thống lĩnh quân Muja, nhưng anh ta lại không hề quay về doanh trại, vậy chắc hẳn là chiến sự với Liên minh Phương Bắc đang lúc dầu sôi lửa bỏng.

https://thuviensach.vn

Tôi gạt tay của bác sĩ ra, thở dốc, khom người định ngồi dậy, nhưng bất luận tôi cố gắng thế nào, đôi chân vẫn không có chút cảm giác.

“Nếu em còn cử động lung tung thì sẽ phải ngồi trên xe lăn suốt đời đấy.” Giọng nói trầm thấp của Hassan vang lên ngoài cửa, ngay sau đó, anh ta vén rèm đi vào, chắc đang là chiều tối vì khi anh ta bước vào, ánh tà dương chói lóa lập tức tràn vào trong phòng, rọi lên những vách đá nhẵn bóng, phát ra thứ ánh sáng ấm áp như kim loại.

Hassan đi tới trước giường thì dừng bước, hơi cúi người xuống, ánh mắt dừng lại trên cẳng chân bị thương của tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cổ của anh ta, chỗ đó hoàn toàn nhẵn thin, cái gọi là vết thương đương nhiên sớm đã biến mất. “Thông thường mục tiêu của tên lửa đều rất chính xác, ta rất tiếc.” Anh ta nói. “May mà các mảnh đạn đều đã được lấy ra, bác sĩ nói em sẽ bình phục trở lại.”\

“Đứa trẻ đó đâu rồi?” Tôi hỏi một câu không đầu không cuối.

Chắc là không nghĩ tôi vừa mở miệng đã hỏi vấn đề này, Hassan có vẻ bối rối, nhưng anh ta nhanh chóng trấn tĩnh lại, hạ giọng đáp: “Khi tìm được em không phát hiện có đứa trẻ nào cả.”

Vậy là nó đã lành ít dữ nhiều sao?

“Chết bao nhiêu người?”

“Xin lỗi, ta không biết con số cụ thể.”

Tôi nhìn anh ta chằm chằm, vẻ mặt anh ta rất nghiêm nghị, xem ra thực sự không biết con số cụ thể, một cuộc chiến khiến chết vài người dân là điều quá đỗi bình thường. Không khí trong phòng đột nhiên rơi vào im lặng, tôi nhìn trân trân người đàn ông trước mặt mình, nhớ lại rất lâu trước kia anh ta nói với tôi về chiến tranh, hai bên giao chiến, máu đỏ chảy xuống và cái cảm giác khi những người vô tội chết trên tay mình. Tôi chợt nghĩ

https://thuviensach.vn

nếu tôi không tới quán trà, không đi tìm Hắc Ưng cho anh ta thì đứa trẻ đó hiện giờ chắc vẫn đang cười tươi rói trong lòng mẹ. Nhưng người phụ nữ đó đã chết rồi, tất cả đều chết rồi! Vì tôi, dù chỉ là nguyên nhân gián tiếp nhưng tôi cũng khó thoát khỏi sự trừng phạt!

"Làm sao mọi người biết tôi đang ở đâu?"

"Đội trưởng đã gắn một thiết bị định vị lên người em." Giọng anh ta chậm rãi và bình tĩnh.

"Cho nên anh đã đưa tôi đến chỗ chết?"

"Khi bắn đã đặt mục tiêu lệch mười độ, căn cứ vào tốc độ của em, em có đủ thời gian để thoát thân, nhưng…" Anh ta nhìn chân của tôi, khẽ thở dài.

Một người phải thế nào mới có thể bình thản đến vậy sau khi vừa giết chết em trai của mình và đứng đối diện với người phụ nữ bị anh ta hại đến mức tàn phế?

"Bác sĩ nói ít nhất cần ba tháng, nhưng khả năng bình phục của người cỏ rất mạnh mẽ cho nên hơn một tháng nữa là em có thể đừng được. Lúc đó chắc ta đã chiếm được Peshawar, chúng ta có thể cử hành hôn lễ trong vườn hoa hồng của phu nhân Pei."

Tôi nhìn anh ta mà không dám tin, kết hôn ư? Lúc này mà nói chuyện kết hôn với tôi? Cứ cho là anh ta nắm chắc phần thắng trong chiến dịch này, cứ cho là hiện giờ hai chân của tôi bị thương, đi lại khó khăn, nhưng sớm muộn sẽ có ngày khỏi hẳn, khi đó, với tốc độ của người cỏ, ai có thể ngăn cản được tôi? Hơn nữa cứ cho là tôi không bỏ đi, anh ta lẽ nào không lo lắng tôi sẽ trả thù cho mẹ?

"Một khi đã dám lấy em, đương nhiên ta có thể đảm bảo an toàn cho bản thân mình. Yên tâm đi." Hassan như thể hiểu rõ tôi đang nghĩ gì, lạnh lung nói.

https://thuviensach.vn

Câu nói này đã điểm trúng tử huyệt của tôi, tôi buột miệng thốt ra một câu: “Kết hôn ư? Đại nhân nên hiểu rằng tôi sớm đã là gái có chồng.”

“Em đúng là đã có chồng.” Hassan gật đầu đồng tình, giọng bình thản như thể đang nói về chuyện của người khác. “Em sớm đã là vợ của ta.”.

Tôi kinh ngạc, anh ta đang nói gì vậy?

“Năm đó trong nhà tổ, em đã kí một bản thỏa thuận kết hôn, kể từ lúc đó em đã là vợ của ta, đám cưới của em và Lâm không có hiệu lực.”

Hình như… chính xác là như vậy. Trái tim tôi đau nhói như bị một mũi tên đâm trúng, nếu Lâm biết tôi đã kết hôn thì sẽ sao đây?

“Cho dù tôi đã kí thỏa thuận kết hôn nhưng đó là do bị ép buộc, không có hiệu lực!” Tôi nghiến răng nói.

Hassan hạ giọng: “Ta bảo nó có hiệu lực thì sẽ có hiệu lực.”

Tôi có thể nghe thấy hơi thở hỗn loạn của mình, mỗi lần hít thở, mũi tên lại đâm sâu vào tim thêm một chút, tôi trừng mắt nhìn anh ta, sau đó nói: “Được, anh bảo nó có hiệu lực thì sẽ có hiệu lực, anh là đại nhân Hardel cơ mà.” Tôi ngả đầu ra phía sau, nhìn lên trần hang động, nhếch miệng cười, lạnh lung nói: “Dù sao trong lòng tôi vẫn chỉ có một mình anh ấy.”

Nói ra lời này, tôi biết là sẽ chọc giận anh ta, đúng là tôi muốn chọc giận anh ta, vì hiện giờ đó là việc duy nhất mà tôi có thể làm. Sau đó anh ta sẽ ném tôi ra ngoài đường hoặc giam tôi vào nhà lao, thế nào cũng được, chỉ cần đừng để tôi nhìn thấy anh ta nữa!

Nhưng tôi đã nhầm, Hassan vẫn bình thản như cũ, chỉ có trong đôi mắt màu hổ phách là dâng lên màu hận thù u tối, anh ta chằm chằm nhìn tôi như vậy, nếu mỗi chút hận thù là một mũi tên, vậy thì hiện giờ tôi chắc chắn đã bị đâm thủng tim mà chết rồi.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên tôi hiểu ra, sự thản nhiên, bình tĩnh của anh ta từ trước đến nay chẳng qua là để che giấu, anh ta chưa từng quên sự phản bội trước kia, chỉ là vì thời cơ chưa tới mà thôi. Anh ta hận tất cả chúng tôi, từng người một.

Anh ta bắt đầu cởi cúc áo ngoài, nét mặt vẫn thản nhiên như cũ, lạnh lung nói: “Mễ Lạp, em lấy đâu ra tự tin mà cho rằng ta không dám làm gì em ?”

Tôi đáp: “Đương nhiên là anh dám, anh là Hardel, là vua ở đây cơ mà. Tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện, đều nằm trong sự kiểm soát của anh, anh đi bước nào chắc bước đó, suy trước tính sau, nhưng thưa đại nhân, tôi thật không hiểu được tại sao anh lại bắt tay với Sumy để hãm hại tôi? Chẳng phải bà ta cũng hận anh đến tận xương tủy sao?”

“Ta không hề bắt tay với bà ta.” Hassan đặt chiếc khăn quấn đầu lên trên bàn, lấy nước ấm đã được chuẩn bị sẵn để rửa mặt. “Ta không phải là người hãm hại em vào tù nhưng ta gần như ngay lập tức biết được em bị Sumy bắt vào nhà tù Peshawar, chỉ là ta không cứu em ra ngay thôi.”

Im lặng, một lúc sau tôi mới nói: “Anh muốn tôi phải cảm kích anh… nên đã để tôi lại trong đó có phải không?”

“Không phải, Mễ Lạp, nguyên nhân đơn giản chỉ là chưa đến lúc. Ta muốn qua mặt Sumy để đưa em ra ngoài, bắt buộc phải thông qua Darla, mà cái giá Darla đưa ra lúc đó, ta cảm thấy không đáng, đành phải chờ thời cơ để hành động.”

“Cái giá mà Darla đưa ra cao hơn giá trị của tôi đối với anh, cho nên anh đã để tôi tiếp tục ở lại trong tù?” Khi thốt ra lời này, tôi không hề thấy đau lòng, chỉ thấy những mảnh vụn của một tấm ảnh đen trắng cũ nát bay lởn vởn trong đầu. Tôi nghĩ đến cái đêm suýt nữa bị cưỡng hiếp tập thể, nghĩ

https://thuviensach.vn

đến căn hầm tối đen không thấy ánh mặt trời, gương mặt bị hủy hoại, danh tính bị cướp đoạt, và cả những người đã vì tôi mà chết.

Trên người Hassan bây giờ chỉ còn một chiếc áo mỏng màu trắng rủ xuống, làm nổi bật cơ thể cao lớn của anh ta. Anh ta đi về phía giường, nói: "Ta luôn đàm phán với Darla, chưa từng bỏ rơi em, em phải tin tưởng rằng ta chưa từng muốn làm tổn thương em." Anh ta ngồi xuống bên cạnh giường.

"Đó là vì anh muốn khống chế Liên minh Phương Bắc!" Tôi chống người dậy, đưa tay phải lên gần cổ anh ta, cùng lúc đó anh ta khẽ nhấc tay lên, túm chặt lấy cổ tay của tôi một cách chuẩn xác. "Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, em không đánh nổi ta đâu." Anh ta nhíu mày. "Tại sao em không nhớ?"

"Đánh không lại cũng phải đánh." Tôi gào lên, nhưng hành động này đã ảnh hưởng tới vết thương, sự bỏng rát nơi cổ tay kéo theo cơn đau đớn khủng khiếp ở chân, sắc mặt tôi lập tức trở nên trắng bệch.

Cánh tay Hassan khẽ siết lại, đẩy tôi ngã xuống. "Quên nói cho em biết, trong thời gian này Skija sẽ do Wata cất giữ, cho tới khi em có thể kiểm soát được cơn giận của mình!" Dứt lời, anh ta nằm lên giường, đồng thời đưa tay ôm lấy tôi.

Cuối cùng tôi cũng hoảng sợ thật sự. "Này, anh đang làm cái gì vậy?"

"Nếu chúng ta đã là vợ chồng thì nên nằm chung chăn gối, tránh người ngoài thừa cơ chen ngang." Giọng nói của anh ta phát ra ngay trên đỉnh đầu tôi, hơi thở mang theo sự lạnh giá của cát bụi sa mạc khiến tôi gần như nghẹt thở.

"Đừng đùa nữa, Hassan!"

"Ta chưa từng biết đùa, Mễ Lạp."

https://thuviensach.vn

Da đầu tôi bắt đầu trở nên tê dại, Hassan trước nay vẫn luôn nhã nhặn lịch sự, khiến tôi quên mất anh ta là một người đàn ông mạnh mẽ, không bao giờ chịu lép vế. Thực ra vẫn luôn có người cảnh báo tôi về bản chất của anh ta nhưng tiếc là người ta luôn tin vào những điều mắt thấy hơn là tai nghe. Bàn tay Hassan bắt đầu chậm rãi di chuyển ở thắt lung của tôi, những nơi nó đi qua đều để lại cảm giác lạnh buốt ngấm vào tận xương tủy, tôi không thể cử động, càng không có cách nào bỏ trốn, cuối cùng cũng run rẩy dưới đôi tay đó. Tôi chống tay trước ngực anh ta một cách bất lực, run rẩy nói: “Đại nhân, tôi tưởng từ trước đến nay người đại nhân thích là Laila?”

Hassan không trả lời, chỉ gục đầu vào hõm cổ của tôi, hơi thở lành lạnh, cặp môi mỏng chầm chậm lướt qua cằm, xương quai xanh. Người tôi cứng đờ như một khúc gỗ. “Lâm, em xin lỗi.” Hassan đột nhiên kéo mạnh cằm của tôi xuống, hôn ngấu nghiến.

Khi anh ta đưa lưỡi vào trong miệng tôi, tôi lấy hết sức cắn mạnh một cái, một chất lỏng đặc sánh trào ra ngoài, trong không khí bắt đầu tỏa ra mùi tanh của máu. Hassan cơ hồ chỉ hơi nhíu mày nhưng vẫn không hề nhúc nhích, anh ta cứ nằm như vậy, mặc kệ cho tôi cắn vào lưỡi của anh ta, cũng không biết bao lâu sau, cho tới khi tôi cũng bắt đầu trở nên kiệt sức, anh ta mới khẽ ngẩng đầu lên, khóe môi dính đầy máu, trong con ngươi màu hổ phách là sự trống rỗng và yếu đuối mơ hồ. Đó là… sự yếu đuối sao? Chắc chắn tôi đã nhìn nhầm rồi, Hardel sao có thể yếu đuối, nhưng tôi vẫn thất thần trước cái nhìn chăm chú đó.

“Ta cũng tưởng rằng như vậy.” Anh ta khẽ nói, sau đó đột nhiên dừng lại, xoay người nằm xuống. Sự bỏ đi của anh ta khiến cho hang động vốn đã lạnh lẽo càng thêm cô tịch vài phần, tôi vẫn giữ nguyên tư thế, vài giây sau mới nhận ra câu nói của anh ta là để trả lời cho câu hỏi ban nãy của tôi.

Anh ta cũng tưởng rằng chỉ yêu một mình Laila sao?

Nếu câu trả lời là như vậy thì tôi thực sự không muốn biết.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Hassan dậy rất sớm, ăn mặc chỉnh tề, trước khi đi anh ta còn đứng bên cạnh giường, cúi đầu nói với tôi: “Ta biết suốt đêm em không ngủ, Mễ Lạp.”

Tôi mở to mắt nhìn anh ta, mặt không chút biểu cảm.

Hassan vẫn đứng yên tại chỗ, tôi có thể cảm nhận được anh ta đang cố kìm nén cảm xúc. “Em phải biết ý ta vốn không phải là như vậy, từ trước đến nay em chưa bao giờ nằm trong kế hoạch của ta, những việc xảy ra sau đó đơn thuần chỉ là vì chờ thời cơ.”

Tôi cười khẩy. “Vậy đại nhân có thể nói cho tôi biết việc tối qua đột nhiên muốn ngủ cùng giường với tôi là vì thời cơ gì không?”

Trong ánh nắng sớm mai, vẻ mặt của anh ta đột nhiên trở nên cứng đờ.

“Anh làm bất kì chuyện gì đều có lí do, đều vì một lợi ích nào đó. Hassan, anh đã từng làm việc gì mà không có mục đích chưa?”

Anh ta nhìn lại tôi, không nói gì, nhưng trong đôi mắt màu hổ phách đang lấp lánh kia dường như ẩn chứa sự lạnh lùng, sau đó anh ta quay người bỏ đi.

Một lúc sau, tôi lại cố gắng bước xuống giường, đúng lúc này Wata lao đến ngăn tôi lại, hoảng hốt gọi: “Cô đang làm gì vậy?”

“Tôi không thể cứ nằm trên giường chờ chết được, tôi phải tháo đống băng này ra.”

“Đợi đã, tôi đi gọi bác sĩ.”

“Bác sĩ chẳng có tác dụng gì cả, hiện giờ người tôi cần nhất chính là Ceda.” Tôi nhìn anh ta với ánh mắt cầu khẩn.

https://thuviensach.vn

“Tôi không thể nói cho cô biết con bé hiện đang ở đâu nhưng nó vẫn còn sống, có đồ ăn, có giường ngủ, không ai gây khó dễ cho nó cả.” Wata nói, giọng có chút tức giận.

“Isa thì sao?”

“Abu, nếu đại nhân biết tôi nói với cô những điều này, tôi sẽ lại bị phạt đấy.” Anh ta khó xử nói.

Tôi không hỏi thêm nữa.

Wata thận trọng nhìn sắc mặt của tôi rồi mới nói tiếp: “Abu, đại nhân đã chiếm cứ toàn bộ hệ thống phòng thủ từ đây đến đèo Khyber, phạm vi thế lực của Liên minh Phương Bắc hiện giờ chỉ có chút ít thế này thôi, và cả Waz nữa,” vừa nói anh ta vừa giơ ngón tay út lên, “chỉ chút ít thế này thôi, bọn họ sẽ nhanh chóng tiêu đời, không thể nào thắng được chúng ta, một chút khả năng cũng không có.”

Waz chính là quê hương của Lâm, và hiện giờ là quê hương mới của người dân thôn Gama, tôi nhíu mày lại.

“Ngoài ra sáng sớm hôm nay, Hắc Ưng đã tung tin chuyện tối qua giữa cô và đại nhân ra bên ngoài rồi, hiện giờ cô đã…”

Tôi ngắt lời anh ta: “Tin gì của tôi?”

Wata bối rối nhìn tôi.

“Nói!”

“Tên thật của cô là Ngải Mễ Lạp, cô đã là vợ của đại nhân từ lâu rồi, có giấy chứng nhận kết hôn giấy trắng mực đen, hiện giờ hai người… hai người còn ngủ cùng nhau nữa, đợi tới khi chúng ta có được Peshawar, đại

https://thuviensach.vn

nhân sẽ cùng cô tổ chức hôn lễ trọng thể.” Anh ta nói rất nhanh, nhanh tới mức suýt chút nữa tôi đã không hiểu được rốt cuộc anh ta muốn nói điều gì.

Tôi phải nghiến chặt rang lại, ý chí vô cùng lớn mới kiềm chế được cảm xúc của mình, cho dù phải sỉ nhục Lâm, bắt anh phải bỏ cuộc thì đó cũng là chuyện riêng, sao có thể để cho cả thiên hạ đều biết!

“Hắc Ưng đưa tin tức này tới những chỗ nào?” Tôi hỏi.

“Báo chí, đài truyền hình, quán trà, tất cả mọi nơi.”

Dự cảm không lành càng lúc càng mãnh liệt, nhất định đây là một cái bẫy, Hassan làm thế vì mục đích gì? Tim tôi đột nhiên giật thon thót, anh ta muốn Lâm rơi vào bẫy! Nhất định là như vậy! Nếu không dựa vào thực lực hiện giờ của hai bên, làm sao anh ta dám chắc chắn trong vòng một tháng sẽ kiểm soát được toàn cục và chiếm giữ Peshawar?

Nhưng ngay cả khi biết rõ đó là cái bẫy, Lâm có thể vẫn bất chấp tất cả để nhảy vào… Tôi hoảng loạn thật sự, không, cần phải trấn tĩnh lại, không nên cứ suy nghĩ theo chiều hướng xấu, tôi an ủi bản thân, phải tin vào năng lực của anh… nhưng mỗi lần gặp những chuyện có liên quan đến tôi, Lâm đều không thể giữ bình tĩnh.

Tôi hít một hơi thật sâu, không sao, cho dù anh có sốt ruột thì cũng không có ai có thể tìm được nơi đóng quân của Hắc Ưng, chỉ cần không tìm được thì anh sẽ an toàn. Tôi không ngừng tự nói với bản thân mình, cứ như bị thôi mien vậy, nhưng bất luân lặp đi lặp lại thế nào, bóng tối của tương lai không nắm bắt được đó vẫn ập tới trùng trùng điệp điệp, cứ thế bao trùm khiến người ta không thể thở được. Tôi không thể thuyết phục được bản thân mình. Nếu đã lan truyền tin tức ra ngoài thì Hassan cũng có thể tiết lộ vị trí của cứ điểm, anh ta hiểu rõ Lâm, xét ở một phương diện nào đó, còn hiểu Lâm hơn cả tôi, anh ta biết anh nhất định sẽ tới.

https://thuviensach.vn

Tôi chìm vào tâm trạng bất lực, trong thời gian này Hắc Ưng đã chuyển cứ điểm hai lần, chúng tôi thực hiện hành quân theo hình thức: Ở lại một nơi nào đó vài ngày, hoặc nhiều nhất là một tuần, sau đó đột nhiên chuyển tới một hang động khác, thôn bản khác, hoặc một thung lung không một bóng người.

Doanh trại mới này nằm ở một thung lung, lặn lội vất vả mấy tuần liền trong núi, đột nhiên chỉ cảm thấy không gian rộng mở sáng rõ, một dòng nước xanh thẫm cuồn cuộn chảy trước mắt, khi những tia nắng đầu tiên chiếu rọi, nó hiện lên màu đỏ thẫm như máu.

“Sông Broughton.” Binh sĩ cõng tôi ra khỏi thung lung khẽ reo lên tán thưởng, Hassan sai người làm cho tôi một chiếc xe lăn chắc chắn và khá bền, lên dốc xuống dốc như đi trên đồng bằng, quan trọng nhất là rất nhẹ, ngay cả khi phải đột ngột đổi hướng, bất kì người đàn ông vạm vỡ nào cũng có thể vác cả người tôi lẫn xe trên vai để đi.

Binh sĩ đặt tôi xuống một nền đất bằng phẳng để tôi có thể tự do di chuyển rồi mới chạy ra hòa cùng đội ngũ với những người khác. Tôi ngước mắt nhìn xung quanh, đưa tay kéo chặt áo chùm, mặc dù có lệnh nghiêm cấm các binh sĩ nói chuyện với tôi, cũng không được nhìn thẳng vào tôi, nhưng chỉ cần tôi xuất hiện, cho dù ở rất xa, bọn họ vẫn sẽ ngượng ngùng đỏ mặt tía tai.

“Càng ngày em càng trở nên xinh đẹp.” Hassan nói, chắp tay sau lung đứng ngay bên cạnh tôi, con tuấn mã màu đen đã lâu không thấy hiên ngang đứng bên cạnh anh ta. Tôi không đáp lời, chỉ ngước mắt nhìn về phía chân trời, các binh sĩ bắt đầu chôn thứ gì đó quanh thung lũng, nơi này xung quanh đều là vách núi dựng đứng, chỉ có một chiếc cầu treo nhỏ xíu bắc ngang dòng song Broughton chảy xiết. Thấy mặt trời đã lên cao, các binh sĩ bắt đầu tháo những tấm gỗ trên cầu treo xuống, cắt đứt dây thừng,chỉ để lại vài sợi lèo tèo.

https://thuviensach.vn

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Tôi hỏi.

“Đặt bẫy, để tóm Ngô Thượng Lâm.” Hassan hiếm khi trả lời thẳng thắn như vậy, nói rồi anh ta cúi xuống bế tôi khỏi xe lăn, sau đó đặt lên lưng ngựa, con ngựa đen ve vẩy cái đuôi, hưng phần hí vang.

Tôi sợ hãi hỏi: “Khi nào?”

“Bây giờ.”

Nhưng hôm nay người và ngựa của Lâm không rơi vào bẫy, cho tới tận khi mặt trời xuống núi, trong thung lũng vẫn trống không, báo cáo của các bên đều nói không phát hiện bất kì tung tích gì, ngày hôm sau cũng không có. Kể từ lúc Hassan nói với tôi là đang đặt bẫy, không, nên nói là bắt đầu từ lúc tỉnh lại với vết thương trên chân, tôi đã biết mình là con cờ trong tay anh ta. Bắt đầu từ thời khắc đó tôi đã hạ quyết tâm, nếu anh ta dùng tôi để uy hiếp tính mạng của Lâm, tôi thà tự kết thúc đời mình.

Đến ngày thứ ba, Hassan tuyên bố rút quân, đến lúc này tôi mới yên tâm, thái độ vui mừng không sao che giấu nổi. Hassan thấy tôi như vậy thì lạnh lùng nói: “Lần này anh ta không tới, không có nghĩa lần sau cũng không tới, có em ở đây, trước sau gì anh ta cũng xuất hiện. Ta nói cho em biết, trong mấy chiến dịch gần đây, Liên minh Phương Bắc luôn cử thuộc hạ của Ngô Thượng Lâm làm quân tiền trạm, xem ra Ahmed đang muốn vắt kiệt binh lực của anh ta.”

Không lâu sau đó Hassan phát động cuộc phản công toàn diện với Liên minh Phương Bắc, tin thắng trận liên tiếp báo về, từ Kandahar đến Peshawar, từ Jalalabad đến Kabul, từ Chitral đến Jalalabad, vùng đất rộng lớn của cả tỉnh biên giới Tây Bắc bao gồm hai bên đèo Khyber luôn trong tình trạng bạo động bất ổn. Những thành phần chủ lực của quân đội Hắc Ưng cũng đã ra khỏi núi, phối hợp với binh lính Muja, chia thành ba mũi tấn công Waz.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, Cục Tình báo Pakistan, các cơ quan truyền thông phương Tây và địa phương đều nhận được một đoạn ghi âm điện thoại, cáo buộc Ngô Thượng Lâm mới chính là hung thủ thực sự trong vụ ám sát phu nhân Pei.

Lâm cũng giống như Hassan, giọng nói đều mang âm điệu London, chứng cứ Hassan đưa ra lần này gần như khiến người ta không thể phản bác. “Còn về tiếng Urdu và tiếng Pashtun,” Hassan dõng dạc nói với các giới truyền thông: “Các bạn nghe băng ghi âm gốc thì sẽ biết, hai bên đối thoại bằng tiếng Urdu cổ, cho dù là tôi thì cũng không thể nói được thứ ngôn ngữ đẹp đẽ đó, tôi tin rằng ngoài bộ tộc Rajput, trên đất nước này không ai có thể nói được ngôn ngữ đó.”

Những lời này của anh ta gần như ném cả bộ tộc Rajput vào chảo dầu.

“Chỉ cần Liên minh Phương Bắc giao Ngô Thượng Lâm ra, bắt anh ta phải chịu sự trừng phạt thích đáng, tôi sẽ kết thúc chiến tranh.” Hassan nói. “Đối với tôi, đối với quân Muja, chúng tôi sớm đã là một phần của đất nước này, sự an toàn, hòa bình của Pakistan chính là niềm vui của chúng tôi, chúng tôi sẽ luôn đứng về phía nhân dân Pakistan, chúng tôi kịch liệt phản đối những hành động ám sát nhằm phá hoại nền dân chủ của đất nước này. Phu nhân Pei là người chị em dũng cảm của chúng ra, là người phụ nữ dũng cảm của thế giới đạo Hồi! Người ám sát bà chính là kẻ thù của tất cả chúng ta, nếu chúng ta nhân nhượng với hành vi này, sẽ không chỉ có lỗi với người chị em dũng cảm của chúng ta mà còn là sự phản bội quốc gia, dân tộc và thánh Allah!”

Những lời nói này mặc dù nghe có vẻ như đang an ủi những người dân phải sống quá lâu trong chiến tranh chết choc nhưng thực chất lại nhằm khơi dậy lòng thù Hận đối với Lâm, đối với người Rajput. Hassan còn trịnh trọng tuyên bố với dân chúng: “Chỉ cần Ngô Thượng Lâm chịu nhận tội trước pháp luật, tôi sẽ kết thúc chiến tranh, trả lại hòa bình cho nhân dân.”

https://thuviensach.vn

Anh ta dựng cho mình hình tượng người anh hùng cầm thanh gươm công lí báo thù cho phu nhân Pei đã bị ám sát, tiếng tăm của Hassan Naboo Hardel nổi như cồn, còn anh ta đã lùi một bước để tiến ba bước, dập tắt những nghi ngờ cuối cùng của dân chúng, những tiếng tung hô yêu cầu anh ta phải xử tội Ngô Thượng Lâm, san bằng Waz vang dậy như sóng.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cầu Chúa Phù Hộ

Type: Huyền Đoàn

Tôi cùng với Hassan và quân chủ lực của Hắc Ưng ở lại trong các hang động gần biên giới nửa tháng, thời tiết càng lúc càng nóng nực, bầu trời xanh tới mức khiến người ta phát bực, ngay cả đá cũng trắng loá, toả ra khí nóng đến đáng sợ. Thế giới hiện ra trước mắt giống như ảo ảnh xuất hiện khi bị sốt cao, những đồi núi hoang vu màu nâu đất đỏ đã không còn hoàn toàn thuộc về Pakistan nữa.

Xét từ nhiều phương diện, đây là hơn một tháng khốn khổ, Lâm vẫn không xuất hiện, Ceda và Isa không rõ tung tích. Nhưng đối với quân Muja thì đây lại là một tháng đầy thắng lợi, mặc dù gặp phải sự chống trả ngoan cường, trong lúc giao tranh cũng có ít nhiều thương vong, nhưng xét tổng thể vẫn là đánh bại quân địch. Hạ tuần tháng Tám, họ đã không còn phải cố thủ trong hang động nữa mà đã xuống đồng bằng, bay vây Wazry, thủ phủ của Waz.

Wazry là cố hương của người Rajput, nằm ở vùng đất không quản hạt giữa Pakistan và Afghanistan, cũng là cứ điểm quân sự quan trọng trên tuyến đường Durand.

Lần này nơi đóng quân của chúng tôi là một nơi thuộc ngoại vi Wazry, một thị trấn nhỏ tên là Bata. Thị trấn vốn chỉ có nghìn người lúc này đã bị lấp đầu bởi người ngựa từ các nơi đổ tới, khách sạn WH, nơi duy nhất có thể cung cấp điện nước ổn định, đã bị các cơ quan truyền thông chiếm cứ,

https://thuviensach.vn

khu vực ngoại thành là đại bản doanh của quân Muja, còn những nơi ngõ nhỏ, phố xá thì là của người dân.

Từ lúc xuống đồng bằng, chúng tôi thường xuyên nhìn thấy bóng dáng những người dân cầm trong tay vũ khí tự chế, cùng tiếng về Wazry, mới đầu chỉ lác đác vài người, sau đó càng lúc càng đông, cứ như một đội quân hùng hậu, cùng với đó là những xưởng cơ khí phi pháp mọc lên như nấm sau mưa. Các công nhân đang chế tác vũ khí với một kĩ thuật điêu luyện, nhìn thấy đội ngũ của chúng tôi đi qua, tất cả đều dừng công viêc dang dở lại, giơ cao tay hô to tên của Hassan với khí thế vô cùng phấn khích.

Wata nói trong số những người này không chỉ có người Pashtun đến từ Pakistan mà còn có người Pashtun đến từ Afghanistan, Ấn Độ, thậm chí Iran, hợp lại để tham gia cuộc thảo phạt bộ tộc Rajput, thu hồi lại Waz.

Tôi sửng sốt: “Thu hồi Waz?”

Wata gật đầu: “Tất cả những con đường dẫn đến Waz đều đã bị bao vậy, chỉ đợi đến ngày tổng tấn công, bọn họ sẽ cùng với quân Muja xông vào trong thành phố, báo thù cho phu nhân Pei.”

“Báo thù cho phu nhân Pei hay nhân cơ hội đục nước béo cò?” Tôi hỏi lại một cách gay gắt.

Wata nhún vai.

“Tại sao các anh không thể chấp nhận người Rajput? Lại còn đoạn băng ghi âm đó nữa, rõ ràng là có nhiều sơ hởi sao lại nhận định Lâm là hung thủ ám sát phu nhân Pei hả?”

Wata thấy tôi thần sắc hoang mang thì tỏ vẻ khó xử, không biết nói thế nào, Hassan ở bên cạnh đáp lời: “Bởi họ cần tìm một nơi để trút cơn giận dữ.” Giọng nói của anh ta lí trí tới mức lạnh lùng, như thể đó là điều dĩ nhiên.

https://thuviensach.vn

Cần tìm nơi để trút cơn giận dữ…

“Một câu chuyện hay sẽ dễ khiến dân chúng tin tưởng hơn là sự thật, giao cho họ kẻ chủ mưu đầu sỏ, kẻ sẽ gánh chịu cơn thịnh nộ và đả kích của họ là sẽ có được lòng tin tuyệt đối của họ. Chỉ vì tham vọng của một người mà không biết sẽ khó bao nhiêu người phải bỏ mạng.

Gió nóng và khô khiến vùng hoang mạc trở nên xơ xác, tiêu điều, chẳng khác nào ngày tận thế. Vẫn không nhận được tin tức gì của Lâm nhưng tôi biết anh nhất định sẽ đến cứu tôi. Tôi vừa mong anh hãy đến vừa hi vọng anh sẽ không đến. Tôi loáng thoáng nghe được tin anh đang ở Wazry, chỉ huy người trong bộ tộc bày binh bố trận, thề sống chết cùng thị trấn.

“Cho dù bọn học có dốc toàn lực, cũng chỉ như trứng chọi đá, bốn ngày nữa chúng tôi sẽ phát động tổng tiến công. Chúng ta sẽ nhanh chóng trở về Peshawar.” Wata thấy tôi ngày càng trầm lặng, liền nói như thế làm công tác tư tưởng.

Mặt tôi không chút biểu cảm, chỉ nghiên đầu nhìn ánh đèn điện đang nhấp nháy ở góc tường.

“Tôi biết cô không muốn nghe những điều này nhưng nơi được gọi là thủ phủ của Rajput đó hoàn toàn không thể coi là một thành trì.”

Wazry không có bất kì thứ gì có thể làm thành phòng tuyến, ngoài những kho súng rải rác trên những triền núi đá cao ở khu vực ngoại thành, nhưng đa phần đã đổ nát, hơn nữa bất cứ ai cũng có thể tự do ra vào. Wazry không có tường cao bao quanh, không có sông ngòi bảo vệ, thậm chí không có những tướng sĩ thông thuộc địa hình ra và lớn lên ở đó, nói cho cùng đó chỉ là một khu dân cư.

“Tính cả người già, phụ nữ và trẻ em, nhiều nhất cũng chỉ một vạn.” Wata tiếp tục nói. “Trong khi số lượng người dân tự nguyện tới đây hỗ tợ chiến dịch đã vượt quá một vạn rồi. Hơn nữa cho dù Wazry có thể thắng

https://thuviensach.vn

nhưng nếu người Rajput vẫn tiếp tục nghe theo lệnh của Ngô Thượng Lâm thì họ sẽ không đời nào được các dân tộc khác trên mảnh đất này chấp nhận. Lần này đánh không được, chúng tôi sẽ đánh lần thứ hai, lần thứ…" Đang nói, đột nhiên anh ta im bặt, bởi vì mặt tôi bỗng nhiên cắt không còn giọt máu, cho dù là dưới ánh đèn u tối cũng không thể bỏ qua gương mặt trắng bệnh như giấy của tôi.

"Oẹ…" Tôi nôn tất cả những thứ còn sót trong dạ dày.

"Sao thế?" Wata lo lắng hỏi.

Tôi lắc đầu, đang định nói không sao thì một cơn buồn nôn nữa lại ập tới. Wata kéo bàn tay ướt đẫm mồ hôi của tôi, trong lúc hoảng loạn chỉ có thể gọi hộ vệ, ngay lập tức Hassan và bác sĩ chạy tới.

Bác sĩ thấy tôi đã có thể đứng lên thì vô cùng kinh ngạc, sau khi kiểm tra, nét nặt càng thay đổi lớn hơn, tôi bất giác chột dạ, phải chăng việc sử dụng penicillin đã bị phát hiện rồi?

Mấy tuần đầu tiên, hai chân tôi vô cùng đau đớn, thậm chí chỉ vì vô tình cử động trong lúc ngủ cũng đau tới mức rúm ró cả người. Nhưng từ khi tôi bắt đầu lén dùng một lượng lớn penicillin, vết thương đã nhanh chóng liền lại, chân tôi lại có cảm giác, có sức lực, có thể co duỗi, thậm chí đứng vững trên mặt đất.

"Sao vậy?" Tôi khẽ hỏi, thầm nghĩ cách giải thích nếu bác sĩ nói vết thương ở chân tôi đã lành.

Bác sĩ ngước mắt nhìn tôi, trong ánh mắt là sự kinh ngạc, rồi ông ta quay sang nói với Hassan: "Đại nhân, tôi có lời muốn nói với ngài."

Hassan đang định nói gì đó thì bị bác sĩ ngắt lời: "Đại nhân, có liên quan đến bệnh tình của tiểu thư, tốt nhất hãy tìm một nơi yên tĩnh."

https://thuviensach.vn

Hassan nhìn bác sĩ chằm chằm, ánh mắt dừng lại giây lát trên gương mặt trắng bệnh của tôi, cuối cùng thì đi với ông ta ra ngoài. Cặp mắt đen láy của Wata đảo một vòng, rồi liếc nhìn tôi, đột nhiên anh ta đứng dậy, lặng lẽ đi ra ngoài.

Không sao, tôi tự an ủi mình, cho dù bị phát hiện là vết thương ở chân đã lành, tôi cũng có thể nói là do quá lâu không đi lại, hai chân không có sức lực nên vẫn muốn ngồi xe lăn. Nhưng chắc chắn anh ta sẽ tăng cường mức độ giám sát, việc bỏ trốn sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Đang mải nghĩ thì thấy Hassan quay trở lại, sắc mặt hơi tái, ánh mắt như có dòng điện phóng thẳng về phía tôi.

Tôi nắm chặt tay cầm của chiếc xe lăn, chờ đợi sự tra hỏi của anh ta, nhưng anh ta lại không hỏi gì cả, chỉ trân trân nhìn tôi. Sự im lặng kì quái bao trùm không gian, chỉ nghe thấy hơi thở nặng nề và kìm nén. Trong trướng, ánh lửa nhảy nhót hỗn loạn, như tâm tư của ai đó, lắc lư bất động.

“Em còn nhớ Changga không?” Rất lâu sau, Hassan mới lên tiếng.

“Khu chợ nơi lần đầu tiên gặp anh ư? Vẫn nhớ.” Tôi bình tĩnh đáp.

“Không, ta đang muốn nói cái lần em cùng Lâm chạy vào một kĩ viện.”

Tôi giật mình ngước lên nhìn anh ta. Gương mặt của anh ta u ám như bị bao phủ bởi một lớp mây mù. “Ta đã nhận ra bóng lưng của em, Mễ Lạp.”

Tôi cảm thấy máu trong người mình phút chốc ngừng lưu chuyển, anh ta đã nhận ra đó là tôi.

“Vào hơn một tháng trước, cái đêm trước khi trao đổi con tin, anh ta đã tới phòng em có phải không?”

Tôi gần như không thở nổi.

https://thuviensach.vn

Khoé môi anh ta nhếch lên một cách lạnh lùng. “Mễ Lạp, ta đã luôn che chở cho em, ta tưởng ít nhiều em sẽ hiểu, sẽ cảm kích, nhưng hoá ra em là kẻ không có trái tim.”

Trên mặt anh ta không có sự phẫn nộ, chỉ có vẻ bất lực, và nhiều hơn cả là sự thê lương.

Bác sĩ lẳng lẽ đi vào, vòng qua góc tường, đặt nước và thuốc lên mặt bàn. Hassan quay sang nhìn bác sĩ, ánh đèn lắc lư rọi lên hai viên thuốc nhỏ xíu đặt trên mặt bàn. Tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta, chỉ thấy bàn tay chắp sau lưng anh ta nắm chặt lại, trong phòng yên tĩnh đến mức gần như có thể nghe thấy tiếng khớp ngon tay kê răng rắc, vậy mà giọng anh ta vẫn bình thản như trước: “Em bị nhiễm trùng và sốt nhẹ, cần phải uống thuốc. Uống thuốc xong hãy nghỉ ngơi, ngày mai toàn quân sẽ dừng lại chỉnh đốn hàng ngũ.”

Toàn quân dừng lại? Là vì tôi sao? Ánh mắt tôi cũng dừng lại ở hai viên thuốc, đây là thuốc gì mà uống xong phải nằm nghỉ những một ngày? Lẽ nào không phải chuyện vết thương đã lành bị phát hiện? Trong lòng tôi thấp thỏm không yên nhưng lại không dám hỏi, chỉ nghe thấy Hassan dặn dò: “Đêm nay ông hãy trông chừng cô ấy.”

Bác sĩ khẽ đáp: “Vâng.”

Cuối cùng, Hassan liếc nhìn tôi với thái độ lạnh lùng, sau đó quay người đi ra ngoài, bóng dáng vô cùng lặng lẽ. Nhìn bóng dáng của anh ta biến mất, lòng tôi đột nhiên nhẹ đi, như thể sợi dây đàn đang căng đột nhiên chùng xuống, có chút hụt hẫng, chỉ một chút mà thôi. Đợi tới khi bước chân của Hassan mất hút, tôi lập tức đứng bật dậy khỏi chiếc xe lăn, bước nhanh tới phía sau lưng bác sĩ, bịt miệng ông ta lại: “Không được kêu, tôi sẽ không giết ông, chỉ cần ông ngoan ngoãn nghe lời tôi!” Nói rồi, tôi dùng sợi dây thừng đã chuẩn bị sẵn trói hai tay của bác sĩ lại.

https://thuviensach.vn

Bác sĩ khẽ cười, tiếng cười nhẹ nhưng trong trẻo, vô cùng quen thuộc.

Tôi sững sờ.

“Lạp Nhi, em học được cách lấy dây thừng trói người từ khi nào vậy?”

Sợi dây thừng rơi xuống đất, còn người đó quay lưng lại, ôm tôi vào lòng.

“Lâm?” Tôi không dám tin vào những gì đang diễn ra, vẫn biết anh sẽ tới nhưng khi thật sự được anh ôm vào lòng như thế này, tôi vẫn cảm thấy quá đỗi vui sướng, niềm vui sướng vì đã tìm lại được nơi nương tựa suốt đời không bao giờ phản bội mình. “Lâm, cuối cùng anh đã tới, em đợi anh khổ sở biết bao.”

“Nhớ anh không?” Anh khẽ hỏi, tôi gật đầu, không kịp nói thêm lời nào đã bị anh hôn, những giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống đất, che kín trời đất.

Vẫn vội vàng như trước, vẫn chồng chất tâm sự như trước.

Tôi ôm chặt lấy anh nhưng chỉ giây lát sau đã không đứng nổi nữa, cảm giác đau nhói từ ống chân ập tới liên hồi, anh cúi người xuống bế tôi đặt vào xe lăn, lo lắng hỏi: “Chân em vẫn còn đau à?”

“Không, không đau.” Tôi lắc đầu, hai tay vẫn ôm chặt lấy anh, không muốn buông ra. “Sao anh lại ở đây? Anh…sao anh gầy đi nhiều thế?” Lại còn bộ râu này nữa?”

Đến lúc này tôi mới nhìn kĩ chòm râu che kín nửa gương mặt anh, trông rất hung dữ. Lâm mỉm cười sờ lên chòm râu, nói: “Cái này ban nãy vội quá nên chưa dán cẩn thận.”

https://thuviensach.vn

Không chỉ có vậy, bộ quần áo trên người anh hình như cũng lấy của ông bác sĩ đó. Hai người đều có dáng người cao gầy, ánh đèn lại tối, không ai có thể ngờ rằng bác sĩ đi rồi quay trở lại, chỉ chớp mắt mà đã được thay bằng một người khác.

Lâm ngồi xuống phía trước xe lăn: "Anh đã tới doanh trại này nhiều lần rồi, nhưng mấy lần trước đều có Hassan ở cùng em, anh không cách nào ra tay được." Rồi anh giơ viên thuốc màu trắng ở trong tay lên. "Đây là thuốc gì vậy?"

Tôi lắc đầu, vùi mặt vào ngực anh, bất kể là thuốc gì tôi cũng không uống. Bởi vì vùi đầu vào ngực anh nên tôi không nhìn thấy anh đang nhíu mày lại, đút hai viên thuốc vào trong túi áo.

"Tối nay anh sẽ đưa em đi." Anh khẽ nói.

Tôi gật đầu, thấy tim mình như tan chảy. "Vâng."

"Em có đi được không?" Trong mắt anh hiện lên vẻ xót xa lo lắng, tuy giọng nói vẫn rất đỗi dịu dàng.

Đưa tay chạm vào những sợi tóc trắng của anh, tôi một lần nữa gật đầu, đương nhiên tôi có thể đi được, dù có phải bò, tôi cũng sẽ đi theo anh. "Khi nào chúng ta đi?"

"Đợi thêm một lúc nữa, đến khi có tín hiệu của quân ta."

"Chúng ta sẽ đi Wazry sao?"

Người anh khẽ run rẩy, sau đó anh ôm chặt lấy tôi. "Anh không dám hình dung những ngày qua em đã sống như thế nào."

"Đằng nào thì cũng đã qua rồi, em rất ổn, anh đừng lo lắng." Cố lờ đi sự sợ hãi của anh, tôi an nhiên khép hai mắt lại, chỉ có khi ở trong vòng tay

https://thuviensach.vn

anh, tôi mới cảm thấy thế giới này đối với mình không quá bạc bẽo.

Nhưng nếu không quay về Wazry thì anh sẽ đưa tôi đi đâu? Wazry đã bị quân Muja bao vây cô lập, anh sẽ dẫn dắt người trong bộ tộc mình phá vỡ vòng vây thế nào đây?"

"Phải rồi, còn Ceda." Tôi đột ngột kêu lên.

"Con bé đang ở ngoài kia, nếu không em nghĩ làm thế nào anh vào đây được?"

Đúng lúc này, tôi nghe thấy tiếng Wata quát lên bên ngoài trướng: "Ai đó?"

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, đồng thời đứng yên lặng lẽ đi ra cửa, còn chưa đi tới nơi đã nghe thấy tiếng binh sĩ kêu lên: "Khói trắng ở đâu thế này? Trời, đây là khói độc!" Tôi hé cửa nhìn ra ngoài, một làn khói trắng mù mịt như sương nhanh chóng tràn ngập khắp cả doanh trại.

Tôi giật mình. "Khói độc ư?"

"Chỉ khiến chúng ngất đi một lúc thôi." Lâm nói.

Nghe anh nói như vậy, tôi cũng yên tâm, nhưng lại nghe thấy Wata gọi to trong đám khói mù: "Hai người theo tôi vào trong trướng để bảo vệ tiểu thư, những người khác bao vây trướng, không được tuỳ ý di chuyển."

Tôi ngước mắt nhìn Lâm, đối phương có ba người, chúng tôi chỉ có hai người, nếu bọn họ xông vào trong trướng thì trốn đi bằng cách nào đây? Còn chưa kịp nghĩ ra cách đối phó, rèm cửa đã bị kéo ra, hai hộ vệ đi vào, Wata theo sau. Lâm vung con dao trong tay lên, hạ gục một người, Wata hạ rèm cửa xuống, rồi cũng vung dao lên, hạ nốt người còn lại, còn cẩn thận để khi người đó ngã xuống không phát ra tiếng động quá lớn. Tôi kinh ngạc nhìn sự việc đang diễn ra.

https://thuviensach.vn

“Hai người mau thay trang phục của hai binh sĩ này rồi lập tức đi đi.” Wata hạ giọng giục giã, thấy tôi còn ngây người ra đó, anh ta khẽ quát lên: “Abu, nhanh lên!”

Dù thái độ không rõ ràng nhưng giọng nói của anh ta vô cùng nghiêm túc. Anh ta nhìn Lâm, lại nói: “Cậu Hai, tôi không có thời gian để giải thích với hai người, chỉ hi vọng sau khi anh dẫn Abu đi, sẽ đối xử tốt với cô ấy, hai người hãy sống hạnh phúc với nhau, cô ấy đã có…”

Anh ta nói chuyện lấp la lấp lửng khiến tôi không khỏi tò mò, nhưng không còn thời gian để hỏi kĩ nữa, vì bên ngoài lại ồn ào một phen, có người lớn tiếng quát: “Tập kích, quân địch tập kích rồi!”

Wata lấy tay ra hiệu chúng tôi im lặng, sau đó quay ra nói với bên ngoài: “Ali, anh canh gác ở đây, tôi đi hỏi đại nhân xem phải bảo vệ tiểu thư thế nào, không được trúng kế điệu hổ li sơn của bọn chúng đấy!” Nói rồi, anh ta lui lại vào trong trướng, hạ giọng hỏi Lâm:”Cứu viện của anh tập trung ở chỗ nào?”

Lâm do dự nhìn tôi, thấy tôi gật đầu mới đáp: “Trạm kiểm tra quân sự góc tây nam.

Wata gật đầu, đồng thời chìa tay đưa cho tôi một chiếc túi vải.

“Đây là cái gì?” Tôi ngập ngừng hỏi.

“Penicilin, thuốc giảm đau và Skija.”

Tôi ngẩng phắt đầu lên, Skija ư? Lần này Wata thực sự sẽ làm trái ý Hassan, thả tôi đi sao? Nhận ra sự kinh ngạc của tôi, Wata vẫn không có bất kì phản ứng gì, thái độ rất điềm nhiên, chỉ khẽ gật đầu với Lâm, ra hiệu bảo chúng tôi đi theo.

https://thuviensach.vn

Lâm dắt tôi đi theo Wata ra khỏi trướng, dọc đường không có bất kì trở ngại gì, Wata dẫn tôi và Lâm đi về trướng của Hassan ở hướng tây trước, sau vài lần rẽ thì tới được ngoại vi trạm kiểm tra quân sự ở góc tây nam của doanh trại. Vừa tới nơi, trong bóng tối lập tức xuất hiện một vài bóng người cao lớn, vạm vỡ, chạy đến cúi người chào Lâm.

Tôi nhìn thấy Ceda và Isa cũng ở trong số đó.

Wata nhìn thấy những tướng lĩnh dũng cảm của đội quân này mà cũng không tỏ vẻ quá kinh ngạc, chỉ lùi lại một bước và nói: “Vậy thì chia tay ở đây thôi, Abu.” Nói rồi anh ta định quay người bỏ đi.

Tôi thấy tim mình thắt lại, liền giơ tay kéo anh ta: “Wata, anh không nói lời tạm biệt tôi mà đã đi sao?”

Wata đứng lại, quay đầu nhìn tôi, nét mặt dịu dàng và sâu sắc: “Abu, xin lỗi vì khi ở trong tù tôi đã không nói thật với cô, cũng rất xin lỗi vì tới tận bây giờ, thực ra tôi vẫn hi vọng người cô sẽ lấy là đại nhân nhà tôi, nhưng…Tôi tôn trọng ý nguyện của cô, đây là điều tốt nhất tôi có thể làm cho cô…Năm đó khi nhận lệnh tới Sở Cảnh sát Changga cứu cô, tôi tưởng đó chẳng qua chỉ là một nhiệm vụ đơn giản, chưa từng nghĩ rằng sẽ ở trong tù với cô lâu như vậy và làm những việc đáng để cả đời này tôi không bao giờ quên. Nay tôi thực lòng cầu chúc cô khổ tận cam lại, Ngả cô nương, chúa sẽ phù hộ cô.”

Nước mắt tôi chảy đầm đìa. Wata quay trở về với vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Lâm, nói:”Hôm nay, tôi giao Ngải cô nương cho anh, cô ấy giống như em gái tôi vậy. Cậu Hai, trước đây tôi không có cơ hội tác thành cho em gái của tôi, hi vọng lần này để hai người đi, có thể tác thành cho hai người.” Nói đến đây, giọng của anh ta hạ thấp hẳn xuống. “Nhưng cuộc chiến ở Wazry…”

https://thuviensach.vn

Lâm dường như đã hiểu ý, nói: “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô ấy chu đáo.”

Wata không nói thêm câu gì nữa, quay người bỏ đi, đây là lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh ta.

Khi phía chân trời xuất hiện những quầng sáng đầu tiên của buổi bình minh, tôi và Lâm đã tới được một thị trấn nhỏ ở phía tây bắc Pakistan dưới sự bảo vệ của thuộc hạ, nhanh chóng hoà vào khu dân cư, Lâm tìm vài cô gái có diện mạo gần giống tôi và cử thuộc hạ bảo vệ, chia thành nhiều ngả để chạy trốn. Chúng tôi đi xuyên ngày xuyên đêm, khi những ánh bình minh xuất hiện lần thứ hai trước mặt tôi, chúng tôi đã ra khỏi khu vực kiểm soát của quân Muja, đến được điểm khởi hành đường quốc lộ KKH đoạn thuộc Pakistan.

KKH, con đường quốc lộ Karakoram, còn gọi là đường quốc lộ Trung Quốc – Pakistan, có tổng chiều dài hơn một nghìn hai trăm kilomet, là con đường đẹp nhất, cao nhất so với mực nước biển, một đầu nằm trong lãnh thổ Pakistan, một đầu nối liền với thị trấn Kashi của Trung Quốc, cũng là nơi khách du lịch bụi thích lui tới. Do vậy tại thị trấn nhỏ nơi bắt đầu của con đường quốc lộ KKH này, thi thoảng có những người khác du lịch gan dạ, không chịu ngồi yên, giống như những con thiêu thân lao vào lửa. Thuộc hạ của Lâm mặc trang phục của người dân địa phương, còn tôi cải trang thành khách du lịch.

Trên đường đi vào thị trấn, tôi thấy có người đang lấy nước tưới cây, có người đang chuẩn bị bữa trưa, không lấy gì làm lạ trước sự xuất hiện của những gương mặt xa lạ, họ chỉ coi chúng tôi là những du khách đến từ Hàn Quốc, Nhật Bản, còn đám trẻ con thì cười đùa vui vẻ. Đây là cảnh tượng mà lâu lắm rồi tôi mới được gặp, gợi nhớ đến cuộc sống yên bình trước kia. Ngay cả ánh mắt trời cũng rất dịu dàng, nhưng gương mặt Lâm lại càng lúc càng buồn bã. Anh đưa cho tôi một chiếc túi, trong túi ngoài đồ dùng hàng ngày còn có ba quyển hộ chiếu của ba quốc gia khác nhau. Anh và tôi ngồi

https://thuviensach.vn

xuống ven đường, bên cạnh là rất nhiều khách du lịch cũng đang đợi xe, chúng tôi bắt chước họ duỗi chân ra, mặc kệ ánh nắng chiếu xuống vai, thi thoảng còn mỉm cười gật đầu với họ, giống như tất cả những thanh niên vô lo vô nghĩ đi khắp thiên hạ trên thế giới này.

Tôi biết rằng rõ ràng ở chỗ này, vào giờ phút này, Lâm sẽ nói tạm biệt.

"Lát nữa sẽ có xe khách đi tới một thành phố…" Anh nói rất chậm rãi, ánh nắng nhảy nhót trên hàng mi của anh, kéo dài chiếc bóng của anh trên mặt đất, khiến tôi bất giác muốn đưa tay chạm vào. "Isa và Ceda sẽ hộ tống em đến tận cửa khẩu Khunjerab, hộ chiếu của em, lộ phí, cả người liên lạc ở hai bên biên giới, anh đều đã sắp xếp rồi." Anh nhìn sâu vào mắt tôi. "Lạp Nhi…"

"Vâng?"

Khoé môi anh khẽ động đậy nhưng không thể thốt thành lời.

Tôi dịu dàng hỏi lại: "Có phải anh muốn để em đi một mình không?"

Mắt anh đỏ hoa. "Lạp Nhi, anh…"

Tôi mỉm cười, trấn an: "Được, em sẽ đi một mình", rồi khẽ chạm lên hàng lông mi dài của anh.

Anh đặt bàn tay tôi vào trong lòng bàn tay, nắm chặt, lòng bàn tay khẽ run run: "Nửa tháng, nhiều nhất là một tháng nữa, anh nhất định sẽ tới Trung Quốc gặp em."

Dù biết tương lai là điều bất định nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn gật đầu, đáp: "Vâng.", ngẫm nghĩ một lúc lại nói: "Lần này anh nhất định phải tới đấy."

https://thuviensach.vn

Anh gật đầu: “Anh nhất định sẽ tới.” Từng từ từng chữ được thốt lên vô cùng khó khăn, chữ cuối cùng nhỏ đến mức gần như tôi không nghe thấy. Tôi nhìn anh chăm chú, lại nói: “Vậy nhé, một ngày anh chưa đến, em sẽ đợi anh một ngày, một năm anh chưa đến đến, em sẽ đợi anh một năm, đợi đến khi tóc em bạc trắng, trở thành một bà già mới thôi.”

Trên mặt anh thoáng hiện lên vẻ đau xót, một lúc lâu sau mới nói: “Lúc đó anh cũng trở thành một ông già rồi.”

“Phải, cùng ngồi xích đu đợi tuổi già.”

Mắt anh càng lúc càng đỏ, đột nhiên anh ngoảnh đầu đi, một lúc sau mới quay lại, hỏi: “Lạp Nhi, em có trách anh không?”

Tôi mỉm cười, lắc đầu, hạ giọng nói: “Nếu em là anh, sợ rằng cũng sẽ đưa ra quyết định như vậy, nói cho cùng đó là người cùng tộc với anh.”

Anh ôm chặt tôi vào lòng, không kìm nén được nữa, oà lên khóc.

Tôi vỗ nhẹ lên lưng anh, tôi yêu anh, bất luận quyết định của anh là gì, tôi đều sẽ ủng hộ, càng không bao giờ trách anh.

Sao tôi có thể trách anh được chứ, có trách chỉ trách bản thân mình thấp cổ bé họng, không thể giúp anh xoay chuyển càn khôn. Tôi đã từng tự hỏi, nếu anh thực sự từ bỏ trách nhiệm của mình, liệu chúng tôi có thể yên tâm chu du thiên ha? Câu trả lời là không, không ai có thể an nhiên chu du thiên hạ khắp nơi trong tiếng thổn thức khẩn cầu của những người thân nơi quê nhà, tôi không làm được, anh cũng không làm được.

Con đường đất phía xa có cát bụi bay lên, chiếc xe khách sẽ đưa tôi rời khỏi nơi này đang lao tới, Isa và Ceda cũng ra khỏi chỗ nấp, giây phút tạm biệt đã đến rồi. Lâm quay sang nhìn chiếc xe khách, khi quay đầu lại, ánh mắt anh trở nên trống rỗng, vô hồn, khiến người ta không khỏi xót xa. Tôi chỉ có thể tiếp tục mỉm cười nhìn anh, nhưng trong tim vô cùng đau đớn.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe khách dừng lại, tung một đám bụi mịt mù. Isa và Ceda im lặng đứng bên cạnh tôi, lái xe lớn tiếng giục hành khách lên xuống xe và nhường chỗ cho người khác.

Tôi xoa xoa bàn tay của Lâm, quay đầu định đi nhưng anh không chịu buông tay.

“Lạp Nhi, gọi anh một tiếng ông xã đi.”

Đêm hôm qua trong lúc tình cảm mặn nồng, tôi nói với anh rằng phụ nữ Trung Quốc thường gọi chồng là “ông xã”.

Tôi cắn răng, cố kìm nén để nước mắt không rơi xuống, quay đầu khẽ gọi: “Ông xã.”

Anh mỉm cười, nụ cười khiến cho ánh tà dương cũng tàn lụi.

“Ông xã, hãy hứa với em một việc.”

Anh nhìn tôi, chờ đợi, tôi thẫn thờ nhìn gương mặt dù phải trải qua gió sương vất vả nhưng vẫn không mất đi phong thái anh tuấn ngời ngời của anh. Lái xe bắt đầu mất kiên nhẫn, liên tục giục giã.

“Em sẽ đợi anh.” Tôi nói.

Anh gật đầu.

Tôi mỉm cười, mắt ngân ngấn nước: “Chúa sẽ phù hộ anh, ông xã của em.”

Chúa sẽ phù hộ cho anh, cầu mong ánh mặt trời mỗi ngày đều chiếu rọi lên người anh, cầu cho thế giới của anh từ nay sẽ không còn phân tranh, hận thù và tàn tật, cầu mong anh sẽ không còn đau khổ, cô độc và bị phản bội, cầu mong anh có thể tìm thấy hạnh phúc mà em không thể đem lại cho anh.

https://thuviensach.vn

Lâm, em yêu anh, em nguyện đánh đổi mọi hạnh phúc còn lại trong cuộc sống đời mình để cầu xin Chúa mãi ở bên che chở cho anh!

Chiếc xe khách cuối cùng cũng chuyển bánh, đưa tôi, Isa và Ceda rời khỏi thị trấn. Bóng dáng của Lâm càng lúc càng nhỏ, chiếc xe khách rẽ sang đường khác, cuối cùng tôi không còn nhìn thấy anh nữa.

Tối hôm đó, chúng tôi nghỉ chân tại một thị trấn nhỏ vô danh, mặc dù là giữa tháng Tám nhưng do ở trên cao, không khí vẫn phảng phất chút hơi lạnh của băng tuyết. Chúng tôi sẽ ở lại thị trấn này một đêm, sáng sớm ngày hôm sau sẽ đi tiếp. Sau bữa cơm tối, tôi gọi Ceda và Isa lại, hỏi thẳng luôn: "Lâm định sẽ làm thế nào để cứu Wazry?"

Hai người họ đưa mắt nhìn nhau, tỏ vẻ kinh ngạc, tôi lại hỏi: "Có phải anh ấy định tử thủ cùng với người Rajput?"

Nếu không phải thế thì tôi không nghĩ ra được lí do nào khác khiến anh bảo hai người họ hộ tống tôi về nước, còn mình thì vội vã quay trở lại, nếu không phải đã chấp nhận cái chết thì anh sẽ không có dáng vẻ đau lòng đến vậy.

Ceda nhìn Isa, Isa lí nhí nói: "Mợ chủ không cần lo lắng gì cả, Isa nhất định sẽ dốc hết sức để hộ tống cô an toàn tới biên giới."

Tôi nhìn chằm chằm vào cậu ta: "Isa, tôi biết cậu trung thành, nhưng nếu cậu còn không chịu nói sự thật cho nói biết, Wazry sẽ bị huỷ hoại, cả cậu Hai và bộ tộc Rajput cũng vậy."

Trên gương mặt của Isa hiện lên vẻ do dự. "Dù tôi có nói cho cô biết cậu Hai định làm gì thì cũng không kịp ngăn cản nữa rồi."

"Anh ấy sẽ làm gì?" Tôi vẫn cương quyết hỏi.

https://thuviensach.vn

Một lúc lâu sau Isa mới đáp: “Sẽ thừa nhận mình chính là người chủ mưu vụ ám sát phu nhân Pei.”

“Cái gì?” Tôi kinh ngạc thốt lên.

“Như vậy mới có đủ thời gian để xoay chuyển tình hình.”

Tôi cảm thấy sống lưng mình ớn lạnh, những lời nói của Isa vang lên trong làn không khí mỏng manh giữa mùa hè, mỗi chữ nặng tựa tảng đá nghìn cân.

“Cậu Hai nói chỉ cần cậu ấy thừa nhận tất cả mọi chuyện đều do một mình cậu ấy làm, quân Muja sẽ không còn lí do gì để vây hãm Wazry, hoặc ít nhất có thể kéo dài thời gian.”

“Khi nào?”

“Sao cơ?”

Tôi hít một hơi thật sâu: “Khi nào Lâm sẽ đi tự thú?”

“Trước cuộc tấn công của quân Muja.”

Tức là ngày kia ư?

Trăng đã lên cao, chiếu sáng cả mặt đất đẫm sương lạnh. Tôi là vợ của Lâm, tôi có trách nhiệm chia sẽ trách nhiệm với anh, tôi không thể tiếp tục do dự nữa.

“Lúc này còn tìm được xe để quay về không?”

“Chị định quay về đâu?” Ceda nhất thời không hiểu, còn Isa dường như không hề ngạc nhiên, chỉ nhíu mày nhìn tôi.

“Waz.” Tôi đáp.

https://thuviensach.vn

Ceda kinh ngạc, cuống lên nói: “Ngải, chị điên rồi sao? Bọn em vừa mới cứu được chị ra ngoài.”

“Ceda, chị biết bọn em đã phải mạo hiểm rất nhiều để cứu chị ra ngoài, chị cũng biết Lâm ra lệnh cho bọn em phải hộ tống chị tới biên giới, nhưng chị đi cùng hai người chỉ là để Lâm yên lòng, như vậy anh ấy mới có thể tập trung bảo vệ Waz.”

Ceda tròn xoe mắt nhìn tôi: “Ý chị là trước khi bọn em tới cứu chị, chị đã biết anh Lâm sẽ để chị một mình ra đi?”

Đúng thế, tôi biết, mặc dù không rõ chi tiết, nhưng tôi biết anh hoàn toàn không thể từ bỏ tất cả vào lúc này, tuy thế tôi không ngờ là anh sẽ đứng ra thừa nhận việc ám sát phu nhân Pei.

“Lâm muốn thông qua việc nhận tội để cứu Rajput, cứu Wazrt, nhưng ngộ nhỡ Hardel không giữ đúng lời hứa thì sao? Hơn nữa anh ta chỉ cần đẩy mọi tội lỗi lên đầu dân chúng, nói là không thể kiểm soát được tình hình là có thể lợi dụng được đám đông bạo động để cônh khai tấn công. Đến khi thành phố bị huỷ hoại thì ai là người giết phu nhân Pei đã hoàn toàn không còn quan trọng nữa, điều mà chiến tranh cần chỉ là một lí do.” Tôi nói.

“Nhưng…” Isa vẫn có vẻ đắn đo.

“Hardel dụng binh như thần, lần này lại nắm giữ toàn cục, nếu tôi là anh ta, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.” Tôi chậm rãi nói. “Nếu Lâm gánh tội danh ám sát phu nhân Peo, anh ấy sẽ không bao giờ có cơ hội thoát khỏi Trung Á.” Tôi nắm chặt tay lại, không thể trơ mắt đứng nhìn anh đi vào chỗ chết được.

Isa lắc đầu, nói: “Nhưng nếu cô quay trở về…Không chỉ Waz, mà cả Peshawar, cả biên giới tây bắc đều nhan nhản tay chân của Hardel, không đầy nửa ngày, cô sẽ bị bọn họ bắt lại.”

https://thuviensach.vn

“Nửa ngày là đủ rồi.”

Isa nghi ngại nhìn tôi, sau đó đột nhiên hiểu ra: “Cô muốn quay trở lại Waz để ám sát Hardel?”

Tôi mỉm cười.

“Không thể nào!” Sau giây lát sửng sốt, Isa lắc đầu lia lịa. “Hardel thân thủ phi phàm, hơn nữa bất luận đi tới đâu cũng có hộ vệ đi cùng, hoàn toàn không có cơ hội tiếp chận, đừng nói đến việc ra tay.”

“Không cần tiếp cận, anh ta sẽ tự tới tìm tôi.” Tôi nói.

Isa sợ hãi nhìn tôi. “Anh ta tự tới tìm cô, sau đó thì sao? Cô sẽ làm thế nào để trốn thoát?”

Tôi không đáp lại, chỉ quay sang nhìn Ceda, từ nãy tới giờ cô bé không nói một lời, gương mặt bé nhỏ tái mét đầy sợ hãi, tôi đưa tay vỗ nhẹ lên vai con bé, an ủi: “Không sao đâu, đừng sợ.”

Trong mắt Ceda dâng lên một màn sương u ám. “Nhưng anh Lâm đã dặn đi dặn lại bọn em là phải đưa chị qua bên biên giới, ngỗ nhỡ chị có mệnh hệ gì, anh Lâm chắc chắn cũng sẽ không sống nổi.”

“Chỉ là người cỏ, chạy nhanh nhất thiên hạ, sẽ có chuyện gì được chứ?” Tôi tiếp tục trấn an con bé. “Phải rồi, Lâm bảo bọn em đưa chị quay về Trung Quốc, sau đó thì sao?”

“Vẫn còn hai người nữa ngầm bảo vệ cô.” Isa ở bên cạnh chen lời. “Sau khi cô đã an toàn về đến Trung Quốc, bọn họ sẽ thông báo cho cậu Hai.”

Còn hai người nữa ư? Tôi hơi kinh ngạc, sau đó trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc. Từ trước đến giờ, anh luôn là người bảo vệ tôi, giờ đã tới lúc tôi phải bảo vệ anh rồi.

https://thuviensach.vn

“Từ đây tới biên giới cần mấy ngày?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Bốn ngày.”

“Cậu có thể tìm một người có vóc dáng, diện mạo gần giống tôi rồi đưa cô ấy vượt qua biên giới mà không để cho hai người đó phát hiện không?”

Isa cân nhắc giây lát rồi lắc đầu. “Nhất thời không dám chắc chắn, nhung tôi có thể đánh ngất hai người đó hoặc mua chuộc họ.”

“Được, chỉ lần không để Lâm phát hiện ra.”

Đột nhiên Isa đẩy bàn ra, quỳ một chân xuống trước mặt tôi, cúi đầu vẻ kính cẩn. Đây là nghi lễ cao quý nhất của người Rajput, cậu ta hiểu rõ lần quay trở lại này của tôi có ý nghĩa thế nào. Tôi khẽ nghiêng người tránh, vì những người trong bộ tộc của anh, tôi làm gì cũng thấy đáng. Ánh trăng lại hơi nghiêng về phía tây một chút, tôi nói: “Mau đi tìm xe đi.”

Isa và Ceda gật đầu, lần lượt đi thu xếp công việc, không lâu sau thì tìm được một chiếc xe.

Trước khi lên xe, tôi hỏi Isa: “Phải rồi, làm thế nào để tìm được tiểu thư Laila?”

“Laila đang ở Bata.”

Mặc dù quá trình tìm kiếm Laila thuận lợi hơn tôi tưởng rất nhiều, nhưng đến thời điểm bắt đầu hành động – cũng đã là một ngày một đêm sau đó – cục diện cuộc chiến đã trở nên tệ hại hơn tôi tưởng nhiều. Bata thực hiện lệnh giới nghiêm, ban đêm đường phố vắng tanh. Trước kia đây là một thành phố vô cùng xinh đẹp, nhưng hiện giờ, đặc biệt là đêm tối, nó chẳng khác nào một thành phố ma.

https://thuviensach.vn

Không phải là không có đèn điện nhưng rất thưa thớt, tối tắm. Cả thành phố chỉ có khách sạn WH là có thể đảm bảo duy trì điện nước ổn định. Trước khi tôi tiến vào đại sảnh của WH, Laila ở bên cạnh nhìn tôi chằm chằm, một lúc lâu sau mới nói: “Vậy mà tôi luôn nghĩ là cô không xứng với anh ấy.”

Khách sạn WH nằm ở khu vực trung tâm của thành phố, ngay sát khu dân cư đông đúc, nó được ngăn cách với chiến loạn và nghèo đói bởi một bức tường xi măng kiên cố, hàng trăm cảnh vệ súng ống sẵn sàng phụ trách an toàn của khu vực này. Khu WH, người dân địa phương thường gọi chỗ này như vậy, là trung tâm truyền đi những tin tức mới nhất của tiền tuyến, một khu vực sứ quán bất thành văn, tất cả các cơ quan truyền thông của thế giới đều ở cả đây, không một ngoại lệ.

“Tôi muốn trong khoảng thời gian ngắn nhất có thể nhận phỏng vấn của tất cả các cơ quan truyền thông.” Tôi nói.

“Cơ quan đầu tiên là BBC, sau đó là AFP, ngoài ra còn có nhiều hãng tin khác…tất cả đều được truyền hình trực tiếp.” Một người trông có vẻ là hộ vệ ngồi phía trước chen lời: “Nếu tiểu thư muốn nhiều cơ quan truyền thông hơn nữa cũng không thành vấn đề, đằng nào tất cả bọn họ cũng đều ở cùng với nhau.”

Tôi gật đầu, điều tôi muốn chính là như vậy. Bata giao thông thuận tiện, từ khu vực ngoại thành tới chỗ này khoảng cách theo đường chim bay chỉ có vài chục dặm, nếu tính cả thời gian điều động và sắp xếp binh lực, trong vòng hai tiếng đồng hồ nhất định sẽ tới kịp.

Lailai dừng xe, lấy giấy tờ ra để kiểm tra, hiện giờ tôi đang ngồi bên cạnh, cải trang thành hầu gái của cô ta. Nhìn thấy gương mặt nổi tiếng kiêu ngạo của Laila, cảnh sát liền xua tay ra hiệu cho chúng tôi đi qua.

https://thuviensach.vn

Xe dừng lại trước đại sảnh, Laila nhìn tôi, nói: “Tôi chỉ có thể đưa cô đến đây thôi. Cô có chắc anh ta sẽ tới không?”

“Không chắc lắm.” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. “Nhưng tôi là vị hôn thê của anh ta, điều này cả Trung Á đều biết.”

Những đốt ngón tay của cô ta trở nên trắng toát: “Trong khu vực đồi núi phụ cận, ngoài quan Muja còn có rất nhiều đội du kích và thổ phỉ định nhân cơ hội đục nước béo cò, nếu những kẻ đó tìm được cô trước…” Cô ta không nói hết nhưng chúng tôi đều hiểu, nếu người khác tìm thấy tôi trước, mọi công sức coi như đổ xuống sống xuống biển.

“Vậy đành phải nhờ những hộ vệ của cô rồi.” tôi quay đầu lại nhìn, “và cả những cảnh sát này nữa.”

Cô ta hít một hơi thật sâu. “Không cầm cự được quá một giờ đồng hồ đâu.”

Một giờ đồng hồ cũng đủ để Laila thuyết phục Liên minh Phương Bắc khởi binh cứu viện Wazry, đủ để cô ta ngăn Lâm lại, cũng đủ để khiêu khích Hassan tức giận. Hơn nữa tôi tin với sự dũng mãnh của Hắc Ưng, họ nhất định sẽ là người tìm thấy tôi sớm nhất. Đương nhiên, mọi kế hoạch đều tiềm ẩn những yếu tố bất ngờ.

Laila đã hứa với tôi sẽ liều chết để bảo vệ Lâm, đổi lại tôi sẽ biến mất khỏi thế giới của anh. Tôi đưa tay sờ vào khối thuốc nổ buộc quanh bụng, thực ra cô ta hoàn toàn không cần lo lắng tôi sẽ không biến mất, bởi vì chỗ thuốc nổ này đủ để đưa tất cả sinh mệnh trong vòng bán kính mấy mét xung quanh tôi đi gặp Thánh Allah.

Tôi bình tĩnh đẩy cửa xe bước xuống, đi vào trong đại sảnh của WH.

Trong sảnh chật kín người, đến nỗi ngay cả tôi cũng cảm thấy choáng váng. Giới truyền thông của cả thế giới đều đã tới, đâu đâu cũng thấy những

https://thuviensach.vn

chiếc máy quay và logo của các cơ quan truyền thông, AFP, CNN, BBC…

Một người đàn ông trung niên tóc bạc trắng không biết từ đâu chui ra, túm chặt lấy tay tôi, nói to: “Tiểu thư Abu, cuối cùng cô cũng tới rồi! Tôi là Robert của đài AFP.”

Robert túm chặt tay tôi cố gắng len qua đám đông đi tới một góc khuất của sảnh, nơi đã dựng sẵn đường dây truyền tin trực tiếp: “Trời ạ, cô có biết không, ở cái nơi rách nát này mà giá phòng đã tăng lên tới một trăm đô la một ngày, tôi dám cả với Thánh Allah rằng, đến khi bom đạn rơi xuống, bọn họ sẽ đòi một nghìn đô la một ngày.” Ông ta lớn tiếng nói, lấn át cả giọng của một phóng viên người Anh bên cạnh.

Cũng trong góc đó, một phóng viên người Canada và một phóng viên người Singapore đang mỉm cười đứng đợi, vừa liếc nhìn tôi vừa nói: “Robert, tôi nghe nói anh có một đề tài rất thú vị. Tôi có thể trao đổi với anh một đề tài thú vị hơn.”

“Không.” Robert dứt khoát từ chối. “Tôi không có hứng thú với cái mà anh gọi là đội du kích đó.”

“Không phải đội du kích mà là một giờ đồng hồ lên mạng miễn phí.” Phóng viên người Singapore nháy mắt. “Cộng thêm mười cây thuốc Marlboro.”

Tôi đứng phía sau, lẳng lặng mỉm cười. Lâu rồi không gặp những danh từ thuộc về thế giới văn minh…

Cuối cùng, tôi ngồi xuống một chiếc bàn trải khăn màu hồng, đối diện với các thiết bị truyền tin của mười mấy quốc gia, dõng dạc nói: “Tôi nhớ rằng phu nhân Pei từng nói bà phản đối bạo lực, căm ghét chiến tranh, điều bà muốn là một xã hội không có bóc lột, xây dựng trên nền tảng công bằng và pháp chế. Bà kiên quyết phản đối nghèo đói, lạc hậu, phản đối đấu tranh chính trị giữa các đảng phái, mọi thói hư tật xấu đi ngược với sự phát triển,

https://thuviensach.vn

tôn nghiêm và văn minh của nhân loại, những thói hư tật xấu đã bóp méo giáo lí đạo Hồi.

Chiến sự xảy ra trên lãnh thổ Pakistan, lâu nay đã đi ngược lại với mong muốn của phu nhân Pei. Tôi không biết rốt cuộc ai mới là kẻ chủ mưu thực sự trong vụ ám sát phu nhân, nhưng bất luận người này là ai, tôi nghĩ anh ta đã thành công rồi. Bởi vì những người dân trên mảnh đất này đang dùng thù hận và tàn sát để huỷ hoại tất cả các giá trị văn minh, dùng máu của những người vô tội để phá hoại pháp chế, trật tự và lí trí. Đây đã không còn là sự phục thù mà rõ ràng là bạo loạn, người bị tổn thương cuối cùng sẽ là tất cả những người dân trên mảnh đất này, bao gồm cả người Rajput và người Pashtun."

"Những lời nói này là của đại nhân Hardel hay là của bản thân phu nhân?" Một phóng viên hỏi.

"Tôi vẫn chưa phải là phu nhân, chỉ là vị hôn thê của anh ta."

"Đại nhân hiện giờ đang ở đâu?"

"Anh ta đang trên đường tới đây." Sau khi trả lời những câu hỏi ngoài lề, tôi tiếp tục bài phát biểu hùng hồn: "Hàng trăm năm trước, bộ tộc Rajput đã bị đuổi khỏi mảnh đất này, nhưng khi đất nước bị xâm lược, họ đã sát cánh cùng các bạn chống lại quân địch, bọn họ đã sớm trở thành những người anh em của các bạn. Tôi nghĩ chỉ khi các dân tộc khác nhau của một quốc gia cùng chung sống một cách hoà bình thì mới có thể bảo vệ được lãnh thổ, tính dân tộc và linh hồn của quốc gia mình, chứ không phải là thanh trừ chủng tộc!"

Tôi nhìn thấy đám hộ vệ của Laila đột nhiên lo lắng, bên ngoài có những âm thanh hỗn loạn, tôi cố gắng giữ nguyên nụ cười trên mặt nhưng tốc độ nói bất giác càng lúc càng nhanh hơn. Một hộ vệ đột nhiên tách đám phóng viên ra, xông tới bên cạnh tôi, nói: "Tiểu thư Abu, tới rồi!"

https://thuviensach.vn

Thực ra không cần anh ta nói tôi cũng đã nhìn thấy Hassan Naboo Hardel. Anh ta đang đi trong bãi cỏ phía trước khách sạn, tà áo dài khẽ tung bay, dáng vẻ ngạo nghễ, đôi mắt nhỏ dài như mắt chim ưng, y hệt như lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta. Người của Hắc Ưng đứng xung quanh anh ta, lao về phía cảnh vệ, xông tới trước đại sảnh, chẳng bao lâu sau đã bao vây kín khu vực này. Đám phóng viên trở nên hỗn loạn, những tiếng la hét vang lên khắp nơi.

Nhân lúc hỗn loạn, tôi đi vòng qua đám phóng viên, tránh đám cảnh sát đang hoang mang không biết phải làm gì, dưới sự dẫn dắt của hộ vệ của Laila, nhanh chóng đi tới vị trí ở gần Hassan nhất. Sau đó khi mọi người vẫn còn chưa kịp phản ứng, tôi đột ngột lao về phía anh ta.

Hassan ngẩng đầu lên nhìn, trong phút chốc, đất trời xoay chuyển, một tiếng nổ rung trời vang lên, khói lửa bắt lên tận mây, phá tan bầu trời xanh ngắt.

https://thuviensach.vn

CHÚA SẼ PHÙ HỘ EM

Cố Khúc
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đoạn Kết

Nhiều năm sau khi cuộc chiến của quân Muja và Liên minh Phương Bắc kết thúc, quân Muja phát triển như vũ bão, Liên minh Phương Bắc cũng lớn mạnh không ngừng, Wazry được hưởng những tháng ngày bình yên êm ả, chỉ có điều không ai còn nhìn thấy bóng dáng của hai người đàn ông nổi tiếng nhất Trung Á nữa. Cả hai đều đã mất tích, sống hay chết không ai hay biết.

Nhưng những điều này không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của người dân, đối với họ, không có chiến tranh chính là điều tuyệt vời nhất.

Tại một thôn làng nghèo khó, hẻo lánh ở biên giới giữa Trung Quốc và Pakistan, một bé gái khoảng bảy, tám tuổi đang ngẩng đầu nhìn bầu trời với vẻ buồn bã, cô bé lại vừa bị ăn đòn. Thôn làng này nổi tiếng là nơi ở của những kẻ ăn trộm, nếu không trộm được gì thì sẽ bị ăn đòn.

"Không ăn trộm được thì không ăn trộm được chứ sao!" Một cô bé lớn hơn đứa bé này một chút ngậm cọng cỏ khô trong miệng, cười nói: "Ninh Tây, mặc dù mặt mũi không xinh đẹp nhất làng nhưng chắc vẫn có thể bán mày với giá cao ở chợ buôn người đấy."

Bé gái có tên Ninh Tây trừng mắt lườm bạn, nó biết mình không xinh đẹp bằng Ô Vân, nó chỉ có một gương mặt đại chúng, không có gì nổi bật, thứ duy nhất tạm được chính là đôi mắt có đuôi hơi xếch, sáng long lanh, giống như chứa đựng tất cả các vì sao ở Bắc bán cầu vào mùa đông.

HẾT

https://thuviensach.vn